

Người Tới Không Tốt

Contents

Người Tới Không Tốt	2
1. Chương 1: Phương Dĩ Trở Về	2
2. Chương 2: Phương Dĩ Bắt Trộm	5
3. Chương 3: Phi Lễ Chớ Nhìn	7
4. Chương 4: Biết Cách Làm Giàu	10
5. Chương 5: Anh Đến Tôi Đi	14
6. Chương 6: Đấu Nhạc Vô Tận	17
7. Chương 7: Chào Bạn Học	20
8. Chương 8: Bí Mật Mười Năm	24
9. Chương 9: Oan Gia Đánh Nhau	28
10. Chương 10: Trai Đơn Gái Chiếc	31
11. Chương 11: Là Người Hay Ma	34
12. Chương 12: Hành Động Bắt Ma	37
13. Chương 13: Bắt Được Ma Rồi	38
14. Chương 14: Tiếp Xúc Thân Mật	42
15. Chương 15: Ô Kìa Mẹ Ơi	46
16. Chương 16: Không Xong Rồi	49
17. Chương 17: Anh Thật Đáng Ghét	52
18. Chương 18: Rốt Cuộc Tìm Ai	55
19. Chương 19: Có Gà Có Vịt	58
20. Chương 20: Chu Tiêu Ghen	61
21. Chương 21: Không Ngừng Mập Mờ	64
22. Chương 22: Bị Đau Mắt Hột	68
23. Chương 23: Tương Thân Tương Ái	72
24. Chương 24: Tiêu Đời Rồi!	76
25. Chương 25: Em Ít Nằm Mơ Đi	80
26. Chương 26: Tiết Lộ Sự Thật	84
27. Chương 27: Tìm Được Việc Làm	88
28. Chương 28: Quá Nhiều Trùng Hợp	91
29. Chương 29: Mua Vui Trong Mưa	95
30. Chương 30: Nghe Trộm Góc Nhà	99
31. Chương 31: Không Có Chu Tiêu	104
32. Chương 32: Tiêu Gia Tới	108
33. Chương 33: Phương Dĩ Trả Thù	112
34. Chương 34: Thật Thật Giả Giả	115
35. Chương 35: Mưu Kế Phụ Nữ	119
36. Chương 36: Người Trong Cuộc	123
37. Chương 37: Ôm Nhau Ngủ	128
38. Chương 38: Phương Dĩ Bị Bệnh	133
39. Chương 39: Nữ Anh Hùng	136
40. Chương 40: Thời Gian Tắt Đèn	140
41. Chương 41: Làm Chuyện Xấu Đây	145

42. Chương 42: Anh Để Trứng Rồi	149
43. Chương 43: Bong Bóng Tới	154
44. Chương 44: Lấy Giả Đánh Tráo	157
45. Chương 45: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang	161
46. Chương 46: Đến Gần Sự Thật	164
47. Chương 47: Sự Thật Nổi Lên	168
48. Chương 48: Ai Thật Lòng	173
49. Chương 49: Làm Khó Con Rể	177
50. Chương 50: Đón Tết	184
51. Chương 51: Các Tùng Leng Keng	189
52. Chương 52: A A A A	192
53. Chương 53: Ân Ái Nha	198
54. Chương 54: Dạ Tiệc Từ Thiện	201
55. Chương 55: Anh Yêu Thương Em	204
56. Chương 56: Scandal Tới	209
57. Chương 57: Phiền Phức Tới	213
58. Chương 58: Cái Chết Đến Gần	217
59. Chương 59: Có Ngược, Vào Cẩn Thận	221
60. Chương 60: Vẫn Vào Cẩn Thận	225
61. Chương 61: Hôm Nay Gầy Rồi	230
62. Chương 62: Vượt Quá Giới Hạn	233
63. Chương 63: Đại Kết Cục (một)	236
64. Chương 64: Đại Kết Cục (hai)	243
65. Chương 65: Đại Kết Cục (ba)	250
66. Chương 66: Ngoại Truyện	261

Người Tới Không Tốt

Giới thiệu

Phương Dĩ đã trở lại, quây thành phố Nam Giang long trời lở đất, mây đen che đỉnh, nước mắt rơi d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-toi-khong-tot>

1. Chương 1: Phương Dĩ Trở Về

Phương Dĩ sinh vào ngày 15 tháng 7 Âm lịch, tết Trung Nguyên ít nhiều gì cũng coi như là ngày lễ, bà ngoại Phương ăn chay tụng kinh nửa đời, tự nhận chính khí cuộn cuộn, không sợ yêu ma quỷ quái, có thể ngăn chặn âm khí trên người Phương Dĩ, không ngờ tính sai, Phương Dĩ như quả cầu lửa tháng bảy, đến chỗ này đốt chỗ kia, ngày ngày gây họa, nửa đời còn lại bà ngoại Phương bận việc dập lửa cho Phương Dĩ, lúc cười

hạt đi về phía Tây Phương Dĩ tròn mười tuổi, gọi tiểu Phương Dĩ đến bên giường, giữ lại hơi thở cuối cùng nói: “Nếu cháu không ngoan, sau này tết Trung Nguyên bà sẽ dẫn cháu xuống dưới chơi.”

Phương Dĩ khóc thét, lập tức trả lại cho bà ngoại cái răng giả mình đã trộm giấu đi, nằm bò trên người bà nói: “Bà ngoại, cháu trả lại răng cho bà, bà đừng chết trước –”

Bà ngoại Phương đeo răng giả vào, yên tâm ra đi.

Trước đây bố mẹ Phương Dĩ ly hôn, mẹ lại mất sớm, sau khi bà ngoại rời đi, luật sư Phương ở nơi đất khách xa xôi trôi nổi suốt vài vàng đến, xử lý hậu sự cho bà ngoại Phương, dẫn Phương Dĩ đi. Phương Dĩ lần đầu đi máy bay, sau khi tinh thần hưng phấn qua đi đưa tay hỏi luật sư Phương: “Tiền đâu?”

Luật sư Phương hỏi: “Tiền gì?”

Phương Dĩ nghe răng trợn mắt: “Năm ngàn đồng tiền, bà ngoại đã gửi năm ngàn đồng tiền, chú đừng thấy cháu còn nhỏ mà gạt!”

Luật sư Phương nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn này, im lặng không lên tiếng lấy sổ tiết kiệm ra, Phương Dĩ mở ra kiểm tra, sau khi xác nhận thì gấp sổ tiết kiệm lại một cái, kéo giày xuống nhét vào trong, giày nhỏ quá, cô lại gấp sổ tiết kiệm một cái, rốt cuộc lần này nhét vào được, Phương Dĩ hài lòng nhếch mép, nước mũi đọng đưa sắp rớt.

Luật sư Phương đột nhiên cảm thấy thật đau đầu.

Từ đó về sau, tiểu Phương Dĩ đi theo luật sư Phương vào Nam ra Bắc, qua ba thành phố đi học sinh hoạt, bướng bỉnh nghịch ngợm không đổi, cũng có lúc bị bắt nạt cô lập, khó khăn lớn nên người. Lúc luật sư Phương tự an ủi mình luôn nói: “May mà số lần mình bị gọi đến trường có thể đếm trên mười đầu ngón tay.” Dừng ngón chân khá phiền phức, ông có bệnh nấm da chân.

Việc đã qua như gió, Phương Dĩ không thích nhớ lại, gần đây cô chơi một trò mới, mãnh liệt yêu cầu độc lập, độc lập thì phải rời nhà, rời nhà thì phải rời xa luật sư Phương, dùng đủ mọi cách thuyết phục, rốt cuộc luật sư Phương gật đầu, Phương Dĩ tung tăng xách vali lên: “Yên tâm, cháu sẽ trở lại phụng dưỡng chú, lúc rảnh rồi chú có thể thảo luận tình yêu tuổi xé chiều.” Luật sư Phương đang tuổi trung niên, không muốn chửi người, tự mình tiễn Phương Dĩ đến sân bay, hận không thể không bao giờ gặp lại cô nữa, bỏ đi không quay đầu lại.

Giữa tháng tám, Phương Dĩ ngồi máy bay đến thành phố Nam Giang, bưng bưng khí thế hùng dũng oai vệ, ý chí dào dạt!

Hai tiếng sau, Phương Dĩ hít thở một bầu không khí mới mẻ, hít mạnh hai cái, khí thải ô tô quá nồng. Cô đeo kính râm vào chờ xe, tiện tay lấy máy tính xách tay ra nhìn địa chỉ, xa xa có một người phụ nữ trang điểm đậm đang gọi điện thoại, lén lén lút lút rất sợ người ta không biết: “... Thoạt nhìn thì giống như phẫu thuật thẩm mỹ, sao không phải, cậu nói chúng ta từ lớp mười một đến giờ đã bao nhiêu năm rồi, mười năm rồi đó, cậu còn sinh con rồi kìa, bây giờ cậu ta...” Người phụ nữ nghiêng đầu, che micro nói, “Khá giống hồi trung học, ăn mặc như học sinh, nhưng hình như lại không giống lắm, đương nhiên là vẻ ngoài không giống lắm.”

Cuối cùng có xe đến, Phương Dĩ nhét hành lý vào cốp sau, mở cửa xe, nghiêng đầu liếc nhìn người phụ nữ vẫn đang gọi điện thoại, sau đó ngồi vào trong xe. Người phụ nữ nhìn chiếc xe lao đi, cao giọng nói: “Trăm phần trăm là cậu ta, chính là Phương Dĩ, người từng bị chúng ta bắt nạt, lớp mười một chuyển trường, cậu ta vừa mới cười với tớ!”

Phương Dĩ cười híp mắt nói với tài xế: “Bác tài, đến số 338 đường Bảo Hưng.”

Tài xế là người địa phương, nói giọng miền Nam, dọc đường hài hước dí dỏm, Phương Dĩ và bác ta hận gặp nhau trễ, chỉ tòa nhà ven đường: “Chính là chỗ này, lúc cháu đi học thích tới đây mua cánh gà chiên nhất!”

Tài xế nói: “Thật trùng hợp, con gái tôi cũng thích tới đây mua, gần đây là trường học, nó ăn một lần tôi đánh một lần, không hợp vệ sinh chút nào!”

Nháy mắt đã đến nơi, đề tài của hai người đã từ con gái tài xế tán dóc tới xây dựng thành phố. Tài xế dừng xe, thò người ra ngoài cửa sổ: “Ồ, đây chính là số 338?”

Bảng số nhà khổng lồ, không sai, Phương Dĩ nói cảm ơn rồi xuống xe, tài xế giúp cô lấy hành lý, vẻ mặt kì quái, hỏi cô: “Cháu thuê nhà từ ai?”

Phương Dĩ chuyển một cái vali xuống, nói: “Chủ nhà ạ, cháu thuê lâu hai.” Cô nhanh trí, hỏi, “Bác tài, ở đây có vấn đề?”

Chủ nhà đã chờ dưới lầu từ sớm, lúc nhìn thấy xe taxi liền chạy “bịch bịch bịch” tới, lúc này vừa đúng lúc chạy đến, cười nói: “Cô chính là Phương Dĩ nhỉ, tôi là chủ nhà, cô gọi tôi là cô Mã được rồi, nào nào, tôi dẫn cô lên xem nhà.” Tài xế cũng không tiện nói nhiều nữa.

Số 338 đường Bảo Hưng là một tòa nhà cũ hai tầng, tường bên ngoài lại không cũ, một cầu thang sáu nhà, tầng dưới cùng u ám, Phương Dĩ không nhìn lâu, lên tới lầu hai, hành lang sạch sẽ, trước cửa mỗi nhà đều không có sức sống. Phương Dĩ thuê căn nhà quay lưng về hướng Bắc nhìn về hướng Nam, diện tích bố cục tối ưu, hai phòng ngủ một phòng khách bảy mươi mét vuông, thuê một tháng năm ngàn, không có bất kì đồ điện nào, đồ dùng trong nhà hai ba loại, bên trong sửa sang hoàn toàn mới, lại không giống như từng có người ở, bụi bặm hơi nhiều, sau khi vào nhà Phương Dĩ liền ho khan.

Cô Mã vẫy vẫy bụi bay lên, cười nói: “Thật xấu hổ, cô cần nhà gấp, lúc này mới một tuần, tôi vẫn chưa kịp tìm người đến dọn vệ sinh, trong phòng cái gì cũng có, cô lau một chút là có thể ở, điện nước thì từ trước đến giờ tôi chưa từng cúp, có thể trực tiếp dùng.”

Cô Mã trợn mắt nói dối, lấy hợp đồng cho thuê đã in từ sớm ra, cười thân thiết hòa nhã. Phương Dĩ đi quanh phòng khách nhìn một vòng xong, lại nhìn phòng ngủ và nhà vệ sinh một chút, đúng với hình trên internet, chỗ này xác thực vừa mới vừa sạch, trong nhà vệ sinh không có một chút nước bẩn, nhà nằm ở chỗ yên tĩnh giữa khu vực nội thành ồn ào, bất kể chỗ nào cũng bởi không ra khuyết điểm, cô Mã giục: “Cô Phương, không có vấn đề thì chúng ta ký đi. Cháu tôi đang chờ tôi ở nhà, hôm nay thứ bảy, tôi còn phải đưa nó đến lớp học thêm.” Lại cố ý nhấn mạnh, “Đừng trả giá nữa, trước đó cô đã trả rồi, tôi đã cho giá thấp nhất, nếu không phải thấy cô gấp, tôi cũng không muốn cho người ngoài thuê. Nếu cô không thuê cũng không sao, tôi không thiếu mình cô.”

Quả thực Phương Dĩ nghĩ không ra lý do không ký, phóng khoáng múa bút, ngay cả chuyện vệ sinh căn nhà cũng không tính với cô Mã.

Trong lòng cô Mã cười tươi như hoa, lúc đi ra ngoài uốn eo lắc mông, Phương Dĩ xem ra quá non nớt quá đơn thuần, không có kinh nghiệm xã hội, trước đó bà sớm đã cắn một phát được cả miếng to, cứ nhất định giá cao không chịu buông, lần này còn có thể tiết kiệm được mấy trăm đồng phí vệ sinh, buôn bán quá có lời, sớm biết thì đã đòi nhiều hơn chút.

Phương Dĩ bị xem như đồ ngốc, cười ha ha định làm việc trước. Nước trong nhà vệ sinh chảy đều, quả nhiên giống như cô Mã đã nói, chưa từng cúp nước. Cô cầm giẻ lau, đứng trong nhà vệ sinh đủ ba phút mới đi ra ngoài bắt đầu lau đông lau tây, sau khi đầu đầy mồ hôi nghỉ giữa hiệp, nhìn giờ đã qua ba giờ, cô gọi điện thoại, reo hai cái liền được nhận, thanh âm đầu bên kia hồn nhiên: “A lô -“

Phương Dĩ cười nói: “Bong Bống, tìm Đại Phương nghe điện thoại.”

Bong Bống nói: “Đại Phương đi ra ngoài chơi rồi, cháu tán gẫu với dì.” Lại tặng thêm một tên gọi, “Tiểu Phương.”

Phương Dĩ phớt lờ: “Cháu thay tả xong chưa?”

Bong Bống kháng nghị: “Cháu đã sớm không cần tả rồi!”

“Nhưng cháu vẫn còn đái dầm!”

Bong Bống không có cách nào thanh minh ỉn, vô cùng tủi thân vừa cảm phần trào dâng: “Cháu mới năm tuổi!” Lại nói, “Đại Phương nói dì là đồ ngốc, nhà vốn không cần mắc như vậy, dì bị người ta hét giá mà còn không biết xấu hổ nói cháu, hừ!”

Chữ “hừ” cuối cùng thật mê ly, Phương Dĩ ngây ngất một chút, cười hì hì nói: “Dì mới không nói chuyện với con nít đái dầm.”

Bong Bống giận đến mức muốn cắn người, nhưng đáng tiếc cô bé chỉ có thể cắn dây điện thoại, răng của nhỏ cắn hai cái, Phương Dĩ vẫn không nhìn thấy, đáng ghét!

Phương Dĩ một tay nâng điện thoại, một tay vớt giẻ lau, chậm rãi đi tới ngoài phòng, chọc Bong Bống, Bong Bống cũng lên mặt cụt non: “Nhà mới có ích lợi gì, nhiều tiền như vậy, cháu có thể mua rất nhiều rất nhiều kẹo bông!”

“Sau đó mọc đầy răng sâu, đến lúc đó cho cháu đi nạm răng vàng, ra ngoài nếu thiếu tiền xài, cháu còn có thể nhổ hai cái răng ra thế tiền!”

Bong Bống cái hiểu cái không, lại cảm thấy ý tưởng không tệ.

Đứa trẻ năm tuổi cũng biết Phương Dĩ bị hét giá, sao Phương Dĩ lại không biết. Khu vực này cộng thêm ngôi nhà cũ, căn bản không đáng giá một tháng năm ngàn, cô Mã chính là nhìn trúng Phương Dĩ là người nơi khác, lại cần nhà gấp, thế là nói giá thấu trời, trước đó còn từng nói năng lỗ mẫn. Phương Dĩ vừa đi vừa tán gẫu, ở đây trừ cô ra có năm nhà, cô lần lượt đi tới trước cửa, kẻ tai lắng nghe, không có chỗ nào mà không yên lặng không tiếng động. Sau khi đi hết quay lại trong nhà, cô quan sát căn nhà này lại lần nữa, sáng sủa sạch sẽ, nhìn thế nào cũng là một căn nhà tốt, ban công ở phòng ngủ, đối diện hướng Nam nắng gắt, còn chưa kịp quét dọn, dưới lầu là một vườn hoa nhỏ, trong vườn đặt mấy dụng cụ tập thể dục, bên ngoài có hàng rào dây điện và máy giám sát, các biện pháp bảo vệ nghiêm ngặt, Phương Dĩ “ồ” một tiếng, Bong Bống nói: “Sao vậy?”

Phương Dĩ nói: “Không sao.”

Cô sờ sờ lan can ban công hơi sạch sẽ, mỉm cười xấu xa.

2. Chương 2: Phương Dĩ Bắt Trộm

Trong nhà chẳng có gì cả, chủ nhà cũng không muốn chi tiền để sắp xếp. Phương Dĩ đi ra ngoài mua vài món đồ dùng thiết yếu trước, lúc xuống lầu đặc biệt nhìn tầng dưới cùng, mới phát hiện ở đây lại không phải sáu nhà mà là một cái cửa riêng lớn, rõ kì quái.

Mua đồ xong, Phương Dĩ kéo hành lý ở tạm khách sạn gần đó, thoải mái lăn trên giường mới bắt đầu lên mạng tìm “Số 338 đường Bảo Hưng”, tìm xong cô ném đi động, bĩu môi.

Bảy giờ sáng thứ Hai, cô chủ nhà Mã đang chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn, đột nhiên nhận được điện thoại của người thuê nhà Phương Dĩ, thanh âm của cô bé đầu bên kia điện thoại hơi lộ vẻ lo lắng luống cuống, “Cô Mã, trong nhà này có cái gì đó!”

Cô Mã cả kinh: “Cái gì?”

Phương Dĩ nói: “Nửa đêm cháu nghe trong phòng có tiếng động, giống như có người kêu khóc, còn có tiếng nước chảy rất lớn, cháu không dám ngủ ở đó nên đến khách sạn ở. Cô Mã, căn nhà này cháu không cần nữa.”

Sắc mặt cô Mã trắng nhợt, nghe câu cuối cùng của cô, chột lớn tiếng: “Như vậy sao được, cô không cần nữa nhưng tôi không trả tiền nhà, đây không phải là cô lãng phí thời gian của tôi sao!”

Phương Dĩ sắp khóc: “Nhưng căn nhà này quá kinh khủng, sao cháu ở tiếp được, nửa đêm canh ba nhà vệ sinh lại có thể mở nước, nhưng lúc cháu đi xem thì lại rất tốt, cũng không biết đồng hồ nước có tăng không?”

Cô Mã được cô nhắc nhở, liền xoay người chạy đến số 338 đường Bảo Hưng kiểm tra đồng hồ nước. Sau khi kiểm tra xong thì ngay cả giọt máu cuối cùng trên mặt cũng mất sạch, nhà bỏ trống năm năm không có người ở, bây giờ nước lại đang được sử dụng. Cuối cùng để trấn an người thuê nhà, cô Mã chịu đựng nói: “Thế này đi, tôi tính rẻ chút cho cô, tiền thuê một tháng ba ngàn.”

Phương Dĩ khốn khổ nói: “Hai ngàn rưỡi.”

“Hai ngàn tám.”

“Hai ngàn rưỡi.”

Cô Mã nhắm mắt: “Hai ngàn bảy!”

“Được.” Phương Dĩ chìa tay, “Đúng rồi cô Mã, hôm qua cháu mời người đến vệ sinh, chi phí là hai trăm, tiền khách sạn buổi tối thì bỏ đi.” Suy nghĩ một chút lại hỏi, “Còn nữa, lầu dưới có người ở không?”

“Có, lầu dưới là công ty. Yên tâm, là công ty nghiêm chỉnh.” Cô Mã trả lại tiền nhà thừa cho cô, ngoài ra còn đưa thêm hai trăm. Lúc thấy cô đếm tiền vui vẻ, nhìn kĩ một chút lại là vẻ mặt vô tội, bà cảm thấy quái gở, ở trong căn nhà này một phút cũng không muốn ở lâu, vội vàng chạy mất.

Phương Dĩ đếm tiền, lẩn hai vòng trên ván giường trống trơn, chỉ thiếu ôm bụng cười to. Sau khi lẩn xong còn phải làm chuyện chính, đồ dùng trong nhà đều phải tự mình ra tay. Chạy bên ngoài cả ngày, rất vất vả mua chăn nệm và quạt máy về, điều hòa và máy nước nóng thứ Hai sẽ đến gần, sofa ti-vi cô không định mua. Đếm tiền thừa một chút, kho bạc nhỏ hơi tả tơi, Phương Dĩ vò đầu bứt tai, ôm tiền nằm xuống, nhưng cũng không nhắm mắt ngủ mà là nhìn chằm chằm cửa sổ sát đất. Không biết qua bao lâu, mí mắt rũ xuống, chợt nghe thấy có tiếng động truyền đến từ bên ngoài, vểnh tai lắng nghe, chẳng mấy chốc liền thấy một bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống ban công.

Bóng đen vừa cao vừa rộng, nửa đêm xuất hiện như ma. Sau khi đáp xuống ban công, “nó” đẩy cửa sổ sát đất quanh năm không khóa ra, chạy vào theo gió, phía trước đột nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng tĩnh mịch, chiếu sáng một gương mặt tròn tròn con người, tóc dài rũ rượi, y như ma giống như quỷ.

Bóng đen phản xạ có điều kiện lùi về sau từng bước, ngay sau đó cố định tại chỗ không di chuyển nữa, không sợ hãi thét lên và bỏ chạy. Phương Dĩ hơi ngạc nhiên trong lòng, nghiêng về trước, mở miệng yếu ớt: “Tôi chết rất thê thảm...”

Bóng đen nghe nhưng lại bước về trước một bước, không trốn chạy ngược lại đến gần Phương Dĩ. Phương Dĩ liên tiếp lùi về phía cửa phòng, đôi mắt trên gương mặt quỷ càng trừng càng lớn, trong lòng oán thầm vô số, đột nhiên nhảy về bên phải một cái, còn bóng đen không kịp thắng lại, lại bước ra một chân, trong phòng lập tức vang lên tiếng la của đàn ông: “A!”

Ánh đèn sáng choang, Phương Dĩ một tay giữ đèn pin, một tay giữ gậy sắt, quát lên: “Không được nhúc nhích!”

Bóng đen trước mặt không chỗ che giấu dưới ánh đèn, dáng người cao lớn cường tráng lộ ra không thể nghi ngờ, thân trên ở trần ngăm đen khỏe khoắn, một cái khăn lông vắt trên cổ, đường nét gương mặt khỏe mạnh, môi rộng mũi cao, đỉnh mày như kiếm, đáy mắt lại phủ sương mù dày đặc. Anh ta nhìn Phương Dĩ một hồi, lại cúi đầu nhìn chân phải của mình, một cái bầy chuột rất lớn.

Phương Dĩ làm động tác phòng ngự, cơ thể hơi cong về trước, hai chân trước sau rẽ ra dè xuống, quơ cây gậy sắt trong tay, cảnh cáo nói: “Lập tức đi khỏi, nếu không tôi sẽ cho anh mất mặt!”

Đối phương chế nhạo, nhắc nhở cô: “Cô vừa mới nói không được nhúc nhích.”

Một cái bầy chuột lớn như vậy kẹp chân phải anh ta, anh ta lại còn có tâm tình nhắc nhở mình, xem ra anh ta cũng không phải người lương thiện. Phương Dĩ mắt thấy anh ta không đếm xỉa đi về phía mình, nhanh chóng tung ra một gậy. Đối phương không ngờ cô sẽ ra tay thật, bả vai bị đánh mạnh một cái. Phương Dĩ quát lên: “Đã nói không được nhúc nhích!” Lập tức nhảy lên giường, xa xa vòng qua anh ta, động tác nhanh nhẹn tốc độ kinh người, ngay cả vạt áo cô đối phương cũng chưa đụng tới. Phương Dĩ chạy ra ngoài phòng la to: “Vừa rồi tôi đã báo cho chủ nhà, bà ấy sẽ đến ngay lập tức. Anh muốn tắm thì về nhà mình mà tắm, hôm nay tôi sẽ không báo cảnh sát, anh đi ngay lập tức!”

Sắc mặt đối phương tái mét, kéo cái bầy chuột đi từng bước về phía Phương Dĩ. Phương Dĩ lấy di động ra nhấn “110”, quơ quơ gậy sắt, trái trợn phải lui tư thế mười phần. Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi: “Tránh ra!”

Phương Dĩ nhanh chóng né qua một bên, nhìn theo anh ta và cái bầy chuột xuống lầu, thâm tạ biệt với bóng lưng anh ta, nhân tiện thở dài một hơi.

Hôm qua Phương Dĩ vừa tới liền cảm thấy chỗ này kì lạ, hóa ra năm năm trước số 338 đường Bảo Hưng từng xảy ra một vụ thảm án, vợ chồng cãi nhau dẫn đến đốt gas nổ tung, cả tòa nhà đều gặp nạn, nửa đêm chết mười mấy người, thảm nhất chính là ống nước đêm đó sửa gấp, vừa đúng lúc tắt nước. Sau đó tòa nhà

được sửa mới lại, tin đồn có rất nhiều oan hồn, cũng không ai vào ở nữa. Phương Dĩ nào sẽ nghĩ đến chuyện thuê phòng còn phải đi tra tin tức cũ, tra được cũng không sợ, cô sinh vào ngày 15 tháng 7 Âm lịch, mạng cứng cực kì, mới không tin yêu ma quỷ quái, do đó diễn một màn kịch. Nhưng cũng không phải tự biên tự diễn, bởi vì chỗ tắm gội trong nhà vệ sinh vô cùng sạch sẽ, thực sự có người nửa đêm lên mở nước, hôm qua cô đã phát hiện, mà một vị trí ở lan can ban công lại không có bụi, các biện pháp bảo vệ ở tường bên ngoài lại nghiêm ngặt như vậy, nghĩ tới nghĩ lui trộm nước chắc là không phải người từ bên ngoài đến.

Thực ra việc tối nay đơn thuần là tự vệ, chỉ trách lầu dưới luôn không có người, khóa cửa sổ sập đất lại bị hư từ lâu, cô thực sự không chắc chắn kẻ trộm nước sẽ xuất hiện. Phương Dĩ nghĩ thầm, tắm nước lạnh cũng phải tắm trộm, có đủ biến thái!

Chu Tiêu mang theo tổn thương trở lại lầu dưới.

Sáu nhà lầu dưới đã được mở thông, năm nhà dùng làm văn phòng, anh ở căn nhà đối diện vườn hoa, diện tích lớn hơn lầu trên rất nhiều. Ba phòng ngủ một phòng khách một trăm mét vuông, màu chính là đen trắng, trang trí xa hoa, vào cửa là một quầy bar nhỏ, các loại rượu nổi tiếng đều đặt trên tủ rượu, đồ trang trí trên tường là danh họa bậc thầy, khắp nơi đều biểu lộ sự tinh xảo. Ai có thể nghĩ đến trong tòa nhà cũ sẽ có một căn hộ như vậy, trong căn hộ như vậy lại sẽ có vấn đề sử dụng nước. Không phải đột nhiên không có nước mà là cống thoát nước bị nghẽn, mấy tuần nay anh đã tìm người đến sửa ba lần, cuối cùng mỗi lần đều thất bại. Sau khi ở khách sạn mấy đêm anh lười chạy tới chạy lui, dứt khoát treo lên lầu hai, bình thường tùy ý dùng nước lạnh tắm cho xong chuyện, ai ngờ tối nay gặp ma.

Chu Tiêu tự gỡ cái bẫy chuột ra, máy điều hòa cũng không dập hết lửa trong lòng anh, chân phải chịu tội, may mà không tổn thương đến xương. Anh gọi điện thoại, tức giận hỏi: “Trên lầu có người ở lúc nào?”

Đầu bên kia điện thoại là cấp dưới Trương Liêm, biệt hiệu Tên Lửa, nói: “Có người ở? Không có nghe nói. Ông chủ, anh lên dùng nước bị bắt?” Lại nói, “Nhà vệ sinh công ty cũng y vậy, nước cũng ứ lên, dùng nhà vệ sinh cũng buồn nôn, phân nước tiểu cũng trôi lên.”

Chu Tiêu đen mặt: “Câm miệng!”

Tên Lửa cười hì hì nói: “Ngày mai thứ Hai, em sẽ tìm người đến sửa, người trên lầu kia ngày mai em đi thăm dò. Ông chủ, anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Chu Tiêu nào còn có thể nghỉ ngơi, ngược mắt nhìn chằm chằm lầu trên, muốn đục thủng trần nhà. Anh nuốt trôi sự thiệt thòi bức bối này lúc nào, nhóc quỷ trên lầu kia lại dám động thổ trên đầu anh. Anh cầm bẫy chuột lên, mắt lạnh nhìn cả buổi, “Chờ đó, xem tôi làm sao trừng trị cô!”

3. Chương 3: Phi Lễ Chớ Nhìn

Sáng sớm Chu Tiêu bị tiếng vật nặng rơi xuống đất đánh thức, không biết trên lầu dờn thứ gì, vang dội bình bình bang bang. Vừa nhìn giờ mới chín giờ, Chu Tiêu xoay người ngồi dậy, từng vòng khí đen vô hình xoay quanh bốn phía. Ngồi mười lăm phút, anh mới rời giường, đi vào toilet tạm đánh răng rửa mặt, nhìn chằm chằm bồn cầu năm giây. Anh đi đến vườn hoa, ngược mắt liếc ban công lầu hai một cái, sau khi chắc chắn không có người mới đi đến một góc xả nước.

“Ồ –” cái tiếng “biến đổi bất ngờ” này, tràn đầy chê ghét. Sống lưng Chu Tiêu cứng đờ, lại nghe được, “Chú à, các chú đừng lấp máy điều hòa bên ngoài trước, dưới lầu có người đang đi tiểu, phi lễ chớ nhìn!”

*Phi lễ chớ nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghĩ.

Chu Tiêu bình tĩnh xả nước xong, lại tiếp tục bình thản xoay người, trầm mặt đi vào trong nhà. Trên lầu lại truyền đến thanh âm, “Có thể rồi chú, anh ta tiểu xong rồi!”

Đã đến giờ làm việc, Chu Tiêu lại hoàn toàn không ra khỏi cửa. Sau ti-vi có một hồ cá lớn dài chừng hai mét, anh lấy thức ăn cá ra đút một chút, đợi đến khi điện thoại reo lên, anh mới không nhanh không chậm sải bước ra khỏi nhà. Bên ngoài nhà có hai cánh cửa nặng, cửa cách hai mét, trừ anh ra không ai vào được.

Đi ra cánh cửa thứ hai, từng nhân viên ồn ào nhốn nháo dừng lại, cung kính hô to: “Giám đốc Chu!”

Chu Tiêu gật đầu, ánh mắt chuyển về phía góc cửa, có một người đàn ông trung niên bị cột chặt tay sau lưng ghế, khóc nước mắt nước mũi chảy ngang dọc, bị thương xin tha. Tên Lửa chạy tới, nói: “Ông chủ, đó chính là Lý Khánh, buổi sáng bị em bắt được.”

Lý Khánh nhìn thấy Chu Tiêu xuất hiện, tiếng xin tha càng vang hơn: “Ông chủ Chu, ông chủ Chu tha mạng cho tôi đi. Tôi không có trốn, khoản tiền kia tôi nhất định sẽ trả. Van xin ông chủ Chu thứ tha giúp tôi một thời gian, tôi mà có tiền sẽ lập tức trả lại cho anh!”

Sắc mặt Chu Tiêu không thay đổi: “Mở toang cửa làm gì, người khác đi vào còn tưởng chúng ta là phần tử ngoài vòng pháp luật.”

Tên Lửa nói: “Em một không đánh hai không mắng, ông ta nhìn thấy em giống như thấy ma.”

Chu Tiêu liếc trái Thanh Long phải Bạch Hổ trên cánh tay anh ta một cái, Tên Lửa kéo tay áo đang cuộn lên xuống, nói: “Ai không có sự khinh cuồng tuổi trẻ, xóa hình xăm đau lắm.”

Cấp dưới đem một cái ghế đến, Chu Tiêu ngồi xuống, mặt đối mặt với Lý Khánh, nâng tay phải lên, Tên Lửa tự giác đặt bản hợp đồng vào tay anh. Chu Tiêu cúi đầu lật xem một chút, mới nói với Lý Khánh: “Ông mượn một triệu, kì hạn trả đã quá nửa năm. Trước đây ông có tín nhiệm không có bất kì ghi chép xấu gì, lần này lẽ mà không trả, tương lai thiếu tiền nữa thì ông chỉ có thể tìm cho vay nặng lãi, lãi kép sẽ tán gia bại sản. Ông suy nghĩ cho kĩ, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn đi con đường pháp luật.”

Lý Khánh khóc đến mức nói lảm nhảm: “Tôi thực sự không có tiền, không có tiền mà...”

“Không có tiền mà ông lái xe đua chơi gái? Tối qua ông làm việc ở spa?”

Lý Khánh cắn răng không thừa nhận, khóc rồi sau đó dứt khoát kêu gào ầm ĩ, nói họ giam giữ bất hợp pháp. Chu Tiêu nén một bụng tức giận lúc thức dậy, quyết định không nhịn nữa.

Trên lầu, Phương Dĩ vừa ăn quà vặt vừa tán gẫu với thợ lắp điều hòa, chỉ trích hành vi không văn minh nhìn thấy trước đó: “Thanh niên bây giờ vì tiết kiệm chút nước lại có thể đi tiểu lung tung khắp nơi.”

Thợ lắp điều hòa trêu đùa nói: “Tôi thấy cây và hoa ở dưới rất tốt, có lẽ người ta đang bón phân đó.” Rồi nói với Phương Dĩ, “Cô gái nhỏ, lá gan của cháu cũng lớn thật, nhà ở đây mà cũng dám thuê.”

Phương Dĩ nói: “Trước đó cháu không biết, chắc nhà có đúng không? Thiên tai nhân họa có hàng năm, trong lòng không có ma cũng không cần sợ ma.”

Thợ lắp điều hòa thấy cô còn nhỏ tuổi, không ngờ cũng có thể nói đạo lý, “Cháu đừng không tin, loại chuyện này thà tin có không thể tin không. Năm đó lúc tin tức vừa ra, đúng là chấn động rất lâu, chu vi 5km cũng có thể nghe thấy tiếng khóc ở đây. Lúc đầu thất người nhà người chết đến đây đốt giấy tiền vàng bạc, công nhân vệ sinh cuối cùng quét ra nửa xe tải bụi.”

*Đầu thất: ngày thứ bảy sau khi một người qua đời

“Công ty dưới lầu không phải rất tốt sao, nhiều người như vậy mà.”

“Tiền thuê nhà ở đây rẻ, công ty cũng mở ban ngày, đương nhiên không sợ. Hơn nữa vừa rồi lúc tôi đi lên liếc một cái, lầu dưới hình như có rất nhiều nhân viên nam, đương khí nặng nên càng không sợ.”

Phương Dĩ lắc lắc ngón tay: “Chú à, phong kiến mê tín là không chấp nhận được. Không làm chuyện trái lương tâm, không sợ ma gõ cửa. Cháu làm chuyện ngay thẳng, chính khí chính là đương khí, cháu cũng không sợ!”

Thợ lắp điều hòa bật cười lớn.

Cuối cùng làm xong, Phương Dĩ đưa một chai trà xanh cho thợ lắp đặt tỏ vẻ cảm ơn, tiễn ông ấy xuống lầu, định ra ngoài mua một chút đồ dùng nữa. Đi tới nửa cầu thang, Phương Dĩ thấy có người hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài chạy ào vào trong tòa nhà, chạy thẳng đến trước cánh cửa kia. Thợ lắp điều hòa tò mò giống cô, vừa đi vừa ngoái đầu ra nhìn, chỉ nghe thấy tiếng phụ nữ the the kêu la bên trong: “Các anh làm gì anh ấy vậy, còn có luật pháp hay không. Tôi phải báo cảnh sát, các anh một người cũng không trốn thoát!”

Không biết ai nói tiếp: “Báo tin, mau mau báo tin, nợ một triệu muốn bỏ trốn, ông đây sẽ khiến ông ta ngồi mười năm trong đồn cảnh sát!”

Người phụ nữ lại kêu la mấy câu, đột nhiên im bặt. Bên trong không biết đang nói gì, Phương Dĩ và thợ lắp đặt đưa mắt nhìn nhau, vừa lúc đi tới lầu dưới cùng, cánh cửa kia đột nhiên mở ra, bên trong có mấy người xông ra, một người đàn ông mồ hôi nhễ nhại vô cùng yếu ớt bị hai người kéo đi, người phụ nữ trước đó đang che miệng khóc, nói: “Sư huynh, cảm ơn anh, lát nữa em sẽ ép anh ta bán xe bán nhà, trả tiền lại cho anh.”

Phương Dĩ nhìn về phía vị “sư huynh” kia, ngẩn người.

Sư huynh Chu Tiêu sắc mặt lạnh lùng không hề đáp lại lời cô ấy, ngược lại thái dương mắt dài, hơi nghiêng nhìn về Phương Dĩ ở đầu bên này. Người phụ nữ chú ý tới ánh mắt của Chu Tiêu, cũng nhìn sang, kinh ngạc nói một tiếng: “Phương Dĩ?”

Phương Dĩ giật mình, lúc này mới nhìn thẳng quan sát đối phương, bỗng nhiên cười mỉm nháy mắt trái một cái, người phụ nữ cứng đờ. Người đàn ông trung niên đã bị người ta kéo ra bên ngoài tòa nhà, cô ấy không kịp nói thêm điều gì, vội vàng đuổi theo.

Phương Dĩ ném đôi mắt quyến rũ xong, coi như không thấy Chu Tiêu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, chợt nghe Chu Tiêu nói: “Tìm người theo dõi ông ta, cho ông ta thêm thời gian ba ngày!” Thanh âm hung ác nham hiểm khiếp người.

Rốt cuộc nhìn thấy ánh mặt trời, thợ lắp điều hòa phát hiện sau lưng đầm mồ hôi, quay đầu liếc nhìn tòa nhà kia, nhỏ giọng nói với Phương Dĩ: “Đây đều là người nào thế, xã hội đen sao. Cháu có thấy được hình xăm trên người mấy người đó không?”

Phương Dĩ gật đầu, trái Thanh Long phải Bạch Hổ, cô thấy rõ.

Thợ lắp đặt vẫn còn sợ, tốt bụng nhắc nhở cô: “Cô gái nhỏ ở một mình, ở chỗ thế này nhất định phải chú ý an toàn. Tôi thấy người đàn ông vừa rồi là bị họ đánh cho tàn phế, đi cũng không đi nổi, không biết nợ người ta bao nhiêu tiền. Người nói chuyện dẫn đầu kia, chính là cái người to cao đó, tôi thấy anh ta không phải người bình thường, là người lẩn lộn ngoài đường.”

Phương Dĩ hỏi: “Lẩn lộn ngoài đường?”

Thợ lắp đặt nói: “À, tôi thấy anh ta là loại người như vậy, chắc là biết đánh nhau, bản lĩnh rất tốt.”

Bản lĩnh đương nhiên rất tốt, ung dung dễ dàng là có thể trèo từ ban công dưới lên, lúc rơi xuống đất còn lặng yên không một tiếng động. Phương Dĩ nghĩ đến cái bẫy chuột kia, đột nhiên hối hận.

Lý Khánh co quắp ngồi trên ghế xe. Denny lái xe lau nước mắt xong, vút ống khăn giấy cho ông ta, nói: “Cả ngày tìm yêu tinh, lúc quan trọng thì yêu tinh của anh đâu? Lý Khánh, nếu hôm nay không phải là tôi, anh đã sớm bị người ta băm thành tám mảnh rồi!”

Denny kéo hết cửa sổ xe xuống, xua tan mùi khai nước tiểu trong xe. Lý Khánh lại tè ra quần, tè xong đi cũng không nổi, còn phải để người khác kéo đi. Lý Khánh yếu ớt nói bằng giọng căm hận: “Vô cùng tàn nhẫn chính là cái ông tổng kia kia, bảo người khác đổ một thùng nước cho anh, nhìn anh chăm chăm không cho anh đi vệ sinh, đám người đó chính là xã hội đen!”

“Anh nói bậy bạ!” Denny nói, “Người ta là xã hội đen? Người ta rất thông minh, đánh người phạm pháp, đổ nước cho anh còn lãng phí nước đó! Anh có biết người đó là ai không. Đó là Chu Tiêu, lúc đi học thành tích rất tốt, tốt nghiệp đại học làm tài chính, tiền qua tay anh ấy không có mấy trăm triệu cũng có mấy triệu, hiện tại anh ấy tự lập địa vị xã hội giá trị con người hơn trăm triệu!” Nói đến Chu Tiêu cô ấy liền nghĩ đến Phương Dĩ, không ngờ Phương Dĩ lại xuất hiện ở đây, còn nháy mắt với cô ấy như không có gì xảy ra. Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô ấy, là điện thoại của Lý Khánh. Lý Khánh nhận lấy nghe một chút, lập tức cúi thấp người nói: “Vâng vâng vâng!” Lập tức ném di động cho Denny, nhỏ giọng nói, “Ông chủ Chu tìm em.”

Denny khẩn trương nhận điện thoại, lại nghe Chu Tiêu hỏi: “Cô biết Phương Dĩ?”

Denny kinh ngạc: “À đúng.” Lại nói, “Anh không nhớ rõ sao? Cô ấy cùng lớp trung học với em, năm đó còn từng viết thư tình cho anh.”

Chu Tiêu cúp điện thoại. Tên Lửa nói: “Có biết hay không?” Chu Tiêu không trả lời, Tên Lửa làm ra vẻ huyền bí, “Em nghe được, hôm qua chủ nhà trên lầu không ra quảng trường nhảy múa, nói là bị hoảng sợ, chính là bị lầu trên dọa.”

Chu Tiêu nhìn về phía Tên Lửa, rõ ràng có hứng thú. Tên Lửa ngồi thẳng một chút, nói: “Biết xảy ra chuyện gì không, lầu trên ma quỷ lộng hành, người thuê nhà nói nửa đêm cô ấy nghe thấy tiếng nước chảy, sợ đến mức không dám ở. Trên mặt đồng hồ nước còn đi rất nhiều, chủ nhà nói hết lời mới giảm nửa tiền nhà.”

Chu Tiêu cười lạnh, tiếng nước chảy? Cuối cùng anh hiểu Phương Dĩ đang chơi trò gì, vừa rồi lại còn ném đôi mắt quyến rũ với anh, thì ra là từng thầm mến anh. Nhưng nghĩ đến lại cảm thấy kì lạ, nếu Phương Dĩ bằng tuổi Denny, hẳn phải hai mươi tám tuổi, nhưng cô xem ra không thể nào lớn như thế. Vả lại, anh không có lý do hoàn toàn không có ấn tượng với người như vậy.

Tên Lửa làm việc công xong, còn phải làm việc riêng cho Chu Tiêu. Buổi chiều tìm thợ sửa ống nước mới đến sửa toilet, nói: “Toilet phòng làm việc, còn có toilet trong nhà ông chủ tôi, tất cả không thể dùng. Không xả nước được còn tràn ngược lên!”

Thợ sửa ống nước đi vào toilet nhân viên, bên trong mùi hôi thối áp đảo, quả nhiên như Tên Lửa đã nói, phân nước tiểu tràn ngược lên, buồn nôn cực điểm. Đi tới nhà Chu Tiêu, toilet tuy coi như sạch sẽ, nhưng quả thực không có cách nào dùng nước. Thợ sửa ống nước ra kết luận: “Có thể sửa, nhưng phải cạy hết gạch men sứ ra, cần phải đại tu.”

Lần đại tu này không tới ba, bốn ngày thì không có cách nào làm xong. Tên Lửa biết Chu Tiêu không thích chạy tới chạy lui ở khách sạn, dứt khoát đề nghị: “Chi bằng em thuê một căn nhà trên lầu, mấy ngày này nhân viên cũng có thể có chỗ đi vệ sinh.”

“Thuê?” Chu Tiêu liếc về phía trần nhà, cười gian tà, “Hà tất lãng phí tiền.”

4. Chương 4: Biết Cách Làm Giàu

Cuối cùng Phương Dĩ sắp xếp nhà cửa chỉnh tề, thứ cần mua đã mua đủ, cần tìm đã đi tìm. Cô lấy cuốn sổ chi tiêu nhỏ ra, sau khi tính xong đau lòng ngã xuống giường, không lo liệu việc nhà không biết củi gạo đất, tiền tiết kiệm vậy mà chỉ còn lại số lẻ. Cô quan sát phòng ngủ, không biết thứ gì có thể trả lại. Ngẫm nghĩ quá phiền lòng, vừa vặn lúc này nhận được WeChat, mở ra vừa nghe, là Bong Bóng vừa ăn vừa nói không rõ ràng: “Đại Phương nói, chắc dì đã xài hết tiền rồi, có cần... Cần...” Bên cạnh có người nhắc, Bong Bóng nói tiếp, “Cần cứu tế!” Lại tự chủ trương tăng thêm một câu, “Cháu đang ăn bánh đậu tây, dì muốn ăn không? Nhồm nhoàm, ăn rất ngon!”

Phương Dĩ trả lời: “Tiền của dì có thể mua một xe tải bánh đậu tây. Biết một xe tải có bao nhiêu không? Chính là có thể đủ cho cháu ăn rụng hết răng!”

Ném điện thoại, Phương Dĩ ôm hận cắn gối, lảo lộn chốc lát quyết định ra khỏi phòng kiểm ăn. Cầm ví tiền lên mở cửa, liền thấy có người đang lên lầu, cười đùa hí hửng chào hỏi với cô: “Này!” Là trái Thanh Long phải Bạch Hổ!

Phương Dĩ neho mắt, cười đáp lại một cái, cảnh giác nắm chốt cửa, sẵn sàng đóng cửa. Tên Lửa đi tới, nhắm ví tiền trong tay cô, hỏi han nói: “Sắp ra ngoài à?”

“Đúng vậy.”

“Tôi là người của công ty dưới lầu, chúng ta từng gặp buổi sáng, lúc đó chưa kịp chào hỏi cô. Tôi tên là Trương Liêm.”

“Chào anh.”

Tên Lửa ghì lên khung cửa, cảm giác tay Phương Dĩ đang dùng sức. Anh ta thăm dò bên trong nhà, “Là thế này, tôi đến xem nhà một chút. Nhà này có hai phòng ngủ một phòng khách nhĩ, có phòng ngủ là của tôi.”

Phương Dĩ không thể hiểu: “Cái gì?”

Tên Lửa nghĩ đến lời dặn dò nghiêng rằng nghiêng lợi của Chu Tiêu trước đó, lặp lại y chang: “Cô Mã nói, căn nhà này chia ra cho thuê, không phải trước đó là thuê một tháng năm ngàn sao? Bà ấy cho cô thuê nửa giá, nửa kia đương nhiên là tôi trả.” Anh ta cười hì hì nói, “Chúng ta thuê chung.”

Phương Dĩ “Ồ” một tiếng, nở nụ cười, lại lập tức nghiêm mặt, đẩy cửa muốn đi. Tên Lửa lại tách khung cửa muốn vào nhà, hai người tranh nhau kéo cửa, thiếu chút nữa kẹp lấy Phương Dĩ. Phương Dĩ la: “Anh làm cái gì, tôi báo cảnh sát đó. Ban ngày ban mặt anh muốn vào nhà ăn cướp hả!”

Tên Lửa không nghe cô nói, dùng sức kéo cửa ra, đi tới xông thẳng vào trong, phía sau Phương Dĩ kêu “Này, này”. Ai ngờ Tên Lửa đi chưa được mấy bước, dưới chân đột nhiên đạp phải một thứ đồ nhô lên, ngay sau đó một cái sọt bụi màu trắng đột nhiên bật về phía anh ta, ùn ùn kéo đến văng đầy người. Tên Lửa kêu lên, nhắm mắt lại nhảy lên mấy bước, đột nhiên “răng rắc” một tiếng, Tên Lửa la to: “A-“

Năm phút sau, Tên Lửa chật vật đứng trong nhà Chu Tiêu. May mà công ty đã hết giờ làm, không để mấy đứa em nhìn thấy, nếu không thì tổn hại hết uy nghiêm của anh ta.

Chu Tiêu quan sát anh ta từ trên xuống dưới. Tóc trắng, trên mặt vẽ mấy nét bút có thể đi hát kinh kịch, cả người đầy bột, hai mắt bị chích đỏ, quan trọng nhất là một cái bẫy chuột rất lớn bên chân trái.

Khóe mắt Tên Lửa rung rung: “Trong nhà cô ta toàn là cơ quan, em không để ý, đạp phải một cái, mấy cái bột mì này thoáng cái bắn tới, ai biết được bên cạnh còn có bẫy chuột!” Ngoài một cái bẫy chuột, anh ta nên vui mừng chân phải không gặp họa.

“Cậu nên vui mừng đó không phải là bẫy thú.” Chu Tiêu cười trên nỗi đau của người khác, chống tay lên tay vịn sofa, chống cằm, nhún vai cười.

Tên Lửa cảm hận nói: “Anh thử bị bẫy chuột kẹp xem!”

Chu Tiêu hừ lạnh một tiếng, anh đã sớm bị kẹp, tình cảm cùng chung mối thù tỏa ra. Anh cuối cùng không cười nữa, đứng dậy nói: “Tự mình hái.”

Phương Dĩ đỡ cây lau nhà nhìn quét phòng khách, cô sắp yêu mình rồi, bốn chữ phòng ngừa chu đáo dùng đến vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu không phải buổi sáng tận mắt thấy được mấy người “xã hội đen” kia, cô nào có thể đề phòng, cố ý mua thêm mấy cái bẫy chuột. Nhưng cái này chung quy không phải biện pháp, “xã hội đen” nổi nóng, lỡ như phóng hỏa thiêu cô thì làm sao. Đang nghĩ đến đây, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa vang dội, Phương Dĩ giật mình, ném rơi cây lau nhà chạy đến cạnh cửa, nhưng đáng tiếc cửa phòng nhà cũ không có mắt mèo, cô chỉ có thể kêu: “Ai vậy?”

Bên ngoài nhà đột nhiên lại yên lặng không một tiếng động, Phương Dĩ lại gọi hai lần, loáng thoáng nghe thấy tiếng xuống lầu, giậm chốc lát. Cô lặng lẽ kéo ra một khe cửa, đột nhiên một nguồn sức mạnh kéo đến, Phương Dĩ la to một tiếng, chợt bị kéo ra ngoài cửa, đâm đầu vào lồng ngực rắn chắc, chóp mũi đau, cô “gào” một tiếng, lập tức có một bàn tay che mặt cô lại, cứng rắn đẩy cô ra.

Khách khí không vào nhà được, vậy thì trực tiếp ra tay cưỡng chế, Chu Tiêu đi vào trong, đá văng một cái bẫy chuột dưới đất, nói: “Mười năm không gặp, cô bán bẫy chuột?”

Phương Dĩ vốn muốn chửi mắng người, sau khi nghe ngẩn ngơ, che mũi nhìn Chu Tiêu chằm chằm.

Chu Tiêu xoay người, thấy mắt cô lấp lánh nước mắt, ngờ nghệch, nhướn mày như cười như không: “Sao thế, không nhận ra tôi?”

Phương Dĩ “hừ” một tiếng, hất đầu sang một bên: “Anh rốt cuộc muốn làm gì!”

Phòng khách trống không, chỉ có một cái ghế xếp người có thể ngồi, Chu Tiêu ngồi xuống, hai chân dang rộng, hai tay chống trên đùi, cơ thể hơi cong, nhìn Phương Dĩ chằm chằm như hổ đói.

Một cái ghế xếp cũng có thể bị anh ta ngồi ra khí thế lấn người, Phương Dĩ lại xoa mũi một chút, không cam lòng yếu thế cũng nhìn anh chăm chăm. Chu Tiêu mở miệng: “Lầu dưới có vấn đề về nước, từ hôm nay trở đi, toilet của cô dùng chung.”

Phương Dĩ buông cái mũi ra, chống nạnh nói: “Anh đi ra ngoài có uống thuốc chưa! Lại muốn nói thuê nửa nhà? Làm ơn đi, giấy trắng mực đen rõ ràng viết ở đây, tôi thuê toàn bộ, anh không trộm nước được, muốn đến cướp trắng trợn?”

Chu Tiêu chính là không chơi đúng luật, người bình thường sẽ thẹn quá hóa giận, anh lại vô cùng bình thản: “Đúng, chính là cướp trắng trợn!” Anh hài lòng xoay di động trong tay, nói, “Trước đó bận quá, chưa kịp thông báo cho chủ nhà tôi từng mượn dùng nhà vệ sinh ở đây. Hôm nay tôi có thời gian, có thể báo cho chủ nhà một tiếng.”

Đây là ý gì, anh ta đã đoán được trò vật trước đó của cô? Phương Dĩ hừ hừ, kéo một cái ghế xếp khác qua ngồi xuống, mặt đối mặt với Chu Tiêu, cười nói: “Anh có số điện thoại của chủ nhà chưa? Có cần tôi bấm số giúp anh không?”

Chu Tiêu cũng cười: “Không cần hao tâm tổn trí gọi điện thoại, cô có thể có đủ một nửa tiền thuê nhà kia.”

“Anh không cần lo nghĩ tiền thuê nhà, hợp đồng đã kí, mọi người đều phải tuân thủ pháp luật, nếu không chẳng phải loạn sao?”

“Hợp đồng không cần cô lo nghĩ, tôi cần căn nhà này, tôi có thể đưa tiền bồi thường cho chủ nhà.” Anh quét căn nhà một cái, đáng tiếc nói, “Chắc, uống công khổ cực một hồi, còn phải gỡ máy điều hòa xuống.”

Phương Dĩ nhảy dựng lên. Cô từng thấy kẻ cướp, nhưng cô chưa từng thấy kẻ cướp nào vô liêm sỉ chỉ muốn cướp nhà vệ sinh như vậy. Cô thề sống chết ngoan cố kháng cự: “Dám đi tiểu ở vườn hoa, không dám ị ở vườn hoa? Anh nói văn minh gì, còn muốn dùng nhà vệ sinh của tôi? Tôi không quen không biết anh, dựa vào cái gì!” Dừng một chút, ngẩng đầu lên nói, “Trừ khi trả tiền!”

Chu Tiêu cười nhạt, chậm rãi đứng lên, đi từng bước một về phía Phương Dĩ. Phương Dĩ lùi ra sau từng bước nhỏ, Chu Tiêu làm như không thấy, tiếp tục đi tới phía cô. Phương Dĩ nói: “Anh đứng lại, từ từ nói chuyện!”

Chu Tiêu đương nhiên phớt lờ, khoảng cách ngày càng gần, Phương Dĩ đã không thể lùi được nữa. Đến lúc sau lưng là bức tường, Phương Dĩ quát lên: “Không được nhúc nhích!”

Còn tưởng có bấy chuột phòng thân? Chu Tiêu cười châm biếm: “Muốn kiếm tiền của tôi, phải xem cô có bản lãnh không. Trừ khi cô lập tức dọn đi, nếu không thì tôi nói cái gì chính là cái đó!” Dừng một chút, anh rũ mắt quan sát Phương Dĩ, tối qua không có lòng dạ nhìn, sáng nay cũng không nhìn kĩ, bây giờ hai người đã không còn khoảng cách, anh rốt cuộc nhìn kĩ càng. Lông mi đen đậm chớp nháy, môi tròn bóng lố tai nhỏ, gương mặt hoàn mỹ, ngay cả lỗ chân lông cũng gần như không thể nhận ra. Anh cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, vẫn không có ấn tượng gì.

Phương Dĩ mở miệng, cảnh giác nói: “Anh áp sát như thế làm gì, tránh ra!”

Có mùi nước trái cây ngọt ngào, chắc là cô đã ăn kẹo. Chu Tiêu như cười như không: “Phương Dĩ, đây là lạt mềm buộc chặt?”

Phương Dĩ sững sờ, Chu Tiêu đã đi tới cạnh cửa, mở cửa, cũng không quay đầu lại nói: “Tôi cho cô cơ hội, đừng tiếp tục bắt tôi gây họa.”

Phương Dĩ hoàn toàn nghe không hiểu lời anh, cho cô cơ hội mở nhà vệ sinh công cộng? Chờ cô lấy lại tinh thần, Chu Tiêu đã biến mất, Phương Dĩ xông ra ngoài phòng, đỡ tay vịn cầu thang nhìn xuống dưới, giận đến mức la to oa oa.

Sáng hôm sau, Chu Tiêu tự động thức dậy, trên lầu lại là một trận binh binh bang bang, không biết lại kiêng dè thứ gì nữa. Anh mò điện thoại gọi thông, nói: “Đến công ty rồi? Đi nhà vệ sinh trước!”

Tên lửa than khổ: “Đừng mà ông chủ, có thể bảo người khác lên trước không?” Anh ta đã có bóng ma trong lòng, lỡ như lúc đi vệ sinh gặp cơ quan, cửa quý của anh ta gặp nguy hiểm thì làm sao.

Chu Tiêu nói: “Có thể, sau này tiền lương cũng để người khác lấy trước, chờ sang năm tôi sẽ đưa hết cho cậu.”

Tên Lửa lập tức nói: “Em đã nhịn một lượng lớn, đi ngay lập tức!”

Chu Tiêu cúp điện thoại, tâm trạng vui vẻ đến nhà bếp đánh răng rửa mặt, lại đến góc chết trong vườn hoa xả nước, theo thường lệ lấy thức ăn cho cá ăn, vừa cho cá ăn vừa dùng di động gửi thông báo.

Chín giờ đúng nhân viên đến đi làm đông đủ, mở máy tính ra liền nhận được thông báo nhà vệ sinh công cộng, trở mắt nhìn nhau, trông thấy Tên Lửa vỗ bụng đi vào công ty, rồi rít hỏi anh ta: “Nhà vệ sinh công cộng là thể nào vậy?”

Tên Lửa chỉ trần nhà, nói: “Cần nhà tận cùng phía nam đó chính là nhà vệ sinh công cộng, cứ yên tâm mạnh dạn đi, có phân cũng đừng nhịn, sau này hết sức đi vệ sinh ở công ty, đừng mang phân về nhà!”

Nói xong chạy đến cửa phòng làm việc của Chu Tiêu, gõ cửa đi vào trong, lãnh công: “Ông chủ, thù lớn đã trả, lần này còn không hun chết cô ta!”

Chu Tiêu vui vẻ nói: “Tốt, cậu bảo thợ sửa ống nước cứ từ từ sửa, chúng ta không gấp.”

Trên lầu trở thành nhà vệ sinh công cộng, mấy nhân viên buổi sáng hơi không thích ứng, buổi chiều dần dần thích ứng, ra ra vào vào không ít người. Chu Tiêu đứng sau cửa nhìn, càng nhìn càng vui vẻ. Buổi tối anh ở khách sạn, hôm sau quay về công ty đi làm. Các nhân viên đã hoàn toàn thích ứng với nhà vệ sinh công cộng trên lầu, luôn luôn tùm tùm hai tùm ba đi lên. Chu Tiêu định mời nhân viên đi ăn, ăn nhiều mới có thể có nguyên liệu, anh nhất định phải chĩnh chết Phương Dĩ!

Nhưng đến ngày thứ ba, anh rốt cuộc phát hiện bất thường, phóng tầm mắt nhìn khu làm việc, nhân viên thiếu gần một nửa, số lần đi vệ sinh quá thường xuyên, thời gian cũng ngày càng lâu. Nhiều người đều đang xếp hàng đi vệ sinh như vậy?

Cuối cùng Chu Tiêu đi ra khỏi phòng làm việc, lặng lẽ đi lên lầu. Còn chưa đi đến cửa đã nghe thấy từng trận tiếng cười đùa huyền ảo, cửa phòng không đóng chặt.

“Giám đốc Chu giải quyết trong vườn hoa? Ha ha, trước đó chúng tôi còn thấy kì lạ, cũng không thấy anh ấy dùng nhà vệ sinh nhân viên, rốt cuộc anh ấy nhịn thể nào, thì ra là giải quyết ở vườn hoa, ha ha ha!”

“Hai ngày nay giám đốc Chu ở khách sạn, nếu cô không dọn đến đây, anh ấy nhất định dùng vườn hoa tiếp. Đây, hai tờ A, không còn bài nữa chứ?”

“Tôi bom! Giám đốc Chu đó của các anh, bụng dạ hẹp hòi, lại keo kiệt, năm nhà trên lầu đều không có người ở, thuê nhà làm nhà vệ sinh không tốt sao, anh ta cứ một mực không nở xài tiền. Không còn cách nào, chúng ta lầu trên lầu dưới cũng xem như là hàng xóm, làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn.” Đây là thanh âm của Phương Dĩ, trong trẻo vang dội. Cô đột nhiên lại la lên, “Há, gói thuốc lá đó hả, lấy anh ba mươi lăm đó, để tiền trong hộp nhỏ!”

Chu Tiêu lạnh mặt, đứng ở cửa, nhìn qua khe cửa. Phòng khách vốn trống không đã đông ngẹt người, ở giữa để cái bàn xếp, vài người đang đánh poker. Sau bàn có một cái kệ đồ lật vật bốn hàng dựa vào tường, thấp thoáng có thể thấy khăn giấy, đồ ăn vặt và thuốc lá.

Có người đi tới từ hướng nhà vệ sinh, nói: “Tiểu Phương, cho tôi thêm hai gói giấy vệ sinh.”

“Được, bốn đồng tiền!”

Còn có người nói: “Tiểu Phương, cuốn tạp chí này bán thể nào?”

“Không bán, tôi cho cô thuê một tiếng, lấy hai đồng. Cuốn này không còn xuất bản nữa!”

“Tiểu Phương Tiểu Phương, cái PSP này của cô cho tôi mượn hôm nay, tôi nhất định phải vượt ải!”

Đây lại là thanh âm của Tên Lửa, Chu Tiêu không thể nhịn được nữa, đá văng cửa.

“Không mượn chỉ cho thuê, một đêm mười...” Phương Dĩ và mọi người đều nhìn về phía cửa, “... đồng.”

Nhân viên ném bài tây, ném thuốc lá, ném tạp chí, còn có một nhân viên nữ ném một tấm khăn vệ sinh dùng hàng ngày vừa mua hai đồng, cung kính gọi: “Giám đốc Chu.”

Chu Tiêu mặt lạnh quan sát phòng khách. Ba ngày không thấy, ở đây đã biến dạng lớn, trên kệ hàng chất đầy đồ, tiền trong hộp nhỏ đã gộp cao lên, có vẻ làm ăn thịnh vượng.

Phương Dĩ buộc tóc thắt bím đuôi ngựa, trong tay là một hộp kem ly mở ra, vẻ mặt rạng rỡ, nét mặt tươi cười, nháy mắt trái một cái, dường như có thể nghe thấy một tiếng “leng keng”, “Hoan nghênh đến chơi, ông chủ Chu!”

5. Chương 5: Anh Đến Tôi Đi

Nhân viên muốn rút lui, Chu Tiêu xách một cái ghế xếp qua ngồi xuống, dựa bên cạnh bàn nói: “Đi gì mà đi, tiếp tục.”

Mấy nhân viên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhìn về phía Tên Lửa cầu cứu. Tên lửa đang đau lòng vẩn vơ kia, thấy vậy đành phải tiến lên nói: “Ông chủ, dưới lầu còn có việc, bọn em...”

“Cậu còn biết có việc?” Chu Tiêu nghiêm khắc quát lên, quét về phía mọi người, không ai dám nhìn thẳng anh.

Phương Dĩ cầm kem ly lên, không có phản ứng tiếp tục ăn, vừa ăn vừa nhìn Chu Tiêu cười, “Ông chủ Chu có muốn mua cây kem không? Ăn xong hạ hỏa nha.”

Chu Tiêu dù bận vẫn ung dung cười nói: “Kem? Ở đây cô còn có gì?”

Phương Dĩ thò qua bàn, gần sát Chu Tiêu: “Mì ăn liền, khoai chiên, bia, thịt kho, tôi còn giúp đặt cơm trưa, phải biết rằng siêu thị gần nhất cách chỗ này hai mươi phút đi đường, không gì có thể tiện lợi hơn cửa hàng tiện lợi này. Cảm ơn ông chủ Chu quan tâm, cho tôi việc làm ăn tốt thế này.”

Cô nói rất khê, nhưng trong phòng khách không có ai nói chuyện, mọi người đương nhiên nghe rõ, thậm chí nơm nớp lo sợ thay cho cô, còn có người lén nháy mắt với cô, Phương Dĩ làm như không thấy.

Chu Tiêu mỉm cười, gật đầu nói: “Cửa hàng tiện lợi? Cô Phương rất có đầu óc làm ăn, chuyên lo nghĩ cho nhân viên của tôi.”

Phương Dĩ ngẩng cổ lên, lại mút một hộp kem, vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng nghe câu tiếp theo của Chu Tiêu: “Hai gói khăn giấy bốn đồng, thuốc lá giá gốc hai mươi cô bán ba mươi lăm, xem ra luật giá cả không vào mắt cô, cô có giấy phép bán thuốc lá? Cửa hàng tiện lợi của cô có thể có giấy phép kinh doanh? Không có giấy phép kinh doanh, ác ý nâng giá —” Chu Tiêu bỗng đứng dậy, sự nghiêm nghị trên cả nét mặt và lời nói, “Các cô cậu còn không trả hàng lại? Cô Phương không biết gì, các cô cậu cũng không biết?”

Mấy nhân viên lập tức lấy đồ đã bỏ vào túi ra, lại rút vai lùi về phía cửa, Chu Tiêu lại quát: “Cầm tiền về!”

Trong nháy mắt, tiền gộp cao trong cái hộp nhỏ gần như trống không, Phương Dĩ đẩy tay cầm tiền của họ ra, ôm hộp nhỏ hướng về phía họ la to: “Các anh sợ cái gì mà sợ, tôi không trả tiền lại!”

Chu Tiêu hừ cười: “Đi làm!”

Mọi người lập tức rút lui.

Phòng khách thoáng chốc trở nên vô cùng vắng vẻ, trên bàn đầy lá bài, một đồng rác dưới đất, PSP và tạp chí lè loi ngã một bên, thê lương vô tận. Phương Dĩ đập bàn thờ phỉ phỉ, chấn động khiến lá bài bật lên, vô cùng đau lòng nhìn về phía hộp nhỏ, biết sớm thì đã bỏ hết tiền vào trong túi. Suy nghĩ một chút, cô lại chạy vào phòng ngủ lục thu nhập mấy ngày nay ra, ít nhiều gì cũng vẫn kiếm được một chút, quan trọng nhất là lần này một mũi tên trúng ba con chim, đã có thể kiếm tiền, vừa có thể lãng giềng hòa thuận, còn có thể khiến Chu Tiêu ngoan ngoãn đầu hàng, xem anh ta còn dám coi chỗ của cô như nhà vệ sinh công cộng không. Nghĩ tới đây, tâm trạng Phương Dĩ khoan khoái.

Thông báo nhà vệ sinh công cộng trong công ty dưới lầu bị lấy xuống, Tên Lửa dè dặt nói: “Nếu không thì em thuê một căn nhà ở lầu trên?”

Chu Tiêu nói: “Thuê? Lại để cho đám người bên ngoài kia khi có thể tìm cơ hội lên lầu đánh poker? Cậu cũng có cơ hội chơi PSP?” Tên Lửa ngậm miệng.

Chu Tiêu ra lệnh: “Bảo thợ sửa ống nước tăng nhanh tiến độ!”

Trước đó thợ sửa ống nước theo như lời người thuê chậm tiến độ lại, mỗi ngày chỉ làm việc trong nhà người thuê, rảnh rỗi nhàn hạ thong thả ba ngày chỉ coi như nghỉ ngơi, hôm nay lại đột nhiên phải tăng tốc, gạch men sứ trong hai nhà vệ sinh đều ngổn ngang chất đồng ở đó, không có cách nào đặt chân.

Chu Tiêu đứng ở cửa nhà vệ sinh trong nhà, kết quả bảo thợ sửa ống nước lười biếng làm việc chính là ngay cả nhà vệ sinh trong nhà anh cũng không hề có tiến triển. Anh nhìn về phía sàn nhà hoàn toàn lộn xộn, nổi trăn lồi đĩnh. Chu Tiêu bỏ nhiều tiền sửa sang chỉ để ở thoải mái, bây giờ lại phải ngày nào cũng đi ở phòng khách sạn trăm ngàn người từng ngủ, người trên lầu kia chắc chắn đang mở cờ trong bụng, anh càng nghĩ càng không cam lòng. Tối lại đi ngủ một đêm ở khách sạn, sáng quay lại công ty, áp suất thấp quanh người, trầm mặt dặn Tên Lửa đi dẫn Lý Khánh đến.

Tên Lửa cử người bám sát Lý Khánh ba ngày, vốn tưởng tất cả nằm trong lòng bàn tay, nhưng lúc thực sự đi tìm người, lại phát hiện Lý Khánh hát kể vườn không nhà trống. Chu Tiêu không kiềm được tức giận, lập tức nói: “Báo cảnh sát, tìm luật sư!”

Đầu này anh còn chưa giận xong, lại thấy Phương Dĩ đột nhiên xuất hiện trong công ty anh.

Nhà vệ sinh công cộng của Phương Dĩ đóng cửa, cửa hàng tiện lợi lại kinh doanh như thường, nhân viên dưới lầu cần thứ gì chỉ cần gọi một cú là cô sẽ đưa xuống. Phương Dĩ với họ giao thiệp vô cùng nhiệt tình, nhìn về phía một hàng cửa sổ bên kia tường, tất cả lắp hàng rào bảo vệ bằng kim loại, hỏi: “Trước kia ở đây có trộm không?” Nếu thường xuyên có trộm, cô cũng phải đi lắp cửa sổ chống trộm.

Nhân viên liếc nhìn hàng rào bảo vệ một cái, cười nói: “Không có trộm, cửa sổ công ty chúng tôi thống nhất lắp hàng rào bảo vệ bằng kim loại, kính cũng là kính chống cháy nổ, từ cửa đến vườn hoa sau nhà giám đốc Chu, hẳn phải có mười mấy cái máy quay phim.”

Phương Dĩ giật mình: “Kính chống cháy nổ? Các anh ở đây có rất nhiều tiền?”

“Quy định của Cục công an và Cục phát triển tài chính, công ty cho vay định mức nhỏ phải như vậy.”

Chu Tiêu đứng sau cửa phòng làm việc, chỉ lộ ra một đôi mắt, Phương Dĩ lúc cười to lúc vỗ bàn, có khi lại thần bí lặng lẽ nói với người khác, tất cả biểu cảm đều lọt hết vào mắt anh. Chu Tiêu nhú mày, anh không có ấn tượng với Phương Dĩ, nhưng Denny lại nói Phương Dĩ là bạn học, Phương Dĩ xuất hiện quá đột ngột.

Sau khi đêm xuống, Phương Dĩ đang trốn trong phòng ngủ thoải điều hòa ăn táo, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cô giật nảy mình, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, vội vàng mang dép chạy đến cửa, dựa vào cửa lười biếng hỏi: “Ai vậy?”

Ngoài cửa không có tiếng động, Phương Dĩ cắn táo một cái, cười nói: “Là người là ma hay là cầm thú?”

Cửa bị gõ hai cái liên tục, Phương Dĩ nói: “Vậy thì là cầm thú biến thành ma rồi?”

Người ngoài cửa rót cuộc mở miệng: “Phương Dĩ, là mình.”

Phương Dĩ sững sờ, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi. Cô nhanh chóng mở cửa, người ngoài cửa lại là Denny. Denny quan sát Phương Dĩ, ánh mắt hoài nghi, nhưng vẫn cười nói: “Là mình, Phương Dĩ. Mình tìm cậu có chút việc.”

Denny vào nhà, thấy phòng khách ngổn ngang, trên một cái kệ hàng còn chất đầy các loại đồ ăn vặt, không khỏi nhú mày, quay đầu quan sát Phương Dĩ lần nữa. Phương Dĩ mặc đồ ngủ, tóc rối bời, nụ cười vô cùng thoải mái, ngũ quan tinh xảo, gương mặt có vẻ nhỏ hơn, bất kể nhìn kĩ hay nhìn sơ cũng không giống Phương Dĩ trước đây. Nhưng cô lại là Phương Dĩ, Denny chỉ cảm thấy kì lạ, cười hỏi han: “Tuần trước Vụ Tinh Tinh thấy cậu ở sân bay, lúc nói về cậu với mình, mình còn không tin, không ngờ thực sự là cậu.”

Phương Dĩ chỉ cười không nói, Denny cảm thấy cô không chỉ có vẻ ngoài khác biệt, ngay cả tính cách cũng không giống lắm, nhưng mà mười năm không gặp, mỗi người đều sẽ thay đổi.

Denny hỏi: “Cậu học đại học ở đâu? Bây giờ đang làm gì?”

Phương Dĩ cầm trái táo trên tay, muốn ăn lại cảm thấy không lẽ phép, dứt khoát hỏi: “Cậu có chuyện gì?”

Denny cứng họng, vốn định trò chuyện vài câu sẽ đi vào chủ đề chính, nhưng Phương Dĩ không hề nể mặt. Cô ấy lúng túng cười một tiếng, làm công tác chuẩn bị chốc lát mới nói: “Qua một khoảng thời gian chúng mình họp mặt bạn trung học, mười năm nay, chúng mình từng tổ chức họp mặt bạn trung học lúc học đại học, bây giờ cũng không biết mọi người biến thành thế nào, cậu có muốn đi cùng không?”

Phương Dĩ nghe vậy, mắt sáng lên, Denny chẳng qua khách sáo hỏi han, nói xong thì lập tức nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, Phương Dĩ, mình nghe Tiểu Vương nói cậu rất quen với Chu Tiêu?”

Phương Dĩ nhướn mày: “Tiểu Vương là...”

“Chính là nhân viên trong công ty Chu Tiêu.” Denny nói, “Mình không có quan hệ qua lại gì với Chu Tiêu, lại thêm không biết người bên cạnh anh ấy, lần này công ty chồng mình xuất hiện tình hình tài chính, muốn xin Chu Tiêu giúp đỡ, nhưng Chu Tiêu giải quyết việc chung, mình cũng không sợ mất mặt nói cho cậu biết, hôm nay mình nhận được tin, Chu Tiêu định gửi lên tòa.”

Phương Dĩ không nhịn được cắn táo một cái, không biết Denny rốt cuộc có mục đích gì, cô vẫn giữ yên lặng.

Denny nói: “Phương Dĩ, nếu cậu đã quen Chu Tiêu như vậy, cậu nói giúp mình mấy câu được không?”

Phương Dĩ cười khúc khích: “Tôi quen anh ta? Chính là tên Tiểu Vương kia nói?”

“À.” Denny tưởng Phương Dĩ không vui, nói, “Mình biết thời trung học chúng ta quan hệ cũng giống như vậy, lúc đó cả lớp đều đối xử với cậu... Đối xử với cậu... Khi đó mọi người không hiểu chuyện lắm, cậu đừng để bụng, cậu muốn bồi thường cái gì cậu cứ nói, mình chỉ hi vọng cậu giúp mình một chút.”

Phương Dĩ đang muốn mở miệng, Denny lại nói tiếp: “Mình biết năm đó bọn mình có lỗi, cậu thâm oán Chu Tiêu, mấy cậu ấy đều chế giễu cậu, bây giờ mình lại muốn cậu giúp mình nói chuyện với Chu Tiêu...”

Phương Dĩ há hốc miệng vì kinh ngạc, lẽ lười quay đầu qua, lần này cô cắn lười thật. Denny hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Phương Dĩ bất chấp kinh ngạc lời của cô ấy, mồm miệng không rõ hỏi: “Cậu nói họp mặt bạn học, cụ thể là lúc nào?”

Denny sững sốt.

Phương Dĩ tiễn Denny đi, lười đã sừng lên một cái bọt nhỏ, táo cũng đã ném, cô rối bời đi tới lui mấy vòng trong phòng khách, đổ một tầng mồ hôi cũng không tự biết. Hôm sau cô dậy thật sớm, chạy đến ngồi đợi trên ban công, chậm chạp không thấy Chu Tiêu ra xả nước, lúc này mới nhớ anh đã bị ép đi ở khách sạn.

Phương Dĩ rửa mặt xong, chạy đến công ty dưới lầu, quen thuộc đi vào. Nhân viên chào hỏi cô: “Tiểu Phương, tới sớm vậy? Ai mua đồ à?”

Phương Dĩ hỏi: “Ông chủ Chu tới chưa?”

Nhân viên khó hiểu, chỉ phòng làm việc: “Sáng sớm đã tới rồi.”

Phương Dĩ gõ cửa vào phòng làm việc. Chu Tiêu đang ăn sáng, thấy cô tới cửa viếng thăm, nhướn mày không nói. Phương Dĩ đóng cửa phòng làm việc lại, cười hì hì nói: “Ông chủ Chu, không biết nhà vệ sinh ở đây của anh khi nào sửa xong? Nếu anh cảm thấy không tiện, vẫn có thể giống như trước, nhà vệ sinh trên lầu của tôi rộng mở với anh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đi vệ sinh tắm rửa anh dùng!”

Chu Tiêu cắn sandwich một cái, như cười như không nhìn thẳng Phương Dĩ, “Ồ? Sao thay đổi lớn vậy?”

Phương Dĩ hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Không lấy tiền của anh, thật đó!”

Đêm đến, Phương Dĩ chờ trong nhà, tám giờ vừa đến, tiếng gõ cửa vang lên, Chu Tiêu đứng ngoài cửa, trên tay xách một cái túi, trong túi để quần áo thay giặt và đồ dùng đánh răng rửa mặt. Anh không hề khách sáo đẩy Phương Dĩ ra, tự ý đi vào.

6. Chương 6: Đấu Nhạc Vô Tận

Phương Dĩ nghe thấy nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, tốn thời gian tranh cãi vô ích, thuận tay cầm lấy một túi đồ ăn vặt trên kệ hàng mở ra. Cô nói lời khách sáo, tưởng Chu Tiêu sẽ đến xả nước thôi, ai ngờ anh ta lại cho là thật đến tắm, có còn biết xấu hổ không! Phương Dĩ nhét đầy khoai tay chiên trong miệng, vang lên “răng rắc”, nhớ tới lời Denny nói hôm qua, không khỏi nhú mày.

Denny biết cô muốn đi họp mặt bạn bè, nhìn cô chăm chăm như nhìn quái vật rất lâu, mãi mới nói: “Nếu cậu có thể giúp mình lùi kì hạn trả tiền lại hai tháng, mình sẽ dẫn cậu đi họp mặt bạn bè.”

Thời gian mười năm, thời thế biến đổi, cho dù năm đó bạn tốt cũng chưa chắc sẽ liên lạc qua lại thân thiết, hơn nữa ngớ ngẩn nói theo vị Phương Dĩ này lúc đầu bị cả lớp cô lập bạn học bình thường coi nhẹ, trừ Denny ra, không có ai có thể dẫn đường cho Phương Dĩ.

Phương Dĩ hưng hăng nhai khoai tây chiên, lại không cẩn thận cắn trúng lưỡi, “gào” một tiếng vội vàng nhè lưỡi ra.

Chu Tiêu nhàn nhã tắm, quan sát toilet, Phương Dĩ đã tiến hành cải tạo. Máy nước nóng mới mua, trên tường thêm một tấm gương, trong giỏ nhựa có dầu gội đầu sữa tắm, trong giỏ quần áo bẩn không có quần áo, trên cửa chớp lại có hình vẽ mặt quỷ, nửa đêm đi vệ sinh sao không hù chết cô.

Chu Tiêu tắt nước, lau khô người mặc quần áo, tiện tay lục mấy món đồ nhỏ trên kệ để đồ dưới gương, có mấy cái cột tóc kẹp tóc, một cái lược, một chai sữa rửa mặt, một cái kiềm cắt móng tay. Đối với nữ sinh mà nói, toilet như vậy quá đơn giản sạch sẽ.

Phương Dĩ muốn đi vệ sinh, nghe thấy tiếng nước chảy biến mất, lập tức chạy đến cửa nhà tắm chuẩn bị, ai ngờ bên trong chậm chạp không có động tĩnh. Phương Dĩ la: “Anh xong chưa?”

Chu Tiêu không trả lời, Phương Dĩ lại gọi mấy lần, thấp thoáng nghe thấy chút âm thanh. Cô kê tai vào cửa, “rắc rắc”, Chu Tiêu lại đang cắt móng tay. Phương Dĩ đập cửa: “Này, đó là kiềm tôi cắt móng tay, anh đang cắt móng tay ở đâu!”

“Chân!” Chu Tiêu lời ít ý nhiều.

Phương Dĩ đập cửa: “Đi ra!”

“Vẫn còn năm ngón chân.”

Phương Dĩ khóc không ra nước mắt, đáng hận là loại cửa cũ này khóa bên trong, nếu không thì cô nhất định tìm khóa xông vào!

Sau ba phút Chu Tiêu rút cuộc đi ra, Phương Dĩ ngồi trên ghế xếp, mắt hình viên đạn. Chu Tiêu ăn mặc khác ban ngày, ban ngày anh mặc trang phục đứng đắn, bây giờ mặc lại là áo thun và quần đùi thoải mái đơn giản, chân mang dép kẹp, sau khi tắm tinh thần sảng khoái, ngay cả bắp thịt trên cánh tay cũng rất phách lối.

Phương Dĩ nhìn chăm chăm lông chân rậm rạp của anh một hồi, còn có móng chân ngắn, ghét bỏ bĩu môi một cái. Chẳng mấy chốc Chu Tiêu liền nói cảm ơn nhưng cũng không nói sẽ rời khỏi. Cô nhảy lên xông tới, dang hai tay chặn cửa, cười híp mắt nói: “Không ngồi một lúc nữa?” Chóp mũi có thể ngửi được mùi sữa tắm, xem ra mùi sản phẩm tắm Chu Tiêu tự mang tới không tệ.

Chu Tiêu cúi đầu nhìn Phương Dĩ, cười đến mức thật nịnh hót. Anh ung dung thản nhiên nhếch môi, hỏi: “Có chuyện?”

Lồng ngực hơi rung, hô hấp gần kề, Phương Dĩ lập tức lùi ra sau, lại chạy “bịch bịch bịch” đến bên cạnh bàn, lấy ghế xếp ra đập một cái, khom người nói: “Nào nào, đến đây ngồi, muốn uống gì, đồ uống hay là bia?”

“Nước khoáng.”

Phương Dĩ mạng khổ, đi đến tủ lạnh lục ra một chai nước khoáng giá rẻ, lúc Chu Tiêu nhận lấy vẻ mặt ghét bỏ, hình như cho cô thể diện mới mở nắp chai ra.

Phương Dĩ ngồi xuống, cười nói: “Chu Tiêu, tôi không ngờ anh vẫn có thể nhớ tôi, chúng ta chắc là mười năm không gặp?”

Chu Tiêu chống một tay lên bàn, cười không nói, uống nước. Phương Dĩ nói: “Mấy ngày nay hình như chúng ta nảy sinh một chút hiểu lầm, thực ra mọi người đều là bạn học, những hiểu lầm này anh không nên để trong lòng.”

Chu Tiêu gật đầu: “Thả rồi.”

Nụ cười Phương Dĩ hơi cứng, lại nói: “Chút chuyện nhỏ này sao có thể để trong lòng chứ. Nhớ năm đó tôi vì anh bị cả lớp chê cười cô lập, bị ép chuyển trường hồi lớp mười một, tôi đều không để trong lòng.”

Chu Tiêu uống một ngụm nước chưa xuống cổ họng, sắc mặt nhìn Phương Dĩ chằm chằm. Phương Dĩ buồn bã nói: “Vì anh, tôi bị ép chuyển trường, rời khỏi trường cũ, những chuyện này chắc anh không biết. Đương nhiên, bây giờ đã qua mười năm, tôi đối với anh chỉ là tình cảm bạn học, điểm này anh có thể yên tâm, tôi cũng không thù dai. Mọi người đều là bạn cùng trường, Denny cũng vậy, cô ấy là một trong vài người bạn ít ỏi năm đó của tôi, tôi thấy được tình cảnh bi thảm bây giờ của cô ấy, không đành lòng.”

Chu Tiêu lắc chai nước khoáng một cái, cười nói: “Nếu không đành lòng, chi bằng vay tiền trả nợ cho cô ấy?”

Phương Dĩ nói: “Anh cũng là bạn học, cho nên vay của tôi với vay của anh có gì khác nhau?”

Một cô có thể vắt hết óc nghĩ ra loại logic này, Chu Tiêu suýt nữa vỗ tay khen ngợi thay cô. “Tôi đã cho cô ấy mượn, bạn học cũng phải sống, bây giờ nên đến phiên cô.”

Phương Dĩ lắc đầu, chỉ về phía kệ hàng: “Anh xem bây giờ tôi nghèo thế nào, nếu có thể giúp tôi nhất định giúp. Bạn học, thực ra không phải Denny không trả, cô ấy chẳng qua là muốn lùi lại hai tháng.”

Chu Tiêu “Ồ” một tiếng: “Dựa vào cái gì?” Quan sát Phương Dĩ, “Còn kêu cô tới nói giúp?”

“Denny cho là anh sẽ có áy náy với tôi.” Phương Dĩ nói khoác mà không biết ngượng, “Đương nhiên, tôi thực sự không thù dai. Anh xem, hôm nay tôi còn cho anh dùng nhờ toilet. Buổi sáng tôi gặp thợ sửa ống nước, thợ sửa ống nước nói chỗ đó khá phiền phức, lúc này có thể cần một tuần thậm chí thời gian nhiều hơn?”

Chu Tiêu chăm chú lắng nghe, Phương Dĩ khê cần rằng: “Nhìn từ mặt mũi của bạn học, toilet của tôi cho các anh mượn miễn phí, dù sao mấy nhân viên kia cũng là bạn của tôi, không có chỗ đi vệ sinh sao được.”

Chu Tiêu liếc về phía kệ hàng, Phương Dĩ lại cần rằng: “Những thứ đó tôi để lại tự dùng, sẽ không bán nữa, anh yên tâm.”

Chu Tiêu liếc về phía tủ đựng đồ dùng tắm rửa và quần áo bẩn, Phương Dĩ đã cần nát rằng: “Cũng hoan nghênh anh mỗi ngày đến dùng nhờ!”

Chu Tiêu cười: “Dùng nhờ toilet một tuần, tốn hơn một triệu?”

Mua bán ngu xuẩn như vậy, sao Chu Tiêu làm, mượn có vụng về như vậy, Phương Dĩ lại có thể tin sức hấp dẫn của toilet lớn như vậy? Nhưng sự thật lại là, mua bán đã thỏa thuận xong.

Hôm sau Phương Dĩ bị điện thoại đánh thức, còn ngái ngủ nhìn số, sâu ngủ lập tức biến mất. Chu Tiêu ở đầu điện thoại bên kia nói: “Một chén cháo sò, một lồng bánh bao hấp, hai cái xiu mại, một phần mì xào, cho cô nửa tiếng.”

Phương Dĩ lao ra cửa như tên lửa, sau hai mươi tám phút thở hồng hộc chạy vội đến công ty Chu Tiêu, đưa túi nhựa cho Tên Lửa.

Buổi sáng nhà vệ sinh công cộng khai trương, khách hàng liên tục, có nhân viên ngại, muốn tùy tiện mua chút quà vật. Phương Dĩ nắm tay cô ấy: “Không lấy tiền, cô muốn ăn gì, tôi tặng cô.”

Tên Lửa kêu la: “Tiểu Phương Tiểu Phương, có thể tặng PSP không?”

Phương Dĩ trừng anh ta: “Cho anh mượn một đêm!”

Buổi chiều Chu Tiêu lại gọi tới: “Hai bao gạo.”

Phương Dĩ suýt nữa cho là mình nghe lầm, sau khi cúp điện thoại cô nhắc mình đừng kích động, ngồi yên một lúc mới ra ngoài đi siêu thị. Trời nắng chan chan, cô mồ hôi nhễ nhại kéo hai bao gạo về, đi tới trước nhà vừa lúc gặp được Chu Tiêu đi ra ngoài về, âu phục phẳng phiu không biết đã đi đâu, ngày nắng to cũng không sợ bị kín nổi sảy.

Chu Tiêu nhìn về phía Phương Dĩ đang vô cùng chật vật, nụ cười thân thiết: “Cô chỉ có chút sức này?”

“Nếu anh cho tôi hai bao nhân dân tệ, tôi có thể chạy ba ngàn mét quanh bãi tập!”

Chu Tiêu tiêu sái vào nhà, Phương Dĩ đi theo nhe răng trợn mắt sau lưng anh, rốt cuộc vào công ty thoải mái, cô tề liệt ngồi lên ghế, vài nhân viên vây tới nhìn cười, rót nước quạt mát cho cô, ân cần hỏi han. Tên Lửa ho nhẹ một tiếng, mọi người mới tản ra.

Tiểu Vương lạng lẽ tiến tới bên cạnh Phương Dĩ, nói: “Thế nào, có thể chịu được không?”

Phương Dĩ liếc anh ta một cái: “Anh nói sao?”

Tiểu Vương nói: “Ai bảo cô làm mất lòng giám đốc Chu, lúc đó tôi nháy mắt với cô cô không nhìn, giám đốc Chu này thù dai nhất. Thế nào, nghe lời tôi không sai đâu, chỉ cần cô cho giám đốc Chu một bậc thang xuống, nói gì cũng dễ nói, thứ giám đốc Chu có là tiền, một triệu tính là gì.”

Phương Dĩ rót một ly nước, tức giận nói: “Anh nói dễ nhỉ, ai biết Chu Tiêu hẹp hòi như vậy!” Lại nghi ngờ nhìn Tiểu Vương chăm chăm, “Còn nữa, tôi có quen với Chu Tiêu hay không anh không biết? Sao nói vậy trước mặt Denny hả!”

Tiểu Vương ngượng ngùng: “Cái này là tôi sai, Denny cứ nước mắt nước mũi rùng rùng trước mặt tôi, vợ tôi còn tưởng tôi ngoại tình nữa. Hôm đó Denny lại đang khóc trong điện thoại, vừa lúc tôi thấy cô đang nói chuyện phiếm với họ, đây không phải nhớ tới lần Lý Khánh và Denny đến đây, Denny biết cô sao? Tôi nghĩ các cô với giám đốc Chu đều là bạn học, biết đâu dễ nói chuyện, kết quả tùy tiện bịa ra một cái cớ, Denny liền tin ngay.”

Hai bao gạo nằm trong góc phòng làm việc, Tên Lửa vịn sau cánh cửa lén nhìn Phương Dĩ, sau lưng truyền đến thanh âm: “Tan làm mang hai bao gạo về.”

Tên Lửa cười nói: “Cảm ơn ông chủ.” Lại chạy đến trước bàn làm việc, nói, “Ông chủ, anh quả nhiên gian xảo, ý tưởng này cũng có thể nghĩ ra được, để Tiểu Vương cố ý nói mấy lời kia cho Denny, lại để Tiểu Vương tiết lộ ẩn ý cho Phương Dĩ, kết quả Phương Dĩ thực sự ngoan ngoãn trở thành người hầu nhỏ của anh, toilet lại trở thành toilet công cộng!”

Chu Tiêu liếc anh ta: “Gian xảo?”

Tên Lửa lập tức nói: “Đa mưu túc trí!”

Chu Tiêu đứng lên, đi tới sau cửa nhìn, Tiểu Vương đang nói chuyện với Phương Dĩ. Tóc Phương Dĩ dính hết lên mặt, cái miệng nhỏ mở ra đóng lại, vẻ mặt căm giận, không cần nghe cũng biết cô đang nói anh không tốt. Chu Tiêu cười lạnh: “Phương Dĩ?” Xuất hiện một cách kì lạ, ăn nói hành động cử chỉ non nớt, kiêu ngạo đả đốn với anh, lại có thể nuốt giận vì một bạn học cũ mười năm trước, mặc cho cô ở trên lầu không rõ mục đích, không bằng đặt cô ở trước mặt nhìn chăm chú, anh không cho phép bên cạnh tồn tại ẩn số.

Buổi tối, sự thèm ăn của Phương Dĩ mở toang, bỏ hai gói mì ăn liền vào nồi, ban ngày tiêu hoa quá nhiều thể lực, bụng cô đã sớm kêu ừng ực. Múc mì ra, cô cầm tờ bưng lên bàn, xoa hai tay vào áo thun, mới cười mỉm lấy đi động ra, mở album ảnh, mở một tấm hình.

Người trong hình là Chu Tiêu, nền là công ty dưới lầu, Chu Tiêu đưa tài liệu cho cấp dưới, gò má hướng về ống kính, tầm mắt lạnh lùng dường như nhìn về phía Phương Dĩ, cũng không biết có phát hiện cô chụp lén không. Phương Dĩ đứng thẳng đi động trước hộp khăn giấy, lại đứng thẳng ba cái ruột cá tuyết trước đi động, mở một tờ giấy vụn ra, móc vài sợi mì bỏ lên giấy, nói: “Anh ăn từ từ, dịp lễ tết tôi nhất định thấp nhang cho anh!”

Ăn mì được một nửa, có người gõ cửa, Phương Dĩ nhanh chóng lật điện thoại lại, mặt đang nhai chạy đến sau cửa hỏi: “Ai vậy, là người là ma hay là cảm thú?”

“Mở cửa!” Là Chu Tiêu.

Phương Dĩ cười híp mắt nói: “Là người là ma hay là cầm thú?”

“Thời hạn trả nợ hai tháng quá dài...” Anh còn chưa nói xong, cửa đã bỗng nhiên mở ra.

Chu Tiêu quét phòng khách một cái, phớt lờ Phương Dĩ như trước, tự ý đi vào toilet. Phương Dĩ vung mạnh tay sau lưng anh, bưng mì lên mang qua ghế xếp, canh ở cửa toilet, ăn như hổ đói, la lên: “Chu Tiêu, sữa tắm của anh là hiệu gì?”

Chu Tiêu mới vừa cởi quần áo, nghe thấy thanh âm tay cứng đờ. Phương Dĩ lại la: “Mùi rất dễ chịu. Đúng rồi, hôm nay tôi đã mua thêm một cái kiềm cắt móng tay, cái kiềm cắt móng tay hôm qua tặng cho anh.”

Thanh âm gần trong gang tấc, Phương Dĩ định cách một cánh cửa vừa ăn vừa tán gẫu? Phương Dĩ lại la: “Chu Tiêu Chu Tiêu, anh nói chuyện đi, té xỉu rồi sao? Tôi tới cứu anh?”

Chu Tiêu mở vòi nước, nói: “Cái kiềm cắt móng tay này dùng rất tốt.”

Phương Dĩ vớt một muống mì lên, đưa đến mép chưa nhét vào, Chu Tiêu la: “Mì đó của cô rất thơm, mùi vị gì?”

“Chua, rau, bò, thịt!”

Một người tắm một người ăn mì, cách một cánh cửa, hai người tán gẫu như bạn thân, lúc Chu Tiêu không lên tiếng Phương Dĩ liền đi gõ cửa, “lo” anh nóng quá té xỉu, Phương Dĩ ăn mì chưa kịp trả lời, Chu Tiêu la: “Cô ghen chết rồi à? Nói chuyện!”

Qua mười lăm phút, Chu Tiêu tắm xong đi ra, Phương Dĩ cầm xô ném vào bồn, hai người nhìn đối phương chằm chằm, mỉm cười thân thiện. Một ngày tiếp theo, cảnh tượng này diễn ra lặp đi lặp lại, lúc không còn lời nào để nói Phương Dĩ liền kề sát cửa toilet hát, xiêu vẹo tự mình say sưa, đang nhắm mắt hát đến chỗ cao trào, cửa sau lưng đột nhiên mở ra, trọng tâm Phương Dĩ không vững ngã ra sau, rơi ngay vào lòng Chu Tiêu, vừa chạm vào, Chu Tiêu chỉ cảm thấy trong tâm tay mềm mại ấm áp, sau đó giữ cổ cô, đẩy cô tới bên tường. Phương Dĩ lập tức lách vào toilet, lớn tiếng la: “Đi thông thả không tiền!”

Ánh mắt Chu Tiêu lóe lên. Anh đi tới cạnh bàn ăn, nhìn về phía di động và ba cây tắm, chân mày hơi nhíu lại, suy nghĩ một chút, cầm di động lên nhấn một cái, Phương Dĩ lại không khóa, màn hình lập tức vào trang trước, tấm hình lại quá rõ ràng, Chu Tiêu lại liếc mắt nhìn cây tắm, mặt liền giăng đầy mây đen, cười lạnh một tiếng. Mở danh bạ điện thoại và tin nhắn, không có thông tin gì, mấy cái quảng cáo tiền tố gọi là “Phương Dĩ”, còn có vài tin nhắn, ví dụ như cô tán gẫu với người khác: Không lâu trước đây tôi gặp được bạn trung học, thế giới thật nhỏ.

Anh lại lục WeChat, bạn thân hỗn tạp, cũng không có thông tin có thể dùng. Chu Tiêu đang muốn xem nữa, chợt nghe thấy tiếng giạt nước bồn cầu, lập tức lật tấm hình ban đầu, để di động xuống rồi khỏi.

Phương Dĩ rửa tay đi ra, chậm rãi đi đến cạnh bàn ăn, cầm di động lên nhìn một chút, dấu vân tay nhàn nhạt trước đó trên màn hình đã biến mất, cô liếc về phía cửa mỉm cười, lần nữa mở mặt khẩu di động.

Sáng sớm mấy ngày sau, Phương Dĩ thức dậy rửa mặt trang điểm, thay váy ngắn tự soi gương, phụ nữ hai mươi tám tuổi nên là đáng vẻ gì? Đan xen giữa tuổi trẻ và trưởng thành, lời nói việc làm ăn nói nhã nhặn. Phương Dĩ phất mái tóc dài qua vai, nháy mắt với gương một cái.

Hộp mặt bạn trung học, cô rất mong chờ!

7. Chương 7: Chào Bạn Học

Hộp mặt bạn trung học chọn địa điểm là cao ốc Nam Giang ở trung tâm thành phố, Phương Dĩ không biết đường, chỉ có thể đón xe. Xe taxi đã chờ ở ngoài nhà, lúc Phương Dĩ xuất hiện, đúng lúc thấy Tên Lửa vịn cửa xe hỏi tài xế: “Có đi tòa thị chính không?”

“Tòa thị chính? Vậy là ở bên cạnh cao ốc Nam Giang, đi chứ.” Tài xế đáp.

“Phải đi cũng là tôi đi.” Phương Dĩ giơ hai cánh tay lên, đẩy Tên Lửa ra, chặn trước cửa xe nói, “Xe này là tôi gọi, không được cướp!”

Mới đầu Tên Lửa không nhận ra Phương Dĩ. Hôm nay Phương Dĩ để tóc dài xoa vai, đuôi hơi xoắn, váy ngắn chỉ bao lấy gần nửa đùi, đôi chân dài mảnh khảnh vừa thẳng vừa trắng, eo nhỏ không đủ một vòng tay, cổ áo hơi bảo thủ, mắt môi trang điểm nhạt, da đẹp ở chỗ vô cùng mịn màng, hình như cũng không đánh phấn. Tên Lửa nuốt nước bọt, mắt trừng thẳng quan sát Phương Dĩ, ngay cả chuyện chính cũng quên mất, cho đến khi Phương Dĩ chui vào trong xe, Tên Lửa mới hoàn hồn, nắm cánh tay Phương Dĩ lại, “Phương... Tiểu Phương, cô đi đến cao ốc Nam Giang? Dù sao cũng tiện đường, chỉ bằng đi chung đi?”

Phương Dĩ hỏi: “Tại sao phải đi chung?”

Ngay cả thanh âm cũng êm tai hơn thường ngày, Tên Lửa chưa bao giờ nghĩ tới Phương Dĩ sẽ có mùi vị phụ nữ như vậy, vô cùng xinh đẹp khiến người ta nhìn không chớp mắt. Tên Lửa động ngón cái, lướt qua cánh tay mịn màng của Phương Dĩ, mặt mày hớn hớn: “Tiền xe chia đều, giúp cô tiết kiệm tiền... Gào gào gào ——”

Tên Lửa la lên, Phương Dĩ bẻ ngón cái không an phận của anh ta, cười mỉa nói: “Có tin tôi để anh được thể nghiệm nỗi xương một lần không?”

Tên Lửa xin tha: “Tiểu Phương tôi sai rồi, nhẹ một chút!”

Hai người đang âm ỉ, Chu Tiêu chợt từ trong nhà đi ra, đi thẳng về phía taxi, vừa đi vừa quan sát Phương Dĩ, nhìn cô từ chân đến đầu, nói với Tên Lửa: “Đợi một lúc đi sửa xe, sau đó dẫn chiếc scooter giúp tôi.” Sau đó ném một cái chìa khóa xe cho anh ta, vòng qua hai người, mở cửa bên kia ra ngồi vào.

Tên Lửa nhanh nhẹn nhận lấy chìa khóa, sức trên ngón cái hơi buông lỏng, Phương Dĩ kêu: “Anh ngồi xe tôi làm gì!”

Chu Tiêu nói với tài xế: “Đến tòa thị chính.”

Tài xế do dự, Phương Dĩ lập tức quên Tên Lửa, chui vào trong xe nói: “Bác tài, không được đến tòa thị chính!”

Tài xế vô tội nói: “Cao ốc Nam Giang ở ngay bên cạnh tòa thị chính mà...”

Chu Tiêu nói: “Lái xe.”

“Không được lái!”

Chu Tiêu liếc Phương Dĩ, nói với tài xế: “Bác tài, cứ yên tâm mạnh dạn lái, anh nhìn quan hệ của tôi với cô ấy xem.”

Anh nói không rõ ràng, lời nói mập mờ. Tài xế đạp chân ga, Phương Dĩ hơi nghiêng, vừa vặn ngã lên người Chu Tiêu, Chu Tiêu lười biếng nói: “Thích ôm ấp yêu thương như vậy?”

Phương Dĩ trợn mắt trắng: “Không biết xấu hổ.” Bò dậy sửa tóc sửa quần áo, lập tức điều chỉnh trạng thái. Nếu ván đã đóng thuyền, cô chỉ có thể nói, “Một xu tiền xe tôi cũng sẽ không trả.”

Trạng thái tâm lý quả là tốt, một giây trước vẫn còn gào thét liều mạng ngoan cố kháng cự, một giây sau liền cư xử thản nhiên. Chu Tiêu lặng lẽ nhếch môi, liếc về phía cô chế giễu: “Chắc, ăn mặc nam không ra nam nữ không ra nữ, người không ra người ma không ra ma.”

Phương Dĩ nói: “Chắc, không lớn tuổi lắm, thị lực thoái hóa không ít.”

“Cái gương trong nhà cô nên đổi đi, để khỏi phải nói gạt cô.”

“Tôi bày tỏ lòng cảm thông sâu sắc với người mắt có tật.”

Dọc đường tài xế nghe tấu nói, sau khi tới đích để cảm ơn trò giải trí tinh thần của họ, đặc biệt xóa sổ lễ trong tiền xe. Lần này Phương Dĩ thông minh, xe vừa dừng hẳn liền lao xuống, không để cho Chu Tiêu có cơ hội quyet nợ. Chu Tiêu lấy tiền đưa cho tài xế, quay đầu nhìn chăm chú về phía bóng lưng Phương Dĩ, Phương Dĩ bước đi lại sải bước dài một chút, váy ngắn sắp kéo tới mông rồi. Tài xế chú ý tới tầm mắt của

anh, chế nhạo: “Chàng trai, không nỡ bỏ? Cô gái đó đáng đẹp xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có miệng cậu cay độc như thế.”

*Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Chu Tiêu nói: “Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng người không bình thường.”

Phương Dĩ hất xì một cái, xoa xoa cánh tay đi vào thang máy, điều hòa trong cao ốc quá đủ, cô hơi khó chịu.

Tầng sáu đều là nhà hàng ăn uống, chiều tối thứ sáu dòng người như dật cửi, Phương Dĩ gọi thông điện thoại Denny, Denny nói: “Ở nhà hàng Nhật, ra khỏi thang máy quẹo trái, cậu đi tới là có thể thấy.”

Phương Dĩ nhướn cổ lên nhìn, Denny tia sáng xinh đẹp bắn ra bốn phía đứng ở cửa nhà hàng, Phương Dĩ nói: “Mình thấy rồi.”

“Ở đâu vậy?”

“Ở đây!”

Denny trái mở phải nhìn: “Ở đâu? Không thấy cậu mà!”

Phương Dĩ bất đắc dĩ vẫy vẫy tay: “Này, mình ở đây!”

Denny tròn to hai mắt, một lúc sau hoàn hồn lại: “Ồ, nào, theo mình vào.”

Người tổ chức họp mặt tên là Triệu Bình, năm đó Triệu Bình có bốn người bạn thân, một người trong đó chính là Vu Tinh Tinh, còn có một người hôm nay vắng mặt, năm người này năm đó là ngũ bá của lớp, có người nhân duyên tốt, có người thành tích tốt, lần này nhờ có mấy người này, mười năm sau vẫn có thể tổ chức họp mặt được đầy đến hơn hai mươi người. Phương Dĩ vừa đi vừa nhớ lại họ. Denny nói: “Đám Triệu Bình đã tới sớm rồi, Vu Tinh Tinh nhất định bảo mình đến sớm một chút, có mấy bạn vẫn còn trên đường tới, đợi thêm tầm mười phút nữa.”

Đẩy cửa phòng bao ra, Denny cười nói: “Nhìn xem ai đến này!”

Trong phòng bao đã có mười mấy người ngồi, có nam có nữ mỗi bên chiếm một nửa, sau khi nghe nhìn về phía cửa, có người nghi hoặc, cũng có người vừa liếc mắt liền nhận ra. Vu Tinh Tinh chỉ vào Phương Dĩ trước tiên nói: “Phương Dĩ!”

“Phương Dĩ?” Bạn học cũ nhớ lại rất lâu mới mơ hồ nhớ ra, trong phòng bao nhất thời hơi yên lặng, nhất là nữ sinh, vẻ mặt vừa lúng túng vừa kì lạ, còn có người từ đầu đến cuối không nhớ nổi, nhỏ giọng hỏi bạn học cũ bên cạnh: “Phương Dĩ là ai?”

Năm đó Phương Dĩ trầm mặc ít nói, học kì sau năm lớp mười một lại chuyển trường, sau mười năm bị người khác quên cũng là bình thường. Denny kéo Phương Dĩ vào, cười nói: “Phương Dĩ ngồi với mình, trí nhớ của mấy người các cậu, còn chưa già bảy tám mươi tuổi đâu!”

Triệu Bình là người thật thà, giúp giảng hòa: “Phương Dĩ, hôm qua mình còn hỏi Denny cậu có đến không, sợ cậu không đến, mình còn muốn tự mình đi đón cậu.”

Phương Dĩ tao nhã ngồi xuống, cẩn thận cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Bốn chữ không có gì đặc biệt, vừa ra khỏi miệng, lại đổi lấy sự yên lặng trong chốc lát. Denny nói đùa một câu thúc đẩy bầu không khí, nói nhỏ vào tai Phương Dĩ: “Đừng để ý, họ đều...”

“Mình biết, họ đều không quen mình, mấy người đối diện còn thường xuyên bắt nạt mình.” Vu Tinh Tinh vừa vịn ngồi đối diện, Phương Dĩ hướng về phía cô ấy cười một tiếng, mắt hơi rũ xuống nhắm thức ăn trên bàn. Denny tưởng cô mất mát, nháy mắt một cái với Vu Tinh Tinh, Vu Tinh Tinh không nghe theo, nhìn về phía Phương Dĩ, ánh mắt không tốt từ đầu đến cuối.

Nhân viên đến đông đủ, trong phòng bao bắt đầu ồn ào, mọi người tán gẫu về công việc trước, Denny nói: “Mình tốt nghiệp đại học liền làm bà chủ gia đình, đâu còn có thể đi làm.”

“Denny là đóa hoa của lớp, tốt nghiệp liền gả vào nhà giàu có, kiếp sau đầu thai mình cũng muốn làm phụ nữ, bây giờ cả ngày làm trâu làm ngựa cho công ty. Đúng rồi Triệu Bình, cậu đang làm gì?”

Triệu Bình còn chưa trả lời, Vưu Tinh Tinh đã nói thay anh ta: “Cậu ấy làm ở tập đoàn Âu Hải, bây giờ là trung tầng, lương một năm mấy triệu? Lần trước mình gặp cậu ấy, chính là cậu ấy đến cửa hàng 4S của bọn mình mua xe, hơn hai triệu không hề nháy mắt.”

Mọi người ồ lên, nhao nhao gọi cường hào, bạn học nữ đòi Triệu Bình danh thiếp, Triệu Bình cười ngây ngô đưa, bỗng nhiên thấy một cái tay nhỏ duỗi tới, móng tay mượt mà sạch sẽ, ngược mắt nhìn, Phương Dĩ không biết chạy tới từ chỗ ngồi lúc nào, đưa trên tay phải còn chưa để xuống, khom người híp mắt cười. Triệu Bình ngẩn người, Phương Dĩ thấy anh ta không có phản ứng, tự rút danh thiếp trong tay anh ta, nói: “Hôm nay mình không mang danh thiếp, hôm khác đưa cho cậu.”

Vưu Tinh Tinh cười một tiếng, nhỏ giọng nói với người ngồi bên cạnh, môi bắt động: “Thì ra là đến câu người giàu có.” Lại lớn tiếng nói với Phương Dĩ, “Phương Dĩ, đừng khom người như vậy, quần lót lộ ra rồi!”

Mọi người đều quay đầu lại, không thấy được quần lót, chỉ thấy được vòng hông của Phương Dĩ, Vưu Tinh Tinh cố tình như vậy, Phương Dĩ đứng thẳng, mỉm cười quay lại chỗ ngồi. Vưu Tinh Tinh trong tối ngoài sáng dùng lời sỉ nhục cô, đàn ông không tham gia chiến tranh phụ nữ, luôn đổi chủ đề, thỉnh thoảng khen nữ sinh có mặt một chút. Hôm nay Phương Dĩ vô cùng bắt mắt, đã có ba người bắt chuyện với cô, Vưu Tinh Tinh ở đầu kia không chịu yếu thế, lúc rảnh rỗi liền cùng người khác hỏi Phương Dĩ một câu, ngầm châm biếm giễu cợt đủ kiểu, Denny hơi xấu hổ, dứt khoát giả chết mặc kệ tất cả.

Bữa cơm trôi qua hơn nửa, Vưu Tinh Tinh cười như hoa đào: “Tài nghệ khen người của cậu sao không tiến bộ gì cả, nói cậu ấy giống đào, nói An An giống trái vải lột vỏ, còn nói mặt mình giống trái táo đỏ, chọc cười con nít sao, hay cậu chuyển sang nghề bán trái cây rồi?”

“Mình thấy cậu ấy đang nói thật, sau khi cậu tẩy trang, nám da có đốm như người già, sắc mặt vàng vọt nhiều nếp nhăn, trái táo gọt vỏ bị ô-xy hóa, hiệu quả như nhau.”

Một tràng này quá đột ngột, mọi người đồng loạt nhìn về phía người lên tiếng, Phương Dĩ, từng người đều trở thành người câm. Phương Dĩ ăn uống no đủ, nói: “Nói cậu ấy giống đào là do mặt cậu ấy đầy lông, trái vải lột vỏ là nói cậu ấy mặc như không mặc, cái này cũng không thể hiểu?”

Một hồi yên lặng, ngay sau đó cười ầm, “Phương Dĩ, mười năm này cậu thay đổi lớn nha, thật buồn cười!”

Phương Dĩ cầm ly rượu nhỏ lên, đưa tới mép nhấp một ngụm, cười nói: “Khách sáo, tất cả mọi người thay đổi không ít.”

Chu Tiêu ở bên cạnh ngồi sát bình phong, cách âm quá kém, khước miệng anh không kiềm chế được cong lên, nụ cười kì dị khiếp người, Đồng Lập Đông ngồi đối diện anh nói: “Nghe trộm góc tường cũng không tốt lắm.”

Chu Tiêu phớt lờ, đợi đến khi bên cạnh tám giờ rưỡi tan tiệc, anh ở bên này cũng gần như, đi ra phòng bao vừa vặn gặp, đúng lúc nhìn thấy Phương Dĩ đi bên cạnh một người đàn ông, hơi nghiêng đầu nhỏ giọng nói chuyện, Chu Tiêu đi chậm ở phía sau, không ai thấy anh, đi ra khỏi cao ốc, mọi người hẹn nhau tụ tập lại. Phương Dĩ vẫy tay gọi xe taxi, cười nói với Triệu Bình: “Hôm nào cùng ra ngoài uống trà?”

Triệu Bình cười đồng ý, Chu Tiêu nheo mắt quan sát, Đồng Lập Đông đi tới bên cạnh, nói nhỏ vào tai: “Triệu Bình của Âu Hải?”

“Ừ.” Chu Tiêu như có điều suy nghĩ.

Phương Dĩ ngồi vào xe taxi, đuổi người một cái, sau khi báo địa chỉ tài xế quay đầu nhìn cô, cười nói: “Cô gái, là cháu à!”

Phương Dĩ sửng sốt, ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Bác tài, sao trùng hợp vậy?”

“Đúng thế, lúc này mới chưa vài tuần nữa, chỗ đó cháu ở thế nào? Lần trước tôi chưa kịp nói cho cháu.”

“Chỗ của cháu rất tốt, không có ma quỷ lộng hành.”

Con đường cửa hàng đồ nướng, tài xế nói: “Vừa rồi tôi mới đón con gái tôi đi học thêm về, lúc tan học nó lại muốn ăn đồ nướng, tôi không cho, trẻ con mười tuổi phải chú ý sức khỏe. Đúng rồi, cháu nói cháu tham gia họp mặt bạn học, những người vừa rồi kia chính là bạn học của cháu? Tốt nghiệp lâu lắm rồi nhỉ, đại học hay trung học?”

Phương Dĩ cười híp mắt đáp: “Cháu già như họ vậy sao? Cháu vừa mới tốt nghiệp năm nay!”

8. Chương 8: Bí Mật Mười Năm

Phương Dĩ về đến nhà, lập tức cởi váy thay đồ ngủ, nằm bò trên giường mở máy tính, vừa xem phim vừa gửi tin nhắn cho Triệu Bình: Cách đây không lâu mình gặp Thái Đào Kiệt, tán gẫu về năm đó, cảm xúc khá sâu sắc.

Thái Đào Kiệt chính là một trong ngũ bá vắng mặt tối nay, không ai có tin tức của anh ta, Triệu Bình qua rất lâu mới trả lời: Thật sao?

Phương Dĩ cười: Chỉ bằng ngày mai chúng ta trò chuyện về năm đó một chút? Ví dụ như ngày nào đó mình đi qua phòng thể dục.

Lần này Triệu Bình trả lời rất nhanh: Được, thời gian địa điểm.

Phương Dĩ để di động xuống, thấy ngoài ban công có đèn sáng, nhảy xuống giường chạy đến ban công, vừa vặn thấy Chu Tiêu một đêm không gặp mặc áo ba lỗ màu đen và quần đùi thể thao đang tập thể hình, da ngăm đen và bắp thịt to lớn dưới ánh đèn vô cùng gợi cảm. Phương Dĩ không nhịn được huyết sảo, Chu Tiêu đang làm vận động cánh tay, nghe tiếng ngược mắt, nói: “Nửa đêm giờ trò lưu manh gì đó.”

“Tôi nào có lưu manh như anh!” Phương Dĩ đỡ lan can ban công nói, “Hôm nay tôi đã tham gia họp mặt bạn học rồi.”

Chu Tiêu phớt lờ cô, Phương Dĩ lại nói: “Tôi giúp Denny, chính là để tham gia họp mặt bạn học.”

Động tác của Chu Tiêu hơi ngừng lại, vẫn phớt lờ cô. Phương Dĩ hăm hở: “Cho nên tham gia họp mặt xong, toilet công cộng sẽ đóng cửa, cửa hàng tiện lợi buôn bán như thường lệ.”

Chu Tiêu dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phương Dĩ. Phương Dĩ nói: “Tôi biết anh muốn nói gì, thời hạn trả nợ hai tháng quá dài phải không? Chúc anh ngày mai có thể đòi được nợ, tôi thực sự không quen Denny, năm đó cô ấy cũng bắt nạt tôi không ít.” Phương Dĩ nói xong xoay người, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, lại quay đầu lại, “Đúng rồi, dự báo thời tiết nói cuối tuần sẽ có mưa kéo dài, anh xác định muốn để dụng cụ tập thể hình ẩm mưa? Tôi cho anh một đề nghị, nếu cuối tuần toilet nhà anh vẫn chưa sửa xong, khi trời mưa anh phải nắm chặt thời gian ra ngoài tắm nha, tôi bảo đảm sẽ không nhìn lên không quay phim!”

Oán giận của Phương Dĩ được trút ra, la to “sảng khoái” một tiếng, ngã xuống giường cười tươi rói. Toilet lầu dưới vẫn chưa sửa xong, thợ sửa ống nước đã bị Tên Lửa sa thải, tối nay Chu Tiêu còn tập thể hình đổ mồ hôi, coi anh ta có thể đi đâu tắm.

Hôm sau thứ Bảy, Phương Dĩ lục số điện thoại của chú Ngô, bác tài xe taxi tối qua, hỏi ông có rảnh tối đón không. Bác tài Ngô vừa vặn ở gần đó, Phương Dĩ chăm sóc việc làm ăn của ông, sao ông có thể từ chối, sau mười mấy phút đã chạy tới số 338 đường Bảo Hưng.

Phương Dĩ ăn mặc chín chắn như hôm qua, bác tài Ngô cười nói: “Hôm qua tối quá tôi thực sự không thấy rõ, thì ra cháu mặc đẹp vậy.”

Phương Dĩ khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, đẹp thường thôi.”

Bác tài Ngô cười ha ha, hơn nửa tiếng sau đưa Phương Dĩ đến đích.

Phương Dĩ hẹn Triệu Bình ở một quán cà phê, Triệu Bình đã đến được mười phút, cười nói: “Muốn uống gì?”

Phương Dĩ bụng rỗng đến đây, ngồi xuống liền gọi hai phần cheesecake, sau khi gọi xong nói: “Thứ Bảy còn quấy rầy cậu, thật ngại quá.”

Triệu Bình quan sát cô, luôn cảm thấy Phương Dĩ hơi kì lạ, giống như Vưu Tinh Tinh và Denny nói, Phương Dĩ thay đổi rất nhiều. Triệu Bình cười nói: “Không sao, mình có thời gian. Đúng rồi, tối qua cậu nói đã gặp Thái Đào Kiệt?”

“Đúng, bọn mình còn nói chuyện phiếm rất lâu.”

“Nói chuyện gì?”

Phương Dĩ vô cùng thần bí: “Nói chuyện mình nghe được năm đó, mấy năm nay Thái Đào Kiệt vẫn luôn bị nội tâm khiển trách.”

Triệu Bình cười ngây thơ: “Sao mình nghe không hiểu lắm?”

“Cậu hiểu.” Cheesecake đã được đưa đến, Phương Dĩ nhanh chóng múc một muỗng cho vào miệng, nhai bánh nói, “Năm đó mình nghe không hiểu lắm, cho nên không suy nghĩ nhiều gì cả, bây giờ mình mới hiểu hết được.”

Triệu Bình không cười nữa, uống một ngụm cà phê, thay đổi vẻ mặt thật thà, nhướn mắt hỏi: “Cậu đã nghe được gì?”

Có người bề ngoài trung hậu thành thật, thực ra là ích kỉ tư lợi nhất, mỗi người đều đeo mặt nạ, Triệu Bình đeo cái mặt nạ này hơn mười năm. Mười năm trước, Triệu Bình học lớp mười một, ở trong lớp có quan hệ tốt nhất với đám bốn người Vưu Tinh Tinh, Thái Đào Kiệt, đêm đó như rất nhiều đêm lớp mười một, tự học buổi tối kết thúc, mọi người nhao nhao rời khỏi trường, mấy người Triệu Bình trên đường về nhà đi qua một con đường nhỏ, cùng nhau thấy một vụ án gây sự bỏ trốn gây tử vong, sau đó Triệu Bình dám làm việc nghĩa làm chứng chỉ ra người gây chuyện, nhận được một trăm ngàn đồng tiền cảm ơn từ người nhà người bị hại, năm đó chuyện này rất chấn động.

Phương Dĩ cười nói: “Tiếc là năm đó cậu nói dối, cậu thấy người gây chuyện thật sao?”

Triệu Bình mặt không biến sắc: “Năm bọn mình đều nhìn thấy.”

Phương Dĩ nói: “Vậy những chuyện mình nghe được ở cửa phòng thể dục năm đó, đều là do cậu và Thái Đào Kiệt đang nói mớ?”

Mặt Triệu Bình hơi biến sắc: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Đi vạch trần, đi làm việc nghĩa.”

Triệu Bình cười khẩy: “Cậu có bệnh?”

“Có bệnh cũng là do các cậu ép, đừng quên năm đó bọn Vưu Tinh Tinh đối xử với tôi thế nào, tôi là người thù rất dai, nếu bây giờ đã bị tôi biết sự thật, cho dù thời gian qua đi mười năm, trả thù lại cũng không tính là muộn.”

Triệu Bình cười nói: “Vậy thì thế nào, nói cho người khác biết năm đó chúng tôi nói dối, chỉ để lấy được một trăm ngàn đồng tiền thưởng? Phương Dĩ, cậu đừng ngây thơ như vậy, sự thật là năm đó tôi và Thái Đào Kiệt thực sự nhìn thấy chiếc xe và người gây chuyện ở hiện trường tai nạn, người chết ở ngay sau xe mấy chục mét, không phải anh ta làm thì là ai làm, chẳng lẽ là tôi và Thái Đào Kiệt?”

Phương Dĩ rất bình tĩnh: “Nói như vậy cậu thừa nhận, năm đó cậu hoàn toàn không nhìn thấy chiếc xe đó đụng người, chỉ thấy chiếc xe đó và tài xế ở gần hiện trường tai nạn thôi?”

Triệu Bình nhướn mày: “Đúng thì thế nào.”

“Ba người Vưu Tinh Tinh thực ra vốn không thấy tận mắt?”

“Không phải cậu biết hết rồi sao?”

“Cho nên năm đó cậu và Thái Đào Kiệt trốn trong phòng thể dục nói chuyện, thực sự liên quan đến chuyện này?”

Rốt cuộc Triệu Bình phát hiện bất thường: “Phương Dĩ...”

Phương Dĩ đứng lên, đột nhiên dừng lại múc một muỗng bánh cuối cùng, nói năng không rõ: “Cảm ơn, cậu tính tiền.”

Nói xong đi ngay, để lại Triệu Bình đầu óc mơ hồ.

Nửa tiếng sau Phương Dĩ đến cửa hàng 4S Vưu Tinh Tinh làm, liếc mắt liền thấy Vưu Tinh Tinh đang chào hàng xe sang cho khách, lớn tiếng vỗ tay chào: “Trái táo đỏ ——”

Tài liệu trong tay Vưu Tinh Tinh lách một cái, gọi đồng nghiệp đến thay cho cô ấy, kéo Phương Dĩ sang một bên, chất vấn: “Triệu Bình mới vừa gọi cho tôi, cậu muốn làm gì?”

Phương Dĩ nhỏ giọng nói: “Cậu làm khẩu cung giả, tôi muốn trả thù cậu đó!”

Vưu Tinh Tinh bị giọng Phương Dĩ làm cho hơi rối loạn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu có bệnh à, vì chút chuyện xấu mười năm trước mà tính trăm phương ngàn kế như vậy?”

“Cậu thử bị người khác giả mạo viết thư tình cho chàng trai nổi tiếng trong trường, lại tiếp tục bị nữ sinh cả lớp chế giễu cô lập bị ép chuyển trường xem!”

“Giả mạo?” Vưu Tinh Tinh mỉa mai, “Ai có bệnh đi giả mạo cậu? Nghe nói bây giờ cậu đang ở trên lầu Chu Tiêu, thế nào, khiến anh ta xem thường rồi?”

Phương Dĩ thấy chủ đề bị lách, không rảnh tranh luận với cô ấy, lại xoay đúng lại nói: “Dù sao năm đó cậu cũng nói dối, ở ngoài phòng thể dục tôi đã nghe rõ cậu và Thái Đào Kiệt bàn bạc chuyện lừa tiền cảm ơn.”

Vưu Tinh Tinh sững sốt: “Cái gì?”

Phương Dĩ nhướn mày.

Lúc Phương Dĩ về nhà đã hơn ba giờ chiều, lầu dưới cùng vô cùng yên ắng, dụng cụ thể dục lẳng lẳng nằm ở ban công lầu dưới. Cô gắng sức khom người treo ở ngoài ban công, không hề nhìn thấy nhà lầu dưới, nhưng động tác này khiến cô tốn sức nói chuyện, đầu điện thoại bên kia nói: “Cháu nói gì?”

Phương Dĩ lấy lại dáng đứng bình thường, sờ cái bụng bị đè đau, nói: “Chú Khôn, cháu đã gửi cho chú đoạn ghi âm, chú có thể báo án với cảnh sát, khiếu nại cứu con trai chú. Chỉ có điều chỗ đó năm đó không có camera giám sát, xe lại là một chiếc xe báo hư, không nhất định có thể tìm được người gây chuyện thực sự, cháu cũng không rõ rốt cuộc mấy đoạn ghi âm này có thể làm bằng chứng hay không.”

Chú Khôn nói: “Con trai chú còn bốn năm là có thể ra tù, nếu lần này thất bại, chú cũng sẽ không luẩn quẩn trong lòng. Tiểu Phương, cảm ơn cháu. Đúng rồi, cũng nói tiếng cảm ơn Đại Phương giúp chú, nếu không phải con bé nhớ tới chuyện năm đó có gì đó kì lạ, chú hoàn toàn không có bất kì cách gì cứu con trai chú.”

Mười năm trước, con trai chú Khôn hai mươi tuổi, suốt ngày chơi bời lêu lổng, buổi tối nào đó đi qua một đoạn đường, thấy ven đường lại có một chiếc xe con cũ nát mở rộng cửa, nổi lòng tham, thế là lẳng lẽ lái xe đi, không hề biết cách chiếc xe này mấy chục mét có một người bị thương nằm thoi thóp, đúng lúc Triệu Bình và Thái Đào Kiệt đi qua đó, thấy tận mắt con trai chú Khôn và chiếc xe gây chuyện, chuẩn bị cung cấp manh mối cho cảnh sát, người nhà người bị hại trao giải thưởng một trăm ngàn đồng truy nã hung thủ, sau khi Triệu Bình và Thái Đào Kiệt bàn bạc trong phòng thể dục ở trường, quyết định điều chỉnh khẩu cung, giúp người bị hại trả thù, đồng thời lấy được một trăm ngàn đồng tiền thưởng, còn lý do tại sao mấy người Vưu Tinh Tinh phối hợp nói dối, toàn bộ là vì đêm đó cả ba người họ lừa bố mẹ, nói họ đi học thêm với Triệu Bình, thực ra là đi hẹn hò với bạn trai, để tránh việc bị bố mẹ trách mắng, mấy cô ấy nghe theo đề nghị của Triệu Bình, cũng một mực chắc chắn năm đó thấy tận mắt tai nạn xe.

Phương Dĩ mở máy tính ra chat với người khác, đem chuyện năm đó rủ rủ nói tới, lại nói: “Cũng vì năm đó chị đi qua phòng thể dục, bị Triệu Bình và Thái Đào Kiệt phát hiện, họ tưởng chị nghe thấy hết, nhưng lại không dám tìm chị đối chất, lỡ như chị không nghe thấy thì sao? Cho nên họ nghĩ ra cách, giả mạo chị viết thư tình cho chàng trai nổi tiếng trong trường năm đó, là trùm xã hội đen bây giờ Chu Tiêu ——” Nghĩ đến Chu Tiêu, Phương Dĩ liền xem thường, nói tiếp, “Sau đó giứt dây Vưu Tinh Tinh không có quan điểm, khiến mấy cô ta nhằm vào chị, bôi xấu danh dự của chị, tốt nhất là ép chị đi. Trên thực tế năm đó chị quả

thực rất không có năng lực, nói cái gì người ta cũng không tin, một chị là chị của em, sao không học được một nửa sơ sơ của em?”

Trong video máy tính, có một người phụ nữ ngồi trước bàn, tóc quần dài, đeo kính, khí chất dịu dàng, ngũ quan tinh xảo, quả thực giống Phương Dĩ như đúc, chỉ có điều nhìn kĩ, có thể phát hiện sự khác nhau trên ngũ quan và gương mặt của hai người, Phương Dĩ đẹp hơn.

Phương Dĩ lầu bầu: “Thị lực của đám người đó cũng kém thật, rõ ràng em đẹp hơn chị nhiều như vậy, sao có thể nhìn ra em thành chị thật chứ. Em còn tưởng lần này phải tốn rất nhiều thời gian, suy cho cùng đã qua mười năm, chị không có bất kì cách thức liên lạc nào với bạn cũ, chỉ có điều lần này vận may tốt thật, em mới ra khỏi sân bay đã có thể gặp được bạn học cũ của chị.”

Vận may tốt hơn là cô có gương mặt gần giống như “Phương Dĩ”, cộng thêm Thái Đào Kiệt chưa tốt nghiệp đại học đã ra nước ngoài, từng chút một nói ra, không cần tốn thời gian tốn công. Sau ghế bên kia webcam đột nhiên có một cái đầu nhỏ chui ra, hai bím tóc sừng dê vô cùng thu hút sự chú ý, Bong Bồng cổ leo lên, hồn nhiên la: “Nói bậy, Đại Phương rõ ràng đẹp hơn dì!”

Phương Dĩ làm mặt quỷ với Bong Bồng, Đại Phương ôm Bong Bồng đặt lên đùi, cười nói: “Em làm xong chuyện tốt rồi, khi nào về?”

“Để em chơi thêm chút nữa.”

Đại Phương không đồng ý: “Em cũng xài gần hết tiền rồi, tốt nghiệp mấy tháng vẫn chưa tìm việc, không thể lãng phí thời gian như vậy. Tiểu Phương, em nói thật cho chị, rốt cuộc tại sao em đến thành phố Nam Giang, còn nữa, tại sao em lại giúp chú Khôn? Chị không cho là em tốt bụng như vậy. Chú Khôn không quen không biết chúng ta, nếu không phải nửa năm trước chú ấy tìm bố muốn tiếp tục nghỉ cách cho con trai chú ấy, chúng ta vốn cũng không biết sự tồn tại của chú ấy, cùng lắm là đồng hương thôi. Rốt cuộc tại sao em giúp chú ấy?”

Phương Dĩ lè lưỡi làm ngáo ộp, chính là không trả lời. Mắt thấy cô sắp tắt video, Đại Phương vội vàng hỏi: “Em sẽ không tiếp tục giả mạo chị chứ, em giúp người khác chị mới đồng ý, bây giờ nhanh chóng về cho chị!”

Phương Dĩ tắt video, lại gửi vài bưu kiện mới xem như xong chuyện. Mỗi người đều có dục vọng, mấy người Triệu Bình vì ham muốn cá nhân, tổn hại sự thật đưa người vô tội vào tù, lại tính toán mọi cách đuổi bạn học đi, cô làm nhiều bước không phải là thay trời hành đạo, chẳng qua là có qua có lại, không muốn để họ sống dễ chịu thôi.

Chu Tiêu hai ngày không xuất hiện, lầu dưới hoàn toàn yên ắng, Phương Dĩ thực sự hơi không quen, lẻ loi không có người cãi nhau, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm một đồng dụng cụ tập thể hình dưới lầu, cầu khẩn trời nhanh mưa một chút. Đợi đến thứ Hai, bầu trời âm u, tinh thần Phương Dĩ lập tức phấn chấn, chạy đến ban công chờ mưa, đột nhiên nghe thấy bên ngoài nhà có người kêu la, khăn cả giọng có thể đánh tan mây đen. Phương Dĩ cảm thấy kì lạ chạy đến ngoài cửa, cuối cùng phát hiện thanh âm đến từ lầu dưới.

“Tôi đi tìm Phương Dĩ cũng có thể chứ, các anh buông tay cho tôi, có nghe thấy không, buông tay!”

Phương Dĩ chạy “bịch bịch bịch” xuống cầu thang, ở cửa công ty Denny đang lồi lồi kéo kéo với mấy người Tên Lửa, thấy Phương Dĩ xuất hiện, Denny không nén được giận chỉ về phía cô: “Phương Dĩ, cậu nói với họ, có phải Chu Tiêu đồng ý lùi kì hạn trả tiền lại hai tháng không, bây giờ lại kiện ra tòa là có ý gì?”

Phương Dĩ quét mắt một cái, không thấy Chu Tiêu, đành phải khoanh tay nói: “Tôi bất lực, thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên mà.”

Denny không dám tin, ngay sau đó chửi ầm lên: “Thì ra thực sự là vậy, lãnh đạo của Vụ Tinh Tinh và Triệu Bình nhận được một phần bưu kiện ghi âm, sáng sớm nay còn có cảnh sát tìm Triệu Bình, thì ra thực sự là cô làm, rốt cuộc cô muốn làm gì, từng bước một trả thù quá khứ?”

Denny bị mấy người Tên Lửa mời ra khỏi nhà, tiếng gào thét từ từ biến mất. Phương Dĩ đang muốn xoay người, đột nhiên thấy góc tối phía trước có một người đi ra, kẹp điều thuốc, tùy ý búng tàn thuốc một cái, hướng về phía Phương Dĩ như cười như không, chính là Chu Tiêu.

Phương Dĩ ngửa cổ hừ một tiếng, xoay người chạy về lầu trên.

Tối đó, Phương Dĩ đi siêu thị mua thức ăn về, mồ hôi đầm đìa leo lên đầu, kính hãi thấy cửa nhà mở rộng, ánh đèn sáng chói, cô Mã chủ nhà đang đứng trong phòng khách.

Cô Mã thấy Phương Dĩ, lập tức nói: “Rất cuộc cô cũng về, nào nào, tôi có chuyện nói với cô.”

Phương Dĩ không hiểu ra sao cả, đến lúc vào nhà thấy Chu Tiêu ngồi trên ghế xếp cạnh chậu phụng, cô liền không có sắc mặt tốt.

Cô Mã nói: “Tôi cũng không nói lời dư thừa nữa, kì hạn thuê căn nhà này của cô là ba tháng, hoặc tôi trả lại hai tháng tiền thuê cho cô, cô tìm chỗ khác dọn ra ngoài, hoặc tôi sẽ cho Tiểu Chu thuê phòng ngủ thứ hai, lấy tiền thuê của cậu ấy để bù cho tiền thuê bị hao hụt của tôi.”

Phương Dĩ trợn to mắt: “Dựa vào cái gì!”

“Dựa vào việc khi đó cô giả thần giả quỷ lừa gạt tôi, nếu không phải Tiểu Chu nói cho tôi biết, đến bây giờ tôi vẫn bị cô gạt chằng hay biết gì, cô có biết tôi bị cô dọa thành bệnh, nằm trên giường ba ngày không hể? Tôi đã đủ phúc hậu rồi, nếu cô không phục thì cô đi kiện tôi, tôi còn muốn kiện cô lừa gạt nữa!”

Cô Mã hất đầu đi khỏi, Chu Tiêu tiếp tục cạnh chậu phụng, Phương Dĩ chống nạnh: “Chu Tiêu, anh không phải đàn ông!”

“Muốn nghiệm chứng?” Chu Tiêu lười biếng cười một tiếng, ném vỏ đậu phụng, đứng dậy sáp lại gần Phương Dĩ, “Không phải cô thăm mền tôi sao, bây giờ ở đâu gần nước*, không thích?”

*Cụm gốc , nằm trong cụm (Ở lâu gần nước nhìn thấy ánh trăng đầu tiên): ý nói gần quan được ban lộc; nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng; gần gũi người có thể lực nên được lợi trước; làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật .

“Ai thăm mền anh, anh đi hỏi thăm Denny thử xem, người thăm mền anh lúc đó là một người đàn ông!”

Phương Dĩ tức giận bừng bừng, mặt đỏ tía tai ưỡn ngực ngửa cổ, mồ hôi vẫn còn đang nhỏ giọt. Chu Tiêu cười nhạo, đến gần cô, thấp giọng nói: “Nếu cô là Phương Dĩ, Chu Tiêu tôi theo họ cô, đừng cố làm ra vẻ trước mặt tôi. Đúng rồi, dự báo thời tiết nói tối nay trời mưa, tôi vẫn thích tắm ở chỗ cô hơn.”

9. Chương 9: Oan Gia Đánh Nhau

Phương Dĩ kinh ngạc, quên lùi ra sau cách xa Chu Tiêu: “Ai nói tôi không phải Phương Dĩ, đầu óc anh hư rồi à?”

Chu Tiêu không nói câu nào, rũ mắt quan sát cô. Hai người cách nhau quá gần, Phương Dĩ thậm chí có thể thấy vân môi của anh, túi quần jean đột nhiên kéo căng, Phương Dĩ chưa kịp phản ứng, di động đã bị rút ra.

Phương Dĩ la: “Này, anh làm gì đó!”

Cô đưa tay cướp, Chu Tiêu giơ cánh tay tránh, Phương Dĩ nhón chân nắm tay anh lại, gắng sức kéo xuống: “Anh trộm di động của tôi làm gì, trả lại cho tôi!”

Chu Tiêu xoay thân dưới một cái, Phương Dĩ ôm cánh tay anh xoay cùng, màn hình sáng lên, nhắc nhập mặt khẩu vào. Chu Tiêu cúi đầu cười: “Sao thế, mấy ngày gần ngủ đã nghĩ đến việc đặt mặt khẩu?”

Phương Dĩ buột miệng nói: “Liên quan gì đến anh!”

Chu Tiêu ỷ thế chiều cao, dễ dàng giơ cao di động, cúi đầu nhìn Phương Dĩ, cô giống như một con koala đầu đầy mồ hôi, treo trên người anh, hai tay bám cánh tay anh ra sức dè, Chu Tiêu thờ ơ: “Phương Dĩ thật cần gì phải cố ý để người khác xác nhận thân phận. Có can đảm cô nói cho tôi biết mặt khẩu, thế nào?”

Chu Tiêu vừa mới nói xong, đột nhiên kêu đau: “A ——”

Phương Dĩ kéo tai anh, nóng nảy nói: “Tôi bảo anh trả di động cho tôi anh điếc rồi sao?”

Chu Tiêu bị ép nghiêng đầu, móc tay Phương Dĩ, Phương Dĩ nhân cơ hội bẻ cánh tay anh, chẳng mấy chốc đã sờ được di động của mình. Ai ngờ dùng sức mạnh quá, lúc rút tay lại bị trượt, “bụp” một tiếng, di động

rớt xuống đất. Phương Dĩ buông tai Chu Tiêu ra, nhanh chóng nhặt lại, đau lòng gào thét: “Khốn kiếp, anh đền di động cho tôi ——”

Đánh xong một trận, tai Chu Tiêu đỏ bừng, ngoài toilet Phương Dĩ kề vào cửa la: “Đừng tưởng di động không bị ném hư thì anh không cần đền, đó là di động chất lượng tốt của tôi, anh chết chìm trong bồn cầu rồi à?”

Chu Tiêu hừ lạnh, cởi quần áo tắm, Phương Dĩ ở ngoài lăm nhăm: “Vị đậu phộng không tệ, anh mua hai vị? Rất ngon nha. Đợi chút, không phải anh trộm đậu phộng trên kệ hàng của tôi chứ?” Chỉ lát sau truyền đến tiếng bước chân, Phương Dĩ chạy xong một vòng, chợt đập cửa toilet, “Chu Tiêu, anh ăn trộm đậu phộng của tôi, sáu đồng một gói!”

Khóe miệng Chu Tiêu tươi cười, càng tắm càng vui, tắm được nửa xung quanh đột nhiên yên lặng, Chu Tiêu do dự chốc lát, gọi: “Phương Dĩ?” Không có ai trả lời.

Phương Dĩ đang treo trên ban công, mưa như trút nước, trong sân dưới ánh đèn toàn hơi nước, cô tức tối nhìn một tấm lều tránh mưa, dụng cụ tập thể hình lại bình yên vô sự trốn dưới lều tránh mưa, được bao quanh bởi tấm nhựa trong suốt, một giọt nước mưa cũng không vào được.

Sau lưng truyền đến âm thanh: “Lều tránh mưa đặt làm, hàng tốt giá rẻ, ngày nào đó cô đầu đường xó chợ, có cần tôi giới thiệu cho cô đi đặt làm một cái không?”

Chu Tiêu dựa vào cửa phòng ngủ, mặc một bộ quần áo lúc vận động, tinh thần sáng láng, anh tuần lỗi lạc, Phương Dĩ đối thoại qua không khí với anh: “Cho tôi địa chỉ, giá tính thế nào?”

Chu Tiêu báo địa chỉ và giá cả, ngoắc môi, xoay người đi về phía cửa chính, nói: “Đừng đụng vào đồ dùng tắm của tôi.”

Phương Dĩ lao tới toilet, quả nhiên thấy trên kệ để đồ có thêm một số đồ dùng đàn ông, giận đến mức cô đập mạnh cái kệ mấy cái, lại nghĩ đến cái kệ là do cô mua, đành phải nắm đầu nhào về phòng ngủ.

Phương Dĩ ngủ thẳng đến khi trời sáng choang, xung quanh căn nhà này xe ít người ít, môi trường thanh tịnh và đẹp đẽ, nội thành hiếm có được một chỗ yên tĩnh thế này, nếu không có vụ hỏa hoạn năm năm trước, chỗ này chắc chắn rất được ưa chuộng. Cô mê man suy nghĩ mấy thứ này, bò dậy đi toilet. Đi đến ngoài toilet, thứ đập vào mắt trước tiên là một cơ thể cường tráng, cô dựa dọc theo cửa, ngoẹo đầu mơ màng quan sát, vóc dáng tốt thật, cao to mạnh mẽ, bắp thịt căng đầy, vai rộng chân dài.

Chu Tiêu rửa mặt xong, nhìn Phương Dĩ trong gương chốc lát, thấy cô mắt lim dim giống như mộng du, lặng lẽ kéo cái khăn màu hồng nhạt của Phương Dĩ, nhúng ít nước, lại bình tĩnh đi tới, đắp khăn lên mặt cô, Phương Dĩ “A” một tiếng, nhanh chóng đứng thẳng kéo khăn xuống, mặt toàn là nước, đuổi theo mấy bước la: “Tôi nguyên rửa anh táo bón ba ngày!”

Chu Tiêu mỉm cười, lúc rời khỏi tiện tay đóng cửa chính lại giúp cô.

Phương Dĩ rửa mặt xong, ôm bánh mì sữa bò ngồi trên ban công, vừa ăn vừa nghĩ rốt cuộc có cần trả nhà không. Tầng lầu này còn có năm căn nhà trống, nghe bọn Tên Lửa nói, năm căn nhà kia là năm căn nhà thô tương tự, sửa sang sơ sài, diện tích bố cục cũng kém. Khu vực gần nhà chưa chắc tốt bằng căn nhà này, nhà có hai phòng ngủ một phòng khách tiền thuê một tháng hai ngàn bảy gần như không có, cho dù có, thiết bị lắp đặt nhất định rất cũ. Phương Dĩ quan sát bốn phía, máy điều hòa mới của cô, phòng ngủ đầy công trang trí, phòng khách tuy không có tiền xử lý, nhưng có bàn có ghế cũng không kém. Toilet sạch sẽ, nhà bếp thuận tiện, đi đâu tìm được loại phòng tân hôn này, tại sao cô phải nhượng bộ! Nghĩ tới đây, Phương Dĩ cắn xong miếng bánh mì cuối cùng, lăm bắm: “Phải đi cũng là anh đi!”

Tâm trạng Chu Tiêu rất tốt, ngủ trong nhà, dùng nước đi lầu hai, thuận tiện hơn khách sạn nhiều. Tên Lửa ngáp hỏi anh: “Ông chủ, hôm qua lại ngủ khách sạn? Yên tâm, kĩ thuật của thợ sửa ống nước em mời tới lần này là hạng nhất, bảo đảm có thể sửa xong cho anh!”

Chu Tiêu đang suy nghĩ quần áo của Phương Dĩ sáng nay, áo ba lỗ hồng nhạt, quần đùi bông xanh lá, tóc tai bù xù lồi thối lệch thếch. Nhóc quỷ đó nhiều ý xấu, hôm nay lên lầu anh phải chú ý xem dưới chân có bầy chuột không. Chu Tiêu nói: “Lần này không sửa được nữa, cậu tự mình lên!”

Tên Lửa quyết định lập tức đi giám sát.

Chu Tiêu làm việc cả ngày, không thấy Phương Dĩ thoảng qua ở công ty anh, hiếm thấy cô yên lặng như vậy. Ban đêm trời lại mưa, Chu Tiêu đến giờ rửa mặt, lên lầu thì thấy Phương Dĩ đang ăn cơm, một chén canh trứng gà, một đĩa thịt xé sợi hương cá, trên hộp thức ăn mang về viết “Trương Ký”, tiệm này hơi xa. Anh quét nhìn Phương Dĩ, tóc thắt bím đuôi ngựa hơi lộn xộn, hai cái chân trơn bóng lắc dưới bàn, trên áo thun có mồ hôi, quạt phía sau mở nắp lớn nhất, chắc là vừa mới về nhà.

Phương Dĩ ăn như hổ đói: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Chu Tiêu nhìn xung quanh sàn nhà, không thấy bầy chuột, anh không nói tiếng nào đi vào toilet. Mới vừa đi vào, Phương Dĩ liền ôm thức ăn chạy đến ngoài toilet, sốt ruột chờ năm phút, rốt cuộc nghe thấy Chu Tiêu la hét, quát lên: “Phương Dĩ ——”

Phương Dĩ cười đến mức bị sặc cơm, đáp lại: “Này, anh kêu tôi?”

“Cô đã bỏ cái gì trong sữa tắm của tôi?”

Phương Dĩ nói: “Tự mình linh hội!”

Lại qua năm phút, Chu Tiêu chỉ mặc một cái quần mở cửa ra, cả người lạnh lẽo, khí lạnh của anh bức người, nhìn Phương Dĩ chằm chằm: “Tinh dầu?”

Phương Dĩ liếc dưới bụng anh, hỏi sâu xa: “Trứng đau rồi sao?”

Chu Tiêu kiềm chế kích động muốn bóp chết người, đến gần cô cúi người xuống: “Cô nói xem?”

Phương Dĩ “chúu chúu” một tiếng, hút một miếng nắm hương, đôi mắt trong veo như nước, vẻ mặt kiêu vô tội: “Đau!”

Chu Tiêu nhìn chằm chằm môi cô, u ám nói: “Cuối cùng có một ngày khiến cô hối hận!”

Phương Dĩ lại hút một miếng đậu hũ khô, cười mỉa nói: “Tôi sợ quá!”

Ánh mắt hai người giao nhau trên không, sấm chớp rền vang ùng ùng.

Hôm sau Phương Dĩ vẫn ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mơ màng lão đảo đi toilet. Cửa toilet mở một nửa, Phương Dĩ không hề nghĩ ngợi đẩy cửa ra, một chậu nước đổ xuống ào ào, chậu rửa mặt bằng nhựa lao qua đầu cô rơi xuống đất. Phương Dĩ ngây ra, nước trên mặt rơi xuống tí tách, cô cúi đầu nhìn mình, sâu ngủ gì đó cũng tỉnh hết. Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê, Phương Dĩ xoay mạnh người, thấy Chu Tiêu ngồi trên ghế xếp dựa lưng vào tường, giờ di động nhắm ngay cô, Phương Dĩ chậm ba nhịp, rốt cuộc lấy lại tinh thần, phần nộ chỉ Chu Tiêu quát lớn một tiếng, sải bước lao về phía anh: “Tôi giết anh!”

Lao tới trước mặt, bỗng chốc bóp cổ anh, Chu Tiêu giữ hai cổ tay Phương Dĩ muốn tách cô ra: “Buông tay!”

Hai người một người cổ sức bóp, một người cổ sức đẩy, Phương Dĩ đột nhiên gào khóc: “Anh thật quá đáng!”

Chu Tiêu tách tay cô ra, thấy trên mặt cô toàn là nước, cũng không biết có nước mắt thật không, lại cúi đầu, cái áo ba lỗ hoa của Phương Dĩ gần như trong suốt, Chu Tiêu quay đầu đi: “Khóc cái gì mà khóc, cầm miếng!”

Phương Dĩ tát anh một cái, thanh âm sắc nhọn rõ ràng êm tai, Chu Tiêu sững sờ, nắm cổ tay cô, trừng mắt nhìn, Phương Dĩ tiếp tục khóc: “Anh dựa vào cái gì mà bắt nạt tôi, tôi chịu anh đủ rồi ——”

Khóc giống như một đứa trẻ, cả người lại ướt sũng, Chu Tiêu đột nhiên không xuống tay được, Phương Dĩ lại đánh anh liên tục mấy cái, Chu Tiêu bất đắc dĩ nắm hết hai tay cô lại: “Được rồi được rồi, không cãi nhau với cô nữa, chúng ta thanh toán xong.”

Phương Dĩ lén nghiêng răng, tiếp tục khóc khàn cả giọng, lực trên tay càng lúc càng lớn, đánh rất lâu rốt cuộc trút hết oán giận, thấy Chu Tiêu cuối cùng “chạy trốn chết”, Phương Dĩ đá cửa chính vuốt mái tóc ướt, hừ nói: “Đấu với tôi!”

Chu Tiêu nổi giận dửng dưng quay lại công ty, lấy di động mở video mới vừa quay ra, trong ống kính Phương Dĩ ướt sũng lao về phía anh, vóc dáng yếu điệu hiện ra hết. Không ngờ nhóc quỷ này cũng là phụ nữ, Chu Tiêu ném di động, đột nhiên cảm thấy hành vi của mình gần đây ngày càng lạ, quyết định không chơi đùa với cô nữa, Phương Dĩ thích làm gì thì làm, nhưng thường hay không như ý muốn, lúc anh muốn buông tay thì Phương Dĩ lại cứ tự đưa mình vào miệng cạp.

10. Chương 10: Trai Đơn Gái Chiếu

Hôm nay giống như mọi ngày, sau khi thức dậy Phương Dĩ cãi nhau với Chu Tiêu năm phút, rửa mặt xong ngồi xồm ở ban công vừa ngắm cảnh vừa ăn sáng, ăn xong hơn chín giờ, cô thay váy dài đi ra ngoài, lúc đi qua tiệm in in mấy tờ sơ yếu lý lịch, lại nói với ông chủ: “Một tờ một đồng, mấy chú ở đây mắc quá, trước đây cháu in ở cổng trường một tờ chỉ có một xu.”

Ông chủ đã quen cô, cười nói: “Nếu chú ở cổng trường, chú cũng có thể rẻ hơn, không phải chỗ này không có vị trí tốt như vậy sao.” Lại cúi đầu xem sơ yếu lý lịch của Phương Dĩ, “Mới vừa tốt nghiệp năm nay à, quê không phải ở thành phố Nam Giang hả, sao chạy tới đây tìm việc?”

Gần đây Phương Dĩ đang tìm việc, đi sớm về trễ còn phải đấu trí so đũa khí với Chu Tiêu, mỗi ngày đều mệt bỏ hơi tai. Trường cô tốt nghiệp không tệ, chỉ có điều thành tích môn chuyên ngành của cô trung bình, cũng chỉ có kinh nghiệm thực tập làm chân chạy vật ở văn phòng luật sư của luật sư Phương, tốt nghiệp đến giờ vẫn chưa tham gia công tác. Mấy ngày đầu, Phương Dĩ phạm phải tật xấu như rất nhiều sinh viên mới tốt nghiệp, nói như rồng leo làm như mèo mửa, không hài lòng tiền lương hoặc thời gian làm, mấy ngày sau cô bắt đầu tự kiểm điểm, nói với Bong Bổng: “Cháu nhất định phải học cho giỏi, đừng không chăm chỉ đi học như dì, chỉ có văn bằng vô ích.”

Miệng Bong Bổng đầy chocolate, liếm ngón tay nghe không hiểu, xem Phương Dĩ như tàng hình, ngược lại Đại Phương nói: “Bây giờ em mới biết? Lúc đó chị dạy em thế nào? Còn nữa, chị bảo em về tìm việc, không bảo em tìm việc ở thành phố Nam Giang, em không quen cuộc sống ở Nam Giang, cũng chỉ ở đó hai năm hồi tiểu học, bây giờ chạy đến đó làm gì.”

Phương Dĩ pha trò đi vòng qua, tiếp tục chạy trên con đường tìm việc.

Buổi tối Phương Dĩ gói cơm tối về ăn, chưa ăn mấy miếng liền nghe thấy tiếng mưa to gió dữ. Gần đây mỗi ngày thành phố Nam Giang đều có mưa rào có sấm sét, vừa bức bối vừa ẩm ướt, Phương Dĩ không thích kiểu thời tiết này, nhưng thấy Chu Tiêu nhếch nhếch thì cô liền vui vẻ.

Lúc Phương Dĩ ôm cơm tối chạy đến ban công, vừa vận thấy Chu Tiêu mặc quần áo thể thao chui từ trong lều tránh mưa ra, Phương Dĩ la: “Tiếp tục luyện tập nhé, mặc kệ gió mưa!”

Chu Tiêu làm như không nghe thấy, không bao lâu mở cửa vào nhà Phương Dĩ, người ướt sũng, Phương Dĩ giờ đưa ngăn lại: “Lau khô đi rồi vào, tôi mới vừa lau nhà!”

Chu Tiêu nói: “Ngày mai mua tấm thảm để ở cửa.”

Phương Dĩ chìa tay: “Anh bỏ tiền!”

Chu Tiêu vòng qua cô, đi thẳng vào toilet.

Lúc Chu Tiêu tắm Phương Dĩ lau nhà, Phương Dĩ phàn nàn: “Luôn miệng nói thuê nửa nhà, sao không thấy anh quét dọn vệ sinh!”

Đột nhiên sấm nổ một tiếng, xông vào màn đêm như xoay chuyển trời đất, ngay cả sàn nhà dưới chân cũng đang rung, dư âm chậm chạp không lui. Chu Tiêu la to: “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ cầm cây lau nhà đứng trong bóng tối, mò mẫm đi về phía cái bàn. Chu Tiêu tắt vòi nước, tưởng Phương Dĩ lại đang làm chuyện xấu, la: “Phương Dĩ, một vừa hai phải thôi!”

“Đừng nói thành ngữ với tôi!” Cuối cùng Phương Dĩ mò được di động, mở đèn pin lên chiếu sáng, “Vừa rồi sét đánh, đột nhiên không có điện, anh tắm xong chưa? Chưa tắm xong cũng ở trường chạy ra đây nhìn giúp tôi xem.”

Chu Tiêu miễn cưỡng dội nước lau sạch đi ra, kiểm tra công tắc cầu dao, chúc mừng Phương Dĩ: “Cầu chì bị cháy, tối nay cô không có điện để xài.”

Phương Dĩ nói: “Có ý gì, anh không biết sửa?”

“Tốt nhất cô nên nhân lúc nước trong máy nước nóng chưa nguội, nhanh chóng tắm đi.”

Phương Dĩ đi như gió, lập tức lao vào nhà tắm, di động mở loa ngoài, vừa tắm vừa bảo chủ nhà gọi người đến sửa. Chủ nhà nói: “Mưa lớn như vậy, cũng trễ rồi, làm sao có thể tìm người được.”

Cả người Phương Dĩ toàn bọt, gãi da đầu nói: “Không có điện cháu không làm được gì cả, trong nhà ngay cả đèn pin cũng không có.”

Chủ nhà hỏi: “Tiểu Chu đâu?”

Phương Dĩ đang muốn trả lời, màn hình di động đột nhiên tối đen. Phương Dĩ la hét, vô cùng lo lắng dội đầu dội người, mò quần áo, chẳng phân biệt được trước sau mặc vào.

Thời điểm then chốt rơi dây xích, di động lại tự động tắt máy, Phương Dĩ lau tóc ướt, ngồi xổm ở góc nhà chốc lát, nhìn về phía sầm chớp rền vang ngoài cửa sổ, nhúc nhích đầu đến mức kéo nhẹ mái tóc dài. Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô chạy đến ban công nhìn một cái, đèn chiếu sáng trong sân lại sáng ngời, trong nhà ở tầng dưới cùng có ánh sáng lộ ra, Phương Dĩ la to: “Chu Tiêu, mở cửa cho tôi!”

Nói xong lao ra ngoài, lúc xuống cầu thang Phương Dĩ dè dặt đếm bước, động tác chậm đến cửa công ty, cửa chính đóng chặt. Phương Dĩ dùng sức đập: “Chu Tiêu Chu Tiêu!”

Chu Tiêu thưởng thức rượu ở trong nhà, Phương Dĩ trong video giám sát lúc thì đập cửa, lúc thì chạy tới bên cạnh sờ tới sờ lui, giống như đang tìm cửa nhỏ, đi vài bước dừng lại, đưa hai cánh tay quệt tới quệt lui trên không. Chu Tiêu cười vui vẻ, uống thêm hai ngụm rượu đỏ, anh mới chậm rãi đứng dậy.

Phương Dĩ kề vào cửa, lẩm bầm lẩm bầm: “Anh ra đây, tôi bảo đảm không đánh chết anh, anh có ra không. Khốn kiếp, ngày mai tôi dỡ máy nước nóng, xem anh lấy gì tắm, Chu Tiêu... A ——”

Phương Dĩ đột nhiên ngã xuống, vừa vịn ngã vào lòng Chu Tiêu. Chu Tiêu chụp mặt cô, đẩy cô ra nói: “Vắt khô nước đi rồi vào!”

Phương Dĩ vừa đi, vừa vắt mái tóc ướt, lắc lư đầu như thần kinh. Trong tầm mắt Chu Tiêu nhìn cô mấy lần, nín cười làm vẻ mặt nghiêm túc, đi qua hai cánh cửa, Chu Tiêu nói: “Thay giày.”

Phương Dĩ kéo giày, chân không mang dép số lớn của Chu Tiêu vào, nói: “Tôi muốn sạc pin.” Liếc mắt nhìn thấy ổ cắm điện, cô vội vàng chạy đi nối di động, lại gọi thông cho chủ nhà, sau khi xác định sáng mai chủ nhà tìm người đến sửa, Phương Dĩ mới thở phào, có lòng dạ thanh thoi quan sát nhà Chu Tiêu.

Trắng đen làm tông màu chính, hơi thở mạnh mẽ vững vàng, sàn nhà sáng đến mức có thể soi gương, diện tích không lớn, nhưng thoáng ở chỗ trang trí lộng lẫy, hồ cá cực lớn dựa vào tường đoạt mắt người.

Phương Dĩ đàn hoàng ngồi trên sofa, tiếp nhận sự dò xét của Chu Tiêu. Chu Tiêu để hai chân lên bàn trà, vẫy điều khiển ti-vi nói: “Có thể đi được rồi?”

Phương Dĩ cười híp mắt nói: “Chờ tôi sạc pin một chút.”

“Cô cũng không mời mà tới, vừa rồi lẩm bầm nói cái gì ở cửa?”

Phương Dĩ phủ nhận: “Không nói gì cả, tối hù đáng sợ quá, tôi tự mình thêm can đảm.”

Chu Tiêu cười nhạo, rõ ràng không tin, nâng ly rượu lên tiếp tục uống rượu, Phương Dĩ liếm môi hỏi: “Có nước không?”

“Có, nước máy.”

Phương Dĩ nhìn chằm chằm chai rượu đỏ: “Tôi cũng không ngại uống rượu.”

Chu Tiêu cười thành tiếng, không vui nói: “Tự mình đến tủ lạnh lấy!”

Chu Tiêu rất ít nấu nước, trong tủ lạnh có đủ loại đồ uống và nước khoáng đóng chai. Phương Dĩ mở một chai nước, uống ừng ực hơn nửa, hỏi: “Khi nào toilet nhà anh sửa xong?”

“Mấy ngày này.”

Phương Dĩ vốn muốn nói, có phải sau khi sửa xong không cần đến làm phiền cô nữa không, ngẫm lại hoàn cảnh của mình bây giờ, cô nuốt lời vào trong bụng, chỉ hồ cá đối diện hỏi: “Đó là cá gì?”

Cá trong hồ dài khoảng một mét, màu xám đen, miệng rất dài, tướng mạo lại xấu. Chu Tiêu nhớ tới hôm nay vẫn chưa cho ăn, để ly rượu xuống đi đến nhà bếp lấy thức ăn cá, trong hộp đựng thức ăn lại là từng con giun to mập, mới vừa ném vào hồ cá, con cá kia liền mở cái miệng to như chậu máu ra. Phương Dĩ chạy tới, thấy hàm răng sắc bén của nó, mở to mắt hỏi: “Rốt cuộc là cá gì?”

“Cá sấu mõm dài.” Chu Tiêu mở một cái hộp khác ra, bên trong là một ít cá con sống, anh vớt lên ném vào hồ cá, cá sấu mõm dài lập tức bắt mồi. “Cá sấu mõm dài là loài cá tiền sử, ăn sinh vật sống, có thể dài đến hai mét, sống mấy chục năm, không thể phóng sinh, nếu không thì vùng nước xung quanh sẽ gặp họa.”

Phương Dĩ kể vào hồ cá nhìn, trên vẩy của cá sấu mõm dài có vằn đen, cá nhỏ khỏe mạnh toi mạng trong miệng nó. Nó hung mãnh tàn nhẫn, ai đến cũng không từ chối, nuốt chửng mọi sinh vật, khẩu vị lớn không biết đủ, cá lớn nuốt cá bé có thể hiện tốt nhất trong đây. Loài cá tiền sử, sống sót hơn trăm triệu năm, khủng long tuyệt chủng, nó lại có thể tùy tiện sống được, đây rốt cuộc là một loại sinh vật hung mãnh thế nào?

Đường như Chu Tiêu rất hưởng thụ quá trình bắt mồi của cá sấu mõm dài, ánh mắt thưởng thức, khoe miệng nghiêng mang theo nụ cười. Anh nắm mạng sống kẻ yếu trong tay, tự mình ném cá con tươi sống vào hồ cá, lại nhìn cá con không có cả cơ hội giãy giụa, liền trở thành món ăn trên bàn của thú cưng anh nuôi. Lần đầu tiên Phương Dĩ thấy cho cá ăn có thể cho ăn ra mùi máu tươi nồng nặc, vốn chỉ xem cá, bây giờ lại không kiềm chế được nhìn về phía Chu Tiêu.

Chu Tiêu liếc cô một cái: “Có muốn thử một chút không?”

Thanh âm trầm thấp, giọng nói mê hoặc, không giống Chu Tiêu suốt ngày cãi nhau với Phương Dĩ kia. Phương Dĩ cắn miệng chai nước khoáng, nhìn về phía cá sấu mõm dài há to miệng lộ hàm răng sắc bén, nhú mào lác đầu: “Không cần.”

Chu Tiêu mỉm cười, đổ một mạch cá còn dư vào trong hồ cá.

Di động cần thời gian sạc pin, Phương Dĩ ngồi ngay ngắn trên sofa, Chu Tiêu không coi cô là khách mà tiếp đãi, sau khi dọn chai rượu xong tự ý đi vào bếp nấu thức ăn khuya. Nấu xong đi ra, vừa vặn thấy Phương Dĩ giờ video di động nói chuyện điện thoại, đầu kia di động là một đứa bé, không biết trước đó đã ăn gì, bên mép có một vết tương màu vàng, cong miệng thật cao: “Moa moa moa, moa!”

Phương Dĩ cũng cong miệng lên thật cao: “Moa, hôn nữa nào!”

Tay Chu Tiêu run lên, nước canh trong tô lắc ra ngoài. Phương Dĩ cúp điện thoại, bám lấy lưng ghế sofa hỏi: “Anh nấu gì thế?”

“À, tôi nấu mấy con cá con còn dư kia.”

Phương Dĩ đột nhiên dựa lại: “Ồi, anh thật là ghê tởm.”

Chu Tiêu vớt một đĩa mì lên, Phương Dĩ mới biết bị lừa: “Tôi không có giành với anh.”

Chu Tiêu nói: “Trong bếp còn nửa nồi.”

Phương Dĩ lập tức nhảy xuống sofa, chạy vào bếp bưng nồi lên, hướng ra ngoài kêu: “Ngày mai tôi trả lại anh hai gói mì.”

Chu Tiêu không kiềm chế được nhếch môi, hai ba đĩa ăn hết mì.

Ăn uống no đủ, tâm trạng Phương Dĩ tốt, muốn xây dựng hòa bình với Chu Tiêu, chuyển đề tài qua toilet, lời nói thành khẩn nhấn mạnh mình là một người phụ nữ độc thân, Chu Tiêu nói: “Tôi là một người đàn ông độc thân.”

Phương Dĩ nói: “Cái đó có thể giống nhau sao, ước mơ của tôi là có một ngày có thể cởi trần ra ngoài đi dạo, ước mơ này anh không cần mơ cũng có thể làm được.”

Chu Tiêu liếc ngực Phương Dĩ, nói: “Tôi cảm thấy cô cũng có thể làm được.”

Phương Dĩ nghe, tiện tay tóm lấy gối dựa, suy nghĩ một chút, thấy tối nay Chu Tiêu bằng lòng mở cửa cho cô, Phương Dĩ biết ơn báo đáp, mới không sử dụng bạo lực với anh.

Nửa tiếng sau Phương Dĩ mệt rũ rời, kiên cường chống đỡ mấy phút, cuối cùng vẫn xiêu vẹo nhắm mắt lại. Chu Tiêu nói chuyện điện thoại trong phòng sách xong đi ra, ti-vi đang chiếu quảng cáo, hai chân Phương Dĩ treo ngoài ghế sofa, cơ thể dán trên sofa bằng một tư thế vắn vẹo, tay trái còn cầm di động đang sạc pin, tóc dài xổ ra bốn phía.

Chu Tiêu đứng bên sofa chốc lát, Phương Dĩ vô tri vô giác, bên ngoài nhà mưa rào gió lớn, trên lầu lại đen kịt không có điện, Chu Tiêu làm việc tốt làm đến cùng, tắt ti-vi, đưa hai chân Phương Dĩ lên sofa. Phương Dĩ đang ngủ mơ tự động điều chỉnh tư thế ngủ, vẩy mái tóc dài trên mặt ra, chép miệng mấy cái, ngực dưới áo ngủ hoa lúc ẩn lúc hiện, Chu Tiêu ngồi xổm bên cạnh cô nhìn một hồi, giúp cô gạt tóc ngậm trong miệng ra, khẽ gọi: “Phương Dĩ, đến phòng ngủ thứ hai.”

Phương Dĩ lều bều một tiếng, xoay người vào trong sofa. Chu Tiêu tách vai cô, cúi đầu nhìn cô: “Thức dậy.”

Phương Dĩ đá chân, lại chui vào trong sofa. Chu Tiêu vò đầu cô một cái, không để ý đến cô nữa.

Hôm sau Phương Dĩ thức dậy, bên ngoài nhà ánh mặt trời rực rỡ, cô xốc cái mền đắp trên người lên, cầm lấy điện thoại đã bị rút đồ sạc pin, gọi hai tiếng không có ai đáp lại, cô mới đi ra cửa chính, đi qua hai cánh cửa, mười mấy con mắt đồng loạt nhìn về phía cô.

Phương Dĩ lập tức tỉnh táo.

11. Chương 11: Là Người Hay Ma

Có người ngậm bánh bao trong miệng, có người giơ tài liệu trong tay, có người trêu ghẹo đồng nghiệp nữ, có người lấy chân không gãi ngứa. Dừng hình ảnh, mọi người ăn ý không nhúc nhích, trong công ty yên lặng như chết. Đại não Phương Dĩ vận chuyển nhanh như động cơ năm giây, lập tức cười nói: “Vừa rồi lúc tôi tới công ty vẫn chưa có người mà, mọi người đi làm sớm vậy à?”

Tầm mắt mọi người đồng loạt dừng trên đồ ngủ hoa của Phương Dĩ, đại não Phương Dĩ lại vận chuyển nhanh như động cơ thêm năm giây, nói: “Nhìn tôi chăm chăm làm gì, quần áo tôi mới mua đẹp sao. Bộ đồ ở nhà này có thể mặc ra ngoài, tôi có thể mua giúp.”

Dứt lời, từ góc xéo có một người đi tới, túm lấy cánh tay Phương Dĩ kéo vào cửa, u ám nói: “Giấu đầu hở đuôi.”

Mở cửa, đi vào, đóng cửa, động tác làm liền một mạch, mặt Chu Tiêu đen như đáy nồi, nhưng tiếc là bên trong cánh cửa không có ánh sáng, Phương Dĩ không nhìn thấy. Phương Dĩ đi vào trong, hai tay che mặt ảo não không thôi. Hôm nay quá ngớ ngẩn, lại quên mất ngoài cửa là công ty, cô dùng bước chỉ trích Chu Tiêu: “Tại sao anh không gọi tôi dậy, anh biết rõ tôi về nhất định đi qua công ty anh, tại sao không gọi tôi dậy sớm một chút.”

Chu Tiêu cười một tiếng, lại túm lấy cánh tay Phương Dĩ, Phương Dĩ tránh tay anh, Chu Tiêu dứt khoát dùng một tay nắm cổ tay cô, một tay đẩy cô đi qua hướng vườn hoa.

Tối qua có mưa rào có sấm sét, bãi cỏ trong vườn hoa lầy lội, nước mưa trên cành lá vẫn chưa khô, dưới ánh mặt trời trong suốt long lanh. Chu Tiêu kéo Phương Dĩ đi lên con đường sỏi nhỏ, Phương Dĩ nói: “Anh dẫn tôi đi đâu? Đừng có lồi lõm kéo kéo.”

Chu Tiêu liếc về phía cô, vẫn nắm cổ tay cô, quẹo qua một cửa quẹo, lại thấy trên tường rào có một cánh cửa, phía trên tường rào lắp thêm lưới bảo vệ, trên cửa là khóa vân tay. Chu Tiêu nhấn dấu tay, cửa tự động mở ra, bên ngoài lại là đường cái, đối diện đường cái là tiểu khu, đi qua tiểu khu có thể đi thẳng đến

bãi đậu xe của siêu thị. Trước đây lúc Phương Dĩ đi dạo siêu thị từng đi qua bãi đậu xe đến đoạn đường đỏ của tiểu khu, chỉ có điều lúc ra khỏi tiểu khu vòng một vòng lớn, không ngờ ở đây có đường tắt, cô lại chưa từng phát hiện trong vườn hoa có cửa nhỏ.

Chu Tiêu nói: “Người ngu xuẩn không có thuốc chữa, để cô ngủ thêm nửa tiếng cũng là lỗi của tôi? Mình thức dậy không biết gọi điện tìm tôi?” Lại rũ mắt quan sát đồ ngủ của Phương Dĩ, “Mua giúp đồ mặc ở nhà, ôi, bây giờ cô đi ra ngoài từ chỗ này, trên đường cái ít nhiều mấy chục người, đi rao hàng đi.”

Phương Dĩ dùng sức đóng cửa lại, chỉ trích Chu Tiêu: “Vẫn là lỗi của anh, vừa rồi anh kéo tôi lại làm gì, như thế mới giấu đầu hở đuôi!”

“Ồ?” Chu Tiêu đẩy Phương Dĩ vào tường, như cười như không, “Tôi giấu đầu hở đuôi cái gì? Tôi đi ngay ngắn làm đúng đắn, kéo cô về là không muốn thấy có người mặc đồ ngủ đứng trong công ty tôi, như thế là phá hoại đạo đức. Nếu cô đi ra cửa chính, có thể chào hỏi xong trực tiếp về nhà, cần gì giải thích thêm hai câu kia, cô đang nghĩ gì, hả?”

Chu Tiêu cúi đầu, không chớp mắt nhìn Phương Dĩ chăm chăm, bộ đồ ngủ này của Phương Dĩ quá bảo thủ, có tay áo, cổ áo lại cao, ánh mắt Chu Tiêu khẽ động, thấy cổ áo sau cổ Phương Dĩ hơi thấp, anh thuận tay gạt mái tóc dài sau lưng Phương Dĩ, tư thế hai người còn thân mật hơn lúc này.

Rốt cuộc Phương Dĩ mở miệng: “Giải thích cái gì, tôi đều là vì bảo vệ hình ảnh trong lòng nhân viên của anh. Ngày này, anh làm gì!” Hai tay chặn trước ngực anh, dùng sức đẩy một cái.

Cuối cùng Chu Tiêu thấy rõ, bộ đồ ngủ này lại mặc ngược, anh đang muốn thu tay lại, đột nhiên chú ý tai Phương Dĩ phấp phồng, quý thần xui khiến néo vành tai Phương Dĩ một cái. Lưng Phương Dĩ cứng đờ, ngay cả Chu Tiêu cũng chợt dừng lại.

“A ——” Chu Tiêu la lên, “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ ra sức vặn ngón tay anh, hung dữ nói: “Đã nói đừng có động tay động chân!” Lại còn động vào vành tai cô.

Cuối cùng Phương Dĩ mặc đồ ngủ đi lên đường cái, kề sát chân tường một phút chạy đến cửa chính, lại né tránh thở hổn hển leo cầu thang, lòng cảm kích dành cho Chu Tiêu tối qua đã tiêu tan hết sạch.

Lúc mở khóa cô đột nhiên nhú mày, cúi đầu nhìn dưới chân mình, lại quay đầu nhìn về phía hành lang sau lưng. Trên hành lang có một ít đất và cỏ, dấu chân khá nhạt. Phương Dĩ chạy đến đầu cầu thang, phát hiện trên cầu thang cũng có một ít dấu chân đất, những thứ đất này từ nhiều đến ít, dấu chân từ sâu đến rất nhạt, lúc đến cửa nhà Phương Dĩ, còn có thể thấy rõ đường nét đại khái của dấu chân, đất và cỏ cũng có một ít, lúc đến hành lang, dấu chân đã mất đường nét, chỉ có một ít dấu để giày, đất và cỏ tự nhiên rất ít.

Phương Dĩ ngồi xổm xuống, bốc một ít đất lên nắn vuốt, tối qua từng có người đến thăm chỗ này, người đó không phải là Chu Tiêu, bởi vì Chu Tiêu sẽ không chạy đến phía trước. Đột nhiên có người hỏi: “Tiểu Phương, cô ngẩn ra ở đây làm gì?”

Phương Dĩ giật mình, thấy cô Mã chủ nhà, vội vàng đứng lên: “Cô Mã, đến sửa cầu chì sao?”

“Đúng thế, bác thợ cả đó còn nằm, sáu phút nữa là đến rồi, chúng ta vào trong đợi.”

Sau bốn mươi phút, cuối cùng trong nhà cũng có điện, kem trong tủ lạnh đã biến thành nước, Phương Dĩ bỏ vào chén dùng muỗng cắn uống, uống xong đã gần giữa trưa, cô lại tắm một cái, cầm lấy sơ yếu lý lịch đi ra ngoài.

Nhân viên dưới lầu đã xì xào bàn tán tới trưa, chuyện Phương Dĩ mỗi người nói một kiểu, họ đã tự vẽ thêm nội dung, có nhân viên nam bóp cổ tay: “Tôi vốn còn muốn theo đuổi cô ấy, bây giờ xem ra không đùa.”

“Sao không đùa, cô ấy với giám đốc không nhất định có gì.”

Nhân viên nam nói: “Không nhất định có gì tôi cũng không dám làm trái giám đốc đi theo đuổi, tôi còn muốn sống lâu thêm mấy năm.”

Tên Lửa luôn trốn trong phòng làm việc của Chu Tiêu lên nhìn bên ngoài, quay đầu thấy Chu Tiêu đang làm việc như không có việc gì, Tên Lửa chạy tới, dẫn đo nói: “Ông chủ, anh và Tiểu Phương...”

Chu Tiêu liếc anh ta một cái, Tên Lửa quyết định: “Anh với Tiểu Phương tốt hơn rồi?”

“Đây là câu cậu nên hỏi?”

Tên Lửa lấy lòng: “Em là phụ tá của anh, quan tâm cuộc sống của anh cũng là việc nên làm.”

“Phụ tá thì quan tâm việc này?”

Tên Lửa nói: “Em cũng quan tâm công việc, việc này là nhân tiện.”

“Có thời gian nhân tiện như thế, sao không nhân tiện đòi nợ về.” Chu Tiêu ném một tập tài liệu trước mặt anh ta, “Việc kiện Lý Khánh giao cho người khác theo, cậu đi đòi cái nợ xấu này về giúp tôi.”

Tên Lửa lấy tập tài liệu đi, do dự mãi, cắn răng nói: “Ông chủ, nếu anh không có gì với Tiểu Phương, em có thể...”

Tên Lửa còn chưa nói xong, Chu Tiêu đã cười nhạt: “Muốn theo đuổi cô ấy? Còn muốn bị cô ấy vụn gãy ngón tay nữa?”

Tên Lửa ỉu xiu đi khỏi, Chu Tiêu rũ mắt nhìn ngón trở tay trái của mình, nghĩ đến dáng vẻ tai Phương Dĩ phẩm hồng vẫn còn cổ làm ra vẻ bình tĩnh, không khỏi nâng khóe miệng.

Phương Dĩ lại phỏng vấn thất bại, buổi tối chỉ có thể đi siêu thị mua hai cái bánh mì cũ làm bữa tối, mua sữa cũng tiếc. Lúc về cô đi bãi đậu xe siêu thị, thuận lợi đi qua tiểu khu, nhưng càng nghĩ càng xót xa, không biết tại sao mình nhất định phải chạy tới thành phố Nam Giang, ở đây không họ hàng không bạn bè, lẻ loi một mình, không được ăn cơm nhà, ngay cả tiền cũng sắp xài hết. Lúc đi khỏi luật sư Phương đã buông lời: “Con muốn đi có thể đi, đừng nghĩ sẽ lấy một xu trong nhà!” Thảm nữa là bây giờ cô cũng không thể chịu thua, Phương Dĩ cắn một miếng bánh mì, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi về phía trước.

Về đến nhà, vừa lúc Chu Tiêu tắm ra, Phương Dĩ không muốn để ý đến anh, vòng qua anh muốn vào phòng ngủ. Chu Tiêu làm như không thấy cô, tự ý đi tới trước kệ hàng, cầm lấy một bịch khoai tây chiên rồi mở ra. Phương Dĩ một chân đã bước vào phòng ngủ nhanh chóng lao tới, rút lấy khoai tây chiên quát lên: “Năm đồng rưỡi!”

Chu Tiêu tỉnh bơ nhếch môi, nói: “Hôm qua cô nói trả tôi hai gói mì, lấy cái này bù.”

Phương Dĩ quét kệ hàng một cái, cầm lấy hai gói mì Gấu trúc nhỏ thành thật: “Cái tôi trả là cái này.”

Chu Tiêu nhìn chằm chằm con gấu màu vàng trên bao bì: “Bảo tôi ăn cái này?”

Phương Dĩ chợt mở một gói ra, bỏ vào trong tay anh nói: “Đã mở giúp anh rồi, bóp nát rồi ăn.”

“Rắc rắc”, tay Chu Tiêu lớn, hai cái liền bóp nát hết, kéo tay Phương Dĩ lên, nhét trả lại cho cô, lại không nói hai lời lấy khoai tây chiên đi, xoay người vẫy tay một cái: “Tạm biệt.”

Phương Dĩ dựa vào kệ hàng, cầm hận móc cái kệ.

Phương Dĩ ngủ không ngon, thức dậy mí mắt nặng trĩu, mở cửa phòng, lại thấy dấu bùn nhàn nhạt xuất hiện ở cửa, cô nhớ lại chốc lát, hình như nửa đêm hôm qua trời lại mưa. Lúc Phương Dĩ ra ngoài cố ý nhìn xung quanh nhà một chút, xung quanh có vài miếng đất xanh hóa, trong đất có bùn có cỏ, bình thường mọi người lười đi nhiều sẽ đi thẳng qua bãi cỏ.

Phương Dĩ sinh nghi, sau khi đêm xuống luôn vênh tai nghe động tĩnh, đợi đến nửa đêm cũng không thấy khác thường, cô chóng mặt nhắm mắt lại, vô tình ngủ mất, trong mơ thấp thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa, chờ cô tỉnh lại, sắc trời đã sáng, lại là một đêm mưa. Trước tiên cô mở cửa chính ra, thấy dấu bùn lần nữa, lần này rõ cuộc không có cách nào bình tĩnh.

Hôm nay thứ Bảy, hình như Chu Tiêu không ở nhà, Phương Dĩ nằm bò trên lan can ban công, gọi thông điện thoại Chu Tiêu, reo mấy giây thì được nhận, Phương Dĩ hỏi: “Chu Tiêu?”

“Ừ, có chuyện?”

Phương Dĩ nói: “Chỗ tôi có chút chuyện, lúc nào anh về, tôi muốn xem máy theo dõi ở cửa ra vào một chút.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Dĩ lời ít ý nhiều nói ra tình huống khác thường mấy ngày nay, nói: “Tôi không chắc chắn là trộm hay là người nào đó.”

Chu Tiêu nói: “Buổi tối chuẩn bị cho tôi ba món ăn một món canh, chờ.”

12. Chương 12: Hành Động Bắt Ma

Bảy giờ tối, Phương Dĩ ngồi xỏm ở cửa công ty đợi Chu Tiêu, một tay cô nâng cằm, một tay chơi di động, nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt đáng thương, Chu Tiêu cười: “Ồ, thụ sủng nhược kinh*.” Lại nói, “Không phải tôi nói còn mười phút sao, cô ngồi xỏm ở đây làm gì, ba món ăn một món canh thì sao?”

*Thụ sủng nhược kinh: được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

“Tôi đã chuẩn bị chín món, anh mở cửa trước đi.” Phương Dĩ chặt vật đứng dậy, chân mỗi nhừ.

“Chín món?” Chu Tiêu rõ ràng không tin, “Hôm nay tôi ở vùng khác, buổi tối có tiệc, vì chút chuyện của cô mà bỏ bữa ngư hải sâm vì cá bong bóng cá, tốt nhất là cô đã chuẩn bị đồ ăn xong.”

Phương Dĩ gạt đầu mạnh: “Đã chuẩn bị đã chuẩn bị, anh điều tra máy theo dõi nhanh lên một chút, tôi phải xem trộm!”

“Tôi mở công ty ở đây một năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy trộm, ngược lại nghe nhiều chuyện ma quỷ.” Chu Tiêu mở cửa, Phương Dĩ theo sau lưng anh.

“Tôi mới không tin ma, ma mà là ruột đặc, có thể đập ra dấu chân?”

“Cô từng thấy ma? Chưa từng thấy sao cô biết ma không phải ruột đặc?”

Phương Dĩ nói: “Không ngờ anh đường đường là một người đàn ông trung niên, lại có thể mê tín như vậy.”

Bước chân Chu Tiêu dừng lại, đàn ông trung niên? Phương Dĩ giục: “Nhanh lên một chút!”

Một năm trước, công ty cho vay nhỏ của Chu Tiêu định cư ở đây, cửa ra vào chính trang bị một máy theo dõi, trên hành lang trước cửa công ty trang bị hai máy theo dõi, trong công ty và bên ngoài sát cửa sổ công ty lắp nhiều máy theo dõi nhất, cả công ty cho vay nhỏ được bảo vệ kín kẽ không có kẽ hở, bình thường ngay cả ruồi cũng khó vào, quả thực chưa bao giờ thấy trộm.

Chu Tiêu mở máy tính phòng làm việc, vừa xem máy theo dõi vừa hỏi: “Nói là chín món nào thử xem.”

Phương Dĩ lấy ghế ngồi cạnh anh, nhìn máy tính chằm chằm, lơ đãng: “Giữ bí mật, đợi một lát cho anh ngạc nhiên.”

Chu Tiêu liếc cô, con chuột dừng lại: “Sao tôi cảm thấy cô không phải lo lắng không phải sợ hãi, mà là mong chờ?”

Phương Dĩ chớp chớp mắt: “Có sao?”

Chu Tiêu dứt khoát buông con chuột ra, dựa vào lưng ghế nói: “Có, cô nôn nóng đợi ở cửa, một con đường rất ngắn giục tôi ba lần, ánh mắt đó ——” anh chỉ hai mắt Phương Dĩ, “giống như chó xù con đói ba ngày nghĩ thấy mùi xúc xích!”

Phương Dĩ quyết định nhin: “Nhanh lên một chút!”

Dấu chân đầu tiên xuất hiện là ba ngày trước, thời gian nhất định là sau khi bị cúp điện, Chu Tiêu mở phần theo dõi đêm bị cúp điện đó ra, tua thẳng đến sau chín giờ, trong tầm mắt thấy vẻ mặt mong chờ của Phương Dĩ, nhưng bên trong thêm một phần khăn trương, anh nén sự nghi ngờ xuống, tiếp tục tua nhanh, không bao lâu rốt cuộc trong màn hình xuất hiện khác thường, Phương Dĩ nói: “Dừng một chút, chính là chỗ này!”

Thời gian là chín giờ mười tám phút, Phương Dĩ mới vừa vào nhà Chu Tiêu không lâu, một bóng đen chạy vào từ ngoài hành lang đen kịt, không nhìn thấy đầu cũng không nhìn thấy chân, Chu Tiêu “Ồ” một tiếng bật cười, Phương Dĩ nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc bề màn hình máy tính qua, mặt cũng sắp dán lên đó.

Chu Tiêu nói: “Nhìn ra ‘bản chất’ chưa?”

Trong màn hình trắng đen, có một “âm hồn”, âm hồn rộng thùng thình không thấy hai chân, gương mặt vụn vẹo, miệng hiện hình “O”, chính là dáng vẻ “âm hồn” điển hình nhất, có thể nói là —— ma.

Con “ma” này nháy mắt liên chạy lên lầu, Chu Tiêu không lắp máy theo dõi ở cầu thang, không biết “ma” chạy lên làm gì, sau khoảng mười phút con “ma” này mới xuống, vẫn không nhìn thấy chân. Dù sao máy theo dõi chỉ theo dõi, không rõ ràng lắm, Phương Dĩ xem liền hai lần, vẫn không nghiên cứu ra nguyên nhân. Chu Tiêu nói: “Trước đó cô nói gì, không tin ma? Vậy cái này là gì?”

Phương Dĩ nhíu mày suy nghĩ: “Tôi chính là không tin ma.” Cô sinh vào lễ cô hồn, có duyên phận với “ma” như thế, nhưng chưa từng gặp ma. Bà ngoại nói đó là do bà tụng kinh niệm Phật cả ngày phù hộ cô, nếu không cô đâu có thể sống an nhàn. Phương Dĩ khẳng khái không tin việc này, cô chỉ tin ——

Phương Dĩ quay đầu sang, mỉm cười hướng về phía Chu Tiêu nháy mắt: “Tôi chỉ tin có người giả thần giả ma!”

Dáng vẻ nhỏ nghịch ngợm lại khoe khoang, một giọng điệu chỉ sợ thiên hạ không loạn, không biết lại đang có ý gì, Chu Tiêu thấy trong lòng hơi nhột, kiểm chế bản thân chuyển tầm mắt sang máy tính, tua hình ảnh về lúc chín giờ mười tám phút, chỉ sần nhà chỗ cửa ra vào nói: “Nhìn cẩn thận.”

Phương Dĩ không hiểu, nghe theo Chu Tiêu nhìn về phía sần nhà, cuối cùng phát hiện kẻ hở: “Sần nhà vốn khô, sau khi hắt đi qua thì ướt.” Phương Dĩ lại kẻ sát màn hình, mắt càng mở càng lớn, “Hình như đang nhỏ nước, chẳng lẽ đây là một cái áo choàng?”

Chu Tiêu thờ ơ: “Có thể là áo mưa, trời mưa đi ra ngoài, không có dù đương nhiên mặc áo mưa. Cô nhìn lại cái mặt quỷ đó của hần, chỗ cằm có khe hở, hần là giống như khăn trùm đầu.”

Phương Dĩ vỗ bàn: “Tôi đã biết có người giả thần giả ma, hần chạy tới liên tục ba ngày, tối nay cũng có mưa, nói không chừng sẽ còn tới, tôi muốn bắt ma!”

“Có thể bắt ma.” Chu Tiêu đứng dậy sửa sang quần áo, tiện tay tắt máy tính. Phương Dĩ kêu “này, này” hai tiếng, Chu Tiêu nói, “Ăn cơm, tôi đói rồi, ăn xong sẽ cho cô xem.”

“À, được, ăn cơm.”

Năm phút sau, Chu Tiêu ngồi trên ghế xếp, ngón tay khẽ gõ bàn, ngay cả tức giận cũng lười, bình tĩnh nghịch di động. Phương Dĩ nói: “Ăn đi.”

Chu Tiêu nói: “Chín món.” Anh đứng lên, bỏ di động vào túi, bước đi tới cửa, “Rau hẹ.”

Phương Dĩ vội vàng kêu: “Tình hình kinh tế của tôi eo hẹp, mấy ngày nay tôi chỉ có thể gặm bánh mì, một bó rau hẹ cũng mất mấy đồng!” Cô chặn đường đi của Chu Tiêu, thương lượng, “Chờ tôi tìm được việc, tôi nhất định mời anh đi ăn, hôm nay có thể giúp một chuyện không, để tôi ở trong công ty anh xem máy theo dõi, tôi muốn bắt ma!”

Chu Tiêu nói: “Tiền điện không cần tiền? Cô tưởng tôi mở nhà từ thiện?”

Phương Dĩ lại nhin: “Tôi trả tiền điện cho anh!”

Chu Tiêu cười nhạt, đột nhiên “ùng ục” một tiếng, Phương Dĩ che bụng mình, nhìn chòng chọc bụng Chu Tiêu, một vẻ mặt ý “Tôi hiểu”, cũng không vạch trần sự thật anh đói bụng.

Chu Tiêu thản nhiên như không, quay đầu thấy ngoài cửa sổ lại bắt đầu mưa, anh cười: “Bắt ma phải không? Có thể, đi theo tôi!”

Lại qua năm phút, Phương Dĩ đứng trước tủ lạnh nhà Chu Tiêu, bên hông đeo tạp dề, lớn tiếng kêu: “Tôi không biết làm món mặn, có thể ăn chay không?”

13. Chương 13: Bắt Được Ma Rồi

“Hai lựa chọn, làm món mặn, hoặc ở ngoài!”

Phương Dĩ lấy hai trái cà chua ra, bấu môi tròng cửa nhà bếp, con “ma” kia cũng không biết khi nào đến, cô không thể ngó ngẩn chờ ở hành lang tối om, nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ có thể nuốt giận.

Chu Tiêu đang cho cá sấu mồm dài ăn, liếc cửa nhà bếp một cái, cá anh nuôi đều ăn thịt, vậy mà bảo anh ăn chay. Lại đột nhiên nghĩ đến rau họ trảng dương, tay anh cứng đờ, rốt cuộc Phương Dĩ cố ý hay vô tâm? Lại còn nói anh là đàn ông trung niên! Cá sấu mồm dài trong hồ tựa như có linh tính, há miệng đầy gấp gấp. Chu Tiêu đổ hết cá con vào hồ cá, cầm hộp đựng thức ăn đi về phía nhà bếp. Nhà bếp không đóng cửa, cũng không mở máy hút khói, tiếng xào thức ăn lộp bộp, hộp gia vị phía đông một cái phía tây một cái, Chu Tiêu ném hộp đựng thức ăn vào bồn, Phương Dĩ luống cuống tay chân nói: “Anh có người làm theo giờ, sao không bảo người làm theo giờ tới nấu cơm cho anh, đồ tôi nấu anh có can đảm ăn thật sao?”

Chu Tiêu khoanh tay dựa vào bàn bếp: “Cô bỏ độc?”

Phương Dĩ múc một miếng ném thử, híp mắt giống như hưởng thụ: “Đúng, đã bỏ độc, anh đừng ăn.”

Chu Tiêu cười nhạo, nghiêng người mở máy hút khói, Phương Dĩ hơi cản đường, anh duỗi tay chạm đến công tắc, tựa như ôm Phương Dĩ vào lòng, cúi đầu là có thể nhìn thấy gò má và vành tai của cô, miệng còn đang nhai miếng thức ăn kia. Thức ăn nóng quá, quai hàm Phương Dĩ nhanh nhẹn, cô nói: “Tài nấu nướng của tôi cũng không tệ, chuyện thiên phú này thật khó nói.”

Chu Tiêu cười thành tiếng, lồng ngực rung lên, máy hút khói vang lên ầm ầm, thanh âm của anh cũng liên lạc vào tai Phương Dĩ: “Cho tôi nếm thử.”

Phương Dĩ vừa định tránh ra, phải kêu Chu Tiêu tự thử thức ăn, lùi ra sau một bước, gáy lại đụng vào cánh tay còn chưa để xuống của Chu Tiêu, lúc này mới kinh sợ cảm thấy họ dựa quá gần, Phương Dĩ bước sang bên cạnh một bước, “Ăn đi.”

Chu Tiêu bình tĩnh liếc cô một cái, lúc này mới múc một muỗng, ăn xong không đánh giá. Phương Dĩ mong chờ: “Ăn ngon không?”

“Nói thật?”

“Nói nhảm!”

“Nói nhảm?” Chu Tiêu để cái xẻng xuống, “Cô thật đúng là không đi đường bình thường.”

Phương Dĩ đẩy anh ra: “Đi ra ngoài, đừng làm tôi vướng víu!”

Chu Tiêu cười, thuận tay vỗ đầu cô.

Phương Dĩ không làm được ba mẩu một canh, cuối cùng chỉ làm được hai mẩu một canh, nửa tiếng làm xong, ba món trên bàn, một đĩa trứng sốt cà chua, một đĩa cải thìa xào thịt ướp mặn, còn có một tô canh sườn làm sẵn, chắc là hôm qua người làm theo giờ nấu xong, còn dư quá nhiều sợ đổ hết thì lãng phí. Phương Dĩ rất sùng bái mình: “Không tệ, không tệ!”

Chu Tiêu đợi lâu quá, cầm chén lên liền bắt đầu ăn. Đầu bếp thích nhất là thức ăn mình nấu được người khác thưởng thức, mặt mày Phương Dĩ hớn hớn, quan tâm nói: “Ăn từ từ.”

Chu Tiêu không chịu nổi việc cô ân cần, xoay một cái, đưa bên lưng về phía Phương Dĩ. Phương Dĩ nói: “Hỏi mượn anh món đồ.”

Chu Tiêu đã biết không có chuyện tốt: “Nói.”

“Tôi thấy trong công ty anh có dây thừng cột đồ.”

“Sau đó?”

“Sau đó tôi muốn mượn dây thừng.”

Chu Tiêu nể mặt cô nấu được hai món miễn cưỡng có thể ăn, nói: “Tự đi lấy.”

Dây thừng vừa dài vừa bền, bình thường dùng để cột đồ, ma sát đến mức hơi thô ráp. Phương Dĩ nhìn trứng sợi dây thừng đủ đen, tối om vốn không phân biệt được nó.

Chu Tiêu bưng chén cơm dựa bên cạnh tay vịn cầu thang, điều khiển nói: “Thất lại lần nữa, loại công dụng này cô thất nút thông lọng?” Một lát thấy động tác tay của Phương Dĩ, Chu Tiêu lại ngăn, “Thất gì chặt thế, chờ tí nữa cô còn có thể cởi ra?”

Phương Dĩ ngồi xổm một bên cửa ra vào, bên cạnh đèn đèn pin nhỏ chiếu sáng. Ngôi nhà này không có đèn hành lang, ánh sáng đèn đường bên ngoài không đủ, bên trong cơ bản chỉ có thể mò mẫm. Cô đã thăm dò qua tình hình, cửa ra vào là dạng thanh sắt, mở rộng hai bên, quanh năm không khóa cửa, rỉ sét loang lổ khó kéo, dùng dây thừng để cột sẽ không thích hợp lắm. Phương Dĩ xòe tay, ngẩng đầu nhìn Chu Tiêu: “Anh biết nói như vậy, anh tới!”

Chu Tiêu cầm chén bỏ vào tay cô, nhắc chân làm ra vẻ đá văng cô ra. Phương Dĩ cầm chén đứng dậy, nhìn cái chén, mới phát hiện Chu Tiêu ăn chỉ còn lại hột cơm, cô vốn không đói, bây giờ lại thấy bụng trống rỗng, giục: “Nhanh lên một chút.”

Chu Tiêu thất nút điều luyện, không phải cách thất nút bình thường, cách này sau khi thất kiên cố, dễ dàng cởi ra. Phương Dĩ thấy anh thất xong, để chén xuống đất, vội vã chạy đến bên kia song sắt, nói: “Anh dạy tôi thất thế nào đi!”

Cô trừ việc không thích học ra, cái khác đều thích học, không biết thì tìm người dạy, lần sau cũng sẽ không ỷ lại vào người khác, nói để nghe một chút, cái này của cô gọi là tính cách độc lập. Chu Tiêu không nhích nhìn Phương Dĩ chăm chăm, Phương Dĩ không hiểu ra sao: “Nhanh chút đi, gần tám giờ rồi.”

Chu Tiêu ngồi xổm bên cạnh cô, tay nắm tay dạy cô. Nói không vô dụng, chỉ mình anh làm cũng vô dụng, anh dứt khoát nắm tay Phương Dĩ, nói: “Lần cuối cùng, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“Anh chậm chút.”

Chu Tiêu nắm hai tay Phương Dĩ, vừa giải thích vừa dẫn tay cô xỏ dây. Phương Dĩ vô cùng tập trung học, Chu Tiêu lại không chú tâm luôn nhìn mặt cô. Ánh sáng đèn pin yếu, gương mặt Phương Dĩ trở nên vô cùng dịu dàng, dưới hoàng hôn, cô xinh đẹp yên lặng, khoe miệng nâng lên, sinh động lại hoạt bát. Phương Dĩ cười nói: “Rất dễ thôi!”

Cô hất tay Chu Tiêu ra, tự mình làm lại lần nữa. Khoảnh khắc tuyệt vời trước đó biến mất gần như không còn, Chu Tiêu không vui đứng dậy, cũng không cầm chén liền đi vào công ty, phía sau Phương Dĩ la lên: “Anh chờ tôi một chút, đừng đóng cửa đó!”

Quay lại nhà Chu Tiêu, Phương Dĩ nhanh chóng giải quyết cơm tối, tầm mắt không rời máy tính Chu Tiêu một khắc. Chu Tiêu tắm ra đuổi cô đi: “Về nhà cô ở!”

Phương Dĩ nhìn anh một cái, ánh mắt mới vừa thu về lại nhanh chóng nhìn về phía anh: “Phòng tắm nhà anh sửa xong lúc nào?”

“Hôm nay.”

Phương Dĩ nghi ngờ: “Hôm nay?” Cô cắn dũa, “Tôi lên lầu, anh cho tôi mượn máy tính?”

Chu Tiêu ngồi trên sofa, hai tay dang ra khoác lên lưng ghế, cười nói: “Nằm mơ.”

Phương Dĩ quyết định mặt dày ở ý ở đây: “Tôi đợi đến chín giờ rưỡi, không ảnh hưởng anh nghỉ ngơi.”

Chu Tiêu xem ti vi, Phương Dĩ làm hai việc một lúc, vừa xem ti vi vừa chăm chú nhìn máy theo dõi. Chương trình ti vi quá chán, Chu Tiêu ước chừng đồ điều khiển, tiện tay đập đỉnh đầu Phương Dĩ. Phương Dĩ đang nằm bò trước màn hình máy tính, cũng không quay đầu lại vẫy tay ra phía sau: “Đừng đánh tôi.”

Chu Tiêu nhếch môi, nhân tiện bắt lấy tay cô, cầm đồ điều khiển lại muốn gõ đầu cô, chợt nghe Phương Dĩ la: “Có người!”

Tám giờ rưỡi, trước cửa ra vào xuất hiện bóng người, liếc mắt là có thể nhìn ra đối phương có thân hình cao lớn, có đầu cũng có chân, cũng không đóng giả ma, Chu Tiêu nói: “Hồngбет.”

Phương Dĩ hưng phấn: “Hồngбет cái gì, bắt được rồi!”

Vừa dứt lời, liền thấy người đàn ông trong màn hình bỗng ngã xuống, ngay sau đó một hồi lắc lư. Tuy máy theo dõi không có tiếng, nhưng dường như Phương Dĩ có thể nghe thấy tiếng “bình bình bang bang”, Phương Dĩ lập tức chạy ra cửa: “Chu Tiêu, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

Chu Tiêu cười đuổi theo cô, chờ xem kịch vui.

Người đàn ông ở cửa ra vào ướt như chuột lột, thứ đổ xuống người anh ta lại không phải nước mưa mà là nước rửa rau. Anh ta lấy mấy miếng lá trên đỉnh đầu và mặt xuống, lại là rau hẹ và cải thìa, lại cúi đầu nhìn sàn nhà, ở cửa là một sợi dây thừng nhỏ vừa đen vừa bẩn, trước dây thừng xếp một hàng chậu rửa mặt và khung giỏ bóng rổ, trong khung giỏ bóng rổ hình như là rác nhà bếp, chỉ cần anh ta bị dây thừng làm vấp té, bất cứ vị trí nào, anh ta cũng sẽ trúng thầu.

Cửa chính công ty mở ra, ánh sáng tràn ra, anh ta nổi giận đùng đùng: “Chu Tiêu, cậu làm gì đó!” Lại im bật, người từ trong đi ra lại là một cô gái đang cười rục rịch.

Phương Dĩ đang mở cờ trong bụng, nghe vậy nụ cười cứng bên mép, xoay người về phía Chu Tiêu nói: “Tôi sớm đã nói không cho anh làm những thứ này, anh xem anh kìa!”

Phản ứng thật thần tốc, Chu Tiêu cũng sợ ngây người, đi tới cửa, thấy Đồng Lập Đông thường ngày áo quần bảnh bao giờ đây lại đầy lá rau, vô cùng nhếch nhác, anh vỗ tay cười to: “Khá lắm, cậu đừng cử động, tôi chụp một tấm cho cậu!” Nói xong lấy di động ra thật, Phương Dĩ phản ứng thần tốc lần nữa, tự tay đưa điện thoại mình lên, nhỏ giọng nói: “Mười tám triệu pixel, tốt hơn của anh.”

Đồng Lập Đông nổi điên, cả người run rẩy tức giận chỉ hai người kia: “Chờ cho tôi!”

Đồng Lập Đông đi tắm, Phương Dĩ tìm hình trong di động, cười hì hì nói: “Anh ta sẽ đánh chết anh sao?”

Chu Tiêu nói: “Gửi hình cho tôi.”

Phương Dĩ gửi hình qua cho Chu Tiêu, hỏi: “Anh ta là bạn anh? Đừng trách tôi, ngôi nhà ma này ban ngày ít người, đừng nhắc tới buổi tối, buổi tối chỉ có tôi và anh ở đây, ai biết bạn anh sẽ đột nhiên chạy tới.”

“Cho nên cô đổ tội lên người tôi?”

Phương Dĩ cười nói: “Đó là phản ứng theo bản năng của tôi, xem ra tối nay không bắt được ma rồi, tôi về trước, không quấy rầy các anh.”

Tiếng nước trong toilet đã dừng lại, Phương Dĩ chuẩn còn nhanh hơn chuột, lúc Đồng Lập Đông đi ra, vừa vặn nghe thấy cửa chính khép lại “ầm” một tiếng, nói: “Sao thế, em gái nhỏ đó xấu hổ rồi?”

“Xấu hổ?” Chu Tiêu nói, “Cô ấy biết xấu hổ? Đó là cô ấy tìm ra lương tâm.”

Đồng Lập Đông hỏi: “Cô ấy chính là người ở lầu trên của cậu? Ôi, tự cho là hai mươi tám tuổi, mấy bạn học kia của cô ấy cũng tin?”

Chu Tiêu cười nói: “Cái này gọi là người trong cuộc mơ hồ.”

Đồng Lập Đông liếc đỉnh đầu một cái, không biết có phải ảnh hưởng tâm lý không, lại nghe thấy phía trên có tiếng “thùng thùng”. Chu Tiêu cũng liếc trần nhà, nhếch môi nói: “Cô ấy quá hưng phấn, đang dậm chân.”

“Thật đúng là một loài hoa lạ*.”

*Nguyên văn (kì hoa): ý ban đầu là chỉ đóa hoa kì lạ và xinh đẹp; trên mạng thường dùng để chỉ người có hành động và suy nghĩ khiến người khác khó có thể lý giải.

“Sai rồi, cô ấy là kì tích.” Biết chơi đùa như vậy, có thể vui vẻ đến bây giờ, đúng là không dễ.

Đồng Lập Đông đang muốn chế giễu Phương Dĩ vài câu, đột nhiên thấy nụ cười nơi khóe môi Chu Tiêu, đổi đề tài, nói: “Tuy cô ấy không có vấn đề gì, nhưng cố gắng tiếp xúc ít thôi. Tôi luôn cảm thấy người kì lạ vào ở lầu trên sẽ có phiền phức.”

Luật sư Phương luôn nói Phương Dĩ là yêu tinh con phiến phức. Từ khi Phương Dĩ lên mười tuổi, luật sư Phương liền thể nghiệm rất nhiều lần đầu tiên trong đời người, rất vất vả Phương Dĩ mới để lại tóc dài có dáng vẻ con gái, nhưng bản tính khó dời, không chơi đùa không thể sống.

Phương Dĩ ngồi xổm trên ban công. Mưa nhỏ dần, gió lạnh thổi ào ào, đèn dưới lầu tràn ra, cô sáp lại gần sàn ban công nghe trộm. Lúc về cô nhớ Chu Tiêu không đóng cửa ban công, trong tình huống bình thường, thanh âm dưới lầu ít nhiều gì cũng có thể truyền đến một ít.

Đột nhiên có người nói: “Dụng cụ tập thể dục của cậu thì để ở đâu?”

Phương Dĩ giật mình một cái, lập tức lặng lẽ quay vào nhà tắt đèn. Tắt xong lại chạy ra, đúng lúc nghe thấy Chu Tiêu nói: “Có thể ở là được, tôi không chú trọng.”

“Cậu đúng thật là không chú trọng, toilet hư lâu như vậy mới sửa xong. Đúng rồi, Triệu Bình bị đuổi, tập đoàn Âu Hải điều người từ chi nhánh công ty đến thay vị trí của anh ta, nghe nói đối phương mới hai mươi lăm tuổi, nhảy dù, không biết lai lịch gì.”

Phương Dĩ nhíu mày, cô tưởng có thể nghe Chu Tiêu nói xấu cô, ai ngờ lại nghe được cái tên “Triệu Bình”. Chợt nghe bạn Chu Tiêu kêu: “Nhìn máy theo dõi!” Tiếp sau đó là một hồi tiếng bước chân dồn dập. Phương Dĩ sững sờ, lập tức kịp phản ứng, lập tức hưng phấn lao ra cửa, lúc xông tới tầng dưới cùng vừa vặn thấy Chu Tiêu và bạn anh đi ra từ trong công ty. Ba người nhìn nhau, lại đồng loạt ném tầm mắt về phía cửa ra vào.

Chậu rửa mặt xiêu vẹo, có người bò dậy từ dưới đất. Hắn mặc một cái áo choàng dài chấm đất không thấm nước, trên đầu trùm khăn trùm đầu có gương mặt ma màu trắng, kinh sợ thấy ba người Chu Tiêu, lập tức muốn tông cửa xông ra ngoài. Chu Tiêu nhanh chóng tiến lên, đập mạnh lưng hắn một đập, lại vặn cánh tay hắn ra sau, kéo khăn trùm đầu của hắn xuống. Phương Dĩ lồng tiếng ở sau lưng, quát lên: “Trốn chỗ nào!”

14. Chương 14: Tiếp Xúc Thân Mật

Công ty biến thành phòng thẩm vấn, cậu bé giả thần giả ma bị Chu Tiêu cưỡng ép đi vào, cúi đầu đầy sợ hãi. Chu Tiêu và Phương Dĩ nhìn nhau, trong mắt đều mang theo nghi ngờ. Tuổi cậu bé này không lớn lắm, có thể là vị thành niên, mặt mũi xinh đẹp, từ đầu đến cuối đều không nói. Phương Dĩ mở miệng trước tiên: “Cậu là người nào, tại sao tới đây giả thần giả ma?”

Cậu bé yên lặng, Phương Dĩ nói: “Nếu cậu không nói, tôi sẽ báo cảnh sát, gọi bố mẹ cho cậu.”

Áo choàng giả ma của cậu bé vẫn còn nhỏ nước. Nói áo choàng lại giống như áo mưa, nhưng Phương Dĩ thực sự chưa từng thấy qua áo mưa kiểu này, “Đúng rồi, áo mưa này cậu đặt làm ở đâu?”

Đồng Lập Đông phì một tiếng bật cười. Chu Tiêu xách Phương Dĩ sang một bên, thấp giọng nói với cô: “Cô có thể ngậm miệng.” Lại đưa tay về phía Đồng Lập Đông, “Lấy ra.”

Đồng Lập Đông ăn ý đưa ra một thứ. Chu Tiêu túm trong tay, giơ lên trước mặt cậu bé: “Cảnh sát, cậu có thể chọn tiếp nhận thẩm vấn ở đây, cũng có thể chọn đến đồn cảnh sát, đến lúc đó báo cho bố mẹ cậu bảo lãnh cậu ra.”

Phương Dĩ muốn cướp chứng nhận cảnh sát trong tay Chu Tiêu. Chu Tiêu trừu cô một cái như cảnh cáo. Phương Dĩ đổi sang túm tay anh, sát đầu vào nhìn chứng nhận cảnh sát. Trên giấy chứng nhận có huy hiệu cảnh sát nổi bật, phía dưới là hình người bạn kia của Chu Tiêu, dưới hình là họ tên “Đồng Lập Đông”. Phương Dĩ thán phục: “Anh là cảnh sát?” Đồng Lập Đông nghe trong giọng cô có sự khó tin và sùng bái, rốt cuộc có chút vẻ hòa nhã, nói: “Đúng.”

Cậu bé nghe được lời của họ, cuối cùng ngẩng đầu lên, sợ sệt nhìn chứng nhận cảnh sát một cái, lại quan sát ba người Phương Dĩ, sau cùng tầm mắt dừng trên người Đồng Lập Đông, nói: “Chú cảnh sát...”

Phương Dĩ không đứng vững, suýt nữa tự té. Chu Tiêu nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, cùng cậu bé nhìn về phía Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông ho một tiếng, rút chứng nhận cảnh sát trong tay Chu Tiêu lại, nói với cậu bé: “Tôi là cảnh sát. Bây giờ tôi hỏi cậu, cậu là ai, tại sao mỗi đêm lại chạy đến đây giả ma.”

Cậu bé sợ hãi: “Cháu không phải người xấu, cháu thực sự không phải người xấu.” Lại chỉ Chu Tiêu, “Chú ấy đánh cháu.”

Phương Dĩ lẩm bẩm: “Tôi có dự cảm không rõ ràng.”

Chu Tiêu liếc cô một cái, đối mặt với Đồng Lập Đông. Hai người đọc hiểu ý trong mắt nhau, cậu bé này thiếu năng, nếu thiếu năng, cái này có rắc rối. Đồng Lập Đông cố sức bày vẻ mặt ôn hòa: “Cháu tên gì?”

Cậu bé nói: “Triệu Khang.”

“Tiểu Khang, chú gọi cháu là Tiểu Khang được không?”

Cậu bé gật đầu. Đồng Lập Đông nói tiếp: “Tại sao cháu lại đến đây?” Cậu bé lại cúi đầu xuống. Đồng Lập Đông thay đổi chính sách, “Cháu ở đâu, bọn chú đi tìm bố mẹ cháu có được không?”

Triệu Khang nhỏ giọng nói: “Cháu... Cháu ở đây.”

Phương Dĩ nhíu mày: “Ở đây? Ở đây chỗ nào?”

Triệu Khang không trả lời Phương Dĩ, dường như chỉ để ý Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông hỏi: “Tiểu Khang, cháu ở chỗ nào ở đây?”

Triệu Khang nói: “Lầu hai.”

Ba người Phương Dĩ không hiểu ra sao, chỉ có thể đi theo mạch suy nghĩ của Triệu Khang. Mấy người cầm đèn pin đi tới lầu hai, Triệu Khang kéo tay Đồng Lập Đông, tự ý đi về phía cửa nhà Phương Dĩ. Triệu Khang nói: “Cháu ở đây.”

Phương Dĩ “ha” một tiếng, chặn trước cửa chỉ mình hỏi: “Cậu ở đây, vậy tôi ở đâu?” Rõ là có ma, quả thực chẳng hiểu ra sao cả.

Triệu Khang trốn sau lưng Đồng Lập Đông. Phương Dĩ chống nạnh nói: “Tôi cũng là cảnh sát, tôi là đồng nghiệp của chú cảnh sát này, cậu có thể tin tôi.”

Chu Tiêu không nể mặt cô: “Giả cảnh sát là phạm pháp. Cô sang một bên.”

Phương Dĩ bắt ma, vốn hăng hái phấn chấn, lòng đầy mong chờ. Nhưng bắt được nhóc quỷ này thật, cô lại không có hưng phấn và gấp gáp như Chu Tiêu tưởng tượng, ngược lại hơi uể oải.

Đồng Lập Đông dẫn Triệu Khang vào phòng làm việc của Chu Tiêu tra hỏi. Chu Tiêu lấy ghế qua, thờ ơ hỏi: “Cái vẻ mặt mất mát này của cô là sao vậy?”

Phương Dĩ sờ sờ mặt mình: “Đâu có mất mát.” Lại hừ nói, “Tôi bị nhóc đó ghét bỏ, mất mát không được sao?”

“Ô, nói dối.” Chu Tiêu cũng không hỏi đến cùng, thu hậu toán trưởng*, “Vừa rồi sao cô biết bắt được người?”

*Thu hậu toán trưởng (): chờ chuyện phát triển đến giai đoạn cuối cùng sẽ nhận xét ai đúng ai sai; chờ cơ hội trả thù.

Phương Dĩ nháy mắt mấy cái, còn chưa kịp định mượn cớ, Chu Tiêu đã nói: “Cô nghe trộm góc nhà.” Giọng khẳng định, đã cho Phương Dĩ tội danh đầy đủ.

Phương Dĩ phủ nhận: “Mới không phải. Tôi không ngủ được nên ra ban công hóng gió một chút, vừa khéo nghe thấy các anh kêu la om sòm.”

“Cho nên là chúng tôi quấy nhiễu dân?”

“Anh biết thì tốt, tôi không có ý chỉ trích các anh.”

“Bản lĩnh đảo lộn phải trái trắng đen cô nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất.”

Phương Dĩ nói: “Bản lĩnh cáo mượn oai hùm anh nhận thứ hai cũng không ai dám nhận thứ nhất.” Nói xong như cười như không, “Có phải anh quyết chí làm cảnh sát từ nhỏ, nhưng cả người đầy mùi tiền thối

không đổi hết, cho nên chỉ có thể thỉnh thoảng cầm chứng nhận cảnh sát của người khác cố làm ra vẻ cho thỏa nguyện không?”

Chu Tiêu cũng như cười như không, đến gần Phương Dĩ nói: “Đúng, tôi quyết chí làm cảnh sát, chuyên bắt nhóc con làm mưa làm gió khắp nơi như cô, kêu cô thành thật. Tôi bảo cô đứng thì đứng, bảo cô nằm thì nằm, nghe lời tôi răm rắp, không dám phản kháng.”

Phương Dĩ híp mắt: “Tiếc là anh không có bản lĩnh này.”

Chu Tiêu cười không nói, dựa vào lưng ghế, không chớp mắt nhìn Phương Dĩ chăm chăm. Phương Dĩ bị anh nhìn cả người không được tự nhiên, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Anh nhìn cái gì mà nhìn.”

Chu Tiêu nói: “Nhìn cô, sau này đợi cô nghe lời tôi răm rắp, có phải còn vẻ mặt này không.”

Đồng Lập Đông hỏi xong đi ra, Triệu Khang đi theo sau lưng anh ta.

“Hắn là năm năm trước cậu ta ở lầu trên.”

“Năm năm trước?” Phương Dĩ nhướng mày.

Đồng Lập Đông nói: “Đúng, sau vụ cháy cậu ta mới chuyển nhà. Cậu ta nói không rõ ràng. Tôi tổng kết một chút, chắc là tối mấy ngày nay cậu ta đi qua đây, thấy nhà cô có ánh đèn, nên tò mò đi lên xem thử.”

Đâu biết Đồng Lập Đông vừa nói xong, Triệu Khang liền sợ hãi nói: “Không phải, là ma, có ma.”

“Đúng đúng.” Đồng Lập Đông qua loa một câu với cậu ta, lại nói tiếp, “Cậu ta tưởng có ma, lúc đi qua đây thấy trên lầu có ánh đèn, không bao lâu đèn lại tắt, cho nên cậu ta cho là có ma.” Thực ra chỉ là Phương Dĩ tắt đèn đi ngủ thôi, nhưng trong mắt Triệu Khang lại là có ma quấy phá, nên Triệu Khang mới tới tìm kết quả, hẳn không hề không có ác ý.

“Tôi đoán điều kiện gia đình cậu ta rất tốt. Cái áo mưa này có chút giá, quần áo cậu ta mặc cũng là hàng hiệu.”

Triệu Khang đã cởi áo mưa, đồ mặc bên trong là áo sơ mi nhỏ thắt nơ và quần lửng âu, tràn đầy sức sống, là một cậu bé đẹp trai. Chu Tiêu hỏi: “Có cách liên lạc với người nhà cậu ta không?”

Đồng Lập Đông nói: “Không có, trên người cậu ta trừ mấy thanh chocolate và chìa khóa nhà ra thì không có gì cả. Chỉ có điều nếu cậu ta là gia đình năm năm trước, lại có tên có họ, ngày mai tôi có thể đến Cục tìm ra người nhà cậu ta. Nhưng tối nay làm sao?”

Chu Tiêu nói: “Mang thẳng đến đồn cảnh sát.”

Vừa dứt lời, Triệu Khang liền nắm chặt cánh tay Đồng Lập Đông, sợ hãi nói: “Chú cảnh sát, cháu không đến đồn cảnh sát, cháu không phải người xấu.”

Đồng Lập Đông vỗ vỗ cậu ta, nói với Chu Tiêu: “Muốn đưa đến đồn cảnh sát thì cậu đưa, chút chuyện nhỏ này đừng kêu tôi. Chuyện hai người tự gây ra tự mình giải quyết. Đã trễ rồi, tôi phải về nhà, tạm biệt các vị.”

Phương Dĩ không ngờ Đồng Lập Đông nói đi là đi, “này này” kêu đuổi theo anh ta mấy bước. Chu Tiêu nói ở phía sau: “Không sai, tự mình gây ra tự mình giải quyết.”

Phương Dĩ la to: “Cảnh sát Đông, anh đừng đi mà, cảnh sát Đông!”

Đồng Lập Đông đã chuồn từ sớm, Phương Dĩ giả vờ đuổi theo, nháy mắt thanh âm biến mất, cô cũng chạy về lầu trên. Lúc Chu Tiêu nhận ra đã không kịp, đuổi tới đầu cầu thang hướng lên trên la: “Nha đầu chết tiệt, lăn xuống đây cho tôi!”

Phương Dĩ giả chết.

Phương Dĩ về đến nhà, dùng chìa khóa trái cửa từ trong, bảo đảm Chu Tiêu có chìa khóa cũng không vào được. Lại cấp tốc tắm lên giường, trước khi ngủ mặc niệm thay Chu Tiêu, tối thứ Bảy hiếm có anh phải chăm sóc trẻ con, rõ là không dễ dàng. Nhưng cô cười trên nỗi đau của người khác không được bao lâu, đột nhiên nghe ngoài ban công có động tĩnh. Phương Dĩ thâm nghĩ không xong, lúc từ trên giường bò dậy đã

không kịp, Chu Tiêu đã rơi xuống đất, đẩy cửa ban công ra trực tiếp đi tới. Phương Dĩ kéo chăn che ngực, la to: “Lưu manh ——”

Chu Tiêu gất gỏng: “Cô đứng lên cho tôi!”

Phương Dĩ không mặc áo ngực, cô thở hổn hển: “Anh ra ngoài cho tôi!”

Chu Tiêu không nói hai lời, kéo chăn cô ra lôi cô dậy. Thấy Phương Dĩ thét chói tai, anh dứt khoát nhấc cô lên vai, muốn trực tiếp bế cô xuống lầu. Nhưng vừa quăng cô lên vai, Chu Tiêu liền cảm thấy xúc cảm ở vai và sau lưng khác thường, âm ẩm, mềm nhũn, nhịp tim anh rơi một nhịp. Phương Dĩ túm tóc anh: “Chu Tiêu ——”

Nhịp tim Chu Tiêu khôi phục, trong bóng tối nhếch môi, khiêng Phương Dĩ nhưng cũng không đi, ngược lại nói: “Trước đây ai nói tôi không có bản lĩnh này?” Muốn cô thành thật với anh, nghe lời răm rắp, không dám phản kháng.

Mặt Phương Dĩ đỏ tới mang tai. May mà không mở đèn, tên lưu manh Chu Tiêu này cũng không nhìn thấy, “Tự tôi đi xuống. Anh thả tôi xuống, nhanh một chút.”

Chu Tiêu không thả, tựa như Phương Dĩ không có trọng lượng: “Tự đi vất vả lắm.”

Phương Dĩ nói: “Tôi không sợ vất vả.” Vừa nói vừa đá chân.

Chu Tiêu cúi đầu, nhìn thấy đôi chân cô lúc ẩn lúc hiện, mỉm cười, gõ một cái để cô yên lặng, bắt đầu đi về phía cửa. Phương Dĩ thiện ý: “Anh để tôi mặc đồ...”

Chu Tiêu biết rõ còn hỏi: “Mặc đồ gì, chẳng lẽ vừa rồi cô ngủ khỏa thân?”

Phương Dĩ giãy giụa: “Tôi phải mặc đồ, mau thả tôi xuống!”

Chu Tiêu không chọc cô nữa, vừa định thả cô xuống giường, ai ngờ Phương Dĩ thừa lúc anh buông lỏng, một chân liền muốn đạp về phía chỗ yếu của anh. Chu Tiêu phản ứng nhạy bén, nhanh chóng tránh né, kết quả bắp chân đụng vào giường, anh chợt ngã xuống, không nghiêng lệch đè lên người Phương Dĩ. Phương Dĩ bị anh đè đến mức không có một hơi để nói. Chu Tiêu bóp gò má cô, cười nói: “Cái này gọi là gì, hại người cuối cùng hại mình.” Không biết có phải trong bóng tối không có cách nào thấy vật không, lúc anh nói chuyện kẻ sát Phương Dĩ, đôi môi tựa như đụng phải như có như không. Nói xong chậm chạp không thấy động tĩnh, đến tận lúc tiếng khóc vang dội rõ ràng truyền tới từ lầu dưới, Chu Tiêu mới thấp giọng nói, “Vừa rồi nó cứ khóc mãi, hoặc tôi đưa ra, hoặc cô đi xuống lầu giải quyết, sáng mai đưa đến đồn cảnh sát.”

Phương Dĩ không thể nhúc nhích, đưa tay cạy bàn tay bóp mặt cô của Chu Tiêu, nói: “Biết rồi, anh đi ra.”

Thanh âm Chu Tiêu trầm thấp: “Phương Dĩ.”

Phương Dĩ không lên tiếng, Chu Tiêu lại gọi: “Phương Dĩ.”

Phương Dĩ ồm ồm: “Đi ra.”

Lầu dưới lại truyền đến tiếng khóc kinh thiên, cuối cùng Chu Tiêu ngồi dậy, không nói tiếng nào đi ra ngoài phòng ngủ. Phương Dĩ nhanh chóng đóng cửa lại, sau khi mặc áo ngực vào dùng sức xoa xoa mặt mình, cô sắp bị thiêu cháy rồi. Đáng ghét, nếu có lần sau nữa cô phải cho anh ta đẹp mặt!

Hôm sau Chủ nhật, chín giờ sáng Đồng Lập Đông chạy tới nhà Chu Tiêu, Chu Tiêu ra hiệu anh ta giữ im lặng. Đồng Lập Đông nhìn một cái, Phương Dĩ xiêu xiêu vẹo vẹo ngã trên sofa, Triệu Khang bên kia gần như đã ngủ dưới đất. Chu Tiêu nhỏ giọng nói: “Nó khóc cả đêm, khó mới ngủ được.”

Đồng Lập Đông rút khóe miệng: “Phương Dĩ đổ?”

“Chẳng lẽ là tôi?”

Đồng Lập Đông hơi hả hê, cuối cùng nói đến chuyện chính: “Tôi đã tra được, năm năm trước gia đình Triệu Khang ở trên lầu của cậu, cậu ta có một anh trai, cậu cũng biết.”

Chu Tiêu nhú mồm: “Ai?”

“Triệu Bình.”

15. Chương 15: Ô Kia Mẹ Ơi

Lúc Phương Dĩ bị Chu Tiêu đánh thức, Đồng Lập Đông đã đi khỏi. Cô lim dim bò về nhà, lúc xuống lầu nữa miệng đầy bọt kem đánh răng, miệng mồm không rõ hỏi: “Khi nào Triệu Bình tới?”

Chu Tiêu nghiêng đầu một cái, tránh thoát bọt mũi bạc hà cô phun ra, nói: “Vừa gọi điện báo, không biết.”

Phương Dĩ lấy tay đỡ dưới cằm: “Anh nhớ bảo Triệu Bình trả tiền. Tiểu Khang ăn hai bịch khoai tây chiên, một hộp kem, còn có nửa bịch kẹo bông của tôi.”

Triệu Khang còn đang ăn, bên mép đều là vụn khoai tây chiên, nghe vậy cầm cái túi rỗng bên chân lên, nói: “Còn có rong biển.”

Phương Dĩ gật đầu: “Đúng, còn có rong biển.”

Chu Tiêu không nhìn nổi, xách cô tới cửa toilet: “Đánh răng sạch đi rồi hãy nói chuyện với tôi.”

Toilet của Chu Tiêu mới tinh. Phương Dĩ vừa bước vào liền kêu lên thành tiếng, nuốt một hớp kem đánh răng vào cổ họng. Quả thực quá xa xỉ, ngay cả toilet cũng sửa sang lộng lẫy như vậy. Phương Dĩ ghen tị bồn tắm của Chu Tiêu, đánh răng xong đi tới sờ sờ. Từ lúc tới thành phố Nam Giang, cô chưa tắm bong bóng qua một lần, bây giờ rất nhớ.

Đột nhiên thanh âm Chu Tiêu truyền đến: “Sao, muốn tắm bong bóng?”

Phương Dĩ quay đầu lại, thấy Chu Tiêu dựa ở cửa toilet, cười mỉa nói: “Mới không muốn bong bóng, anh không biết bồn tắm có nhiều vi khuẩn nhất sao, cẩn thận nhiễm bệnh.”

Chu Tiêu cười nói: “Nhớ khử trùng tay, cô mới vừa sờ qua bồn tắm.”

Hai người lại sắp đầu vớ mồm, chuông điện thoại di động của Chu Tiêu vang lên, liếc nhìn số hiện trên di động, anh nhướng mày: “Triệu Bình tới.”

Mười mấy phút trước Triệu Bình nhận được điện thoại, lập tức chạy tới đây, còn có bảo mẫu nhà anh ta đi theo. Bảo mẫu vừa thấy Triệu Khang, lập tức chấp hai tay cảm tạ trời đất. Triệu Bình nổi giận với Triệu Khang: “Anh đã nói với em bao nhiêu lần đừng chạy lung tung khắp nơi. Em xem lời anh như gió thoảng bên tai? Em có biết anh đã tìm em bao lâu không, tại sao không tự về nhà. Nói!”

Triệu Khang sắp khóc, đưa tay về phía Phương Dĩ cầu cứu. Phương Dĩ quyết định làm người tốt một lần: “Này này, anh dữ vậy làm gì, người khỏe mạnh không phải được rồi sao.”

Lúc này Triệu Bình mới đưa tầm mắt rơi trên người Phương Dĩ. Lúc vào cửa anh ta đã thấy cô, chỉ là không kịp kinh ngạc, anh ta lo lắng cho em trai mình hơn. Bây giờ anh ta mới nói cảm ơn, chỉ có điều là mặt hướng về phía Chu Tiêu: “Anh Chu, lần này cảm ơn, chút nữa em mời anh đi ăn.”

Chu Tiêu nói: “Khách sáo vậy làm gì, mọi người đều quen nhau. Đúng rồi, trước đây không nghe nói cậu có em trai.”

Triệu Bình sờ sờ đầu Triệu Khang, nói: “Đứa em này nhỏ hơn em mười tuổi, em không dẫn nó đi chơi, mọi người đều không biết.”

Chu Tiêu nói: “Cậu cũng đừng dữ với nó quá. Tội qua nó khóc cả đêm, hỏi nhà nó ở đâu, nó chỉ nói mình ở trên lầu, đứa trẻ này bị dọa sợ rồi.”

“Đây là nó sợ mình không nghe lời, em sẽ giận. Thực ra nó biết nhà, cách đây không lâu bọn em vừa dọn đến tiểu khu cạnh siêu thị. Gần đây em bận việc, cũng không có thời gian trông coi nó, bảo mẫu nhà em cũng tới qua mới nói cho em biết tối mấy ngày nay Tiểu Khang đều lén lút chuồn ra ngoài, tự nó có thể tìm về nhà.”

Phương Dĩ không cam chịu bị phốt lờ, đẩy Chu Tiêu sang bên cạnh, nháy mắt với Triệu Bình: “Gần đây anh bận việc gì, bận tìm việc mới? Người có phẩm đức thấp kém khó tìm việc, chỉ bằng dùng nhiều thời gian chăm sóc em trai cho tốt. Tôi đã nói sao Tiểu Khang không biết nhà mình, thì ra là sợ anh, đúng là người ma chán ghét.”

Triệu Bình giật tái mặt: “Không ngờ cô bám dai như đĩa. Thế nào, đạt được mục đích rồi còn chưa cút đi, cô còn muốn làm gì?”

“Cậu bảo cô ấy cút đi đâu?” Chu Tiêu đột nhiên ôm Phương Dĩ, cười nói, “Cách cút thế nào, cậu làm mẫu thử?”

Phương Dĩ đang định hất cánh tay trên vai ra, nghe vậy quyết định không nhúc nhích. Chu Tiêu đầy nghĩa khí, cô thật muốn lớn tiếng khen ngợi.

Triệu Bình không ngờ Chu Tiêu nói như vậy, sắc mặt tái mét lại lúng túng, cuối cùng chỉ nói: “Xin lỗi, lần sau sẽ liên lạc.” Nói xong kéo Triệu Khang đang lưu luyến không rời đi.

Phương Dĩ dùng cùi chỏ đâm ngực Chu Tiêu một cái, mặt mày hớn hớn: “Chu Tiêu, anh thú vị thật, sau này chúng ta chính là bạn bè!”

Chu Tiêu thờ ơ: “Ồ? Đúng rồi, cô quên đòi tiền Triệu Bình.”

Phương Dĩ sững sờ, lập tức xông về phía cửa chính, vừa chạy vừa kêu tên Triệu Bình. Chu Tiêu tiện tay khóa cửa công ty lại, tắt di động: “Đi ngủ!”

Lúc Phương Dĩ quay lại, đập cửa không có người trả lời, di động không có người nhận, la to: “Nợ của Triệu Bình tôi tính trên đầu anh, anh có gan thì đừng ra ngoài!”

Phương Dĩ tưởng cô và đứa trẻ Triệu Khang kia hết duyên tại đây, sau này không gặp lại nữa. Ai ngờ hôm sau thứ Hai, Triệu Khang lại đánh thức Phương Dĩ, Phương Dĩ dậy vội lúc thức dậy đi mở cửa, sau khi thấy Triệu Khang thì hoàn toàn tỉnh táo: “Sao cậu lại tới đây?”

Triệu Khang cười chen vào cửa: “Tìm chị chơi.” Mục tiêu rõ ràng, tự ý đi tới trước kệ hàng cầm lấy một bịch quà vặt.

Phương Dĩ nắm tóc gọi thông điện thoại Triệu Bình, đi thẳng vào vấn đề: “Em trai anh lại chạy ra khỏi nhà rồi!”

“Cái gì?” Triệu Bình giật mình, lập tức nói, “Tôi kêu bảo mẫu tới ngay, làm phiền cô trông em trai tôi giúp tôi.”

Con người Phương Dĩ chuyển một cái: “Hôm qua chưa kịp nói với anh, em trai anh đã ăn mấy chục đồng tiền quà vặt...”

“Được được được, tôi kêu bảo mẫu đưa tiền cho cô, làm phiền cô rồi.”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Đâu có đâu có.”

Cúp điện thoại, Phương Dĩ thấy Triệu Khang ăn vui vẻ, tiện tay cầm thêm vài loại quà vặt để trước mặt Triệu Khang, cười híp mắt nói: “Tiểu Khang, không thể ăn quá nhiều quà vặt cùng lúc. Thế này đi, cậu muốn ăn, chi bằng mua một ít mang về, được không?”

Triệu Khang gật đầu: “Được!”

Phương Dĩ khẽ hát đi tìm bịch ny lon, bỏ hết quà vặt vừa nhét thêm hai gói thuốc lá vào, chờ bảo mẫu vô cùng lo lắng chạy tới, cô trực tiếp chìa tay: “Một bịch đồ ăn đồ uống này, cộng thêm đồ Tiểu Khang ăn tối qua, tổng cộng một trăm ba mươi hai đồng, không bỏ số lẻ, cảm ơn.”

Bảo mẫu không bình tĩnh nổi, hơn nửa ngày mới lấy tiền đưa cho cô: “À à, được, tôi không có hai đồng.”

Phương Dĩ nhét vài gói khăn giấy vào bịch ny lon, rút một trăm ba mươi lăm đồng trong tay bảo mẫu, cười hì hì nói: “Vừa đủ.” Lại căn dặn cô ấy, “Cô có thể xem chừng Tiểu Khang được không. Hôm nay may mà tôi ở nhà, nếu tôi không ở nhà thì sao?”

Bảo mẫu có nỗi khổ không nói được: “Tiểu Khang lớn như vậy, tôi thực sự trông không nổi, cũng không thể khóa trái cửa, khóa trái cậu ấy sẽ khóc, anh Triệu cũng hết cách với cậu ấy.”

Triệu Bình và bảo mẫu quả thực hết cách với Triệu Khang. Triệu Khang biết đường, lại thích Phương Dĩ có thể cho cậu ta ăn quà vặt bất cứ lúc nào, cho nên ngày nào cũng chạy tới. Có lúc Phương Dĩ không ở

nhà, cậu ta liền chạy tới ngồi ở công ty Chu Tiêu, không hề nhìn thấy vẻ sợ sệt ngày đầu tiên, bản lĩnh tự nhiên như không còn mạnh hơn Phương Dĩ. Lần đầu tiên Phương Dĩ nhìn nhầm, vô đầu bút tai tìm Chu Tiêu muốn nghĩ cách giải quyết.

“Quà vặt của tôi đều bán cho cậu ta rồi, bây giờ đã không có để ăn. Cậu ta còn chạy tới cả ngày, phiền nhất là buổi tối, nửa đêm tôi còn phải mở cửa cho cậu ta.”

Chu Tiêu cũng bực bội: “Cậu ta chạy tới trừ việc tìm đồ ăn còn làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Cậu ta nói có ma, phải bảo vệ tôi.”

Chu Tiêu thấy buồn cười: “Cậu ta bảo vệ cô?”

“Anh mau nghĩ cách đi!”

Chu Tiêu uể oải nói: “Tự mình nghĩ, tôi không sao cả.”

Hôm sau Phương Dĩ lôi Tên Lửa ra ngoài, cuốn tay áo ngực của anh ta lên, nói: “Nhớ kĩ, sau khi thấy Tiểu Khang phải dữ một chút, đặc biệt phải để lộ ra trái Thanh Long phải Bạch Hổ của anh!”

Tên Lửa tạo dáng, bập thít trên cánh tay rắn chắc: “Tiểu Phương, cô thấy dáng tôi thế nào?”

Phương Dĩ qua loa lấy lệ: “Đẹp trai ngây người.”

Tên Lửa nắm tay cô: “Nào, cô tới ấn thử, đây là cơ bắp thứ thiệt, tôi tập luyện mỗi ngày, bây giờ cơ bụng cũng có sáu múi!”

Ngay lúc bàn tay nhỏ bé của Phương Dĩ sắp chạm vào bắp thịt của Tên Lửa, trong tầm mắt Tên Lửa đột nhiên ngấm thấy Chu Tiêu đứng ở cửa công ty, nụ cười trên mặt đầy châm chọc lại băng hàn. Tên Lửa bỗng chốc run cầm cập, lập tức buông tay Phương Dĩ ra, nói: “Thực ra cũng không có gì hay để sờ đâu... Đây này ——”

Phương Dĩ chủ động bóp cánh tay Tên Lửa, khen: “Không tệ nha, thực sự là bắp thịt.”

Phương Dĩ để Tên Lửa lại giữ cửa, mình thì chạy đến công ty Chu Tiêu hưởng điều hòa. Đã vào thu, nhưng thời tiết vẫn nóng bức, đề tài giữa phụ nữ không khỏi quanh quẩn chuyện mặc quần áo trang điểm. Phương Dĩ đang tán dóc nước miếng văng tung tóe với các cô ấy, đột nhiên nghe Tên Lửa gào thét: “Tiểu Phương, Tiểu Phương cứu mạng ——”

Phương Dĩ lập tức xông ra, chỉ thấy Tên Lửa muốn trốn vào công ty, Triệu Khang ở phía sau kéo cánh tay anh ta, tay cầm bút màu nước, thoạt nhìn giống như muốn vẽ tranh. Phương Dĩ nhìn kĩ một chút, trên cẳng tay Tên Lửa lại đã vẽ một cái đồng hồ đeo tay màu đỏ. Triệu Khang nói: “Em vẽ đẹp lắm.”

Phương Dĩ cười ngã nghiêng ngả ngửa, không cẩn thận đụng vào người phía sau. Quay đầu nhìn là Chu Tiêu. Cô chỉ cái đồng hồ đeo tay màu đỏ rực trên cánh tay Tên Lửa: “Anh nhìn mau lên, nhìn nhanh lên chút!”

Lòng ngực Chu Tiêu rung động, ôm Phương Dĩ sát lại gần Tên Lửa, không nén được cười, giơ ngón cái với Triệu Khang: “Làm đẹp lắm!”

Kế hoạch thất bại, Phương Dĩ lại bị Triệu Khang bám lấy một tiếng. Lúc bảo mẫu tới đón thì quen thuộc, còn nói: “Cảm ơn cô nha, Tiểu Phương.”

Phương Dĩ nhúc nhích, chỉ mong tối nay Triệu Khang đừng chạy tới nữa. Buổi tối, lúc Chu Tiêu đi lên thu dọn đồ dùng tắm, Phương Dĩ hỏi: “Chuyện này có thể báo cảnh sát không? Tôi nghĩ là Triệu Bình cố ý xúi giục Triệu Khang. Người bạn cảnh sát kia của anh có thể tới giúp một chuyện không?”

Chu Tiêu phớt lờ cô. Phương Dĩ bám lấy anh hỏi: “Anh cho tôi số điện thoại người bạn cảnh sát kia của anh. Sao gần đây anh ta không tới nữa, anh ta là người của phân cục kia, gần đây rất bận sao?”

Chu Tiêu lạnh giọng: “Sao, có hứng thú với cậu ta?”

Phương Dĩ buột miệng nói: “Đúng!”

Chu Tiêu trừng cô, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng kêu, Phương Dĩ nóng nảy bóp tay giậm chân: “Phiền chết đi được!” Chạy ra mở cửa, ngoài cửa quả nhiên là Triệu Khang.

Phương Dĩ nói: “Tiểu Khang, trong nhà chị Phương không có ma.”

“Có.”

“Không có thật.”

“Thực sự có.” Triệu Khang thề chân thành, “Ma sẽ bò vào từ bên ngoài, sau đó mẹ sẽ chết, chị cũng sẽ chết.”

Trong khoảng thời gian ngắn Phương Dĩ không thể hiểu, đang định hỏi kĩ, Chu Tiêu xách đồ dùng tắm đi ra toilet, mở miệng nói: “Có ma cũng không sợ, tôi sẽ bảo vệ chị Phương của cậu.”

Triệu Khang thấy Chu Tiêu, ngây ngẩn nói: “Anh bảo vệ?”

“Tôi ở đây, sẽ không có ma bò vào, chị Phương của cậu sẽ rất an toàn.”

Triệu Khang lắc đầu: “Anh ở lầu dưới, đừng gạt tôi.”

“Tôi có thể ở trên đây.”

Triệu Khang không hiểu: “Sao anh có thể ở trên đây?”

Chu Tiêu chợt nhếch môi, đi tới bên cạnh Phương Dĩ, ôm bả vai cô, vừa cúi đầu, hôn lên gò má cô. Phương Dĩ run một cái, thở hắt vì kinh ngạc, mắt trừng rất tròn nhìn về phía Chu Tiêu. Chu Tiêu cười nhẹ: “Tôi ở trên đây có gì lạ. Em nói có đúng không, Phương Dĩ?”

16. Chương 16: Không Xong Rồi

Trước khi đi Triệu Khang hỏi câu cuối cùng: “Anh chị là bạn trai bạn gái?”

Chu Tiêu trả lời như chuyện đương nhiên: “Đúng thế.”

Triệu Khang đi rồi, Chu Tiêu lại không đi, Phương Dĩ từ đầu đến cuối không nói được lời nào, chỉ là sắc mặt ngày càng kém, chẳng mấy chốc cô sát bên ranh giới nổ tung. Chu Tiêu giành nói trước: “Em bảo tôi nghĩ cách, đây chính là cách tôi nghĩ.”

Rốt cuộc Phương Dĩ nén ra một câu: “Cách này chính là ăn đậu hũ của tôi?”

Chu Tiêu héch mũi lên trời: “Ăn đậu hũ của em? Chi bằng em ngắm nghĩa gương xem, rốt cuộc là ai chịu thiệt.”

Phương Dĩ cúi đầu tìm đồ, sau cùng tìm được một cái ghế xếp, giơ lên lao về phía Chu Tiêu. Chu Tiêu có bản lĩnh tốt, lập tức bước xéo né tránh. Phương Dĩ lại hết sức hạ sát tâm, nghiêng răng nghiêng lợi lại đuổi theo. Chu Tiêu tránh đến ngoài cửa, bước nhanh chạy xuống lầu. Phương Dĩ không ngừng đuổi sát, nổi giận dùng dũa la: “Đứng lại!” Ai ngờ chân vấp một cái, cô thét chói tai, “A ——”

Khoảnh khắc Phương Dĩ sắp ngã xuống, Chu Tiêu ở phía dưới lập tức quay lại cứu người, nhưng tiếc là không đuổi kịp. Cuối cùng Phương Dĩ kêu đau đến hai vòng, cánh tay đập vào tường. Chu Tiêu liền dìu cô, Phương Dĩ nhíu mày la: “Đau đau đau!”

Xương không bị lệch, nhưng trên người Phương Dĩ có nhiều vết bầm tím, đặc biệt là cánh tay vô cùng đau. Chu Tiêu về nhà lấy rượu thuốc tới xoa bóp cho Phương Dĩ. Phương Dĩ đau đến mức mồ hôi đầy đầu, nhưng cố nén không khóc.

Chu Tiêu cuộn một cái khăn mặt lại: “Cẩn đi.”

Phương Dĩ hắt đầu. Chu Tiêu kéo mặt cô qua: “Đừng bướng!”

Phương Dĩ hận anh đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi ngã thành thế này là do ai hại, anh còn nói giỡn cợt?”

“Tôi nói giấu cọt lúc nào?” Tay Chu Tiêu dùng sức, đau đến mức Phương Dĩ thở hổn hển. Chu Tiêu hỏi, “Đi bệnh viện?”

“Không đi, không chết được!” Phương Dĩ kéo khăn qua lau mồ hôi, lặng lẽ nhìn về phía Chu Tiêu. Chu Tiêu đang chuyên tâm xoa bóp chân cho cô, bàn tay nở nang, lực vô cùng lớn. Phương Dĩ ngăn người. Chu Tiêu liếc cô một cái, nói: “Ngã dần rồi? Còn đau không?”

Phương Dĩ buột miệng: “Chu Tiêu, tôi không thích anh.” Nói xong liền rút bóp chân lại.

Chu Tiêu hơi chậm lại, buông tay ra đứng dậy, kéo khăn qua lau tay, như cười như không: “Thì ra em luôn suy nghĩ chuyện này? Phương Dĩ, phụ nữ nghĩ nhiều quá dễ già nhanh hơn, em đã ‘hai mươi tám tuổi’, đừng suy nghĩ lung tung.”

Phương Dĩ quay đầu đi không cãi với anh, thấy Chu Tiêu đi ra cửa, cô lặng lẽ thở phào. Ai ngờ còn chưa thư giãn xong một hơi, liền thấy Chu Tiêu xoay người quay lại, cúi người nói với cô: “Tôi muốn ăn đậu hũ.”

Trước mắt Phương Dĩ tối sầm, quên thở. Chu Tiêu dừng ở môi cô hai giây, mới giữ đầu cô đi sâu vào. Phương Dĩ sợ đến mức quên phản ứng, đợi tới lúc lấy lại tinh thần thì đã không kịp, vừa đẩy vừa đánh không có tác dụng. Cô ngã xuống ghế xếp, tiếng kêu đau đớn chìm ngập trong nụ hôn của Chu Tiêu.

Không biết qua bao lâu, cả người Phương Dĩ nhếch nhác, Chu Tiêu cũng không tốt hơn chỗ nào, cánh tay và cổ đều là vết cào, hai người đầm đìa mồ hôi. Phương Dĩ cầm ghế xếp ngã xuống đất qua đập về phía anh, lúc này Chu Tiêu không tránh, gắng gượng chịu đựng. Đợi Phương Dĩ phát tiết đủ, anh mới giữ hai cổ tay Phương Dĩ, nhấc cô lên vai. Phương Dĩ liên tục thét chói tai. Chu Tiêu thả cô vào toilet, kéo tay nắm cửa, la qua cửa: “Em tỉnh táo một chút, tôi về trước.”

“Chu Tiêu ——”

Chu Tiêu nói: “Ngoan.” Nói xong buông tay, tức khắc lao ra khỏi nhà Phương Dĩ. Phương Dĩ đuổi tới đầu cầu thang, lại đâm ngực giẫm chân quay về nhà, tức đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, trước khi ngủ cũng không có tinh thần và thể lực tán dóc với Bong Bồng. Bong Bồng buông lời không muốn để ý cô nữa. Đại Phương cầm lấy di động nói: “Đúng rồi, vụ án con trai chú Khôn đang xét xử, lần này hi vọng hấn rất lớn. Mấy ngày nữa chú Khôn sẽ về Nam Giang xử lý chút chuyện riêng. Chú ấy nói muốn tới thăm em, em nhớ kĩ chút.”

Phương Dĩ ỉu xiu: “Biết rồi.”

Đại Phương hỏi: “Em sao thế, giọng hình như không đúng lắm?”

Phương Dĩ tủi thân: “Đại Phương, em bị bắt nạt.”

Đại Phương cười, rõ ràng không tin: “Em không bắt nạt người khác là tốt rồi, ai có thể bắt nạt em. Em đừng gây chuyện khắp nơi. Còn nữa, chị vốn định gửi tiền cho em, nhưng bố không đồng ý, bố nói bây giờ em nhất định ngay cả ăn cũng thành vấn đề, em nhớ để lại tiền xe cuối cùng.”

Phương Dĩ không có cách nào đi vào giấc ngủ, dưới lầu Chu Tiêu cũng khó ngủ.

Chu Tiêu nằm trên giường nhìn trần nhà, không biết bây giờ Phương Dĩ đang làm gì. Anh trần trọc không ngủ được, dứt khoát rời giường đi ra sân. Lầu hai tối đen như mực, chắc Phương Dĩ đã ngủ. Chu Tiêu dựa vào dụng cụ tập thể dục nhìn lên lầu hai, ngón tay mơn trớn môi, không kiềm lòng nổi quay lại mùi vị trước kia, trước mắt hiện ra gương mặt tức giận luống cuống lấp lánh nước mắt của Phương Dĩ, tâm trạng anh cũng xôn xao như có như không theo, biến thành quả bom rõ ràng và cuộn cuộn nổ tung, anh đã gấp khối thuốc súng nổi lên bốn phía vào mấy ngày sắp tới.

Tâm trạng Chu Tiêu rất tốt, bắt đầu tập luyện trong sân, nhưng không nghĩ nước nóng đột nhiên đổ ào xuống, dụng cụ tập thể dục bên cạnh gặp họa, anh bị vài giọt nước văng tới. Chu Tiêu nghe thấy lầu hai truyền đến tiếng kéo cửa, cười la: “Phụ nữ ‘hai mươi tám tuổi’ ngủ trễ dễ già, bảo bồi ngủ ngon!”

Hôm sau bắt đầu kì nghỉ Quốc khánh dài ngày, Phương Dĩ không hề muốn cử động, tính toán thời gian, cô đã tới Nam Giang hơn một tháng, nhưng trừ giúp chú Khôn một tay, trút ra ác khí thay chị, chuyện gì cô cũng chưa làm xong, còn bị lưu manh chiếm tiện nghi. Phương Dĩ càng nghĩ càng tủi thân, xếp bằng ôm máy tính ngồi trên giường, đói bụng kêu rột rột, đang nghĩ có cần gọi phần thức ăn ngoài không, đột nhiên

ngửi thấy mùi thịt. Cô không cầm lòng được men theo mùi thịt đi tới ban công, thấy không biết từ lúc nào trong sân bày ra một cái lò nướng ngoài trời, từng đồng xâu thịt lớn đang được nướng lớp lớp, trên cái bàn tròn bên cạnh có trái cây và xà lách, còn có từng bịch thịt nướng bán thành phẩm lớn.

Phía dưới truyền đến tiếng động, Phương Dĩ lập tức ngồi xuống, xuyên qua khe lan can, trông thấy Chu Tiêu đi tới bên cạnh lò nướng, giơ một xâu lên há miệng ăn, không bao lâu liền ném xuống một đồng que tre.

Phương Dĩ nuốt nước miếng, chạy về phòng lập tức thay quần áo, định ra ngoài mua thịt nướng. Ai ngờ cầm lấy ví tiền vừa ra khỏi nhà, liền thấy ba hộp giữ tươi để dưới đất ở cửa chính, trong hộp là thịt nướng nóng hổi và xà lách, còn có trái cây gọt vỏ cắt miếng. Phương Dĩ ngẩn ra, khẽ cắn răng, xuống lầu ném hộp giữ tươi ở cửa công ty Chu Tiêu.

Vùng lân cận chỉ có một cửa hàng đồ nướng, Phương Dĩ mua hai xâu cho đỡ thèm, lại đến siêu thị mua một bó cải thìa. Về đến nhà, lại thấy cửa nhà mở toang, Phương Dĩ thầm nghĩ không xong, quả nhiên thấy Chu Tiêu quang minh chính đại ngồi trong phòng khách, mà bên cạnh còn Triệu Khang đang ngồi. Miệng Triệu Khang đầy dầu, giơ que tre lên nói với Phương Dĩ: “Chị Phương, chị về rồi, lại đây ăn đi, ăn ngon lắm.”

Phương Dĩ cảm tức nhìn Chu Tiêu: “Anh đến làm gì!”

Chu Tiêu nói: “À, hôm qua tôi quên lấy túi đi.”

Phương Dĩ quét sàn phòng khách một cái, phát hiện bịch ny lon đựng đồ dùng tắm trong góc, nhặt lên ném tới cửa, không nói tiếng nào đi vào bếp. Ai ngờ Chu Tiêu mặt dày theo tới, đóng cửa nhà bếp lại nói: “Buổi trưa ăn cải thìa?”

Phương Dĩ giơ dao phay lên, Chu Tiêu lập tức thức thối rời khỏi.

Chu Tiêu vừa đi, Phương Dĩ cũng không để ý cải thìa nữa, ngồi bên cạnh Triệu Khang cầm xâu thịt nướng lên, hỏi: “Tiểu Khang, cậu đã ăn bao nhiêu?”

Triệu Khang nói: “Rất nhiều rất nhiều, em ăn no rồi.”

Phương Dĩ vừa ăn vừa hỏi: “Sao cậu lại tới nữa. Không phải hôm qua đã nói không có ma rồi sao, anh trai cậu đâu?”

“Anh đi ra ngoài rồi, em hỏi dì mới ra ngoài.”

Bảo mẫu của Triệu Bình trang nghiêm đã thành thói quen. Phương Dĩ cấp tốc ăn xâu thứ hai, hỏi: “Đúng rồi, hôm qua cậu nói cái gì mà ma bò lên, mẹ cậu...” Cô dè dặt hỏi, “Chị chỉ biết cậu có một anh trai.”

Triệu Khang không hề gì nói: “Ngày đó em giận chạy ra ngoài, anh trai đi tìm em, sau đó nhà bốc cháy, mẹ không trốn ra được.”

“Bốc cháy?”

Triệu Khang chỉ cửa chính: “Nhà bên cạnh, chính là nhà cái cô chú mới dọn tới bên cạnh bốc cháy.” Nói xong cậu ta lại ăn thịt nướng, “Chị cãi nhau với bạn trai.”

Phương Dĩ sắc: “Con nít đừng nói mò. Ăn nhanh lên, lúc về cậu để mấy cái chén này ở dưới lầu giúp chị.”

Phương Dĩ kiên quyết phớt lờ Chu Tiêu, nhưng vườn hoa nhỏ nhà Chu Tiêu giống như triển lãm thức ăn ngon. Ngày đầu tiên bày tiệc nướng, ngày thứ hai bày bánh ngọt, ngày thứ ba bày bữa ăn hải sản lớn. Chu Tiêu ném một sợi dây thừng lên ban công lầu hai, thử vài lần, cuối cùng sợi dây lọt qua lan can, anh xếp thức ăn vào giỏ đưa lên. Ban đầu Phương Dĩ làm như không thấy, sau đó thấy tôm hùm Úc, quả thực cô không nhịn được, la xuống dưới lầu: “Chu Tiêu, anh có bệnh!”

Chu Tiêu nói: “Tôi có bệnh truyền nhiễm, em tuyệt đối đừng ăn!”

Phương Dĩ đang định lấy kéo cắt dây, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô vội vàng chạy đi mở cửa, lại thấy Triệu Khang đeo cặp đứng ở cửa, mắt lớn trừng mắt nhỏ với một người đàn ông trung niên. Phương Dĩ cười nói: “Chú Khôn, chú tới rồi!”

Chú Khôn cười nói: “Hôm qua chú về rồi, hôm nay qua đây thăm cháu một chút, Đại Phương nói qua với cháu chưa?”

“Nói rồi ạ.” Phương Dĩ đón chú Khôn vào, Triệu Khang theo sau, không cần Phương Dĩ chào hỏi.

Chú Khôn đưa một đồng trái cây tới, nói với Phương Dĩ: “Chắc Đại Phương đã nói với cháu, chuyện con trai chú lần này có hi vọng rất lớn. Lần này chú về xử lý việc làm ăn ở đây một chút trước, mấy ngày nữa là phải về, khoảng thời gian này cũng chưa cảm ơn cháu cho tốt.”

Phương Dĩ nói: “Không cần phải cảm ơn ạ, chuyện nên làm.”

Chú Khôn hỏi: “Cháu có tin tức của bà ấy chưa?”

Phương Dĩ lắc đầu. Chú Khôn thở dài, lại đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói: “Trước đây chú đã nói với cháu, năm năm trước chú từng gặp bà ấy ở gần đây, hình như chú nghe bà ấy nói sống ở đây.”

Phương Dĩ sửng sốt: “Ở đây?”

“Chú không dám chắc. Đường Bảo Hưng...” Chú Khôn quan sát ngôi nhà này, “Năm năm trước tiểu khu bên kia còn đang giải tỏa. Hẳn chú nhớ không lầm, hình như là số hơn ba trăm, bà ấy từng chỉ cho chú.”

Phương Dĩ nói: “Số 338 đường Bảo Hưng.”

“Đúng, đúng, không sai, chính là số 338!”

17. Chương 17: Anh Thật Đáng Ghét

Phương Dĩ không thể tưởng tượng nổi, chuyện lại trùng hợp như vậy? Lại đột nhiên nghĩ đến vụ cháy năm năm trước, cô nhắc tới: “Chú Khôn, chú nói năm năm trước, cụ thể là lúc nào? Năm năm trước ở đây từng cháy nhà!”

Chú Khôn sửng sốt, lát sau mới nhớ tới: “Suýt nữa chú quên mất, năm năm trước ở đây từng cháy nhà.”

Phương Dĩ sốt ruột: “Vụ cháy lúc đó, bà ấy... bà ấy...”

Chú Khôn vội vàng nói: “Chú cũng không dám chắc bà ấy ở đây, biết đâu chú nhớ lầm rồi.”

“Chú vừa mới nói không sai.”

Chú Khôn lúng túng: “Tiểu Phương, có lẽ chú nhớ lầm thật. Chú chỉ gặp qua bà ấy một lần, thực sự không dám khẳng định.”

Vừa lúc nước sôi, Phương Dĩ rót một ly trà cho chú Khôn. Triệu Khang giơ mắt nhìn cũng muốn, Phương Dĩ tiện tay cũng rót một ly cho cậu ta. Chú Khôn tò mò thân phận của Triệu Khang, nhưng Phương Dĩ không giới thiệu, ông cũng không thể hỏi ngay trước mặt đối phương. Uống trà xong lại trò chuyện một hồi, chú Khôn đứng dậy tạm biệt. Phương Dĩ đưa ông xuống lầu, lúc này chú Khôn mới hỏi: “Cậu nhóc nam sinh đó là ai vậy?”

Phương Dĩ nói: “Một đứa bé ở gần đây.” Lại chỉ chỉ đầu, trong lòng chú Khôn sáng tỏ.

Triệu Bình đi ra ngoài mua đồ, mua xong gọi điện về nhà, muốn hỏi xem Triệu Khang có muốn ăn bánh ngọt không, ai ngờ bảo mẫu nói Triệu Khang lại chạy đến chỗ Phương Dĩ. Triệu Bình đành chịu, chỉ có thể tự đi đón Triệu Khang về.

Anh ta vừa đậu xe xong, liền thấy Phương Dĩ cùng một người đàn ông trung niên đi ra ngoài. Triệu Bình tiến lên: “Phương Dĩ.” Nói xong sửng sốt, ánh mắt rơi trên người chú Khôn.

Chú Khôn cũng đã nhìn thấy Triệu Bình. Triệu Bình làm giả khẩu cung hại con trai ông ngồi tù mười năm, đương nhiên ông không thể quên gương mặt kẻ thù. Chú Khôn không đợi Phương Dĩ nói, giành bước lên trước phần nộ chỉ Triệu Bình: “Là mày, chính là mày hại con trai tao!”

Triệu Bình cười khẩy, chuyển hướng sang Phương Dĩ: “Tiểu Khang đâu? Tôi tới đón nó.”

Phương Dĩ kéo chú Khôn, nói với Triệu Bình: “Ở trên lầu, anh tự lên đi.”

Chú Khôn hất Phương Dĩ ra, không kiềm được phần nộ nhìn Triệu Bình chăm chăm: “Mày còn mặt mũi xuất hiện. Mày vì tiền mà hại con trai tao ngồi tù oan. Con trai tao trong sạch. Thời gian mười năm, chính là tại mày. Năm đó nó mới hai mươi tuổi, sao mày có thể ác độc vậy hả!”

Phương Dĩ thầm kêu phiền toái rồi, đang muốn giảng hòa, đột nhiên thấy Triệu Bình biến sắc, lạnh lẽo âm u, “Con trai ông trong sạch? Chỉ bằng hỏi con trai ông thử xem trước đây đã làm những gì. Mười hai năm trước pháp luật không trừng phạt hắn được, mười năm trước tôi thay pháp luật trừng trị hắn. Tất cả đều là do hắn gieo gió gặt bão. Đáng đời hắn, báo ứng hắn nên có!”

Chú Khôn nổi giận: “Mày nói bậy bạ gì đó!”

“Tôi nói bậy?” Triệu Bình áp sát chú Khôn, hung ác nói, “Mười hai năm trước em trai tôi mới sáu tuổi, buổi tối phát sốt tôi đưa nó đi bệnh viện. Lúc đón xe đụng phải con trai ông, con trai ông đầy mùi rượu, đá em trai tôi ra mấy mét. Em trai tôi đụng vào cây hôn mê tại chỗ. Tôi tranh chấp với con trai ông, hắn đánh tôi gãy xương rồi hắn lên taxi đi ngay. Tôi báo cảnh sát bắt hắn, nhưng hắn bị bắt giữ vài ngày liền mất bóng dáng, còn em trai tôi lại vì viêm màng não, sốt thành một người thiếu năng!”

Phương Dĩ điếng người, chú Khôn cũng kinh hoàng đến không nói nên lời. Triệu Bình nghiêng răng nghiêng lợi: “Mười năm trước để tôi nhìn thấy hắn xuất hiện ở hiện trường xảy ra chuyện, đó là ông trời muốn bắt hắn. Hắn ngồi tù mười năm, căn bản không thể đền bù nửa đời sau của em tôi. Bây giờ các người lại muốn cứu hắn. Ôi, loại người cặn bã như hắn, thả ra sẽ hại thêm mấy người?” Triệu Bình nhìn về phía Phương Dĩ, “Sao nào, lần này cô có ghi âm không, có cần báo cảnh sát gửi email không? Tiếc là bây giờ tôi không có việc làm, cô không có bưu kiện có thể gửi! Các người cứ đi tố cáo cảnh sát, một chữ tôi cũng sẽ không thừa nhận!”

Phương Dĩ cười nhạt: “Anh nói người khác phạm tội tày trời, bản thân lại có biết bao vô tội? Nữ sinh mười bảy, mười tám tuổi vì sự hãm hại của anh, bị cả lớp cô lập rồi chuyển trường, mắc bệnh trầm cảm một năm, thi rớt đại học học lại, bệnh trầm cảm không chữa tốt. Mỗi ngày người nhà dành hết thời gian cho cô ấy, cho dù bây giờ cô ấy sống rất tốt thì thế nào, ai biết ngày nào đó bệnh cô ấy sẽ tái phát. Mỗi ngày người nhà cô ấy đều nhất định phải tỏ ra thật vui vẻ, tất cả mọi chuyện chỉ nói chuyện tốt cho cô ấy! Em trai anh vô tội, bạn học của anh thì đáng tội? Đừng kiếm cớ ỉn, anh cũng chính là một tên cặn bã. Tôi cũng thừa nhận tôi không phải người tốt. Trông em trai anh cẩn thận, không dám đảm bảo lần sau tôi không bỏ độc trong nước của cậu ta. Anh xem, ít nhất tôi quang minh lỗi lạc hơn anh!”

Dứt lời, Phương Dĩ xoay người đi ngay, thấy Chu Tiêu dựa bên cạnh cửa ra vào, bước chân cô hơi dừng lại.

Triệu Khang bị Triệu Bình ép kéo đi. Phương Dĩ thu dọn ly trà, lại lấy một chum nho ra rửa sạch. Có người dính sát sau lưng, Phương Dĩ phản xạ có điều kiện dùng cùi chỏ thúc đối phương. Đối phương lại tránh thành công, vừa kéo Phương Dĩ sang. Phương Dĩ tức giận nói: “Chu Tiêu!”

Chu Tiêu dè cô trước bồn, nheo mắt hỏi: “Bây giờ tôi hơi lo em sẽ hạ độc tôi.”

Phương Dĩ giãy giụa: “Tôi cần gì phải hạ độc anh, tôi trực tiếp cầm dao chém chết anh!”

Chu Tiêu cười to, cúi đầu liền hôn. Phương Dĩ lấy một tay che mặt anh, quát lên: “Anh biến thái!”

Chu Tiêu thuận thế hôn bàn tay cô một cái. Phương Dĩ la to một tiếng thu tay lại. Chu Tiêu thừa cơ hôn má cô. Phương Dĩ bị chọc giận, cầm nho trong bồn đập thẳng lên mặt anh. Nho bị bóp bể, nước chảy trên mặt Chu Tiêu. Chu Tiêu không cam chịu yếu thế, lấy mặt kề Phương Dĩ, dịch lui ta tiến cầm vũ khí tiến lên. Đợi đến lúc Phương Dĩ phản ứng được chỉ hai người quá thân mật, nước trong bồn phía sau đã tràn ra. Phương Dĩ vội vàng tắt nước. Chu Tiêu vẫn còn nụ cười trên mặt, hỏi: “Phương Dĩ là chị của em? Chị họ?”

Phương Dĩ không trả lời. Chu Tiêu lại nói: “Chắc là chị ruột, nếu không thì không đến mức lớn lên giống như vậy.”

Phương Dĩ rửa mặt, nói: “Anh đừng tự mình đa tình, chuyện lúc trước tôi còn chưa tính sổ với anh!”

“Tính đi, tôi chờ.”

Phương Dĩ lau nước trên mặt, căm tức nhìn Chu Tiêu: “Anh không bằng cầm thú!”

Chu Tiêu quan sát cô: “Tôi đã không bằng cảm thú đến mức ngay cả em cũng để ý.”

Phương Dĩ vì hai chữ “để ý” mà đỏ mặt, lại đột nhiên ý thức được hàm ý cả câu, trong lòng đang cào tường, trên mặt lại cười: “Lòng tự trọng của anh mạnh, nghĩ như thế để an ủi bản thân cũng không có gì đáng trách. Cảm thú, anh có thể đi rồi.”

Chu Tiêu vớt nho trong bồn lên ném hai trái, thờ ơ: “Đi? Hợp đồng thuê nhà viết rõ ràng giấy trắng mực đen của tôi, cần lấy ra nhắc nhở em không?”

Phương Dĩ vớt hết nho vào chén, lại đem từng loại thức ăn trong phòng khách vào phòng ngủ. Chu Tiêu không đi vậy cô đi!

Ngoài phòng ngủ có tạp âm, Phương Dĩ đeo tai nghe chat video với Đại Phương. Đại Phương nghe cô tự thuật xong, thốt một hồi: “Không ngờ Triệu Bình cũng rất thảm.”

Phương Dĩ ném nho vào miệng: “Người đáng thương tất có chỗ đáng hận.”

Đại Phương không đồng ý. Phương Dĩ thở dài: “Vẫn là tội nghiệp Tiểu Khang. Chị không biết, Tiểu Khang có vẻ ngoài rất đẹp trai, nói cậu ấy ngốc, thực ra có một số việc cậu ấy vẫn hiểu, nói cậu ấy không ngốc, quả thực cậu ấy lại ngốc. Triệu Bình luôn miệng nói thương yêu em trai biết bao, thương em trai thật, sao không dùng nhiều thời gian ở cùng cậu ấy!”

Bong Bóng đột nhiên chui ra nói: “Tiểu Phương, dì thích Tiểu Khang rồi sao?”

Phương Dĩ phun hạt nho ra, cười hì hì nói, “Là Tiểu Khang thích dì!” Lại nghĩ đến Chu Tiêu, Phương Dĩ hơi buồn bực, quay đầu nhìn về phía ban công. Chẳng biết từ lúc nào có vài cái đĩa đặt ngay ngắn trên ban công, trong đĩa có tôm hùm Úc, còn có mấy loại hải sản khác. Cô nhìn nuốt nước miếng mãi. Lần đầu tiên được người khác theo đuổi, Phương Dĩ nghĩ đến liền không quen. Cô cầm một trái nho lại nhét vào miệng. Bong Bóng la lớn: “A, Tiểu Phương, dì ăn rác, dì đói hư rồi!”

Phương Dĩ lập tức phun hạt nho mới vừa nhét vào miệng ra, bò đến ban công ôm lấy đĩa, tuyệt đối không thể lãng phí lương thực!

Buổi tối Phương Dĩ gọi điện tìm cô Mã chủ nhà, muốn hỏi bà ấy tình huống người thuê của ngôi nhà này năm năm trước. Cô Mã không hề suy nghĩ đã nói không nhớ. Phương Dĩ vấp phải bụi, rầu rĩ không vui tắm rửa đi ngủ. Một đêm sống hòa thuận với nhau, cũng không thấy Chu Tiêu lượn lờ trước mặt cô. Ai ngờ hôm sau cô bị tiếng gõ cửa đánh thức, Phương Dĩ lim dim dán vào sau cửa hỏi: “Là người là ma hay là cầm thú?”

“Là người là người!” Là thanh âm của Tên Lửa.

Phương Dĩ ngáp mở cửa, hỏi anh ta: “Sao sáng sớm anh tới nhà tôi, làm gì?”

“Cô hai, đã chín giờ rồi, sáng sớm gì nữa.” Anh ta thò đầu nhìn vào trong, “Ông chủ đâu?”

Phương Dĩ liền tỉnh táo: “Ông chủ gì, anh tìm ông chủ tới nhà tôi làm gì!”

Tên Lửa cười cười, vẻ mặt kiêu cô biết tôi biết chuyện gì đang xảy ra: “Tôi nghĩ lẽ còn phải làm chân chạy đưa tài liệu cho ông chủ. Cô cũng đừng xấu hổ, để tôi giao xong, tôi đi ngay.”

Phương Dĩ đang muốn mở miệng, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng mở cửa. Quay đầu nhìn, lại thấy Chu Tiêu đi ra từ phòng ngủ thứ hai. Phương Dĩ khó tin chớp mắt mấy cái. Chu Tiêu đi tới cửa, rút tài liệu trong tay Tên Lửa, kí tên ném cho anh ta, lại không nói một lời đóng cửa chính lại, nhìn về phía Phương Dĩ, không có cảm xúc nói: “Đi ngủ.” Chậm rãi quay lại phòng ngủ thứ hai.

Phương Dĩ lao nhanh về phía phòng ngủ thứ hai, vốn là phòng ngủ trống, giờ đây lại thêm một cái giường bơm hơi, trên giường có một cái máy tính xách tay. Chu Tiêu lại nhân lúc cô ngủ dọn vào đây ở. Phương Dĩ thở hổn hển, bên tai có người nói: “Giấy trắng mực đen ——”

Phương Dĩ ngắt lời anh: “Hợp đồng thuê nhà giấy trắng mực đen rõ ràng phải không? Anh thích tôi như vậy?”

Chu Tiêu vừa rồi còn không tỉnh táo lắm, lần này rốt cuộc tỉnh táo, cười nói: “Phương Dĩ, rụt rè chút. Nếu tôi phủ nhận, em sẽ rất mất mặt.”

Phương Dĩ tức đến mức quay về phòng ngủ căn chặn, chuyện được người khác theo đuổi này quả thực quá phiền lòng. Ai thích cô không được, lại cứ là Chu Tiêu đối đầu gay gắt khắp nơi với cô. Phương Dĩ lúc thì đỏ mặt lúc thì râu rĩ, cuối cùng cào tóc thành ổ gà.

Cách ngày Chu Tiêu ra ngoài làm việc, đến tận giờ cơm tối mới về. Trên đường về anh muốn mua hoa, Đồng Lập Đông chỉ vào hoa chất vấn: “Cậu nào tàn?”

Chu Tiêu suy nghĩ một chút, hỏi nhân viên cửa hàng: “Có cỏ đuôi chó không?”

Quay lại xe, Đồng Lập Đông nói: “Có phải một năm này cậu rất cô quạnh rồi không?”

Chu Tiêu liếc anh ta một cái. Đồng Lập Đông lại nói: “Nếu cậu cô quạnh cậu nói thẳng với tôi. Công ty cho vay nhỏ đương nhiên không thể so sánh với kích thích thị trường chứng khoán cả ngày của cậu, nhưng cậu cũng không thể vì cuộc sống quá đơn điệu mà khiến thẩm mỹ bản thân vụn vụn!”

Chu Tiêu không nói câu nào, sau khi đưa Đồng Lập Đông tới đích, anh cầm hai cây cỏ đuôi chó quay lại nhà Phương Dĩ. Vừa mở cửa, một mùi gay mũi sắc người, buồn nôn đến mức tận cùng đập ngay vào mặt. Chu Tiêu nín thở, nhìn về phía Phương Dĩ đang ăn ngấu nghiến trong phòng khách.

Phương Dĩ gơ đũa lên vẩy vẩy với anh, cắn thức ăn “rắc rắc”, hỏi: “Về rồi à, có muốn ném thử không. Đây là tỏi ngâm giấm tỏi ngâm thẳng trước, có phải mùi rất nồng không?”

Dường như Chu Tiêu có thể nhìn thấy hơi khói phân màu vàng bay trên không trung, anh quay đầu nôn khan một cái, cỏ đuôi chó gục đầu.

Thẩm mỹ của anh thật vụn vụn!

18. Chương 18: Rốt Cuộc Tìm Ai

Chu Tiêu chạy trốn chết. Phương Dĩ nhặt cỏ đuôi chó bị anh ném xuống đất lên, nghĩ đến vẻ mặt Chu Tiêu vừa rồi liền buồn cười. Có can đảm ăn đậu hũ của cô, không có can đảm ăn tỏi ngâm giấm, thật không có khí phách đàn ông. Phương Dĩ ăn thêm hai củ tỏi xong, mới vận bình chặt, sau đó mở hết cửa sổ trong nhà ra cho thoáng khí.

Chu Tiêu quay lại lầu dưới hít thở không khí trong lành, luôn cảm thấy còn có thể ngửi được mùi thối gay mũi như cổ như không. Anh hồi phục rất lâu mới lại lên lầu. Đi tới đầu cầu thang lầu hai, đúng lúc gặp Phương Dĩ chuẩn bị xuống đổ rác.

Phương Dĩ xách một bịch rác, nhiệt tình chào hỏi Chu Tiêu: “Sao quay lại nhanh vậy?”

Một mùi tỏi mãnh liệt xông vào mũi, Chu Tiêu như gặp đại địch lùi ra sau một bước. Phương Dĩ kẻ sát, vẻ mặt vô tội: “Anh sao thế, tôi thấy khí sắc anh không tốt lắm, ấn đường biến thành màu đen, mắt có tơ máu, sắp tới nói không chừng sẽ có họa sát thân.”

Chu Tiêu nín thở nghiêng đầu. Nhưng Phương Dĩ lần đầu thích đến gần anh như vậy. Chu Tiêu lùi nữa, nói: “Em có phải phụ nữ không, đánh răng xong nói tiếp!” Nói nói dưới chân đạp hụt, anh liền nắm lấy tay vịn, nhưng vẫn đạp hụt vài bậc thang mới đứng vững lần nữa.

Phương Dĩ cười hì hì nói: “Xem bói gạt anh mười năm tám năm, Phương Dĩ tôi không bao giờ tùy tiện gạt người. Vừa rồi là anh may mắn, gần đây tốt nhất đừng tùy tiện leo cầu thang.” Nói xong đi vòng qua Chu Tiêu tự ý xuống lầu, khẽ hát thành thơ thoải mái.

Chu Tiêu dựa vào tay vịn nhìn bóng lưng cô biến mất, nhếch miệng lẩm bẩm: “Nhóc quỷ muốn chết!”

Nhóc quỷ Phương Dĩ đổ rác xong một đi không trở lại, lúc Chu Tiêu phát hiện đã là nửa tiếng sau. Anh nhìn giờ đã sáu giờ, không biết bây giờ Phương Dĩ muốn chạy đi đâu. Không có Phương Dĩ ở đây, anh lại cảm thấy hơi vô vị. Nhớ tới lời Đồng Lập Đông nói, cuộc sống một năm này quả thực quá nhạt nhẽo, sự

xuất hiện của Phương Dĩ mang đến thú vui cực lớn cho anh, sao anh dễ dàng để Phương Dĩ biến mất dưới mí mắt anh trong ngày nghỉ tốt đẹp. Nghĩ chắc biện pháp, Chu Tiêu cũng ra ngoài.

Cô Mã chủ nhà ở tiểu khu lân cận. Tiểu khu chia ra bốn khu A, B, C, D, có rất nhiều hộ gia đình đều là hộ giải tỏa. Nhà cô Mã ở khu A, giữa vài khu có đường cái cách nhau, hai bên đường phần lớn là tiệm thẩm mỹ cắt tóc, làm móng, hoặc cửa hàng trò chơi, đồ ăn vặt. Bên cạnh cửa hàng được dành ra một bãi đất trống, sau bữa tối ở đây sẽ mở loa, mời mấy bác gái tinh thần sáng láng nhảy múa trên quảng trường.

Lúc Phương Dĩ nhai kẹo cao su tìm tới đây, nhạc nhảy múa trên quảng trường đã cắt đổi thành bước nhảy Giai Mộc Tư vui vẻ, mấy bác gái ở giữa uốn eo nhảy múa, bên cạnh có mấy ông bác ngồi xung quanh. Ánh mắt người đi đường luôn bị chỗ này hấp dẫn, càng nhiều người nhìn, bác gái nhảy càng hăng say. Phương Dĩ nhìn quanh cả buổi, mới tìm được cô Mã ở hàng thứ hai trong đội ngũ. Cô lắc mông chen vào hàng, chen nửa ngày mới chen tới bên cạnh cô Mã, la lớn: “Cô Mã, cô cũng nhảy sao?”

Cô Mã cả kinh, không để lỡ bước nhảy, hỏi: “Sao cô tới đây?”

Phương Dĩ uốn eo sải chân, bắt chước động tác của bác gái phía trước, “Cháu giảm béo sau khi ăn, tập luyện tập luyện. Cô Mã, cô nhảy giỏi thật, sao cháu theo không kịp!”

Cô Mã cười nói: “Sao động tác của cô cứng vậy. Trước đây tôi học hai lần là biết, cô nhảy theo tôi.”

Phương Dĩ tiếp tục uốn eo, nịnh nọt dụ cô Mã nở gan nở ruột. Lúc Phương Dĩ sắp đổi giọng gọi bà là “chị Mã”, đột nhiên có người gọi: “Chị Phương!”

Phương Dĩ theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy Triệu Khang mặc quần yếm lắc tới lắc lui chen vào hàng. Lúc này Phương Dĩ mới nhớ tới Triệu Khang ở tiểu khu này, thâm nghĩ thật phiền phức. Triệu Khang thấy Phương Dĩ, hưng phấn kêu: “Chị Phương, sao chị ở đây. Em muốn đi thăm chị, anh trai không cho!”

Phương Dĩ quét về phía ngoài hàng, bảo mẫu của Triệu Khang đang nhìn chằm chằm cách đó không xa. Cô nhảy càng ngày càng chuẩn, thở hổn hển nói: “Chị đang nhảy. Tiểu Khang, cậu đừng đứng đây, đừng làm vướng mấy bác này.”

Triệu Khang vùng cánh tay lên: “Em cũng nhảy!”

Trong hàng có thêm một chàng trai trẻ, vẻ ngoài của chàng trai vừa hoạt bát vừa đẹp trai, càng thu hút nhiều ánh mắt người qua đường. Ông chủ quán ăn vặt để bia và thịt nướng trên cái bàn ngoài trời, hỏi: “Ông chủ, còn muốn gì?”

Ánh mắt Chu Tiêu sáng quắc nhìn chằm chằm Phương Dĩ nhảy, cười đến mức hơi không khống chế được, tranh thủ trả lời: “Không cần.”

Ông chủ cười: “Hai thanh niên ở giữa kia là tới phá đám sao?”

Chu Tiêu nói: “Cô nhóc đó nhảy tạm được, có tư chất.”

Ông chủ gãi cái bụng bự nói: “Cô nhóc đó xinh thật, chân vừa trắng vừa dài, cái mông thật vĩnh. Anh xem cô nhóc bắt đầu uốn rồi, ha ha ha!”

Chu Tiêu đặt mạnh ly bia xuống, nói: “Thêm ba cân tôm hùm, phải nhanh!”

Ông chủ lập tức quay vào trong quán.

Sau bốn mươi phút cuối cùng kết thúc, cô Mã vội về nhà, đối với câu hỏi của Phương Dĩ luôn trả lời “Không biết”, “Không nhớ”. Bị cuốn lấy đến phiên, cô Mã mới nói: “Cô đừng tưởng nhảy múa với tôi nịnh nọt tôi thì cái gì tôi cũng nói cho cô, tôi còn nhớ chuyện cô hù tôi thành bệnh trước đây.”

Mặt của phụ nữ mới là trời tháng Sáu, nói dối là có thể dối. Phương Dĩ đang muốn kiên trì nỗ lực, trước mặt đột nhiên có thêm một hộp thức ăn nhanh, “Tôm cay tươi sốt.”

Phương Dĩ trừng mắt về phía Chu Tiêu: “Anh theo dõi tôi!”

Chu Tiêu nói: “Tôi đặc biệt đến thăm cô Mã. À đúng rồi, tôm hùm không phải cho em, đừng hiểu lầm.”

Cô Mã nhận tôm hùm, mặt cười tươi rói: “Đặc biệt mua cho cô? Tiểu Chu thật hiểu chuyện, bề ngoài lại anh tuấn, sao hôm nay có thời gian tới vậy?”

Ảo thuật cũng không xuất thần nhập hóa như cô Mã, Phương Dĩ ngẩn người, thấy cô Mã cười đến mức không nhìn thấy mắt, lại cảm phần trào dâng. Trên đường về Chu Tiêu ở phía trước, Phương Dĩ ở phía sau. Phương Dĩ nghĩ Chu Tiêu cũng không phải trai bao, sao có thể dụ phụ nữ trung niên tốt như vậy. Suy nghĩ một chút cô chợt nhanh trí, chạy chậm đến bên cạnh Chu Tiêu: “Chu Tiêu.”

Chu Tiêu liếc cô, không dừng bước.

Phương Dĩ lại nói: “Chu Tiêu.”

Chu Tiêu lặng lẽ nhếch môi, hỏi: “Làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Anh có quan hệ tốt với cô Mã, nói một chút giúp tôi.”

“Tại sao?”

Phương Dĩ nói: “Tôi cần sự trợ giúp của anh.”

“Ồ?”

“Giúp tôi xong, chuyện cũ trước kia xóa hết!”

Chu Tiêu không lên tiếng. Phương Dĩ gấp gáp: “Nói đi!”

Chu Tiêu hỏi: “Chuyện hôn em, em cũng không giận nữa?”

Phương Dĩ không tình nguyện “Ừ” một tiếng. Chu Tiêu cười: “Không làm mình làm mẩy với tôi nữa?”

Phương Dĩ tức giận hất đầu, không muốn để ý đến anh nữa. Chu Tiêu thấy chuyển biến tốt liền thôi, “Được được, ngày mai nhìn tôi.”

Hôm sau sau khi ăn xong, lại đến thời gian nhảy múa ở quảng trường mỗi ngày. Ông chủ quán ăn vặt lúc đưa đồ ăn cho bàn ăn ngoài trời ngẩn người, chỉ lát sau ôm bụng cười to, chỉ một người đàn ông cao lớn trong hàng ngũ ở giữa nói: “Anh ta... Hôm qua anh ta còn ở đây xem mấy bà ấy nhảy đó, ai biết hôm nay lại tự mình ra sân. Ồ, hai thanh niên hôm qua cũng ở đó, ha ha ha!”

Cuối cùng nhảy xong, mấy bác gái thỏa thích ra về. Cô Mã không ngừng khen Chu Tiêu động tác linh hoạt đáng vẻ đẹp trai: “Bây giờ thanh niên có thể nhảy múa cùng trường bối như cháu cũng không nhiều.”

Chu Tiêu nói: “Sao không nhiều ạ, không phải Tiểu Phương cũng vậy sao. Cháu đi mua chai nước trước, hai người trò chuyện.”

Chu Tiêu đi rồi, cô Mã vừa dọn dụng cụ, vừa trả lời Phương Dĩ: “Ai còn có thể nhớ người thuê nhà năm năm trước. Á, căn nhà tôi cho cô thuê bây giờ, chính là của gia đình họ Triệu kia, lúc đó mẹ của chúng cũng... Này, nghe nói anh trai cậu ta bây giờ sống rất tốt, còn mua nhà ở đây.”

Chẳng mấy chốc đề tài càng kéo càng xa, Phương Dĩ kịp thời kéo lại: “Cô có cách liên lạc với những chủ nhà đó không?”

“Cái này sao còn được, đã qua bao nhiêu năm rồi. Tôi nhớ ông Lý được con trai ông ấy đón qua nước ngoài, hai năm đầu cháu trai nhà họ vẫn ở, sau đó cũng dọn đi. Gia đình ông Trịnh năm ngoái tôi đụng phải trên đường. Này, cũng không phải cô không biết chuyện căn nhà đó, kéo dài nhiều năm như vậy từ đầu đến cuối không có ai thuê. Mấy người nhà đó không thiếu tiền, dứt khoát để lại mặc kệ, cũng không thấy ai quay lại xem.” Cô Mã tò mò, “Tiểu Phương, cô hỏi mấy thứ này làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Tìm người.”

“Tìm người? Người cô muốn tìm trước kia ở đây? Là gì của cô? Nói không chừng tôi có thể có ấn tượng.”

Chu Tiêu mua đồ uống và quà vặt tới, thấy Triệu Khang nhảy tới nhảy lui sau lưng Phương Dĩ muốn khiến cô chú ý. Chu Tiêu ném một bịch khoai tây chiên cho Triệu Khang. Triệu Khang nhanh trí nói: “Đều là cho em ăn sao?”

Chu Tiêu nói: “Đúng!”

Vừa lúc Phương Dĩ ở phía trước mở miệng: “Nữ, năm năm trước bốn mươi bốn tuổi, cao khoảng một mét sáu lăm, đến từ thành phố Hải Châu, nhưng tiếng phổ thông chuẩn, không có giọng Hải Châu, lúc đó để tóc dài, vẻ ngoài rất xinh đẹp.”

Cô Mã ngập ngừng: “Đẹp là đẹp thế nào?”

Phương Dĩ đồng dạng: “Đẹp như cháu.”

Khóe miệng cô Mã giật một cái, đang định lắc đầu, lại nghe Phương Dĩ nói: “Vẻ ngoài bà ấy khá giống cháu.”

“Hả? Người này là bà con của cô?”

Chu Tiêu nhìn Triệu Khang ăn miếng tôm hùm, nghe thấy Phương Dĩ trả lời: “Bà ấy là mẹ cháu.”

19. Chương 19: Có Gà Có Vịt

Kỉ ức của Phương Dĩ đối với mẹ Thẩm Chiêu Hoa dừng lại ở năm mình tám tuổi. Nghỉ hè năm tám tuổi, lần đầu tiên cô đăng kí tham gia trại hè trường tiểu học tổ chức, quây mười hai ngày quay về, bà ngoại nói cho cô biết Thẩm Chiêu Hoa đã chết. Phương Dĩ còn nhớ giọng nói chuyện khi đó của bà ngoại, lạnh lùng, không có tình cảm: “Ngày thứ tư cháu đi trại hè, nó đã chết rồi. Còn có thể chết thế nào, đương nhiên là bệnh chết!”

Tiểu Phương đã ôm hình của Thẩm Chiêu Hoa khóc trời đất mù mịt. Ngày thứ tư của trại hè vừa lúc là sau tết Trung Nguyên. Khi đó Tiểu Phương đã cho rằng cửa âm phủ không đóng chặt, Thẩm Chiêu Hoa nhất định là bị ma quỷ làm hại, nếu cô ở nhà, cô nhất định có thể bảo vệ mẹ. Bà ngoại chỉ tiếc rên rắt không thành thép: “Mẹ cháu chết cũng là đáng đời nó. Chuyện cưới xin ban đầu rất tốt, ngay cả con nó cũng sinh rồi còn nhất quyết muốn ly hôn. A Đức là luật sư, lo cho gia đình tính cách tốt. Cha ruột cháu thì sao, cái tên Phương Chí Chiêu đó chỉ biết cờ bạc, cờ bạc đến mức tán gia bại sản, muốn ly hôn với mẹ cháu. Bây giờ tốt rồi, mẹ cháu chết, mọi người cùng giải thoát!”

Tám tuổi hoàn toàn không thể hiểu hết chuyện thế gian, nhưng Tiểu Phương đã có thể nghe ra sự tức giận của bà ngoại với mẹ. Cô chỉ còn lại bà ngoại, đã chuẩn bị muốn cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng hai năm sau bà ngoại cũng qua đời, luật sư Phương Đức nhận sự nhờ vả lúc bà ngoại còn sống, chính thức nhận nuôi Phương Dĩ. Khi đó Phương Dĩ cũng mới biết, thì ra mình có một người chị ruột, lớn hơn cô sáu tuổi, trùng tên trùng họ với cô cũng gọi là “Phương Dĩ”. Phương Dĩ không biết tại sao có một người khác cũng tên Phương Dĩ, nhưng cô khẳng định phải bảo vệ tốt tên mình.

Phương Dĩ đã sớm quên việc nhớ mẹ. Cho đến nửa năm trước, chú Khôn đồng hương tìm luật sư Phương giúp đỡ, Phương Dĩ mới biết được từ trong miệng chú Khôn, năm năm trước Thẩm Chiêu Hoa từng xuất hiện ở gần đường Bảo Hưng thành phố Nam Giang. Phương Dĩ đột nhiên nhớ tới, cô chưa bao giờ đến trước mộ mẹ bái tế bà, thậm chí ngay cả mộ bà ở đâu cô cũng không biết.

Phương Dĩ đứng trên ban công, ngơ ngác nhìn con đường bên ngoài. Con đường này tên là đường Bảo Hưng, rẽ đôi ra ngoài, còn có đường Bảo Hưng Nam và đường Bảo Hưng Bắc. Cô đã đi khắp đường tên là “Bảo Hưng”, từ đầu đến cuối không thấy một người phụ nữ trung niên tóc dài xinh đẹp.

Phương Dĩ nhún nhún mũi, cô đang đa sầu đa cảm, ở đâu truyền đến mùi thối? Đi ra phòng ngủ vừa nhìn, Chu Tiêu lại vắt chân ngồi trên ghế, ăn từng miếng to đậu hũ thối chẳng biết mua từ lúc nào.

“Anh...” Phương Dĩ chỉ anh.

Chu Tiêu nhét thẳng một miếng đậu hũ thối vào miệng, nhai mấy cái hỏi: “Ăn không? Mua phần em rồi.”

Trong lòng Phương Dĩ thương cảm, cảm que tre chọc một miếng đậu hũ thối, cắn một miếng lớn, không nói câu nào bắt đầu ăn.

Chu Tiêu lặng lẽ cười, hỏi cô: “Sao, muốn tìm mẹ em, nhưng không có manh mối?”

Phương Dĩ ăn một miếng xong mới nói: “Anh nghe trộm.”

“Là em nói quá lớn.”

Đậu hũ thối còn lại một miếng. Phương Dĩ liếc Chu Tiêu một cái, nhanh tay nhanh mắt cướp đến bên mép. Chu Tiêu hỏi cô đòi kẹo cao su. Phương Dĩ không tình nguyện lấy một cái cho anh. Chu Tiêu không mở vôi, không có ý tốt hỏi cô: “Bây giờ miệng hai chúng ta đều thối, em nói nếu như hôn thì là mùi gì?”

Phương Dĩ không ngờ Chu Tiêu lại không biết xấu hổ đùa giỡn lưu manh, nửa miếng đậu hũ thối ngậm trong miệng, ngay cả nhai cũng quên mất. Chu Tiêu chậm rãi mở kẹo cao su, lột áo khoác màu xanh lá, còn có một lớp áo khoác màu bạc, giống như đang lột quần áo người. Cuối cùng đối phương bị lột sạch, anh bỏ vào miệng, nhếch môi nói: “Tôi không ngại chết tôi, thì bắt đầu từ đậu hũ thối, chúng ta từ từ đi.”

Kì nghỉ Quốc khánh kết thúc, dưới lầu lại náo nhiệt. Phương Dĩ nghèo rớt mồng tơi, nghĩ cách moi tiền từ người nhân viên Chu Tiêu, bán cái này bán cái kia còn giúp mua đồ, mặt dày dùng máy tính công ty uống nước công ty, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm. Nhân viên bị hành vi của cô làm khiếp sợ. Tiểu Vương không ngừng lắc đầu: “Năm nay khó tìm việc sao? Thực ra việc kiếm tiền nhanh cũng có, chỉ xem cô có dám làm không.”

Phương Dĩ nói lời chính nghĩa: “Tiểu Vương, tôi không phải loại người đó!”

Tiểu Vương sững sờ: “Hả?” Lát sau mới phản ứng được, vỗ bàn cười ầm, nói, “Tôi cũng không phải người dẫn khách, hơn nữa cái đức hạnh vị thành niên này của cô, ai dám hả!”

Phương Dĩ vuốt tóc một cái, chống cùi chỏ lên bàn, mu bàn tay chống cằm, hơi nghiêng đầu, khoe miệng cười chum chím, một dáng vẻ muốn nói lại nghỉ, trong thanh khiết lộ quyền rũ, nhỏ giọng hỏi: “Vị thành niên?”

Tiểu Vương hơi choáng váng: “Không phải...”

“Vậy chính là nói anh muốn dẫn khách?”

Phương Dĩ lòng đầy cảm phẫn, Tiểu Vương tức khắc tỉnh táo, lắc đầu hất mọng tưởng vừa rồi ra, đứng đắn nói: “Đừng ngắt lời tôi. Nếu cô thiếu tiền thật, chỉ bằng đầu tư tài chính cùng tôi thử.”

Phương Dĩ quan sát công ty: “Mấy anh ở đây không phải cho vay định mức nhỏ sao, còn kiêm tài chính?”

“Không phải. Tôi biết một người môi giới chứng khoán, bình thường dùng tiền tiêu vặt chơi cổ phiếu, bây giờ kiếm được không ít. Cổ phiếu không phải cũng là đầu tư tài chính sao. Gần đây vài cổ phiếu đều rất ổn, tôi cũng không yêu cầu kiếm bộn, kiếm chút tiền để dành thôi.”

Đầu óc Phương Dĩ xoay chuyển nhanh: “Nếu lỡ tôi uống gió Tây Bắc?”

Tiểu Vương nói: “Sao có thể lỡ được, đến bây giờ tôi vẫn chưa lỡ. Lỡ tôi đền tiền cho cô!”

Phương Dĩ giơ tay lên: “Đợi câu này của anh!” Cô móc ví, lấy hết tiền ra, trình trọng giao cho Tiểu Vương, “Đây là toàn bộ tài sản của tôi, không có một xu trong thẻ ngân hàng. Bây giờ tôi giao tài sản tính mạng của tôi cho anh. Nào, chúng ta lập hợp đồng.”

Một tiếng sau, Tiểu Vương đứng trong phòng làm việc của Chu Tiêu. Chu Tiêu cầm vài tờ tiền cũ nát, “Toàn bộ tài sản chỉ có bốn trăm tám mươi chín đồng, còn là Nhân dân tệ?”

Tiểu Vương nói: “Thực ra là sáu trăm ba mươi chín, cô ấy để lại một trăm năm mươi phòng thân.”

“Nghèo đến vậy còn có lòng dạ ăn tôi!”

Tiểu Vương không nghe rõ: “Hả?”

Chu Tiêu không để ý anh ta, mở máy tính ra xem giá cổ phiếu, tiện tay mua vài cổ phiếu nhỏ, lại ra hiệu bốn trăm tám mươi chín đồng trên bàn: “Cầm xài đi, tiền thưởng.”

Tiểu Vương mặt mày hớn hở, nhanh chóng vớt tiền: “Cảm ơn giám đốc Chu!”

Phương Dĩ tiếp tục bôn ba trên con đường tìm việc dài đằng đẵng, thất lưng buộc bụng chỉ ăn hai bữa một ngày. Buổi tối nhận được điện thoại của Chu Tiêu: “Xuống đây!”

Phương Dĩ nói: “Làm gì!”

“Nhà tôi nhiều đồ ăn thừa quá, đồ sạch thì lãng phí, em xuống đây.”

Mánh khéo lấy lòng của Chu Tiêu quá vụng về, Phương Dĩ không trúng kế. Ai ngờ Phương Dĩ tắm xong đi ra, liền thấy Chu Tiêu mặc quần đùi áo ba lỗ, chân kéo thành chữ nhân đứng trong phòng khách, tay trái một con gà, tay phải một con vịt, còn chưa kịp để xuống, nói với Phương Dĩ: “Tắm xong rồi? Mau tới giúp một tay. Vừa rồi một người bạn nông thôn mang cái này tới, rõ ràng không hợp với phong cách nhà tôi.”

Phương Dĩ tưởng thứ Chu Tiêu mang tới ít nhất phải là canh gà hoặc thịt vịt kho, ai ngờ hình ảnh ghê rợn như vậy. Cô run rẩy chỉ anh: “Gà sống vịt sống thì phù hợp với phong cách nhà tôi?”

“Sai, là phù hợp với em!” Gà bay chó sủa thích hợp với cô. Chu Tiêu suy nghĩ có nên mua chó không.

Gà sống vịt sống dư thừa tinh thần và thể lực, vừa kêu vừa đập cánh. Trên thị trường vì cúm gia cầm đã sớm cấm bán gia cầm sống. Hôm nay Phương Dĩ nhìn thấy vật còn sống, tức giận sợ hãi qua đi thấy rất mới lạ, mặc kệ mình vừa tắm xong, ôm lấy con gà béo bắt đầu nghiên cứu. Chu Tiêu tưởng phụ nữ sẽ sợ gia cầm sống, có điều Phương Dĩ thuộc về ngoại tộc, hăn rất to gan, nhưng anh cũng không ngờ Phương Dĩ chẳng những to gan, còn yêu mến gia cầm như vậy, cười híp mắt vừa nhìn vừa sờ con gà. Chu Tiêu rót nước uống, chợt nghe Phương Dĩ nói: “Làm thịt tiếc lắm. Đây là gà mái, có thể đẻ trứng, tôi muốn nuôi nó!”

Chu Tiêu sắc nước, sắc xong cười âm, xách con vịt béo lên ném cho Phương Dĩ: “Cho em nuôi hết!”

Đương nhiên trong nhà Phương Dĩ không có cách nào nuôi gà vịt. Cô nhìn trúng sân nhà Chu Tiêu, ôm gà vịt về lại lầu dưới. Mới vừa lên đèn, ánh sáng trong sân rực rỡ, Chu Tiêu vừa tập luyện, vừa nhìn Phương Dĩ ngồi xổm cách đó không xa cho gà ăn, kêu: “Em nuôi em chịu trách nhiệm!”

Phương Dĩ nói: “Trứng đẻ ra là của tôi!”

“Ai thèm!”

Mái tóc dài của Phương Dĩ chưa khô, cô mặc áo ba lỗ màu hồng nhạt, hăng hái ngẩng cao rắc gạo đùa gà, nụ cười vui tươi, da dẻ mịn màng có sự ẩm ướt sau khi tắm. Đột nhiên Chu Tiêu nhớ tới lời ông chủ quán ăn vặt, chân vừa trắng vừa dài, mông rất vểnh, anh hơi khô miệng khô lưỡi, đứng dậy khỏi dụng cụ, lặng yên không tiếng động đi tới sau lưng Phương Dĩ.

Gạo trong lòng bàn tay Phương Dĩ bị lấy đi một nắm, cô liếc nghiêng Chu Tiêu đột nhiên tới, dịch về trước một chút, hỏi: “Cơ bắp hiện ra xong rồi?”

Chu Tiêu nói: “Sao, em luôn nhìn lên tôi?”

“Sao có thể, tôi sợ có người vận động chết đột ngột.”

Chu Tiêu như cười như không: “Tôi chết trước sẽ mang em đi cùng.”

Trên người Chu Tiêu có mồ hôi, vừa vận động, cơ bắp hai cánh tay còn rất rõ, cường tráng lại gợi cảm. Mặt Phương Dĩ hơi nóng, ném gạo còn lại xuống nói: “Tôi về đây, bye bye!”

Chu Tiêu ôm eo cô: “Cho Tiểu Tước của tôi ăn.”

“Tiểu Tước?” Phương Dĩ nghi hoặc.

“Cá sấu mõm dài.”

Phương Dĩ bắt lấy bàn tay ngang hông, dùng sức bẻ ngón cái của Chu Tiêu. Chu Tiêu khê kêu đau. Phương Dĩ nói: “Tiểu Tước của anh cái gì cũng ăn, chỉ bằng cắt tay anh cho nó ăn!” Dứt lời, cô nhanh chân chạy. Chu Tiêu đuổi theo vài bước, thấy cô chạy không còn bóng dáng, cười hôn ngón cái vừa bị Phương Dĩ bẻ.

Phương Dĩ quan tâm tình hình đẻ trứng của gà vịt, sáng sớm sau khi ngủ dậy đầu tóc rối bù ngồi xổm trên ban công xem gà vịt, nhân tiện ném một chút gạo từ trên cao xuống. Chu Tiêu không thấy Phương Dĩ xuống lầu cho gà ăn, nhắc nhở hai lần thấy Phương Dĩ không có phản ứng, tưởng cô nhiệt độ ba phút qua đi. Ai ngờ hôm sau anh vừa đi vào sân, liền bị gạo từ trên trời rơi xuống bắn trúng, chỉ nghe đỉnh đầu một tiếng “O”, lại ngẩng đầu, Phương Dĩ đã ngồi xuống, giấu mình đi. Chu Tiêu la: “Em ném tiếp đi. Không có tiền mua gạo, không đổi chết em!”

Cách ngày Chu Tiêu bảo người làm theo giờ mua trứng gà và trứng vịt, buổi tối bỏ tám cái trứng vào đồng cỏ khô trong sân. Bấy giờ rười sáng hôm sau, anh ngồi trong nhà uống cà phê, nghe thấy Phương Dĩ đứng trên ban công la to: “Chu Tiêu, mở cửa cho tôi!”

Chu Tiêu nhếch môi, vừa mở cửa chính công ty ra, Phương Dĩ đầu tóc rối bời liền xông vào, chạy thẳng như bay tới sân sau. Chu Tiêu nhân nhả vô sự đi theo, chỉ thấy hai tay Phương Dĩ mỗi bên vắt và cầm bốn cái trứng, vui mừng hơn hờ giờ với Chu Tiêu: “Anh xem, chúng đẻ trứng rồi!”

Chu Tiêu nói: “Chiên hai cái trứng ốp la cho tôi, tôi vẫn chưa ăn sáng.”

Phương Dĩ không muốn, ôm trứng muốn chạy. Chu Tiêu chặn đường cô: “Đây là em qua cầu rút ván?”

Phương Dĩ nói: “Tôi vội ra ngoài, không rảnh chiên trứng, cùng lắm tối về làm cho anh.”

Chu Tiêu thấp giọng hỏi: “Nói giữ lời?”

Phương Dĩ gạt đầu một cái. Chu Tiêu lại hỏi: “Muốn đi đâu, tôi đưa em.”

Phương Dĩ không được tự nhiên nói: “Không cần.” Đẩy Chu Tiêu ra bỏ chạy.

Phương Dĩ chạy lên lầu, tự chiên một cái trứng ốp la, hài lòng thỏa dạ ăn xong, mới thay đồ đi ra ngoài. Không bao lâu chạy tới tập đoàn Âu Hải, người phỏng vấn xếp thành hàng dài. Trạng thái tâm lý của Phương Dĩ như thường, buổi chiều cô còn hai công việc phải đi xin. Lễ Quốc khánh làm lỡ một tuần, bây giờ cô không thể chọn ba chọn bốn nữa, ai chịu cô, cô sẽ đi làm cho người đó. Hạ quyết tâm, Phương Dĩ vô cùng nghiêm túc chuẩn bị phỏng vấn. Gần hai tiếng sau mới tới lượt cô. Phỏng vấn kết thúc đi ra ngoài, đã sắp đến giờ cơm trưa, Phương Dĩ đói bụng kêu ùng ục, vội vàng đi tìm cơm trưa ăn. Ai ngờ cửa thang máy vừa đóng lại, cô liền thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới ngoài thang máy. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Phương Dĩ lập tức nhấn nút mở cửa, nhưng đã quá trễ.

Cửa thang máy bên cạnh mở ra, người bên cạnh ra hiệu cho Tưởng Dư Phi: “Đi.”

Lúc này Tưởng Dư Phi mới kịp phản ứng, lập tức bước vào thang máy.

20. Chương 20: Chu Tiêu Ghen

Trong thang máy lặng ngắt như tờ, một lát sau người bên cạnh phá vỡ yên lặng: “Quản lý Tưởng không phải người địa phương?”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Tôi là người địa phương, thời trung học đi học ở ngoài, mãi đến bây giờ tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mới về cách nay không lâu.”

Người bên cạnh lại nói: “Quản lý Tưởng vừa tốt nghiệp đã được tập đoàn Âu Hải xem trọng, tiền đồ sau này không có ranh giới.”

Phương Dĩ ra khỏi thang máy, nhưng không theo kế hoạch đã định đi tìm cơm trưa ăn, mà hướng về phía đá cẩm thạch sáng đến mức có thể soi gương trong đại sảnh tập đoàn chải vuốt tóc, kéo lại váy. Tối qua ngủ không ngon, lúc ra ngoài cũng không soi gương, không biết có vành mắt đen không. Ánh mắt Phương Dĩ nhìn thang máy chằm chằm. Qua không bao lâu, cô lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, lập tức cười chạy lên phía trước, lớn tiếng chào: “Tưởng Dư Phi!”

Tưởng Dư Phi ngẩn ra, khóe miệng từ từ nâng lên: “Phương Dĩ.”

Phương Dĩ hưng phấn: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh tới đây làm việc. Còn em, sau khi tốt nghiệp mãi không có tin tức của em.”

“Em tới đây tìm việc. Anh làm việc gì ở đây?”

Tưởng Dư Phi chưa kịp trả lời, phía sau đã có người nói: “Quản lý phòng tài chính, thay thế vị trí của Triệu Bình.”

Phương Dĩ kinh ngạc: “Chu Tiêu?”

Cuối cùng Chu Tiêu làm cho hai cái người quen mình này chú ý đến mình, cười nói: “Thì ra em quen quản lý Tưởng?”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Giám đốc Chu cũng quen Phương Dĩ?”

Thế giới quá nhỏ, người quen đều tụ tập hết cùng một chỗ. Tưởng Dư Phi là đàn anh đại học của Phương Dĩ, Chu Tiêu lại vừa mới quen Tưởng Dư Phi. Phương Dĩ thán phục Trái đất quả nhiên là tròn. Tưởng Dư Phi mời Phương Dĩ cùng ăn trưa, Phương Dĩ không hề suy nghĩ liền hoàn toàn đáp ứng.

Ba người vào phòng bao, Tưởng Dư Phi bảo Chu Tiêu gọi thức ăn, mình lại đặc biệt gọi tôm hùm Úc, cá pecca hấp và chân gà da hổ. Phương Dĩ cười hì hì nói: “Ba món này là món em thích nhất!”

Như có như không truyền đến một tiếng cười khẩy. Phương Dĩ neho mắt nhìn về phía Chu Tiêu, ánh mắt lại lập tức chuyển hướng sang Tưởng Dư Phi. Tưởng Dư Phi theo thói quen rửa sạch bộ đồ ăn cho Phương Dĩ, nói: “Em không nói tiếng nào chạy đến đây, cũng không chào hỏi. Lần này phỏng vấn vị trí gì, anh nói một tiếng giúp em?”

“Không, em muốn dựa vào thực lực!”

Lại có nụ cười khẩy như có như không truyền tới. Phương Dĩ không so đo với Chu Tiêu, thức ăn mang lên đủ, cô lịch sự nhã nhặn ăn. Sau khi dùng xong một bịch khăn ướt, Tưởng Dư Phi mở bịch khăn ướt của mình ra cho cô, một bữa cơm chủ và khách đều vui vẻ, ngay cả Chu Tiêu cũng bắt đầu sánh đôi võ lũng cùng Tưởng Dư Phi.

Sau khi ăn xong trao đổi số điện thoại, Tưởng Dư Phi không có thời gian đưa Phương Dĩ về, “Anh và giám đốc Chu còn việc phải nói, em về thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Em về vậy thôi, anh nhanh đi làm việc của anh đi, không cần để ý đến em!” Chu Tiêu đã gọi xong taxi ở ngoài nhà hàng cho cô. Phương Dĩ vừa vẫy tay với Tưởng Dư Phi, vừa chui vào xe. Sau khi xe chạy cô còn mãi nhìn ra sau, lòng tràn đầy vui mừng không có cách nào nói. Tâm trạng vui sướng lại biến mất sau khi về đến nhà. Phương Dĩ nhìn chằm chằm đồng hồ tính tiền taxi: “Bác tài, đồng hồ tính tiền của bác có hư không?”

Bác tài taxi không vui: “Cô gái, ý cô là gì. À, cô nói xe tôi là xe phi pháp?”

Phương Dĩ khóc không ra nước mắt móc tiền ra. Sao cô cứ mãi quên tình hình kinh tế của mình eo hẹp, lại ma xui quỷ khiến ngồi taxi. Trả tiền xe xong, ví tiền cơ bản đã trống rỗng. Phương Dĩ đau lòng che ngực, tâm trạng tốt sau khi gặp Tưởng Dư Phi đã biến mất gần như không còn.

Phương Dĩ chạy vào công ty lầu dưới, nhân viên đều đang bận rộn. Tên Lửa che hộp cơm lại: “Tiểu Phương, cô thiếu tiền cũng không thể tới cướp cơm trưa của chúng tôi!”

“Ai cướp cơm trưa của anh, tôi mới vừa ăn tôm hùm Úc xong!”

Rõ ràng Tên Lửa không tin. Phương Dĩ tìm được Tiểu Vương, nói: “Bốn trăm tám mươi chín đồng tôi đưa cho anh trước đây, anh trả lại tôi đi!”

“Hả?”

Phương Dĩ trợn mắt: “Chẳng lẽ thua lỗ hết rồi?”

Tiểu Vương xua tay: “Không phải không phải, mới mấy ngày, cô đã muốn lấy về?”

Phương Dĩ nói: “Nếu không thì anh trả hai trăm đồng cho tôi trước.”

Tiểu Vương nói: “Chao ôi, cũng không phải cô không biết tôi sợ vợ, lấy đâu ra hai trăm đồng cho cô.”

Phương Dĩ không tin: “Trước đó anh còn nói anh kiếm được rất nhiều tiền riêng.”

“Đúng thế, tiền riêng tôi đầu tư hết vào chứng khoán, đâu ra tiền mặt đưa cho cô.”

“Vậy anh trực tiếp lấy lại tiền từ người môi giới chứng khoán của anh giúp tôi, tôi cần dùng gấp.”

Tiểu Vương đành chịu: “Được được được, buổi chiều tôi tìm anh ta.”

Phương Dĩ uể oải rời khỏi, nghe thấy Tên Lửa nói nhỏ phía sau: “Còn khoe khoang ăn tôm hùm Úc, tôi thấy ăn còn không bằng Tiểu Tước!”

Có người hỏi: “Tiểu Tước là ai?”

Phương Dĩ nổi giận đùng đùng quay đầu: “Một con cá phí tiền!”

Ba giờ chiều Chu Tiêu mới về công ty. Tiểu Vương chờ anh đã lâu, gặp anh liền nói: “Giám đốc Chu, buổi trưa Tiểu Phương cô ấy...”

“Tìm cậu đòi tiền?”

Tiểu Vương giật mình: “Sao anh biết?”

Chu Tiêu cười khẩy: “Cậu giả chết, việc còn lại đừng để ý.”

Phương Dĩ cảm thấy mình quá thê thảm, lớn đến hôm nay còn chưa từng nghèo túng thế này. Cô ăn còn thua kém một con cá, nghĩ tới liền rơi lệ, chỉ có thể cầu khẩn phỏng vấn có thể truyền đến tin vui, tốt nhất có thể được tập đoàn Âu Hải tuyển dụng.

Buổi tối cô làm cơm chiên trứng, vừa ăn vừa dựa vào số điện thoại cô Mã cho cô tìm mấy chủ nhà trước. Gọi xong ba cuộc, đột nhiên cửa bị mở ra, Phương Dĩ liếc cửa một cái, nhanh chóng ăn hết cơm còn lại, lúc còn một miếng cuối cùng thì chén bị người khác giật lấy.

Chu Tiêu neho mắt nhìn hạt cơm dưới đáy chén, hỏi: “Còn lại mấy cái trứng?”

Phương Dĩ nói: “Không còn mấy cái.”

“Chiên trứng cho tôi.”

“Chờ chúng nó để thêm vài cái trứng nữa, tôi sẽ chiên cho anh.”

“Ôi.” Chu Tiêu cười, “Em keo kiệt đến mức ngay cả trứng cũng tiếc?”

Anh không nói keo kiệt còn đỡ, vừa nói keo kiệt Phương Dĩ liền nổi giận: “Anh còn nói. Kêu taxi cho tôi làm gì, có biết taxi đắt cỡ nào không!”

“Tôi có phong độ lịch sự cũng sai? Bữa trưa em ăn còn là tôi mời đấy!”

“Rõ ràng là Tưởng Dư Phi mời!”

“Con mắt nào của em thấy cậu ta bỏ tiền?”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, lúc tính tiền cô đi toilet, rốt cuộc là ai bỏ tiền cũng không thể nào biết được. Chu Tiêu cười lạnh: “Sao, nói đến Tưởng Dư Phi là cảm rồi? Người yêu cũ của em?”

Phương Dĩ trừng anh: “Anh nói bậy gì đó!”

Sắc mặt Chu Tiêu hơi chuyển biến tốt: “Không phải người yêu cũ, vậy trước đây cậu ta thích em?” Không chỉ hiểu sở thích Phương Dĩ, còn rửa ly lấy khăn cho cô, chăm sóc cô từng lo từng tí.

Phương Dĩ cười gượng: “Không có.”

“Vậy thì là em thích cậu ta.”

Phương Dĩ chuẩn bị đi rửa chén, không trả lời câu cuối cùng của Chu Tiêu. Chu Tiêu lắc đầu: “Phương Dĩ, em cận mắt độ? Có tiền đi làm mắt kính không?”

Phương Dĩ cũng không quay đầu lại: “Chưa thật.”

Chu Tiêu đập cửa rời khỏi.

Có người ghen vì cô, tâm trạng Phương Dĩ rất khó dùng lời hình dung, lúc thì phần uất lúc thì vui sướng, không biết nguyên nhân phần uất, cũng không biết nguyên nhân vui mừng. Cô ngồi xổm trên ban công rắc gạo, thỉnh thoảng đứng dậy, lộ ra nửa người rình trộm nhà Chu Tiêu, nhưng tiếc là không nhìn thấy, chỉ có ánh đèn tràn ra.

Hôm sau, gà vịt đều không đẻ trứng, Phương Dĩ hơi mất mát. Cô chiên hai cái trứng ốp la, suy nghĩ một chút, nhét hết hai cái vào bụng mình. Giờ làm việc lâu dưới vừa đến, Phương Dĩ lập tức lao xuống tìm Tiểu Vương, nhưng lại không thấy bóng dáng Tiểu Vương.

Tên Lửa ăn bánh bao nhân thịt nói: “Cậu ta đã xin nghỉ sinh nửa tháng.”

Phương Dĩ khiếp sợ: “Tiểu Vương là phụ nữ?”

Tên Lửa phun một miếng bánh bao ra: “Khụ khụ, không phải. Vợ Tiểu Vương sắp sinh rồi, công ty có phúc lợi này, vợ sinh con, cậu ta cũng có thể xin nghỉ sinh.”

Phương Dĩ chia tay: “Cho tôi số điện thoại Tiểu Vương.”

Phương Dĩ gọi thông điện thoại Tiểu Vương. Tiểu Vương nói với cô: “Xin lỗi nha Tiểu Phương, tôi về quê với vợ rồi, chờ tôi về sẽ đưa tiền cho cô.”

“Anh xin nghỉ nửa tháng, tôi không chờ được nửa tháng.”

Tín hiệu di động của Tiểu Vương không tốt, “A lô, a lô” mấy tiếng liền cúp máy. Lúc Phương Dĩ gọi lại đã không gọi được, tức đến mức cô không ngừng cào đầu. Tên Lửa an ủi: “Bình tĩnh đi.”

Phương Dĩ nhìn về phía anh ta: “Tên Lửa, anh cho tôi mượn hai trăm nhé?”

Tên Lửa chuồn đi. Phương Dĩ chuyển mục tiêu sang những người khác, “Một trăm cũng được.” Khẽ cắn răng, “Năm mươi cũng được!”

Mọi người đều bận việc của mình, không có cả thời gian tán dóc với Phương Dĩ. Rốt cuộc Phương Dĩ thấy rõ âm lạnh tình người, đau lòng muốn chết quay về nhà, rưng rưng gọi thông điện thoại Đại Phương. Đại Phương từ chối một tiếng: “Em về, muốn bao nhiêu tiền chị cho em hết.”

Phương Dĩ đi tới đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng nháy nháy mắt, cuối cùng nén ra một chút nước mắt lấp lánh. Cô tìm đúng góc độ tự chụp hai tấm hình, đưa lên WeChat. Không bao lâu có tin mới, Bong Bống gửi tới tấm hình mắt đỏ ngầu nước mũi chảy ròng, nói lớn: “Dì khóc không đẹp như cháu!”

Phương Dĩ đứng phải bức tường cảm hận nghiêng rằng, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Quay đầu nhìn, Chu Tiêu mặc một bộ âu phục thư nhàn, nhìn cô chăm chăm một chút, mới ung dung thông thả lấy tay trái ở trong túi ra, trong tay cầm một thứ.

“Sao thiếu tiền không nói với tôi? Muốn bao nhiêu, một ngàn?” Chu Tiêu mở ví tiền màu đen ra, lấy hết tiền mặt bên trong, “Bình thường tôi quẹt thẻ, chỉ có một ngàn tiền mặt, em lấy dùng trước, không đủ lại tới chỗ tôi lấy.”

21. Chương 21: Không Ngừng Mập Mờ

Mắt Phương Dĩ chứa những giọt nước mắt lấp lánh. Mấy tờ tiền đó đang rút ngắn từng chút một, cuối cùng kề trước mặt cô. Cô không chớp mắt, mắt sắp trừng thành mắt lé, tay bị Chu Tiêu nắm lấy, tiền mặt được để lên.

Tay cô thả lỏng góp thành quyền, không lấy nhưng cũng không đẩy ra. Chu Tiêu nói: “Giờ tan làm tôi mới biết em từng mượn tiền bọn Tên Lửa. Nếu có thể mở miệng với bọn Tên Lửa, sao không chịu mở miệng với tôi, hả?”

Phương Dĩ giật giật tay, lẩm bẩm hai chữ. Chu Tiêu nghe không rõ: “Em nói gì?”

Phương Dĩ có khí phách nói: “Tôn nghiêm!”

Chu Tiêu sững sờ, cười đến mức lồng ngực phập phồng, kiên quyết nhét tiền vào tay cô: “Chỉ cho em mượn ứng phó, không có nói không cần em trả. Lúc nào kinh tế thư thả rồi thì trả lúc đó, trả tiền theo giai đoạn cũng được.”

Trên trời sẽ không rơi bánh nhân thịt, Phương Dĩ lại không ngu. Cô nắm chặt xấp tiền này, nói: “Tôi sẽ không cần tiền của anh, anh lấy về đi.”

Chu Tiêu cúi đầu nhìn tay cô, ngoài miệng nói không cần, động tác lại thành thật như vậy. Anh nín cười hỏi: “Tôn nghiêm của em chỉ nhằm vào tôi? Nói như vậy, địa vị của tôi trong lòng em khác biệt, thật vinh hạnh.”

“Phép khích tướng cũng không có tác dụng, không cần là không cần.”

Phương Dĩ lại nắm chặt tiền một cái, khế cắn răng, nhét hết chúng vào tay Chu Tiêu. Tay Chu Tiêu lớn, trực tiếp nắm lấy tay cô, “Em cho tôi cách liên lạc với người nhà của em.”

Phương Dĩ không hiểu: “Hả?”

“Em chết đói ở đây, chẳng lẽ bảo tôi nhật xác cho em? Cho tôi mau!”

Bầu không khí cứng ngắc. Lần đầu tiên Chu Tiêu gặp phải tình huống đưa tiền cho người ta ngược lại bị từ chối. Hai người từ đứng đến ngồi, ở giữa cách trăm tờ tiền mặt. Cuối cùng Chu Tiêu nhìn về phía kệ hàng, chỉ còn rải rác vài gói đồ. Anh cắn răng chỉ kệ hàng: “Tôi mua mấy thứ đó.”

Phương Dĩ quay đầu nhìn kệ hàng, cả kinh nói: “Anh dùng băng vệ sinh?”

Chu Tiêu đen mặt: “Cho mẹ tôi!”

Cảm xúc hối hận trước đó của Phương Dĩ quét sạch một cái. Cô hỏi: “Còn có đi?”

Sắc mặt Chu Tiêu khó coi: “Em có thể cầm miệng một cách thích hợp. Có bán không?”

Phương Dĩ lập tức nhặt ba gói băng vệ sinh còn sót lại, giải thích cho Chu Tiêu: “Một gói dùng ban đêm, một gói dùng ban ngày, còn có một gói là loại mini.”

Chu Tiêu cứng đờ ôm ba gói đó: “Không cần nói cho tôi!”

Phương Dĩ cười híp mắt: “Phải phải.”

Ba gói băng vệ sinh không đến một trăm đồng, lần này Chu Tiêu tính rõ với cô: “Bình tôi kia đâu? Lấy ra!”

Phương Dĩ ôm tôi ngâm giấm, hơi không cam lòng. Chu Tiêu trực tiếp rút bình đi, cười lạnh ném một trăm đồng lại. Về đến nhà, anh vớt tôi ngâm giấm vào thùng rác, qua năm phút gọi điện thoại cho Phương Dĩ: “Xuống đây ăn cơm.”

Phương Dĩ cầm tờ một trăm đồng mới tinh nhìn trái nhìn phải, nhìn xong cẩn thận bỏ vào ví. Suy nghĩ một chút, cô vào bếp chiên hai cái trứng ốp la, chiên xong lại hơi chần chờ. Chu Tiêu lại gọi điện tới giục, Phương Dĩ nói: “Xuống ngay.” Không có thời gian ngẫm nghĩ, cô lập tức bưng chén xuống lầu.

Chu Tiêu xới ra hai chén cơm trắng nóng hổi, liếc trứng ốp la Phương Dĩ mang tới một cái, nói: “Muốn ăn một cái trứng ốp la đúng là không dễ.”

Phương Dĩ cười nhạo: “Ăn đi ăn đi.”

Phương Dĩ ăn hết sức tập trung. Chu Tiêu làm hai việc một lúc, từ đầu đến cuối ánh mắt quanh quẩn trên mặt cô, theo thời gian gấp thức ăn cho cô, lặng lẽ dịch ghế đến gần bên cô. Lúc Phương Dĩ muốn lột cua, Chu Tiêu gạt tay cô ra, nói: “Để tôi.”

Mặt Phương Dĩ ửng đỏ, chờ chốc lát, Chu Tiêu bỏ cua đã lột xong bên tay cô, nói: “Sao lần này chịu xuống ăn?”

Phương Dĩ yên lặng, chờ mặt hết ửng đỏ, cô mới nói: “Dịch vụ sau khi bán băng vệ sinh.”

Động tác Chu Tiêu cứng đờ, anh cười nhạo: “Mạnh miệng.”

Phương Dĩ ăn cơm xong liền muốn rời khỏi, Chu Tiêu lại bắt cô đi rửa chén: “Cái này mới là dịch vụ sau khi bán. Ăn chục một bữa rồi muốn đi, đâu ra chuyện tốt như vậy?”

Phương Dĩ căm giận, chút cảm xúc mơ hồ vừa rồi phút chốc biến mất gần như không còn. Trong nháy mắt cô khôi phục như thường, lúc rửa chén “ầm ầm loảng xoảng”. Chu Tiêu uống đồ uống dựa bên cạnh bồn,

vui vẻ thưởng thức đáng vẻ bị anh hành hạ của cô, một lúc sau mới để đồ uống xuống, nắm lấy tay ngâm trong nước của Phương Dĩ, thấp giọng nói: “Được rồi, để tôi. Em cho Tiểu Tước ăn giúp tôi.”

Tâm trạng Phương Dĩ tối nay lên lên xuống xuống, sắc mặt cũng thoát biến thoát đổi, đến lúc cho con “Tiểu Tước” hung tàn ăn xong, Chu Tiêu lại còn muốn đưa cô lên lầu. Phương Dĩ không thể nhận được nữa: “Dừng lại, đi về!”

Trên cầu thang đen kịt, im lặng một hồi, Phương Dĩ mới nghe thấy giọng Chu Tiêu truyền đến, vô cùng trầm: “Vậy ngủ ngon, ngày mai gặp.”

Về đến nhà, Phương Dĩ phát điên, lần qua lần lại không cách nào ngủ được, quệt di động muốn tìm Đại Phương tán gẫu, ai ngờ lại không cẩn thận gọi điện thoại Chu Tiêu, cô lập tức hoang mang rối loạn cúp máy. Dưới lầu Chu Tiêu nghe thấy chuông di động reo một tiếng liên tắt, đi tới nhìn, lại là Phương Dĩ gọi tới. Anh không kiềm chế được cơn giận, gọi lại, Phương Dĩ lại cúp máy ngay. Chu Tiêu không nén được, trực tiếp chạy lên lầu gõ cửa phòng ngủ Phương Dĩ.

Phương Dĩ nằm trên giường giật nảy mình, lật đật mặc áo ngực vào, la: “Tối đây tối đây!”

Chu Tiêu đập không ngừng: “Nhanh lên chút”

Phương Dĩ rồi bù trốn sau cửa: “Nửa đêm anh làm gì đó!”

“Mở cửa!”

Phương Dĩ nói: “Không ra, có chuyện gì cứ nói thế này.”

“Vừa rồi em gọi điện thoại cho tôi.”

“Tôi không cẩn thận nhấn nhầm!”

Chu Tiêu đành trệ, lại nói: “Tôi gọi lại cho em, tại sao cúp máy?”

“Tôi phải đi ngủ.”

Chu Tiêu nổi giận: “Phương Dĩ, mở cửa!”

Phương Dĩ chống cửa: “Nửa đêm mở cửa cho anh, anh tưởng tôi ngốc?”

Chu Tiêu bị cú điện thoại một giây liền cúp kia của cô khiêu khích rục rịch góc đầu dậy, quay đầu nhưng lại bị một vỏ, nghiêng rặng kèn kẹt về lầu dưới, rót liền ba ly nước đá, càng nghĩ càng không cam lòng, lúc ngủ lần qua lần lại khó ngủ. Trong mơ Phương Dĩ mặc váy màu hồng nhạt, ngồi xổm trong sân cho gà ăn, anh lột dây vai áo của cô. Tỉnh dậy, trời sáng choang, Chu Tiêu khô miệng khô lưỡi, nằm thẳng nhìn trần nhà rất lâu.

Phương Dĩ cũng ngủ không ngon, đón lấy vành mắt đen rồi đến một công ty phỏng vấn một lần. Trên đường về tình cờ gặp Triệu Khang cầm kem đi từ siêu thị ra. Phương Dĩ cướp kem trong tay Triệu Khang, vừa ăn vừa hỏi: “Bảo mẫu của cậu đâu?”

Triệu Khang ngỡ ngác nhìn cây kem chằm chằm: “Dì ấy đi mua thức ăn rồi.”

Triệu Khang đi theo Phương Dĩ, Phương Dĩ đuổi cậu ta: “Anh trai cậu sẽ mắng cậu đó, về nhà nhanh đi.”

Triệu Khang nói: “Em mời chị ăn kem, chị chơi với em.”

Phương Dĩ chỉ cậu ta: “Có phải bình thường cậu giả ngốc không?”

Triệu Khang kéo tay cô: “Không phải, em là thiếu năng, không phải ngốc.”

Phương Dĩ dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút lại xót xa cho cậu ta. Hai người tay trong tay đi về nhà Phương Dĩ, lúc qua đường vừa vặn thấy Chu Tiêu đi ra ngoài về. Triệu Khang la to: “Anh Chu!”

Chu Tiêu quay đầu lại, liếc bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người một cái, cười hỏi: “Tiểu Khang lại đến tìm chị Phương?”

Triệu Khang nói: “Chị Phương đã ăn kem của em, đồng ý chơi với em.”

Chu Tiêu như cười như không nhìn về phía Phương Dĩ: “Thu hoạch rồi!”

Triệu Khang có đôi mắt tốt, thấy trong sân có gà vịt, hưng phấn lao vào trong. Phương Dĩ không kéo được, thấy chủ nhà Chu Tiêu cũng không phản đối, cô dứt khoát đi theo Triệu Khang. Chu Tiêu lấy hai lon đồ uống ra cho họ, hỏi Phương Dĩ: “Lại đi tìm việc?”

Phương Dĩ gật đầu một cái. Đột nhiên Chu Tiêu nói: “Tiểu Khang mời em ăn kem em liền chơi với nó, hôm qua tôi mời em ăn một bữa ngon, có phải em cũng nên ‘chơi một chút’ với tôi không?”

Phương Dĩ mút một miếng kem, ngây thơ nói: “Tiểu Khang thích chơi, cậu ta sẽ chơi với anh!”

“Ít giả ngu đi.” Chu Tiêu rút muỗng kem của cô, “Có xấu hổ không, ngay cả quà vặt của trẻ con cũng lừa.” Nói xong tự ăn, cũng không ghét bỏ nước miếng của Phương Dĩ.

Phương Dĩ “ơ” một tiếng, ghét bỏ đưa hết cho anh, vừa nhìn Triệu Khang chơi đùa, vừa gọi vài cuộc điện thoại. Chu Tiêu biết cô đang tìm chủ nhà cũ, hỏi cô: “Vẫn không có tin tức?”

Phương Dĩ lên mặt cụt non: “Biển người mênh mông, mò kim đáy bể.”

Chu Tiêu cười: “Chi bằng tôi chụp hình giúp em, dán mặt em đầy phố lớn ngõ nhỏ. Mẹ em đẹp như em, người khác nhất định có thể nhận ra.”

Phương Dĩ bị anh chế giễu, đang muốn phản bác, đột nhiên Triệu Khang ôm con gà béo tới: “Em nhớ rồi!”

Con gà béo gáy không ngừng, Phương Dĩ sờ sờ đầu gà, hỏi: “Cậu nhớ cái gì?”

“Cô chú nhà bên cạnh đó, nhà họ bốc cháy, cô đó đẹp như chị.”

Phương Dĩ và Chu Tiêu nhìn nhau. Chu Tiêu hỏi: “Chị Phương có giống cô đó không?”

Triệu Khang nhớ lại: “Chắc là giống.”

Năm năm trước Triệu Khang mới mười ba tuổi, lại là tình huống thế này, lời nói không nhất định chính xác. Nhưng Phương Dĩ tựa như nhìn thấy hi vọng, Chu Tiêu lại gọi nước lạnh vào cô: “Đừng quên, chính là căn nhà đó bốc cháy năm đó.”

Phương Dĩ phớt lờ anh. Sau khi đưa Triệu Khang về nhà, cô tiện đường đi tìm cô Mã, cô Mã nói: “Nhà bên cạnh? Nhà bên cạnh chính là nhà ông Trịnh. Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, khoảng thời gian trước tôi còn đụng phải ông Trịnh, nhưng tôi không có số điện thoại ông ấy, lần sau hỏi thăm giúp cô.” Lại nói, “Lại đây, mang bịch rác này đi đổ giúp tôi. Đúng rồi, tôi làm chút chân gà ngâm ớt, cô mang đi cho Tiểu Chu nếm thử giúp tôi. Không được ăn vụng.”

Phương Dĩ về đến nhà, tức tối bắt bình ném chân gà ngâm ớt cho Chu Tiêu. Chu Tiêu cười trả hộp giữ tươi lại cho cô: “Được rồi được rồi, mời em ăn.”

Cách ngày thứ Sáu, sáng sớm Chu Tiêu ra ngoài làm việc, người làm theo giờ dọn dẹp vệ sinh. Lúc dọn bàn trà, lại lục ra ba gói băng vệ sinh trong ngăn bàn.

Người làm theo giờ hơn năm mươi tuổi, có thể trò chuyện tương đối với vài nữ nhân viên trong công ty Chu Tiêu. Sau khi dọn vệ sinh xong, thần bí nói chuyện băng vệ sinh ấy cô ấy biết, hai tiếng sau truyền khắp công ty, toàn thể nhân viên đều biết Chu Tiêu có sở thích đặc biệt. Phương Dĩ đang gặm chân gà, cười hi hi hỏi: “Sao mấy người biết là sở thích đặc biệt, không thể là mua ẹ anh sao?”

Nhân viên nói: “Mẹ anh ấy ở nước ngoài, chẳng lẽ muốn chuyển ba gói băng vệ sinh qua bằng đường máy bay? Còn nữa, trước đây giám đốc Chu có bạn gái không tôi không biết, bây giờ khẳng định là không có.”

Phương Dĩ gặm đến sung sướng: “Có lẽ trời nóng, anh ta dùng để làm đế lót giày hút mồ hôi.”

Đang nói chuyện, gáy Phương Dĩ kéo căng một cái, bên tai có người âm u nói: “Vào đây với tôi.”

22. Chương 22: Bị Đau Mắt Hột

Mặt Chu Tiêu u ám, ngồi trên ghế giám đốc, cũng không chào hỏi Phương Dĩ. Phương Dĩ từng gặm chân gà ngâm ớt, miệng quá mặn muốn uống nước, giục Chu Tiêu có chuyện gì thì nói mau, lại không nhin được thêm một câu: “Tôi thấy sắc mặt anh, gần đây không dễ nổi giận, xem bói lửa anh mười năm tám năm, Phương Dĩ tôi rất... Ồ!” Phương Dĩ nói một nửa, chỉ trích Chu Tiêu, “Anh có lắm không!”

Đột nhiên Chu Tiêu cởi giày, chống hai chân trên bàn làm việc, vớ đen mới tinh. Anh chỉ sần nhà: “Cho em xem kĩ để lột giày của tôi.”

Phương Dĩ ghét bỏ: “Anh tưởng anh là gót sen ba tác*? Gót chân anh như cục gạch, đừng cởi giày tự rước lấy nhục.”

*Gót sen ba tác: tục bó chân của người Trung Quốc thời xưa.

Chu Tiêu nói: “Em xem không? Tôi để tới trước mặt em cho em xem?”

Phương Dĩ chống nạnh: “Nhân viên của anh nói anh cất giữ ba gói băng vệ sinh có sở thích đặc biệt. Tôi nói anh mua ẹ anh, mấy cô ấy nói mẹ anh ở nước ngoài, tôi thuần túy là vì bảo vệ hình ảnh cá nhân của anh mới nói anh lấy băng vệ sinh làm để lột giày, đúng là làm phúc phải tội!”

“Bảo vệ hình ảnh cá nhân của tôi, sao em không nói là tôi mua giá cao ở chỗ em, sợ em không có tiền xài sẽ chết đói, đưa em một ngàn em không muốn, mua ba gói băng vệ sinh của em em nhận được một trăm, cái này có khác gì tặng tiền không cho em? Em đổi cách tiếp nhận lòng tốt của tôi, chẳng qua là để bản thân vượt qua cửa ải trong lòng!”

Chu Tiêu thoáng cái kéo đề tài tới tâm lý học, Phương Dĩ xoay vòng vòng theo suy nghĩ của anh: “Tôi còn bán một bình tỏi ngâm giấm cho anh!”

Chu Tiêu nhảy đề tài, lại chuyển về băng vệ sinh: “Tôi là ông chủ công ty, trước mặt nhân viên nhất định phải có uy nghiêm. Uy nghiêm em hiểu không, hả? Nói tôi dùng băng vệ sinh làm để lột giày, em có tin đợi một hồi tôi đi ra ngoài, họ sẽ liên tục lén nhìn chăm chăm giày tôi không?”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút: “Không tin!”

“Đánh cược với em, nếu họ làm như thế, hai ngày nghỉ này của em thuộc về tôi!”

Phương Dĩ tỉnh ngộ, thì ra Chu Tiêu muốn hẹn hò với cô. Đáy lòng cô hoan hỉ, nhưng không muốn rơi vào bẫy của anh. Ai ngờ Chu Tiêu lại nói: “Nếu tôi thua, cho em một ngàn!”

Chu Tiêu lạnh lùng đi ra khỏi phòng làm việc, nhân viên đều cúi đầu nghiêm túc làm việc. Phương Dĩ đi sau lưng anh, cười đến mức hai mắt híp lại thành một đường. xoa tay chuẩn bị nhận tiền bất cứ lúc nào. Chu Tiêu ở phía trước đột nhiên lớn tiếng hỏi: “Tên Lửa đâu?”

Một nhân viên đáp: “Hình như bệnh trĩ của Tên Lửa phát tác, ở trong toilet.”

Cuộc đối thoại của hai người thành công thu hút sự chú ý của những nhân viên khác, mọi người nhao nhao ngẩng đầu lên, không hẹn mà cùng nhìn về phía Chu Tiêu, tầm mắt rơi chậm rãi từ mặt anh xuống chân anh. Chu Tiêu nhếch mép, mọi người lập tức cúi đầu.

“Thế nào?”

Phương Dĩ không dám tin: “Đám người anh mời này đều là người gì thế!”

“Người bình thường có thể nói chuyện được với em?”

Phương Dĩ oán thầm, người bình thường cũng không thể thích cô, có điều quá tự coi nhẹ mình, cô sẽ không nói câu này ra khỏi miệng.

Hai ngày nghỉ của Phương Dĩ thuộc về Chu Tiêu, bắt đầu thực hiện từ tối nay.

Giường bơm hơi trên lầu đã dính đầy bụi, Chu Tiêu bơm lên lần nữa, lại lau sạch giường, kêu lớn: “Phương Dĩ, em còn chưa tắm xong?”

Phương Dĩ tắm trong nhà tắm, sau khi tắm xong vô cùng không tự nhiên không muốn ra ngoài. Sau khi đêm xuống Chu Tiêu liền chạy lên, hai người giăng co một tiếng trong phòng khách, Phương Dĩ lại trốn vào phòng ngủ, Chu Tiêu ở lì không đi. Phương Dĩ còn muốn tắm rồi đi ngủ, chịu đựng đến mười hai giờ, quả thực Phương Dĩ nhịn không được, lúc này mới chạy ra rửa mặt.

Phương Dĩ bó mình vô cùng chặt, ngoài đồ ngủ còn khoác thêm một cái áo khoác mùa thu, quần ngủ cũng đổi thành quần dài, soi gương kiểm tra xong, cô mở cửa phòng tắm, muốn nhanh chóng về phòng ngủ. Ai ngờ vừa mở cửa ra, cô liền bị Chu Tiêu chặn ngoài cửa dọa cho giật nảy mình, lùi ra sau một bước vỗ mạnh ngực: “Anh làm gì đó!”

Chu Tiêu quan sát cô từ đầu đến chân, ánh mắt vừa chế giễu vừa khinh thường, lời Phương Dĩ ra khỏi toilet, nói: “Tôi muốn tắm, đừng nhìn trộm.”

Phương Dĩ nói: “Nhìn anh thêm một cái, tôi cũng sợ bị đau mắt hột!”

Một đêm sống hòa thuận với nhau, buổi sáng Phương Dĩ ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, thức dậy đi tới phòng khách, thấy trên bàn có sữa đậu nành, bánh quẩy và mấy món điểm tâm, sờ bụng gọi: “Chu Tiêu?”

Gọi hai lần không có người đáp lại, cô đi tới, lặng lẽ lấy vài món điểm tâm, lại đổ một ly sữa đậu nành nhỏ, trốn vào phòng ngủ lập tức bắt đầu ăn. Năm phút sau có người gõ cửa, nói: “Phương Dĩ, em chưa đánh răng.”

Miệng Phương Dĩ nhét đầy đồ ăn, nhớ lại chốc lát, hình như chưa đánh răng thật. Cô giả chết ăn sáng xong, lại chạy đến ban công tập thể dục mười phút, lúc chuẩn bị kết thúc đột nhiên nhìn thấy Chu Tiêu xuất hiện trong sân, vẩy chút gạo xuống đất, rồi đến máy chạy bộ vận động. Phương Dĩ chống lan can ban công thưởng thức người đàn ông cường tráng lúc sáng sớm, tâm trạng vô cùng hào hứng.

Cô Mã nói ông Trịnh chắc là ở phía Tây thành phố. Khoảng thời gian trước vô tình gặp được ông ấy nói chuyện phiếm, ông Trịnh từng nhắc tới chuyện mua nhà sắm đồ. Phương Dĩ định đến phía Tây thử thời vận, người lớn tuổi thích đi dạo công viên đánh cờ tướng, hôm nay lại là thứ Bảy, nói không chừng thực sự có thể chạm mặt ông ấy.

Chu Tiêu tắm một cái, tóc còn chưa khô, mặc quần áo không có vẻ đẹp thường ngày. Hôm nay anh chỉ mặc một cái áo thun màu đen bình thường, sau khi đeo kính râm lên có chút tàn khốc. Phương Dĩ không nhịn được huyết sáo. Chu Tiêu cười: “Thật đây an toàn!”

Chu Tiêu làm tài xế miễn phí, dọc đường hỏi Phương Dĩ: “Đánh răng rồi?”

Phương Dĩ nhe răng: “Lo lái xe đi!”

“Buổi chiều đi xem phim.”

“Không muốn.”

“Mặc kệ em muốn hay không, hôm qua em thua cược!”

Phương Dĩ nắm chặt dây an toàn: “Vậy xem phim hoạt hình.”

Chu Tiêu cứng đờ: “Không thành vấn đề!”

Phía Tây có một công viên lớn, trong đình nghỉ mát của công viên có rất nhiều ông bác chơi cờ tướng đánh poker. Phương Dĩ chạy đi bắt chuyện: “Bác ơi, tài đánh cờ của bác tuyệt vời quá, thật lợi hại!”

Ông bác trừng cô: “Cô có ý gì?”

Người đối diện cười rộ lên: “Đây là bảo ông sớm nhận thua một chút!”

Chu Tiêu xách Phương Dĩ sang một bên: “Có biết đánh cờ không?”

Phương Dĩ nói: “Tôi biết máy bay và cờ năm quân.”

Vậy chính là không biết cờ tướng. Chu Tiêu nói: “Thực ra bản lĩnh ra vẻ hiểu biết của em cũng là đệ nhất thiên hạ.”

Chu Tiêu biết đủ loại cờ. Anh bộc lộ bản lĩnh ngay tại chỗ, giúp ông bác chuyển bại thành thắng. Ông bác đối diện thối chòm râu trừng mắt: “Xem cờ không nói!”

Chu Tiêu cười nói: “Xin hỏi hai bác một câu, hỏi xong cháu chỉ xem cờ. Hai bác có biết một bác tên là Trịnh Mân Sơn, năm nay khoảng hơn bảy mươi tuổi, nghe nói ở gần đây, trong nhà có hai đứa con gái một đứa con trai, con gái nhỏ mới vừa sinh một cặp song sinh.”

Ông bác có ấn tượng: “À, cậu vừa nói vậy là tôi nhớ ra rồi. Trước đây có một ông từng đẩy một cặp song sinh tới công viên, họ Trịnh?”

Ông bác đối diện hỏi những người bên cạnh: “Mấy ông có ai nghe nói người này không?”

Mười mấy người lớn tuổi anh một lời tôi một lời, cuối cùng chỉ hướng tới một tiểu khu lân cận. Phương Dĩ ra sức khen Chu Tiêu: “Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, anh lớn vậy lại còn có tiềm chất của mấy bác gái trong tổ dân phố!”

Chu Tiêu lạnh như băng: “Quá khen.”

Hai người tìm được tiểu khu, lại hỏi nhiều người, rốt cuộc cuối cùng xác định mục tiêu, đã qua hai giờ chiều. Phương Dĩ chịu đựng cơn đói, nhấn chuông, giọng truyền tới trong loa đã có tuổi. Phương Dĩ giải thích mục đích đến, lại báo họ tên cô Mã, lúc này chủ nhà mới mở cửa cho cô.

Ông Trịnh gần bảy mươi tuổi, tinh thần khỏe mạnh, đôi cháu gái song sinh đang gào khóc trong phòng, bạn già của ông đang thay tã cho hai nhóc. Ông Trịnh ngạc nhiên: “Hai cháu tìm tới đây thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Bọn cháu đánh ván cờ với mấy bác trong công viên.”

Ông Trịnh cười nói: “Hôm nay tôi vốn cũng muốn đến công viên đi dạo, bạn già tôi nhất định không cho!”

Hàn huyền chốc lát, cuối cùng Phương Dĩ hỏi tới người thuê nhà năm năm trước. Tuy thời gian rất lâu, nhưng ông Trịnh có ấn tượng khắc sâu: “Tôi nhớ, người tới thuê nhà khi đó là một cặp vợ chồng, sau khi gặp hai lần họ liền mượn nhà, lúc trả tiền rất sẵn khoái, không hề trả giá. Qua sau đó không bao lâu, nhiều lắm là một tháng, ở đó liền xảy ra chuyện.”

Phương Dĩ hỏi: “Cháu xem qua tin tức năm đó, nói là có thể do vợ chồng cãi nhau, đêm đó họ mở gas, dẫn tới nổ gas?”

“Không sai. Lúc họ cãi nhau, hàng xóm bên cạnh đều có thể nghe thấy. Căn nhà đó cũ, hiệu quả cách âm không tốt, với lại trong hành lang chất đầy đồ lặt vặt, không sạch sẽ ngăn nắp như bây giờ, cho nên vụ nổ đêm đó, cháy cả tòa nhà.”

Bạn già của ông Trịnh bớt chút thời gian tới nói chuyện: “Chao ôi, may mà khi đó chúng tôi không ở đó nữa, nghe nói cháy suốt cả đêm, rất nhiều người chết.”

“Người đàn ông kia, cũng chết cháy trong đêm đó.” Ông Trịnh đột nhiên nói.

Phương Dĩ từng lùng tìm tin tức, có ấn tượng với chuyện này, cô hỏi ông Trịnh: “Ông ơi, ông còn nhớ khuôn mặt người phụ nữ đó không? Bọn họ tên gì?”

Ông Trịnh nhớ lại: “Tổng cộng tôi mới gặp họ hai lần, thực sự không có nhiều ấn tượng lắm. Nữ thoát nhìn ngoài ba mươi, nghe nói đã hơn bốn mươi. Nam hơn bốn mươi tuổi. Nữ họ Thẩm, nam họ...”

Bạn già của ông Trịnh đi ra từ phòng ngủ, cầm trên tay một tờ giấy ố vàng cũ nát, nói: “Lúc đó tôi phòng hờ, nên photo tấm chứng minh nhân dân này, luôn để trong nhà.”

Phương Dĩ kinh ngạc vui mừng: “Photo chứng minh nhân dân?”

Bạn già ông Trịnh nói: “Đúng thế, khi đó thuê nhà, họ đã cho photo chứng minh nhân dân.”

Chu Tiêu luôn nghe Phương Dĩ nói, bây giờ nghe ra một chút manh mối, đột nhiên mở miệng: “Bà Trịnh, tại sao nói để phòng hờ?”

Bà Trịnh làm như có chuyện gì đó mà hạ giọng: “Chuyện này, tôi với ông Trịnh vẫn không truyền ra ngoài. Không phải khi đó xảy ra chuyện sao, cảnh sát tới điều tra, người đàn ông kia bị chết cháy, về sau người

phụ nữ đó không thấy bóng dáng, sống không thấy người chết không thấy xác. Chúng tôi đoán lúc đó họ cãi nhau quá dữ dội, có thể người phụ nữ đó bỏ chạy rồi, cho nên khi xảy ra chuyện không ở nhà, bằng không sao người nhà người chết không tới? Nhưng sau đó cảnh sát vừa điều tra, phát hiện ——”

Bà Trịnh chỉ tờ photo chứng minh nhân dân Phương Dĩ cầm trong tay, họ tên trên đó là “Phương Đại Hải”, hình hơi mờ, nhưng có thể thấy rõ đại khái hình dáng, trùng khớp với bố Phương Chí Chiêu trong trí nhớ sáu tuổi của Phương Dĩ.

Bà Trịnh nói: “—— phát hiện chứng minh nhân dân là giả, căn bản không có người tên Phương Đại Hải. Nhưng ông ta cũng không phải tội phạm bị truy nã, cảnh sát nói có thể người này định lừa tiền thuê nhà về sau, tôi nghĩ sao cũng không yên tâm, cho nên luôn giữ tờ photo này.”

Đứa trẻ trước sáu tuổi, sẽ giữ những kí ức nào?

Phương Dĩ nhớ nhà mình ở lầu năm, cô không chịu leo cầu thang, nhất định phải là bố ôm, vừa khóc vừa gào giăng co rất lâu, bố mới thỏa hiệp, đành ôm cô lên lầu. Mẹ vẫn ở phía sau trách bố làm hư cô, khi đó cô có thể ba, bốn tuổi.

Phương Dĩ còn nhớ mình tè dầm, khi đó cô cho rằng mình là người lớn nhỏ, ghét bị mất mặt không nói cho bố mẹ, sau khi tè dầm mặc quần lót nhỏ ướt nhẹp, nằm bên mép giường khô ráo, không đắp chăn. Vừa thức dậy, ra trải giường khô, quần lót nhỏ cũng khô, cô tự hào trong một thời gian rất dài.

Trong rạp chiếu phim tối om, tuy là thứ Bảy, nhưng khoảng thời gian buổi chiều cũng không có nhiều người mê điện ảnh lắm, nội dung phim hoạt hình cũng không quá hấp dẫn mọi người.

Chu Tiêu luôn nhìn Phương Dĩ ngây người, lấy một hạt bắp rang đưa tới bên miệng cô. Phương Dĩ hờ hững, Chu Tiêu hỏi: “Xuất hồn rồi?”

Đột nhiên Phương Dĩ nói: “Tôi không nhớ chuyện hồi nhỏ lắm, không nhớ được mấy thứ, ấn tượng sâu nhất chính là năm tôi sáu tuổi, bố mẹ ly hôn, bố đi mất, sau đó cũng không về nữa.”

Chu Tiêu ném bắp rang vào miệng mình, hỏi: “Phương Đại Hải là bố em?”

Phương Dĩ nói: “Kí ức trước sáu tuổi ít, nhưng tôi vẫn nhớ dáng vẻ của bố.”

Cô nhớ được dáng vẻ của Phương Chí Chiêu, anh tuấn tao nhã, đổi thành thời đại bây giờ, cũng có thể mê hoặc rất nhiều cô gái trẻ. Mặt mũi Phương Dĩ giống mẹ, hồi nhỏ lúc nhớ mẹ, cô liền lặng lẽ soi gương, đối diện mình kêu mẹ, nhưng cô chưa bao giờ nhớ bố. Bố chỉ từng cho cô sáu năm, sáu năm đó trí nhớ của cô chưa thành thực, không nhớ được mấy chuyện, cũng không làm lại dư vị tình thương của bố được, chỉ nhớ bố nọ ngập đầu, lúc đi không hề do dự, sau đó không xuất hiện trong cuộc đời Phương Dĩ nữa. Hôm nay Phương Dĩ cũng mới biết, thì ra cô không nhớ như thế nào đi nữa, nhưng từ đầu đến cuối đều có thể nhớ hình dáng của bố.

Phương Dĩ quá trầm mặc, Chu Tiêu có hơi không quen, trên đường về nghĩ cách chọc cô. Từ đầu đến cuối Phương Dĩ đều làm thinh. Về đến nhà, Chu Tiêu để tám cái trứng trên đồng cỏ khô trong sân, sau khi để xong lên lầu hỏi Phương Dĩ: “Hôm nay em có cho gà ăn không?”

Phương Dĩ đang đánh răng, uể oải nói: “Không có.”

Chu Tiêu nói: “Đi cho ăn đi.”

Phương Dĩ súc miệng: “Ừc... Bỏ đi...”

Cô thậm chí không có cả hứng thú cho gà ăn, đánh răng xong liền vào phòng đi ngủ, bất kể Chu Tiêu gọi thế nào, cô cũng không trả lời.

Chu Tiêu ở phòng ngủ phụ bên cạnh gõ tường: “Tiểu Phương, biết tại sao kêu Trương Liêm là Tên Lửa không?”

Phương Dĩ không lên tiếng, Chu Tiêu dựa vào tường nói: “Bởi vì cậu ta bị bệnh trĩ lâu năm, một khi phát tác, cái mông giống như bốc cháy, nhảy một cái cao nửa mét.”

Phương Dĩ vẫn không nói. Chu Tiêu nói: “Bình tối kia của em tôi đã đưa cho người làm theo giờ.”

Hôm sau nhiệt độ giảm, ánh mặt trời vẫn rực rỡ, Phương Dĩ uể oải rời giường, vừa nhìn giờ lại chưa tới bảy giờ. Cô ngáp đi vào bếp lấy chút gạo, lại nhắm mắt nằm bò trên ban công ném cho gà mái ăn, không bao lâu nghe thấy một tiếng “chao ôi”. Phương Dĩ mở mắt nhìn, người làm theo giờ của Chu Tiêu đang cầm máy làm cỏ đứng trong sân. Phương Dĩ chào bà ấy, hỏi: “Dì ơi, tởi ngâm giấm chầu làm ăn ngon không?”

Người làm theo giờ nói: “À, thì ra bình tởi đó là của chầu à. Ăn ngon, ăn ngon lắm. Anh Chu lằng phí quá, lại vứt đi, may mà được tởi nhặt lại.”

Phương Dĩ nheo mắt: “Anh ta ném? Hừ.” Đột nhiên thấy trong đồng cỏ khô có gì đó, Phương Dĩ nhìn kĩ, trợn to mắt hưng phấn nói: “Dì ơi, gà mái của chầu lại đẻ trứng rồi!”

Người làm theo giờ đến gần gà mái: “Vậ à, để tởi xem thử. Ồ?” Về mặt bà ấy sợ hãi, “Tám... tám cái? Trời ơi, gặp ma rồi!”

Lúc Chu Tiêu thức dậy, Phương Dĩ đang ăn trứng hấp, thấy anh đi ra, Phương Dĩ nheo mắt quan sát, hừ hừ trong lòng. Chu Tiêu đến gần, không nói hai lời liền muốn cướp miếng của cô. Phương Dĩ ôm chén né tránh. Đột nhiên Chu Tiêu chỉ mắt cô: “Hôm qua em nhìn trộm tởi tắm?”

Phương Dĩ trừng anh: “Anh nói mò gì đó!”

“Em bị đau mắt hột!”

Phương Dĩ bỏ chén xuống vọt vào toilet soi gương, trong nháy mắt rít gào lên. Chu Tiêu hưởng thụ ăn trứng hấp, dựa cửa toilet nói: “Nói đi, em nhìn trộm tởi bao lâu?”

Thảo nào lúc thức dậy cảm thấy mắt hơi khó chịu, vừa rồi cũng không soi gương kĩ, thì ra mắt bị sưng, mắt giống như biến thành mắt lé. Chu Tiêu cười cô: “Cái này gọi là cái leo, không phải mắt lé.” Anh lại xuống lầu dưới, rút hai cọng lông bờm trên cây chổi mới, rửa sạch khử trùng, nói, “Chờ một chút tởi sẽ xuyên vào từ trong tuyến lệ của em. Không cần sợ, làm thông một cái là tốt ngay.”

Phương Dĩ yêu quý sinh mạng, khẩn trương nói: “Anh chắc chắn không có vấn đề, có phải anh thừa cơ trả thù tởi không?”

Chu Tiêu cười khẩy: “Phải!”

Phương Dĩ vẫn sợ, nhìn chằm chằm cọng lông dài kia: “Có căn cứ khoa học không?”

Chu Tiêu giờ cọng lông lên, nâng cằm cô, ra lệnh: “Tởi làm đây, em đừng lộn xộn.”

Phương Dĩ chớp mắt, muốn nhắm lại không dám nhắm, nói: “Dì giúp việc nhà anh nói, một lần gà mái chỉ đẻ một cái trứng, những cái trứng đó là do bà ấy khó khăn lắm mua được ở quê, anh quá lãng phí.”

“Thật sao?”

Cọng lông đã chạm vào một bên mắt Phương Dĩ. Phương Dĩ nuốt cổ họng: “Anh cẩn thận một chút đó, đừng tổn thương tởi.”

“Sẽ không.” Chu Tiêu cúi đầu, hôn môi cô, “Không có căn cứ khoa học, chờ một chút đưa em đi bệnh viện.”

Phương Dĩ ngừng thở, cọng lông tuột xuống từ gò má cô.

23. Chương 23: Tương Thân Tương Ái

Cô chóng mặt, không giẫy giụa, chờ người ra, gáy có bàn tay giữ lấy cô, bên hông cũng có bàn tay ôm chặt, cả người cứng ngắc, chỉ có môi đang khẽ run. Chu Tiêu sợ kinh động đến cô, miêu tả hết sức dịu dàng, hôn một cái kết thúc. Phương Dĩ vẫn dần ra, nhưng từ cổ đến trán đều ửng hồng. Chu Tiêu mới biết cô cũng có phản ứng, cười nhẹ rồi hôn cô một cái: “Ngủ rồi à?”

Phương Dĩ đẩy anh, không đẩy mạnh: “Tránh ra.” Thanh âm buồn buồn nhẹ nhẹ, lồng ngực dưới lòng bàn tay cứng rắn, cô mơ hồ nhận ra rung động, dồn dập rối loạn. Phương Dĩ dùng sức sờ ngực anh, cổ tay bị Chu Tiêu nắm lấy.

“Muốn làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Anh đừng khẩn trương.”

“Có phải câu này nói ngược rồi không?”

“Trong lòng anh tự hiểu rõ.”

“Tôi hiểu rõ cái gì?” Chu Tiêu lại nâng mặt cô lên một chút, “Có cần lấy gương cho em không. Không đúng, tôi phải đi lấy bình chữa cháy, em có dấu hiệu tự bốc cháy.”

Truyện cười không buồn cười, hai người hơi xấu hổ và lúng túng. Mắt Phương Dĩ khó chịu, nhìn chăm chăm còng lưng dưới đất không nói lời nào. Chu Tiêu nhặt còng lưng lên, nói: “Tôi khử trùng lần nữa, lại thông mắt cho em.”

Phương Dĩ cảnh giác: “Anh vừa mới nói không khoa học!”

Chu Tiêu dắt tay cô, nói: “Vây đến bệnh viện.”

Hai người lái xe tới bệnh viện, lấy số thứ tự, hơn nửa ngày mới đến lượt Phương Dĩ. Bác sĩ kiểm tra mắt cô xong, nói: “Cái loại lông bờm đó là phương pháp dân gian, làm không tốt sẽ dẫn đến vấn đề. Sau này cũng nên thế này, có chuyện gì phải đến bệnh viện.”

Phương Dĩ không ngừng gật đầu: “Vây mắt tôi không sao chứ?”

“Không sao. Tôi kê một chai thuốc nhỏ mắt cho cô, mấy ngày nữa là tốt thôi.”

Ra khỏi bệnh viện, Chu Tiêu châm chọc khiêu khích: “Còn nhỏ tuổi bị đau mắt hột, phải chấn chỉnh hành vi của bản thân thường ngày.”

Phương Dĩ nói: “Tôi nhìn anh nhiều hơn một cái cũng muốn tự móc hai mắt.”

“Lúc tôi hôn em, sao mắt em mở lớn vậy?”

Phương Dĩ tức tối đi nhanh, Chu Tiêu ôm eo cô, nén tiếng cười bên tai cô: “Mời em đi ăn, muốn ăn gì?”

Người là sắt, cơm là thép, Phương Dĩ đẩy bàn tay bên hông ra, nói: “Ăn lẩu.”

Gần đây Phương Dĩ quá nghèo, không ăn được một bữa ngon, đi vào tiệm lẩu, cô gọi một hơi xong nửa món mặn, mới ý tứ gọi thêm mấy món rau. Thức ăn lên đủ, hai người cầm đũa bắt đầu ăn, ai cũng không để ý nói chuyện. Thỉnh thoảng Chu Tiêu lịch sự gấp một miếng thịt bò cho cô. Đến tận khi lấp đầy bụng, hai người mới chậm lại. Dọc đường về không nói chuyện, nửa đường đột nhiên Phương Dĩ mở miệng: “Đến nhà ông Trịnh.”

Chu Tiêu nhìn về phía cô: “Làm gì?”

“Đi rồi nói sau.”

Căn nhà của ông Trịnh ở ngay bên cạnh Phương Dĩ. Trước đây Phương Dĩ đi tới đi lui, không có chút cảm giác gì, hôm nay lại cảm thấy hơi khác. Cô xin được chìa khóa ở chỗ ông Trịnh, mở cửa vào nhà, hai phòng riêng nhỏ nhìn vào là thấy ngay, kết cấu hơi khác chỗ cô ở. Sau thảm họa, chỗ này sửa sang lại, đã không nhìn ra diện mạo ban đầu. Cô càng không có cách nào cảm nhận được ở đây có hơi thở bố mẹ cô từng sống. Quan sát xong một vòng, cô lạnh lùng rời khỏi. Về đến nhà gọi thông điện thoại chú Khôn, nói: “Chú Khôn, cháu có việc muốn hỏi chú một chút.”

Chú Khôn nói: “Cháu nói đi.”

“Mười sáu năm trước bố cháu nợ bỏ trốn, chuyện này chú biết rõ không?”

“Chuyện này chú cũng biết một chút. Bố cháu thiếu một núi nợ, sau khi ly hôn mẹ cháu là đi ngay. Lúc đầu người đòi nợ tìm mẹ cháu đòi tiền, sau đó cũng không giải quyết được gì. Sao đột nhiên cháu hỏi chuyện này?”

Phương Dĩ yên lặng một lúc, lại hỏi: “Sau đó khoản nợ của ông ấy trả sạch chưa?”

“Chuyện này đúng là không rõ lắm, chắc là chưa trả hết đâu. Nếu trả hết thì cũng không đến mức không quay về nhiều năm như vậy, cũng không đến thăm cháu.”

Lúc Phương Dĩ hỏi, Chu Tiêu đang hút thuốc, tay phải thỉnh thoảng chơi cái bật lửa. Anh hút xong hơn nửa điếu thuốc, Phương Dĩ mới cúp điện thoại. Chu Tiêu hỏi: “Chú Khôn... chính là người lần trước chạy tới đây, nói Triệu Bình hại con trai ông ấy?”

Phương Dĩ gật đầu: “Chính là chú ấy. Con trai chú ấy bị oan, xử nặng mười lăm năm, bây giờ đã ngồi mười năm tù, lật lại vụ án vẫn cần thời gian.”

Chu Tiêu hút một hơi thuốc, cười nói: “Được rồi, tra thì tra, đừng cả ngày vì chuyện này mà mặt mày như đưa đám nữa.”

“Con mắt nào của anh thấy mặt tôi như đưa đám?”

Chu Tiêu kể sát cô: “VẬY em cười một cái?”

Phương Dĩ nói: “Về ngoài của anh lại không buồn cười, tôi cười không nổi.”

Chu Tiêu tức giận nhéo mũi cô. Phương Dĩ nhú mồm hất anh ra, tinh thần hăng hái chống nạnh đứng dậy: “Tôi phải tổng vệ sinh, anh về đi!”

Buổi sáng Phương Dĩ còn xấu hổ đỏ mặt, buổi trưa lại uể oải mất mát, bây giờ trong nháy mắt tràn đầy sức sống, năng lực phục hồi của bản thân khiến Chu Tiêu thán phục. Phương Dĩ biến buồn rầu thành động lực, buộc tóc bím ra sức lau nhà lau bàn, chê Chu Tiêu làm vương vãi, luôn đuổi anh: “Anh ở lý ở đây làm gì, đi mau đi mau!”

Chu Tiêu lắc một vòng, vô cùng an phận quay lại ngồi trong phòng khách. Phương Dĩ dọn tủ đầu giường trong phòng ngủ, kinh hãi thấy góc tủ có một đồng tiền xu, vui vẻ nhặt lên nhét vào túi. Lúc thu dọn tủ quần áo xếp quần áo, lại móc ra năm đồng tiền giấy trong túi quần. Cô hưng phấn, tuyệt đối không nghĩ tới sau khi mình đến đây có thể vớt tiền bừa bãi, tạm thời vớt hết óc suy nghĩ mình có thể ném tiền ở những chỗ nào. Lục tung rất lâu, rốt cuộc lại móc ra năm đồng xu. Phương Dĩ mừng đến chảy nước mắt: “Bình thường làm quá nhiều việc tốt, cho nên ông trời cũng quan tâm đến mình trong thời điểm này!”

Chu Tiêu dựa tường ăn táo, nghe được lời cô, cười đến mức ho táo ra: “Làm người đừng tự ki quá. Còn nữa, không phải em không mê tín sao?”

“Cái này gọi là tín ngưỡng, tôi không thể tin Phật à?” Lại nhìn chằm chằm quả táo trong tay anh, “Anh lấy ở đâu?”

Chu Tiêu nhàn nhã vô sự: “Mới vừa về nhà lấy, không có phần của em.”

Phương Dĩ hừ hừ, xách rác xuống lầu đổ. Vừa đi tới bên thùng rác, cô liền cảm thấy chỗ dưới chân có chút chói mắt, cúi đầu nhìn, lại thấy một tờ hai mươi đồng. Phương Dĩ cấp tốc nhặt lên, cảnh giác quan sát bốn phía, lặng lẽ nhét tiền vào túi. Ở trên lầu Chu Tiêu dựa vào cửa sổ nhà bếp, nhún vai, cười ngặt nghẽo.

Phương Dĩ bất ngờ thu hoạch tổng cộng ba mươi một đồng, trong lòng vui như nở hoa, cảm thán trời không chặn người cùng đường, nhất thời tràn đầy lòng tin, vì vậy Chu Tiêu nói buổi tối tự mình chiên thịt bò bít tết cho cô ăn, cô cũng đáp ứng ngay.

Buổi tối Phương Dĩ giúp Chu Tiêu cho Tiểu Tước ăn, Chu Tiêu kêu từ trong bếp: “Em muốn chín mấy phần?”

Phương Dĩ nói: “Tôi muốn kho, chín hoàn toàn!”

Chu Tiêu im lặng chốc lát, nói: “Bảy phần!” Một lát sau lại hỏi, “Muốn uống chút gì không?”

Phương Dĩ nói: “Mông Ngưu Vị Lai Tinh*!”

*Mông Ngưu Vị Lai Tinh: nhân hiệu sữa cho trẻ em.

Chu Tiêu lại im lặng chốc lát, nói: “Uống Lão Bạch Can* thì thế nào?”

*Rượu Lão Bạch Can: có lịch sử lâu đời, theo ghi chép có thể truy ngược đến thời Hán, nổi tiếng khắp nơi vào thời Đường, chính thức đặt tên vào thời Minh.

Phương Dĩ khen lớn: “Tuyệt!”

Chu Tiêu quát: “Câm miệng!”

Cuối cùng thịt bò bít tết ra lò, Phương Dĩ giờ dao nĩa lên hỏi: “Tại sao không có khoai lang?”

Chu Tiêu phớt lờ, hỏi cô: “Tiểu Tước ăn no chưa?”

Phương Dĩ nói: “Ăn no rồi. Thực ra có thể Tiểu Tước ăn quá no, anh không lo vấn đề cân nặng của nó sao. Mỗi ngày kẹt trong hồ cá tí xíu, nó không được tập luyện, lại ăn nhiều vậy, còn toàn là thức ăn mặn nữa!”

Chu Tiêu gật đầu một cái: “Em nói đúng, trong tủ lạnh còn nhiều giun lấu, chờ tí nữa em chia sẻ một chút giúp Tiểu Tước.”

“Ày, anh quá buồn nôn.”

Sau khi ăn xong Chu Tiêu nhắc Phương Dĩ nhỏ thuốc nhỏ mắt. Phương Dĩ vừa nhìn ti vi chăm chăm, vừa vịn nắp chai thuốc nhỏ mắt. Chu Tiêu nhấn cô lên sofa, rút thuốc nhỏ mắt trong tay cô, ra lệnh: “Không được nhúc nhích.” Nhỏ một giọt, Phương Dĩ run mí mắt nhắm mắt lại, ngay sau đó môi mềm nhũn. Cô xoay một cái, Chu Tiêu thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Cạy môi cô ra, chạy nhanh vào, đến tận khi chuông điện thoại di động vang lên, bầu không khí kiêu diễm mới bị phá vỡ. Chu Tiêu vừa hôn cô vừa nhận điện thoại, nghe Đồng Lập Đông đầu bên kia nói, “Ở nhà? Mở cửa cho tôi.”

Chu Tiêu nói: “Không có nhà.”

“Nhà cậu có trộm? Đèn sáng rực!”

Chu Tiêu đành chịu, hôn phớt môi Phương Dĩ. Mặt Phương Dĩ đỏ tới mang tai: “Đừng chiếm tiện nghi của tôi!”

Chu Tiêu cười thầm: “Tôi đẹp hơn em, ai chiếm tiện nghi của ai?”

“Vậy sao anh không hôn mình!”

Chu Tiêu bật cười, nâng mặt cô lên lại bắt đầu hôn. Lần này Phương Dĩ né anh, giãy giụa nói: “Đi mở cửa!”

Chu Tiêu không vui: “Đồ phá đám!”

Đồng Lập Đông chờ ở cửa sáu, bảy phút, lúc dần mất kiên nhẫn, rút cuộc Chu Tiêu đen mặt mở cửa cho anh ta. Đồng Lập Đông đánh đòn phủ đầu: “Cậu làm việc gì mà không thể lộ ra ngoài đó, lâu vậy mới mở cửa?”

Chu Tiêu hỏi ngược lại: “Nửa đêm cậu có chuyện gì?”

Đồng Lập Đông chỉ chỉ mình: “Không thấy cả người tôi đầy nước mưa sao? Xe tôi bị chết máy, vốn muốn tìm cậu uống rượu, bây giờ đến nhà cậu tránh mưa.”

“Sớm đã bảo cậu đổi xe rồi.”

“Đổi xe? Chúc vị và thu nhập không xứng, cậu muốn tôi bị điều tra?” Đồng Lập Đông theo Chu Tiêu vào trong, tò mò hỏi, “Chẳng lẽ cậu đang làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài thật?”

Đi vào nhà Chu Tiêu, phòng khách mở ti vi, trên bàn trà có hai ly rượu đỏ, nhưng không có người. Đồng Lập Đông đang muốn hỏi, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Mưa rồi mưa rồi, phải tránh mưa!”

Chỉ thấy Phương Dĩ chạy vào từ trong sân, tay trái một con gà, tay phải một con vịt, trên đầu đeo một cái đồ che mắt xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ lộ ra một con mắt to, cười hì hì chào hỏi Đồng Lập Đông: “Cảnh sát Đồng, tới rồi à?”

Đồng Lập Đông phì cười một tiếng, chỉ Phương Dĩ, nhún vai không khống chế được. Chu Tiêu nhin cười, đi tới trước mặt Phương Dĩ, tháo đồ che mắt của cô xuống: “Chẳng phải đau mắt hột à, che cái gì mà che. Em lục đâu ra đồ che mắt của tôi vậy?” Lại vỗ vỗ cô, “Thả hai con này vào bên cạnh tường.”

Đồng Lập Đông rót ỉnh một ly rượu, nhìn chăm chăm Phương Dĩ đang ngồi trên sofa, ôm gà mái già xem ti vi, lại không nhìn được cười thành tiếng, chọc cánh tay Chu Tiêu: “Thực sự là kì hoa. Sao nào, vừa rồi đang làm gì với cô ấy?”

Chu Tiêu cười không đáp, vừa uống rượu vừa nhìn Phương Dĩ. Đồng Lập Đông nói đến chuyện chính: “Khoản tiền kia thế nào rồi?”

Chu Tiêu nói: “Chia làm hai, một phần ghi chi phiếu chuyển vào thị trường, phần còn lại mua cổ phiếu. Đến lúc đó tôi sẽ chuyển những cổ phiếu này cho công ty chứng khoán khác, hai tháng sau rút tiền.”

Đồng Lập Đông nói: “Cậu làm việc thì tôi yên tâm. Đừng mãi lo yêu đương. Nói thật, mắt cậu quả không tệ, đủ đặc biệt.”

Đồng Lập Đông ngồi nửa tiếng rồi đi. Bên ngoài mưa vẫn chưa tạnh, anh ta định gọi taxi, Phương Dĩ nhiệt tình nói: “Đón xe cũng sẽ mắc mưa, anh không mang dù phải không? Anh đợi chút, tôi đi lấy dù cho anh!”

Đồng Lập Đông không chịu nổi sự ân cần của cô, vội vàng cảm ơn từ chối. Nháy mắt Phương Dĩ đã chạy lên lầu, hai phút sau xuống thở hồng hộc, nhét cây dù vào ngực Đồng Lập Đông: “Cho anh, tuyệt đối đừng để bị cảm. Cảnh sát vì dân phục vụ, nhất định phải quý trọng thân thể!”

Đồng Lập Đông đành nói cảm ơn, không hiểu ra sao bung dù đi ra ngoài. Chu Tiêu bên cạnh đen mặt, chất vấn Phương Dĩ: “Có ý gì?”

Phương Dĩ kéo Chu Tiêu đi tới cửa ra vào, thấy Đồng Lập Đông cầm dù, đi tới đường cái phía trước đón xe. Cô che miệng cười cười, chỉ cây dù nói: “Mấy hôm trước điền câu hỏi khảo sát ở ven đường được tặng dù, tôi đặc biệt điền cùng lúc hai tờ.”

Chu Tiêu thấp thoáng thấy rõ chữ lớn trên cây dù, “Tuyển tiền liệt sưng to làm thế nào bây giờ, xin hãy tin tưởng bệnh viện XXX”, anh nhếch mép, lại nghe Phương Dĩ: “Còn một cây, anh lấy không?”

Chu Tiêu kéo cô đi vào, cười to nói: “Lần sau điền câu hỏi khảo sát có thể mang cho tôi!”

Trong nháy mắt hai ngày nghỉ đã qua, Chu Tiêu ngủ giường bơm hơi liền hai ngày, mỗi eo đau lưng cả người khó chịu. Sáng thứ Hai, Phương Dĩ phải đến tập đoàn Âu Hải tiến hành buổi phỏng vấn thứ hai, trước khi đi la vào phòng ngủ phụ: “Thứ Hai rồi, anh không được phép ở lỳ trong nhà tôi nữa, truyền ra ngoài còn ra gì. Thức dậy nhanh lên chút, tôi đi đây!”

Sáng sớm Chu Tiêu nghe thấy giọng mạnh mẽ có chí tiến thủ của cô, tâm trạng cực kỳ vui, nằm ỳ trên giường không muốn động dậy, lại muốn đuổi theo kéo Phương Dĩ về. Suy nghĩ một chút lại bắt đầu buồn ngủ, đang lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh uể oải rời khỏi giường, nửa mở mắt đi mở cửa, ai ngờ cửa chính mở ra, không thấy cả một bóng ma, Chu Tiêu nhú mày, đột nhiên cảm thấy chân hơi đau, anh chậm rãi cúi đầu, từ từ, đối diện một đôi mắt to tròn trịa.

Đối phương chỉ bằng đầu gối anh, mắt tròn trịa, miệng tròn trịa, thất hai bím tóc sừng dê, mặc váy hoa màu hồng nhạt, bên ngoài mặc một chiếc cardigan nhỏ màu hồng đậm, chân đạp một đôi giày da sáng bóng, bàn tay nhỏ bé kéo lông chân anh, kéo một cái, lại kéo một cái, chớp đôi mắt to vô tội, nói lớn: “Tại sao chú không mặc quần áo!”

“Phục” một cái, cuối cùng một cọng lông chân bị nhổ, rốt cuộc Chu Tiêu tỉnh táo!

24. Chương 24: Tiêu Đồi Rồi!

Phương Dĩ hoàn toàn không biết trong nhà có khách không mời đến thăm, cô vô cùng nghiêm túc tham gia xong buổi phỏng vấn thứ hai, lúc đi ra vừa vặn thấy Tưởng Dư Phi đứng trong hành lang nói chuyện với người khác. Tưởng Dư Phi vừa thấy cô, lên tiếng chào người bên cạnh, đến gần hỏi: “Phỏng vấn thế nào?”

“Sao anh biết em đến phỏng vấn?” Phương Dĩ cười híp mắt nói, “Em cảm thấy rất tốt, có điều có phải ở đây tuyển người nghiêm quá không? Em chỉ phỏng vấn chức trợ lý nhỏ, lại vẫn còn buổi phỏng vấn thứ ba.”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Tập đoàn Âu Hải thì khác. Phúc lợi với đãi ngộ ở đây rất tốt, em phải cố gắng.”

Phương Dĩ nói: “Phúc lợi thực sự tốt, mong là chúng ta có thể nhanh trở thành đồng nghiệp!”

Tưởng Dư Phi cười nhìn cô, còn muốn nói thêm chút, chợt nghe Phương Dĩ nói: “Em không quấy rầy anh nữa, sáng nay em dậy vẫn chưa ăn gì cả, em đi lấp đầy bụng trước!”

Tưởng Dư Phi vội nói: “Buổi trưa cùng ăn cơm không? Anh vẫn còn một tiếng.”

Phương Dĩ sờ bụng, chân mày hơi nhíu, suy xét hết lần này đến lần khác, khẽ cắn răng: “Không được, em đói lắm rồi.”

Tưởng Dư Phi cười rộ lên: “Vậy lần sau đi, tạm biệt.”

Gần tập đoàn Âu Hải căn bản đều là nhà hàng hạng sang, một tô mì cải thìa nước luộc nhạt nhẽo cũng phải mười hai đồng. Phương Dĩ quyết định xa xỉ một lần. Sau khi mì được bưng lên thêm ớt thêm giấm, mấy phút xuống bụng hết. Cô thỏa mãn đi ra khỏi nhà hàng, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy phía sau có người gọi cô: “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ quay đầu lại: “Cảnh sát Đồng?”

Đồng Lập Đông vừa làm việc ở gần đó, nhân tiện dùng cơm, tình cờ thấy Phương Dĩ tới đây ăn mì, Đồng Lập Đông cười nói: “Đi đâu? Nếu tiện đường tôi đưa cô một đoạn.”

Phương Dĩ kinh ngạc vui mừng: “Về nhà, anh tiện đường không?”

“Tiện!”

Xe Đồng Lập Đông đậu ở ven đường. Phương Dĩ ngồi vào, vỗ vỗ ghế xe hỏi: “Đã sửa xong rồi? Có thể chết máy giữa đường không?”

“Không đâu. Xe này là bệnh cũ, trong thời gian ngắn sẽ không chết máy.”

Phương Dĩ yên tâm. Đồng Lập Đông liếc cô một cái, nói: “Nghe nói cô dọn đến đây vào tháng Tám, trước đây không ai dám thuê ngôi nhà đó, gan cô lớn thật.”

Phương Dĩ nói: “Tôi cũng là bị chủ nhà gạt. Dọn thì cũng dọn rồi, lười đổi lại.”

Đồng Lập Đông cười hỏi: “Đúng rồi, cô không phải người vùng này? Sao muốn đến đây?”

Phương Dĩ nói: “Trước kia tôi từng học ở đây, thành phố Nam Giang rất tốt.”

“Nghe Chu Tiêu nói gần đây cô đang tìm việc. Đại học cô học chuyên ngành gì?”

“Tài chính.”

Đồng Lập Đông kinh ngạc: “Tài chính? Không nhìn ra đó.”

Phương Dĩ cười: “Lúc đó tôi không học chăm chỉ, bảng điểm quá khó coi, chỉ có một tấm bằng tốt nghiệp thôi, lại không phải người địa phương, rất khó tìm việc.”

“Nếu không tìm được việc tốt, thử tìm Chu Tiêu xem.” Đồng Lập Đông lại nói, “Đúng rồi, khoảng thời gian trước tôi còn tình cờ gặp Denny. Chồng cô ấy thiếu nợ nên đi vay nặng lãi, nhà bị hất dẫu, hàng xóm báo cảnh sát. Nghe nói cô từng giả làm bạn học của cô ấy? Cô cũng không hề giống hai mươi tám tuổi, mấy cô ấy vẫn tin thật?”

Phương Dĩ soi kính chiếu hậu: “Xem ra tôi chăm sóc sức khỏe quá tốt?”

Đồng Lập Đông nhướn mày, liếc cô một cái. Phương Dĩ như cười như không: “Có phải cảnh sát Đồng mắc bệnh nghề nghiệp không, dọc đường điều tra hộ khẩu? Tôi không trộm không cướp tuân thủ pháp luật, anh muốn hỏi gì chỉ bằng cứ hỏi thẳng?”

Thoạt nhìn Phương Dĩ diên diên khùng khùng, không ngờ có thể nói lời sắc bén như vậy. Trong nháy mắt đến nhà Phương Dĩ, Đồng Lập Đông dừng xe xong, lấy ra một cây dù trong ngăn kéo bàn điều khiển, “Cảm ơn hôm qua cô ượn dù.”

Phương Dĩ nói: “Không cần trả đâu, cây dù này tặng cho anh.”

“Thích hợp Chu Tiêu hơn, cho cậu ta đi.”

Phương Dĩ cười híp mắt nhận dù, đẩy sức sống chạy vào nhà. Đồng Lập Đông nheo mắt nhìn cô chăm chăm, nụ cười trên mặt dần rút đi, chờ cô biến mất, anh ta mới lái xe đi.

Phương Dĩ mở cửa, trở mắt ghen hòng nhìn cảnh tượng trong phòng khách.

Đại Phương rất lâu không gặp ngồi bên cạnh bàn, nụ cười dịu dàng. Chu Tiêu ngồi bên kia nói chuyện với cô ấy. Bong Bóng luôn dựa bên chân Chu Tiêu, bàn tay nhỏ túm lông chân anh, tay kia kéo cái quần thể thao anh mới mặc sau này. Chu Tiêu nắm tay cô bé như cảnh cáo, nhìn về phía cửa, cười với Phương Dĩ: “Về rồi à? Chị em tới.”

Phương Dĩ hoan hô: “Em đã biết chị sẽ không thấy chết không cứu mà!”

Chu Tiêu dẫn Bong Bóng vào phòng ngủ chơi. Phương Dĩ ngậm một ly trà cho chị, nói: “Chị mệt không, có khát không, ăn trưa chưa?”

Đại Phương quan sát cô một lúc, mới nói: “Chị chờ em cho tới trưa, tập kích bất ngờ quả nhiên có thu hoạch.”

Phương Dĩ nghiêng đầu: “Có ý gì?”

Đại Phương nói: “Khi chị tới, Chu Tiêu không mặc quần áo.”

Lúc tới cô trả thừa tiền xe, tài xế taxi tốt bụng gọi cô lại, Bong Bóng không đợi kịp chạy lên lầu. Chờ cô lấy lại tiền rồi đi lên, liền nghe thấy Bong Bóng la: “Tại sao chú không mặc quần áo!”

Mấy năm nay Đại Phương đã học được sự bình tĩnh, nhưng thấy đàn anh thời trung học của mình ở trần xuất hiện ở nhà Phương Dĩ, vẫn hơi không chịu nổi.

Phương Dĩ lắc lắc ngón tay: “Đừng nghĩ lệch. Anh ta là người thuê nhà, chủ nhà cho anh ta thuê phòng ngủ phụ.”

Đại Phương nói: “Chị mặc kệ chị có nghĩ lệch hay không, em cũng đừng hiểu lầm chị tới đưa tiền cho em. Chị đến đón em về.”

Hai chị em Phương Dĩ có vẻ ngoài rất giống nhau, nhưng ngũ quan hơi khác, hình dạng khuôn mặt cũng không giống, lại bàn về khí chất cử chỉ, hai người đứng chung một chỗ so sánh, không ai có thể nhận lầm hai cô. Chu Tiêu dựa vào giường bơm hơi, xách móng vuốt nhỏ không an phận của Bong Bóng, nhớ tới lúc đầu Phương Dĩ đến đây, giả thần giả quỷ lừa gạt mấy người Triệu Bình, khéo miệng không tự chủ được nhếch lên. Còn chưa cười được bao lâu, chân mày anh lại hơi nhíu, nói: “Nhóc quỷ nhỏ, đừng nhổ lông chân chú!”

Móng vuốt nhỏ của Bong Bóng đang cố gắng đưa về phía chân Chu Tiêu, vội vàng nói: “Cháu muốn nhổ, nhổ một cái!”

Chu Tiêu dễ dàng xách cô bé lên ném qua một bên. Bong Bóng lại nhào tới, túm quần thể thao của anh nói: “Chỉ một cái.”

Chu Tiêu siết chặt lưng quần, hỏi cô bé: “Bong Bóng, Phương Dĩ là dì của cháu?”

“Là mẹ cháu!”

Chu Tiêu ngẩn ra: “Cái gì?”

Bong Bóng nói: “Phương Dĩ là mẹ cháu, Tiểu Phương là dì cháu.”

Chu Tiêu cười: “Hai cô ấy đều tên là Phương Dĩ?”

Bong Bóng buông quần Chu Tiêu ra, vạch ngón tay: “Đại Phương là mẹ cháu, năm nay hai mươi tám tuổi. Tiểu Phương là dì cháu, năm nay hai mươi hai tuổi.” Lại khinh thường nhìn về phía Chu Tiêu, “Ngay cả cái này chú cũng không biết?”

Chu Tiêu bỏ qua ánh mắt khinh thường của cô bé, hỏi: “Nhà cháu còn có ai?”

Bong Bóng tinh quái: “Tiểu Phương nói không thể nói những thứ này với người lạ!”

Chu Tiêu nói: “Trong nhà chú có một người mẹ, còn có ông ngoại, họ đều ở nước ngoài. Còn cháu?”

Bong Bóng ngây thơ khai hết: “Trong nhà cháu có một người bố, bố là luật sư, ông ngoại cháu cũng là luật sư. Cháu không có bà ngoại, nhưng cháu có ông nội bà nội!” Nói xong lại nhổ lông chân Chu Tiêu, cúi đầu

nói: “Tiểu Khang, chú nhiều lông quá, chú xem cháu không có!” Sau đó vén váy lên, lộ ra hai cái chân mũm mũm trơn bóng.

Chu Tiêu nheo mắt: “Cháu gọi chú là gì?”

“Tiểu Khang!” Bong Bóng tưởng Chu Tiêu bị thiếu năng, dịu dàng sờ sờ mặt anh, “Chú ngoan.”

Trong phòng khách, Phương Dĩ thể sống chết không khuất phục. Đại Phương nói đầy thành khẩn: “Em không có kinh nghiệm sống riêng. Chị xem qua tủ lạnh của em, trừ mấy cái trứng gà ra thì đồ ăn gì cũng không có. Lúc đi em mang hết tiền lì xì mấy năm nay đi, chị có thể không biết em có bao nhiêu tiền lì xì sao? Ở nhà, tốt xấu gì em cũng không cần trả tiền thuê nhà, ăn uống cũng không cần dùng tiền, việc làm có thể giúp em tìm một việc có thể diện. Có gì không tốt chứ, tại sao em cứ nhất định phải ở lại thành phố Nam Giang?”

Phương Dĩ kiên quyết nói: “Em muốn tự lập!”

Đại Phương lắc đầu: “Tuần trước chị nghe nói, Tưởng Dư Phi đến đây làm việc?”

Phương Dĩ nhú mày. Đại Phương hỏi: “Em vì cậu ta?”

Phương Dĩ thích Tưởng Dư Phi, chưa bao giờ che giấu lấp liếm ươn ẹo ngại ngùng. Mới biết yêu là chuyện tốt, cô từng không kiêng dè tuyên dương chuyện tốt này ở trong nhà, lúc bạn bè tụ tập cũng luôn để hai người họ ngồi gần. Phương Dĩ cho rằng Tưởng Dư Phi cũng thích cô, hai người luôn phải có một người làm rõ, cho nên Giáng sinh năm ngoái, cô trang điểm tỉ mỉ chính thức tỏ tình với đối phương, ai ngờ bị từ chối. Phương Dĩ gặp phải thất bại đầu tiên trong đời, trong lúc đau lòng ngay cả cơm tối cũng không ăn ngon miệng, sau khi tốt nghiệp không hề chùn bước muốn tới thành phố Nam Giang. Khi đó Đại Phương chỉ cho rằng cô vì tránh né người quen chữa trị vết thương tình cảm, ai ngờ Tưởng Dư Phi lại đến đây làm việc.

Đại Phương làm công tác chuẩn bị: “Chị biết bình thường em tranh giành hiếu thắng, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Em không thể vì một người đàn ông mà lãng phí tiền đồ tốt đẹp của mình. Em còn nhỏ tuổi, có lẽ qua mấy năm quay đầu nhìn lại, em sẽ cảm thấy tình cảm mình dành cho Tưởng Dư Phi hoàn toàn không phải là sự yêu thích giữa nam nữ. Hơn nữa Tưởng Dư Phi đã từng từ chối em, cậu ta nói rất rõ ràng, em cũng phải cầm lên được thì bỏ xuống được. Tiểu Phương, bố nuôi em lớn không dễ, em không thể vừa tốt nghiệp đã chạy ra ngoài. Bố sẽ hiểu lầm, em không thể tổn thương trái tim bố.”

Phương Dĩ hơi buồn bực: “Không phải như thế.” Nhưng cô không giải thích, bởi vậy Đại Phương xem như cô ngầm thừa nhận, quyết định ở thêm vài ngày, nhất định phải thuyết phục Phương Dĩ.

Chu Tiêu nghe ở góc nhà xong, sắc mặt dần biến thành màu đen. Bong Bóng đã nhổ ba cọng lông chân của anh, ngoan ngoãn không ầm ĩ cũng không ồn ào, nằm bò bên tai anh nói nhỏ: “Ông cháu không phải là bố ruột của Tiểu Phương. Suyt, chú đừng nói ra.”

Chu Tiêu bị Phương Dĩ đuổi xuống dưới lầu. Buổi tối Bong Bóng luôn quần lấy Phương Dĩ chơi, lại hỏi sao không thấy Tiểu Khang của cô bé. Sau khi Phương Dĩ nghe hiểu ý của cô bé thì ôm bụng cười lớn, hỏi: “Thoạt nhìn anh ta rất ngu sao?”

Bong Bóng gật đầu một cái: “Cháu nhỏ bốn cọng lông của chú ấy, chú ấy không hề đau. Chú ấy rất ngốc!”

Phương Dĩ ôm Bong Bóng ra sức hôn mấy cái. Hai người chơi ầm ĩ tới nửa đêm, lúc Đại Phương tới giục Bong Bóng mới lưu luyến không rời đi về phòng ngủ.

Đêm khuya vắng người, Phương Dĩ chậm rãi tắm xong, sờ soạn đi về phòng, tiếng kêu lên suýt nữa tràn ra khỏi miệng. Bóng người trên giường nhảy lên che miệng cô lại: “Là tôi.”

Phương Dĩ vẫn còn rùng mình, trợn to hai mắt nhìn Chu Tiêu: “Anh chạy tới thế nào!” Lại nhìn cửa sổ sát đất mở rộng một cái, tức giận nói, “Anh lại leo cửa sổ!”

“Tôi tới nhắc em chú ý thức an toàn.”

Phương Dĩ đẩy anh: “Về đi, anh thế này giống cái gì nữa!”

Chu Tiêu bế cô lên giường, mặt dày nói: “Yêu đương vụng trộm!”

Phương Dĩ lén la lén lút, không dám nói chuyện lớn tiếng. Ở đây hiệu quả cách âm không tốt, cô sợ bị Đại Phương nghe thấy, vì vậy cũng không dám đánh Chu Tiêu. Chu Tiêu hỏi: “Khi nào thì chị em đi?”

Phương Dĩ lúi chần bó mình thành con nhộng: “Ngày mai tìm Tên Lửa ra hù dọa chị ấy một chút!”

“Lại chơi trái Thanh Long phải Bạch Hổ?”

“Anh có cách gì tốt?”

Chu Tiêu muốn kéo Phương Dĩ ra khỏi chỗ: “Muốn tôi giúp em, không phải là không thể.”

Phương Dĩ che chặt mình, bảo vệ nói: “Tôi sẽ không đồng ý!”

Chu Tiêu như cười như không: “Đồng ý cái gì?”

Phương Dĩ ngượng ngùng: “Trong lòng anh hiểu rõ, anh muốn làm gì!”

“Tôi không biết, chị bằng em nói cho tôi biết?” Chu Tiêu cười đến mức lồng ngực nhấp nhô, không kéo cô nữa, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc em với Tưởng Dư Phi là quan hệ gì?”

Đột nhiên Phương Dĩ hiểu ra: “Anh lại nghe lén!”

“Trả lời.”

Phương Dĩ không muốn nói chuyện mất mặt, ấp úng không lên tiếng, tiếng gõ cửa vang lên: “Tiểu Phương, em ngủ chưa?”

Phương Dĩ cả kinh. Khóa cửa đã chuyển động, cô nhanh chóng tắt đèn, vén chăn che kín Chu Tiêu. Giây tiếp theo Đại Phương đã mở cửa đi vào, nghi ngờ: “Vừa rồi chị còn thấy em mở đèn.” Sau đó liền mò công tắc.

Phương Dĩ lập tức ngăn cản: “Đừng bật đèn, em cũng sắp ngủ rồi, chị có chuyện gì?”

“Chị vừa mới nhớ tới vẫn chưa hỏi em chuyện của Chu Tiêu. Chu Tiêu biết chị là ai, xem ra em không giả làm chị trước mặt anh ấy? Em muốn kết bạn chị không nên can thiệp, nhưng Chu Tiêu không thích hợp với em lắm. Chị đã tìm hiểu một người mới trong văn phòng của bố cho em, năm nay vừa vượt qua kì kiểm tra tư pháp, tính tình thành thật an phận, xuất thân rõ ràng, bố mẹ đều là giáo viên tiểu học, trước đây cũng chưa từng yêu đương. Em nên gặp cậu ấy, cậu ấy có ấn tượng rất tốt với em, cách đây không lâu từng đặc biệt hỏi thăm bố về em.”

Hồng Phương Dĩ ngửa ngáy, lặng lẽ đẩy cái đầu bên hông ra, nói cho có lệ: “Em biết rồi, ngày mai nói tiếp nhé.”

Đại Phương nhấn mạnh: “Cậu ấy rất giống Tưởng Dư Phi. Chị nói là tính tình, kiểu âm áp nho nhã, không phải em thích kiểu đó sao. Trước đây em còn nói với chị Chu Tiêu không tốt chỗ này thiếu đạo đức chỗ kia, vừa keo kiệt vừa biến thái, em tuyệt đối đừng dính vào anh ấy!”

Phương Dĩ trầm nghĩ không ổn. Đại Phương nói xong câu đó, rốt cuộc đóng cửa phòng lại lần nữa. Chu Tiêu chui ra khỏi chỗ, âm u nói: “Vừa keo kiệt vừa biến thái?”

Phương Dĩ hạ giọng cảnh cáo: “Nếu bây giờ anh đi ngay lập tức, anh sẽ không phải là biến thái!”

Chu Tiêu cười khẩy, vén chăn đứng dậy, sải bước ra cửa. Phương Dĩ lập tức nhào qua, nhưng tất cả đã quá muộn. Chu Tiêu mở cửa phòng, gật đầu với Đại Phương đang cầm bình sữa với vẻ mặt kinh hãi: “Chúc ngủ ngon.”

25. Chương 25: Em Ít Nằm Mơ Đi

Chu Tiêu tự nhiên rời khỏi, để lại Phương Dĩ và chị gái im lặng nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Đại Phương nói: “Chị đi dỗ Bong Bống uống sữa trước, em đừng ngủ.”

Phương Dĩ ảo não trốn vào phòng ngủ, nhào tới ban công, thấy đèn lầu dưới vừa sáng, lập tức nghiêng rằng dùng giọng gió la: “Chu Tiêu, anh lặn ra đây cho tôi!”, “Chu Tiêu, anh đừng giả chết!”, “Chu Tiêu Chu Tiêu Chu Tiêu, anh đừng để tôi gặp lại anh!”, “Khốn kiếp, tôi chết cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

Lầu dưới im lặng, ngược lại có người nói sau lưng: “Tiểu Phương, em đang làm gì thế?”

Phương Dĩ vuốt vuốt tóc, xoay người cười với Đại Phương: “Tắm trăng.”

Đại Phương đi tới ban công, nhìn về phía trăng khuyết hình bán nguyệt trên đỉnh đầu, lại quét về phía dụng cụ tập thể dục và gà vịt xếp gọn ở góc vườn hoa, hỏi: “Em và Chu Tiêu làm tới bước nào rồi?”

Phương Dĩ lập tức phủ nhận: “Đừng nói bậy, chưa làm gì cả.”

Đại Phương nhún mày: “Thực ra chị cũng không biết rõ Chu Tiêu. Em biết trước đây bố thường xuyên điều động công tác, chị ở thành phố Nam Giang lâu nhất, từng học trung học cơ sở và trung học. Cuộc sống trung học không vui, tất cả đều là vì Chu Tiêu. Tuy nói đến rất vô tội, Chu Tiêu hoàn toàn không biết sự tồn tại của chị.”

Phương Dĩ sửa đúng lại: “Không phải vì Chu Tiêu, là do Triệu Bình.”

Đại Phương cười một tiếng: “Giống nhau cả. May mà sau đó bố điều động công việc, chị mới có thể rời khỏi đây lấy hơi. Có tốt cũng có xấu. Lúc đó em còn nhỏ, cần nhất là quen bạn bè, nhưng vì lý do của bố, em không kết bạn được, có lúc em còn bị bạn học bắt nạt.”

Phương Dĩ lại sửa đúng: “Sao em có thể bị người khác bắt nạt?”

“Đúng đúng đúng.” Đại Phương đành chịu, cứng chiều sờ sờ đầu Phương Dĩ, “Cho nên em trả hết thù lại, hại bố bị mời phụ huynh. Bố luôn nói cái mặt già này đều bị em làm mất hết, thực ra bố thực sự rất thương em.”

Phương Dĩ cúi đầu, không nói một lời. Đại Phương lại nói: “Chị muốn nói rõ với em về Chu Tiêu. Em bao nhiêu tuổi, Chu Tiêu bao nhiêu tuổi, lúc anh ấy học trung học đã không phải là người dễ trêu chọc, ăn em rồi em cũng không biết. Con gái không như con trai, phương diện tình yêu này, đàn ông mãi mãi cũng sẽ không chịu thiệt, người chịu thiệt đều là phụ nữ. Em nói em vào buổi tối, có một người đàn ông chạy ra từ phòng em, em muốn chị nghĩ thế nào? Em đừng chơi cái kiểu lộn xộn kia nữa, tình yêu phải lấy việc kết hôn làm mục tiêu, Chu Tiêu sẽ lấy em sao?”

Phương Dĩ không thể tưởng tượng nổi: “Chị, chị kéo xa quá rồi!”

“Xa chỗ nào. Chị là nghĩ cho em, em hãy thành thật nói cho chị biết, em thực sự thích Chu Tiêu?”

Vừa rồi lúc Phương Dĩ dùng giọng gió kêu la, Chu Tiêu đã nghe thấy. Anh rót một ly rượu đỏ, đi tới bên cửa sổ sát đất hưởng thụ tiếng gào thét hỗn hển của Phương Dĩ, cười đến mức không rảnh uống rượu. Bây giờ nghe thấy hai chị em trên đỉnh đầu đang tâm sự, anh vểnh tai lắng nghe, nghe Đại Phương hỏi xong câu cuối, anh vô thức bước ra ngoài cửa sổ một bước.

Phương Dĩ nói: “Chị không thể hỏi kín đáo chút sao. Chị em ruột cũng không thể nói chuyện phiếm như vậy mà!”

Đại Phương nói: “Kín đáo? Nhưng hồi đó em thích Tưởng Dư Phi, hận không thể cho toàn thế giới biết hết. Chị tưởng em không biết kín đáo.”

“Cái đó không giống.”

“Sao không giống, em đừng nói sang chuyện khác. Trả lời mau, rốt cuộc có phải em thực sự thích Chu Tiêu không? Nếu em thực sự không phải anh ấy không lấy chồng, vậy chị cũng không thể phản đối.”

Phương Dĩ sợ hãi: “Không phải anh ta không lấy chồng?” Nghiêm trọng như thế lúc nào vậy?

Đại Phương cũng phát hiện mình nói hơi khoa trương, đổi cách hỏi khác: “Anh ấy và Tưởng Dư Phi, em thích ai hơn?”

Phương Dĩ ngượng ngùng: “Người ta không biết nữa.”

Đại Phương nổi một lớp da gà: “Em nói chuyện cho đàng hoàng.”

Phương Dĩ giậm chân: “Tưởng Dư Phi...”

Chu Tiêu cúi đầu nhìn ly rượu, ba chữ cuối cùng đọc lên từ miệng Phương Dĩ, đỉnh đầu không còn âm thanh nữa. Anh xoay xoay ly rượu trong tay, rượu đỏ càng thả càng thuần thực, sáng bóng mê người, phủ trên cái ly xinh đẹp, tựa như không muốn xa rời chủ nhân, không như có vài người, không quen một chút nuôi dưỡng. Chu Tiêu cười khẩy, dùng sức kéo cửa sổ sát đất lại.

Trên lầu Phương Dĩ giậm chân chạy về phòng ngủ: “... Anh ấy khá đẹp trai, nhưng Chu Tiêu cũng không xấu. Tưởng Dư Phi khá dịu dàng, nhưng Chu Tiêu cũng không phải rất hung dữ. Tưởng Dư Phi rất tốt với em, nhưng Chu Tiêu cũng không xấu với em. Ày, chị nói giống như hai người họ có thể ngoan ngoãn nằm đó mặc cho người ta xâu xé, em có quyền hai chọn một vậy, tuy là em đẹp hơn chị.”

Đại Phương dở khóc dở cười, hỏi cả buổi, Phương Dĩ dẫn cô xoay vòng vòng. Cô tự nhận đầu óc xoay chuyển không nhanh bằng Phương Dĩ, tài ăn nói cũng không bằng Phương Dĩ, dứt khoát không truy hỏi nữa, bảo Phương Dĩ ngủ nhanh lên chút.

Hôm sau, Đại Phương thu dọn trong phòng ngủ phụ lấy ra một cái áo thun nam, một cái quần lót boxer nam, một kiềm cắt móng tay cỡ lớn, còn thu dọn phòng tắm lấy ra đồ cạo râu và bàn chải đánh răng ly súc miệng dư. Cô để mấy thứ này vào cái túi, tự mình xuống lầu trả cho Chu Tiêu, đồng thời lấy ra một xấp tiền nói: “Đây là ba tháng tiền thuê nhà, tôi thay Tiểu Phương trả lại cho anh. Anh Chu, thực ra nhà anh ở rất tốt, không cần phải thuê lầu trên nữa, có phải không?”

Chu Tiêu mỉm cười nhận lấy: “Đương nhiên.”

Nửa tiếng sau, Đại Phương dẫn Bong Bóng vừa tịch mịch vừa buồn thương ra ngoài chơi, Phương Dĩ lập tức nhảy xuống lầu. Lúc đi qua Tên Lửa dừng chân lại, nâng cánh tay anh ta lên tinh tế quan sát. Tên Lửa liếc trộm phòng làm việc, nói nhỏ: “Tiểu Phương, chuyển sang chỗ khác, cô muốn sờ chỗ nào của tôi cũng được.”

Phương Dĩ lẩm bẩm: “Cái này của anh chắc không dọa được người khác.” Lại nói, “Để ý Tiểu Vương giúp tôi, anh ta vừa trở lại báo tôi biết ngay, biết không!” Dứt lời liền chạy vào phòng làm việc của Chu Tiêu, không hề gõ cửa.

Chu Tiêu liếc cô một cái, ánh mắt lại rơi vào máy tính, nói: “Ồ đây là công ty, cho dù mỗi ngày em coi như nhà mình đi loanh quanh, vào phòng làm việc cũng nên học gõ cửa đàng hoàng.”

Phương Dĩ giả vờ gõ hai cái, đóng cửa lại, cười hì hì chạy đến phía trước, chìa tay ra nói: “Trả tiền.”

“Tiền gì?”

Phương Dĩ vội vàng: “Có phải Đại Phương đến trả tiền thuê nhà cho anh không? Đưa tiền thuê nhà cho tôi.”

Cuối cùng ánh mắt Chu Tiêu rời khỏi máy tính, cười nói: “Thì ra em lừa cô ấy đưa tiền thuê nhà cho tôi?”

“Chị ấy không muốn cho tôi tiền sinh hoạt, có điều cũng đừng nói lừa gạt khó nghe như vậy. Tôi chỉ dùng chút kế nhỏ. Đưa tôi nhanh đi, tôi sắp thiếu nước cạo râu thực rồi!”

Chu Tiêu thờ ơ nói: “Xin lỗi, đây là tiền thuê của tôi. Từ hôm nay trở đi, lầu trên hoàn toàn thuộc về em!”

Phương Dĩ sững sờ: “Chu Tiêu!”

“Tôi đang làm việc, em không phải nhân viên của tôi, có phải nên ra ngoài không?”

Phương Dĩ mở cửa, quay đầu buông lời: “Xem như anh lợi hại!”

Cửa đóng lại, Chu Tiêu tức giận ném con chuột.

Đại Phương không về thành phố Nam Giang trong mười năm, đã sớm rất xa lạ với nơi này. Ngoài siêu thị có thú nhún, Đại Phương dứt khoát dẫn Bong Bóng đến đó chơi. Bong Bóng chơi đến nghiện, sau khi ngồi lên không muốn xuống nữa, “Mẹ, bỏ tiền, bỏ thêm tiền!”

Đại Phương nói: “Hết tiền rồi. Không tin con tự xuống tìm.”

Bong Bóng thông minh nhất: “Mẹ đừng lừa con xuống. Mẹ đi mua bịch kẹo cho con, lập tức có tiền ngay!”

Giọng Bong Bóng hấp dẫn người khác. Một cậu bé lớn mặc quần yếm cầm một bịch khoai tây chiên đi tới, nói: “Anh cũng thích ngồi cái xe này, nhưng bây giờ anh lớn quá rồi, không ngồi vào được.” Sau đó ngẩng đầu, tùy ý liếc về phía Đại Phương. Cái nhìn này lại khiến cậu ta thét chói tai, liên tiếp lùi ra sau, kêu lớn: “Ma, có ma, cứu mạng, anh hai cứu mạng!”

Triệu Bình nghe thấy tiếng kêu cứu, vứt đồ đã mua vào xe, vội vàng chạy từ trong siêu thị ra: “Tiểu Khang, sao vậy!”

Triệu Khang chỉ Đại Phương, rụt đầu trốn sau lưng Triệu Bình: “Anh, có ma, cô nhà bên cạnh, có ma!”

Triệu Khang thuận thế nhìn theo, kinh ngạc nói: “Phương Dĩ?”

Khi đó Phương Dĩ đói bụng, nằm bò trên giường lăn qua lăn lại, lúc thì gửi tin nhắn cho Đại Phương, bảo cô ấy mua chút thức ăn về, lúc thì gửi tin nhắn cho Chu Tiêu, lên án anh vừa keo kiệt vừa biến thái. Không bao lâu Phương Dĩ nhận được hình Chu Tiêu gửi tới, nền bức hình là phòng làm việc của Chu Tiêu, Phương Dĩ nhận ra cái tủ thấp bên tường và sàn nhà lát gạch men sáng bóng. Bây giờ cái tủ thấp mở rộng, lộ ra kết sắt bên trong. Kết sắt đã mở, cái hộp vuông, bên trong chầy đầy từng xấp Nhân dân tệ đỏ rực. Chu Tiêu lại gửi một tin tới: Phiền, không chứa nổi.

Phòng làm việc dưới lầu, di động của Chu Tiêu vang lên một tiếng. Anh mở tin Phương Dĩ gửi tới, cũng là một tấm hình, trong hình là một tờ hai mươi đồng, Phương Dĩ nói: Tôi nói anh keo kiệt không sai. Lần sau cố tình để tôi nhặt tiền thì không thể rút ra một tờ trong kết sắt của anh?

Chu Tiêu cười to, vứt công việc xoay người lên lầu, nhìn Phương Dĩ cảm hận ngút trời mở cửa cho anh, cười hỏi: “Sao em biết?”

Phương Dĩ uể oải: “Anh tưởng tôi ngu? Lúc tôi đổ rác, thùng rác dưới lầu trống không, chứng minh không có ai đi qua, công nhân vệ sinh cũng đã sớm dọn dẹp xong. Nếu bà ấy thấy dưới đất có tiền, có thể không nhặt? Trừ anh xuống lầu ‘lấy táo’ ra, còn ai vào đây?”

Trong lòng Chu Tiêu yếu mềm, ôm cô cười: “Sao em cứ tinh ranh như vậy, hả?” Anh chưa từng gặp người khiến anh không biết bắt đầu từ đâu thế này!

Lúc Đại Phương về, Phương Dĩ đang ăn KFC, kêu hai người: “Tối ăn mau lên, còn nóng này!”

Bong Bóng vỗ tay nhảy tới: “Tuyệt tuyệt, cho cháu cho cháu!”

Phương Dĩ nhét miếng gà vào tay Bong Bóng, gặm cánh gà hỏi: “Đại Phương, chị muốn ăn gì?”

Đại Phương nói: “Ban nãy chị đừng phải Triệu Bình ở siêu thị, Triệu Bình đi cùng em trai cậu ấy. Em trai cậu ấy vừa nhìn thấy chị, liền nói có ma.”

Phương Dĩ buông cánh gà ra, liếm liếm ngón tay.

“Đến giờ Triệu Bình vẫn tưởng em là chị, chị cũng vừa mới biết, thì ra năm năm trước người phụ nữ kia đã ở căn nhà bên cạnh!” Hơn năm năm trước Triệu Bình mới vừa tham gia công tác, mỗi ngày đi sớm về trễ, chưa bao giờ thấy qua hàng xóm mới dọn tới bên cạnh. Ngược lại Triệu Khang ở nhà cả ngày thường xuyên thấy đôi vợ chồng hàng xóm. Tâm trí Triệu Khang không được đầy đủ, bản lĩnh nhận ra người khác lại rất tốt. Đại Phương có bảy, tám phần giống mẹ Thẩm Chiêu Hoa, Triệu Khang nửa biết nửa không về chuyện Phương Dĩ tìm mẹ. Cậu ta nhớ dáng vẻ của Thẩm Chiêu Hoa, luôn cho rằng hàng xóm đã chết trong vụ cháy giống như mẹ cậu ta, do đó bỗng thấy Đại Phương có mặt mũi ăn mặc cùng khí chất đều tương tự Thẩm Chiêu Hoa, cậu ta sợ mất mặt.

Đại Phương đi tới trước mặt Phương Dĩ: “Sở dĩ em chạy tới thành phố Nam Giang, kiên quyết phải ở đây, không phải vì Tưởng Dư Phi mà là vì bà ấy, có đúng không? Chị luôn cho rằng bà ấy đã chết, thì ra bà ấy giả chết. Để vứt bỏ em, bà ấy cố tình giả chết! Chị và bố có chỗ nào có lỗi với em, em phải chạy tới đây tìm người phụ nữ đó. Trừ việc đã sinh ra em, bà ấy đã từng cho em cái gì!”

Phương Dĩ trầm mặc. Đại Phương nói lớn tiếng: “Loại phụ nữ không chịu trách nhiệm đó, một câu ‘tính cách không hợp’ đã ly hôn phải tay rời khỏi, lấy một nửa tài sản của bố đi, cho tới bây giờ chưa từng thăm em một lần. Em mới tám tuổi bà ấy đã giả chết vứt bỏ em, bà ngoại không tìm ai, liền tìm bố chị đến dẫn em đi. Bà ngoại cũng thấy rõ hơn em, sao em cứ ngu ngốc như vậy. Em nói xem, trừ việc bà ấy sinh ra em, còn từng làm gì hả!”

“Chị cũng nói em tám tuổi bà ấy mới giả chết vứt bỏ em...” Rốt cuộc Phương Dĩ mở miệng, “Chị chưa từng nhận được tình thương của mẹ, nhưng em đã từng. Bà ấy từng nuôi em tám năm, dạy em đi, dạy em nói, dỗ em ăn chơi với em, dẫn em đi nhà trẻ, đưa đón em học tiểu học. Kết quả em đi trại hè về, bà ngoại liền nói bà ấy đã chết. Bây giờ có người nói cho em biết, người từng nuôi em tám năm chưa chết, sao em có thể không tìm bà ấy ra. Em phải biết sự thật, nếu không em không cam lòng!”

Đại Phương tức giận nói: “Loại phụ nữ đó...”

Phương Dĩ lạnh lùng ngắt lời cô ấy: “Loại phụ nữ đó vứt bỏ chị, sau khi sinh em lại lấy tên em biến thành tên chị. Bà ấy dựa vào cái gì coi em là vật thay thế. Bà ấy dạy em đi dạy em nói, ăn cùng em chơi với em, mọi thứ này rốt cuộc là làm vì em hay làm vì chị. ‘Phương Dĩ’, em kêu không ra cái tên này. Em không biết là đang gọi chị hay gọi chính em. Chị không cho em giả làm chị, chị tưởng em muốn giả làm chị? Bà ấy cam lòng vứt bỏ em, nhưng không nỡ vứt bỏ chị. Em sẽ nhìn xem, nếu bà ấy biết con gái lớn của bà ấy đến tìm bà ấy, bà ấy có thể xuất hiện không. Chị hận bà ấy thì chị tự về đi, em không tìm được bà ấy tuyệt đối không đi!”

Bong Bồng ném miếng gà, gào khóc: “Mẹ, dì, hai người đừng cãi nhau! Con sợ, hu hu, hu hu hu ...”

Phương Dĩ và Đại Phương đang muốn tới ôm Bong Bồng, có người đã vượt lên trước một bước. Chu Tiêu cầm đĩa trái cây đi từ trong bếp ra, Bong Bồng vừa thấy anh, lập tức nhào qua ôm đùi anh, bàn tay nhỏ theo thói quen túm lông chân anh: “Tiểu Khang... Không phải, chú, đừng ẹ và dì cãi nhau, hu hu hu hu hu...”

Chu Tiêu ôm Bong Bồng lên, dỗ dành: “Ừ ừ Bong Bồng ngoan, hai cô ấy không ồn ào!” Lại ra lệnh, “Phương Dĩ, em đi rửa tay. Đại Phương, trong bếp còn trái cây, đi gọt thêm một đĩa.”

Chiến tranh tạm dừng, bầu không khí trong nhà lại rơi xuống tới điểm đóng băng. Bong Bồng sợ sệt không dám nói lời nào. Sau khi Đại Phương dỗ cô bé ngủ, mới đi vào phòng Phương Dĩ lục tung toàn bộ. Phương Dĩ ngăn cản cô ấy: “Chị làm gì đó!”

“Tìm chứng minh thư của em, chị lập tức đi đặt vé máy bay, ngày mai sẽ đi!”

Đại Phương tìm chứng minh thư tìm cả buổi chiều, lục khắp nhà cũng không thấy bóng dáng vé máy bay. Hôm sau Phương Dĩ ra ngoài thật sớm đến tập đoàn Âu Hải tiến hành buổi phỏng vấn thứ ba, về nhà liền thấy Bong Bồng ôm Đại Phương khóc. Đại Phương hai mắt trống rỗng ngồi trong phòng khách, không nhúc nhích không nói tiếng nào. Phương Dĩ sợ hãi tiến lên: “Chị, chị!”

Đại Phương phản ứng chậm, rất lâu mới nhìn cô một cái. Bong Bồng kêu khóc: “Làm sao bây giờ, dì ơi _____”

Bệnh trầm cảm của Đại Phương tái phát, Phương Dĩ không biết làm sao, ở cạnh Đại Phương cả ngày, gần tới gọi điện thoại cho anh rể. Anh rể nói: “Đừng nói cho bố trước, ngày mai em lập tức về với chị em. Có nghe hay không, lần này không được phép tùy hứng!”

Sau khi đêm đến, Phương Dĩ cho Đại Phương và Bong Bồng ngủ đầu vào đây, hôn bay phách lạc đi tới nhà Chu Tiêu tạm biệt: “Ngày mai tôi sẽ đi, không biết lúc nào có thể quay lại.”

Chu Tiêu lười biếng dựa vào sofa, vẫy vẫy tay với cô. Lần đầu tiên Phương Dĩ ngoan ngoãn nghe lời tiến lên. Chu Tiêu ôm cô, cười nói: “Muốn đi? Em ít nằm mơ đi!”

26. Chương 26: Tiết Lộ Sự Thật

Rất khuya Phương Dĩ mới thoát khỏi nhà Chu Tiêu. Quay lại lầu, trần trọc khó ngủ. Hôm sau cô dậy thật sớm, chạy ra ngoài mua một đồng thức ăn sáng phong phú về rồi mới gọi Đại Phương và Bong Bồng dậy.

Hai mắt Đại Phương trống rỗng, Bong Bóng dụi mắt muốn uống sữa. Phương Dĩ lại luống cuống tay chân pha sữa xong, nhét bình sữa vào tay Bong Bóng: “Tự uống.”

Bong Bóng chu miệng, lanh trí tự uống sữa ăn sáng. Phương Dĩ dịu dàng nói với Đại Phương: “Chị, em đặt vé máy bay xong rồi.”

Đại Phương không có phản ứng. Phương Dĩ lấy di động ra cho cô ấy xem thông tin đặt vé, nói: “Chuyến bay của chúng ta là bốn giờ rưỡi chiều, thế nào?”

Lúc này Đại Phương mới gật đầu một cái: “Tốt.”

Ăn sáng xong, Phương Dĩ thu dọn hành lý một mình, nhìn chỗ này một cái sờ chỗ kia một cái, trong mắt tràn đầy sự không muốn, nói với chị: “Máy điều hòa là em mua, lúc mua máy nước nóng trả giá hơn nửa ngày. Chị xem ban công, em lau lan can đến lúc sạch bóng. Em còn tự học nấu ăn, chị nhất định không tin em từng nấu canh sườn.”

Đại Phương không có phản ứng, luôn lơ đãng nhìn hư không. Phương Dĩ thở dài, kéo Bong Bóng sắp chui ra lan can ban công lại. Bong Bóng đuổi cánh tay nhỏ bám lan can: “Gà mái kia, gà mái kia!”

“Dì quần cháu có biết hay không!”

“Gà mái đó, gà mái đó!”

“Nói tiếng phổ thông!”

Tay chân Bong Bóng cùng đuổi về phía lan can: “Gà mái đó!”

Hai người ông nói gà bà nói vịt, tranh cãi ầm ĩ rất nhanh đã đến hai giờ trưa. Bong Bóng treo mình trên vali, Phương Dĩ kéo vali, lại lấp lánh nước mắt, nói với Đại Phương: “Chúng ta đi thôi.”

Đại Phương xách cái túi lúc tối, ung dung thoải mái đi ra cửa. Bác tài Ngô đã chờ bên ngoài, thấy Phương Dĩ đi ra, tiến lên nhận lấy hành lý của cô: “Ồi Tiểu Phương, lâu lắm cháu không gọi xe của tôi, kết quả vừa gọi liền nói phải về quê.”

Phương Dĩ kéo Bong Bóng khỏi vali, mắt mát nói: “Thân bất do kỷ*.”

*Thân bất do kỷ: chỉ những việc ngoài ý muốn của bản thân, không cách nào làm khác được.

Taxi chạy về hướng sân bay, dọc đường bác tài Ngô nói luôn miệng, lúc thì nói lái xe không dễ, lúc thì nói sang năm con gái sẽ từ tiểu học lên trung học cơ sở, giá nhà khu trường học ngày càng cao, “Nhà tôi ở bây giờ, hồi đó chính là vì con gái học tiểu học nên mới mua, qua sáu, bảy năm, giá hiện tại vượt trội. Đứa nhỏ này của hai cháu mới bốn, năm tuổi nhỉ? Cũng nên nắm chắc đi, sắp xếp... Ồ, xảy ra chuyện gì thế!”

Đột nhiên bác tài Ngô thắng lại, Phương Dĩ lập tức nhào tới trước, may mà cô thắt dây an toàn. Đại Phương và Bong Bóng ngồi phía sau cũng bình an vô sự.

Phía trước chợt có một chiếc xe lao ra, chặn bác tài Ngô dừng lại ở giao lộ. Bác tài Ngô tháo dây an toàn chuẩn bị đi mắng người, lúc này trong xe đối phương có ba người đàn ông xuống, một người trên cánh tay toàn là hình xăm, một người cơ bắp cường tráng, một người dẫn đầu vô cùng cao lớn, khí thế bức người, đi tới một bên taxi, mở cửa xe lôi Phương Dĩ ra. Bác tài Ngô kêu: “Mấy anh là ai, mau buông cô ấy ra!”

Chu Tiêu lôi Phương Dĩ ra ngoài, chỉ Phương Dĩ, trả lời bác tài Ngô: “Người phụ nữ của tôi. Bác tài, tiếp tục lái xe, đưa chị vợ và cháu gái của tôi đến sân bay bình an.”

Phương Dĩ không ngờ Chu Tiêu sẽ rơi từ trên trời xuống, nhất thời ngẩn người. Đại Phương đột nhiên ra khỏi xe, la to: “Anh buông nó ra! Tiểu Phương, lên xe!”

Phương Dĩ chuẩn bị cảm xúc xong, trong giây lát rừng rừng nước mắt: “Chu Tiêu, anh buông tôi ra! Tôi phải về với chị tôi.”

Chu Tiêu đầy tình cảm: “Về gì mà về! Em hai mươi hai tuổi chứ không phải ngọc, có thể tự mình quyết định!”

Phương Dĩ dùng sức nhéo cánh tay anh: “Anh đi đi!”

“Không cần lo cho chị em.” Chu Tiêu nhìn về phía Đại Phương, “Tôi đã liên lạc với một người bạn là bác sĩ, cậu ta là người có uy tín trong khoa tâm thần. Đại Phương, chỉ bằng cô ở lại đây trị bệnh.”

Đại Phương thở hổn hển, muốn tới kéo Phương Dĩ. Chu Tiêu nháy mắt ra hiệu, hai người còn lại lập tức tiến lên, một trái một phải chặn đường Đại Phương, rồi nói với bác tài Ngô: “Bác tài, đến bệnh viện số ba thành phố ở đường Nhạn Bắc.” Sau đó liền “mời” Đại Phương ngồi vào xe.

Phương Dĩ sốt ruột muốn quay lại bên cạnh Đại Phương, giấy giũa chưa được mấy cái, người đột nhiên nhẹ bẫng, Chu Tiêu nâng cô lên vai. Phương Dĩ kêu: “Chị, chị ——”

Đại Phương gắng sức đẩy hai người cản đường ra, trong lúc lộn xộn cấp bách cô lớn tiếng kêu cứu. Nhưng động tác của Chu Tiêu quá nhanh, trong nháy mắt đã lên xe biến mất, hai người còn lại vẫn đứng bên cạnh. Đại Phương nổi giận đùng đùng, lập tức gọi điện thoại cho chồng: “Chồng ơi, Chu Tiêu đó, chính là Chu Tiêu có quan hệ với Tiểu Phương trước đây em nói với anh đó, ban nãy lôi Tiểu Phương đi rồi, làm sao bây giờ đây!”

Đầu bên kia điện thoại nói: “Sao cơ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại Phương nhanh chóng nói cho chồng biết chuyện xảy ra vừa rồi. Nghe xong lời chồng, cô phớt lờ hai người đàn ông kia, ngồi vào trong xe nói với bác tài Ngô: “Bác tài, lái về!”

Phương Dĩ bị Chu Tiêu ném vào trong xe, đầu tóc rối bời chất vấn: “Tóm lại anh làm cái gì vậy! Anh như vậy sẽ dọa chị tôi!”

Chu Tiêu lạnh giọng: “Quan tâm tắc loạn*.” Lại liếc Phương Dĩ, nói, “Quá trình thô bạo đơn giản, hiệu quả nhanh chóng, em chờ xem.”

*Quan tâm tắc loạn: chỉ việc quan tâm quá mức bình thường, đưa đến lúc giải quyết vấn đề thì rối như tơ vò.

Phương Dĩ bị Chu Tiêu vác vào công ty, nhân viên trở mắt nhìn nhau, liền sau đó hưng phấn bàn luận ầm ĩ. Phương Dĩ nằm trên vai Chu Tiêu, khó chịu mặt đỏ bừng: “Thả tôi xuống!”

“Diễn kịch diễn nguyên bộ.”

“Anh thể hiện rõ là cố tình, diễn nguyên bộ cho ai xem!”

Cuối cùng Chu Tiêu ném Phương Dĩ lên sofa trong phòng làm việc. chống sofa, bao vây Phương Dĩ, cười nói: “Tự cung tự cấp.”

Đại Phương rất nhanh chạy đến đây, bắt lấy một nhân viên hỏi: “Ông chủ của mấy anh đâu?”

Lần đầu tiên nhân viên thấy Đại Phương, hơi chóng mặt: “Ông chủ vừa vác cô vào phòng làm việc... Không đúng, vác Phương Dĩ vào phòng làm việc. Không phải, cô là ai thế?”

Đại Phương tự ý lao tới phòng làm việc, đẩy cửa kính hãi thấy Chu Tiêu đè Phương Dĩ trên sofa, lão đảo một cái chỉ vào anh: “Anh... Anh...” Đã kinh hãi đến mức không nói nên lời, hoang mang rối loạn đẩy anh ra, kéo Phương Dĩ, nói với Chu Tiêu, “Nói thế nào anh cũng có máu mặt, ban ngày ban mặt chuyện chặn đường cướp người cũng làm ra được, bản thân anh không biết xấu hổ, đừng hại người khác!” Lại nói, “Tiểu Phương, chúng ta đi!” Kéo một cái bất động, Đại Phương quay đầu nhìn, hai mắt Phương Dĩ đỏ bừng.

“Chị đâu có bệnh, chị rất khỏe.” Dáng vẻ không hề hốt hoảng giống như trước đó, Phương Dĩ rút cánh tay ra, nhìn về phía Đại Phương nói khẽ, “Chị không thể lừa em như vậy. Lúc nhỏ em vừa gặp chị, rất ghét chị, sau đó chị sinh bệnh, em sợ muốn chết. Chị là chị ruột của em, chị biết em quan tâm chị rất nhiều. Em tưởng lần này em hại bệnh trầm cảm của chị tái phát, hối hận muốn hung hăng đánh mình. Em thà rằng chị cột em lên máy bay, chị không thể lấy mình ra để đùa giỡn em.”

Phương Dĩ gặp ma không bị hù khóc, thiếu tiền không bị nghèo khóc, bị Chu Tiêu bắt nạt cô cũng sẽ không khóc. Bây giờ lần đầu tiên cô khóc, Chu Tiêu ngỡ ngàng đến mức không biết an ủi. Trong lòng Đại Phương căng thẳng: “Tiểu Phương...”

Phương Dĩ lau nước mắt một cái, cúi đầu đi lên lầu. Bong Bóng luôn treo trên cánh tay Tên Lửa, đòi chơi hình xăm của anh ta. Tên Lửa mệt mỏi cả người: “Mẹ và dì cháu đi cả rồi, cháu còn không đi?”

Bong Bóng quay đầu nhìn, nhảy xuống đuổi theo ra ngoài: “Đại Phương, Tiểu Phương chờ con một chút!”

Buổi tối Đại Phương ôm Bong Bóng đi tới phòng Phương Dĩ, thấy cô đưa lưng ra giả vờ ngủ, vỗ vỗ mông Bong Bóng. Bong Bóng gật đầu một cái, nhào lên người Phương Dĩ, nhỏ người mà tinh ranh nói: “Tôi nay cháu và Đại Phương ngủ với dì, dì ngoan chút nha!”

Phương Dĩ không để ý tới cô bé. Đại Phương nằm bên cạnh Phương Dĩ, thở dài nói: “Đừng trách chị, là ý kiến tồi của anh rể em.” Cô vỗ vỗ vai Phương Dĩ, “Về cùng chị nhé. Em phải biết, vì tìm bà ấy mà em rời đi, nếu bố biết sẽ rất thất vọng. Em nhẫn tâm khiến bố đau lòng sao?”

Đại Phương biết không thuyết phục Phương Dĩ được, trầm mặc một lúc hỏi: “Bà ấy thực sự còn sống?”

Rốt cuộc Phương Dĩ mở miệng: “Ừ.”

“Em có thể tìm bà ấy thế nào? Tìm người giống như mò kim đáy biển, hơn nửa năm trước bà ấy ở đây, không có nghĩa năm năm sau vẫn ở đây.”

Phương Dĩ nói: “Bà ấy ở đây.”

Đại Phương đành chịu, lặng lẽ cầm tay Phương Dĩ: “Có phải gia đình này đã khiến em chịu tủ thân không?”

Mấy năm nay Phương Dĩ thực sự không phải không chỗ nương tựa. Luật sư Phương đối xử với cô như con gái ruột, Đại Phương càng yêu thương cô che chở cho cô. Có đôi khi thông gia của nhà họ Phương sẽ nói Phương Dĩ ngay cả con ghê cũng không tính, trước mặt sau lưng lời trong lời ngoài luôn không thích cô. Phương Dĩ luôn không để ý, không phải Đại Phương hoàn toàn không biết cô chịu tủ thân.

Bong Bóng đã nằm bò bên cạnh Phương Dĩ ngủ. Phương Dĩ xoay người, dựa sát vào chị nói: “Em không chịu tủ thân. Em chỉ muốn tìm được bà ấy, gặp mặt bà ấy. Em không cam lòng, em cũng rất nhớ bà ấy.”

“Nhớ bà ấy?”

“Ừm.” Phương Dĩ chui vào lòng chị, “Bình thường nhớ bà ấy, lúc vui, lúc buồn, em đều sẽ nhớ tới bà ấy. Chị nói bà ấy giả chết vứt bỏ em. Hơn mười năm trước, em hoàn toàn không biết, em tưởng bà ấy chỉ chết, cho nên em vẫn yêu bà ấy, bà ấy là mẹ em. Nửa năm trước em biết bà ấy chưa chết, em cũng không hận bà ấy nổi, bởi vì đã thành thói quen, em chỉ rất muốn tìm được bà ấy. Chị, chị có cảm giác được một dòng nước nóng không?”

“Hả?” Đột nhiên Phương Dĩ hỏi một câu thế này, Đại Phương không hiểu ra sao cả.

Phương Dĩ ngẩng đầu, nhíu chặt mày, quay đầu nhìn về phía Bong Bóng đang ngủ say như chết sau lưng, thử sờ mông cô bé, ngồi bật dậy, cảm hận nói: “Tê dầm, lại có thể tê dầm. Bong Bóng, cháu thức dậy cho dì giặt ra giường!”

Đại Phương nhúc nhích đầu.

Nửa đêm, Phương Dĩ luống cuống tay chân đổi ra giường. Bong Bóng mắt lim dim buồn ngủ, không hề biết xấu hổ đối với chuyện mình tê dầm, rất vất vả rồi cuộc đời cô bé ngủ lại lần nữa, Đại Phương đã mệt chết, chạy cả ngày, não loạn cả ngày, cô không chịu đựng nổi, thêm thiếp ngủ. Phương Dĩ ngâm sữa bột xong đi vào phòng ngủ, thấy một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ say như chết, cười tắt đèn, đang muốn lên giường, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa sổ. Đi tới ban công nhìn, mới biết Chu Tiêu nâng hòn đá nhỏ trong tay làm việc xấu. Phương Dĩ hạ giọng tức giận nói: “Làm gì đó!”

Chu Tiêu ném một hòn đá nhỏ lên, đập phải lan can “cạch” một cái, hòn đá lại bật về, “Xuống đây, ngắm trăng với tôi.”

Phương Dĩ nói: “Ngủ rồi!”

“Tôi ngủ với tôi.”

Phương Dĩ phớt lờ anh, xoay người muốn đi vào. Phía dưới Chu Tiêu nói: “Tôi đếm đến mười, em không xuống, tôi leo lên gõ kính. Một... Hai...”

Phương Dĩ vội vàng kêu dừng.

Lúc Phương Dĩ đi tới sân, Chu Tiêu đã dựng hai cái ghế dựa trong sân, trên bàn trà nhỏ giữa ghế dựa có trái cây và bánh ngọt. Phương Dĩ khoan khoái thoải mái nằm xuống, vừa ăn trái cây vừa nói: “Lần sau mua thêm chút cổ vịt, cổ vịt ăn ngon.”

“Lần sau mua chút óc heo, thích hợp với em.”

Phương Dĩ lườm anh một cái: “Tôi còn chưa trách anh, có biết hôm nay sau khi về Bong Bóng nói gì không? Nó nói nó phải xăm hình, hình xăm của Tên Lửa quá đẹp!”

Chu Tiêu cười lớn: “Được đó, ngày mai để nó xuống, tôi tự mình vẽ cho nó. Vẽ cái gì, chuột Mickey hay Xi trum?”

“Bong Bóng thích Spongebob.”

*SpongeBob: nhân vật chính trong phim hoạt hình dài tập SpongeBob SquarePants.

“Không thành vấn đề.” Dừng một chút, Chu Tiêu hỏi, “Spongebob là cái gì?”

Phương Dĩ cười anh: “Một anh có máu mặt, chút thường thức này cũng không có!”

Chu Tiêu vỗ đầu cô một cái, đột nhiên nói: “Không đi?”

Phương Dĩ cúi đầu: “Không biết.”

“Khi nào chị em đi?”

“Không biết.”

Chu Tiêu nói: “Hôm nay em khóc, khóc thật hay khóc giả?”

“Khóc giả.”

Chu Tiêu sắp lại gần cô: “Khóc cái nữa.”

Phương Dĩ đẩy anh: “Đi ra.”

Chu Tiêu hôn cô: “Vậy sau này cũng đừng khóc.”

Cửa sổ sát đất trên lầu lặng lẽ kéo lại, Đại Phương kéo Bong Bóng về: “Đừng nhìn trộm.”

27. Chương 27: Tìm Được Việc Làm

Lúc Phương Dĩ nhận được điện thoại của phòng Nhân sự tập đoàn Âu Hải gọi tới, cô đang chán muốn chết ngồi trong công ty Chu Tiêu, xem Bong Bóng quần lầy Tên Lửa chơi đùa.

Đại Phương ra ngoài mua thức ăn, định về hầm canh gà bồi bổ cho Phương Dĩ một chút. Phương Dĩ bảo cô ấy nhân tiện mua thêm chút quà vật mĩ ăn liền, Đại Phương từ chối thẳng thừng: “Đừng mơ tưởng, muốn ăn tự dùng tiền mua.”

Phương Dĩ nâng má nói với Bong Bóng: “Bảo bối, cháu nói với mẹ cháu muốn ăn khoai tây chiên được không?”

Bong Bóng bóp bắp thịt trên cánh tay Tên Lửa, nói: “Không thể. Dì gọi cháu là ‘bảo bối’ cũng vô dụng, mẹ nói cháu không được phép ăn khoai tây chiên!”

Phương Dĩ nói: “Chuyện tối qua cháu tè dầm dì còn chưa tính sổ với cháu!”

Bong Bóng cứng đờ. Tên Lửa chỉ vào cô bé cười lớn: “Cháu tè dầm, ha ha ha ha!”

Bong Bóng bĩu môi, vẻ mặt ai oán nhìn về phía Phương Dĩ: “Cháu là người bạn nhỏ, cháu có thể tè dầm!”

Phương Dĩ cười khẩy: “Cháu gần năm tuổi rồi còn tè dầm, có mắt mặt không!”

Bong Bóng thở phì phì: “Dì còn chơi hôn hôn với chú, dì... A, ăn ngon.”

Chu Tiêu không biết chui từ đâu ra, nhét một viên kẹo dẻo vào miệng Bong Bống. Sự chú ý của Bong Bống bị thu hút thành công, mong chờ nhìn chăm chăm một bịch toàn kẹo dẻo trong tay Chu Tiêu. Chu Tiêu giờ kẹo lên quơ quơ trước mặt cô bé: “Muốn ăn?”

“Muốn!” Phương Dĩ đoạt lấy kẹo dẻo, cầm một viên bỏ vào miệng. Bong Bống kêu gào ầm ĩ giành với cô. Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Phương Dĩ đột nhiên vang lên. Cô buông kẹo dẻo ra, nghe xong vài câu thì hớn hờ ra mặt: “Có thật không? Cảm ơn! Thứ Hai báo cáo? Được, cảm ơn cô!”

Cúp điện thoại, Phương Dĩ còn chưa mở miệng, Chu Tiêu đã hỏi: “Tìm được việc rồi?”

Phương Dĩ hưng phấn: “Đúng! Anh đoán thử xem tôi được công ty nào nhận?”

Chu Tiêu khinh thường: “Âu Hải.”

Phương Dĩ khen anh: “Cái này cũng có thể đoán được!”

“Âm lượng điện thoại của em nhét vào điện thoại cho người già.”

Phương Dĩ không so đo với anh, vui sướng tìm được việc có thể xóa đi tất cả chuyện không vui.

Đại Phương mua thức ăn về, Phương Dĩ nói cho cô ấy biết chuyện mình được tập đoàn Âu Hải tuyển dụng. Đại Phương suy nghĩ một chút: “Âu Hải? Chị từng nghe nói qua. Trước đây công ty chi nhánh của Âu Hải có một số chuyện pháp lý chính là do anh rể em xử lý. Tập đoàn Âu Hải rất lớn.”

Phương Dĩ gật đầu mạnh: “Đúng, ngay cả bà nội trợ như chị cũng biết, tập đoàn Âu Hải thực sự rất lớn!”

Đại Phương lại nói: “Hình như chị nhớ khoảng thời gian đầu năm Tuổi Dư Phi thực tập ở công ty chi nhánh của Âu Hải, bây giờ điều tới thành phố Nam Giang, không phải chính là trụ sở chính của tập đoàn Âu Hải? Em...”

“Chị, chị đừng suy nghĩ lung tung. Công việc làm đầu, chị cũng biết lúc em đi học có thành tích không tốt, có thể vào Âu Hải không hề dễ. Tuy chức vụ nhỏ, nhưng tương lai cũng có không gian thăng chức, hơn nữa phúc lợi của Âu Hải tốt, năm loại bảo hiểm xã hội và một quỹ nhà ở cộng thêm các loại trợ cấp, kì hạn thực tập chỉ cần một tháng!”

Bong Bống cầm một viên kẹo dẻo, vừa cắn vừa đứng bên chân hai người ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Dì không về nhà cùng cháu với mẹ sao?”

Phương Dĩ cúi đầu liếc nhìn Bong Bống, lại chuyển tầm mắt về trên người Đại Phương. Đại Phương đuổi cô ra khỏi bếp: “Chị nấu ăn trước, em dẫn Bong Bống đi chơi một lát đi.”

Buổi tối Đại Phương dỗ Bong Bống ngủ, tìm Phương Dĩ ra ban công nói chuyện phiếm.

Trăng sáng sao thưa, buổi tối vào thu lộ ra hơi lạnh nhẹ nhẹ, Đại Phương nói: “Chị hỏi qua anh rể em, anh rể em tán thành việc em ở lại, chị mới đồng ý, mọi chuyện của chị xoay quanh anh rể. Sau này anh rể không thể cho chị chỗ dựa, chị làm thế nào?”

Phương Dĩ nói: “VẬY còn chị?”

“Chị? Anh rể em cũng nói vậy rồi, chị còn có thể nói thế nào?”

Phương Dĩ cười: “Chị cũng nên có chủ kiến của mình. Anh rể kêu chị giả bệnh thì chị giả bệnh, anh rể tán thành việc em ở lại, chị mới đồng ý, mọi chuyện của chị xoay quanh anh rể. Sau này anh rể không thể cho chị chỗ dựa, chị làm thế nào?”

“Em nói gì đó!”

“Em trình bày sự thật nói đạo lý.” Phương Dĩ nghiêm mặt, “Lúc chị học lớp mười một đã mười bảy, mười tám tuổi, không còn nhỏ, bị người khác bắt nạt lại không dám đánh trả. Mấy hôm trước gặp phải Triệu Bình, chị lại còn có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện phiếm với anh ta. Nói dễ nghe thì cái này gọi là lấy đức báo oán, nói khó nghe thì là bánh bao. Bây giờ em rời khỏi nhà, không thể ở bên cạnh chị chăm sóc chị, chị bị người khác bắt nạt thì làm thế nào?”

Phương Dĩ đang lo lắng cho cô, Đại Phương vui mừng nói: “Chị sẽ gọi điện cho em, em lại về trút giận giúp chị!”

Phương Dĩ hớn hở mặt mày, Đại Phương lại nói: “Em đừng lo cho chị, chăm sóc em tốt đi. Lần này chị đồng ý cho em ở lại, cũng là vì nghĩ cho tương lai của em. Chị vẫn không hi vọng em tìm người phụ nữ đó, nhưng em đã lớn, chị không thể can thiệp quá nhiều vào em, phải làm thế nào là chuyện của bản thân em. Ngày một chị với Bong Bong sẽ về, sau khi bọn chị đi rồi, em ở đây một mình phải chú ý an toàn hơn, nếu cảm thấy mệt mỏi, cứ về nhà bất cứ lúc nào, biết không?”

Phương Dĩ xúc động, có kích thích nước mắt phần khích tràn đầy. Loại kích thích này lại biến mất vào hai ngày sau. Sau hai ngày Đại Phương lên đường đến sân bay, Phương Dĩ nắm tay cô ấy nói: “Chị, tiền sinh hoạt...”

Đại Phương nói: “Ồ, không phải chị nói rồi sao? Em đã lớn rồi, chị không thể can thiệp vào em. Loại tiền sinh hoạt này, đương nhiên cũng là chuyện của em.”

Phương Dĩ kinh hoàng: “Chị, không thể như vậy! Em thực sự đã cùng đường, lãnh lương phải đợi một tháng, em sẽ chết đói ở đây đó!”

Đại Phương đẩy tay cô ra: “Chị kệ em. Bong Bóng, động tác nhanh lên chút!”

Bong Bóng mới vừa đi chào tạm biệt Chu Tiêu, sau khi nghe thấy tiếng lập tức chạy tới. Trên cánh tay sạch sẽ ban đầu, một trái một phải có thêm hai bức vẽ SpongeBob. Cô bé vô cùng vui vẻ cho Phương Dĩ một nụ hôn tạm biệt: “Bye bye dì, bye bye dượng!”

Phương Dĩ quay đầu theo tầm mắt Bong Bóng, vừa vặn thấy Chu Tiêu dựa ở cửa công ty, thờ ơ vẫy vẫy tay với Bong Bóng. Phương Dĩ không thể tưởng tượng nổi: “Dượng?”

Chu Tiêu nhìn về phía cô: “Đừng gọi mò vai về lung tung!”

Đại Phương và Bong Bóng đi rồi, trong nhà lập tức trở nên vắng vẻ ảm đạm. Phương Dĩ hơi không quen, tấm xong đẩy cửa phòng ngủ phụ ra, thấy bên trong không có một bóng người, đột nhiên có một loại kích động bất chấp tất cả về nhà. Đang trong lúc thương cảm, đột nhiên nghe thấy Chu Tiêu la lớn ở trong sân: “Phương Dĩ, em xuống đây cho tôi!”

Phương Dĩ không hiểu ra sao chạy tới bên cửa sổ, kinh hãi thấy Chu Tiêu giơ một cái quần lót lên cao, không dám tin: “Sắc lang!”

Chu Tiêu nghiêng rằng: “Xuống đây!”

Phương Dĩ cấp tốc xuống lầu, chạy đến nhà Chu Tiêu, đang định chất vấn anh trộm quần lót của cô lúc nào, định thần nhìn lại, mới phát hiện cái quần lót này nhỏ và xinh xắn, màu trắng gạo, sau mông là hình SpongeBob, hai cái răng cửa của SpongeBob còn là hình 3D. Phương Dĩ nắm chặt răng cửa lớn cười âm: “Đây là quần lót Bong Bóng thay ra hôm tè dầm, ha ha ha!” Nhất định là sau đó bị gió thổi bay, còn cô và Đại Phương hoàn toàn không nhớ cái này, không ngờ lại thổi tới bên phía Chu Tiêu.

Sắc mặt Chu Tiêu khó coi: “Lấy đi!”

Phương Dĩ cười hì hì nói: “Đừng vội!”

Cô chạy vào sân bắt lấy gà mái già, mặc quần lót vào mông nó, lại giơ di động lên cao chụp một tấm hình, gửi tin nhắn thoại: “Bong Bóng, quần lót của cháu bị gà mái trộm mặc rồi!”

Không bao lâu liền nhận được tin trả lời, Bong Bóng sốt ruột: “Gà mái gà mái, quần quần của cháu, sao nó có thể mặc quần quần của cháu!”

Lúc Phương Dĩ trêu chọc Bong Bóng, Chu Tiêu đang nằm trên ghế dựa xem kịch vui, thấy con gà mái già kia mặc quần lót SpongeBob, anh không nhìn thẳng nổi phải quay đầu. Cuối cùng Phương Dĩ đùa giỡn Bong Bóng đủ hài lòng, chạy tới bên cạnh Chu Tiêu ngồi xuống, cười nói: “Bong Bóng nói lần sau nó mang thêm vài cái quần lót để thay giặt cho gà mái!”

Chu Tiêu lười biếng nói: “Em làm mấy chuyện nhảm chán này nữa, cẩn thận lại bị đau mắt hột.”

Phương Dĩ sờ sờ mắt, mắt đã sớm không còn sưng nữa, nhưng con ngươi vẫn hơi lạ, cái leo có thể khởi hẳn rất nhanh, “Anh đã nhìn thấy quần lót của bé gái, cẩn thận lần sau đến phiên anh. Tôi vẫn chưa dùng hết thuốc nhỏ mắt, có thể bán giảm mười phần trăm cho anh.”

“Rốt cuộc em thiếu bao nhiêu tiền?”

“Anh không thiếu tiền thì trả tiền thuê nhà lại cho tôi!”

Chu Tiêu như cười như không: “Xem ra em hi vọng tôi ở chung với em?”

Phương Dĩ nói: “Anh đừng tự ki quá, tôi sợ ống nước ở đây của anh lại xảy ra vấn đề, đến lúc đó đừng hòng mượn dùng miễn phí toilet của tôi!”

“Em không cần nghĩ cho tôi như thế.” Chu Tiêu liếc cô một cái, “Chị em đồng ý việc em tìm mẹ em?”

Phương Dĩ nằm trên ghế, nhìn mặt trăng trên đỉnh đầu nói: “Chị ấy không can thiệp vào tôi.” Lại hỏi, “Chưa từng nghe anh nhắc tới người nhà anh. Bong Bồng nói mẹ anh và ông ngoại bà ngoại của anh đều ở nước ngoài?”

“Sao, hỏi thăm chuyện nhà tôi?” Chu Tiêu nhếch môi, “Mẹ tôi vẫn luôn ở nước ngoài, ông ngoại bà ngoại nuôi tôi lớn, tôi tốt nghiệp đại học, mẹ tôi đón họ đi hưởng phúc.”

“Sao anh không đi?”

“Tôi kiếm nhiều tiền như vậy, tại sao phải đóng thuế cho nước khác?”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, đề tài từ đóng thuế kéo tới quần lót trên người gà mái già, cuối cùng lại kéo đề tài về chuyện nhà. Chu Tiêu không bao giờ nhắc tới bố, Phương Dĩ hiểu rõ trong lòng cũng không hỏi, mỗi nhà có nỗi khó xử riêng.

Chu Tiêu lại hỏi: “Mấy công ty khác em phỏng vấn trước đó đều không qua?”

“Qua hai công ty.”

“Hai công ty?” Chu Tiêu nhìn về phía Phương Dĩ, “Vậy tại sao chọn Âu Hải?”

“Âu Hải có tiếng tăm mà. Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi anh sao biết Tưởng Dư Phi. Công ty cho vay nhỏ của anh lại quan hệ với tập đoàn Âu Hải?”

Chu Tiêu nói: “Chỉ bằng em nói rõ quan hệ giữa em và Tưởng Dư Phi trước.”

Phương Dĩ ngậm miệng. Chu Tiêu đi về nhà tìm đồ ăn, gà mái mặc quần lót nhảy tới nhảy lui, Phương Dĩ thấy tâm trạng vui vẻ. Một lúc sau, cô lấy di động, mở một tin nhắn ra. Thời gian nhận được tin nhắn là trước khi cô đến tập đoàn Âu Hải tiến hành buổi phỏng vấn thứ hai, nội dung tin nhắn này cô đã đọc qua rất nhiều lần.

Lúc bố Phương Chí Chiêu của Phương Dĩ thiếu nợ bỏ đi, Phương Dĩ mới sáu tuổi, không biết gì cả, cũng không có người sẽ nhắc tới Phương Chí Chiêu, dường như ông ấy bị mọi người quên lãng. Nhưng có một số người, nhất định sẽ không quên ông ấy, đó chính là chủ nợ cho Phương Chí Chiêu vay tiền.

Lần trước Phương Dĩ nói chuyện điện thoại với chú Khôn xong, lập tức nhờ bà con xa ở quê giúp đỡ hỏi thăm, cuối cùng thăm dò được từ miệng chủ nợ.

Trong tin nhắn nói: Năm đó bố cháu bỏ trốn, họ từng đuổi tới thành phố Nam Giang. Nghe nói bố cháu làm việc ở công ty giải trí Âu Thị.

Công ty giải trí Âu Thị — tiền thân của tập đoàn Âu Hải.

28. Chương 28: Quá Nhiều Trùng Hợp

Năm xưa, công ty giải trí Âu Thị kinh doanh chuỗi hộp đêm, quán bar, còn từng bước chân vào ngành công nghiệp giải trí, sau đó đầu tư vào vận tải biển, thành công trong lần thử đầu tiên, công ty giải trí Âu Thị

cũng theo đó đổi tên thành tập đoàn Âu Hải. Ngày nay tập đoàn còn chen chân vào khai thác bất động sản, sinh vật học, điều chế thuốc và các lĩnh vực thông tin truyền thông, tài sản dưới cờ hùng hậu.

Hôm nay thứ Hai, Phương Dĩ dậy sớm rửa mặt, tập thể dục, ăn sáng. Chu Tiêu gọi điện thoại bảo cô xuống lầu, Phương Dĩ húp cháo nói: “Quả thực tôi sẽ xuống lầu, nhưng sau khi xuống lầu sẽ trực tiếp đi ra ngoài. Anh có chuyện gì có thể hẹn trước, đợi năm giờ tôi tan làm về rồi nói sau.”

Chu Tiêu cười khẩy: “Em chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên tôi chắc chắn.”

“Em đừng hối hận.”

Phương Dĩ không sợ uy hiếp, chậm rãi húp cháo, lật xem tài liệu liên quan đến tập đoàn Âu Hải. Chủ tịch tập đoàn Âu Hải là nhà từ thiện rất nổi tiếng, mấy năm gần đây tổng số tiền quyên góp bằng danh nghĩa cá nhân và tập đoàn đạt tới mười triệu. Phương Dĩ lú lẫm, vét một muỗng cháo trắng, cô cũng muốn được vị chủ tịch này quyên góp!

Đau khổ trong lòng húp cháo xong, Phương Dĩ sửa soạn một chút rồi ra ngoài, đi xuống dưới lầu nghe thấy có người huýt sáo với cô, Phương Dĩ khoanh tay nói: “Tên Lửa, Tiểu Vương tới rồi à?”

Tên Lửa huýt sáo xong quan sát cô. Hôm nay Phương Dĩ mặc áo sơ mi tay dài, váy chữ A, giày cao gót khoảng sáu cm, trang điểm nhẹ nhàng thoải mái già dặn, cùng với dáng vẻ lôi thôi lếch thếch thường ngày như hai người khác nhau. Anh ta cảm thấy ăn mặc quyến rũ còn phải mê người hơn lần trước. Tên Lửa cột nhả: “Vợ Tiểu Vương đã qua ngày dự tính sinh mà vẫn chưa sinh, cậu ta xin nghỉ thêm hai ngày. Cô muốn đi làm à? Chúc vụ gì? Sao trước đây chưa bao giờ thấy qua cô mặc thế này?”

Phương Dĩ nheo mắt: “Đừng cản đường! Đúng rồi, có năm mươi đồng cho tôi mượn không?”

Tên Lửa nghe thế, nhanh nhẹn xoay người chạy đi. Phương Dĩ nổi giận: “Mười lăm đồng cũng được mà!”

“Ôi!”

Có người cười khẩy. Phương Dĩ tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, rốt cuộc bị cô phát hiện Chu Tiêu đút hai tay trong túi, dựa ở bên cửa ra vào. Phương Dĩ đi tới: “Anh lén lút đứng ở đây làm gì?”

Chu Tiêu liếc mắt nhìn mặt trời bên ngoài, lại cúi đầu nhìn ánh nắng hắt dưới đất, nhướng mày: “Em có thể bóp méo sự thật thêm một chút.”

Phương Dĩ vòng qua anh: “Không nói với anh nữa, tôi vội đi làm, anh...” Cô ngừng nói, bước chân cũng dừng lại, lùi hai bước quay lại bên cạnh Chu Tiêu, nhìn chằm chằm tờ tiền vấy trên tay anh, không nói được một lời, nhìn chằm chằm như hổ đói.

Chu Tiêu nói: “Vừa rồi tôi muốn thuê lại lầu trên, nhưng người nào đó không đồng ý.”

“Tôi không đồng ý lúc nào! Tôi đồng ý!”

“Em nói em không hối hận.”

“Nói vậy, rõ ràng là anh nói ‘Em đừng hối hận’, nói xong liền cúp điện thoại. Tôi chưa nói gì cả.”

Chu Tiêu cười nói: “Tiếc là trễ rồi, tôi nghĩ tới nghĩ lui, thuê lầu trên không kinh tế lắm.”

Phương Dĩ kiên cường nói: “Anh thích thuê hay không, tôi còn có mười đồng đi xe buýt!”

Nói xong xoay người đi khỏi. Chu Tiêu chặn ngang vẫy lấy cô, cười hỏi: “Chỉ còn mười đồng?”

Phương Dĩ cúi đầu: “Hai mươi đồng. Mấy ngày nay không dùng tiền, tờ hai mươi đồng này chính là anh cố ý để tôi nhặt. Trước khi đi Đại Phương đã hầm một nồi canh gà lớn cho tôi, mỗi ngày tôi tiết kiệm uống một chút, có thể chống đỡ một tuần. Nếu thực sự không chống đỡ nổi, tôi còn có gà mái có thể làm thịt.”

Chu Tiêu cười thâm, bóp bóp cằm cô: “Ôi, bé đáng thương, nếu tôi vẫn thấy chết không cứu, có phải quá nhân tâm rồi không?”

Phương Dĩ yên lặng gật đầu, đột nhiên nhìn thấy một tờ tiền chậm rãi đi từ dưới lên, cuối cùng dừng trước mặt cô. Chu Tiêu cười trên nỗi đau của người khác: “Trả lại tiền thuê nhà cho em làm nhiều lần.”

Phương Dĩ nhìn tờ tiền chằm chằm: “Hai mươi? Anh muốn chia ra trả 375 lần?”

“Năng lực tính nhẩm rất tốt.” Chu Tiêu khen cô, lại nhàn nhã lấy tiền lại, “Em có thích hay không?”

Phương Dĩ rút phắt lấy tiền: “Xem như anh lợi hại!”

Chu Tiêu phải đến công ty chứng khoán, tiện đường đưa Phương Dĩ đến Tập đoàn Âu Hải. Phương Dĩ được voi đòi tiên: “Năm giờ chiều anh sẽ đi qua Âu Hải phải không?”

“Sẽ đi qua biển.”

Phương Dĩ trợn mắt. Chu Tiêu hỏi cô: “Em nộp đơn vào chức vụ gì?”

“Trợ lý phòng Marketing, mỗi buổi chiều trong tuần này đều sẽ tiến hành đào tạo hai tiếng, đào tạo xong trực tiếp tan làm.”

“Có khả năng tài liệu nhân sự của tập đoàn Âu Hải bị lỗi không? Họ không có lý do để mời em.”

Phương Dĩ không so đo lời châm biếm của anh: “Là vàng thì cuối cùng sẽ được Bá Lạc* phát hiện.”

*Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

Chu Tiêu cười rộ lên, lấy tay nhéo mặt cô. Phương Dĩ đẩy tay anh ra, nắm chặt dây an toàn: “Anh lái xe cho đảng hoàng, tôi muốn sống lâu trăm tuổi!”

“Loại người như em, ông trời cũng sợ bắt em!”

Một mạch trôi chảy đến tập đoàn Âu Hải, trước khi Phương Dĩ xuống xe bị Chu Tiêu kéo lại hôn vài cái. Chạy vào công ty, Phương Dĩ chuẩn vào toilet trang điểm lại, vừa thoa son môi vừa thầm oán Chu Tiêu, mang tai thính linh phiếm hồng. Bên cạnh có nữ sinh gọi điện thoại nói: “Không phải ngày đầu tiên con đi làm mà. Biết, ăn trưa ở nhà ăn. Đi báo cáo trước rồi nói sau. Mẹ, nói tiếp nữa con có thể bị muộn đó. Được ạ, biết rồi, bye bye.”

Cúp điện thoại, đối phương thấy Phương Dĩ liếc trộm mình trong gương, ngượng ngùng cười một tiếng: “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi tới đây làm, mẹ tôi không yên tâm.”

Phương Dĩ nhét son môi vào: “Tôi cũng là ngày đầu tiên đi làm. Tôi ở phòng Marketing, còn cô?”

“Tôi ở phòng Tài nguyên nhân lực.”

“Phòng Nhân sự?” Ánh mắt Phương Dĩ khẽ động, cười nói, “Tôi tên Phương Dĩ. Cô tên gì?”

Đối phương mặc một chiếc váy cotton dài, khoác cardigan len bên ngoài, mái tóc dài hơi xoăn, dáng người cao gầy, thanh khiết lại động lòng người, cười đáp: “Tôi tên Âu Duy Diệu, chào cô.”

Phương Dĩ mặt mũi đáng yêu, tính tình cởi mở nhiệt tình, hai tiếng sau khi báo cáo, lập tức hòa mình vào vài đồng nghiệp xung quanh bàn làm việc, buổi trưa khoác tay nhau đến nhà ăn của tập đoàn ăn trưa. Phương Dĩ đang bưng khay thức ăn tìm chỗ ngồi, liếc mắt liền nhìn thấy Âu Duy Diệu, trực tiếp chạy tới, cười híp mắt nói: “Trùng hợp thật, bên cạnh cô có ai không?”

Âu Duy Diệu sững sốt, sau khi nhận ra Phương Dĩ vui vẻ nói: “Không có ai, cô ngồi đi.”

Âu Duy Diệu vừa du học từ nước ngoài về, lớn hơn Phương Dĩ vài tuổi, cách đây không lâu đến tập đoàn Âu Hải xin việc, thời điểm xin việc giống Phương Dĩ. Phương Dĩ nói: “Ba lần tôi phỏng vấn đều chưa từng thấy cô. Nếu tôi gặp cô, nhất định có ấn tượng!”

Âu Duy Diệu cười: “Tôi cũng chưa gặp qua cô, không ngờ hôm nay lại có thể gặp.”

Hai người mới gặp mà như đã quen từ lâu, trao đổi số điện thoại ngay tại chỗ. Buổi chiều lúc đào tạo hai cô đặc biệt ngồi chung một chỗ. Âu Duy Diệu nói: “Đồng sự rất lợi hại, tốt nghiệp liền vào Âu Hải làm công

việc hành chính, nửa năm sau điền đơn chuyển chức vụ, chuyển sang làm đào tạo, sau đó đi Hong Kong học chuyên sâu, sau vài năm lại về tập đoàn Âu Hải, làm luôn đến bây giờ. Bình thường còn làm đào tạo ột số khách sạn.”

Phương Dĩ nói: “Không ngờ cô tám chuyện vậy, nghe ngóng nhiều như thế.”

Âu Duy Diệu cười trộm: “Buổi sáng tôi vừa vào phòng, đồng nghiệp liền nói cho tôi biết lý lịch của những lãnh đạo này, không muốn biết cũng không được.”

Thoải mái làm việc một ngày, Phương Dĩ đúng giờ tan làm. Cô vốn còn nghĩ có thể gặp Tưởng Dư Phi không, nhưng tập đoàn quá lớn, muốn gặp người quá khó. Đến lúc đi ra công ty đột nhiên nhận được tin nhắn của Tưởng Dư Phi, nói anh ta đi công tác bên ngoài, thứ Sáu này sẽ về, đến lúc đó mời cô ăn cơm, chúc mừng cô nhận chức.

Phương Dĩ hớn hở trả lời tin nhắn, cúi đầu không nhìn đường, dưới chân vấp phải viên gạch bị nhếch lên, lao đảo một cái suýt nữa thì ngã nhào, may mà cô kịp thời đỡ cột điện bên cạnh. Một bên có người nhấn còi: “Đừng vấp chân, tôi sẽ tưởng là em không tìm được toilet!”

Phương Dĩ quay đầu, chạy nhanh về phía chiếc xe, vui vẻ nói: “Không phải anh nói sẽ đi qua biển sao, sao đi qua Âu Hải rồi?”

Chu Tiêu nói: “800 năm trước ở đây chính là biển, về nhà học bổ túc địa lý đi! Lên xe, tôi dẫn em đi ăn!”

Phương Dĩ vui mừng khấp khởi ngồi lên xe, lại chợt nghĩ đến Chu Tiêu có thể dẫn cô đi ăn quán ven đường không, cảnh cáo anh nói: “Quán ven đường tự tôi có thể đi ăn, anh đừng keo kiệt!”

Chu Tiêu nói: “Em cũng chỉ hợp ăn quán ven đường, chẳng lẽ còn muốn đi bữa tiệc Pháp?”

Chu Tiêu không dẫn Phương Dĩ đi nhà hàng Pháp, lái xe gần một tiếng mới đến bờ sông ở ngoại ô. Trên bờ sông đã bắc hai bộ cần câu cá, bên cạnh còn dựng một cái lều. Phương Dĩ vỗ trán: “Tôi từng ảo tưởng anh dẫn tôi ra ngoại ô, có thể có thức ăn riêng tư thần bí gì đó ở đây, chi phí thấp nhất là kiểu tám ngàn tám đó. Kết quả không có nhà hàng riêng tư thì thôi đi, anh lại còn muốn tôi tay làm hàm nhai?”

Chu Tiêu cười lớn: “Tôi chính là thích em đủ thông minh, không cần tôi nói nhiều cũng biết phải làm gì.”

Phương Dĩ căm giận: “Ngày mai tôi còn phải đi làm, không rảnh câu cá ngắm sao với anh!”

Chu Tiêu chỉ cần câu: “Xem, động rồi!”

Phương Dĩ lập tức chạy tới trước nhìn xung quanh: “Mau quần dây đi!”

Chu Tiêu cười một tiếng, chậm rãi tiến lên quần dây, lưỡi câu trống trơn, trách Phương Dĩ: “Tiếng của em lớn quá, câu cá phải yên tĩnh.”

Bên bờ không có người, sau khi vào thu mặt trời lặn sớm, không bao lâu hoàng hôn rút đi, chân trời đã có ánh sao, tĩnh lặng im ắng chỉ có gió thổi qua. Phương Dĩ mặc ít, Chu Tiêu ôm cô vào lòng, thấp giọng nói: “Đợi một hồi nghĩ xem ăn cá gì? Cá hồi? Cá nường? Cá kho?”

Phương Dĩ nuốt nước miếng: “Tôi đói.”

Chu Tiêu cười thầm, che cái bụng phẳng lì của cô: “Uống chút nước sông đi, coi như canh cá.”

Phương Dĩ nhào tới: “Được!”

Chu Tiêu kéo cô lại, ôm ngang cô vào lều. Phương Dĩ che ngực: “Anh muốn làm gì tôi!”

Chu Tiêu ném cô lên chăn, nói: “Bắt đầu bữa tối!”

Phương Dĩ co rúc vào góc: “Không thể được!”

Chu Tiêu quả thực không nhịn nổi, cất tiếng cười lớn, nói: “Cởi sạch sẽ chờ tôi!” Nói xong ra khỏi lều, lại lớn tiếng nhắc nhở, “Tắm sạch sẽ!”

Phương Dĩ lạng lẽ bò tới, nhìn ra ngoài từ khe hở. Bên ngoài mở vài ngọn đèn, dụng cụ trên cái bàn đơn giản liếc qua là thấy ngay. Chu Tiêu xắn tay áo sơ mi lên, giơ tay chém xuống, cạo sạch vảy cá, động tác

gọn gàng thuần thực, chỉ một lát sau anh xâu cá đã cạo sạch vẩy để lên vỉ nướng. Phương Dĩ ngửi được mùi thơm ngào ngạt, nước miếng chảy không dừng, giục: “Còn chưa xong sao?”

Chu Tiêu liếc cô một cái, lật vài que tre: “Đến ngay đây.”

Cuối cùng nướng chín, Phương Dĩ lập tức chui ra khỏi lều, khí lạnh nhào tới trước mặt, cô xoa xoa cánh tay cần cá nướng, nói: “Tôi ăn nhiều một chút sẽ không lạnh nữa.”

Chu Tiêu đang muốn giành với cô, đột nhiên di động reo lên. Anh tiện tay nghe, Đồng Lập Đông ở đầu kia hỏi: “Không ở nhà?”

“Ở bên ngoài.”

Phương Dĩ nói nhỏ: “Anh đừng ăn xâu lớn này, ăn xâu nhỏ.”

Đồng Lập Đông nghe thấy tiếng: “Ở cùng Phương Dĩ?”

Chu Tiêu nói: “Ừ. Có chuyện?”

“Không có việc gì.”

Đồng Lập Đông cúp điện thoại, cúi đầu xem xét tài liệu trên tay. Phương Dĩ năm nay hai mươi hai tuổi, người tỉnh khác, tới đây tìm mẹ, tháng Tám vào ở số 338 đường Bảo Hưng. Bố ruột chết trong vụ cháy năm năm trước, mẹ ruột rất có khả năng mất tích sau vụ cháy, hiện nay nhận chức trong tập đoàn Âu Hải.

Chuyện trên thế gian nào có nhiều trùng hợp như vậy. Đồng Lập Đông đóng tài liệu lại, khẽ gõ tập tài liệu.

29. Chương 29: Mua Vui Trong Mưa

Tối qua Phương Dĩ và Chu Tiêu ở ngoại ô đến nửa đêm mới về, sau khi về đến nhà Phương Dĩ buồn ngủ đến mức không muốn di chuyển. Chu Tiêu nói: “Tôi tắm giúp em?” Phương Dĩ tỉnh táo trong nháy mắt, tắm xong tinh thần quá tốt, dẫn đến ngủ không đủ, hôm sau thức dậy, đầy mắt có vành đen rõ ràng.

Phương Dĩ mở cửa lên đường, cảm giác dưới chân có đồ chói mắt, cúi đầu nhìn, phát hiện một tờ hai mươi đồng Nhân dân tệ rơi ở cửa. Cô nhặt lên nhét vào túi, chạy xuống lầu thấy Tên Lửa chờ ở đó. Tên Lửa không tình nguyện nói: “Ông chủ nói để tôi đưa cô đi làm.”

Phương Dĩ hỏi: “Ông chủ của anh đâu?”

“Ông chủ không ở công ty. Cô nhanh lên chút!”

Phương Dĩ ngồi lên xe: “Sao mặt anh giống oán phụ vậy?”

Tên Lửa nổi giận: “Cô lại không phải là bạn gái của tôi, tại sao tôi phải đưa cô, còn không cho tôi tiền làm thêm giờ. Keo kiệt!”

Phương Dĩ đồng cảm: “Quả thực anh ta hơi keo kiệt.” Hôm nay lại chỉ trả cô hai mươi đồng!

Công việc của Phương Dĩ ở phòng Marketing đơn giản nhằm chán, phần lớn thời gian làm vai trò nhân viên đánh máy, thỉnh thoảng làm chân chạy đi phòng in hoặc phòng trà nước giúp đồng nghiệp, hoặc trở thành vai trò làm việc lật vạt, thậm chí hôm nay còn bị người quản lý sai đi đưa chuyển phát nhanh. Phương Dĩ muốn tìm Chu Tiêu kể khổ, nhưng gọi điện thoại, Chu Tiêu không rảnh để ý: “Tôi ở vùng khác. Em tích góp lời lại, đợi tôi về nói sau.”

Phương Dĩ hỏi: “Anh đến vùng khác làm gì?”

“Làm việc.”

“Loại người như anh cũng có công việc?” Mỗi ngày chỉ biết đấu với cô, tối qua còn có thú thanh nhàn câu cá, Phương Dĩ tưởng Chu Tiêu chỉ cần ngồi đợi thu tiền, nhàn hạ nhất bị người khác hận nhất chính là phần việc này của anh. Không ngờ ông chủ Chu còn phải tự mình ra trận làm việc.

Chu Tiêu cười: “Em tưởng tôi không cần làm việc thì có thể cho em hai mươi đồng tiền sinh hoạt mỗi ngày?”

Phương Dĩ nói ngay: “Làm cho rõ, đây là tiền thuê nhà chị tôi trả lại cho anh. Tiền sinh hoạt cái gì, da mặt anh có thể dày thêm chút đó!”

“Chờ về em hôn mặt tôi vài cái, đo thử xem da mặt tôi dày bao nhiêu.”

“Anh không chỉ da mặt dày, anh còn có não dày màu!”

Cô vừa cãi nhau với Chu Tiêu, vừa chỉ vào cá chua ngọt bảo đầu bếp nhà ăn lấy hai con. Đầu bếp liên tục xác nhận: “Hai con?”

Phương Dĩ gật đầu: “Chính là hai con!”

Bên cạnh có người nói: “Tôi muốn một con.”

Phương Dĩ quay đầu, nói với đầu điện thoại bên kia: “Không nói với anh nữa, tôi phải ăn cơm rồi!” Cúp di động, cô cười hỏi, “Diệu Diệu, sao cô cũng xuống ăn trễ vậy?”

Âu Duy Diệu nhún vai: “Nhóm Đồng sir không đi, đám nhân viên nhỏ chúng tôi cũng không dám đi.”

“Hôm nay tôi đưa chuyển phát nhanh giúp người phụ trách, văn kiện khẩn cấp không kịp giao cho công ty chuyển phát nhanh, hại tôi đến bây giờ mới có thời gian rảnh ăn cơm.”

Hai người gọi cơm xong, tùy ý ngồi vào chỗ ngồi bên cửa sổ. Môi trường dùng cơm của tập đoàn Âu Hải rất tuyệt, cửa sổ sát đất khắp nhà ăn, cảnh vật phồn hoa ngoài cửa sổ thu hết vào mắt. Phương Dĩ ăn cá ăn đến mức mặt mày hơn hớn, Âu Duy Diệu hỏi: “Cô rất thích ăn cá à?”

Phương Dĩ gật đầu: “Cá, tôm hùm, chân gà da hổ, tôi thích ba món này nhất!” Trả lời xong lại nói, “Đúng rồi Diệu Diệu, lượng công việc bên phòng Nhân sự của mấy cô nhiều không? Bên tôi ngay cả tài liệu mười mấy năm trước cũng phải tìm ra từng chút một, người phụ trách bảo tôi nghiên cứu cho tốt. Có thể bên cô cũng có một đồng hồ sơ tích bụi không?”

Âu Duy Diệu nói: “Tạm được. Công việc trong tay tôi khá ít, không giống phòng Marketing các cô.”

“Tôi không hiểu tại sao còn phải nghiên cứu tài liệu mười mấy năm trước. Mười năm trước không phải là mười ngày trước, tài liệu không phải lật cái là có. Nếu mấy cô muốn tra tài liệu nhân viên mười mấy năm trước, chẳng lẽ tùy tiện tra một cái là có thể có à?”

Âu Duy Diệu cười: “Trong bộ phận của chúng tôi, Đồng sir chính là một cái máy tính sống. Tuy anh ấy là chuyên gia đào tạo, nhưng mấy năm trước cũng từng kiêm chức Giám đốc Nhân sự. Hơn mười năm trước, lúc tập đoàn máy tính hóa anh ấy đã ở đây, tài liệu nhân viên anh ấy căn bản cũng sao chép vào não mình. Anh ấy giống như máy đọc vậy, nhấn một cái là có thể bắt đầu trả lời.”

Phương Dĩ cười híp mắt nói: “Nhân hiệu gì thế? Chúc năng này mạnh!”

Buổi chiều lúc đào tạo, Phương Dĩ nhìn chằm chằm Đồng Hạo Tường cả buổi. Đồng Hạo Tường ba mươi, bốn mươi tuổi, ngũ quan cân đối, chiều cao bình thường, tính tình hóm hỉnh, trong mười câu có ba câu có thể khiến người ta bật cười, trong đời tư lại có chút nghiêm cẩn. Lúc hết giờ học có người mới muốn mời anh ta đi ăn, Đồng Hạo Tường khéo léo từ chối, Phương Dĩ không thể tìm được cơ hội bắt chuyện với anh ta.

Tan làm Tên Lửa không tới đón, Phương Dĩ lẻ loi hui quanh đi tàu điện ngầm rồi chuyển xe buýt, rất lâu mới đến nhà, công ty dưới lầu đã không còn ai. Chu Tiêu phải đi công tác vài ngày, nói cho Phương Dĩ biết: “Cửa sau lần trước tôi đã thêm dấu vân tay của em...”

Anh còn chưa nói xong, Phương Dĩ đã ngắt lời anh: “Lần trước anh nắm tay tôi thực sự là thêm dấu vân tay? Anh còn từng nhấn chân gà mái, dấu vân tay của nó cũng thêm vào rồi à?”

Chu Tiêu yên lặng chốc lát, quyết định nhảy qua vấn đề này: “Nhớ lúc rảnh cho gà ăn, đừng để chúng chết đói. Hai cánh cửa thông công ty tôi đã khóa lại, đừng nghĩ chạy vào đó.”

Phương Dĩ đập bàn: “Anh không tín nhiệm tôi!”

Chu Tiêu cúp điện thoại.

Phương Dĩ cầm hện ngút trời, ôm gà mái chơi tới cửa sân sau, đề móng gà lên, cửa không hề phản ứng. Cô lẩm bẩm: “Mày không có dấu vân tay?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng còi, có người hỏi: “Cô đang làm gì thế?”

Phương Dĩ quay đầu, thấy Đồng Lập Đông, nói: “Sao cảnh sát Đồng tới rồi, Chu Tiêu không có nhà.”

Đồng Lập Đông xuống xe, hỏi: “Cửa mở thế nào?”

Phương Dĩ cười một tiếng, đóng cửa lại, nhấn dấu vân tay mình lần nữa, cửa lại mở ra. Cô khoe khoang xong, sờ thân thể nóng hổi của gà mái nói: “Chính là mở như vậy!” Lại giơ móng gà lên, “Không thêm dấu vân tay của nó được!”

Khóe miệng Đồng Lập Đông giật một cái, quyết định xem nhẹ Phương Dĩ. Anh ta đẩy cửa đi vào sân, nhìn vào trong nhà: “Khi nào Chu Tiêu về?”

“Không biết, thời gian anh ta đi công tác không xác định.”

“Cô cứ tùy ý ra vào như vậy?”

Phương Dĩ cười nói: “Anh ghen tị?”

Đồng Lập Đông hít thở sâu, cúi đầu liếc mắt nhìn gà mái trong lòng Phương Dĩ, cảm thấy nhức đầu đau mắt, không muốn ở lại lâu, xoay người rời đi. Phương Dĩ vẫy tay sau lưng anh ta: “Đọc đường cẩn thận nhé, dự báo thời tiết nói tuần này có mưa, chiếc xe cũ kỹ của anh có thể không chịu được!”

Kết quả Đồng Lập Đông không gặp mưa, ngược lại gặp phải giếng nước không có nắp, bánh xe vướng vào, làm cả buổi cũng không có cách nào tự thoát ra. Cuối cùng xe tắt máy, Đồng Lập Đông dầm mạnh tay lái: “Miệng quạ đen!”

Thứ Sáu, Tên Lửa đã đưa Phương Dĩ đi làm bốn ngày liên tục. Anh ta ghi lại tiền xăng, định chờ Chu Tiêu về thanh toán. Phương Dĩ tiện tay lấy bữa sáng anh ta đặt trên bàn điều khiển. Lúc Tên Lửa phát hiện thì đã muộn, thò người ra ngoài cửa xe la: “Cô với ông chủ là cặp đôi hoàn hảo!”

Âu Duy Diệu đứng lúc trông thấy cảnh này, lúc chờ thang máy nháy mắt hỏi Phương Dĩ: “Người đó là bạn trai của cô?”

Phương Dĩ lập tức phủi sạch quan hệ: “Mất tôi sao có thể kém như vậy!”

Âu Duy Diệu cười khẽ, ngọt ngào khéo léo, đồng nghiệp nam bên cạnh nhao nhao lấy lòng, hỏi cô ấy ăn sáng chưa, buổi trưa có muốn dùng cơm chung không. Đi vào trong thang máy, đến lượt Phương Dĩ nháy mắt: “Giá trị trường không tệ!”

Âu Duy Diệu đỏ mặt: “Cô đừng nói mò.”

Phương Dĩ thích Âu Duy Diệu đơn thuần dễ bắt nạt, gặp mặt luôn thích trêu cô ấy một chút, thời gian đào tạo buổi chiều trêu cô ấy với đồng nghiệp nam. Âu Duy Diệu thẹn quá hóa giận nhéo cánh tay Phương Dĩ. Phương Dĩ cố tình kêu thành tiếng. Đồng Hạo Tường cười đập đập bàn: “Còn mười lăm phút, mọi người kiên trì thêm chút nữa, kiên trì xong phát kẹo!”

Trong phòng đào tạo dài hạn có đủ kẹo mút, nhân viên có thể lấy ăn tùy thích. Hôm nay còn có Snickers, Phương Dĩ đã ăn ba thanh, còn lặng lẽ lấy thêm một thanh. Đào tạo xong tan làm, cô vui mừng khắp khối vừa đi vừa mở Snickers, mới cắn một cái thì nhận được điện thoại của Tưởng Dư Phi. Lúc này cô mới nhớ hôm nay Tưởng Dư Phi đi công tác về.

Tưởng Dư Phi nói: “Hôm nay anh vừa về, thực hiện lời hứa mời em đi ăn. Em vẫn còn ở công ty chứ?”

“Còn còn, đi ăn ở đâu?”

“Đi tới nhà hàng lần trước đi, món ăn rất ngon. Ăn xong anh đưa em về.”

Phương Dĩ ăn một hơi hết Snickers, vội vàng chạy xuống lầu dưới công ty. Chạy tới đại sảnh, xa xa nhìn thấy Âu Duy Diệu, cô đang muốn chào, lại thấy Âu Duy Diệu đi thẳng tới chỗ một chiếc xe đậu ở cửa, khoác cánh tay người đàn ông bên cạnh xe, ngẩng đầu nói gì đó. Phương Dĩ ngăn người, bước chân lập tức

chậm lại, mãi đến khi người đàn ông bên cạnh xe chú ý tới cô, vẫy tay nói: “Phương Dĩ!” Lúc này Phương Dĩ mới nhanh chóng chạy tới.

Phương Dĩ ngạc nhiên: “Hai người quen nhau?”

Âu Duy Diệu nhìn Phương Dĩ, lại nhìn Tưởng Dư Phi: “Hai người cũng quen nhau?” Cô ấy cười rộ lên, “Đây là bạn trai của tôi. Dư Phi, Phương Dĩ là người bạn tốt đầu tiên em quen trong công ty. Sao hai người lại biết nhau?”

Nụ cười của Tưởng Dư Phi nhàn nhạt, nói: “Cô ấy là đàn em đại học của anh, hôm nay anh hẹn mời cô ấy đi ăn. Em cũng đi chung chứ?”

Bất kể thế nào Phương Dĩ cũng không nghĩ tới, Tưởng Dư Phi lại có bạn gái, bạn gái còn là Âu Duy Diệu vừa đi du học về nước. Ngồi trong phòng bao, Phương Dĩ lặng lẽ quan sát Âu Duy Diệu, thầm nghĩ thì ra Tưởng Dư Phi thích kiểu này, ngọt ngào đáng yêu, khiến người ta đắm chìm trong gió xuân ấm áp, đối lại cô cũng thích. Phương Dĩ buồn bã, cánh tay bị người khác đụng. Âu Duy Diệu để thực đơn trước mặt Phương Dĩ, ôn tồn nói: “Cô muốn ăn gì?”

Phương Dĩ còn chưa mở miệng, Tưởng Dư Phi đã nói với người phục vụ: “Tôm hùm Úc, chân gà da hổ, thêm một đĩa cá Napoleon.”

Có cá Napoleon ăn, Phương Dĩ lại phấn chấn, sau khi thức ăn được đưa lên đủ cô cố gắng hết sức ăn nhả nhận. Ba người nói chuyện phiếm, không biết thời gian, cho đến khi di động Phương Dĩ reo, cô mới phát hiện đã bảy giờ. Chu Tiêu ở đầu bên kia không vui hỏi: “Người đâu, tan làm còn đi lêu lổng ở đâu đó?”

Phương Dĩ che micro: “Anh mới lêu lổng, cả nhà anh đều lêu lổng. Tôi đang ăn tiệc lớn.”

Chu Tiêu chế nhạo: “Nhanh như vậy đã muốn trở thành người nhà tôi?”

Phương Dĩ nghĩ một hồi mới hiểu, đang muốn phản kích, lại nghe Chu Tiêu nói: “Đang ăn tiệc lớn ở đâu? Tôi tới đón em.”

Phương Dĩ dắc ý báo địa chỉ. Có người tới đón cô, đương nhiên không cần Tưởng Dư Phi đưa nữa. Sau khi Tưởng Dư Phi tính tiền hỏi: “Thực sự không cần đưa sao?”

Đi ra ngoài nhà hàng, thấy mưa bụi tung bay, Âu Duy Diệu cũng nói: “Chi bằng để Tưởng Dư Phi đưa cô đi.”

“Không cần, tôi có mang dù.” Phương Dĩ vỗ vỗ túi đeo chéo, lại nói, “Tôi đợi thêm chút nữa, anh ấy tới rất nhanh thôi.”

Âu Duy Diệu hỏi: “Ai tới đón cô, bạn trai?”

Phương Dĩ đang muốn trả lời, mắt tinh thấy cách đó không xa có một chiếc xe thể thao mui trần màu đen chạy nhanh tới, người đàn ông lái xe anh tuấn đĩnh đạc, lúc thắng xe còn lộ kỹ năng drift*. Phương Dĩ xông lên trước cười chỉ: “Gầm xe anh trượt!”

*Drift là một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Chu Tiêu xuống xe gõ đầu cô: “Có biết hàng không?” Quay đầu gạt đầu với Tưởng Dư Phi, “Quản lý Tưởng, thì ra Phương Dĩ vừa ăn cơm với anh.”

Dường như bây giờ Tưởng Dư Phi mới lấy lại tinh thần, cười nói: “Trước đó tôi hứa mời cô ấy đi ăn, hôm nay mới có thời gian rảnh. Nếu giám đốc Chu tới đón Phương Dĩ, vậy tôi về trước, sau này sẽ liên lạc.”

Chu Tiêu không biểu lộ cảm xúc gì gạt đầu một cái, kéo Phương Dĩ lên xe. Phương Dĩ vẫy tay tạm biệt Tưởng Dư Phi và Âu Duy Diệu, cùng lúc nói với Chu Tiêu: “Trời mưa kìa, mau kéo mui xe lên!”

Chu Tiêu nói: “Không biết hàng. Xe mui trần thì phải mở mui xe, đừng cả ngày thay đổi kiểu, làm xe phải một lòng!”

Phương Dĩ chẳng hiểu ra sao: “Anh muốn rửa xe tôi vẫn chưa muốn tắm!”

“Tắm? Tắm nhớ cởi quần áo!”

Phương Dĩ la: “Dừng ở siêu thị đằng trước, tôi mua sữa tắm!” Xe khởi động, Phương Dĩ quyết định sống bằng sức mình, móc túi ra, giương đèn che đỉnh đầu, cười nói, “Thế nào?”

Chu Tiêu liếc cây đèn một cái, sắc mặt từ âm u chuyển sang trời quang, cười lớn: “Em lại đi điên bằng câu hỏi khi nào vậy? Lần này biến thành hiểm muộn và vô sinh!”

Xe thể thao nhanh chóng đi khỏi, trời mưa mở mui xe, dù che đầu, tiếng cười liên tục không dứt. Tưởng Dư Phi đứng bất động, Âu Duy Diệu đẩy đẩy anh ta, anh ta mới phản ứng lại, cười nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Chu Tiêu đi ra ngoài một chuyến đổi xe, Phương Dĩ đỏ mặt vì ghen tị, cầu nhàu cắn giận bất công. Chu Tiêu rộng rãi ném chìa khóa cho cô: “Đi siêu thị mua hai lốc bia cho tôi!”

Phương Dĩ mừng rỡ, chiều thứ Bảy lái xe Chu Tiêu ra ngoài lượn vòng, nhất định không lượn đến siêu thị. Chu Tiêu đuổi Phương Dĩ đi chơi một mình. Hai mươi phút sau Đồng Lập Đông tới nhà Chu Tiêu, nói: “Xe tôi lại chết máy, ngược lại cậu có tiền đổi xe. Xe cũ bao nhiêu tiền, bán giá rẻ cho tôi.”

Chu Tiêu rót ly rượu cho anh ta: “Tặng cậu!”

Đồng Lập Đông nói: “Không được, sau này tôi chuyển khoản cho cậu.”

“Tùy ý.”

Đồng Lập Đông vừa uống rượu vừa nói: “Mấy ngày nay Phương Dĩ tự do ra vào chỗ này của cậu, hai người tiến triển quá nhanh?”

Chu Tiêu cười nói: “Cậu thăm dò tám chuyện?”

“Tôi chỉ nhắc nhở cậu.”

“Nhắc nhở cái gì?”

Đồng Lập Đông trầm mặc một lúc, nói: “Nghe nói Phương Dĩ đang tìm mẹ cô ấy, trước đây mẹ cô ấy có thể đã ở lầu trên?”

Chu Tiêu nhướng mày: “Hình như cậu vô cùng chú ý tới Phương Dĩ, lúc cô ấy vừa tới thì cậu đã nhắc nhở tôi, bây giờ lại tự mình điều tra cô ấy. Tại sao?”

Đồng Lập Đông nói: “Vì muốn tốt cho cậu. Chỗ này của cậu là kho bạc nhỏ, ra ra vào vào vốn phải đề phòng, trước kia chọn mở công ty ở đây, không phải cảm thấy ở đây an toàn không cần hao tâm tổn trí?”

Chu Tiêu trầm ngâm suy nghĩ chốc lát, chợt cười một tiếng: “Hình như tôi nhớ, năm, sáu năm trước cậu phụ trách khu này? Vụ cháy năm đó, tất cả cảnh sát phòng cháy chữa cháy vội tới, hẳn là cậu cũng đến.”

Đồng Lập Đông để ly rượu xuống, quay đầu cười nhìn anh: “Trí nhớ của cậu rất tốt.”

Năm năm trước, Đồng Lập Đông là cảnh sát nhân dân khu vực này, vụ án lớn đầu tiên xử lý chính là vụ cháy đó.

30. Chương 30: Nghe Trộm Góc Nhà

Số 338 đường Bảo Hưng, lúc đó có tổng cộng mười hai nhà, một nửa số nhà được chủ nhà ngăn ra cho thuê, đa số người thuê nhà là người bên ngoài, khu vực chung dùng lộn xộn, có người chất đồ lặt vặt thành đống, có người ngăn nhà bếp ở hành lang, tai họa an toàn đã ngầm tồn tại từ lâu. Sau vụ nổ gas, lửa lan ra nhanh chóng, cuối cùng dồn bốn người bị giết hại ngay tại chỗ, bảy bệnh nhân bị thương nặng sau khi cấp cứu chữa trị liên tiếp tử vong, một nửa số người chết là người lớn tuổi không có cách nào chạy trốn kịp thời, có hơn mười người thuê nhà khác bị thương nhẹ. Chuyện này khiến cho giới truyền thông vô cùng chú ý, đồn cảnh sát từng có một lần bị người nhà người chết vây chặn đến mức tê liệt. Đồng Lập Đông là một trong những cảnh sát nhân dân phụ trách xử lý một loạt công việc khắc phục hậu quả, cũng là cảnh sát nhân dân nói cho chủ nhà Trịnh biết, “Phương Đại Hải, không điều tra ra người này”.

Chu Tiêu kinh ngạc, cười một tiếng: “Trùng hợp như vậy?”

“Cậu cũng cảm thấy rất trùng hợp?” Đồng Lập Đông và Chu Tiêu quen biết nhau nhiều năm, từ quen sơ đến bạn rượu, cuối cùng trở thành anh em, giữa hai người có chuyện nói, không cần giấu giếm quá nhiều, “Cậu nói cô ấy ở đây không hề có mục đích, nhưng thật trùng hợp, người chết ở nhà bên cạnh năm năm trước có khả năng là bố ruột của cô ấy.”

Chu Tiêu nói: “Cho dù không phải là sự trùng hợp bình thường thì có vấn đề gì? Chẳng lẽ nói...” Ánh mắt anh lóe lên, một câu nói trúng, “Vụ cháy năm đó không hề đơn giản giống như bề ngoài? Cậu đang sợ điều gì? Cậu điều tra Phương Dĩ, là lo cô ấy sẽ phát hiện cái gì?”

Đồng Lập Đông trầm mặc không nói. Chu Tiêu nói: “Cậu lo cô ấy sẽ điều tra được cái gì, không nói ra, tôi không có cách nào giúp cậu.”

“Sự thật vụ cháy, bên phòng cháy chữa cháy đã có kết luận, không hề có bất kì điều gì đáng nghi. Tôi chỉ cảm thấy Phương Dĩ không đơn giản, hai người quen nhau bao lâu mà cậu đã cho phép cô ấy tự do ra vào nhà cậu?”

Phương Dĩ lái xe thể thao đầy phong cách của Chu Tiêu, chơi đến mức lưu luyến quên về, còn chụp hình chung với xe thể thao chia sẻ với đám bạn. Nhóm bạn chỉ cốt bình luận với tốc độ ánh sáng: Cậu được bao nuôi lúc nào vậy?

Phương Dĩ trả lời: Vẻ đẹp trời sinh khó bỏ hoài(*)!

(*) Phỏng theo bản dịch của Nguyễn Phước Hậu. Cụm gốc , nằm trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Dịch nghĩa: Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được.

Bong Bóng lại đang nghịch di động của Đại Phương, gửi tới một tấm hình ngồi trên xe đồ chơi, khoe khoang nói: “Cháu cũng có, cháu cũng có!”

Phương Dĩ đã kích cô bé: “Cháu có thể lái xe cháu tới thành phố Nam Giang không?”

Qua không bao lâu, Đại Phương gọi điện thoại tới: “Em lại nói gì với Bong Bóng đó? Bong Bóng nói muốn đổi xe, đổi xe lớn lái tới thành phố Nam Giang, ngay cả quần lót cũng đóng gói xong, nói muốn thay giặt cho gà mái ở dưới lầu của em!”

Phương Dĩ ôm bụng cười lớn, xách hai lốc bia đi ra khỏi siêu thị, ngồi vào xe thể thao, sờ đông một cái xoay tây một chút, càng nhìn càng quyến luyến không rời, quyết định đưa bia về trước, sau đó lái xe đi hóng gió cho thỏa nguyện.

Xe thể thao chạy thẳng tới cửa sau, Phương Dĩ quen thuộc nhấn dấu vân tay mở khóa, lúc gần đi vào trong nhà, đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện, bước chân không kiềm được hơi dừng lại, đúng lúc nghe thấy tiếng Đồng Lập Đông: “Tôi còn tưởng cậu chỉ thích tiền, thì ra cậu cũng có thể thích phụ nữ. Quen nhau chỉ mới hai ba tháng, cậu thực sự thích cô ấy như vậy?”

Phương Dĩ nhanh chóng vọt tới bên tường, kề sát tường vênh tai, giọng của Chu Tiêu truyền đến: “Cũng không tệ, khá thích.”

“Chỉ khá thích? Vậy thì tốt.”

Phương Dĩ mơ hồ cảm thấy mất mát, muốn ném hai lốc bia trong tay xuống, lại nghe Chu Tiêu nói: “Cậu vẫn chưa trả lời.”

Đồng Lập Đông nói: “Chuyện vụ cháy, năm năm trước đã kết án, tôi chỉ là một trong những cảnh sát nhân dân phụ trách xử lý vụ án lúc đó, cho dù có vấn đề gì thì cũng không phải là thứ mà cảnh sát nhỏ như tôi có thể biết được, hiểu ý tôi chứ? Phương Dĩ...”

“Được rồi, đề phòng thì đề phòng, thứ không đến lượt cô ấy biết, cô ấy sẽ không biết. Yên tâm.”

Đồng Lập Đông nói năng thận trọng, Chu Tiêu cũng không cần anh ta trả lời thêm. Chờ Đồng Lập Đông đi khỏi, Chu Tiêu thấy Phương Dĩ vẫn chưa về, muốn gọi điện thoại giục cô, lại sợ cô lái xe điên quá sẽ xảy ra chuyện, chỉ có thể ngồi đợi trong nhà. Đợi rất lâu vẫn không thấy bóng dáng Phương Dĩ, anh ngồi không yên, mới vừa đi ra cửa muốn ra ngoài tìm cô, liền nghe tiếng động cơ “ầm ầm” truyền từ xa đến gần, trong

nhảy mắt, chiếc xe thể thao màu đen của anh liền dừng lại ở cửa, Chu Tiêu tiến lên: “Bảo em mua hai lốc bia, em lêu lổng ở ngoài hơn một tiếng. Em tưởng xăng không dùng tiền?”

Phương Dĩ nhảy xuống xe, ném hai lốc bia vào ngực anh, “Anh bủn xỉn mấy đồng đó có thể phát tài à?”

Chu Tiêu tới ôm cô, Phương Dĩ vươn vai nói: “Lái xe mệt quá, tôi phải lên ngủ bù. Anh cứ từ từ uống bia, nhớ lát nữa trả tiền.” Nói xong liền chạy vào nhà. Chu Tiêu cúi đầu nhìn bàn tay chưa kịp đựng tới Phương Dĩ, gọi cô lại: “Lại đây, chạy nhanh vậy làm gì?”

Phương Dĩ đáp: “Anh chơi một mình đi, đừng quấy rầy tôi ngủ!”

Chu Tiêu lẻ loi xách hai lốc bia về nhà, mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh đầy bia và đồ uống. Anh tiện tay để bia Phương Dĩ mua lên bàn bếp, đi về phòng sách làm việc, một tiếng sau đi ra, vô công rồi nghề xem tivi. Ba tiếng nhàm chán trôi qua, anh mới đi lên lầu gõ cửa phòng ngủ Phương Dĩ: “Thức chưa?”

Trong phòng không có người nói, anh lại gõ vài cái, mới nghe thấy giọng buồn ngủ của Phương Dĩ: “Quấy rầy tôi làm gì, quấy rầy người khác ngủ cũng giống như cắt đứt tiền tài người khác!”

Chu Tiêu nhếch môi: “Ra làm cơm tối!”

Phương Dĩ mở cửa chậm rì, tóc bù xù, quần áo cũng chưa thay thành đồ ngủ, “Có tin tôi hạ độc anh không?”

“Hạ độc tôi thì em có lợi gì? Vào hộ khẩu nhà tôi rồi hạ độc thì em mới có lời!” Chu Tiêu nâng mặt cô lên, cười nói, “Lái xe chưa đã ghiền? Buổi tối tôi dẫn em đi chơi đua xe?”

Mắt Phương Dĩ sáng lên, ngay sau đó lại ảm đạm: “Thôi, tôi chưa mua bảo hiểm tai nạn.”

Chu Tiêu kéo cô xuống lầu: “Để em mở mang kiến thức một chút!”

Buổi tối anh quả thực dẫn Phương Dĩ đi đua xe hóng gió. Quốc lộ không có người, tốc độ xe anh càng lúc càng nhanh, gió tấp vào mặt, ngay cả nói chuyện cũng có một loại cảm giác kích thích mạo hiểm, máu khắp người cũng bắt đầu sục sôi. Mới đầu Phương Dĩ hơi sợ, sau đó từ từ thả lỏng, dưới vận tốc nhanh có một loại khoái cảm lâng lâng. Cô gào thét đầy hưng phấn, Chu Tiêu hỏi lớn: “Có muốn nhanh hơn chút nữa không?”

Phương Dĩ trả lời: “Muốn!”

Chu Tiêu nói: “Vậy em đi mua chiếc xe cao cấp hơn cho tôi!”

Phương Dĩ kêu lớn: “Chu Tiêu ——”

“Làm gì!”

“Chu Tiêu ——”

“Phương Dĩ ——”

“Chu Tiêu anh thích tôi bao nhiêu ——”

“Vậy em thích tôi bao nhiêu ——”

“Anh trả lời trước!”

Chu Tiêu tăng tốc, giống như không muốn sống xông thẳng tới chóp núi trên quốc lộ. Gió mạnh không ngừng gào thét, đột nhiên anh thắng lại, Phương Dĩ vừa thét vừa nói: “Chu Tiêu, trả lời ——”

Chu Tiêu nghiêng người qua hôn cô, mặt trăng trên đỉnh đầu tựa như đưa tay là có thể chạm tới.

Thứ Hai Phương Dĩ đi làm, thời gian ra ngoài quá sớm, sau khi tới công ty Chu Tiêu gọi điện thoại tới: “Người ở đâu?”

“Công ty.”

“Tự em đi làm?”

“Giọng điệu này của anh giống hệt như tôi là Bong Bổng, bất cứ lúc nào cũng cần người đưa đón.”

Chu Tiêu cười: “Em có tiền đi xe?”

Phương Dĩ hừ nói: “Không cần anh giả vờ giả vịt hỏi câu này, có giỏi thì trả tiền thuê nhà lại cho tôi!”

Đào tạo đã kết thúc, Phương Dĩ phải chính thức đi vào công việc. Tập đoàn Âu Hải không nuôi người rảnh rỗi, chỉ một buổi sáng, những công việc đập xuống đầu cô đó đã ép cô không thở nổi, thời gian dùng cơm trưa của cô bị trì hoãn, đúng lúc đụng phải Tưởng Dư Phi và Âu Duy Diệu ngồi cùng bàn ăn cơm. Âu Duy Diệu tình mắt thấy cô, cười vẫy tay: “Phương Dĩ, lại đây ăn!”

Phương Dĩ bưng khay thức ăn chạy tới: “Hai người ăn cơm, tôi sẽ không quấy rầy hai người chứ?”

“Không đâu, Dư Phi ăn xong rồi.”

Tưởng Dư Phi đứng dậy nói: “Anh ăn xong rồi, còn phải làm việc gấp.” Dừng một chút hỏi, “Sao trễ vậy em mới ăn cơm, công việc phòng Marketing rất nhiều à?”

Phương Dĩ nói: “Cũng tạm. Anh biết lần đầu tiên em làm việc đảng hoàng, cần thời gian thích ứng.”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Cố lên, cần giúp đỡ thì cứ tới tìm anh bất cứ lúc nào.”

Tưởng Dư Phi đi, Âu Duy Diệu le lưỡi với Phương Dĩ: “Anh ấy quá dài dòng. Vừa rồi cũng cứ luôn hỏi công việc của tôi, giống như gia trưởng vậy.”

Phương Dĩ mỉm cười: “Sao cô cũng ăn cơm trễ thế?”

“Nhà máy con có công nhân xảy ra tai nạn, mấy người bên phòng Nhân sự đều ra ngoài làm việc, một mình tôi trông coi, vừa nhận được điện thoại tôi mới dám xuống ăn.”

Phương Dĩ hỏi: “Phòng Nhân sự chỉ có một mình cô? Đến giờ họ vẫn chưa về?”

Âu Duy Diệu gật đầu: “Đoán chừng hôm nay họ sẽ trực tiếp tan làm ở đó.”

Phòng Nhân sự không có ai, Phương Dĩ ra vẻ màu mè sợ Âu Duy Diệu cô đơn, buổi chiều sắp xếp thời gian, chạy đến phòng trà nước pha một ly cà phê, tiếp đó mang hai bịch quà vặt nhỏ đi vào phòng Nhân sự thăm hỏi Âu Duy Diệu. Âu Duy Diệu đang nhàn nhã xem phim, nghe thấy tiếng động còn tưởng lãnh đạo về, vội vàng tắt video, ai ngờ cuối cùng thấy Phương Dĩ, thở phào nói: “Cô làm tôi sợ muốn chết.”

Phương Dĩ cười hì hì: “Có tật giật mình à. Mời cô ăn!”

Cô và Âu Duy Diệu nói chuyện phiếm câu có câu không, vô cùng thản nhiên dò hỏi cô ấy tài liệu nhân sự hơn mười năm trước. Đợi đến lúc Âu Duy Diệu đi vệ sinh, cô nhanh chóng mở tài liệu trong máy tính, sau khi xem qua đại khái lại lật tập tài liệu, thấy những tài liệu này đều là những năm gần đây, không khỏi hơi thất vọng.

Dựa vào những điều người cho vay nặng lãi từng nói, họ điều tra đút quăng vài năm mới thăm dò được chút tung tích của Phương Chí Chiêu, cuối cùng gián tiếp đuổi tới thành phố Nam Giang. Vốn tưởng rốt cuộc có thể bắt được người, nhưng cuối cùng vẫn vô hụt, mấy năm tiếp theo cũng tiêu hao không ít sức người sức của, món nợ thành nợ chết, vì vậy họ quyết định vứt bỏ. Phương Dĩ suy tính thời gian, nếu tin tức của đám cho vay nặng lãi không sai, Phương Chí Chiêu hẳn đã nhận chức trong tập đoàn Âu Hải vào mười một, mười hai năm trước, nhưng hồ sơ nhân sự cũ của mười một, mười hai năm trước, xem ra hoàn toàn không tiến hành bảo quản hệ thống hóa.

Cô không biết nên dò la thế nào, rốt cuộc có thể quang minh chính đại hỏi thăm phòng Nhân sự hay không? Phương Dĩ nhớ tới những lời nghe được giữa Đồng Lập Đông và Chu Tiêu hôm thứ Bảy, trong lòng buồn rầu, ném hết suy nghĩ lung tung trong đầu.

Cô không chắc chắn rốt cuộc bố có từng làm việc ở đây hay không, càng không có cách nào xác minh sự thật vụ cháy năm năm trước, không ai có thể giúp cô, cô cũng không thể tùy tiện tin người khác, tất cả đều phải dựa vào chính mình. Nếu cô hạ quyết tâm phải tìm được mẹ, vậy thì không thể bỏ dở nửa chừng.

Giờ cơm trưa hôm sau, Phương Dĩ “tình cờ gặp” Đồng Hạo Tường, bưng khay thức ăn đi tới, cười híp mắt nói: “Đồng sir, tôi có thể ngồi không?”

Đồng Hạo Tường nhớ Phương Dĩ, lúc đào tạo Phương Dĩ tham ăn lại đùa cợt cả ngày, quá mức hoạt bát, rất khó mà không thu hút sự chú ý của anh ta. Đồng Hạo Tường cười nói: “Ngồi đi.”

Phương Dĩ ngồi xuống: “Đồng sir, nghe nói hôm qua mấy anh rất bận, có công nhân xảy ra tai nạn, điều động đội đi xử lý?”

Đồng Hạo Tường nói: “Chuyện này truyền nhanh vậy sao? Tôi cũng không biết rõ tình huống cụ thể. Tôi phụ trách đào tạo, có điều chuyện hôm qua hơi lớn, tôi mới tới hỗ trợ.”

Phương Dĩ có thể nói chuyện phiếm, tám trời tám đất, gặp người nói tiếng người gặp ma nói tiếng ma, gặp Đồng Hạo Tường thì mứa riu qua mắt thợ nói đến chuyện đào tạo, nịnh nọt: “Tôi còn nghe nói Đồng sir là máy tính sống, có phải tôi tùy tiện báo một cái tên thì anh có thể nói ra người đó đang làm ở bộ phận nào không?”

Đồng Hạo Tường cười nói: “Quá khoa trương rồi, có điều tôi đều có ấn tượng với phần lớn nhân viên trong tập đoàn. Trí nhớ loài người có khả năng vô hạn, trước đây tôi không có bản lĩnh như vậy, cũng là sau khi làm việc từ từ huấn luyện bản thân, cố gắng hết sức làm được việc gặp qua đối phương một lần là có thể gọi tên đối phương, cái này rất có ích trong nghề nhân sự.”

Anh ta bắt đầu thuyết giáo lên lớp, Phương Dĩ vội vàng kéo đề tài về, báo tên họ một nhân viên có thâm niên sáu năm trong phòng Marketing, Đồng Hạo Tường lập tức nói ra bộ phận của anh ta. Phương Dĩ lại cố gắng tìm kiếm người đã từng tiếp xúc ở những bộ phận khác, mỗi lần báo một người, Đồng Hạo Tường đều có thể nói đúng bộ phận của đối phương. Sau sáu người liên tiếp, Phương Dĩ nói nhanh: “Phương Chí Chiêu!”

Đồng Hạo Tường đang muốn trả lời, Giám đốc Nhân sự đột nhiên gọi anh ta ở cửa nhà ăn: “Đồng sir, thì ra anh ở đây, anh cũng không mang di động theo. Nhanh nhanh, đi tới bệnh viện cùng tôi, mấy công nhân đó xảy ra chuyện.”

Đồng Hạo Tường vội vàng đi vài bước, lại quay đầu lấy một tấm danh thiếp ra nhét vào tay cô, lòng bàn tay vuốt qua mu bàn tay cô, nói: “Lần sau có thể trò chuyện tiếp, tôi đi làm việc trước.”

Phương Dĩ không kịp giữ anh ta lại, thâm bực bội mình nói nhảm nhiều quá, chẳng mấy chốc là sắp hỏi ra, ai ngờ giữa chừng lại xông ra một Trần Giảo Kim. Bên cạnh có người nói: “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ quay đầu, thấy Âu Duy Diệu. Âu Duy Diệu nói: “Sao cô không thấy tôi? Tôi vừa mới xuống cùng với Giám đốc của chúng tôi.”

“Ồ.”

Âu Duy Diệu tò mò: “Sao cô ở cùng với Đồng sir, vừa rồi đang nói chuyện gì?”

Phương Dĩ uể oải: “Không có gì.”

Mấy ngày liên tiếp Phương Dĩ đều không “tình cờ gặp” Đồng Hạo Tường nữa, hỏi thăm Âu Duy Diệu mới biết Đồng Hạo Tường và vài nhân viên bộ phận Nhân sự đi về quê của công nhân gặp tai nạn giải quyết khắc phục hậu quả, không xác định thời gian về. Phương Dĩ rảnh rỗi cầm tấm danh thiếp, căn bản không biết có thể có tác dụng gì. Cô cũng không thể hấp tấp gọi điện thoại cho Đồng Hạo Tường, nhưng Đồng Hạo Tường cho cô danh thiếp lại là ý gì?

Buổi tối Chu Tiêu cùng Phương Dĩ ăn cơm ở trong nhà, hỏi cô: “Công việc gần đây rất mệt?”

Phương Dĩ khuấy cơm: “Đương nhiên là mệt, tôi cũng nhớ nhưng tới kì thi cuối kì rồi.”

Chu Tiêu cười nói: “Không phải chính là nhớ nhưng cuộc sống có người nuôi em, nói hàm súc vậy làm gì. Sao, cần tôi nuôi em không?”

“Anh? Mỗi ngày cho tôi hai mươi đồng?”

“Kiếm tiền không dễ. Em tưởng hai mươi đồng rất ít?”

Phương Dĩ bĩu môi, nhanh chóng nhét cơm vào miệng, sau khi ăn xong lau miệng: “Tôi không rửa chén!”

Chu Tiêu không vui: “Được rồi, để tôi rửa!” Anh rút khăn giấy để Phương Dĩ lau miệng, thấy vết tương bên mép Phương Dĩ chưa lau khô, cầm khăn giấy qua lau cho cô: “Chắc chắc, em bẩn nhiều thế này, tôi cũng không có cách nào hạ miệng.” Tuy nói vậy, nhưng anh lại cúi đầu hôn. Phương Dĩ nghiêng đầu, đẩy anh ra, cười hì hì nói: “Ít chiếm tiện nghi của tôi đi. Ngày mai tôi còn phải đi làm sớm, bye bye!”

Nói xong bỏ chạy, khăn giấy chậm rãi rơi xuống đất.

Chu Tiêu đứng tại chỗ một lúc, nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên một cái, lại vang lên một cái, anh đi tới sofa ngồi xuống. Cả ngày Phương Dĩ không tập trung, Chu Tiêu đã sớm phát hiện gần đây cô khác thường. Cô giả vờ như không có chuyện gì, như thường lệ cãi nhau với anh, nhưng buổi sáng không gọi anh đưa, buổi tối cũng không cần anh đón, lúc đòi nợ hình như cũng không bối rối và bực tức như trước, ngay cả Tiểu Vương nghỉ phép về trả tiền lại cho cô, cô cũng không truy hỏi quá nhiều. Chu Tiêu rũ mắt trầm ngâm suy nghĩ một lát, đứng dậy đi tới phòng sách, mở máy tính xem máy giám sát, tay trái nhẹ nhàng gõ bàn làm việc, con chuột bấm nhanh tới. Thời gian máy giám sát quay lại thứ Bảy tuần trước, tay trái Chu Tiêu dừng gõ bàn.

Ánh nắng rực rỡ, Phương Dĩ xách hai lốc bia, đi vào từ cửa sau, chạy tới trước cửa sổ sát đất dừng lại, thay vào đó đi tới bên tường, kê sát tường, đứng rất lâu.

31. Chương 31: Không Có Chu Tiêu

Hôm sau, bộ phận Nhân sự tập đoàn Âu Hải mở cuộc họp sáng, Đồng Hạo Tường mấy ngày không gặp đã về từ vùng khác. Cuộc họp sáng tổ chức cùng với bộ phận PR, cùng nhau bàn bạc công việc xử lý khắc phục hậu quả tai nạn lần này. Bộ phận Nhân sự phụ trách đối nội, bộ phận PR phụ trách đối ngoại, cuộc họp kéo dài hai tiếng mới kết thúc.

*PR (Public relations): Quan hệ công chúng.

Thời gian buổi sáng cấp bách, Đồng Hạo Tường vẫn chưa ăn gì, sau khi tan họp anh ta đi tới phòng trà nước tìm thức ăn, mới vừa mở một túi bánh mì, liền thấy Âu Duy Diệu cầm ly nước đi vào.

Âu Duy Diệu nói: “Đồng sir, anh chưa ăn sáng?”

“Chưa kịp ăn. Mấy bữa nay chúng tôi không ở đây, trong công việc có vấn đề gì không?”

Âu Duy Diệu rót cà phê: “Không có vấn đề gì. Đồng sir, anh uống cà phê không, tôi rót cho anh một ly?”

“Không cần, tôi uống trà.”

Âu Duy Diệu rót cà phê xong, nâng ly lên nhấp một ngụm, đột nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi Đồng sir, Phương Dĩ đã tìm anh chưa?”

“Phương Dĩ?”

“Chính là Phương Dĩ bên phòng Marketing.”

“Tôi biết, cô ấy làm sao?”

Âu Duy Diệu cười nói: “Mấy ngày nay anh không ở đây, mỗi ngày Phương Dĩ đều tới tìm anh, luôn hỏi tôi khi nào anh về. Tôi tưởng cô ấy có chuyện gì gấp.”

“Ồ?”

Âu Duy Diệu nói tiếp: “Hỏi cô ấy có chuyện gì cô ấy cũng không nói. À đúng rồi, tôi chưa được anh đồng ý đã cho cô ấy số điện thoại di động của anh. Xin lỗi anh.”

“Không sao, có điều tôi chưa nhận được cuộc gọi từ số lạ nào.”

“Có thể cô ấy xấu hổ?” Âu Duy Diệu cười khẽ, “Bình thường cô ấy tùy tiện, không ngờ còn có thể có lúc ngại ngùng.”

Đồng Hạo Tường hỏi: “Cô rất quen với Phương Dĩ? Chắc hai người cũng mới quen nhau lúc đào tạo nhỉ?”

“Đúng vậy, chính là mới quen nhau lúc đào tạo. Lúc đầu chúng tôi cũng không qua lại, sau đó Phương Dĩ hỏi tôi chuyện liên quan đến anh, chúng tôi mới dần trò chuyện.”

“Chuyện của tôi? Cô ấy đã hỏi những gì?”

Âu Duy Diệu nói: “Cũng không hỏi gì. Lúc đó tôi mới vừa vào phòng Nhân sự, thực ra không biết gì cả. Ban đầu tôi còn tưởng Đồng sir anh đã kết hôn rồi, sau đó mới biết Đồng sir anh chưa kết hôn, những thứ này đều là sau này Phương Dĩ nói cho tôi biết, kì thực cô ấy biết nhiều hơn tôi, tôi nên hỏi thăm cô ấy mới phải.”

Đồng Hạo Tường rất bình tĩnh cười nói: “Thế sao? Mấy cô nhóc các cô, thì ra cũng thích hỏi thăm tám chuyện.”

Buổi trưa ăn cơm, Phương Dĩ biết được Đồng Hạo Tường đã về từ miệng Âu Duy Diệu, vội vàng hỏi: “Bây giờ anh ấy ở đây, sẽ tới ăn trưa chứ?”

Âu Duy Diệu trêu: “Cái dáng vẻ này của cô dễ khiến người khác hiểu lầm lắm. Có phải có ý với Đồng sir không?”

Phương Dĩ lập tức phủ nhận: “Đây là chuyện dứt khoát không có khả năng xảy ra!”

Âu Duy Diệu không trêu cô nữa: “Đồng sir đi ăn bên ngoài với Giám đốc, nếu cô có chuyện tìm anh ấy, chỉ bằng lúc tan làm tới đợi.”

Phương Dĩ chịu đựng tới giờ tan làm, chạy thẳng tới toilet bên ngoài phòng Nhân sự ôm cây đợi thỏ. Chu Tiêu gọi điện thoại tới nói: “Tan làm chưa? Tôi tới đón em.”

“Không cần, hôm nay tôi có chút việc, về trễ một chút.”

“Mấy giờ về?”

“Không biết.”

Chu Tiêu nói: “Cái gì gọi là không biết. Bây giờ nhất định phải về, tôi có chuyện tìm em.”

Nhân viên đi về, Phương Dĩ nhìn thấy Đồng Hạo Tường và Giám đốc Nhân sự cùng đi ra, vội vàng nói với Chu Tiêu: “Biết rồi biết rồi, không nói với anh nữa!”

Cúp điện thoại, cô giả vờ như mới vừa đi vệ sinh xong, vẩy nước trên tay đi về phía thang máy. Đồng Hạo Tường thấy cô, kinh ngạc nói: “Phương Dĩ, sao cô ở đây?”

Phương Dĩ cười nói: “Tôi đến tìm Âu Duy Diệu, ai ngờ cô ấy đã đi rồi.” Sau đó lại lên tiếng chào hỏi Giám đốc. Giám đốc gật đầu một cái, thái độ lãnh đạm đối với Phương Dĩ.

Ba người đi vào thang máy, Phương Dĩ thuận miệng quan tâm đến tai nạn của công nhân lần này, cho đến khi thang máy gần tới bãi đậu xe ngầm, Đồng Hạo Tường mới nhắc cô: “Cô đi tầng mấy?”

Phương Dĩ ảo não: “Ồi, tôi quên nhấn tầng rồi.”

Đã không kịp, thang máy đã tới tầng cuối, Giám đốc trực tiếp lái xe rời khỏi. Đồng Hạo Tường hỏi Phương Dĩ: “Cô đi đâu, tôi đưa cô một đoạn?”

Phương Dĩ cầu còn không được: “Làm phiền anh rồi, Đồng sir.”

Ngồi lên xe, Phương Dĩ cười nói: “Tôi nhớ lần trước có hỏi Đồng sir người nào làm bộ phận nào, Đồng sir lại nói đúng hết, quá thần kì! Tôi nói cho Âu Duy Diệu, Âu Duy Diệu còn không tin. Đúng rồi, lần trước tôi vẫn chưa hỏi xong...”

Phương Dĩ còn chưa nói xong, Đồng Hạo Tường đột nhiên nói: “Đã ăn tối chưa? Hôm nay tôi bận cả ngày, buổi trưa cũng chỉ nhớ công việc, cơm cũng chưa ăn hai bữa, bây giờ hơi đói.”

Phương Dĩ lập tức nói: “Tôi biết nhà hàng có món ăn rất ngon, ở gần đây thôi.”

Nhà hàng này Phương Dĩ đã tới hai lần, lần đầu cùng với Tưởng Dư Phi và Chu Tiêu, lần hai cùng với Tưởng Dư Phi và Âu Duy Diệu. Lần này tới cùng Đồng Hạo Tường, cô khách sáo dè dặt hiếm thấy, không

gọi món gì cả, chỉ nghỉ sau khi làm xong đi ngay, do đó món ăn vừa đưa lên đủ, cô lập tức chuyển về đề tài trước đó, nhưng Đồng Hạo Tường lại quan tâm tới cô, hỏi cuộc sống công việc của cô thế nào, có hài lòng với phúc lợi của tập đoàn hay không. Không bao lâu Phương Dĩ lại muốn để anh ta làm “máy tính sống”, Đồng Hạo Tường cười cô: “Sao còn giống một đứa trẻ vậy? Lúc đào tạo tôi đã chú ý đến cô, trong mười mấy người mới, chỉ có cô thích náo nhiệt nhất, lúc nghỉ giữa giờ cũng không chịu ngồi yên, chạy tới chạy lui khắp nơi.”

Phương Dĩ cười giễu: “Có sao? Cũng tạm thôi.” Dừng một chút lại nói, “Đồng sir, anh vẫn chưa trả lời.”

Đồng Hạo Tường suy nghĩ một chút, nói: “Cái tên Lý Cường này quá phổ biến. Trong ấn tượng của tôi, hai bộ phận trong tập đoàn đều có người tên Lý Cường.”

Phương Dĩ cười nói: “Vậy chúng ta đổi một cái tên không phổ biến, Phương Chí Chiêu!”

“Phương Chí Chiêu?” Đồng Hạo Tường hơi nhú mày, “Phương Chí Chiêu... Tên này hơi lạ, cũng là người trong tập đoàn chúng ta?”

“Đúng vậy!”

Đồng Hạo Tường lắc đầu: “Không có ấn tượng gì. Có phải tên cô tự đặt không?”

Phương Dĩ nói: “Không có, thực sự là nhân viên của tập đoàn chúng ta.”

“Vậy anh ta là người của bộ phận nào?”

Phương Dĩ cười: “Đồng sir, anh tự nghĩ, sau khi nghĩ ra rồi đổi lấy câu trả lời với tôi.”

Phương Dĩ thất vọng, không ngờ làm đi làm lại lâu như vậy, Đồng Hạo Tường lại không có ấn tượng với cái tên Phương Chí Chiêu này. Bữa tối kết thúc, Đồng Hạo Tường đưa Phương Dĩ về. Hoàng hôn buông xuống, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ vẫn chưa bắt đầu, dòng xe chạy trên đường như dẹt cửi. Đồng Hạo Tường thấy Phương Dĩ không sôi nổi như trước, hỏi cô: “Sao thế, mệt à?”

Phương Dĩ nói: “Cũng tạm. Đồng sir, thực ra anh không cần đưa tôi về, để tôi xuống trạm tàu điện ngầm phía trước là được rồi.” Nói xong điện thoại reo, Phương Dĩ thấy tên Chu Tiêu nhấp nháy trên màn hình, lúc này mới để ý đã bảy giờ rưỡi, vội vàng nghe.

Chu Tiêu trực tiếp phủ đầu: “Phương Dĩ, đi lên lỏng ở đâu rồi!”

Phương Dĩ che micro: “Tôi tới ngay đây.”

Chu Tiêu chất vấn: “Em đang ở đâu, sao nói chuyện lén lút vậy?”

“Anh mới lén lút!” Phương Dĩ hạ thấp giọng, “Tôi tới ngay đây, đi tàu điện ngầm về. Ồ, đợi chút.”

Phương Dĩ để di động xuống nhìn về phía trước, quốc lộ tắc nghẽn biến thành con đường ít người rộng rãi, cô khó hiểu: “Đồng sir, đây không phải là đường đến trạm tàu điện ngầm mà. Chỗ này là chỗ nào?”

Đồng Hạo Tường nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười nói: “Nghe nói mấy ngày nay cô luôn tìm tôi?”

“Hả?”

“Sao không gọi điện thoại cho tôi, không phải tôi đã cho cô danh thiếp sao?”

Phương Dĩ ngượng ngùng: “À, ngày đó không cẩn thận làm mất rồi.”

Đồng Hạo Tường tiện tay mở ngăn kéo trên bàn lái, lấy một tấm danh thiếp ra: “Cho cô thêm một tấm.” Sau đó đưa danh thiếp vào tay Phương Dĩ, thuận thế nắm tay cô, ngón cái chạm vào đùi cô, Đồng Hạo Tường nói: “Thời tiết lạnh rồi, sao còn mặc váy đi làm?”

Phương Dĩ kinh hãi, lưng cứng ngắc, lấy lại tinh thần rút tay mình ra. Đồng Hạo Tường thuận thế đặt tay lên đùi cô: “Tới nhà tôi ngồi một chút? Phía trước là khu biệt thự.”

Phương Dĩ dùng sức đẩy tay anh ta ra: “Đồng sir, để tôi xuống xe ở đây là được.”

Đồng Hạo Tường cười nói: “Cô vừa tới tìm tôi, vừa cố ý chờ bên ngoài thang máy, còn cố tình không nhấn số tầng. Phương Dĩ, mọi người đều là người trưởng thành, tôi đã cho cô danh thiếp, cô có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.”

Thứ đàn ông yêu nhất không gì khác ngoài tiền, quyền, phụ nữ. Đồng Hạo Tường thích phụ nữ, trong tập đoàn việc này hoàn toàn không phải là bí mật. Lúc anh ta làm việc thì nghiêm cẩn, trong đời tư lại không đứng đắn như bề ngoài, phụ nữ muốn mượn vị trí cấp trên của anh ta mỗi năm đều có. Hôm nay Giám đốc Nhân sự nhìn thấy Phương Dĩ, nguyên nhân về thái độ lãnh đạo đối với cô đã ở ngay đây. Phương Dĩ tuyệt đối không ngờ bề ngoài Đồng Hạo Tường ngay thẳng, lại là mặt người dạ thú. Cô lạnh lùng nói: “Đồng sir, tôi muốn xuống xe ở đây, mời anh dừng xe.”

Đồng Hạo Tường liếc về phía cô, xe đã lái khỏi trung tâm thành phố, “Phương Dĩ, cô muốn gì, thăng chức hay yêu cầu khác. Tùy cô đưa ra, tôi đều có thể thỏa mãn cô.”

“Tôi muốn xuống xe!”

Đồng Hạo Tường cười nói: “Đã lên xe tôi, không có xuống dễ như vậy. Người vừa gọi điện thoại cho cô là bạn trai của cô?” Anh ta đưa tay ra, đoạt lấy di động của Phương Dĩ. Phương Dĩ nhất thời không đề phòng, di động trong nháy mắt rơi vào tay anh ta, “Tối nay ở chỗ tôi.”

Phương Dĩ không định giành lại di động. Cô mở cửa xe, cửa xe đã khóa, Đồng Hạo Tường không hề lo ngại: “Đừng tốn công. Tôi sẽ không để cô đi, trò cợt tuyệt còn sẵn đón tôi cũng thấy nhiều rồi, vừa phải thì thôi.”

Phương Dĩ cười khẩy: “Không thả tôi đi? Nhìn cho rõ ai đi trước!” Sau đó liền đoạt lấy tay lái, duỗi chân ra đạp chân Đồng Hạo Tường, không để cho ông ta đạp chân ga, trong chốc lát xe xiêu xiêu vẹo vẹo, Đồng Hạo Tường la: “Cô điên rồi!”

Phương Dĩ quát: “Anh có dừng không, không dừng thì đừng xe ngay lập tức!”

“Tôi dừng tôi dừng, cô đừng di chuyển!”

Xe dừng lại ngay lập tức, Đồng Hạo Tường lại không mở cửa mà lập tức chặn Phương Dĩ. Phương Dĩ la to, đánh một phát vào mũi Đồng Hạo Tường, nhào về phía bàn lái mở khóa cửa, nhanh chóng lao xuống xe. Đồng Hạo Tường đau chảy nước mắt, che mũi chửi ầm lên, chạy xuống xe đuổi theo cô. Đuổi vài bước thấy Phương Dĩ chạy quá nhanh, anh ta lại quay về xe, lái xe đuổi theo cô.

Trên đường dẫn đến khu biệt thự không hề có người đi đường, vài chiếc xe chạy qua lại làm như không thấy Phương Dĩ cầu cứu. Chẳng mấy chốc xe phía sau đã đuổi tới, hai chân Phương Dĩ đâu không lại bốn chân, cô vừa kêu cứu mạng vừa quan sát đánh giá tình hình đường xá, xoay người chạy về phía bụi cỏ ven đường. Bên bụi cỏ có một hàng đại thụ, cô ôm cây đạp chân, hai ba lần liền trèo lên.

Đồng Hạo Tường dừng xe, kinh ngạc thấy Phương Dĩ đã trèo lên cây giống như một con khỉ nhỏ, la lên: “Phương Dĩ, xuống đây!”

Phương Dĩ nhìn về phía xa, lại không thấy bất kì người và xe nào, cô kêu lớn: “Cứu mạng, cứu mạng ——”

Đồng Hạo Tường quay đầu nhìn đường, rồi nói với Phương Dĩ: “Cô đừng phí sức, hoàn toàn không có người. Cô xuống đây, chúng ta trò chuyện một chút!”

Phương Dĩ tiện tay ngắt cành lá trái cây trên cây, ném về phía Đồng Hạo Tường: “Hoặc anh đi ngay, hoặc đợi tôi ở đây gọi cảnh sát tới khiến anh thân bại danh liệt!”

“Ở đây không có xe, tôi đi rồi thì cô không về được. Cô xuống đây, tôi đưa cô về!”

Phương Dĩ cười khẩy, vững vàng bám cành cây, lại bắt đầu hái trái cây ném xuống. Đồng Hạo Tường bị ép đi xa, nhưng từ đầu đến cuối không rời đi, lúc hết sạch sự kiên nhẫn rốt cuộc anh ta cưỡi laptop ngụy trang, “Cô có gan thì ở trên cây đừng xuống! Cô xuống tôi sẽ xử cô ngay tại đây!”

Phương Dĩ chỉ hận trong người không có điện thoại di động cũng không có máy ghi âm, nếu không nhất định thu câu này lại, ngày mai vạch trần bộ mặt thật của anh ta. Cô lại trèo về phía một cành khô khá to bên cạnh, sau khi ngồi xuống, giắt hai chân lơ lửng, tiện thể hái hai quả trái cây. Đồng Hạo Tường tưởng cô lại muốn ném, phản xạ có điều kiện rút ra sau. Phương Dĩ nhếch môi, lau trái cây vào áo, cắn một cái

nói: “Hơi chất, cũng được. Đồng Hạo Tường, anh có gan thì dừng đi, tôi ở cùng anh đến sáng. Vừa rồi lúc chúng ta ở trong xe di động của tôi vẫn chưa cúp máy, bạn trai tôi nhất định sẽ tìm được tôi, đến lúc đó xem thử rốt cuộc là anh xử tôi, hay tôi để cảnh sát xử anh, khiến anh vào tù nhật xà bông!”

Sắc mặt Đồng Hạo Tường tái mét. Phương Dĩ nhàn nhã thoải mái lắc chân, ăn một trái xoan, lại ném một trái xuống, vừa vắn đập trúng đầu Đồng Hạo Tường. Cô cười lớn: “Mời anh ăn, đừng lãng phí!” Nói xong ngừng lại, trên con đường đối diện có một chiếc xe màu đen không biết đậu từ lúc nào, kiểu xe hình như đã từng quen, cùng kiểu với chiếc xe cũ của Chu Tiêu. Có một người dựa vào nắp capo, ánh sáng chỗ đó không đủ, Phương Dĩ không thấy rõ thân hình anh ta.

Phương Dĩ phấn khởi, bám cành khô gọi đối phương: “Cứu mạng, có người vô lễ với tôi! Cứu mạng!”

Cuối cùng người đó chuyển động, không nhanh không chậm đi ra khỏi bóng tối, đi về phía bên này đường. Phương Dĩ thấy rõ mặt anh ta, tiếng kêu không khỏi dừng lại.

Đồng Lập Đông ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phương Dĩ, lại đưa ánh mắt dừng lại trên gương mặt khẩn trương của Đồng Hạo Tường, chế nhạo: “Ánh mắt gì thế?”

32. Chương 32: Tiêu Gia Tới

Đồng Hạo Tường cũng coi như thân kinh bách chiến*, trong nháy mắt bình tĩnh lại, nói với người đàn ông lạ trước mặt: “Cô ấy là bạn gái tôi, chúng tôi vừa cãi nhau, bây giờ cô ấy đang giận tôi. Không có chuyện gì đâu, tôi sẽ dỗ cô ấy xuống.”

*Thân kinh bách chiến: thân trải qua trăm trận đánh.

Phương Dĩ thấy Đồng Hạo Tường trợn mắt nói dối, không nhịn được la: “Cái đồ không biết xấu hổ nhà ông, tuổi cao có thể xưng anh em với bố tôi. Nếu ông nói tôi là đời cháu gái ông thì độ đáng tin còn cao chút đó!”

Sắc mặt Đồng Hạo Tường khó coi, Đồng Lập Đông nghiêng đầu một chút, kiềm chế nụ cười nơi khóe miệng, nói: “À, nếu hai người là người yêu, vậy không có việc của tôi. Buổi tối để bạn gái anh cho tốt, một cô gái trèo cao như vậy quá nguy hiểm, còn lộ hàng.”

Phương Dĩ chột khép hai chân lại, kêu Đồng Lập Đông: “Cảnh sát Đồng, giúp tôi bắt ông ta lại, tôi phải báo cảnh sát!”

“Tôi đã tan làm rồi.”

“Anh là cảnh sát, phải khuếch trương chính nghĩa!”

“Cảnh sát cũng không thể làm việc hai mươi bốn giờ!”

Phương Dĩ nổi giận: “Đồng Lập Đông, anh làm trò hề gì đó!”

Đồng Hạo Tường không ngờ Phương Dĩ quen người đàn ông lạ này, càng không ngờ người đàn ông lạ này là cảnh sát. Phương Dĩ có Đồng Lập Đông tiếp thêm can đảm, lập tức vịn cành khô trèo xuống, nhớ tới việc Đồng Lập Đông nói cô lộ hàng, cô thỉnh thoảng xoay móng một cái kéo vẩy một chút, vừa trèo vừa nói: “Người này tên Đồng Hạo Tường, vừa rồi vô lễ với tôi, tôi muốn báo cảnh sát. Đồng Lập Đông, nếu ông ta được anh thả đi, tôi sẽ đến đồn cảnh sát khiếu nại anh lơ là nhiệm vụ!” Nói xong, Phương Dĩ nhẹ nhàng rơi xuống đất, kéo vạt váy xoay người, hung hăng trừng mắt về phía Đồng Hạo Tường.

Đồng Lập Đông thờ ơ hỏi: “Xác định không hòa giải?”

Phương Dĩ nói: “Hòa giải? Hòa giải cái gì, báo cảnh sát!”

Chu Tiêu ở trong nhà nghe được đầu bên kia điện thoại Phương Dĩ và người bên cạnh nổi lên tranh chấp, không kịp hỏi, Phương Dĩ ở đầu bên kia đã xảy ra chuyện. Anh phái cấp dưới đi ra ngoài tìm người, lại gọi điện thoại cho Đồng Lập Đông muốn để anh ta đến đồn cảnh sát định vị di động của Phương Dĩ, nhưng điện thoại chậm chạp không có người nghe. Không qua bao lâu, ngược lại anh nhận được điện thoại Đồng Lập Đông gọi tới, không kịp nghe hết, anh lập tức lái xe lên đường, chỉ chốc lát chạy tới đồn cảnh sát, vừa

đi vào liền nghe Phương Dĩ thở hổn hển nói: “Đồng Hạo Tường, tôi nói ông không biết xấu hổ thật không có nói sai!”

Trước đó Đồng Hạo Tường không chạy trốn cũng không giải thích, bây giờ bình tĩnh như thường: “Tôi tin cô ấy có mưu đồ với tôi. Nếu mấy vị cảnh sát không tin, có thể đến tập đoàn hỏi thử, hôm nay lúc tan làm, cô Phương này cố ý chờ tôi, còn ngồi vào xe của tôi, Giám đốc Nhân sự tập đoàn Âu Hải có thể làm chứng. Chúng tôi còn từng đi ăn ở nhà hàng gần tập đoàn, người phục vụ ở đó cũng có thể làm chứng. Hai chúng tôi đều là người trưởng thành, cô ấy cố ý lấy lòng, tôi không thể nào không chút động lòng, cho nên sau khi ăn xong tôi muốn dẫn cô ấy đến nhà tôi tiếp tục, có thể lúc ở trên xe không thể đồng ý điều kiện, cô ấy nuốt lời, còn trèo lên cây uy hiếp tôi. Tôi lo cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên luôn khuyên cô ấy, còn có vị cảnh sát này ——” Đồng Hạo Tường liếc mắt nhìn Đồng Lập Đông, nói tiếp, “Tôi nghĩ con gái luôn sẽ chú trọng danh tiết của mình, cho nên lúc vị cảnh sát Đồng này tới, tôi nói với anh ấy tôi và cô Phương là quan hệ bạn trai bạn gái, nếu nói thật, tôi lo sau này cô Phương sẽ không còn mặt mũi làm người.”

Phương Dĩ nói với cảnh sát: “Tôi đến phòng Nhân sự là để tìm bạn tôi, nhưng ai ngờ cô ấy đã tan làm, cho nên vô tình gặp Đồng Hạo Tường. Lúc đi thang máy tôi chỉ lo nói chuyện, cho nên mới quên nhấn số tầng, sau đó Đồng Hạo Tường nói muốn mời tôi đi ăn. Tôi mới vào nơi làm việc, lại tôn trọng ông ấy tuổi cao là một trưởng bối, cho nên mới miễn cưỡng đồng ý với ông ấy. Ăn cơm xong tôi bảo ông ấy đưa tôi đến trạm tàu điện ngầm, ai biết được ông ấy lại dẫn tôi đến biệt thự! Lúc đó tôi đang gọi điện thoại với người kia, anh ấy có thể làm chứng!” Phương Dĩ đưa tay chỉ, lúc này mấy người bên cạnh mới chú ý tới một người đàn ông cao lớn không biết đứng ở cửa từ lúc nào.

Phương Dĩ kêu: “Chu Tiêu, lại đây!”

Chu Tiêu cũng không thèm nhìn Phương Dĩ, tự ý đi về phía cảnh sát, “Tôi có thể làm chứng, lúc đó cô ấy đang gọi điện thoại với tôi, nói sẽ đi tàu điện ngầm về, nhưng cô ấy lập tức phát hiện điều bất thường. Khi đó điện thoại vẫn chưa cúp, tin rằng các anh có thể điều tra được ghi chép cuộc gọi.”

Đồng Hạo Tường tranh luận: “Anh đây chắc hẳn chính là bạn trai của cô Phương. Hai người có quan hệ thân mật, nói sao cũng được. Tóm lại tôi bảo đảm bằng nhân cách của tôi, các vị cảnh sát, các anh có thể đến tập đoàn Âu Hải điều tra, mấy ngày qua cô Phương đây luôn tìm cơ hội tiếp cận tôi.”

Đồng Hạo Tường làm đào tạo mấy chục năm, tài ăn nói rất giỏi, không phải người bình thường có thể nói được. Phương Dĩ khó lòng giải bày, ngược lại càng tỏ càng đen. Đồng Hạo Tường còn cố ý chỉ: “Thời tiết này, mặc váy ngắn như vậy, tôi không biết nên hình dung con gái bây giờ thế nào.”

Phương Dĩ xắn tay áo sơ mi lên, cảnh sát chắn giữa hai người nói: “Hay là hai người hòa giải riêng một chút đi.” Anh ta cho Phương Dĩ thể diện, “Cô Phương, cô cũng không chịu tổn thương vật chất, chi bằng hai người hòa giải riêng?”

Phương Dĩ xắn tay áo xong, đẩy cảnh sát ra, cổ sau áo sơ-mi căng lên, cô bị người khác xách ngược lại. Phương Dĩ la: “Anh làm gì đó!”

Chu Tiêu u ám nói: “Đừng làm tôi mất mặt!”

Tốc độ xe thể thao của Chu Tiêu kinh người, anh đeo tai nghe bluetooth gọi điện thoại, Đồng Lập Đông ở đầu bên kia nói: “Tôi biết kết quả báo cảnh sát chính là như thế, Phương Dĩ không muốn hòa giải.”

Chu Tiêu nói: “Tôi biết.”

Đồng Lập Đông cười nói: “Lái xe chậm thôi, đừng xảy ra tai nạn.”

Phương Dĩ vịn cửa xe và dây an toàn, không dám thở mạnh. Tốc độ xe quá nhanh, cô hồi hận đã ngồi lên xe Chu Tiêu. Rất nhanh liền đến nhà, hai chân Phương Dĩ mềm nhũn, cô chạy thẳng lên lầu hai. Chu Tiêu lại xách cổ áo cô lần nữa, kéo cô vào nhà mình. Phương Dĩ giãy giụa: “Anh thả tôi ra, anh làm gì đó!”

Chu Tiêu lạnh giọng nói: “Tiếp cận người đàn ông đó mấy ngày? Ăn cơm với hắn? Còn đến biệt thự? Phương Dĩ, sao tôi không biết thì ra em là loại khẩu vị này, có phải mặc váy rất mát không?”

Phương Dĩ hất tay anh ra: “Anh làm trò quái gở gì đó, bây giờ tôi là người bị hại!”

“Tôi thực sự không nhìn ra em là người bị hại. Không phải em còn trèo cây hái quả, chơi rất vui sao?”

Phương Dĩ nhớ tới: “Đồng Lập Đông nói với anh? Anh ta đã đứng ở đó bao lâu? Anh ta luôn nhìn tôi, thấy chết không cứu?”

Chu Tiêu nói: “Cậu ta dựa vào cái gì cứu em?”

Phương Dĩ giận quá hóa cười: “Dựa vào cái gì cứu tôi? Cũng đúng, nói không chừng anh ta chỉ mong cả đời tôi không mở miệng được!”

“Em nói gì đó!”

Phương Dĩ im bật, hận mình không khống chế được cảm xúc. Cô không ngu, đương nhiên không cho rằng Đồng Lập Đông vừa vịn đi qua đó. Sự thật vụ cháy năm năm trước rốt cuộc là thế nào, suy cho cùng Đồng Lập Đông có việc gì phải giấu giếm, Chu Tiêu lại phải đề phòng cô cái gì, vào giờ phút này, tất cả mọi thứ Phương Dĩ đều không muốn hao tổn tâm trí. Cô xoay người muốn đi, Chu Tiêu kéo cô lại, quát: “Tôi đợi từ năm giờ đến tám giờ, kết quả thấy em đến đồn cảnh sát với người khác, chẳng lẽ em không có gì muốn giải thích!”

Phương Dĩ nói: “Bây giờ tôi là người bị hại, anh không những không an ủi, ngược lại còn muốn chất vấn tôi. Tôi không có bạn trai như anh. Tạm biệt!”

Phương Dĩ ra sức hất Chu Tiêu, chạy thẳng ra ngoài, trong tầm mắt nhìn thấy một hàng nến tinh xảo trên tủ treo tường. Lúc này cô mới chú ý tới trên bàn ăn đã sắp đặt một bàn thức ăn, nhưng bước chân không kịp thu lại, cô đã lao ra ngoài.

Chu Tiêu giận dữ ngút trời, đập tắt nến ném vào thùng rác, lại đổ tôm hùm Úc dày công chuẩn bị vào ổ gà, tiếp đó ném hoa tươi vào bồn tắm, định tắt cánh hoa hồng, cuối cùng mới trút rượu quý để dành nhiều năm vào bụng mình. Uống xong một ly, trong đầu đột nhiên bật ra một câu —— Tôi không có bạn trai như anh. Tạm biệt!

Bạn trai?

Chu Tiêu nhếch khóe miệng: “Quý nhỏ này!”

Hôm sau, Phương Dĩ mang theo đôi mắt thâm quầng đi làm, buổi sáng không nhắc nổi tinh thần, lúc ăn cơm trưa cũng không có hứng thú. Vài đồng nghiệp tốt ngồi quanh một cái bàn xì xào bàn tán. Phương Dĩ tò mò đi tới hỏi: “Mấy cô đang nói chuyện gì thế?”

Nói chuyện phiếm đột ngột dừng lại, đồng nghiệp lúng túng: “Không có gì. Chúng tôi ăn xong rồi, cô mới ăn à?”

Mấy cô ấy không nói nhiều với Phương Dĩ, Phương Dĩ suy nghĩ nhảy bèn đã phát hiện khác thường. Chờ sau khi ăn xong đi qua bụi ngấm cạnh bên khu nghỉ ngơi, cuối cùng cô biết nguyên nhân.

Âu Dục Diệu nói với người khác: “Mấy cô đừng nói vậy, Phương Dĩ không phải loại người đó!”

“Sao không phải loại người đó? Giám đốc mấy cô ở đó, cô ta cũng dám sáp vào!”

Âu Dục Diệu cãi lại: “Dù thế nào đi nữa thì Phương Dĩ cũng không phải loại người đó. Con người cô ấy tùy tiện, nhất định Đồng sir hiểu lắm rồi!”

“Một cây làm chẳng nên non, người phụ nữ nào không nhảy cảm trong mắt này? Cô ta thận trọng về hành vi của mình thì ai có thể hiểu lắm cô ta!”

“Nói chuyện gì vui vậy, tôi cũng nghe thử?” Phương Dĩ cười híp mắt đi tới, mọi người lập tức tan tác như chim.

Âu Dục Diệu lúng túng: “Cô nghe thấy rồi? Cô đừng hiểu lầm, mấy cô ấy không có ác ý.”

Phương Dĩ trầm mặt: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dục Diệu ấp a ấp úng: “Hôm nay đi làm thì có tin đồn nói cô và Đồng sir...”

Chuyện mới xảy ra tối qua, hôm nay lập tức truyền đi. Phương Dĩ chưa từng nói với bên ngoài, Đồng Hạo Tường càng sẽ không tự chuốc lấy phiền phức nói với người khác. Rốt cuộc là ai truyền sự việc ra ngoài,

còn nhắm thẳng mũi nhọn vào Phương Dĩ? Người duy nhất Phương Dĩ có thể nghĩ tới, chỉ có Giám đốc Nhân sự đã gặp cô lúc đó. Nhưng sáng sớm hôm nay Giám đốc Nhân sự và Giám đốc PR đã chủ trì buổi họp báo công bố tin tức, hoàn toàn chưa tới công ty.

Phương Dĩ suy nghĩ không ra, lần đầu tiên biết tiếng người đáng sợ, đi tới đâu cũng có người chỉ trỏ cô. Lúc gần tan làm cô lại nhận được điện thoại của Tưởng Dư Phi. Tưởng Dư Phi quan tâm nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có cần anh giúp không?”

Phương Dĩ nói qua loa lấy lệ, vắt hết óc nghĩ cách giải quyết. Cô nuốt không trôi cơn tức này, lớn như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng ăn loại ngậm bồ hòn này. Cô phải giải quyết Đồng Hạo Tường trước, sau đó bắt người tung tin đồn. Suy nghĩ viễn vông rất tốt đẹp, bắt đầu hành động lại có rất nhiều trở ngại. Đồng Hạo Tường không có bạn gái cố định, trong công việc lại chưa từng mắc sai lầm, cô có thể chuyển mũi nhọn tin đồn vào người Đồng Hạo Tường, nhưng cô vẫn là nhân vật trung tâm của tin đồn. Phương Dĩ không muốn để tên mình xuất hiện cùng tên Đồng Hạo Tường.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Phương Dĩ quyết định, không có sai lầm có thể tạo ra sai lầm.

Ngay lúc cô đang lén lút tiến hành kế hoạch của mình, bên phía Đồng Hạo Tường đột nhiên xảy ra sự cố.

Hôm nay là ngày thứ ba sau khi từ đồn cảnh sát về, bảy giờ tối, Đồng Hạo Tường chợt phát hiện không thấy điện thoại di động của mình. Anh ta cố gắng nhớ lại chỗ đã đi qua trước đó, cuối cùng nghĩ đến có thể rớt ở công ty, vì vậy anh ta trở lại công ty, đi vào phòng làm việc tìm, còn chưa tìm được đi động, bất thành linh nghe thấy có người nói ở bên ngoài: “Ai ở trong đó?”

Đồng Hạo Tường đi tới cửa phòng làm việc nhìn một cái, thấy đó là một nữ nhân viên trong nhóm đào tạo, nói: “Là tôi.”

Đối phương nói: “Đồng sir? Tôi còn tưởng là ai, làm tôi giật cả mình. Vừa rồi ở đây tôi như mực, tôi đi vệ sinh xong quay lại thì đèn sáng nên vào xem thử.”

Đồng Hạo Tường cười nói: “Di động của tôi bị rớt trong công ty nên đến tìm. Sao trẻ thế này mà cô còn chưa tan làm?”

“Tôi tăng ca, bận bịu đến giờ.” Đối phương đi vào phòng làm việc của Đồng Hạo Tường, đóng cửa lại nói, “Đồng sir, anh tìm gì, tôi cùng tìm giúp anh?”

Mười phút sau, nữ nhân viên này quần áo xốc xếch lao ra khỏi phòng Nhân sự, lớn tiếng kêu cứu: “Cứu mạng, cứu mạng! Có người không, cứu mạng!”

Bảo vệ tuần tra tầng nghe thấy tiếng động, lập tức theo tiếng lao tới, chỉ thấy một người phụ nữ vóc dáng yếu đuối, áo sơ-mi bị xé ra, mặt mày biến sắc rưng rưng nước mắt, gặp được họ liền kêu cứu mạng. Một người đàn ông đuổi theo phía sau, la to: “Sao cô...” Nhìn thấy hai bảo vệ, tiếng của anh ta dừng lại.

Bảo vệ nhìn kỹ lại, người này lại là Đồng Hạo Tường.

Trong hành lang và phòng Nhân sự đều có máy giám sát, phòng làm việc của Đồng Hạo Tường không có máy giám sát, mọi người chỉ biết nữ nhân viên đó quả thực đi vào trong phòng làm việc, về phần rốt cuộc họ đã xảy ra chuyện gì trong phòng làm việc, không ai biết được sự thật.

Ngày tiếp theo, tin đồn vô căn cứ quấy nhiễu Phương Dĩ ba ngày đột nhiên thay đổi nữ chính. Cô vô cùng hưng phấn nghe trộm tám chuyện, trên đường tan làm về bị Chu Tiêu chặn lại, Phương Dĩ không hiểu ra sao: “Làm gì đó?”

“Chờ!”

Việc chờ này chính là mười lăm phút, Phương Dĩ được Chu Tiêu dẫn tới bãi đậu xe ngầm của tập đoàn Âu Hải, cô có dự cảm sẽ xảy ra chút chuyện gì đó. Quả nhiên thấy Đồng Hạo Tường ra khỏi thang máy, bên cạnh còn có vài thành viên cấp cao của tập đoàn. Một người đàn ông trẻ tuổi không biết xông ra từ đâu, vung nắm đấm vào một thành viên cấp cao bên cạnh Đồng Hạo Tường: “Đồng Hạo Tường, lão dân tộc mày không chết tử tế được!”

Đồng Hạo Tường kinh ngạc lùi sang một bên, một người phụ nữ đột nhiên xông tới nói: “A Kỳ, anh đừng kích động. Á, ông ấy không phải Đồng Hạo Tường, ông ấy là thành viên Hội đồng quản trị công ty!”

A Kỳ đánh nhằm người, tiếp tục vung nắm đấm, lần này rút cuộc vung về phía đối phương. Vung vài đấm đánh cho Đồng Hạo Tường bầm dập mặt mũi, tài xế và bảo vệ của tập đoàn cùng nhau tiến lên ngăn cản họ.

Phương Dĩ kẻ vào cửa sổ xe, không chớp mắt nhìn chăm chăm bên ngoài: “Người phụ nữ đó chính là người bị Đồng Hạo Tường vô lễ? Trời ạ, đại chiến thế kỷ!”

Chu Tiêu nhàn nhã chỉ vào người đàn ông trung niên bị đánh đầu tiên: “Người đàn ông đó là thành viên Hội đồng quản trị công ty, có quyền phát biểu tuyệt đối. Ông ta vô duyên vô cớ bị đánh vì Đồng Hạo Tường, em nói sau đó sẽ còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Phương Dĩ quay đầu nhìn anh, không tưởng tượng nổi: “Mấy chuyện này... Người phụ nữ này...”

Chu Tiêu nói: “Cho cô ấy hai cổ phiếu, giới thiệu cô ấy đến làm việc tại một công ty có tiền lương nhiều hơn, trộm điện thoại di động của Đồng Hạo Tường, lừa hắn quay lại công ty, dễ như trở bàn tay.”

Phương Dĩ nhìn về phía thang máy hỗn loạn ầm ĩ, lại nhìn về phía Chu Tiêu: “Uổng công tôi liều sống liều chết trả thù, anh tốn chút tiền là giải quyết rồi, tôi phí công một trận!”

Chu Tiêu cợt nhả ôm cô: “Tiền của tôi chính là tiền của em, ai bảo tôi là bạn trai em.”

Phương Dĩ đẩy anh: “Đừng tự mình đa tình!”

Chu Tiêu áp sát cô: “Cho tôi hôn, mấy ngày chưa hôn em rồi.”

Phương Dĩ không mở miệng được, chỉ có thể vừa liếc trộm cửa thang máy, vừa đỏ mặt tới mang tai. Chu Tiêu che mắt cô, nói nhỏ bên môi cô: “Chuyên tâm.”

33. Chương 33: Phương Dĩ Trả Thù

Trò khôi hài càng ngày càng nghiêm trọng, chỗ đậu bên kia bãi đậu xe vừa vặn có thể nhìn thấy tình cảnh ở cửa thang máy, cũng có thể thấy chiếc xe thể thao màu đen từng gặp qua một lần kia.

Âu Duy Diệu ngồi trong xe mình gọi điện thoại: “Dư Phi, bố anh xảy ra chút chuyện ở bãi đậu xe. Anh đừng lo, em lập tức đi qua xem thử. Không sao, là người Đồng sir trên chộc lỗ tay làm bố anh bị thương. Được, anh từ từ tới, đừng gấp.”

Lúc Âu Duy Diệu cúp điện thoại, trò khôi hài cuối cùng kết thúc. Cô liếc nhìn chiếc xe thể thao đóng kín kia, thấp thoáng có thể thấy đường nét người đàn ông đó từ cửa sổ xe. Cô nhớ người đàn ông đó, trong mưa phùn rả rích lá chiếc xe thể thao mũi trần, thân hình cường tráng, khí thế bức người, tùy ý lại khoe khoang, lạnh lùng với người khác, đối với Phương Dĩ lại trên chộc cười đùa. Lúc này xe thể thao khởi động, không ai chú ý tới tiếng động cơ chọt vang lên. Âu Duy Diệu ma quỷ xui khiến nhìn chăm chăm chiếc xe đó, chỉ thấy Chu Tiêu vừa lái xe, vừa nghiêng người qua hôn Phương Dĩ, hình như bị đánh một cái, anh cười lớn ở trong xe, có điều hình ảnh chỉ trong nháy mắt, xe thể thao thoáng qua trước mặt Âu Duy Diệu rồi không thấy nữa.

Âu Duy Diệu lấy lại tinh thần, xuống xe, hoảng hốt chạy nhanh về phía cửa thang máy, đẩy mọi người ra đỡ lấy người đàn ông trung niên vô tội bị đánh kia: “Chú Tường, chú có sao không?”

Dường như vận xui đeo bám Đồng Hạo Tường, một ngày trước bị người ta đánh, làm liên lụy đến một thành viên Hội đồng quản trị, nội bộ tập đoàn Âu Hải còn chưa phản ứng về chuyện lần này, một ngày sau anh ta ra ngoài làm đào tạo cho tập đoàn khác, buổi chiều tin tức truyền tới.

“Con gái của đồng nghiệp của dì tôi tiếp nhận đào tạo trong công ty đó, buổi trưa cô ấy nói với mẹ mình, lúc đào tạo chiếu video, lúc đầu chiếu rất tốt, lúc chiếu tiếp một đoạn đột nhiên biến thành cái loại phim đó!”

“Cái loại phim đó?”

“Giả vờ trong sáng cái gì, chính là JAV(*) đó!”

(*) JAV (Japanese Adult Video): phim người lớn Nhật.

Trong công việc, Đồng Hạo Tường rất có tiếng tăm, qua chuyện chiều ngày hôm qua, cộng thêm chuyện xảy ra lúc đào tạo hôm nay, thanh danh của anh ta đột ngột giảm mạnh, mà những chuyện cũ lâu năm liên quan tới anh ta cũng bị mọi người vạch trần ra từng cái một giống như lột quần áo. Trước đây mọi người giữ kín như bưng, hôm nay mọi người nói hăng say, hận không thể truyền bá chuyện Đồng Hạo Tường đi vệ sinh xong không rửa tay đến phương diện đạo đức, tất cả các kiểu cười trên nỗi đau của người khác và thêm mắm dặm muối đều có. Đồng nghiệp khá thân với Phương Dĩ vâng lệnh dò hỏi buôn chuyện ở chỗ cô: “Đồng sir thực sự làm cái đó đó với cô?”

Phương Dĩ cắn một trái lê: “Chính là cái đó đó, nhưng đó đó nào? Cô nói cái đó hay là cái đó?”

Đồng nghiệp cười, Phương Dĩ làm rõ: “Trước đây mấy cô truyền những chuyện kia, tôi đều cảm thấy không hiểu ra sao cả. Ai nói tôi có quan hệ với Đồng sir? Tôi vốn không biết Đồng sir là người như vậy, tôi với anh ấy tuy không quen, nhưng tôi cảm thấy anh ấy hẳn rất tốt. Rốt cuộc mấy cô nghe được từ đâu?”

Đồng nghiệp mơ hồ: “Thật sao? Tôi cũng không biết nữa, mọi người đều truyền lại.” Nói chuyện phiếm với Phương Dĩ xong, đồng nghiệp quay đầu chuyển lời, mọi người bỗng nhiên bình tĩnh, hình ảnh tốt đẹp của Phương lại trở về.

Tâm trạng Phương Dĩ vui vẻ, năng suất làm việc tăng lên rất nhiều, hôm nay cuối cùng tan làm đúng giờ, lúc đi ra cửa chính công ty liền thấy xe thể thao của Chu Tiêu cực kì bắt mắt đậu ở đó. Phương Dĩ lén lút quan sát bốn phía, lấy di động ra bấm số.

Chu Tiêu đã nhìn thấy Phương Dĩ, đang muốn gọi cô, điện thoại di động reo lên. Anh nhận điện thoại, nghe thấy Phương Dĩ hạ thấp giọng nói: “Đi xa một chút, đến giao lộ phía trước quẹo trái chờ tôi.”

Chu Tiêu cũng hạ thấp giọng: “Tại sao?”

Phương Dĩ nói: “Tôi không muốn để người khác thấy, tưởng tôi được người ta bao nuôi.”

Chu Tiêu lại hạ thấp giọng xuống một bậc: “Có một số thời điểm em đừng tự ki quá, em còn chưa đạt tới tiêu chuẩn được bao nuôi đâu!”

Anh vừa dứt lời, Phương Dĩ đã hùng hổ chạy tới, đặt mông ngồi vào ghế lái. Chu Tiêu như cười như không dựa bên cửa xe: “Em lái?”

Phương Dĩ nắm tay lái: “Anh có lên không? Anh không lên tôi có thể đi rồi!”

Chu Tiêu nói: “Đương nhiên lên, em gấp vậy?” Anh một lời hai nghĩa, nhưng đáng tiếc Phương Dĩ nghe không hiểu. Chu Tiêu đi tới cửa xe bên kia, nhảy lên giống như khoe kĩ năng, trở người vào trong xe ngồi xuống. Phương Dĩ khinh thường: “Đỏm đáng*!”

Chu Tiêu đặt cánh tay lên cửa: “Em muốn đẹp cũng không đẹp nổi, chỉ có thể thôi!”

*Từ gốc là . : thôi, : đẹp. Câu sau Chu Tiêu lấy từ Phương Dĩ dùng để chế giễu Phương Dĩ.

Phương Dĩ đạp chân ga, Chu Tiêu ngã ra sau theo quán tính, la to: “Xe này của tôi mấy triệu, em lái cẩn thận!”

Lái về đến cổng nhà, Chu Tiêu lập tức xuống xe, khom người đỡ đầu xe. Phương Dĩ khó tin: “Anh say xe?”

Chu Tiêu chậm chạp, không dám tin nhìn về phía Phương Dĩ: “Có phải em luôn cho rằng kĩ năng lái xe của mình rất tốt?”

Phương Dĩ gạt đầu: “Mỗi lần tôi và Bong Bổng cùng lái xe, nó đều không lái qua tôi!”

Chu Tiêu có linh cảm xấu: “Lái xe gì?”

Phương Dĩ duỗi hai tay, giả vờ cầm tay lái: “Xe đựng trong công viên trò chơi!”

Đùa giỡn Chu Tiêu đủ, Phương Dĩ vui mừng khôn xiết, đi theo Chu Tiêu vào phòng làm việc, nói bô bô chuyện xấu của Đồng Hạo Tường. Hôm nay cô tan làm sớm, nhân viên công ty Chu Tiêu vẫn chưa đi hết,

Tiểu Vương thấy cô liền chột dạ, né tránh chỉ chào hỏi Chu Tiêu, nói: “Giám đốc Chu, cảnh sát Đồng vừa tới đây, thấy anh không ở đây, anh ấy đi làm việc ở vùng phụ cận, nói đợi lát nữa sẽ quay lại.”

Chu Tiêu nói: “Biết rồi, cậu tan làm đi.” Lại chuyển sang Phương Dĩ, “Nói tiếp, Đồng Hạo Tường lúc nào tạo thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Không nói cho anh biết. Tôi đi cho vịt vịt ăn trước rồi lên lầu tắm!”

“Nhớ xuống ăn cơm.”

Lúc Đồng Lập Đông tới, Phương Dĩ đã lên lầu. Trong tay Chu Tiêu còn mấy phần tài liệu phải xử lý, về đến nhà, anh vừa xem tài liệu vừa hỏi: “Gần đây rất bận? Mấy ngày nay vẫn chưa qua đây.”

Đồng Lập Đông nói: “Đương nhiên bận, việc lớn việc nhỏ chất thành núi, nào có tự do thoải mái làm ông chủ như cậu.”

Chu Tiêu cười: “Từ chức, sang đây làm cùng tôi!”

“Đừng, cậu giúp tôi phát tài là đủ.” Đồng Lập Đông kéo ghế qua ngồi xuống, “Hôm qua thành viên Hội đồng quản trị Tường của Âu Hải bất ngờ bị thương, cậu biết chuyện này không?”

Chu Tiêu nhướn mày: “Hình như có chuyện như vậy.”

Đồng Lập Đông nói: “Hình như? Cậu ném có hơi sạch sẽ quá. Thành viên Hội đồng quản trị Tường là bố của Tường Dư Phi, cậu biết rõ chuyện này.”

Chu Tiêu thản nhiên nói: “Ồ, trước đây không biết, bây giờ biết rõ rồi.”

Đồng Lập Đông đành chịu: “Tường Dư Phi nhảy dù xuống tập đoàn Âu Hải, cậu ta là con trai duy nhất của thành viên Hội đồng quản trị Tường, tôi nhấn mạnh một lần như vậy với cậu, cậu biết rõ rồi? Chu Tiêu, cậu muốn trút giận giúp người phụ nữ của cậu thì cũng nên biết nặng nhẹ. Chiều hôm qua, bên cạnh Đồng Hạo Tường có nhiều thành viên cấp cao như vậy, người đàn ông gây rối đó không hề ra tay với ai, cố ý ra tay với thành viên Hội đồng quản trị Tường, cậu tỏ rõ đang trút thù cá nhân.”

Chu Tiêu để tài liệu xuống, cười nói: “Sai, chỉ trút giận mà thôi, không cần thận trọng tới thành viên Hội đồng quản trị Tường, lần sau tôi sẽ chú ý.” Chu Tiêu dựa vào sofa, lười biếng nói, “Cậu đặc biệt chạy tới đây nói chuyện này? Có phải chưa ăn tối không? Đợi một lát Phương Dĩ xuống nấu cơm, cậu ăn cùng nhé.”

Đồng Lập Đông cười khẩy: “Thôi, Phương Dĩ? Tôi sợ cô ấy hạ độc tôi!”

Chu Tiêu nói: “Cô ấy muốn hạ độc, đối tượng vẫn chưa tới lượt cậu. Tôi quả thực tò mò, rốt cuộc cậu đã từng làm chuyện gì, cho nên bây giờ nhắm vào cô ấy khắp nơi?”

Đồng Lập Đông suy nghĩ một lúc, chậm rãi mở miệng: “Tôi nói thật cho cậu biết, chuyện khi đó vừa xảy ra, truyền thông tạo áp lực mỗi ngày, vụ cháy thuộc sự quản lý của phòng cháy chữa cháy, nhưng ngược lại Cục trở thành mục tiêu công kích. Vài năm sau, nếu ở đó có vụ cháy lớn, tin tức cũ này sẽ bị lật lại. Vụ cháy năm đó đã có kết luận, nhưng từ đầu đến cuối tôi có chút hoài nghi, nổ gas, chòng chết, người vợ kia đâu? Không xuất đầu lộ diện! Quan trọng nhất là, người đàn ông đó sử dụng tên giả, tôi không tra được thân phận của ông ta. Lúc đó tôi phụ trách vụ án này, tôi biết vụ án này còn rất nhiều điểm khả nghi, nhưng bây giờ tôi đang ở thời điểm thăng chức mấu chốt, không thể cho phép trong đó xuất hiện bất kì sai lầm nào, cậu hiểu không?”

Chu Tiêu nói: “Được rồi, tôi biết nên làm thế nào, lại là đề phòng?”

“Tính cách đó của cô ấy, gây rắc rối khắp nơi. Chuyện của cậu với cô ấy đương nhiên tôi không thể can thiệp. Cũng như vậy, chuyện của tôi cậu đừng nói với cô ấy.”

Chu Tiêu gật đầu: “Được.”

Đến giờ cơm tối, Phương Dĩ tắm xong chạy đến nhà Chu Tiêu, Đồng Lập Đông đã rời khỏi. Chu Tiêu đang xào thức ăn trong bếp, kêu: “Tôi chỉ xào thịt với ớt xanh, món khác tới lượt em!”

“Không thành vấn đề!” Phương Dĩ la to một tiếng, mò bút ghi âm giấu sau đệm sofa, nói, “Tôi đi xem gà mái trước!”

Sau đó chạy đến sân sau, lạng lẽ mở máy ghi âm, nghe ghi âm, thỉnh thoảng nhú nhú mày gãi gãi chân, đến lúc nghe được Đồng Lập Đông chỉ trích Chu Tiêu trút thù cá nhân, Phương Dĩ lại bắt giắc nhếch khóe miệng. Cuối cùng nghe ghi âm xong, Phương Dĩ thở một hơi dài nhẹ nhõm, chạy vào trong nhà đuổi Chu Tiêu ra, trở tài, đặc biệt làm món đậu hũ trứng muối rau trộn.

Mùa hè ăn món này rất tốt, nhưng tiếc là thời tiết bây giờ không thích hợp, Chu Tiêu vô cùng miễn cưỡng ăn hết đĩa. Phương Dĩ tưởng anh thích ăn, sau khi ăn xong lại làm thêm một đĩa cho anh, cất trong hộp giữ tươi để vào tủ lạnh, nói: “Ngày mai anh muốn ăn thì tự lấy. Ngày mai thứ Bảy, anh đừng âm ỉ quấy rầy tôi ngủ!”

Chu Tiêu nhấn mạnh: “Tôi thích ăn thịt, không thích ăn chay!”

Phương Dĩ nói: “Anh sờ thử bụng mình đi, có mỡ hết cả rồi!”

Chu Tiêu như cười như không kẻ sát sau lưng: “Em từng sờ?” Cầm tay Phương Dĩ lên, nhấn vào bụng anh, bắp thịt rõ ràng, không có một chút mỡ. Chu Tiêu hỏi: “Chuyện lúc trước em vẫn chưa nói hết, nói tiếp.”

Phương Dĩ nghĩ đến Đồng Hạo Tường, hả hê nói ra chuyện hôm nay. Chu Tiêu nghe xong hỏi ngược lại: “Em làm?”

Phương Dĩ dương dương đắc ý: “Sao anh biết?”

Chu Tiêu chế nhạo: “Em tự soi gương đi, trên mặt đã viết mấy chữ ‘Hỏi em đi, mau hỏi em đi!’”

Phương Dĩ cười hì hì nói: “Tôi ẩn nấp bên cạnh trợ lý của ông ta mấy ngày, laptop của ông ta có lúc sẽ ở chỗ trợ lý của ông ta. Tôi rất vất vả ghi cái phim đó vào, hôm qua anh đã diễn một tiết mục bạo lực cho tôi, tôi còn tưởng tôi sẽ uống phí thời gian, không ngờ hôm nay tập đoàn còn chưa xử lý Đồng Hạo Tường, Đồng Hạo Tường vẫn còn cơ hội xấu hổ!”

Chu Tiêu không hỏi Đồng Hạo Tường, hỏi lại: “Phim gì?”

Phương Dĩ phớt lờ anh, Chu Tiêu hỏi đi hỏi lại: “Rất cuộc là phim gì, em không nói rõ làm sao tôi biết?”

Phương Dĩ vẫn phớt lờ anh, Chu Tiêu vui vào cổ cô cười khê: “Phương Phương, bồn tắm của tôi đã mở nước rồi.”

Phương Dĩ nheo mắt, Chu Tiêu nói tiếp: “Vấy một ít cánh hoa hồng, mấy ngày trước tôi đã thử, không tệ, em muốn thử chút không?”

34. Chương 34: Thật Thật Giả Giả

Cánh hoa hồng hoặc trắng hoặc hồng, nổi trên mặt nước, xinh đẹp lắng lơ lại mê người, mùi hương nhàn nhạt thoang thoang quanh quần bốn phía, Phương Dĩ không biết Chu Tiêu còn vẩy cái gì vào bồn tắm.

Chu Tiêu nói: “Nhiệt độ vừa thích hợp.”

Phương Dĩ rất lâu chưa tắm bồn, trước đây cô từng đổ mắt vì ghen tị với bồn tắm nhà Chu Tiêu. Tình cảnh này, cô thực sự muốn bất cứ giá nào cởi sạch chui vào bồn tắm. Có điều cô vẫn còn lý trí, nói: “Nhà tôi tắm rất thuận tiện, cảm ơn lòng tốt.”

Chu Tiêu ôm cô từ phía sau: “Thì ra em thích nằm trên sàn nhà tắm vòi sen?”

Phương Dĩ tưởng tượng một chút hình ảnh kích thích đó, lấy lại tinh thần nói: “Anh không biết không thể dùng chung bồn tắm với người khác sao? Ai biết trong đó có bao nhiêu vi khuẩn!”

Chu Tiêu cười nói: “Không sao, tôi không chê em bẩn.”

Phương Dĩ ghét bỏ: “Dù sao tôi cũng không tắm, tôi đi về.”

Chu Tiêu siết eo cô, càng siết càng chặt, đẩy cô về phía trước vài bước: “Nếu không tắm sẽ lạnh. Tắm một cái, ngoan, tôi ngâm cùng em.”

Phương Dĩ gơ tay lên dùng sức đập trán anh: “Chu Tiêu, anh là sắc lang!”

Chu Tiêu nắm lấy tay cô: “Sắc? Tôi còn chưa làm gì cả, xem ra phải chứng thực cái tội danh này một chút?” Sau đó liền chặn ngang Phương Dĩ ném vào bồn tắm. Phương Dĩ đá chân kêu la, Chu Tiêu la: “Hôm nay em ăn quá nhiều, quá tải rồi!” Giả vờ muốn ném Phương Dĩ vào, lại mới vừa làm ra vẻ muốn ném lại lập tức thu về. Phương Dĩ tức Chu Tiêu khi dễ cô đáng người không cao bằng anh sức không mạnh bằng anh, bắt đầu dùng hết sức siết cổ anh lại, hét lớn một tiếng: “Xem chiêu!” Ghì Chu Tiêu về phía bồn tắm.

Chu Tiêu trượt chân, nhất thời chưa chuẩn bị ngã vào trong. Phương Dĩ lại không chiếm được lợi ích, bị anh liên lụy, cũng ngã vào trong nước theo. Nước văng khắp nơi, trong giây lát cô nhắm mắt, nước tràn qua mặt. Chu Tiêu bắt đầu hôn, vừa hôn vừa hỏi: “Anh là gì của em?”

Phương Dĩ vốn muốn nói “Ưu Lạc Mỹ*”, dường như Chu Tiêu tính tới việc cô không có lời hay, tự hỏi tự trả lời: “Bạn trai? Không cần xấu hổ thừa nhận.”

*Ưu Lạc Mỹ: Tên một sản phẩm trà sữa của công ty Hỉ Chi Lang, slogan “Bạn là Ưu Lạc Mỹ của tôi”. Trong đoạn quảng cáo (Châu Kiệt Luân, Giang Ngữ Thần đóng), Giang Ngữ Thần hỏi: “Em là gì của anh?” Châu Kiệt Luân: “Em là Ưu Lạc Mỹ của anh.” Giang Ngữ Thần: “Thì ra em là trà sữa à!” Châu Kiệt Luân: “Như vậy anh có thể nâng em trong lòng bàn tay.” Khi ai đó nói “Anh/em là Ưu Lạc Mỹ của em/anh”, ý chính là đang tỏ tình, nói yêu. Đoạn ở trên tớ đoán là Phương Dĩ chỉ muốn nói anh Chu Tiêu là trà sữa ^^.

Phương Dĩ né tránh nụ hôn của anh, giãy hai cái trong bồn tắm: “Anh đang đòi hỏi danh phận với em sao?”

Chu Tiêu giả vờ suy tư, cuối cùng gật đầu một cái: “Chiều theo em, coi là vậy đi.”

Phương Dĩ vui mừng khôn xiết, siết cổ anh lại nói: “Vậy em cũng chiều theo anh, anh nói là gì thì là cái đó!”

Chu Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười, hơn nửa ngày anh mới vớt Phương Dĩ ra khỏi bồn tắm, về mặt vui sướng: “Ngoài miệng nói không tắm, kết quả không phải muốn tắm như thường?”

Phương Dĩ lấy hai tay ôm ngực, mặt đỏ tới mang tai: “Rốt cuộc là tắm hay giặt quần áo!” Nói xong vuốt mặt một cái, lại vắt mái tóc ướt sũng, nước chen nhau rơi ào ào. Lần đầu tiên Chu Tiêu thấy phụ nữ vắt tóc như vậy, kì lạ thế chỗ tay Phương Dĩ. Phương Dĩ nói: “Hôm nay bỏ qua cho anh trước, em phải về tắm!”

Chu Tiêu nói: “Đừng bỏ qua cho anh.” Anh thay Phương Dĩ vắt xong một bên, lại vắt bên kia cho cô, chọc chọc quai hàm cô, cười, “Cái này gọi là gì, hại người cuối cùng hại ‘Dĩ’, bạn gái!”

Phương Dĩ ỉu xiu đi về lầu, lúc tắm nghĩ tới bồn tắm lại nhớ tới Chu Tiêu, nhếch miệng, hoàn toàn không ngừng cười được. Tắm xong về phòng, cô kiểm tra bút ghi âm, thử một chút lại không bị nước ngấm hỏng, tâm trạng vô cùng rục rở. Bạn gái? Chẳng biết tại sao Phương Dĩ hơi hối hận, tại sao vừa rồi không thu câu này lại.

Phương Dĩ ngủ một giấc này cực kì thoải mái, suy nghĩ cẩn thận mấy ngày nay đều vì đoạn âm thanh mình thu lên kia mà tan thành mây khói. Cô từng suy nghĩ lung tung lúc không có ai, Đồng Lập Đông có liên quan tới vụ cháy hay không, Chu Tiêu có bí mật gì không thể nói cho người khác biết, thì ra thực sự có bí mật, nhưng chút bí mật này không đáng kể, Phương Dĩ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy ngay cả tiếng chuông quấy rầy người ta ngủ lúc sáng sớm cũng trở nên vô cùng êm tai.

Chu Tiêu ở đầu bên kia điện thoại nói: “Bạn gái, xuống đây ngay!”

Phương Dĩ trở mình, mơ màng buồn ngủ nói: “Em đã nói đừng đánh thức em, anh tự ăn chút đậu hũ trứng muối đi.”

“Gà mái đẻ trứng, em không muốn xem?”

Phương Dĩ tiếp tục mơ màng: “ ‘Đẻ’ bốn trứng? Anh đừng cứ bảo dì giúp việc đến nông thôn mua trứng gà nữa.”

Chu Tiêu tức giận nói: “Gà mái tự đẻ, tự đẻ, tự đẻ!”

Phương Dĩ lập tức tỉnh táo, không kịp thay quần áo, khoác thêm áo khoác rồi lao xuống lầu dưới, thấy Chu Tiêu cũng không nhìn anh, đẩy anh ra chạy thẳng tới ổ gà ở sân sau, kích động nâng trứng gà ấm áp lên, nói: “Cuối cùng nó đẻ trứng rồi!”

Chu Tiêu liếc mắt nhìn trứng, lại nhìn tóc Phương Dĩ còn thích hợp làm ổ hơn ổ gà, cười lớn: “Được rồi, anh giúp em cúng quả trứng gà này!”

Phương Dĩ nâng trứng gà đứng lên, nhón chân hôn gò má Chu Tiêu một cái, cười hì hì nói: “Cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì?”

Cảm ơn anh hao tâm tổn trí tặng gà cho cô tăng thêm thức ăn, cô không ăn, anh lại thuận theo cô chăn nuôi. Cảm ơn anh mua trứng gà và trứng vịt dồ cô, anh lại không nói cô biết. Lần đầu tiên Phương Dĩ có một loại cảm giác thu hoạch sự vui sướng và không thể nói ra được đầy phong phú, còn có cảm giác thành tựu cực kì mãnh liệt, cảm giác này đều nhờ Chu Tiêu mới có, cô không cảm lòng nổi nói cảm ơn.

Chu Tiêu cảm động, đang muốn mở miệng, chợt nghe Phương Dĩ nói: “Còn nóng hổi này, em chiên hay hấp cho anh?”

Chu Tiêu không muốn nói nữa.

Thứ Hai là một ngày khiến người ta chán ghét, có điều thứ Hai này lại vì có tin giạt gân mà trở nên vô cùng khiến người ta mong chờ.

Đồng Hạo Tường vi phạm quy tắc công ty, bị công ty sa thải, lại bởi vì lúc đào tạo chiếu phim bắt nhả, tin tức bị người ta đưa lên mạng, dẫn đến hợp đồng giữa anh ta và tập đoàn khác tràn ngập nguy cơ. Hội nghị buổi sáng kết thúc, Đồng Hạo Tường thu dọn phòng làm việc rời khỏi dưới sự giám sát của bảo vệ. Lúc ăn cơm trưa, Âu Duy Diệu kể sinh động như thật cho Phương Dĩ biết: “Lúc anh ta đi rất chán nản, thực sự không ngờ, thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Đồng sir đã rơi xuống bước này. Nghe mọi người nói, trước đây Đồng sir dùng quy tắc ngầm với rất nhiều nữ nhân viên, nhưng mọi người tức giận mà không dám nói gì. Bây giờ anh ta bị đuổi, mọi người đều cực kì vui sướng!”

Phương Dĩ ăn đầy miệng, hỏi Âu Duy Diệu: “Diệu Diệu, cô và Tưởng Dư Phi yêu nhau bao lâu rồi?”

Âu Duy Diệu sững sốt: “Sao hỏi chuyện này?”

“Tò mò.”

Âu Duy Diệu nói: “Gần nửa năm rồi.”

Phương Dĩ lại hỏi: “Cô có biết anh ấy nhảy dù xuống Âu Hải không?”

Âu Duy Diệu cười nói: “Tôi còn tưởng cô muốn nói gì, thì ra là nói chuyện này. Tôi biết, bố anh ấy là Tưởng Quốc Dân, công thần của Âu Hải, xuất thân từ Giám đốc tài chính của công ty, sau đó gia nhập Hội đồng quản trị. Thành viên Hội đồng quản trị bị Đồng sir liên lụy lần này chính là chú Tưởng.”

Phương Dĩ thán phục: “Bây giờ tôi mới biết Tưởng Dư Phi là phú nhị đại (*).”

(*) Phú nhị đại: chỉ những người sinh ra trong những năm 80 của thế kỉ 20, thừa kế gia sản kết xù.

Âu Duy Diệu nói: “Anh ấy không muốn để người khác biết, cho nên không hề khoe khoang. Thực ra bây giờ anh ấy cũng có thời gian thử việc, nếu như không qua, cấp trên không cần vì chú Tưởng mà cho anh ấy tình cảm và thể diện.”

Phương Dĩ gạt đầu một cái, đột nhiên nhớ tới thời gian thử việc của cô cũng sắp kết thúc. Cô tự nhận biểu hiện của mình tốt, hẳn có thể bình an vượt qua. Nhưng không ai biết được chữ ngờ, vì vậy cô tập trung tất cả thể xác và tinh thần vào công việc, tạm thời ném chuyện bất kể đầu sỏ tạo ra tin đồn ra sau đầu.

Trước đó không lâu tập đoàn Âu Hải vừa xảy ra sự cố lớn, bây giờ các bộ phận đều hồi hộp chờ lệnh. Phòng Marketing phối hợp với phòng khác lập ra một loạt kế hoạch mới, vào hội nghị hôm thứ Sáu đưa cho các bộ phận xem xét.

Phương Dĩ bận suốt đầu mề trán, cả ngày gõ lách cách trong máy tính, rất sợ viết sai một số liệu. Âu Duy Diệu đến tìm cô, nói: “Sao cô giống như đánh giặc vậy?”

Phương Dĩ cào đầu: “Quá phiền, mắt sắp nở hoa rồi!”

Âu Duy Diệu cười cười: “Tôi tới là muốn nói với cô, thời gian thử việc của Dư Phi đã qua, anh ấy muốn mời cô đi ăn.”

Phương Dĩ vui vẻ: “Cô thay tôi chúc mừng anh ấy trước!”

Phương Dĩ không có thời gian ra ngoài ăn, mấy ngày nay vừa tan làm, cô liền trực tiếp về nhà làm việc. Chu Tiêu nhìn trong mắt, cảm thấy vui vẻ: “Thì ra em còn biết phương pháp nhập ghép vắn!”

Phương Dĩ dừng mười ngón tay, liếc xéo Chu Tiêu: “Anh có ý gì?”

Chu Tiêu nói: “Anh tưởng tay em chỉ biết đào đất trèo cây, không ngờ còn biết đánh máy, hơi bất ngờ.”

Phương Dĩ cúi đầu nhìn tay mình một chút, lại nghe Chu Tiêu nói: “Khai thác thêm vài chức năng nữa, giúp anh đảm vai chút, gần đây mệt quá.”

Phương Dĩ cá giận: “Mỗi ngày anh chơi game ngay trước mặt em, vẫn còn mặt mũi nói mệt?”

Chu Tiêu nói như lẽ đương nhiên: “Chẳng lẽ chơi game không mệt?”

Phương Dĩ bùng nổ, Chu Tiêu vội vàng xoa dịu: “Ngoan nào ngoan nào, nhanh chóng làm việc, nếu không em không qua được thời gian thử việc, mỗi ngày anh cho em hai mươi đồng tiền sinh hoạt sao em dùng đủ?”

Phương Dĩ phát điên, Chu Tiêu cất tiếng cười lớn.

Nháy mắt tới thứ Sáu, Phương Dĩ kiểm tra tất cả tài liệu trong máy tính xong, cuối cùng thở phào một hơi, sau khi nhấn nút in đi toilet một chuyến, lúc về nhân tiện đến trước máy in lấy tài liệu, đi tới chỗ ngồi, đồng nghiệp một tay cầm bút một tay cầm tập tài liệu, hấp tấp chạy tới hỏi: “Cô xong chưa?”

Phương Dĩ vội vàng đưa tới, đồng nghiệp nhận lấy, nhớ tới nói: “Đúng rồi, vừa rồi Âu Duy Diệu bên phòng Nhân sự tới tìm cô, chính là một lúc cô mới vừa rời khỏi ấy, cô ấy nói tới nay hẹn cô đi ăn.”

Lúc này Phương Dĩ mới nhớ tới, định đợi kết thúc hội nghị sẽ đi tìm Âu Duy Diệu. Nhưng lúc hội nghị kết thúc, cô lại không có thời gian rảnh đi quán bữa cơm kia nữa.

Hội nghị rườm rà do phòng PR và phòng Marketing kết hợp tổ chức, hội nghị tiến hành được một nửa, đột nhiên có người gọi Phương Dĩ đến phòng hội nghị. Phương Dĩ không hiểu ra sao đi theo qua, đi vào phòng hội nghị, chỉ thấy người quản lý nhíu chặt lông mày nhìn cô chăm chăm. Có người mở miệng trước: “Cô chính là người phụ trách phác thảo phương án hoạt động thay thế?”

Phương Dĩ theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ tóc ngắn ngồi trên vị trí đầu, mặc áo khoác màu mực đen, thoát nhìn chỉ ba, bốn mươi tuổi, trang điểm đậm, cực kì xinh đẹp. Phương Dĩ không biết tại sao trong lòng chợt căng thẳng, người quản lý bên cạnh nói: “Vị này là Giám đốc Thẩm của bộ phận PR.” Lúc này Phương Dĩ mới biết, thì ra người phụ nữ đó chính là Thẩm Lệ Anh tiếng tăm lừng lẫy. Người quản lý nói, “Phương Dĩ, chuyện gì xảy ra với cô vậy? Trong cuộc họp lần trước tôi đã từng nhấn mạnh phải loại bỏ Golf Thịnh Đình, Giám đốc công ty này với chúng ta xưa nay không ưa nhau, cô coi lời của tôi như gió thoảng bên tai?”

Phương Dĩ mở miệng: “Tôi đã sớm xóa bỏ Thịnh Đình rồi.”

“Ồi!” Thẩm Lệ Anh ném tài liệu về phía cô, tài liệu “ầm” một tiếng, rơi trên bàn trước mặt Phương Dĩ, “Cô chẳng những thêm Thịnh Đình, cô còn viết tên Giám đốc Thịnh Đình vào danh sách khách quý. Phương Dĩ phải không?” Cô ta chuyển hướng sang người quản lý, “Anh bảo một người mới còn đang trong thời gian thử việc phác thảo cái này, anh không biết hoạt động lần này đối với Âu Hải chúng ta mà nói quan trọng bao nhiêu sao?”

Sau khi tan họp, người quản lý gọi Phương Dĩ vào phòng làm việc, cả nét mặt và giọng nói đều nghiêm túc, nói với cô: “Tôi thấy ngày thường cô thông minh mới để cô rèn luyện một chút, kết quả cô làm ra cái rắc rối này cho tôi. Còn mấy ngày nữa là cô sẽ kết thúc thời gian thử việc, cô nghĩ tôi viết đánh giá cho cô thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Tôi khẳng định không viết sai.”

Người quản lý không kiềm được giận: “Cô không viết sai, vậy là tôi sai? Cô về tự kiểm điểm thật tốt cho tôi!”

Phương Dĩ không chỗ minh oan, càng nghĩ càng giận, buổi tối trút hết lửa lên người Chu Tiêu. Chu Tiêu dỗ cô: “Cùng lắm thì từ chức, anh cho em thêm tiền sinh hoạt!”

Mắt Phương Dĩ sáng rõ: “Anh muốn trả hết tiền thuê nhà lại cho em?”

Chu Tiêu nói: “Anh em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng, tiền thuê nhà là tiền thuê nhà, bây giờ anh không ở nhà em!”

Phương Dĩ nản lòng: “Ai là anh em với anh!”

Chu Tiêu cười rộ lên: “Em đang sửa chữa danh phận với anh?”

Phương Dĩ bóp cổ anh, hai người âm ỉ trên sofa, rất lâu nghĩ chiến, Phương Dĩ nói: “Việc này nhất định có vấn đề, em sẽ đi điều tra ra!”

Chu Tiêu đang muốn nói, lúc này chuông điện thoại di động vang lên. Anh vỗ vỗ mông Phương Dĩ bảo cô đến nhà bếp pha ly cà phê. Phương Dĩ nhảy đến bếp: “Thêm muối hay thêm bột ngọt?”

Chu Tiêu cười nhận điện thoại, nói: “Thêm nước tương!”

Phương Dĩ đáp lại: “Được thôi, không thành vấn đề!”

Đồng Lập Đông ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy tiếng Phương Dĩ, dừng một chút mới nói: “Phương Dĩ lại đang ở nhà cậu?”

Chu Tiêu vẫn cười: “Đúng, nói đi.”

Đồng Lập Đông nói: “Lần này không có bút ghi âm?”

Chu Tiêu dần thu lại nụ cười.

Ngày đó Đồng Lập Đông tới tìm anh, Chu Tiêu xem tài liệu xong, dựa vào lưng ghế sofa, cảm thấy đệm không thoải mái, vừa định điều chỉnh một chút, tay liền mò được một vật nhô ra không rõ ràng. Anh rút cái vật nhô ra khỏi sofa, nói: “Cậu đặc biệt chạy tới nói chuyện này? Có phải chưa ăn cơm tối không? Đợi lát nữa Phương Dĩ xuống nấu cơm, cậu ăn cùng nhé.”

Đồng Lập Đông nhìn chằm chằm bút ghi âm Chu Tiêu cầm trong tay, nói: “Thôi, Phương Dĩ? Tôi sợ cô ấy hạ độc tôi!”

Hai người làm bạn nhiều năm, phối hợp ăn ý, kể tung người hứng nói hết lời, Chu Tiêu nhét bút ghi âm vào chỗ cũ, đưa Đồng Lập Đông ra ngoài.

Chu Tiêu quay đầu nhìn về phía nhà bếp, nhếch môi nói: “Cô ấy sẽ không ‘suy nghĩ lung tung’ nữa.”

35. Chương 35: Mười Kế Phụ Nữ

Chu Tiêu không thích trong lòng Phương Dĩ tồn tại khúc mắc, đa nghi đối với anh, anh thà rằng Phương Dĩ đấu tranh với anh như lúc đầu, cũng không muốn cô hời hợt với anh. Phương Dĩ nên thích cười thích ồn ào, giống như bây giờ. Chu Tiêu uống một ly cà phê được thêm nước tương, còn Phương Dĩ sau khi pha cà phê xong lấy cốc tắm, cấp tốc chạy về lầu.

Chu Tiêu chậm rãi thưởng thức cà phê, loại mùi vị này, từ đầu lưỡi lan đến cổ họng, tiếp đó thấm vào dạ dày, không thể nói ra được, chỉ có thể tự mình lĩnh hội. Uống xong nửa ly, Chu Tiêu ợ một cái, quả thực không có cách nào tiếp tục, sợ lãng phí, anh đưa cà phê đến sân sau, giao cho gà vịt giải quyết. Vào trong nhà, anh lại gọi thông điện thoại Đồng Lập Đông, hỏi: “Tối mai sáu giờ, mấy người?”

Đồng Lập Đông nói: “Chỉ có cậu và thành viên Hội đồng quản trị Tưởng.”

“Cậu không đến?”

Đồng Lập Đông cười: “Đương nhiên tôi không đi, cậu đừng đến muộn.”

Chu Tiêu nói: “Yên tâm.”

Năm giờ chiều hôm sau, Chu Tiêu phải ra ngoài, trước khi đi tới thăm Phương Dĩ. Phương Dĩ đội một cái đầu ổ gà, mặc đồ ngủ bằng vải bông mùa thu đông, một tay ôm máy tính một tay cầm bánh quy que, mặt mũi tiêu tụy, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn.

Chu Tiêu hỏi: “Để anh đoán thử, vé số của em trúng năm đồng, kết quả phát hiện mình nhìn lầm một số, em nhìn kĩ lại, phát hiện mình lại trúng mười đồng?”

Phương Dĩ cắn bánh quy que: “Không, em nghĩ thứ Hai sau khi đến công ty nên làm những gì!”

Chu Tiêu nắm tay cô, cướp bánh quy que của cô, vừa ăn vừa nói: “Em nghĩ chút chuyện tầm thường này một ngày một đêm?”

“Chuyện tầm thường? Có giỏi thì anh nghĩ kế đi!”

Chu Tiêu khinh thường: “Tài liệu tự tay em nhập vào bị lỗi, trừ khi em mộng du, nếu không chính là có người lén đổi. Tài liệu do chính em cầm về từ máy in, chỗ phát án đương nhiên chính là phòng làm việc, mọi phòng làm việc đều có máy giám sát...”

“Đủ rồi!” Phương Dĩ giơ tay lên, thở phì phì nói, “Em nghĩ chút chuyện tầm thường này cả ngày, sao anh không nói cho em biết sớm một chút?”

Chu Tiêu cảm thấy mùi vị bánh quy que không tệ, quét nhìn trong nhà một cái, đi tới bên cạnh bàn cầm lấy bánh quy que còn dư, nói trúng tim đen: “Em quá ngu.” Mắt thấy Phương Dĩ xấn tay áo lên, anh nhếch khóe miệng, lại nói: “Vấn đề bây giờ là công tác an ninh của tập đoàn Âu Hải vô cùng nghiêm ngặt, máy giám sát trong phòng giám sát, không có gợi ý của cấp trên thì không ai có thể tùy tiện xem. Đừng nói là em, cho dù là những thành viên Hội đồng quản trị kia cũng không thể tùy tiện lui tới phòng giám sát.”

Phương Dĩ sắp lại gần anh: “Anh có ý gì hay?”

“Anh có lợi ích gì?”

Phương Dĩ e thẹn: “Đáng ghét.” Nhón chân lên, hôn Chu Tiêu một cái.

Chu Tiêu bị sặc bánh quy que, đặt bàn tay to lên mặt cô, đẩy cô ra, nói: “Không có cảm giác thẩm mỹ gì cả, đủ rồi!”

Phương Dĩ nghệt giọng, nhìn Chu Tiêu qua khe hở giữa ngón tay anh: “Nói mau!”

Chu Tiêu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, ném bánh quy que xuống đi tới cửa: “Có cơ hội hoạt động não thêm, lấy cần cù bù thông minh, ngu ngốc cũng có thể chữa. Anh còn có việc, đi trước, bữa tối em tự giải quyết.”

Phương Dĩ đuổi theo anh: “Anh đi đâu vậy? Hôm nay thứ Bảy, anh có việc gì? Việc công? Việc tư? Tìm tiểu yêu tinh?”

Chu Tiêu thực sự không chịu nổi, không có thẩm mỹ anh cũng nhận, giữ chặt đầu Phương Dĩ mạnh mẽ hôn cô một cái: “Ngao ngao đợi anh về!”

Chu Tiêu và Tưởng Quốc Dân hẹn nhau ở một nhà hàng Nhật trong cao ốc Nam Giang. Trước đây Phương Dĩ giả làm chị gái tham gia họp mặt bạn bè, chỗ tụ họp ăn uống chính là chỗ này. Nhà hàng Nhật ở đây vô cùng chính thống, nguyên liệu tươi, giá cả hợp lý. Chu Tiêu đến sớm, khen ngợi thức ăn chờ rất lâu, Tưởng Quốc Dân mới thông dong đến muộn.

Vết thương trên mặt Tưởng Quốc Dân đã không nhìn ra, sau khi ngồi xuống, ông ta cười nói: “Quả nhiên Giám đốc Chu là một nhân tài, còn trẻ tuổi đã ngồi trên tài sản khổng lồ, trong thị trường cổ phiếu tương lai như cá gặp nước.”

Chu Tiêu khiêm tốn nói: “Ngài Tưởng quá khen, quãng thời gian trước tôi từng tiếp xúc với cậu Tưởng, cậu Tưởng mới là tuổi trẻ tài cao thực sự.”

Tưởng Quốc Dân cười nói: “Thằng bé Dư Phi đó còn khiếm khuyết rất nhiều, rất nhiều chỗ đều cần Giám đốc Chu chỉ bảo mới đúng.”

Hai người chào hỏi xong, cuối cùng nói đến chuyện chính. Tưởng Quốc Dân nói: “Khoản tiền lần trước kia, anh đầu tư giúp tôi rất tốt, Lập Đông không hề giới thiệu sai.”

Chu Tiêu cười nói: “Đây là sở trường cũ của tôi, Lập Đông quá quan tâm tới khoản tiền này của ngài Tưởng, gần như mỗi ngày đều phải hỏi tôi một lần. Tôi chia làm hai phần để tiến hành, không dám làm ăn lỗ vốn.” Dừng một chút, lại nói, “Tôi cũng không nghĩ tới, thì ra Lập Đông cũng quen biết ngài Tưởng.”

Tưởng Quốc Dân nói: “Tôi với Lập Đông quen nhau gần năm, sáu năm, cậu ấy rất tài giỏi, nên để cậu ấy sớm giới thiệu Giám đốc Chu cho tôi biết. Năng lực của Giám đốc Chu, tôi và Lập Đông rõ như ban ngày.”

Chu Tiêu cười: “Ngài Tưởng gọi tôi Tiểu Chu là được rồi.”

Lúc nói xong đã qua tám giờ, Tưởng Quốc Dân còn có chuyện quan trọng nên tạm biệt trước. Chu Tiêu chờ ông ta rời khỏi, gọi người phục vụ tới đóng gói mấy phần thức ăn, cấp tốc về cho Phương Dĩ ăn, sau khi về đến nhà gọi điện thoại cho cô: “Ăn chưa?”

Phương Dĩ ừ ừ: “Sắp chết đói rồi.”

“Xuống đây, Tiểu Tước còn dư nhiều đồ ăn lắm.”

Phương Dĩ cảm giận: “Chu Tiêu!”

“Nè, anh nghe được, em xuống đây.”

Phương Dĩ phớt lờ anh, mười phút sau Chu Tiêu chỉ có thể tự đi lên lầu, vừa nhai sashimi vừa gõ cửa phòng ngủ Phương Dĩ: “Rốt cuộc có ăn không?”

Phương Dĩ nói giọng ồm ồm: “Anh đang ăn thứ gì đó?”

“Sashimi.”

Phương Dĩ chợt mở cửa: “Anh giết Tiểu Tước rồi?”

Chu Tiêu quay lại bên cạnh bàn ăn, gấp một miếng sashimi: “Không ăn nữa thì không còn đâu.”

Phương Dĩ lập tức xông tới, cướp đĩa của Chu Tiêu bắt đầu ăn. Chu Tiêu cười bảo cô chậm một chút, lại nói: “Ăn nhiều quá thì phản ứng sẽ chậm, em càng nghĩ không ra cách điều tra phòng giám sát.”

Phương Dĩ nhét đầy thức ăn trong miệng, ra sức nhai rất lâu mới nuốt xuống, nháy mắt trái một cái nói: “Anh chờ tin tốt của em!” Đáng vẻ nghịch ngợm khiến trong lòng Chu Tiêu ngứa không chịu nổi!

Phương Dĩ nghĩ tới nghĩ lui, nếu muốn xem máy giám sát, không thể đi đường lén lút, vậy chỉ có thể đi đường quần chúng. Lén lút quan lớn không thể bắc quan hệ với bảo vệ, quần chúng tiếp nhận cuộc sống bình thường, muốn bắc quan hệ với bảo vệ quả thực quá dễ.

Thứ Hai, Phương Dĩ đi dạo xuống bãi đậu xe ngầm, vừa nhắm mắt mấy người đang đánh poker cách đó không xa, vừa giơ điện thoại nói với không khí: “Anh không tới? Vậy mấy món cơm trưa em chuẩn bị làm sao đây? Đương nhiên rất nhiều rồi, thịt bò kho tương, tôm he, thịt lợn xông khói cuộn, sườn kho, còn có mấy món rau, mình em sao có thể ăn hết. Tìm người ăn? Họ đã ăn xong ở nhà ăn rồi. Thôi thôi, anh không tới thì bỏ đi, chúng ta chia tay!”

Phương Dĩ “ầm” một cái, đặt hai hộp giữ nhiệt lên cái bàn thô sơ, tức giận nói: “Mấy chú ăn cơm chưa? Cháu mời mấy chú ăn!”

Sáu người đánh poker, ba người mặc đồng phục bảo vệ, ba người mặc quần áo thống nhất của tài xế tập đoàn, nghe vậy đồng loạt nhìn về phía Phương Dĩ. Một bảo vệ mở miệng trước: “Cô gái, cãi nhau với bạn trai?”

Phương Dĩ nói: “Không có, không có gì tốt để cãi với anh ta.”

Bảo vệ mang đầy dướng vẻ của người từng trải, bắt đầu khuyên bảo Phương Dĩ. Tài xế bên cạnh hỏi Phương Dĩ mang món gì, Phương Dĩ lập tức mở hộp giữ nhiệt ra, mùi thơm đậm đà xông vào mũi, không đói cũng sẽ cảm thấy đói. Phương Dĩ ngồi một bên, vừa bảo họ dùng bữa, vừa oán trách bạn trai, không bao lâu liền bắt đầu quen họ, ngay cả con gái họ đi học ở đâu, con dâu làm việc chỗ nào, Phương Dĩ đều biết rõ.

Công tác ngầm bên này của Phương Dĩ tiến hành như dầu sôi lửa bỏng, thời gian thử việc đầu kia đã chính thức bước vào giai đoạn lãnh đạo đánh giá. Đồng nghiệp thu được tin tức, Giám đốc PR Thẩm Lệ Anh có thành kiến với Phương Dĩ, người quản lý đối với việc này rất đau đầu. Phương Dĩ khó chịu: “Tôi ở phòng Marketing, người ta ở phòng PR, liên quan gì đến bà ấy?”

Đồng nghiệp lên quan sát xung quanh, nhỏ giọng nói với Phương Dĩ: “Cô mới vào không bao lâu, không biết Thẩm Lệ Anh là ai. Chủ tịch của chúng ta là người ly hôn, cô có biết không? Cô đừng thấy Giám đốc Thẩm gần năm mươi tuổi, thực ra bà ấy vẫn còn độc thân...”

Phương Dĩ ngắt lời cô ấy: “Giám đốc Thẩm gần năm mươi?”

“Không nhìn ra phải không? Bà ấy nhìn giống như hơn ba mươi tuổi, chăm sóc còn tốt hơn mấy người trẻ chúng ta, khó trách Chủ tịch bị bà ấy mê hoặc đến xoay vòng vòng!”

Phương Dĩ kinh sợ: “Chủ tịch và Giám đốc Thẩm?”

Đồng nghiệp gật đầu: “Họ không biểu hiện rõ ra bên ngoài, nhưng mọi người đều nhìn ra được. Giám đốc Thẩm mới vào công ty ba, bốn năm, lý lịch rất đơn giản, năm ngoài hay không biết là năm kia, Giám đốc tiền nhiệm muốn di dân nên từ chức, mọi người đều cho rằng Phó giám đốc trước sẽ được đưa lên, ai ngờ Giám đốc Thẩm nhảy liên hai cấp, trực tiếp đá Phó giám đốc. Chủ tịch bảo vệ Giám đốc Thẩm khắp nơi, mọi người đều xem bà ấy là nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Âu Hải, cho nên cô tuyệt đối đừng làm rách lòng bà ấy.”

Phương Dĩ thầm nghĩ cô chưa từng làm rách lòng Thẩm Lệ Anh, nhưng Thẩm Lệ Anh nhìn cô không vừa mắt. Phương Dĩ cảm thấy kì lạ, cảm giác Thẩm Lệ Anh mang cho cô có chút không nói rõ được cũng không tả rõ được. Cô còn chưa nghĩ ra, người quản lý lại gọi một mình cô vào phòng làm việc: “Tự kiểm điểm xong chưa?”

Phương Dĩ buột miệng: “Tự kiểm điểm xong rồi!”

Người quản lý sững sờ, không ngờ Phương Dĩ thay đổi nhanh như vậy, làm rối loạn lý do từ chối anh ta vốn đã tập luyện xong. Người quản lý nói: “Tự kiểm điểm xong rồi à. Vậy cô... cô...”

Phương Dĩ nói: “Quản lý, tôi đã viết xong bản kiểm điểm rồi, bảo đảm về sau sẽ không tái phạm loại sai lầm thấp kém này. Lần trước thái độ nói chuyện của tôi với anh không đúng, là cái sai của tôi, tôi xin lỗi anh. Tôi mới vừa tốt nghiệp ra trường, kinh nghiệm xã hội không đủ, công việc còn rất nhiều chỗ cần cải thiện, một tháng này đều là nhờ anh từng bước dạy cho tôi, tôi hi vọng sau này có thể luôn được đi theo anh học tập.”

Người quản lý không lời chống đỡ, vẫy vẫy tay bảo cô về.

Phương Dĩ quay lại chỗ ngồi, lặng lẽ gửi tin nhắn báo cáo cho Chu Tiêu: Sách lược anh dạy em quả nhiên có ích, người quản lý á khẩu không trả lời được!

Chu Tiêu trả lời: Em coi thường thức là sách lược? Anh cũng á khẩu không trả lời được.

Phương Dĩ nhanh chóng trả lời: Hừ!

Cô cảm thấy không thể lãng phí thời gian nữa, do đó vội vàng làm xong việc trong tay. Phương Dĩ lượn đến gần phòng bảo vệ, đi dạo tới lui mấy vòng, cô thấp thoáng nghe thấy vài tiếng bước chân. Phương Dĩ vịn tường, nhắm hai mắt, lão đảo về mặt mảnh mai, chẳng mấy chốc sẽ ngã xuống, có người la: “Này, Tiểu Phương, cháu sao vậy?”

Phương Dĩ “lảo đảo” đến cửa phòng bảo vệ, nói: “Cháu tuột huyết áp. Không được rồi, cháu đứng không vững.” Chân phải lặng lẽ để ở cửa, mở cửa chính không đóng ra, Phương Dĩ lại “lảo đảo” một cái, ngã vào trong.

Chú bảo vệ nói: “Tiểu Phương, ở đây không thể tùy tiện vào, chú đỡ cháu ra ngoài ngồi một chút.”

Phương Dĩ nhanh tay nhanh mắt “ngã” xuống ghế, giả vờ nôn, xoa tay khó nhọc nói: “Không sao không sao, cháu ngồi một lát là ổn thôi.”

Chú bảo vệ không thể làm gì, chỉ có thể đi rót một ly trà cho Phương Dĩ. Phương Dĩ nhìn chăm chăm mấy nút bấm chẳng chặt, lại liếc mắt nhìn tường giám sát, tiếp theo nên làm gì?

Ly nước đưa tới, chú bảo vệ còn chưa mở miệng, Phương Dĩ đã “lê hoa đái vũ”, gương mặt đầy thương cảm và tủi thân. Chú bảo vệ cả kinh: “Tiểu Phương, cháu sao vậy?”

*Lê hoa đái vũ: chỉ hoa lê giống như dính giọt nước mưa. Vốn để miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này dùng để miêu tả sự xinh đẹp của người con gái.

Phương Dĩ lắc đầu, muốn nói lại thôi, dừng xong đột nhiên mở miệng: “Thời gian thử việc của cháu sắp kết thúc rồi, lãnh đạo của cháu vừa mới nói cháu không thích hợp ở lại công ty.”

“Sao có thể như vậy?”

“Không phải là thứ Sáu tuần trước.” Phương Dĩ xoa mắt nặn không ra nước mắt, nói, “Thứ Sáu tuần trước cháu làm việc bị lỗi, khiến lãnh đạo mất mặt trước người ngoài. Lãnh đạo dạy cho cháu một phần tài liệu quan trọng, cháu cũng làm mất. Cháu nhớ rõ ràng đặt một chỗ trong phòng làm việc, nhưng nghĩ sao cũng nghĩ không ra.”

Phương Dĩ đau buồn lau mắt: “Cháu rất vất vả mới tìm được công việc này. Cháu còn phải nuôi gia đình, điều kiện gia đình không tốt, cung cấp cho cháu đi học đã rất khó khăn, nợ sinh viên cháu vẫn chưa trả hết, sau này làm sao đây...”

Chú bảo vệ sinh lòng thương xót, nửa tiếng sau giúp Phương Dĩ điều tra máy giám sát trong phòng Marketing, tràn đầy tinh thần chính nghĩa: “Chú tới giúp cháu tìm ra. Không sao, cháu sẽ không bị đuổi!”

Phương Dĩ trợn to mắt nhìn chăm chăm màn hình, hồi hộp đến ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Thứ Sáu tuần trước, các bộ phận đều khẩn trương làm việc, mọi người vô cùng bận rộn, đồng nghiệp tới lui trước máy in. Phương Dĩ chợt thấy mình rời khỏi chỗ ngồi, thời gian đó chắc là cô đi toilet. Trí nhớ của Phương Dĩ được kéo lại từng chút một. Trong tầm mắt bỗng chốc xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Đối phương đi tới bên chỗ ngồi của Phương Dĩ, nói vài câu với đồng nghiệp Phương Dĩ, sau đó xung quanh không có người, cô ta cầm con chuột máy tính của Phương Dĩ, không biết đã làm gì. Phương Dĩ nín thở nhìn chăm chăm màn hình, thấy cô ta lại xuất hiện trước máy in, cầm mấy tờ giấy vốn đã được in ra đi, sau khi rời khỏi, máy in lại đẩy giấy ra lần nữa.

Lại là Âu Duy Diệu, Phương Dĩ không dám tin. Trong tầm mắt liếc đến màn hình bên cạnh có động tĩnh, cô vô thức nhắm sang bên cạnh, lại thấy Âu Duy Diệu đang cười nói với người khác. Không biết nói gì, cô ta hé miệng cười, xinh đẹp đáng yêu, ai cũng sẽ không để phòng cô ta.

Mặt Phương Dĩ sắp kề sát màn hình, chú bảo vệ kêu: “Tiểu Phương, đừng áp sát thế! Tay cháu đừng đụng mấy nút đó.”

Phương Dĩ không chớp mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện Âu Duy Diệu. Nhìn sao cô cũng cảm thấy, người đàn ông khiến Âu Duy Diệu cười đó, chính là Chu Tiêu còn gửi tin nhắn với cô trước đó. Phương Dĩ xắn tay áo lên, lập tức lao ra khỏi phòng bảo vệ.

36. Chương 36: Người Trong Cuộc

Âu Duy Diệu không nghĩ tới cô ta có thể gặp Chu Tiêu ở đây.

Hôm nay là ngày phát lương, công việc của cô ta bận hơn thường ngày, vừa rồi bị cấp trên cử đến phòng Tài vụ xử lý một số thủ tục, lúc về đuổi theo thời gian không nhìn đường, đột nhiên đụng vào ngực một người. Sau khi cô ta đứng vững vội vàng nói xin lỗi, tập trung nhìn lại, la lên: “Là anh!”

Chu Tiêu nhướng mày: “Cô là...”

Âu Duy Diệu mỉm cười nói: “Tôi tên Âu Duy Diệu, trước đây tôi và Tưởng Dư Phi còn có Phương Dĩ từng đi ăn với nhau. Hôm đó anh tới đón Phương Dĩ.”

Chu Tiêu cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn không có ấn tượng với Âu Duy Diệu. Nhưng anh từng nghe Phương Dĩ nhắc tới bạn gái của Tưởng Dư Phi, vì vậy Chu Tiêu giả vờ nói: “Thì ra là cô Âu, chào cô.”

Âu Duy Diệu hỏi: “Sao anh lại tới đây? Đón Phương Dĩ tan làm? Phòng Marketing không ở tầng này.”

“Tôi đến tìm Quản lý Tưởng.”

“Dư Phi? Vừa rồi tôi không nhìn thấy anh ấy, đoán chừng không ở trong phòng làm việc. Hôm nay anh ấy sẽ khá bận.” Âu Duy Diệu nói, “Nhưng anh ấy có hẹn cùng đi ăn với Phương Dĩ, chắc một lát sẽ về.”

Chu Tiêu không biến sắc: “Đi ăn?”

“Đúng thế, ăn mừng vượt qua thời gian thử việc. Đúng rồi, tôi vẫn chưa hỏi thời gian thử việc của Phương Dĩ có vấn đề hay không.”

Chu Tiêu cười nói: “Thời gian thử việc còn chưa qua đã sắp xếp đi ăn?”

Âu Duy Diệu hé miệng cười: “Hiểu lầm rồi, trách tôi nói không rõ. Là Dư Phi vượt qua thời gian thử việc, muốn mời Phương Dĩ đi ăn. Anh là bạn của Phương Dĩ và Dư Phi, chỉ bằng cũng đi chung đi?”

Hai người đang trò chuyện, chợt nghe tiếng bước chân “bịch bịch bịch” truyền tới từ cửa thang máy, người chưa tới tiếng đã tới trước: “Tiêu Tiêu, sao anh lại tới đây?”

Cánh tay Chu Tiêu chợt căng lên, cơ thể chấn động mãnh liệt, nổi da gà suýt chút nữa rơi xuống lã chã. Phương Dĩ kéo cánh tay Chu Tiêu, dí dỏm nói: “Lạc đường? Phòng của em không ở tầng này, Tiêu Tiêu!”

“Anh ấy đến tìm Dư Phi.” Âu Duy Diệu cười nhìn hai người, “Vừa rồi tôi còn nhắc tới tới nay cùng đi ăn với anh ấy, không phải Dư Phi có hẹn với cô sao?”

Phương Dĩ cười tươi như hoa: “Anh ấy không thích đi ăn.”

“Ai nói anh không thích đi ăn.” Chu Tiêu vỗ vỗ bàn tay trên cánh tay, dịu dàng nói: “Tối nay đi cùng em.”

Trên đường đến nhà hàng, Phương Dĩ sắc mặt khó coi, Chu Tiêu mặt không hề biểu lộ cảm xúc, tiếng xe thể thao càng lộ ra sự phách lối hống hách trong yên tĩnh, âm vang sự căm giận ngút trời của Phương Dĩ. Cô chất vấn Chu Tiêu: “Anh với Âu Duy Diệu biết nhau lúc nào? Sao quen như vậy?”

“Đâu có quen bằng em với Tưởng Dư Phi.”

“Bản lĩnh kết bạn với người khác của anh thực sự không tệ, đặc biệt là kết bạn với phụ nữ.”

“Đâu có lợi hại bằng em, cũng có thể trở thành bạn với bạn gái của người đàn ông mình thích lúc trước. Câu này khá khó đọc.”

Phương Dĩ cảm tức nhìn anh: “Người vui vẻ nói lời vui vẻ, anh vô duyên vô cớ ăn giấm khô gì đó!”

Chu Tiêu thờ ơ: “Mùi giấm không nồng bằng em.”

Phương Dĩ cười nhạo anh: “Em ghen với anh? Anh quá tăng thể diện ình rồi, em chỉ không định gặp Âu Duy Diệu. Anh có biết cô ta từng làm gì với em không?”

“Không có hứng biết.”

Phương Dĩ không nói thêm gì nữa, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Tưởng Dư Phi đã sớm đặt xong phòng bao. Anh ta biết Phương Dĩ thích món Trung Quốc nhất, cho nên cũng không thay đổi kiểu. Nhà hàng chọn lần này nằm trên quốc lộ Bàn Sơn. Nhà hàng giống như một tòa biệt thự độc lập, mặt tường đều bằng kính, gần hồ nước có hai chòi nghỉ mát, giữa hồ có vệt trời bơi lội, trong núi thấp thoáng có thể nghe thấy có người gọi, trong nhà hàng trang trí theo phong cách cổ xưa. Âu Duy Diệu vừa đi vừa nói: “Dư Phi vì bữa cơm này mà rất hao tổn tâm trí. Tôi thấy anh ấy đã đặc biệt tìm nhà hàng đặc sắc ở thành phố Nam Giang.”

Tưởng Dư Phi hơi nhíu mày: “Diệu Diệu!”

Âu Duy Diệu cười nói: “Bữa đó lúc em mượn máy tính của anh có thấy, em nghe nói nhà hàng này rất khó đặt trước.”

“Không sai, nhà hàng này chỉ nhận bốn đơn mỗi ngày, cần phải đặt trước một tháng.” Chu Tiêu đi về phía trước, có ý riêng, “Quản lý Tưởng mới đến thành phố Nam Giang, không ngờ cũng có thể biết cả nhà hàng này, quả nhiên hao tổn tâm trí.”

Bốn người ngồi vào chỗ. Thức ăn đã đặt từ trước, không bao lâu thì có người phục vụ bưng khay đi vào. Một món trước tiên chính là cá, tôm và chân gà, cách làm đặc biệt, ngon đến mức Phương Dĩ không rảnh nói chuyện, sau khi động đũa chỉ biết vui cười. Âu Duy Diệu ném thử một miếng cá, khen: “Thực sự ăn rất ngon. Em nhớ mấy món này đều là món Phương Dĩ thích ăn. Phương Dĩ, cô ăn nhiều chút nhé.”

Phương Dĩ dừng động tác, chân gà đã cắn một nửa, tiếp tục cắn dứt cũng không được, nhổ ra cũng không được. Trước đây cô nhất định sẽ không để ý, bây giờ cô lại có thể nghe ra lời trong lời của Âu Duy Diệu. Phương Dĩ dùng sức cắn chân gà, nheo mắt cười: “Thực sự rất ngon. Tiêu Tiêu, học một chút, lần sau em còn muốn ăn.”

Cô phân rõ địch bạn, cũng không khó nhìn ra mục đích khiêu khích của Âu Duy Diệu, cô sao có thể để Âu Duy Diệu được như ý. Phương Dĩ liếc trộm Chu Tiêu, lặng lẽ gấp một cái chân gà, bỏ vào trong đĩa của anh: “Anh ném thử xem.”

Chu Tiêu nói: “Không lóc xương, không ăn.”

Phương Dĩ ngậm chân gà, nói năng không rõ: “Vậy em lóc giúp anh? Ừm, không nguyên vẹn lắm, anh có ngại không?”

Chu Tiêu lập tức chủ động gấp một cái chân gà lên: “Cảm ơn, anh tự làm.”

Phương Dĩ đặc ý nhổ xương ra.

Tưởng Dư Phi uống rượu, tửu lượng của anh ta kém, mới hai ly đã thấy khó chịu, rượu cay ngọt anh ta ngậm trong miệng lại tràn đầy vị đắng. Anh ta liếc mắt nhìn ngày sản xuất trên vỏ chai rượu, hẳn không có vấn đề. Tưởng Dư Phi lại tự rót ỉnh một ly, cười nói với Chu Tiêu: “Giám đốc Chu, anh không uống?”

Chu Tiêu nói: “Tôi còn phải lái xe, uống rượu rồi, ai đưa cái tên tham ăn này về?”

Trong mắt Phương Dĩ chỉ có đồ ăn, làm hai việc một lúc nói: “Rõ ràng là anh sợ say xe, người say xe chỉ tự mình lái xe mới không say. Đừng xấu hổ thừa nhận.”

Âu Duy Diệu kinh ngạc: “Thì ra anh say xe?”

Chu Tiêu cười: “Cô tin lời người tham ăn nói?”

Âu Duy Diệu bật cười, vượt qua Phương Dĩ nói chuyện phiếm với Chu Tiêu. Phương Dĩ kẹp giữa hai người, làm như không thấy dùng bữa uống đồ uống, giữa chừng đi vệ sinh, sau khi quay lại kéo ghế qua bên cạnh Tưởng Dư Phi ngồi xuống. Tưởng Dư Phi đã uống ly thứ tư, men rượu dâng lên, cười rót một ly cho Phương Dĩ: “Uống một ngụm nhỏ, đừng uống say.”

Phương Dĩ nhấp một miếng, cay nóng gay mũi. Cô le le lưỡi, đột nhiên hỏi: “Anh và Âu Duy Diệu sao ở cùng nhau?”

Tưởng Dư Phi sững sốt: “Phương Dĩ...”

“Hai người quen nhau thế nào, cô ấy là hạng người gì?”

“Phương Dĩ...” Tưởng Dư Phi nói thật trầm, “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Tò mò.”

“Tò mò chuyện này làm gì?”

“Không thể nói sao?”

Tưởng Dư Phi cúi đầu nhìn ly rượu: “Vậy em và Chu Tiêu quen nhau thế nào, sao có thể ở cùng anh ta?”

Phương Dĩ thấy kì lạ: “Anh đừng nói sang chuyện khác, Âu Duy Diệu cô ấy...” Phương Dĩ ngẫm nghĩ nói, “Có phải cô ấy có hiểu lầm gì với em không?”

Tướng Dư Phi liếc về phía cô: “Hiểu lắm? Tại sao hỏi vậy?” Dừng một chút, “Anh chưa từng nói với cô ấy về chuyện của chúng ta.”

Phương Dĩ nhấn mạnh: “Thực ra chúng ta không có chuyện gì, bây giờ em thực sự chỉ coi anh là bạn, anh đừng hiểu lầm.”

Tướng Dư Phi rót rượu đầy ly cho cô, cười nói: “Anh có thể hiểu lầm gì chứ, em cũng chẳng qua nóng ba phút mà thôi.”

Câu cuối cùng Phương Dĩ không nghe rõ. Cô bực bội trong lòng, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, một ngọn lửa hừng hực bốc lên trong lòng ngực, quá kích động rồi.

Âu Duy Diệu quay đầu liếc mắt nhìn Phương Dĩ và Tướng Dư Phi, nói với Chu Tiêu: “Không biết họ đang nói chuyện gì? Họ là bạn cùng trường, chắc là có rất nhiều chuyện để nói.”

Chu Tiêu xoay đồ uống trong ly Phương Dĩ: “Thế sao?” Nói xong, uống hết đồ uống còn dư vào bụng, không để lại một giọt cho cô.

Phương Dĩ không hề có tử lượng, chóng mặt được Chu Tiêu đỡ cánh tay rời khỏi, ngồi trên xe thể thao ngã trái ngã phải, lớn tiếng chỉ trích Chu Tiêu: “Cả người toàn mùi giấm, cách xa tôi một chút!”

Chu Tiêu cười khẩy: “Không vắn, làm lại!”

Phương Dĩ neho mắt suy tư, lại nói: “Cả người toàn mùi giấm, không ra gì!”

Chu Tiêu nói: “Ngày mai anh tặng em một đóa dương hoa thế nào?”

“Khốn kiếp anh mắng tôi!”

Chu Tiêu kinh ngạc, không ngờ Phương Dĩ uống say mà đầu óc còn có thể xoay chuyển nhanh như vậy. Anh không thể không nghi ngờ Phương Dĩ giả vờ say, vì vậy xe dừng lại, anh dẫn Phương Dĩ vào nhà mình, nói: “Lần trước chưa tắm cánh hoa, lần này tắm.”

Phương Dĩ lầm bầm: “Tôi muốn tắm bong bóng.”

Chu Tiêu khê cười: “Được, tất cả nghe theo em.”

Xả nước xong, cánh hoa còn dư lần trước cũng bị đổ hết vào bồn tắm. Chu Tiêu ôm Phương Dĩ vào nhà tắm, bắt tay cởi quần áo cho cô. Phương Dĩ lảo đảo đứng không vững, nói: “Không cởi!”

“Phải cởi.”

“Anh cởi.”

“Cùng cởi.”

“Được!” Phương Dĩ gạt đầu, đột nhiên đẩy Chu Tiêu về phía bồn tắm, nhanh chân chạy ra ngoài, “Anh là mặt người dạ thú, muốn chiếm tiện nghi của tôi, kiếp sau đi!” Đi qua bàn trà, cô tiện thể lấy chìa khóa Chu Tiêu tùy ý ném trên đó đi. Chu Tiêu đuổi theo ra ngoài: “Em chậm một chút, đừng ngã, nhìn đường!” Nghe thấy tiếng chìa khóa va chạm lách cách, anh lại kêu, “Dừng lại, toàn bộ chìa khóa của anh đều ở trên đó, Phương Dĩ!”

Phương Dĩ bước đi như bay, không hề quay đầu lại.

Hôm sau Phương Dĩ đứng giờ đi làm. Cô hơi không yên lòng, không biết vạch trần việc Âu Duy Diệu giả họa cho cô thế nào. Nếu lấy đoạn giám sát trong phòng bảo vệ ra, việc này chắc chắn sẽ liên lụy đến chú bảo vệ. Trừ khi có tình huống gì đó, cần lãnh đạo đi điều tra mấy giám sát, trong lúc “vô tình” nhìn thấy hình ảnh thứ Sáu tuần trước, mới có thể trả lại trong sạch cho Phương Dĩ, cũng sẽ không hại đến chú bảo vệ tốt bụng. Phương Dĩ trầm ngâm suy nghĩ, còn chưa nghĩ ra cách khả thi, đột nhiên liền bị người quản lý lạnh lùng gọi: “Phương Dĩ, lập tức đi theo tôi đến phòng làm việc!”

Phương Dĩ mờ mịt đi theo người quản lý, hướng đi lại là phòng PR. Đi vào phòng làm việc của Giám đốc PR, chỉ thấy Thẩm Lệ Anh chỉ gặp mặt một lần đã chờ ở đó từ lâu. Thẩm Lệ Anh quan sát Phương Dĩ từ

đầu đến chân, mặt không chút thay đổi nói: “Phương Dĩ? Lại là cô. Lần trước làm việc sai sót, lần này vi phạm quy định của tập đoàn.”

Phương Dĩ nhú mày: “Giám đốc Thẩm, đây là ý gì?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Vì hôm nay có chút việc, cho nên tôi cần kiểm tra máy giám sát trong phòng bảo vệ. Không nghĩ tới trùng hợp như vậy, bị tôi nhìn thấy chiều hôm qua cô tự ý đi vào phòng bảo vệ.”

Trong lòng Phương Dĩ ấp ủ may mắn nói: “Cơ thể tôi không khỏe, cho nên vào nghỉ một chút.”

Thẩm Lệ Anh đột nhiên cầm điều khiển lên, mở ti vi trên tường. Phòng bảo vệ trong màn hình rõ ràng như vậy, Phương Dĩ đang đứng ở đó, chú bảo vệ bên cạnh đang giúp cô tìm đoạn giám sát, không bao lâu Phương Dĩ liền nhanh chóng chạy ra ngoài, đâu có chút dáng vẻ cơ thể không khỏe.

Phương Dĩ thầm nghĩ xui xẻo, Thẩm Lệ Anh nói: “Lúc cô mới vào công ty chưa từng tham gia đào tạo? Hay là lúc đào tạo chỉ lo ngủ? Hoặc là lúc đào tạo chỉ lo bắt chuyện với Đồng Hạo Tường?”

Phương Dĩ quát lớn: “Giám đốc Thẩm, xin chú ý cách diễn đạt của bà!”

Thẩm Lệ Anh lạnh lùng nói: “Cô là một nhân viên nhỏ xiu, có tư cách gì nói chuyện lớn tiếng với tôi. Cô càng không có tư cách phản bác tôi, bây giờ cô lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi!”

Bàn tay Giám đốc PR dài đến mức có thể tùy ý đuổi nhân viên của bộ phận khác, Phương Dĩ cười khẩy trong lòng, nhưng lại không rảnh đi quản thị phi quan hệ bất chính. Bây giờ chú bảo vệ đã bị bại lộ, cô chỉ có thể nói thật: “Tôi đến phòng bảo vệ chỉ là để xem đoạn giám sát vào thứ Sáu tuần trước. Thứ Sáu tuần trước tôi in tài liệu tuyệt đối không có bất kì sai lầm nào, có người đã giả trò!”

Thẩm Lệ Anh vì tỏ ra công chính, chính mình dẫn Phương Dĩ đi tới phòng bảo vệ. Con đường bàn làm việc của nhân viên, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau xì xào bàn tán, dọc đường đi qua vô cùng thu hút sự chú ý. Đến phòng bảo vệ, chú bảo vệ đã không còn ở đó, Thẩm Lệ Anh ra lệnh bảo vệ mở video giám sát vào thứ Sáu tuần trước. Tình huống lần này lại ngoài dự đoán của Phương Dĩ, bảo vệ nói xin lỗi: “Vừa rồi sau khi ngài đi, cô Âu lại ngồi ở đây một lúc, không cẩn thận hắt nước vào máy. Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhấn nhầm vài nút, xóa một số đoạn phim rồi.”

Thẩm Lệ Anh nhìn về phía Phương Dĩ, Phương Dĩ nhún vai cười một tiếng: “Hết cách rồi, thủ phạm cầm đầu đã xóa chứng cứ phạm tội của mình, chuyện rõ ràng như vậy, chẳng lẽ bà muốn bao che?”

Quả thực Thẩm Lệ Anh muốn bao che cho Âu Duy Diệu. Bà ấy ra lệnh Phương Dĩ lập tức làm thủ tục từ chức, cũng dặn dò người quản lý của Phương Dĩ và phòng Nhân sự. Đồng nghiệp nghe ngóng được tin tức, lén lút nói cho Phương Dĩ biết: “Nghe nói hôm qua Âu Duy Diệu của phòng Nhân sự đó làm mất một sợi dây chuyền rất quý giá, cho nên mới huy động nhân lực đi lật máy giám sát.”

Phương Dĩ hỏi: “Nhân viên ném một chuỗi vang dội lại có thể kinh động đến Thẩm Lệ Anh đó?”

“Suyt, cô nhỏ tiếng một chút. Ai biết được chứ, có điều không phải trước đó Giám đốc Thẩm đã nhìn cô không vừa mắt sao?”

“Bà ấy cũng không thể dự đoán trước.” Thẩm Lệ Anh càng không thể biết Phương Dĩ xuất hiện trong video giám sát ngày hôm qua, làm thế nào bà ấy lại nhìn cô không vừa mắt, cũng không có cách nào biết trước, mượn cớ đuổi cô, khả năng duy nhất chính là Âu Duy Diệu hoàn toàn không phải là nhân viên bình thường. Đột nhiên Phương Dĩ nghĩ đến bố Tưởng Dư Phi là một trong những thành viên Hội đồng quản trị của tập đoàn Âu Hải, Âu Duy Diệu biết rõ mấy thứ này như thế, có lẽ gia thế của cô ta cũng không đơn giản. Phương Dĩ cẩn thận nhớ lại chuyện gần tới ngày hôm qua, cô chạy ra khỏi phòng giám sát, đi thang máy xuống lầu, chạy thẳng tới Chu Tiêu và Âu Duy Diệu. Trong đầu Phương chợt lóe, chỗ Âu Duy Diệu đứng hôm qua hình như có thể nhìn thấy thang máy, nhất định cô ta nhìn thấy số tầng trong thang máy, trong lòng có khác thường mới có thể làm ra hành động này, Phương Dĩ hận đến không ngừng nghiêng răng.

Ở trong phòng làm việc, Thẩm Lệ Anh gọi điện thoại, cười nói: “Tìm được dây chuyền rồi? Thật là, nếu là quà sinh nhật bố cháu tặng cho cháu, cháu nên cẩn thận một chút, sao còn sơ ý vậy. Buổi tối có muốn cùng ăn cơm không? Bố cháu nói cháu bận làm việc cả ngày, xa cách với ông ấy.”

Điện thoại bàn vang lên, Thẩm Lệ Anh nghe, thư ký nói: “Giám đốc, Phương Dĩ của phòng Marketing nói có chuyện tìm bà.”

Thẩm Lệ Anh nói: “Để cô ta vào.” Lại nói với đầu bên kia di động, “Đợi một lát rồi nói nhé, cháu làm việc trước đi.”

Phương Dĩ lại đi vào phòng làm việc của Thẩm Lệ Anh, lễ phép nói: “Giám đốc Thẩm, vừa rồi thật xin lỗi.” “Cô lại có chuyện gì, làm xong thủ tục nghỉ việc rồi?”

Phương Dĩ đặt một cái điện thoại di động lên bàn, nói: “Giám đốc Thẩm, bà là lãnh đạo, tôi tin bà nhất định sẽ xử lý việc một cách công bằng. Tôi là một nhân viên nhỏ, chỉ muốn tìm miếng cơm, không muốn mất công việc này, cũng không muốn làm lớn chuyện.”

Điện thoại di động đang chiếu video, nội dung trong video chính là đoạn giám sát vào thứ Sáu tuần trước kia, tuy hình ảnh không rõ lắm, nhưng cũng đủ để thấy rõ nhân vật chính trong đó. Hôm qua Phương Dĩ vốn đã giữ miếng, nhân lúc chú bảo vệ không chú ý, lén mở chức năng quay phim ra quay đoạn này vào. Động tác được thân thể cô che khuất, máy giám sát trong phòng giám sát cũng không quay cảnh này lại.

Thẩm Lệ Anh xem đoạn video này xong, nói: “Cái này hoàn toàn không thể đại diện cho bất kì điều gì.”

Phương Dĩ không nói gì cả, chỉ nói: “Thật sao?”

Trong phòng làm việc nhất thời im lặng như tờ. Hai người một ngồi một đứng, đối mắt nhìn nhau. Một lúc sau, rốt cuộc Thẩm Lệ Anh mở miệng: “Tôi không hi vọng có người thứ ba biết đoạn video này. Quay về làm việc.”

Âu Duy Diệu không phải nhân viên bình thường, đương nhiên đoạn video này không thể để cho người khác biết. Phương Dĩ lấy di động lại, cung kính nói: “Giám đốc Thẩm, tạm biệt.”

Mấy ngày sau, Phương Dĩ thành công vượt qua thời gian thử việc, còn chìa khóa của Chu Tiêu lại vẫn không thể tìm được.

37. Chương 37: Ôm Nhau Ngủ

Trước khi tan làm, Phương Dĩ gọi thông điện thoại của bác tài Ngô, lấy cớ cần dùng xe. Bác tài Ngô phải đón con gái tan học, đưa con gái về nhà rồi vội chạy đến tập đoàn Âu Hải, thời gian vừa vặn. Phương Dĩ xoa xoa tay đợi ở cổng tập đoàn, thấy xe taxi của bác tài Ngô dừng lại, tiến lên nói: “Bác tài Ngô, chú tới rồi.”

Bác tài Ngô nói: “Có phải đợi lâu lắm rồi không? Thật ngại quá, tôi đón con gái tan học làm trễ thời gian chút. Đóng băng rồi phải không? Tôi mở máy sưởi cho cháu.”

Phương Dĩ xua tay: “Không cần không cần, chút lạnh này có là gì. Buổi sáng cháu còn ngồi xe mui trần đi làm.”

“Xe mui trần?” Bác tài Ngô cười nói, “Trước đây thanh niên mấy cháu là muốn phong độ không muốn nhiệt độ, bây giờ lại phổ biến việc trời lạnh ngồi xe mui trần. Đây là ý gì?”

“Chính là ý khoe khoang giàu có.”

Bác tài Ngô cười lớn, lại nói: “Lần trước lúc gặp cháu còn mặc váy, bây giờ đã lạnh đến mức không thể ở lâu bên ngoài, thời gian cũng trôi qua quá nhanh.”

Phương Dĩ thất dậy an toàn, cuối cùng hai tay ấm áp một chút. Cô hỏi han bác tài Ngô chốc lát, mở miệng nói: “Đúng rồi, hôm nay cháu nói chuyện phiếm với bác tài Thái, tài xế công ty bọn cháu, mới biết thì ra trước đây chú cũng làm ở Âu Hải.”

“Ông Thái?” Bác tài Ngô kinh ngạc, “Không ngờ cháu cũng biết ông Thái. Hồi đó tôi vừa kết hôn đã lái xe cho ông chủ của Âu Hải, ông Thái còn từng uống rượu mừng của tôi. Nháy mắt mà con gái tôi cũng sắp tốt nghiệp tiểu học rồi.”

Phương Dĩ cười nói: “Cháu vốn nhắc tới một người họ hàng xa với chú Thái, trước đây chú ấy cũng làm việc trong tập đoàn Âu Hải, nhưng cháu không nhớ nổi chú ấy làm ở bộ phận nào. Chú Thái lại có chút ấn tượng đối với tên người họ hàng đó của cháu. Chú ấy nói hỏi chú, chú nhất định biết.”

Bác tài Ngô nói: “Ông Thái có ấn tượng, vậy tôi chắc chắn cũng có ấn tượng. Họ hàng của cháu làm việc ở đây vào năm nào? Tôi từ chức ở đó khoảng tám năm trước.”

Phương Dĩ mừng rỡ, nói: “Cháu cũng không nhớ rõ cụ thể là năm nào. Đúng rồi, chú ấy tên Phương Chí Chiêu, không biết chú Ngô có ấn tượng không.”

Bác tài Ngô vừa nghe tới cái tên này, kinh ngạc liếc mắt nhìn Phương Dĩ: “Phương Chí Chiêu? Ông Phương? Ông ấy lại là họ hàng của cháu? Ông ấy chính là đồng nghiệp của tôi, năm đó cùng lái xe với tôi. Sau khi ông ấy từ chức thì ông Thái mới được tuyển vào thay vị trí của ông ấy!”

Phương Dĩ khấn trương: “Chú ấy làm việc ở đây mấy năm?”

Bác tài Ngô nhớ lại nói: “Chắc là vài năm, tôi cũng không nhớ rõ cụ thể. Ông ấy từ chức khoảng mười năm trước, khi đó mọi người lái xe ấy lãnh đạo đó, bề ngoài sống không tệ, thực ra kiếm được rất ít, cho nên về sau tôi mới ra làm riêng. Hồi đó ông Phương nói muốn đón con gái ở quê tới ở, cho nên từ chức, muốn làm chút vụ làm ăn nhỏ, kiếm nhiều tiền chút, sau đó tôi cũng mất tin tức của ông ấy. Này, ông ấy là họ hàng của cháu thế nào, bây giờ ông Phương ở đâu?”

Bố muốn đón cô tới ở? Phương Dĩ ngăn người, rất lâu mới lấy lại tinh thần, nói: “À, cháu cũng không biết bây giờ chú ấy ở đâu.” Nói ra câu này, trong miệng cô đắng chát. Cô biết bây giờ bố ở đâu, nhưng cô vẫn chưa muốn tới gặp ông. Một hộp tro cốt có bao lớn, ở một tác vương đó, ông không tên không họ. Lúc này Phương Dĩ không khỏi sa sút, loại cảm xúc này hiếm khi có, yên lặng chốc lát, cô lại nói: “Đúng rồi, vợ chú ấy, chính là thím của cháu, mấy năm nay bọn cháu cũng không hề có liên lạc, không biết bây giờ thím ấy sống thế nào.”

Bác tài Ngô nói: “À, cháu nói chị dâu hử, tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ gặp qua chị dâu không tới mấy lần, chị dâu không hay cùng ông Phương ra ngoài lắm. Có điều tính chị dâu rất tốt, ông Phương nghèo chị ấy cũng chịu khổ cùng. Ông Phương nói người đời này ông ấy có lỗi nhất chính là con gái và vợ ông ấy. Sau khi ông Phương từ chức thì chuyển nhà, vợ ông ấy tất nhiên cũng đi theo ông ấy.”

Phương Dĩ hỏi: “Nhiều năm như vậy, chú chưa từng gặp lại vợ chú ấy sao? Chú có biết vợ chú ấy có thể ở đâu không?”

Bác tài Ngô cười nói: “Cháu hỏi câu này, sao tôi có thể biết vợ ông ấy ở đâu. Tôi còn chưa từng thực sự gặp chị ấy. Có điều cho dù gặp, đoán chừng tôi cũng không nhận ra chị ấy, tổng cộng mới gặp qua mấy lần thôi.”

Tới cửa nhà, Phương Dĩ trả tiền xuống xe, tâm trạng sa sút, đi đều cúi đầu, cho đến lúc nhìn thấy mặt đất trước mặt có một đôi chân, cô mới chậm chạp ngừng đầu.

Đồng Lập Đông lắc chìa khóa xe trong tay, quan sát Phương Dĩ, chủ động mở miệng: “Bộ dáng này... Thất nghiệp rồi?”

Phương Dĩ “xì” một tiếng: “Miệng mắm muối! Tôi mới vừa qua thời gian thử việc!”

Vừa rồi tinh thần còn ủ rũ, nháy mắt bỗng lên cao. Đồng Lập Đông hỏi hân đã chủ động nói chuyện với Phương Dĩ. Bây giờ Phương Dĩ đi theo sau lưng anh ta, lú lú như chim sẻ: “Anh tới đây làm gì? Cả ngày tìm Chu Tiêu, đồn cảnh sát tan làm rồi? Anh lại lơ là nhiệm vụ? Anh không có bạn gái sao, mỗi ngày đều nhàn nhả vậy?”

Đồng Lập Đông nói: “Thiên hạ thái bình, cho nên không có chuyện của tôi. Bạn gái? Cô tò mò bạn gái tôi làm gì?”

Phương Dĩ làm rõ: “Tôi hoàn toàn không tò mò. Tôi chỉ không thích anh quấy rầy thế giới hai người của tôi và Chu Tiêu.”

“Thế giới hai người của anh và em?” Chu Tiêu đột nhiên mở cửa, đỡ khung cửa cười với Phương Dĩ, “Buổi tối có rất nhiều thời gian trải qua thế giới hai người, em đừng vội quá.”

Phương Dĩ trừng anh. Chu Tiêu lại nói với Đồng Lập Đông: “Tối đây, có thể ăn tối nhanh thôi. Ném thử chai rượu vang đỏ kia của tôi, cho chút ý kiến.”

Phương Dĩ đi theo vào nhà Chu Tiêu, thấy Chu Tiêu đeo tạp dề tự mình xuống bếp, cầm chảo thuận thực chiên bít-tết làm các món ăn, nói: “Anh muốn ý kiến, em cũng có thể cho.”

Chu Tiêu sững sờ, quay đầu liếc phòng khách một cái, thấy Đồng Lập Đông không chú ý chỗ này, buồn cười hôn Phương Dĩ một cái: “Vây đợi lát nữa em cho anh ý kiến thật tốt.” Hôn một cái chưa đỡ thèm, anh ôm eo Phương Dĩ, lại hôn cô một lần. Hôn xong thời gian vừa vặn, anh gấp bít-tết ra khỏi chảo. Phương Dĩ lau miệng: “Tính thời gian rất chuẩn, anh rất có kinh nghiệm.”

Chu Tiêu như cười như không: “Để cho em cũng tăng chút kinh nghiệm?”

Phương Dĩ khinh thường quay đầu đi, Chu Tiêu lại hôn cô: “Nào, chúng ta hôn thêm vài lần, quen tay hay việc, lần sau lưỡi phải thế này...”

Phương Dĩ đỏ mặt tía tai đi ra khỏi bếp, màu môi kiêu diễm lại không tự biết, chạy nhanh tới cạnh bàn ăn lập tức giơ dao nĩa lên, vẻ ửng đỏ trên mặt vẫn chưa mất đi, cô đã giơ tay hạ dao cắt một miếng bít-tết. Đồng Lập Đông không đành lòng nhìn, nhắc nhở Chu Tiêu: “Giấu kỹ bảo bối rượu vang đỏ của cậu, đừng phung phí của trời.”

Chu Tiêu vỗ vỗ vai Đồng Lập Đông, đi tới bên cạnh Phương Dĩ, rót một ly rượu vang đỏ nhỏ cho cô, cứng chiều nói: “Ăn chậm một chút, đừng nghẹn. Nào, uống rượu.”

Phương Dĩ cầm lấy ly rượu uống một ngụm, nhăn mặt nói: “Uống không ngon, vị là lạ. Có nước trái cây không?”

“Có, anh đi lấy cho em.” Sau đó đi về phía nhà bếp, lúc đi qua bên cạnh Đồng Lập Đông, tỉnh bơ nói, “Tôi đã bôi chút nước khò qua trong ly cô ấy.”

Đồng Lập Đông nhìn Phương Dĩ đang ăn ngấu nghiến, rồi nhìn Chu Tiêu xấu xa đến lực phũ ngũ tạng nhưng vẻ mặt lại đứng đắn, đột nhiên cảm thấy mình cũng nên cẩn thận, trước khi thưởng thức rượu đặc biệt ngũ lý của mình. Phương Dĩ gần ăn xong nửa phần bít-tết, cười nhìn anh ta nói: “Động tác này của anh quá rõ ràng. Yên tâm, ly của anh tuyệt đối không có gian lận.”

Đồng Lập Đông sững sốt, nhếch miệng liếc về phía nhà bếp: “Cô biết?”

Phương Dĩ nhai bít-tết nói: “Đương nhiên biết, tôi đùa anh ấy thôi. Anh uống nhiều một chút, tối nay số phận chai rượu vang đỏ này đáng để lo lắng.”

Đồng Lập Đông đỏ khốc đỏ cười, rượu vang đỏ uống vào miệng, mùi vị cũng khác xưa.

Thưởng thức rượu xong, Đồng Lập Đông cho ý kiến. Phương Dĩ nghe cái hiểu cái không, hỏi Chu Tiêu: “Anh còn bán rượu vang đỏ?”

Chu Tiêu lắc ly rượu vang đỏ, nói: “Là đầu tư, không phải bán.”

Phương Dĩ bưng tỉnh: “Thì ra là đầu cơ trục lợi.”

“Em có thể nói dễ nghe chút không?” Chu Tiêu chỉ phòng khách, “Đi vào đó cắn hạt dưa. Anh đã mua vị trà xanh cho em.”

“Tuyệt!” Phương Dĩ chạy nhanh qua, ngoan ngoãn chui vào sofa bắt đầu cắn hạt dưa.

Đồng Lập Đông nhìn về phía bóng lưng Phương Dĩ, nói: “Trông trẻ con vất vả không?”

Chu Tiêu cười: “Mua vui trong khổ, niềm vui trong đó.”

“Trâu già gặm cỏ non, cậu lại gặm đến yên tâm thoải mái.”

“Tôi mới ba mươi, cách chữ ‘già’ này hơi sớm.”

Sau khi Đồng Lập Đông đi, Chu Tiêu vẫn ngồi tại chỗ, vừa thưởng thức rượu vừa gọi Phương Dĩ: “Em rửa chén.”

“Không.”

“Em lau bàn.”

“Cũng không.”

“Vậy em đến uống rượu.”

“Được!” Phương Dĩ chạy tới, cầm lấy rượu vang đỏ rồi bỏ chạy. Chu Tiêu bắt được cô: “Cầm ly đi.”

“Không, em muốn uống cho đã!”

Chu Tiêu dùng sức rút rượu vang đỏ ra: “Trong tủ quầy có Lão Bạch Can, uống cái đó cho đã!”

“Bùn xỉn!”

Chu Tiêu rửa chén xong đi ra, không thấy Phương Dĩ, cũng không thấy bảo bối rượu vang đỏ của mình. Anh tìm đến sân sau, vừa vặn thấy Phương Dĩ nằm trên ghế mây, ngửa đầu nhìn ánh sao lấp lánh, trong ly rượu đỏ bên tay, rượu đã thấy đáy. Anh đến gần nhìn, gò má Phương Dĩ ửng đỏ, giống như ngấn người, “Say rồi?”

“Đâu có dễ say vậy.” Phương Dĩ quơ quơ chân, nói nhỏ, “Mượn rượu giải sầu sầu càng sầu.”

“Có tâm sự?”

Phương Dĩ nói: “Em nhớ bố mẹ em.”

Chu Tiêu xách Phương Dĩ lên, mình ngồi vào ghế mây, lại bế Phương Dĩ đặt lên chân, ôm cô nói: “Sao đột nhiên nhớ bố mẹ em?”

“Không phải anh hỏi em, Âu Duy Diệu không phải là mục đích của em, cái gì là mục đích của em sao?” Phương Dĩ nắm bàn tay trên bụng, nói: “Em tra ra được bố em từng làm việc trong tập đoàn Âu Hải.”

Dường như bàn tay động một cái, Phương Dĩ cúi đầu, tách đầu ngón tay Chu Tiêu ra chơi: “Lúc bố em đi em mơ mơ hồ hồ, lúc mẹ em đi em vô tri vô giác, em không thể gặp được hai người họ lần cuối cùng. Thực ra họ rất thương em. Hôm nay có người nói cho em biết, lúc trước bố em muốn về quê đón em, nhưng tại sao cuối cùng không đón em? Chu Tiêu, anh biết loại cảm giác này không?”

Chu Tiêu kề mặt cô: “Cái gì?”

Phương Dĩ cọ cọ mặt anh: “Rõ ràng em có bố mẹ, ít nhất năm năm trước họ đều còn. Họ từng rất thương em, nhưng bố em rời đi mười sáu năm, mẹ em rời đi mười bốn năm. Em từ đứa trẻ nhỏ xíu lớn đến thế này, họ không có cơ hội nhìn thấy, hoặc có lẽ họ từng lên tới thăm em, chỉ là em không hề hay biết. Sau mười tuổi luật sư Phương đón em đi, kì thực em sống rất hạnh phúc, chưa hề chịu khổ. Anh xem em không biết nấu ăn thì biết đó. Nhưng em ghen tị với Đại Phương. Ít nhất chị ấy có một người ‘bố’ có thể gọi, còn em không có gì cả. Đại Phương hỏi có phải em ở đó chịu tủi thân không, em lừa chị ấy nói không có.”

Sao có thể không có. Phương Dĩ và luật sư Phương căn bản không có chút quan hệ. Họ hàng Phương gia không nói ngay mặt, sau lưng lại chưa bao giờ cho Phương Dĩ sắc mặt tốt, thường xuyên nói bóng nói gió thị phi của Thẩm Chiêu Hoa. Phương Dĩ có nhỏ nữa cũng hiểu được hàm ý trong lời họ, không tìm không phổi chẳng qua là bề ngoài. Cô nhớ tất cả những người không tốt với cô, nhưng cô lại không có lập trường đi chỉ trích hoặc trả thù những người đó.

Chu Tiêu hỏi: “Bây giờ em vẫn gọi bố Đại Phương là luật sư Phương?”

“Em không biết nên gọi ông ấy thế nào.”

Chu Tiêu cười sờ sờ đầu cô: “Từ lúc anh bắt đầu có trí nhớ, mỗi năm anh chỉ có thể gặp bố anh một hai lần. Mỗi lần ông ấy sẽ ở một tháng, một tháng đó là thời gian anh vui nhất. Có lẽ thời gian sống chung quá ít, cho nên ông ấy vô cùng thương yêu và áy náy với anh, chưa bao giờ đánh mắng, cho anh rất nhiều đồ chơi và tiền tiêu vặt. Một năm có 365 ngày, mỗi năm ông ấy chỉ cho anh ba mươi ngày đến sáu mươi ngày, thời gian này cộng lại, nhiều nhất chỉ hai năm. Anh và bố anh chỉ từng sống chung hai năm, so sánh như vậy, có phải em rất hạnh phúc không?”

Lần đầu tiên Phương Dĩ nghe Chu Tiêu nhắc tới bố anh, nghiêng người hỏi anh: “Tại sao chỉ có hai năm? Bây giờ bố anh...”

“Ông ấy mất rồi.” Chu Tiêu nói, “Sau khi ông ra đi, mẹ anh dẫn ông bà ngoại anh di dân, anh tiếp tục ở lại trong nước. Chúng ta đều sẽ trưởng thành, có cuộc sống, công việc và gia đình của mình, nửa đời sau sẽ trải qua cùng nửa kia. Trước sau gì bố mẹ cũng sẽ rời khỏi chúng ta, vấn đề chỉ là thời gian sớm hay muộn. Em nhớ họ, là vì em còn tiếc nuối, em cố chấp muốn tìm mẹ em như vậy cũng là vì tiếc nuối.”

“Thứ ‘tiếc nuối’ này quá hành hạ người, cầu mà không được, mong chờ mà không được, ngày nhớ đêm mong, hàng đêm khó ngủ, thế là chỉ có thể thay đổi quỹ đạo cuộc sống vốn có của mình, cố gắng theo đuổi, hi vọng đạt được, không đạt được không từ bỏ, không đạt được sẽ hối tiếc suốt đời. Nhưng quá trình này bụi gai chẳng chịt, vượt qua đủ loại khó khăn, có lẽ kết quả còn là công dã tràng, cuối cùng vẫn cô độc quay về lối cũ, giẫm từng bước về quỹ đạo gốc của bản thân. Nhiều năm sau nhớ lại, chỉ có thể chế nhạo mình không tự lượng sức và tổn công vô ích.”

Chu Tiêu nắm tay Phương Dĩ, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn: “Có lúc, ‘tiếc nuối’ cũng không phải hoàn toàn xấu, ít nhất vì nó, em đến thành phố Nam Giang, gặp được anh. Cho dù cuối cùng em không đạt được mục đích của mình thì cũng không chịu thiệt, thời gian, tinh thần và thể lực đều không lãng phí, có phải không?”

Phương Dĩ nói: “Anh quá coi trọng mình rồi.”

“Xưa nay anh đã như vậy.” Chu Tiêu nhếch môi, “Chai rượu vang đỏ này của anh hai mươi ngàn tám trăm, em đã uống bao nhiêu?”

Phương Dĩ nói: “Lúc đang có không khí thế này, nói tiền tổn thương tình cảm.”

“Vậy rốt cuộc đã tổn thương bao nhiêu tình cảm của chúng ta?”

Phương Dĩ nhíu nhíu mày: “Khoảng hai mươi ngàn?”

Chu Tiêu không dám tin xách chai rượu lên, nói: “Em thực sự cầm cái này uống thả cửa?” Nghiến răng nghiến lợi, “Phá cửa!” Nói xong rót một ly rượu vang đỏ, đưa chai rượu cho Phương Dĩ, chạm ly một cái với cô, khí phách nói, “Uống sạch!”

Phương Dĩ cười hì hì: “Chu Tiêu, anh thật giống nhà giàu mới nổi!”

Chu Tiêu dùng rượu vang đỏ hai mươi ngàn tám trăm an ủi Phương Dĩ thành công. Phương Dĩ choáng váng chìm vào giấc ngủ, khi thức dậy phát hiện mình ở trong lòng Chu Tiêu, không hoảng sợ, không hét lớn kêu khóc. Cô chớp chớp mắt, ngáp một cái. Chu Tiêu lim dim mắt, gãi gãi cằm cô giống như trêu mèo: “Thức rồi? Ngủ thêm chút nữa, hôm nay thứ Bảy.”

Phương Dĩ dụi mắt nói: “Mắc tiểu.”

Chu Tiêu tiếp tục gãi cằm cô: “Vậy đứng dậy.”

“Em không di chuyển được.”

“Anh xi tiểu (*) cho em?”

(*) Ý anh Tiêu ở đây là giống cách người lớn ôm bé trai, ôm đặt trên đùi, tách hai chân ra rồi tạo âm thanh “xì, xì, xì” cho bé tiểu ấy ^^

Phương Dĩ ghét bỏ: “Anh kéo em dậy.”

Chu Tiêu lại tê liệt, cụp mắt liếc về phía cô. Cả người Phương Dĩ đều nằm sấp trong lòng anh, còn anh thì nằm trên ghế mây, bó tay bó chân, toàn thân cứng ngắc lại đau nhức. Chu Tiêu nói: “Chắc là em kéo anh dậy.”

“Ồ.” Phương Dĩ lại dụi mắt một cái, sau khi ngồi thẳng kéo cánh tay Chu Tiêu, “Một, hai, ba, lên! Ày da, anh ngồi dậy đi!”

Mặt Chu Tiêu không biểu lộ cảm xúc: “Nhích mông em ra!”

Phương Dĩ chỉ trích: “Bình thường tập thể dục nhiều vậy có ích gì, bị em đè một đêm đã yếu cả người.”

Chu Tiêu cảm thấy Phương Dĩ dùng từ kì lạ, bị cô đề? Chu Tiêu bật đứng dậy, Phương Dĩ suýt nữa bị hất xuống đất. Bên hông chợt sít chặt, Phương Dĩ được Chu Tiêu ôm ngang dậy. Chu Tiêu nói lớn: “Xi tiểu giúp em!”

38. Chương 38: Phương Dĩ Bị Bệnh

Thời tiết đã trở lạnh, mùa thu còn chưa lĩnh hội kĩ càng, mùa đông đã sớm bắt tri bắt giác phủ xuống, nhiệt độ buổi tối gần không độ. Phương Dĩ ngủ một đêm ngoài trời, tự cho là có lò sưởi Chu Tiêu gần người, nhất định bình an vô sự. Ai ngờ cô vẫn bị bệnh, xem xong một bộ phim về, cô bắt đầu ho. Chu Tiêu sờ trán cô một chút, nói: “Hơi sốt.”

Phương Dĩ không hề để ý, cô ăn bắp rang còn dư lúc xem phim: “Không sao, em về uống hai ấm nước nóng là khỏe thôi.”

Chu Tiêu cướp bắp rang: “Ho không thể ăn cái này.” Nói xong ngửa đầu, đổ hết bắp rang vào miệng mình.

Phương Dĩ kinh ngạc: “Anh cướp đồ ăn của em!”

“Có giỏi thì em cướp lại từ miệng anh.”

Phương Dĩ không có bắp rang để ăn, ngay cả hạt dưa trong nhà cũng bị Chu Tiêu tịch thu. Cô ho không ngừng: “Em phải truyền cảm cúm qua cho anh!”

Chu Tiêu tập thể dục quanh năm, thân thể cường tráng, mười năm không bị bệnh. Anh chế nhạo: “Có tin anh hôn em cả đêm, hôm sau vẫn không sao không?”

Phương Dĩ vừa ho vừa chỉ anh: “Sắc... khụ khụ... Sắc lang!”

Chu Tiêu lấy tay che mặt cô, đẩy cô về phía phòng ngủ: “Cách xa anh một chút, ngủ đằng hoàng!”

Trời còn chưa tối, Phương Dĩ hoàn toàn không ngủ được, không ngừng ho, đầu lại hơi choáng, nghe thấy nhà bếp truyền tới âm thanh, cô kêu: “Chu Tiêu... Chu Tiêu...”

Chu Tiêu xách hai bình thủy đi tới, nói: “Hôm nay uống hết hai bình này.”

“Nhiều quá!”

“Là tự em nói uống ‘hai ấm nước’ là khỏe thôi.”

Phương Dĩ nhớ lại chốc lát, chết không thừa nhận: “Không nhớ. Em muốn ăn tôm hùm đất cay.”

Chu Tiêu phớt lờ lời cô, rót nước nóng vào ly, thổi một chút, anh không nói câu nào đưa ly cho Phương Dĩ. Phương Dĩ hắt đầu, Chu Tiêu nói: “Em muốn tự uống hay anh tới đổ?”

Phương Dĩ cứng cổ, nói như chịu chết: “Anh tới đổ!”

Chu Tiêu đỡ khóc đỡ cười, đỡ cô dậy, đỡ cô uống xong ba ly nước ấm, Phương Dĩ mới cảm thấy khá hơn một chút, mê man ngủ mất.

Ngủ không bao lâu, Phương Dĩ khó chịu tỉnh lại, mơ mơ màng màng kêu: “Chị... Chị...” Lại kêu, “Chu Tiêu...”

Chu Tiêu ở trần đi tới, nước trên người còn chưa lau khô, trán còn có bọt dầu gội đầu, “Sao vậy?”

Phương Dĩ hí mắt quan sát anh, nắm chần xấu hổ nói: “Tắm hả?”

Chu Tiêu bị dáng vẻ này của cô chọc cười, đi tới bên mép giường cúi người xuống, gỡ gỡ má cô, cười nói: “Em muốn tắm không, anh giúp em?”

“Anh muốn làm chuyện xấu.”

“Chuyện xấu gì? Anh không biết, em nói cho anh biết.”

Phương Dĩ vui trong gổ ho: “Chu Tiêu, em khó chịu.”

Chu Tiêu sờ trán cô, nhíu mày: “Sốt rồi, anh đưa em đi bệnh viện.” Phương Dĩ lại không muốn, nằm ỳ trên giường không chịu đi. Cô tin sức khỏe của mình, ngủ một giấc nhất định có thể bình phục, sai Chu Tiêu rót thêm nước cho cô. Chu Tiêu cho cô uống một ly xong, mặc quần áo vào nói: “Anh đi mua nhiệt kế, em ngủ tiếp đi.”

Chu Tiêu chưa từng bị bệnh, đương nhiên không biết chỗ nào gần đây có hiệu thuốc, có điều đối diện chính là tiểu khu lớn, chỗ có nhiều dân cư như vậy không có lý nào không có người mở hiệu thuốc. Vì vậy Chu Tiêu lập tức lái xe tới, tìm dọc đường mười phút, cuối cùng bị anh tìm được. Nhưng hiệu thuốc này lại đóng cửa, vừa hỏi mới biết hiệu thuốc sửa sang, thứ Hai mới mở lại.

Chu Tiêu đành phải tìm chỗ khác, giữa đường nhận được điện thoại Phương Dĩ mơ mơ màng màng gọi tới, anh đỡ: “Ngoan ngoan ngủ, anh về ngay lập tức.”

Phương Dĩ nói: “Giúp em đóng gói một phần tôm hùm đất cay.”

Chu Tiêu tức giận nói: “Tạm biệt!”

Cuối cùng Chu Tiêu tìm được hiệu thuốc thứ hai. Chu Tiêu đậu xe xong đi vào trong, đột nhiên nghe thấy có người gọi anh: “Chu Tiêu?”

Anh nghe tiếng quay đầu lại, lại thấy Âu Duy Diệu cả người nhếch nhác chập vập đứng ở đó, áo khoác trắng đều là bụi, trên mặt cũng có vết bẩn, đi khắp khiêng. Chu Tiêu gật đầu một cách tùy ý, đi thẳng vào hiệu thuốc, mua một cái nhiệt kế và vài hộp thuốc cảm, suy nghĩ một chút, hỏi nhân viên cửa hàng: “Ho thì nên uống thuốc gì?”

Nhân viên cửa hàng lấy vài nhãn hiệu xi-rô trị ho ra, Chu Tiêu dứt khoát mua hết, gọi điện thoại báo cho Phương Dĩ biết: “Anh mua rất nhiều thuốc, em không chết đói. À, còn có xi-rô trị ho, em cũng không chết khát. Di động sắp hết pin, anh về nhanh thôi.”

Trước quầy hàng bên kia, Âu Duy Diệu mua thuốc nước và tắm bông xong, nhân viên cửa hàng đề nghị với cô: “Cô ơi, tôi thấy cô ngã không nhẹ, tốt nhất thì đến bệnh viện một chút, tôi lo cô bị gãy xương.”

Âu Duy Diệu luôn nhìn Chu Tiêu, thấy Chu Tiêu không biết đang gọi điện thoại với ai, nhếch miệng lên đầy danh đá. Cô cầm lấy thuốc, nói: “Không cần, cảm ơn.” Vô thức đi theo Chu Tiêu ra khỏi hiệu thuốc, nói sau lưng anh: “Chu Tiêu, anh bị cảm à?”

Chu Tiêu nói cho có lệ: “Không có.”

“Vậy là Phương Dĩ bị cảm?” Âu Duy Diệu thấy Chu Tiêu không dừng bước, tiến lên chặn đường anh, “Có phải Phương Dĩ bị bệnh không? Tôi muốn đi thăm cô ấy một chút.”

Chu Tiêu như cười như không: “Ồ?”

Âu Duy Diệu mím mím môi: “Mấy ngày nay tôi vẫn không có cơ hội gặp Phương Dĩ. Tôi biết cô ấy có chút hiểu lầm tôi, tôi muốn giải thích với cô ấy.”

“Tôi nghĩ không cần thiết.”

“Chu Tiêu, vậy tôi muốn làm phiền anh nhắc cho cô ấy giúp tôi. Tôi thừa nhận hôm đó tôi đã động tay chân vào phương án cô ấy viết, tôi không muốn cô ấy ở lại Âu Hải.”

Chu Tiêu không ngờ Âu Duy Diệu thẳng thắn như vậy, không khỏi làm anh nổi lên lòng hiếu kỳ, rửa tai lắng nghe. Âu Duy Diệu nghiêm mặt nói: “Tôi với Dư Phi là thanh mai trúc mã, lúc trung học tôi ra nước ngoài, năm nay mới về. Tôi ở cùng anh ấy nửa năm, tình cảm vẫn luôn rất tốt. Tôi tưởng anh ấy rất yêu tôi, thì ra không phải. Sau khi gặp Phương Dĩ, tôi biết không phải. Sự quan tâm anh ấy dành cho Phương Dĩ, cái loại tử mị chu đáo đó, từ trước đến nay tôi chưa từng nhận được. Ánh mắt anh ấy nhìn Phương Dĩ, tôi cũng chưa từng thấy qua. Anh ấy có thể nhớ kỹ món Phương Dĩ thích ăn, tôm hùm, cá, chân gà, nhưng anh ấy không bao giờ biết tôi thích ăn cái gì. Lần đầu tiên tôi ném được mùi vị ghen tị, tôi muốn Phương Dĩ có thể lập tức biến mất khỏi Âu Hải. Công việc tìm ở đâu chẳng được, tại sao cô ấy nhất định phải ở lại Âu Hải chứ?”

Chu Tiêu nói: “Cô Âu, Phương Dĩ là bạn gái của tôi.”

“Vậy thì sao?” Âu Duy Diệu nói, “Cảm nhận của tôi, tôi tin anh có thể hiểu. Anh cũng không thích Phương Dĩ và Dư Phi thường xuyên gặp nhau, chúng ta đều là người như nhau. Chu Tiêu, tôi chưa từng nghĩ bản thân sẽ làm ra chuyện như vậy, tôi biết Phương Dĩ rất vô tội, nhưng tôi không khống chế được. Trước đó, tôi thật lòng xem Phương Dĩ là bạn, chưa từng nghĩ tới việc phải hại cô ấy. Phiên anh giúp tôi chuyển lời tới cô ấy một tiếng, tôi rất xin lỗi. Hôm nay tôi cãi nhau với Dư Phi, chạy đến đây ngã nhào một cái, dường như ngã thức tỉnh bản thân. Tất cả những chuyện này không liên quan đến Phương Dĩ, tôi sẽ xử lý thích đáng chuyện giữa tôi và Dư Phi, sẽ không liên lụy đến người khác nữa.”

Chu Tiêu sợ Phương Dĩ chờ sốt ruột, lại nói qua loa: “Tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

Âu Duy Diệu đột nhiên lại nói: “Chu Tiêu, anh có thể... cho tôi mượn một trăm đồng không? Vừa rồi tôi mua thuốc mới phát hiện trên người không có tiền dư, cũng không biết ở đây là đâu, tôi muốn đón xe về.”

Chu Tiêu trực tiếp ném một trăm đồng cho cô, cũng không quay đầu lại liền lên xe đi. Âu Duy Diệu kêu lớn: “Tôi sẽ trả lại anh. Cảm ơn!”

Chu Tiêu mua thuốc cả buổi, Phương Dĩ mắc tiểu, bò đến toilet đi tiểu về, cảm thấy phòng vừa chán vừa nóng, thế là chạy đến ban công hít thở không khí một chút. Đang lúc ngẩn ngơ thấy bên ngoài cổng nhỏ sân sau có người, cô mở to hai mắt nhìn kỹ, la lên: “Này, sao anh lại tới!”

Đồng Lập Đông nghe thấy tiếng, lùi lại vài bước ngẩng đầu nhìn, giờ giờ chai rượu vang đỏ trong tay lên, nói: “Mang đồ tốt cho Chu Tiêu. Cậu ta đâu, sao tắt điện thoại?”

Phương Dĩ khom người treo trên lan can: “Anh ấy ra ngoài mua thuốc, điện thoại hết pin.”

“Cô xuống đây mở cửa giúp tôi.”

“Không được, tôi bị bệnh.”

Đồng Lập Đông nghe ra giọng cô khàn, cười nói: “Không phải mắc cúm gia cầm chứ? Mau mở cửa giúp tôi.”

Lúc Chu Tiêu về, chỉ thấy Phương Dĩ sắc mặt ửng đỏ, đứng trên ban công giằng co với người khác. Anh đến gần nhìn, cười chỉ chỉ: “Đi cửa trước, tôi xuống lầu mở cho cậu.”

Đồng Lập Đông vòng một vòng mới vào nhà, vẻ mặt không vui: “Cô ấy bị bệnh gì? Bị bệnh mà còn có tinh thần như vậy?”

“Dù sao cũng không phải bệnh tâm thần.”

Trong phòng, Phương Dĩ yếu ớt la: “Chu Tiêu, anh mới bệnh tâm thần!”

Chu Tiêu phục vụ Phương Dĩ uống thuốc xong, dùng môi thử trán cô một chút, “Toàn mồ hôi. Đừng vén chăn, ngủ một giấc.”

Phương Dĩ khó chịu đến chảy nước mắt, môi nứt nẻ, cổ họng khô khốc, người lúc lạnh lúc nóng. Đồng Lập Đông ở ngoài phòng ngủ nói: “Tôi vẫn thấy đưa cô ấy đi bệnh viện thì tốt hơn. Cúm cúm phát sốt có thể lớn có thể nhỏ.”

Chu Tiêu rút nhiệt kế ra, vừa nhìn số độ, anh cũng bất chấp Phương Dĩ tình nguyện hay không, ôm cô lên trực tiếp ra ngoài, kêu Đồng Lập Đông: “Lấy áo khoác giúp Phương Dĩ.”

Buổi tối đăng kí khám gấp, bác sĩ khám cho Phương Dĩ, lại bảo cô đi làm vài xét nghiệm, hỏi: “Gần đây cô có từng tiếp xúc với gia cầm sống không?”

Phương Dĩ mơ mơ màng màng, trong lòng Chu Tiêu lộp bộp một cái, trả lời thay cô: “Có, là cúm gia cầm?”

Bác sĩ nói: “Không không không. Trước anh vừa mới có một bệnh nhân được đưa tới, chẩn đoán chính xác là cúm gia cầm, cho nên tôi hỏi thêm một câu. Chuyện của cô ấy còn cần quan sát thêm, trước hết để cô ấy nhập viện.”

Phương Dĩ vào bệnh viện, nhiệt độ 39,5 độ, sốt đến mơ mơ màng màng, nói: “Em có năm mươi ngàn đồng, là tiền bà ngoại em để lại cho em. Em chưa đựng tới một xu, không nở xài, sổ tiết kiệm vẫn là tên bà ngoại

nên không thể lấy ra. Em giữ sổ tiết kiệm rất tốt, em để nó trong ngăn kéo bàn của em, khóa lại rồi, bên trong còn có một đôi vòng tay vàng, là em dùng tiền lì xì làm cho Bong Bổng.”

Chu Tiêu hỏi: “Ồ trong nhà bên đó?”

Phương Dĩ gật gật đầu, nói tiếp: “Em nhớ mẹ. Mẹ em tên Thẩm Chiêu Hoa, năm nay năm mươi tuổi. Em chưa từng thấy qua dáng vẻ của bà ấy sau bốn mươi tuổi. Em không biết dáng dấp bà ấy ra sao. Em muốn gặp bà ấy... Chu Tiêu, em nhớ mẹ.”

Chu Tiêu kể mặt cô: “Hết bệnh rồi dẫn em đi tìm mẹ.”

“Em không muốn mang tiếc nuôi rồi đi, em muốn biết tất cả mọi chuyện. Chu Tiêu, anh bao nhiêu tuổi, sinh nhật lúc nào, có bao nhiêu tài sản?”

Chu Tiêu không thể nhịn được nữa: “Sao em lại nhảm thế!” Sau đó hôn môi cô, dịu dàng nói, “Yên tâm, tai họa lưu lại ngàn năm.”

Phương Dĩ mở miệng, mơ hồ nói: “Anh sẽ bị lây cúm gia cầm.”

“Không sao, anh cùng em.”

Phương Dĩ không có sức nói tiếp, nén nước mắt mê man ngủ thiếp đi.

Chu Tiêu chịu đựng đến khi trời sáng, tìm được một hộ lý chăm sóc Phương Dĩ mới rời khỏi bệnh viện, sau khi về xếp vài bộ quần áo cho Phương Dĩ, lại gọi điện thoại cho người làm theo giờ, bảo bà ấy chuẩn bị một chút thức ăn cho người bệnh. Suy nghĩ một chút, anh đi tới sân sau lầu dưới, nhìn chằm chằm con gà mái kia.

Dường như gà mái nhận ra ánh mắt khác thường của Chu Tiêu, hốt hoảng nhảy lung tung trong sân. Con vịt kia cũng bất an, trốn trong góc không nhúc nhích. Chu Tiêu đi tới, bắt gà mái nhảy tán loạn lại, xách cổ nó đi vào trong nhà, đúng lúc người làm theo giờ chạy tới, nói: “Anh Chu, ngoài cửa có cô kia nói... Á!” Thấy gà mái bị nắm trong tay, người làm theo giờ la lên thành tiếng.

Chu Tiêu nhìn về phía cửa, vừa vặn thấy Âu Duy Diệu đứng ở đó, nhìn anh rồi lại nhìn con gà kia, rất lâu mới phản ứng được, nói: “Xin lỗi, tôi chưa báo trước đã tới. Tôi nghe nói công ty anh ở đây, đúng lúc đi qua, muốn nhân tiện đến trả tiền.”

Chu Tiêu làm như không thấy cô ta, nói với người làm theo giờ: “Lấy dao!”

39. Chương 39: Nữ Anh Hùng

Chu Tiêu muốn giết gà, dao làm bếp đặt trên cổ gà, chậm chạp không hạ xuống.

Anh nhớ tới hôm mua được đôi gà vịt này, anh lên lầu tìm Phương Dĩ, giả vờ có người bạn tặng, vốn là muốn để cô làm thịt ăn không chết đói, ai ngờ cô lại muốn nuôi chúng. Sau đó mỗi ngày trông mong chúng đẻ trứng, anh đặc biệt kêu người làm theo giờ về quê mua trứng gà để cô.

Chuyện đầu tiên cô làm sau khi thức dậy mỗi ngày chính là cầm nắm gạo rắc vào sân, lúc bưng trứng gà về mặt mày hớn hớn, lúc không có trứng gà thì sẽ nhìn chằm chằm mông gà. Cô xem con gà mái này như vật cưng, ôm tới ôm lui tự sướng. Anh làm giả trứng gà, cô cũng không giận, anh không nhịn được lại hôn cô, cô ngoan ngoãn đến mức khiến anh không kiềm lòng nổi.

Đột nhiên anh nhớ tới hôm gà mái đẻ trứng, Phương Dĩ ngược đầu, hôn anh một cái, nói cảm ơn anh, thành khẩn chân thành, vui sướng không để đâu cho hết. Cô rất dễ dỗ, dễ cảm động, chuyện nhỏ đơn giản có thể khiến cô hưng phấn rất lâu, bộ dáng nhỏ phách lối khiến anh khó mà tự kiềm chế.

Nhưng Phương Dĩ vừa mới để lại “lời trăng trối” cho anh. Anh hoàn toàn không muốn biết cô có sổ tiết kiệm năm ngàn đồng và đôi vòng tay vàng. Anh hi vọng cô tiếp tục mạnh như rồng như hổ, mỗi ngày vui vẻ, chọc anh phát cáu cũng không sao. Anh không biết rốt cuộc mình sinh ra mơ ước “tự ngược” này lúc nào, mà mơ ước này anh không muốn cắt đứt. Bây giờ gia cầm sống không sao, không có nghĩa sau này không sao. Anh phải ngăn chặn tận gốc tất cả khả năng phá hoại mơ ước của anh. Chu Tiêu hạ một dao, máu gà

dính vào tay, anh nói với người làm theo giờ: “Nếu Phương Dĩ hỏi, bà cứ nói không để ý cửa sân sau, gà vịt đi mất rồi. Bắt đầu từ hôm nay trong nhà không được nuôi gia cầm sống.”

Chu Tiêu lau bàn tay dính máu rồi đi ra khỏi bếp, thấy Âu Duy Diệu còn chưa đi, nói: “Để tiền đó đi, tôi còn có việc, không tiền.”

Chu Tiêu chỉ nói với cô một câu liền muốn đuổi khách. Âu Duy Diệu đi theo anh ra khỏi nhà, nhìn xe thể thao của anh đi nhanh, đứng tại chỗ trong chốc lát, cô lại quay vào. Lúc người làm theo giờ mở cửa cho cô kinh ngạc nói: “Thưa cô, cô còn có việc gì?”

Âu Duy Diệu cười nói: “Tôi với Phương Dĩ là bạn. Vừa rồi quên hỏi, Phương Dĩ bị cảm đã khá hơn chút nào chưa?”

Người làm theo giờ nói: “Ôi, không phải cảm, là bị sốt, tối qua đã đưa đến bệnh viện rồi, nghe nói sốt tới hơn 39 độ, còn phải ở lại bệnh viện quan sát.”

Âu Duy Diệu hỏi: “Tại sao anh ấy giết con gà đó, còn bảo dì đừng nói cho Phương Dĩ biết?”

“Tôi cũng thấy khó hiểu. Cô Phương xem con gà đó như bảo bối, cả ngày chạy tới cho nó ăn, con vịt kia cũng vậy. Anh Chu nói sau khi làm thịt xử lý chung, không phải cúm gia cầm chứ? Chắc không phải, nếu có thì đã sớm bị cách ly rồi.” Người làm theo giờ lại lẩm bẩm, “Vứt đi quả thực đáng tiếc, còn là gà thả vườn nữa.”

Âu Duy Diệu cười nói: “Vậy thì đừng vứt, bây giờ Phương Dĩ bị bệnh, cũng cần ăn ngon bồi bổ một chút.”

“Bị sốt chỉ có thể ăn chút đồ loãng.”

“Vậy để đông trong tủ lạnh, mấy ngày nữa chờ Phương Dĩ hết sốt thì hầm canh cho cô ấy. Phương Dĩ thích ăn chân gà nhất, đoán chừng sẽ ôm chân gà gặm.”

Người làm theo giờ cũng biết sở thích của Phương Dĩ, suy nghĩ một chút, đun nước nóng vật lông gà, bỏ vào ngăn đá tủ lạnh.

Bệnh tới như núi đổ, nhiệt độ cơ thể Phương Dĩ hơi giảm, nhưng bắt đầu tiêu chảy nhưc đầu, triệu chứng càng ngày càng giống cúm gia cầm. Cô sợ hãi: “Em không muốn bị cách ly.”

Chu Tiêu chế giễu cô: “Anh còn tưởng em không sợ trời không sợ đất, thì ra sợ chết như vậy!”

Ánh mắt Phương Dĩ trống rỗng: “Em chưa từng lướt sóng, chưa từng nhảy bungee, chưa từng thấy thác nước và núi lửa, chưa từng ăn ốc sên châu châu, chưa từng mặc bikini.”

Chu Tiêu vốn muốn nói, đợi sau khi cô hết bệnh anh dẫn cô đi, ai ngờ Phương Dĩ nói tiếp: “Em còn chưa từng kéo bàn tay nhỏ của người đàn ông khác, chưa từng yêu lần thứ hai...”

Chu Tiêu nói: “Cần anh gọi bác sĩ tới cách ly em ngay lập tức không?”

Phương Dĩ ngậm miệng, trầm mặc năm phút, lại nói nhỏ: “Đời người phải trải qua vài lần yêu đương.”

Chu Tiêu kêu lớn: “Bác sĩ ——”

Lần này Phương Dĩ thực sự ngậm miệng.

Chỉ là Phương Dĩ như bà ngoại từng nói, mệnh đủ cứng, giày vò thế nào cũng không xảy ra chuyện lớn. Nằm viện ngày thứ tư, cô căn bản đã khỏi bệnh, sốt cao đã lui, sắc mặt hồng hào sáng bóng, cho dù còn hơi ho nhưng tinh thần quá dồi dào, Chu Tiêu cũng không thể thường xuyên chống đỡ. Ban ngày anh phải làm việc, buổi tối mới có thể đến bệnh viện. Phương Dĩ ăn không ngồi rồi, đành phải tìm một cái cây gỗ, buộc một sợi dây thả câu bên hồ ở khu nội trú, thu hút không ít bạn nhỏ vây xem. Y tá và người làm theo giờ tìm được cô, nhưc đầu nói: “Cô Phương, nên lên lầu rồi. Ngày mai cô sẽ xuất viện nên đừng để lại cảm lạnh vào lúc này.”

Phương Dĩ thu cây gỗ lại theo họ về, đưa ra một ý kiến: “Mấy cô không thể nuôi mấy con cá diếc trong hồ sao? Tăng thêm chút niềm vui nằm viện, còn có thể nuôi vài loại cá trắm. Cô xem thử mấy bệnh nhân nằm viện đó, mỗi người đều vô cùng ảm đạm.”

Y tá lấy có có việc, muốn mau chóng thoát thân. Người làm theo giờ lấy việc giúp người làm niềm vui: “Cô Phương, tôi đã hầm canh gà cho cô, còn không lên uống thì sẽ nguội đó.”

Phương Dĩ nói: “Ngươi thì không ngon nữa.” Bước chân tăng tốc, không bao lâu liền chạy về phòng.

Lúc Âu Duy Diệu mang theo một bó hoa tìm được phòng bệnh, Phương Dĩ vẫn chưa quay lại. Cô ta đi vào, thấy tủ đầu giường có một bình giữ nhiệt, mở ra xem, lạnh lẽo nâng khóe miệng, không bao lâu nghe thấy tiếng bước chân, còn có giọng nói đầy phần chần chừ của Phương Dĩ: “Buổi trưa tôi muốn xuất viện, ăn cơm xong đi ngay được không?” Chạy vào phòng bệnh, giọng cô im bật.

Âu Duy Diệu cầm hoa, mỉm cười nói: “Nghe nói cô bị bệnh nằm viện, xin nghỉ mấy ngày nên tôi tới thăm cô một chút.”

Phương Dĩ lên giường nằm lại, cười híp mắt nói: “Dì ơi, giúp cháu kiểm tra phòng bệnh một chút, xem thử cháu có bị mất đồ không.”

Người làm theo giờ không hiểu ra sao cả, Âu Duy Diệu nói: “Tôi muốn xin lỗi cô. Phương Dĩ, xin lỗi.”

Người làm theo giờ rời khỏi phòng đi hỏi bác sĩ có thể xuất viện sớm không. Âu Duy Diệu để hoa lên tủ đầu giường, vô cùng chân thành thú nhận với Phương Dĩ: “Hôm đó tôi đã nói với Chu Tiêu, bảo anh ấy chuyển lời giúp tôi. Có phải anh ấy vẫn chưa nói không?”

Phương Dĩ vừa uống canh gà, vừa hỏi: “Hôm đó là hôm nào?”

“Chính là hôm cô bị bệnh, tôi gặp được Chu Tiêu, chúng tôi nói chuyện một lúc. Tôi không cẩn thận bị thương nhẹ, anh ấy cho tôi mượn tiền mua thuốc.”

Phương Dĩ uống canh xong lại tìm thịt gà, nói: “À, ra là vậy? Tôi là người bệnh cần nghỉ ngơi, cô đã nói xin lỗi, có thể đi được rồi.”

Âu Duy Diệu lúng túng: “Cô sắp xuất viện, có cần tôi đưa cô về không? Tôi có lái xe tới. Hôm nay chắc Chu Tiêu rất bận, anh ấy đang bàn công việc với Dư Phi, công ty cho vay nhỏ có hợp tác một chút với tập đoàn chúng ta...”

“Âu Duy Diệu ——” Phương Dĩ nhả xương gà ra, nói, “Có phải cô muốn cơm chùa không? Cái này là phần một người!”

Âu Duy Diệu cười một tiếng: “Không không, cô ăn đi. Nghe người làm theo giờ nói cô đã nuôi con gà này rất lâu?”

Phương Dĩ gấp một miếng thịt gà, động tác chợt dừng lại, nhìn về phía Âu Duy Diệu: “Cô nói cái gì?”

“Cô đã nuôi con gà này rất lâu? Hôm đó tôi thấy Chu Tiêu giết con gà này trong nhà, người làm theo giờ nói con gà này là của cô nuôi.”

Phương Dĩ đẩy chén ra, màu máu trên mặt dần rút đi. Sau khi Âu Duy Diệu rời khỏi thì người làm theo giờ mới về, thủ tục xuất viện đã làm xong, Phương Dĩ xuất viện sớm. Sau khi về không thấy Chu Tiêu, cô gọi điện thoại cho anh, hỏi: “Gà mái của em đâu? Cũng không thấy vịt nữa.”

Chu Tiêu đang dùng cơm với Tưởng Dư Phi, thấp giọng nói: “Chúng đi mất rồi.”

“Cửa sân sau không đóng, chúng chạy ra ngoài có phải không?”

Chu Tiêu nhíu mày, Phương Dĩ nói: “Anh giết chúng làm gì?”

“Phương Dĩ...”

“Tại sao anh không nói với em một tiếng? Anh lo cúm gia cầm? Em hoàn toàn không mắc cúm gia cầm, tại sao anh không hề hỏi đã giết chúng!” Chẳng những giết chúng, cô còn ăn gà mái vào bụng.

Sớm chiều chung sống luôn có tình cảm. Thực sự không phải Phương Dĩ không nỡ ăn một con gà, cô chỉ luyến tiếc con gà đó, luyến tiếc phần cảm giác phong phú và cảm giác thành tựu đó. Cô không có thứ gì thuộc về bản thân, ăn nhờ ở đậu khiến cô hiểu hai chữ “bản thân” quan trọng bao nhiêu. Tên cô chỉ viết dài một chút trên đầu nét cuối cùng đó thôi là đã mất đi “bản thân (*)”, từ nay chỉ là “Dĩ (*)”, Phương Dĩ

Phương Dĩ. Quần áo của cô không phải của bản thân, giày không phải của bản thân, nhà cũng không phải của bản thân. Cô từng hôn gò má Chu Tiêu, nói “cảm ơn” anh, thì ra “cảm ơn” không hề có ý nghĩa.

(*) Từ trong (bản thân, mình) và từ trong (Phương Dĩ) chỉ khác nhau độ dài nét cuối.

Trong sân sau đã không còn ổ gà, dấu vết đã từng có hôm nay đã bị dọn dẹp vô cùng sạch sẽ. Phương Dĩ đi trên đường lung tung không có mục đích, ủ rũ, trong lòng trống trải, nghĩ đến việc buổi trưa vừa ăn thịt gà vừa uống canh gà, dạ dày cô liền khó chịu.

Chu Tiêu phát hiện Phương Dĩ mất tích là một tiếng sau, gọi điện thoại tới công ty, Tề Lữ nói: “Em đi xem qua trong nhà, Phương Dĩ không ở đó, không cầm di động cũng không mang theo ví tiền.”

Người phục vụ đóng gói tôm hùm đất cay xong đưa tới, Chu Tiêu xoa xoa tay không rảnh để ý. Tưởng Dư Phi ở bên cạnh cầm lấy giúp anh, nghe Chu Tiêu nói: “Bỏ hết công việc trong công ty trước, cậu ra ngoài tìm Phương Dĩ giúp tôi. Cô ấy vừa khỏi bệnh, tìm được cô ấy lập tức dẫn cô ấy về!” Tay Tưởng Dư Phi run lên, hỏi: “Phương Dĩ sao vậy?”

Chu Tiêu nói: “Không có gì, tranh hơn thua thôi.” Giọng nói hời hợt, sau khi nói xong lại lập tức tạm biệt, ngay cả tôm hùm đất cũng không lấy.

Tưởng Dư Phi không về công ty, lái xe, dọc đường gọi điện thoại Phương Dĩ, gọi tới cuối cùng là một người đàn ông nhận, anh ta cúp điện thoại, dọc đường tìm bóng dáng Phương Dĩ. Chu Tiêu điều hết nhân viên nam ra ngoài tìm người, lại muốn tìm Đồng Lập Đông giúp đỡ, Đồng Lập Đông vừa làm xong vụ án ở ngoại ô, nói với anh: “Đợi một lát về Cục tôi xem thử giúp cậu. Cậu đừng gấp, Phương Dĩ là một người lớn sống sờ sờ, không lạc được đâu.”

Chu Tiêu nói: “Cô ấy vẫn chưa khỏe, tôi không yên tâm.”

Đồng Lập Đông cười nói: “Được rồi được rồi, tôi về Cục ngay lập tức!”

Cúp điện thoại, Đồng Lập Đông lập tức bảo đồng nghiệp đổi xe, một mình lái xe về Cục. Con đường chỗ một hồ chứa nước, anh tùy ý liếc người đi câu bên hồ chứa nước một cái, sau khi lái vài mét khẩn cấp thắng xe lại, quay phắt đầu nhìn sang, vừa vặn thấy Phương Dĩ trùm áo lông tròn xoe chỉ vào cần câu la lớn: “Cần câu rồi cần câu rồi, mau kéo lên đi!”

Người đi câu bên cạnh lộ vẻ không vui, đang muốn nói gì đó, đột nhiên xa xa có vài nhân viên quản lý đô thị và hồ chứa nước lao tới, mọi người lập tức cầm lấy dụng cụ rồi tan tác như chim muông. Phương Dĩ đập hai chân không nhìn thấy cũng nhanh chóng chạy mất. Đồng Lập Đông vội vàng xuống xe, đuổi theo cô.

Cách đó không xa là một ngọn núi, Phương Dĩ không thèm nhìn đường, chạy thẳng lên núi, phía sau đã không còn người đuổi theo, cô lại càng chạy càng hưng phấn, đá trên đường núi lăn qua lăn lại, trong vè xanh biếc dạt dào có mùi vị sức sống bừng bừng. Chạy không bao lâu, cô nghe thấy phía sau loáng thoáng truyền tới tiếng bước chân, tưởng quản lý đô thị đuổi kịp tới đây, cô nhìn về phía hai bên đường núi, dứt khoát leo lên sườn dốc bên trái, nháy mắt liền nhảy lên tới đỉnh dốc.

Lúc Đồng Lập Đông đuổi tới, chỉ thấy trên đỉnh dốc lóe lên vạt áo lông. Anh leo lên dốc theo, gọi: “Phương Dĩ —— Phương Dĩ ——”

Đầu kia sườn dốc không có đường, chỉ có thể leo xuống vách đứng cao chừng ba mét, đi xuống lại leo tiếp lên vách đá dốc đối diện. Phương Dĩ cẩn thận vịn hòn đá, đi xuống từng chút một, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô. Cô nhíu mày, chờ rơi xuống đất mới đáp lại: “Đồng Lập Đông?”

“Phương Dĩ —— hả ——”

Phương Dĩ vỗ bụi trên tay một cái, trong tầm mắt chỉ thấy một cái bóng rơi xuống từ trên đỉnh dốc, tập trung nhìn lại, chỉ thấy Đồng Lập Đông ngã trong bụi cỏ, lớn tiếng mắng một câu, kêu cô: “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ cấp tốc chạy lên trước, gạt cành lá cỏ dại trên đỉnh đầu anh ra, nói: “Sao anh lại ở đây?”

Chân Đồng Lập Đông ngã bị thương, không có cách nào đứng dậy, anh nhịn đau nói: “Chu Tiêu đang tìm cô khắp nơi, gọi điện thoại cho cậu ấy.” Di động lại rớt bên kia, đã sớm nứt ra, không có cách nào khởi động.

Đồng Lập Đông không có cách nào đi lại, cũng không có cách nào dùng di động cầu cứu. Chẳng mấy chốc sắc trời bắt đầu tối, họ phải mau chóng xuống núi. Ở đây xuống dốc dễ lên dốc khó, Phương Dĩ chỉ có thể leo lên từ vách đá bên kia. Đồng Lập Đông nói: “Bên kia cô leo không lên, leo lên vách đá, không có đường đi xuống, chỉ có thể lên nữa, nhưng đi tiếp thì chính là vách núi.”

Phương Dĩ nhìn vài dốc núi thoải gần kề, nói: “Vậy tôi lên từ đây.”

Đồng Lập Đông rõ ràng xem thường cô: “Cô không lên nổi.”

Phương Dĩ cúi đầu tìm cả buổi, cầm lấy một cục đá sắc bén, dùng sức đập mạnh dốc núi, sau khi đập ra một cái lõm có thể để con người vịn leo lên, cô lại bắt đầu đập lõm thứ hai. Đồng Lập Đông đau đến đổ mồ hôi lạnh, nhìn động tác của cô, nói: “Cô muốn đục như vậy đến khi nào?”

“Gấp cái gì, dốc này mới hơn ba mét, rất dễ leo lên. Yên tâm, tôi sẽ cứu anh.”

Đồng Lập Đông muốn cười cô, còn chưa cười thành tiếng, liền thấy Phương Dĩ chạy về phía anh, cởi áo lông dài đắp cho anh. Ban đêm trong núi gió lạnh thấu xương, Phương Dĩ lạnh run một cái, lại chạy về. Đồng Lập Đông nói: “Tôi không cần dùng cái này, lấy đi.”

Phương Dĩ nói: “Làm phúc phải tội, chớ cần Lã Động Tân, lòng lang dạ sói!”

Đồng Lập Đông nói: “Còn từ gì nữa?”

Phương Dĩ quay đầu nhìn, tối đen như mực, dưới ánh trăng chỉ có thể nhìn thấy đường nét đối phương. Cô dùng sức đập dốc núi, khóe mắt có một chút nước mắt, lau một cái, hỏi: “Sao Chu Tiêu vẫn chưa tìm tới đây?”

“Làm sao cậu ấy biết cô ở đây?” Dùng một chút, Đồng Lập Đông hỏi, “Cô khóc sao? Sợ hãi?”

Sao Phương Dĩ có thể không sợ? Cô chỉ đi dạo một chút, ai biết sẽ dạo đến trên núi. Tối như bưng, phía trước không có đường vào phía sau không có đường lui, Đồng Lập Đông lại trông được không dùng được, chỉ có thể dựa vào bản thân cô. Cô không muốn phơi thân nơi đồng hoang, cô còn rất nhiều việc chưa làm, cô còn chưa từng nắm tay người đàn ông thứ hai. Nếu Chu Tiêu biết cô còn suy nghĩ việc này, nhất định sẽ chinh đón cô. Phương Dĩ không kiềm được cười thành tiếng, đập xong cái cuối cùng, rốt cuộc cô bắt đầu leo lên.

Mười lăm phút sau, Phương Dĩ thở hồng hộc leo lại đỉnh dốc. Đồng Lập Đông khoác áo lông của cô, khắp khiêng leo lên dọc theo con đường cô mở ra, kêu: “Đưa tay đây!”

Phương Dĩ nằm sát xuống đất, cố gắng đưa tay xuống. Đồng Lập Đông nắm chặt tay cô, ngược mắt nhìn về phía cô. Đôi mắt đỏ ẩm ướt sống động, trong veo lại kiên định. Anh nắm chặt, một cái cuối cùng, nhảy lên một cái. Phương Dĩ “ây da” một tiếng, bị anh đè dưới thân, la: “Nặng chết tôi rồi, đứng dậy!”

Đồng Lập Đông mỉm cười.

40. Chương 40: Thời Gian Tắt Đèn

Đường xuống núi không khó đi, có điều chân Đồng Lập Đông bị thương, nhất định phải có người đỡ, Phương Dĩ nói: “Tôi xuống núi tìm người trước thế nào?”

Đồng Lập Đông đầu đầy mồ hôi, một nửa trọng lượng đặt trên người Phương Dĩ, nói: “Giờ này không chắc có thể tìm được người. Không sao, cô đỡ tôi.”

Áo lông đã trả về chủ cũ, Phương Dĩ khoác trên người, đỡ Đồng Lập Đông cẩn thận xuống núi. Đồng Lập Đông khoác vai Phương Dĩ, lần đầu tiên phát hiện khung xương Phương Dĩ rất nhỏ. Anh cup mắt, có thể thấy gò má cô, sống mũi cao thẳng, khóe miệng mím chặt, người tuy nhỏ, sức lại không nhỏ, có thể chịu được sức nặng của anh. Bệnh cô vẫn chưa khỏi hẳn, thỉnh thoảng ho vài tiếng, nghe giòn giã.

Cuối cùng đi về lại hồ chứa nước, Phương Dĩ thở phào một hơi, khẽ cắn răng đỡ Đồng Lập Đông đi tiếp qua một đoạn đường nhỏ, mới nhìn thấy xe Đồng Lập Đông. Sau khi lên xe, Phương Dĩ lập tức mở hệ thống sưởi, cởi áo lông ném lên người Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông sớm đã bị gió lạnh thổi đến tay chân lạnh

cóng, vì vậy cũng không khách sáo, quay đầu đang muốn nói chuyện với Phương Dĩ, đột nhiên chú ý tới áo len mỏng màu trắng sữa trên người cô toàn là bùn và bụi, đặc biệt là ngực, bùn màu đen chiếm hơn nửa diện tích, chắc là dính vào lúc cô nằm dưới đất kéo anh lên.

Phương Dĩ cầm tay lái, đôi mắt sáng long lanh nói: “Tôi lái xe, thắt dây an toàn!”

Đồng Lập Đông cười một tiếng, thắt dây an toàn xong, đắp áo lông của Phương Dĩ, thanh thần làm hành khách.

Phương Dĩ lo tình trạng vết thương của Đồng Lập Đông, tìm một bệnh viện gần đó. Bác sĩ yêu cầu Đồng Lập Đông đi chụp phim, Phương Dĩ giúp anh làm thủ tục xong, hỏi Đồng Lập Đông: “Anh nhớ số di động của Chu Tiêu không?”

Đồng Lập Đông nói: “Không nhớ.”

“Công ty thì sao?”

Đồng Lập Đông lắc đầu, số ở hết trong di động, hôm nay di động không dùng được, họ không có cách nào liên lạc với Chu Tiêu. Phương Dĩ ủ rũ: “Thôi, tôi cùng anh gặp bác sĩ xong trước, đợi lát nữa rồi về.”

Đồng Lập Đông dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy bên cạnh không có động tĩnh, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Phương Dĩ cúi đầu, khoanh tay, cũng không biết đang nghĩ gì. Nghĩ một chút, Đồng Lập Đông cầm lấy áo lông, đắp lên người Phương Dĩ. Phương Dĩ lấy lại tinh thần, nói: “Không cần.”

Đồng Lập Đông lơ đãng, hỏi cô: “Sao một mình cô chạy xa vậy? Cãi nhau với Chu Tiêu?”

Phương Dĩ trang nghiêm trả lời: “Tôi ngồi hai đồng tiền xe buýt, tùy tiện tìm một chỗ xuống xe, đi mãi thì đi tới hồ chứa nước đó. Bên này là khu vực nội thành nào, có phải cách đường Bảo Hưng rất xa không?”

“Rất xa.” Đồng Lập Đông nói, “Không biết đường mà cô còn chạy lung tung?”

“Chân anh còn đau không?”

“Cô nói xem?”

“Chu Tiêu bảo anh đến tìm tôi”

Đồng Lập Đông nhắm mắt không trả lời. Phương Dĩ nói: “Nếu không thì tôi về trước một chuyến, báo cho Chu Tiêu một tiếng?”

Đồng Lập Đông không kiên nhẫn: “Đi đi, đi đi.”

Phương Dĩ đứng dậy, chuẩn bị đi, Đồng Lập Đông quát lên: “Đứng lại!”

Anh từng gặp người không có lương tâm, nhưng chưa từng gặp người không có lương tâm giống như Phương Dĩ: “Chân tôi khắp khiễng thế này, đợi lát nữa sao ra khỏi bệnh viện?”

Phương Dĩ đề nghị: “Tìm y tá.”

Đồng Lập Đông tức giận: “Đi đi đi!”

Phương Dĩ đi rồi, Đồng Lập Đông lẻ loi ngồi trên ghế, càng nghĩ càng giận, định tìm điện thoại gọi về Cục tìm người. Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, liền thấy bên cạnh rơi xuống một cái bóng, đỉnh đầu truyền tới âm thanh: “Thôi, đã chờ lâu vậy rồi, tôi cùng anh chờ có phim chụp X-quang rồi đi.”

Đồng Lập Đông dựa lại vào ghế, ngẩng đầu nhìn Phương Dĩ, hơi hột nói: “Ừ.”

Bên kia Chu Tiêu đã đào ba thước đất khu vực Bảo Hưng, lái xe tìm dọc đường cả buổi, từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng Phương Dĩ. Tên Lừa chạy tới nói: “Bên kia em cũng hỏi qua rồi, không ai thấy Phương Dĩ. Ông chủ, Phương Dĩ mới mất tích mấy tiếng, không cần thiết huy động nhân lực như vậy đâu, tự cô ấy có thể về.”

Chu Tiêu liếc mắt nhìn giờ, vẫn chưa tới chín giờ, có lẽ Phương Dĩ đã về nhà, trong nhà nhất định phải có người coi chừng. Anh đang định về, đột nhiên thấy phía trước có một chiếc xe dừng lại, có người xuống xe, đi tới cửa hàng tiện lợi mua một chai nước, sau khi ra ngoài vừa uống nước vừa gọi điện thoại: “Cô ấy

không liên lạc với em? Không có chuyện gì. Đúng, anh cũng ở thành phố Nam Giang. Được, lần sau dành thời gian về họp mặt. Đúng rồi, Phương Dĩ có từng liên lạc với mấy người khác không? Cô ấy thân với mấy em nhất. À, không sao không sao, yên tâm. Ừ, có thời gian nói chuyện tiếp.”

Tưởng Dư Phi cúp điện thoại, đang định lên xe, phát hiện có ánh mắt rơi trên người mình, anh ta ngẩng đầu nhìn sang, vừa vặn thấy Chu Tiêu dựa vào xe thể thao cười với anh ta. Tưởng Dư Phi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: “Trùng hợp vậy?”

Chu Tiêu cười đi đến gần: “Tôi nói trùng hợp mới đúng. Sao Quản lý Tưởng lại ở đây?” Dừng một chút, “Tìm Phương Dĩ?”

Tưởng Dư Phi lúng túng, trầm mặc một lúc hỏi: “Phương Dĩ về chưa?”

“Hình như Quản lý Tưởng quá quan tâm.”

Tưởng Dư Phi muốn nói lại thôi, nói: “Tôi với Phương Dĩ là bạn, cho nên...”

“Quản lý Tưởng hao tâm tổn trí rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Thời gian không còn sớm nữa, Quản lý Tưởng lái xe về cũng mất một tiếng, về sớm chút đi.”

Tưởng Dư Phi ngồi vào trong xe, cách cửa sổ kính, nhìn thẳng vào Chu Tiêu không nhúc nhích chắn trước đường. Anh ta bóp tay lái, lùi xe, đổi hướng, liếc kính chiếu hậu, Chu Tiêu vẫn đứng tại chỗ, không biết đang gọi điện thoại cho ai. Dọc đường về, Tưởng Dư Phi để ý hai bên đường, xăng sắp hết, anh ta chỉ có thể quẹo vào trạm xăng trước, không biết có phải ảo giác không, anh ta lại nghe thấy tiếng Phương Dĩ.

Phương Dĩ nói: “Đỗ xăng xong tôi đưa anh về trước, sau đó đón xe về, hay tôi lái xe về thẳng nhà trước, để Chu Tiêu đưa anh về? Ở đây cách nhà tôi khá gần.”

Đồng Lập Đông không hề nghĩ ngợi liền trả lời: “Đưa tôi về trước.”

“Anh thực sự không suy nghĩ cái sau một chút? Nhìn từ thời gian hiệu suất, cái sau khá có lợi.”

“Thời gian tối nay của tôi lãng phí hết vì cô, cô nói thời gian hiệu suất với tôi?”

Phương Dĩ ngậm miệng, ngẫm nghĩ lời phản bác xong, đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa sổ xe. Cô tập trung nhìn, vui vẻ nói: “Tưởng Dư Phi!”

Về mặt Tưởng Dư Phi thả lỏng một chút: “Cuối cùng thấy em rồi.”

Phương Dĩ đưa Đồng Lập Đông về nhà. Đồng Lập Đông nhìn kính chiếu hậu, nói: “Cậu ta đi theo chúng ta, đợi lát nữa cậu ta lại đưa cô về?”

Phương Dĩ nói: “Nói với anh ấy không cần, anh ấy không nghe.”

Đến nhà Đồng Lập Đông, Phương Dĩ đưa anh đến cửa thang máy, vội vàng rồi chạy mất. Tưởng Dư Phi kéo cô đến xe mình, Phương Dĩ xua tay nói: “Thực sự không cần, tự em bắt xe về.”

“Anh đưa em về, nhanh thôi.”

Phương Dĩ không lay chuyển được anh ta, đành phải nói: “Vậy anh dừng dừng trước cổng nhà em, dừng xa một chút.”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Không cho Chu Tiêu nhìn thấy anh?”

Phương Dĩ ngượng ngập: “Nếu anh ấy nhìn thấy anh, bọn em lại cãi nhau.”

Có lúc ông trời cứ muốn chống lại bạn, không muốn cái gì đến lại cứ cho bạn cái đó, tình huống như vậy thường xảy ra vào thời điểm quan trọng nhất nguy hiểm nhất.

Phương Dĩ cố ý bảo Tưởng Dư Phi dừng xe trên con đường ở tiểu khu đối diện, ai ngờ vừa xuống xe liền nghe thấy một nhóm người la lớn: “Phương Dĩ!”

“Phương Dĩ, cô ở đây!”

“Phương Dĩ, chúng tôi tìm cô cả nửa ngày!”

Phương Dĩ liếc nhìn bốn phía, toàn bộ nhân viên nam trong công ty cho vay căn bản đều tụ tập ở đây. Họ tìm người tìm đến một, định đến con đường bên kia tiểu khu ăn khuya, ai ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, Phương Dĩ lại ở cùng với một người đàn ông khác.

Chu Tiêu rất nhanh chạy tới từ đường cái trước mặt, làm như không thấy Tưởng Dư Phi. Anh không biểu lộ cảm xúc gì kéo Phương Dĩ ra khỏi đám người. Phương Dĩ quay đầu im lặng nói “bye bye” với Tưởng Dư Phi, lão đảo bị Chu Tiêu kéo về.

Về đến nhà Chu Tiêu, trống rỗng vắng vẻ, lạnh tanh, Chu Tiêu không nói một lời đi qua đi lại. Phương Dĩ nói: “Em lên lầu trước.”

“Đứng lại!” Chu Tiêu lạnh lùng nói: “Không nói tiếng nào mất tích cả buổi, em không muốn giải thích gì sao?”

Phương Dĩ nói: “Em là người trưởng thành, ra ngoài đi dạo cũng xem như mất tích?”

“Điện thoại không cầm ví tiền không mang, đi dạo đến mười giờ mới về, không có bất kì lời nhắn nhủ nào, em khó mang theo không biết gọi điện thoại về?”

“Em không nhớ số anh, di động của Đồng Lập Đông rút bể rồi, cũng không có cách nào gọi.” Phương Dĩ bực bội, “Bây giờ em không muốn nói chuyện, mệt quá rồi, em muốn nghỉ ngơi.”

Cô xoay người muốn đi, Chu Tiêu chợt níu cô lại, đang muốn nổi giận, lại nghe Phương Dĩ thở hổn hển: “Đau đau đau!”

Chu Tiêu cả kinh, lập tức buông tay ra, lúc này mới phát hiện hai tay Phương Dĩ bầm tím. Anh ép buộc cởi áo lông Phương Dĩ ra, thấy cả người cô bầm tím, cả giận nói: “Em chạy vào trong bùn lầy lộn?”

“Anh mới lầy lộn trong bùn, cái này đều là vì em cứu Đồng Lập Đông!”

Cứu người cứu đến bị thương khắp người, cô cũng không biết kêu đau, sau khi cởi quần áo, Phương Dĩ mới phát hiện chân và cánh tay có vài chỗ đã trầy da, vừa đụng vào nước liền đau rất.

Chu Tiêu cách cửa phòng tắm nói: “Bây giờ biết đau rồi? Sao lúc đó không kêu?”

“Kêu đau có ích? Nếu kêu có thể lập tức không đau, em kêu ngay.”

Chu Tiêu cứng họng, lại nói: “Chú ý rửa sạch, ra đây anh bôi thuốc cho em.”

Phương Dĩ nói: “Không bôi thuốc, em ngủ một giấc là khỏi.”

“Đừng bướng!” Dừng một chút, giọng Chu Tiêu chậm lại, “Anh sợ em giận nên mới bảo đi nói dối.”

Trong phòng tắm không trả lời, Chu Tiêu lại nói: “Dù sao nuôi gia cầm cũng có nguy cơ cúm gia cầm. Hai con gà vịt đó, trước đây mua chính là để cho em ăn.”

Đột nhiên Phương Dĩ nói: “Không phải của bạn tặng sao?”

Chu Tiêu nói: “Đừng biết rõ còn hỏi.”

Phương Dĩ nói: “Thì ra anh đã thích em sớm như vậy?”

“Phương Dĩ, nữ sinh rụt rè chút, da mặt đừng dày quá.”

Phương Dĩ ủ rũ: “Chu Tiêu, nếu trước đó anh nói cho em biết, em nhất định không cho anh giết, em không nỡ.”

“Anh biết.”

“Anh không biết.” Phương Dĩ nói khẽ, “Anh không hiểu cái loại cảm giác đó, cái loại cảm giác thỏa mãn đó, từ trước đến nay em chưa từng có.”

“Sau này cái loại cảm giác thỏa mãn đó, em có thể nhận được từ trên người anh.”

Phương Dĩ hỏi: “Anh có thể để trứng?”

Chu Tiêu cứng họng, nhin một chút nói: “Em vẫn chưa tắm xong?”

Phương Dĩ hối hận: “Để em ngâm thêm chút nữa. Chu Tiêu, em ăn gà mái rồi, dạ dày hơi khó chịu.”

“Trong nhà có thuốc dạ dày.”

“Hôm nay Âu Duy Diệu tới bệnh viện thăm em, hôm em sốt anh từng gặp cô ấy?”

Chu Tiêu kể đại khái tình hình đêm đó một lần, kể xong lại giục: “Em còn chưa tắm xong?”

Phương Dĩ nói: “Em thêm chút nước nóng, ngâm một lát nữa. Chu Tiêu, em vẫn đang giận, nghĩ tới gà mái liền nổi giận.”

Bên ngoài toilet đột nhiên im ắng, Phương Dĩ nâng một đồng bóng bóng, kêu: “Chu Tiêu, Chu Tiêu?” Vào lúc này cửa mở ra không hề báo trước, Phương Dĩ kinh ngạc quay đầu, trợn mắt há mồm.

Chu Tiêu buông chìa khóa ra, tự ý đi tới bên bồn tắm, đưa tay kéo Phương Dĩ. Rốt cuộc Phương Dĩ hoàn hồn, thét chói tai: “A —— Anh ra ngoài, đi ra ngoài!”

Mặt nước chấn động, “ào ào” một tiếng. Chu Tiêu kéo ngang Phương Dĩ ra, nói: “Ai cho em tắm như vậy, vết thương sẽ nhiễm trùng!” Sau đó ôm cô tới dưới vòi sen.

Phương Dĩ cháy thành một con tôm đỏ, che kín ngực ra sức giãy: “Khốn kiếp, anh đi ra ngoài, có nghe không hả!”

“Ở đây là nhà anh, em muốn anh đi ra ngoài chỗ nào?” Chu Tiêu mặt không đổi sắc, cầm lấy vòi sen dội sạch bọt cho Phương Dĩ. Phương Dĩ gấp đến độ suýt khóc. Chu Tiêu giữ cô, sau khi dội sạch qua loa cho cô, lại dùng khăn tắm bọc lấy cô, ôm cô đi về phía phòng ngủ, ném cô lên giường.

Phương Dĩ sợ đến phát khóc, nước mắt chảy hai ba giọt, lăn một vòng muốn trốn. Chu Tiêu giữ tay chân cô lại, trầm mặt, khắp người đều là thái độ thù địch: “Phương Dĩ, em nghe đây, ra ngoài mang theo di động cho anh, đi xa nhất định phải gọi điện thoại cho anh. Sau này nhớ động não, không nhớ số của anh, em vẫn nhớ số của mình, chẳng lẽ em không đoán được di động của em sẽ rơi vào tay anh? Còn nữa, cách xa Tưởng Dư Phi một chút, đừng vì cứu những người không quan trọng đó mà làm mình bị thương!”

Phương Dĩ liên tục gật đầu: “Biết rồi biết rồi, anh buông em ra.”

Chu Tiêu cười khẩy: “Không, em không biết!” Anh kéo Phương Dĩ vào lòng, mạnh mẽ hôn cô. Thoạt đầu Phương Dĩ còn khóc, sau đó thấy Chu Tiêu không có hành động khác, cô mới bình tĩnh lại.

Khăn tắm sắp ướt, Phương Dĩ bị Chu Tiêu giữ trong lòng không thể động đậy. Chu Tiêu khế hôn mặt cô, thấp giọng cảnh cáo: “Nếu có lần sau, sẽ không đơn giản như vậy.” Dứt lời cầm lấy hộp thuốc, bắt đầu bôi thuốc cho Phương Dĩ.

Phương Dĩ không nói tiếng nào, viền mắt phiem hồng, một lát sau cô đập Chu Tiêu một đập. Chu Tiêu không nhúc nhích, tiếp tục bôi thuốc cho cô. Cô lại đập một đập, Chu Tiêu vẫn phớt lờ. Phương Dĩ giận không kiềm được, lại đập liên mấy cái. Chu Tiêu chột dè cô dưới người, cô cũng không nhúc nhích được nữa.

(Tắt đèn rồi, đừng hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tắt đèn rồi sao tôi biết ())

Hôm sau Phương Dĩ uể oải thức dậy, cả người đều là mùi thuốc nước, vừa buồn ngủ vừa mệt không muốn cử động, thấp thoáng nghe thấy trong phòng khách có tiếng đối thoại truyền đến. Cô chột mở to mắt, kinh ngạc phát hiện mình lại ngủ trong phòng ngủ của Chu Tiêu, tiếng đối thoại trở nên rõ ràng, cô nghe thấy người làm theo giờ nói: “Anh Chu, tôi biết sai rồi, tôi sợ lãng phí.”

Trong phòng khách, người làm theo giờ cấp bách giải thích. Chu Tiêu hỏi: “Con vịt thì sao?”

Người làm theo giờ nói: “Tôi đã mang về nhà.”

Chu Tiêu cười: “Mình ăn vịt, gà mái cho Phương Dĩ, tiền thức ăn bà lấy y theo, bàn tính tính không tệ. Ngày thường tôi bạc đãi bà? Hại bà phải nghĩ mọi cách mò mẫm như vậy?”

Thường ngày người làm theo giờ đã mò được không ít mồi. Chu Tiêu ra tay rộng rãi, chưa bao giờ tính toán tiền thức ăn. Lần này vốn cũng là chuyện nhỏ, người làm theo giờ không ngờ Chu Tiêu sẽ để ý như vậy. Người làm theo giờ trốn tránh trách nhiệm: “Là cô kia nói...”

Chu Tiêu ngắt lời bà ấy: “Cô ta trả lương cho bà? Cô đó nói, ôi, bà đi tìm cô đó đi. Buổi trưa đến công ty thanh toán, ngày mai bà không cần đến nữa.”

Phương Dĩ ngồi bật dậy, mỗi eo đau lưng, hại cô thở hắt một hơi. Trong phòng khách Chu Tiêu nghe thấy động tĩnh, kêu: “Thức rồi ra đây, có đồ ăn sáng!”

Lúc Phương Dĩ khoác áo lông đi ra đã không thấy bóng dáng người làm theo giờ. Cô nói: “Thực ra không cần thiết, làm thịt cũng làm thịt rồi...”

Chu Tiêu kéo cô lên đùi, cười nói: “Nhân viên của anh không nghe lời anh, giữ lại có ích gì. Ngủ ngon không?”

Phương Dĩ đang muốn đáp lại, di động trên bàn trà vang lên, vừa nhìn là di động của cô. Cô vội vàng nhận, sau khi cúp máy cô nói với Chu Tiêu: “Chú Khôn nói con trai chú ấy ra tù rồi, hai ngày nữa sẽ đến thăm em.”

41. Chương 41: Làm Chuyện Xấu Đây

Chú Khôn ngày nhớ đêm mong, rốt cuộc trông được con trai ông ấy ra tù, trong đây có công lao lớn của Phương Dĩ, chú Khôn cảm động đến rơi nước mắt, bởi vì chuyện vặt quẩn người, cho nên chỉ có thể tới vào thứ Bảy. Lúc đầu Phương Dĩ giúp người có ý riêng, chỉ muốn biết được mẹ ở đâu từ miệng chú Khôn. Hôm nay cứu người thành công, cô khó tránh khỏi vui vẻ, tâm trạng tốt, bệnh cũng đỡ nhanh hơn, vì vậy ăn sáng xong, cô lập tức la hét phải về tập đoàn hủy nghị bệnh.

Chu Tiêu rút một tờ khăn giấy ra cho cô lau nước mũi, vẻ mặt ghét bỏ: “Thật bẩn.” Lại nói, “Em có bao nhiêu đồng nghiệp ghét em, muốn lây vi khuẩn gây bệnh cho họ?”

Phương Dĩ chợt nảy ra sáng kiến, gồng sức xì mũi, cười hì hì nói: “Ý hay, hôm nay em phải đi thăm hỏi Âu Duy Diệu.”

Chu Tiêu nhướn mày: “Muốn làm gì?”

“Em có thể làm gì.” Phương Dĩ ném khăn giấy, vượt qua bàn ăn nói vô cùng thần bí, “Chủ tịch tập đoàn Âu Hải tên Âu Hải Bình, ông ấy và vợ trước ly hôn nhiều năm. Sau khi vợ trước di dân, con gái duy nhất của họ đi theo vợ trước của ông ấy ra nước ngoài học. Âu Duy Diệu họ Âu, mẹ ở nước ngoài, cô ta vừa học về nước. Bố Tưởng Dư Phi là thành viên Hội đồng quản trị tập đoàn. Trước đây anh nói với em, Âu Duy Diệu và Tưởng Dư Phi là thanh mai trúc mã, đường dây này không phải kết nối rồi sao?”

Chu Tiêu đột nhiên hỏi: “Sao em biết bố Tưởng Dư Phi là thành viên Hội đồng quản trị tập đoàn?”

“Hả?” Phương Dĩ chớp mắt mấy cái, đột nhiên nhớ tới tin tức này là có được từ việc lén ghi âm lần trước, mặt không đổi sắc nói, “Thiên hạ không có tường nào gió không lùa qua được, đồng nghiệp nghe được.”

Chu Tiêu liếc nhìn tường nhà mình: “Em thổi được gió rồi?”

Phương Dĩ nhe răng, nói: “Em vẫn chưa nói xong. Xưa có Chu Văn Vương ăn con trai Bá Ấp Khảo của mình, bây giờ em bị Âu Duy Diệu hại ăn gà mái của mình. Chuyện trước kia em chưa tính với cô ta, bây giờ em không dễ bỏ qua như vậy!”

“Em xem Phong Thần Bảng nhiều quá rồi.” Chu Tiêu nói xong, lén liếc Phương Dĩ một cái, quay đầu đi uống cà phê. Phương Dĩ nhìn anh chằm chằm: “Em đau lòng gà mái của em, anh cũng đừng chột dạ. Em phải trả thù cho gà mái, không dễ tha thứ cho anh như vậy!”

Chu Tiêu cầm lấy ly sữa dứt cho cô: “Nắm chắc thời gian, đi làm đừng tới trễ.”

Mấy ngày đồng nghiệp không gặp Phương Dĩ, vô cùng nhớ cô, tới trưa ân cần hỏi han quan tâm. Phương Dĩ hết sức cảm động, buổi trưa trái kéo phải ôm đi chung tới nhà ăn ăn cơm. Thật trùng hợp không, đúng lúc nhìn thấy Âu Duy Diệu bưng khay thức ăn chờ chỗ ngồi. Phương Dĩ buông cánh tay đồng nghiệp ra, chạy về phía cô ta, vô cùng thân thiết kéo tay cô ta: “Diệu Diệu, hôm nay cô ăn cơm sớm thật!”

Âu Duy Diệu sửng sốt, cười cứng ngắc: “Hôm nay trong phòng không bận như thế. Thân thể cô khỏe rồi?”

“Khỏe cả rồi. Hôm qua tôi vốn đã muốn xuất viện, nếu cô đến bệnh viện thăm tôi trễ chút nữa là đi một chuyến tay không rồi. Đúng rồi, hoa cô tặng tôi hôm qua tên gì thế?”

Hai người giống như chị em tốt, hôm nay Phương Dĩ vô cùng nhiệt tình, khoe với các đồng nghiệp tình cảm cứng hơn vàng của cô và Âu Duy Diệu, luôn gấp thức ăn đưa khăn giấy cho Âu Duy Diệu, cảm thấy đồ uống của mình uống ngon còn để Âu Duy Diệu cũng thử một ngụm, ăn cơm xong cô còn chủ động đưa Âu Duy Diệu về phòng Nhân sự. Sắc mặt Âu Duy Diệu không dễ coi lắm, nhưng vẫn giữ nụ cười, chỉ một ngày này, mọi người đều biết hai người họ chị em tình thâm.

Phương Dĩ về đến nhà báo cáo kết quả, Chu Tiêu hỏi: “Cái này coi là gì, xâm nhập nội bộ quân địch?”

Người làm theo giờ bị đuổi, Chu Tiêu chỉ có thể tự mình xuống bếp, phòng khách lộn xộn, Phương Dĩ tiện tay thu dọn rác giúp anh, nói: “Chớ cần em một cái, em còn có thể cần lại? Cho dù muốn cần, dáng con chó này cũng quá lớn, em đây nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu thế này cần nó không nổi, chỉ bằng cho nó gặm vài khúc xương, trở thành bạn với nó, giữ nó lại trông nhà canh sân cho em.”

Chu Tiêu mới vừa đổ xương sườn vào trong nồi, cười nói: “Để anh đoán thử, em muốn tăng lương hay thăng chức, muốn cô ta trông nhà canh sân cho em?”

Phương Dĩ xách cây lau nhà chạy đến cửa bếp: “Âu Duy Diệu là đóa bạch liên nhỏ. Cô ta luôn miệng xem em là bạn muốn tốt với em, sao em có thể từ chối cô ta. Em có một nữ thái tử làm bạn, nếu trong công việc có gì khó xử cũng có thể tìm cô ta ‘giúp đỡ’. Cô ta ‘tốt bụng’ như vậy, không thể nào khoanh tay đứng nhìn. Bạch liên nhỏ là phải diễn cả đời, nếu cô ta khoanh tay đứng nhìn thậm chí giậu đổ bìm leo, danh tiếng bạch liên đỏ của cô ta cũng bị phá hủy, tính tới tính lui em không thiệt thời gì cả.”

*Bạch liên: chỉ các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ, lúc nào cũng cho là mình vô tội.

Xương sườn đã được焯 trong nồi áp suất, luộc trong nước sôi một chút, mùi thơm khiến người ta không cầm được. Phương Dĩ lè lưỡi thò đầu ra giống như một chú chó con: “Cho em một khúc!”

Chu Tiêu buồn cười gấp một khúc xương nhét vào miệng cô, nói: “Gà tinh (1), tươi không?”

“Tươi chết người rồi, anh đã thêm Kê Tinh (2)?”

“Gà tinh (3) là gọi em.”

*(1), (2), (3) đều là [Kê (gà) tinh]. Kê Tinh là tên một loại gia vị dạng giống như bột nêm, còn gà tinh của anh Tiêu là gà thành tinh ^^.

Phương Dĩ cắn xương hỏi: “Tại sao kêu em là gà tinh?”

“Xưa có Chu Văn Vương ăn con trai Bá Ấp Khảo của mình, nay có em ăn gà mái của mình. Ngay cả gà mái em cũng có thể sinh, không phải gà tinh thì là gì?”

Phương Dĩ đâm anh một cái, Chu Tiêu cười lớn cầm lấy Kê Tinh bên cạnh, rắc một ít vào nồi, vừa múc canh sườn ra vừa nói: “Em muốn để cô ta trông nhà canh sân cho em, có phải hiện giờ vẫn chưa nói cho người khác biết bối cảnh của cô ta không? Chỉ bằng thử cách của anh xem.”

“Cách gì?”

Chu Tiêu nói: “Gà tinh, để anh ném một chút anh sẽ nói cho em biết.”

Phương Dĩ hi sinh bản thân để cho Chu Tiêu ném một chút. Chu Tiêu đánh giá vẫn là gà tinh (4) anh mua ở siêu thị ngon. Hôm sau Chu Tiêu vào bếp, chợt phát hiện gà tinh (5) đặt trên bàn bếp đã mất tích, gửi một tin nhắn cho Phương Dĩ: Em và gà tinh nhà anh đã bỏ trốn?

*(4), (5): ở đây là chỉ con gà anh Tiêu luộc.

Phương Dĩ trả lời: Không, em chỉ ám sát nó, để nó trở thành đồ cúng tế cho gà mái.

Phương Dĩ trả lời xong, lại tập trung tinh thần vào công việc. Đồng nghiệp lén lút chạy tới bên cạnh cô, hỏi cô: “Cô có nghe nói không, không phải trước đây nhà máy bên kia xảy ra một sự cố lớn sao? Vốn là phòng Nhân sự và mấy công nhân đó đã bàn xong rồi, nhưng bây giờ có chút biến cố, tiền bồi thường có thể thiếu ít nhất mười phần trăm.”

Phương Dĩ mở to mắt: “Tại sao? Sao cô biết?”

“Không biết là tin đồn lộ từ đâu, bây giờ đã truyền khắp nơi. Cấp cao cảm thấy giá tiền đó không hợp lý, lo lắng mở ra việc khơi nguồn này, về sau tất cả sẽ bắt chước, cho nên luôn âm thầm gian lận. Không ngờ bây giờ chuyện sẽ vỡ tung ra sớm, buổi sáng có mấy công nhân dẫn theo người nhà tới quây. Cô không thấy được, mấy đồng nghiệp khác có thấy.”

Sau bữa cơm trưa, đồng nghiệp lại có tin mới: “Cô có biết tin đồn đó lộ sao không? Ban đầu mọi người còn suy đoán là Đồng sir trả thù, sau đó người biết chuyện nói, sau khi Đồng sir nghỉ việc mới quyết định mức tiền bồi thường, Đồng sir không hề biết chuyện, cho nên nhất định không phải Đồng sir. Phòng Nhân sự có tất cả mới mấy người như vậy, họ đoán là Âu Duy Diệu làm. Có phải cô ta quan hệ rất tốt với cô không?”

Phương Dĩ nói: “Sẽ không phải là Diệu Diệu, Diệu Diệu không phải loại người đó.”

“Cô đúng là quá đơn thuần, biết người biết mặt không biết lòng. Cô ta làm một tháng ở phòng Nhân sự mới được bao nhiêu tiền lương? Nếu để lộ cho người có ý thì có thể lấy được bao nhiêu tiền? Cô đừng không tin, vừa rồi có người thấy Giám đốc Nhân sự đã tìm cô ta tới nói chuyện, lúc cô ta ra ngoài mắt vẫn còn đỏ.”

Phương Dĩ nói lời chính nghĩa ủng hộ chị em tốt, trước khi tan làm còn đặc biệt đến phòng Nhân sự thăm Âu Duy Diệu. Đồng nghiệp phòng Nhân sự nói hôm nay Âu Duy Diệu xin nghỉ sớm nửa ngày, trong giọng nói khá bất mãn với cô ta. Hôm sau tình hình bùng nổ, phóng viên đài truyền hình dồn dập tới săn tin, tập đoàn Âu Hải chen ép công nhân, từ chối không bồi thường sự cố tai nạn lao động, khiến ọi người bất mãn. Chuyện bên ngoài cần giải quyết ngay, bên trong cũng phải bắt người khai đao. Trong lúc công việc của Âu Duy Diệu ngập tràn nguy cơ, đồng nghiệp lại chạy “bịch bịch bịch” đến bên cạnh Phương Dĩ, buôn chuyện kích tình bắt đầu mất khống chế: “Cô biết chị em nhỏ của cô là ai không? Cô ta... cô ta...cô ta lại là nữ thái tử của tập đoàn chúng ta!”

Phương Dĩ không dám tin: “Sao có thể!”

“Là thật đó. Đáng lẽ hôm nay cấp trên muốn bắt cô ta khai đao rồi, sau đó Giám đốc PR ra mặt bảo vệ cô ta, bị bắt đắc dĩ mới nói ra cô ta là con gái Chủ tịch Âu của chúng ta. Thì ra nữ thái tử luôn nằm vùng trong quần chúng!”

Lại có đồng nghiệp chạy tới: “Hèn gì lần trước cô ta mất một sợi dây chuyền, lại có thể đi điều tra phòng giám sát, tôi đã cảm thấy lạ.”

Có đồng nghiệp khác tham gia: “Không chỉ thế, cô ta lái xe còn tốt hơn xe của Giám đốc họ, quần áo mặc cũng là hàng thiết kế riêng. Tôi sớm đã thấy lạ, mấy chú phát thức ăn trong nhà ăn đó, hình như rất quan tâm tới cô ta, thịt trong khay cô ta nhiều nhất.”

Phương Dĩ suýt nữa cười thành tiếng, lại nghe đồng nghiệp: “Tôi cảm thấy cô ta sẽ có phiền phức. Giám đốc Nhân sự có tiếng là ghét cái ác như kẻ thù không sợ cường quyền. Trước đây bà ấy không thích Đồng sir lắm, vì yêu cầu công việc mới miễn cưỡng qua lại với Đồng sir. Bây giờ Âu Duy Diệu làm ra chuyện thế này vẫn không thể đuổi cô ta. Nghe mấy cô ấy nói Âu Duy Diệu đi làm luôn lên xem phim nói chuyện phiếm, có thể từng lên trang web gì đó, trong máy tính có virus. Tin tức đáng tin nói file đó là truyền ra ngoài từ máy tính cô ta. Cô nói xem, như vậy rồi vẫn không thể đuổi cô ta, về sau Giám đốc Nhân sự có thể cho cô ta sắc mặt tốt mới là lạ!”

Phương Dĩ không thể nhìn thấy dáng vẻ “lê hoa đái vũ” trong truyền thuyết của Âu Duy Diệu, chỉ nghe đồng nghiệp nói cơ thể Âu Duy Diệu không khỏe, ngất xỉu ngay tại phòng làm việc, về sau tra ra được cô ta bị cảm nặng, Chủ tịch Âu tự mình ra mặt có một buổi nói chuyện dài với Giám đốc Nhân sự, còn thay Âu Duy Diệu xin nghỉ bệnh một tuần.

Phương Dĩ về đến nhà, lập tức nhào vào người Chu Tiêu: “Nói, rốt cuộc sao anh biết chuyện mức tiền bồi thường? Anh tìm hacker hack máy tính của Âu Duy Diệu? Nói cho em biết mau!”

Chu Tiêu vỗ vỗ mông cô, ôm cô, cười nói: “Cơ mật thương nghiệp.”

“Anh nói mau! Sao anh khẳng định chuyện này xảy ra, Âu Duy Diệu nhất định không chiếm được lợi ích chỗ Giám đốc Nhân sự? Nói không chừng người ta vội vã nịnh bợ cô ta nữa đó!”

“Đã nói là cơ mật thương nghiệp. Đứng dậy, anh đi nấu cơm cho em.”

Phương Dĩ ngã xuống sofa, nói: “Mua xương sườn chưa, em còn muốn uống canh sườn.”

“Em đi lặn trong nước sôi một vòng, không có Kê Tinh, em đỡ phần tươi giúp anh.”

Phương Dĩ ôm đệm cười, chờ đến lúc không nhìn thấy bóng lưng Chu Tiêu, nụ cười của cô mới thu lại một chút. Chu Tiêu biết tường tận loại chuyện vặt vãnh này của tập đoàn Âu Hải như thế nào? Giám đốc Nhân sự vốn không qua lại với anh, ngay cả tính cách người ta anh cũng mò được. Anh lại gian lận thế nào, lấy được file đó, tiếp theo gây ông đập lưng ông, giống như Âu Duy Diệu giá họa cho Phương Dĩ, lấy chuyện này giá họa cho cô ta không để lại dấu vết? Thời gian hai ngày, anh bố trí bàn cờ này giống như chơi game, tinh vi tỉ mỉ, tất cả không sai lầm, tất cả các sự kiện nằm trong dự đoán của anh.

Thứ Bảy, chú Khôn và con trai Lưu Văn của ông đúng hẹn tới. Lưu Văn ngồi tù mười năm, khác với thiếu niên có dáng vẻ tùy tiện trong tấm ảnh của chú Khôn. Lưu Văn bây giờ trong sự trưởng thành lộ ra vài phần tang thương, chân đi hơi khập khiễng, nghe Đại Phương nói, ở trong tù anh ta bị bắt nạt không ít, chân bị tàn phế vào mấy năm trước.

Phương Dĩ nghênh đón hai người vào trong nhà, đặc biệt chuẩn bị trà ngon bánh ngọt. Chú Khôn nói: “Lần này đều may nhờ có Tiểu Phương. Nếu không phải là Tiểu Phương, con còn phải ở trong đó hơn năm năm, còn không cảm ơn người ta!”

Lưu Văn tỏ lời cảm ơn Phương Dĩ. Phương Dĩ vội vàng xua tay, quan tâm nói: “Loại chuyện này, có thể lấy được bồi thường không?”

Lưu Văn nói: “Sẽ có bồi thường. Luật sư nói sẽ giúp chúng tôi tranh thủ được tiền bồi thường hợp lý nhất. Mười năm, ròng rã mười năm, tôi bị xử oan thành tên tài xế gây chuyện đó, nhiều tiền hơn nữa cũng không bù đắp được mười năm tôi bị mất đi này!”

Phương Dĩ an ủi vài câu, chú Khôn thở dài: “Nó ngồi tù gần ấy năm, bây giờ ra ngoài, trong thời gian ngắn cũng không tìm được việc làm. Chú định sau khi lấy được tiền bồi thường sẽ mở một cửa hàng sửa chữa xe, để nó cùng làm với chú. Đúng rồi Tiểu Phương, bây giờ công việc của cháu thế nào, làm việc ở đâu?”

Phương Dĩ cười nói: “Công việc của cháu rất tốt. Chú từng nghe nói tập đoàn Âu Hải chưa, bây giờ cháu làm ở đó.”

“Âu Hải?” Lưu Văn kinh ngạc, đột nhiên nói, “Em đang làm ở tập đoàn Âu Hải?”

Phương Dĩ khó hiểu: “Đúng thế. Sao vậy?”

Lưu Văn nhíu mày: “Không có gì, người chết trong vụ tai nạn giao thông khi đó chính là nhân viên tập đoàn Âu Hải.”

Phương Dĩ sửng sốt: “Ông ấy là...”

Lưu Văn nói: “Tên Lý Kiến Hạo, nghe nói là Quản lý Tài chính, nhà có rất nhiều tiền. Không ngờ trùng hợp như vậy, bây giờ em làm việc ở Âu Hải.”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Đã vậy còn quá trùng hợp.

Phương Dĩ tiễn bố con chú Khôn đi, tâm sự nặng nề đi tới ban công hóng gió. Gió rét lạnh, lúc tới là giữa hè, giờ đây là mùa đông lạnh lẽo. Cô tâm trạng không yên nhủ suy nghĩ chuyện. Chu Tiêu đang hút thuốc trong sân, búng tàn thuốc một cái nói về phía cô: “Khách đi rồi à? Sao không giữ họ lại ăn bữa cơm?”

“Họ còn có việc.” Phương Dĩ cúi đầu nhìn về phía anh, “Sao anh hút thuốc? Hút thuốc có hại sức khỏe.”

Chu Tiêu mỉm cười, nhặt vài tàn thuốc dưới đất lên, đi tới chỗ vốn là nơi đặt ổ gà, gộp tàn thuốc vào cùng điều thuốc trong tay dựng thẳng dưới đất, nói: “Em đã ám sát gà tinh của anh làm đồ cúng tế, dù thế nào anh cũng phải có ý một chút, thấp hai nén nhang.”

Phương Dĩ nói: “Gà mái cũng qua đời rồi anh còn không có lòng tốt, muốn để nó bị ung thư phổi!”

Tàn thuốc đỏ đỏ, gió thổi qua, tốc độ cháy của nó tăng nhanh, khói thuốc nhẹ nhàng tỏa ra từng đợt, tựa như vài du hồn, quanh quẩn trong tòa nhà khiến người ta chùn bước này.

42. Chương 42: Anh Để Trứng Rời

Ban đêm Phương Dĩ không ngủ được, khoác thêm áo khoác, lại đi tới ban công. Trăng tròn nhô lên cao, đầu lọc thuốc dưới lầu đã cháy hết, dụng cụ tập thể dục lằng lằng nằm đó, máy giám sát cứ hoạt động như thường lệ. Đường cái đối diện là tiểu khu vô cùng náo nhiệt, bên này là số 338 đường Bảo Hưng chỉ có hai người ở. Giữa tháng Tám cô đến đây, ngoài sân bay gặp Vương Tinh Tinh, sau đó lên xe taxi của bác tài Ngô, sau khi bác tài Ngô đưa cô đến đây muốn nói lại thôi. Sau đó cô gặp Denny, thành công tham gia họp mặt bạn bè. Họp mặt bạn bè kết thúc, cô lại trùng hợp ngồi xe taxi của bác tài Ngô, sau đó cô muốn có số di động của bác tài Ngô, cho đến tuần trước, cô mới biết thì ra bác tài Ngô vốn từng là tài xế của tập đoàn Âu Hải, cũng biết Phương Chí Chiêu. Đây là đường dây bên bác tài Ngô.

Đầu năm nay, chú Khôn đến tìm luật sư Phương, ngày nào đó lặng lẽ nói cho Phương Dĩ, năm năm trước ông từng tình cờ gặp Thẩm Chiêu Hoa ở gần đường Bảo Hưng, sau đó lần đầu tiên chú Khôn tới thăm hỏi cô, cho cô biết năm đó Thẩm Chiêu Hoa có thể đã ở số 338 đường Bảo Hưng. Cho tới hôm nay cô mới biết, người chết trong vụ tai nạn giao thông mà con trai chú Khôn bị oan từng là Quản lý tài chính của tập đoàn Âu Hải. Đây là đường dây bên chú Khôn.

Cô tham gia họp mặt bạn bè xong, quen Triệu Bình, Quản lý tài chính đương nhiệm của tập đoàn Âu Hải. Về sau biết được năm đó Triệu Bình cố tình đổ oan cho con trai chú Khôn, hoàn toàn chỉ là trả thù cho Triệu Khang. Đây là đường dây bên Triệu Bình.

Cô từ miệng người cho vay nặng lãi biết được trước đây Phương Chí Chiêu từng làm ở tập đoàn Âu Hải. Quản lý tài chính của tập đoàn Âu Hải hiện nay là Tưởng Dư Phi, đàn anh đại học cô từng thích. Đồng Lập Đông là một trong những cảnh sát nhân dân xử lý vụ cháy năm năm trước, biết Phương Chí Chiêu không rõ thân phận. Cô từng nghe được tên “Triệu Bình” trong miệng anh ta, cũng từng nghe anh ta và Chu Tiêu nói có người nhảy dù thay thế chức vụ của Triệu Bình. Chu Tiêu và tập đoàn Âu Hải có hợp tác.

Con trai chú Khôn, bác tài Ngô, Triệu Bình, Đồng Lập Đông, Chu Tiêu, còn có bố cô Phương Chí Chiêu, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan tới tập đoàn Âu Hải. Bây giờ cô đang ở Âu Hải, nghĩ thêm nữa, dường như mọi hành động của mình đều bị sức mạnh nào đó dẫn dắt, đủ loại trùng hợp, rốt cuộc là thực sự “trùng hợp”, hay là nhân tố con người tạo ra?

Phương Dĩ quay lại phòng ngủ, hai tay đã lạnh cóng. Cô xoa tay, mở máy tính ra. Vụ tai nạn giao thông cô chưa từng quan tâm tới, bởi vì căn bản không biết họ tên và thân phận người chết. Phương Dĩ nhập ba chữ “Lý Kiến Hạo” vào khung tìm kiếm, người trùng họ trùng tên rất nhiều. Cô lại thêm những chữ mấu chốt “tập đoàn Âu Hải” và “tai nạn giao thông”, cuối cùng tìm thấy được ảnh và những thông tin khác của Lý Kiến Hạo.

Lý Kiến Hạo đã làm việc trong tập đoàn Âu Hải từ những ngày đầu thành lập, chuyện xảy ra ngoài ý muốn năm đó ông ấy bốn mươi chín tuổi, nghe nói sắp thăng chức, không ngờ gặp phải kiếp nạn này. Thời gian qua quá lâu, không có mấy tin tức, Phương Dĩ xem đi xem lại mấy lần mới tắt trang web.

Nếu tất cả mọi người đều thoát khỏi liên quan tới tập đoàn Âu Hải, ngược lại cô muốn xem thử, dưới lớp sương mù dày đặc này, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật không muốn người khác biết. Sức mạnh thần bí dẫn dắt cô không biết là do con người tạo nên hay trùng hợp kia, lại còn có thể mang cho cô bao nhiêu sự “kinh ngạc vui mừng”!

Hôm sau, Chu Tiêu sắp xếp tiết mục xong, muốn dẫn Phương Dĩ đi ăn tô hủm đất cay, sau khi ăn xong sẽ đi câu cá, buổi tối ngồi ghế tình nhân xem phim, cuối cùng cùng giường cùng gối. Anh đi tới nhà Phương Dĩ, thấy cô đã rửa mặt xong, vui mừng nói: “Đã lớn rồi, cuối cùng không cần anh giục. Đi thôi!”

Phương Dĩ ăn bánh mì đi ra ngoài, sau khi xuống lầu lại không ngồi xe thể thao mà đi về phía tiểu khu. Chu Tiêu kéo cô: “Đi đâu?”

“Đi làm việc.”

“Làm việc gì? Đã nói là đi ăn câu cá xem phim rồi.”

Phương Dĩ gặm bánh mì: “Nói lúc nào?”

Chu Tiêu không vui: “Vừa rồi em tỏ ý ngầm thừa nhận.”

Phương Dĩ tiếp tục gặm bánh mì: “Anh nói ‘đi thôi’, cho nên em đi. Em thực sự muốn ra ngoài mà, em tưởng anh muốn đi ra ngoài cùng em.”

Chu Tiêu không kiên nhẫn: “Em có thể có chuyện gì, đi ăn tôm hùm đắt với anh!”

Phương Dĩ nói: “Chi bằng anh cùng em làm xong chuyện trước?”

Chu Tiêu không biết đích đến của Phương Dĩ, chỉ có thể đi theo cô. Sau khi đến dưới một tòa nhà ở tiểu khu đối diện, Phương Dĩ gọi điện thoại: “Triệu Bình, tôi đến rồi, anh có nhà không? Mở cửa cho tôi.”

Cửa điện tử mở ra, Chu Tiêu nhú mày: “Em tới tìm Triệu Bình?”

“Muốn đi cùng không? Hay là anh đi mua tôm hùm đắt chờ em trước?”

Chu Tiêu đẩy cô vào: “Bớt nói nhảm đi.”

Triệu Khang và bảo mẫu cùng ra ngoài mua thức ăn, trong nhà chỉ có một mình Triệu Bình. Triệu Bình vừa gặp Phương Dĩ liền nói: “Cô còn muốn làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Tôi để cửa mở, Tiểu Khang không có nhà?”

Triệu Bình phớt lờ Phương Dĩ, gật đầu với Chu Tiêu, bảo anh vào ngồi. Phương Dĩ nói nhỏ với Chu Tiêu: “Triệu Bình thiếu tiền anh? Sao khách sáo với anh vậy!”

Chu Tiêu cười nói: “Không, là anh có quá nhiều tiền, bất kể là Denny hay Vưu Tinh Tinh, hay Triệu Bình, nhìn thấy anh đều phải vô cùng khách sáo!”

Phương Dĩ hỏi: “Đúng rồi, món nợ của Denny sao rồi?”

Chu Tiêu còn chưa trả lời, Triệu Bình pha trà quay lại đã mở miệng: “Denny và chồng cô ấy đã ly hôn. Cô quan tâm chuyện này làm gì, còn chưa trả thù đủ?”

Phương Dĩ nói: “Đừng sợ đừng sợ, tôi chỉ quan tâm thôi. Đây là trà gì thế, thơm thật!”

“Cô có chuyện thì nói mau, tôi không rảnh xã giao với cô.” Triệu Bình chỉ rót một ly trà, anh ta đưa trà cho Chu Tiêu. Chu Tiêu quay đầu liền đưa trà cho Phương Dĩ, còn nói khẽ: “Coi chừng nóng.” Phương Dĩ nhấp một ngụm, chép miệng nói: “Trà này không tệ. Nếu anh đừng đầu cơ rượu vang đỏ, đầu cơ trà thế nào?”

Chu Tiêu suy nghĩ một chút: “Cũng được, lát nữa em cho anh một bản kế hoạch.”

Triệu Bình sắc mặt khó coi, ho khan vài tiếng, chậm lại giọng nói, nói với Phương Dĩ: “Tôi còn phải ra ngoài, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Phương Dĩ đặt ly trà xuống, cuối cùng vào chuyện chính: “Xin lỗi, sáng chủ nhật đã quấy rầy anh. Tôi tới là muốn hỏi về vụ tai nạn giao thông năm đó.”

“Tai nạn giao thông?” Triệu Bình nhú mày, “Cô hỏi chuyện này làm gì? Tôi nghe nói Lưu Văn đã được thả, còn có thể có chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi, khi đó anh ở gần hiện trường phát án, thực sự không phát hiện bất kì khác thường nào? Không nhìn thấy cảnh tượng xảy ra ngoài ý muốn? Có thấy được người chết khi đó không? Xung quanh có nhân vật khả nghi khác không?”

Triệu Bình mờ mịt: “Cô hỏi mấy câu này, có quan hệ gì với cô, vụ án của Lưu Văn vẫn chưa xong?”

Phương Dĩ thấy Chu Tiêu bình tĩnh thưởng thức trà, miệng ly vừa vận là chỗ cô mới chạm qua, nghĩ thầm Chu Tiêu quả đúng là không ngại nước bọt của cô, khéo miệng không kiềm được nâng lên, trả lời: “Tôi tò mò ngủ không yên. Anh không cảm thấy loại án oan này có thể lên tin thời sự có thể viết thành kiệt tác sao? Điểm làm văn của tôi luôn rất cao.”

Chu Tiêu bị sắc nước trà, Triệu Bình rút khóe miệng, biết Phương Dĩ cố tình nói như vậy, cũng không truy lý do đến cùng, lười nói nhiều lời thừa với cô, liền nói: “Không có gì khác thường cả. Một con đường vô cùng bình thường, lúc tôi đi qua, đúng lúc nhìn thấy Lưu Văn ngồi vào chiếc xe đó, còn không thấy người chết. Chỉ có điều...”

Phương Dĩ nghiêng về trước: “Chỉ có điều sao?”

“Chỉ có điều, trước khi tôi thấy Lưu Văn, quả thực tôi thấy một người đi đường, quãng thời gian trước tôi từng nói với cảnh sát.”

Cho dù trí nhớ Triệu Bình tốt, chi tiết vụ án mười năm trước đó cũng chưa chắc có thể nhớ rõ. Anh ta chỉ nhớ tối hôm đó tự học về đã rất trễ, anh ta và bạn thân giống như thường ngày đi về nhà như vậy. Khi đó anh ta ở vùng giữa nông thôn và thành phố, con đường đó gồ ghề, còn lâu mới vừa rộng vừa bằng phẳng như bây giờ. Lúc đi tới gần, anh ta thấy một người đi đường trước, cũng không để ý, sau đó mới nhìn thấy chiếc xe bỏ lại kia và Lưu Văn, ngoài một trăm mét chính là người chết. Anh ta cho rằng Lưu Văn chính là người gây tai nạn, một lòng muốn đưa anh ta ra công lý, do đó căn bản không để ý tới người đi đường kia. Cho đến lần cảnh sát lật lại vụ án này, yêu cầu anh ta nhớ lại cẩn thận, anh ta mới nhớ tới. Nhưng một người đi đường có thể chứng minh điều gì. Ở đó là vùng giữa nông thôn và thành thị, rất nhiều người từ ngoài tới, có người đi qua thì có gì lạ.

Phương Dĩ nắm đùi mình, hỏi: “Anh có thấy rõ mặt mũi người qua đường đó không? Khoảng bao nhiêu tuổi?”

Triệu Bình nói: “Là một người đàn ông. Tôi không để ý mặt mũi ông ấy, chắc là một người trung niên.”

Chu Tiêu lặng lẽ nắm bàn tay đặt trên đùi của Phương Dĩ. Mu bàn tay Phương Dĩ ấm áp, cô nhìn anh một cái.

Rời khỏi nhà Triệu Bình, dọc đường Phương Dĩ trầm mặc không nói, Chu Tiêu dắt cô về. Rất nhiều người chỉ thích ánh mặt trời mùa đông, trong lạnh lẽo cảm nhận được sự ấm áp khác với bình thường. Những tia sáng này thấm vào lỗ chân lông, êm dịu lại mềm mại, trêu chọc thân thể họ, khiến người ta hưởng thụ lại quyến luyến. Phương Dĩ đi rất chậm, ngẩng đầu nhìn mặt trời, lúc cảm nhận rõ ràng êm dịu thoải mái, lúc đổi mặt lại nhói mắt, có lẽ đây chính là khoảng cách. Cô vốn đứng ở chỗ thoải mái nhất, có thể lười biếng phơi nắng mỗi ngày, nhưng cô lại cố chấp đi tới đây, mỗi lần đi một bước liền càng gần với sự thật, nhưng sự trông đợi từ trước đã biến chất. Cô sợ đến lúc đó sẽ giống như bây giờ, mặt trời từ đầu đến cuối không có cách nào nhìn thẳng, cuối cùng sẽ tổn thương chính mình.

Phương Dĩ nói: “Tối qua em gọi điện thoại cho bác tài Ngô. Chú ấy là tài xế taxi trước kia, cũng vừa vận là đồng nghiệp cũ của bố em, thời gian trước em từng nhắc với anh.”

Chu Tiêu nghiêng đầu nhìn cô: “Ừ.”

“Em xác nhận với chú ấy thời gian bố em mất tích. Sau khi bố em nghỉ việc, mới đầu bác tài Ngôn vẫn liên lạc với ông ấy, sau đó bố em mới hoàn toàn mất tích, mẹ em đương nhiên cũng mất tung tích. Anh biết rõ cuộc bố em mất tích từ lúc nào không?”

“Mười năm trước, sau khi xảy ra tai nạn giao thông.” Chu Tiêu nói.

Phương Dĩ ngạc nhiên nhìn Chu Tiêu, ngay sau đó cười một tiếng: “Cái gì anh cũng có thể đoán?”

Chu Tiêu nói: “Nói cho anh biết suy đoán của em?”

Phương Dĩ mím môi, nắm chặt tay Chu Tiêu: “Trước đây bố em từng làm tài xế ở tập đoàn Âu Hải, người chết là Quản lý tài chính của tập đoàn Âu Hải. Sau khi người đó chết, bố em đúng lúc mất tung tích. Triệu Bình nói khi đó anh ta từng thấy một người đàn ông trung niên ở hiện trường. Người đàn ông trung niên đó rõ ràng là ai, bây giờ không ai biết, nhưng em biết tất cả đều quá trùng hợp.”

Đối diện đường cái chính là số 338 đường Bảo Hưng. Tòa nhà hai tầng, mỗi tầng sáu gia đình, khi đó bên trong đầy ắp người, bây giờ bên trong trống rỗng. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, chỉ có nó, tựa như bị không khí bắn xoay quanh. Phương Dĩ nói: “Tiểu Khang nói, đêm xảy ra vụ cháy đó cậu ta chạy ra ngoài, từng thấy có người leo tường, sau đó trong nhà liền bốc cháy. Tiểu Khang không giống người bình thường, nhưng

không có nghĩa lời của cậu ấy không có bất kì độ đáng tin nào. Nếu điều cậu ấy nói là thật, vụ cháy đó không phải ngoài ý muốn, cũng không phải kết quả của việc vợ chồng cãi nhau dẫn đến, mà là có người cố ý tạo ra. Đây là mưu sát.”

Tại sao Phương Chí Chiêu đổi tên đổi họ, là ai muốn giết vợ chồng “Phương Đại Hải”?

“Ông ấy mới là người thực sự gây ra vụ tai nạn giao thông đó. Sau khi xảy ra chuyện bỏ trốn, dùng tên giả Phương Đại Hải, năm năm trước vào đây ở, bị người phía sau phát hiện, vì vậy bị người ta giết người diệt khẩu, mẹ em mất tích. Tất cả việc này, toàn bộ có liên quan tới tập đoàn Âu Hải.” Ánh mắt Phương Dĩ rơi vào tòa nhà kia, từng chữ từng câu, nói mạnh mẽ.

Suy đoán của cô không có căn cứ ủng hộ, “người qua đường” quan trọng nhất kia, Triệu Bình cũng không thấy rõ. Về đến nhà, Chu Tiêu mở điều hòa ấm áp, rót một ly nước nóng cho Phương Dĩ, nói: “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cảnh sát sẽ điều tra tai nạn giao thông. Trên thế giới nào có nhiều vụ mưu sát vậy. Em tưởng đang quay phim?”

Phương Dĩ không nói câu nào uống nước, uống xong nửa ly mới nói: “Trên thế giới cũng không có trùng hợp như vậy. Triệu Bình không thấy rõ người qua đường đó. Anh đã quên, hiện trường phát án lúc đó còn một người chứng kiến?”

Chu Tiêu nhú mày: “Còn người chứng kiến?”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Thái Đào Kiệt, bây giờ ở Mỹ, không có liên lạc với bạn học cũ trước đây. Năm đó anh ta và Triệu Bình là bạn thân, đêm đó cũng là người đi cùng anh ta.”

Biến người mệnh mông, muốn tìm được một người cách xa nơi đất khách quê người, hoàn toàn không dễ như lý luận suông. Phương Dĩ cũng không nóng lòng xác định thân phận “người đi đường” đó, cô cũng không làm xáo trộn mục đích của mình. Người cô muốn tìm tên Thẩm Chiêu Hoa, là mẹ cô. Nếu tất cả manh mối đều gắn bó chặt chẽ với tập đoàn Âu Hải, vậy đương nhiên cô phải bắt đầu từ tập đoàn Âu Hải, đi thăm dò tung tích Thẩm Chiêu Hoa.

Buổi tối lại đến thời gian gọi điện thoại, Phương Dĩ đứng giờ khóc lóc kể lể: “Chị, em vừa lạnh vừa đói.”

Đại Phương hỏi: “Không có tiền mua quần áo mùa đông?”

“Chị, chị hiểu em!”

Đại Phương thề: “Chị thực sự không hiểu em!”

Phương Dĩ ngã vào sofa: “Chị, bây giờ em có tiền lương rồi, nhưng tiền lương không đủ mua quần áo. Nửa tháng nay em chỉ mặc một cái áo lông, đều đã thiu rồi.”

Đại Phương nói: “Anh rẽ em nói không được nuông chiều em nữa. Thiếu quần áo tự giải quyết, hoặc em về nhà lấy!” Dừng một chút, không nhận được nói, “Bong Bống cũng hiểu chuyện hơn em!”

Phương Dĩ đối mặt với sự máu lạnh vô tình của Đại Phương, đau lòng tột đỉnh. Chu Tiêu chuẩn bị cơm tối xong, xách cô lên từ sofa: “Quần áo em thiu? Để anh gửi thử!”

Chu Tiêu không dùng mũi ngửi, anh dùng miệng hôn. Phương Dĩ trốn anh, kêu: “Cổ nhột, anh đi ra đi ra. Làm cơm xong chưa?”

Chu Tiêu kéo cô vào lòng: “Em trừ áo đến thì đưa tay cơm đến thì há mồm, còn có thể làm gì? Cả ngày lừa gạt gian lận đòi tiền chị em, thiếu tiền thật? Anh cho em một cái thẻ?”

Phương Dĩ nói lời chính nghĩa: “Anh coi em là người nào, có chết em cũng sẽ không đòi tiền của anh! Tuần trước em nhìn trúng một cái áo khoác trên Taobao, để trong giỏ mua đồ, anh có rảnh chụp xuống giúp em là được.”

Chu Tiêu cười lớn, kéo cô đi ăn cơm: “Ăn cơm xong hăng nói!”

Sau khi ăn xong Phương Dĩ bưng laptop của Chu Tiêu quét Taobao, la to: “Em cũng mua chút đồ ăn cho Tiểu Tước? Anh có muốn mua chút gì không?”

“Tiểu Tước không cần em bận tâm, anh thiếu quần lót!” Chu Tiêu la trong toilet, “Em lấy quần lót cho anh!”

Phương Dĩ nói: “Em lên lầu, anh tự ra lấy, không ai nhìn lên!” Nói xong cô nhanh chóng chuẩn bị, chạy đến lầu vừa mở cửa, liền nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đuổi theo, nháy mắt có người túm cánh tay cô. Phương Dĩ thấy Chu Tiêu khóa thân trước mặt, vội vàng nhắm mắt: “Em không thấy gì cả!” Lại lên hé mắt, liếc về phía thân dưới Chu Tiêu.

Chu Tiêu nói: “Thất vọng sao? Anh đây liền lấy khăn tắm ra?”

Phương Dĩ lại nhắm mắt: “Em không có suy nghĩ không an phận với anh!”

Chu Tiêu bật cười, kéo cô vào nhà, quen thuộc đi tới phòng ngủ của cô nằm xuống, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: “Hưởng thụ Chủ nhật thật tốt, mở máy tính, chúng ta xem phim!”

Phương Dĩ nói: “Anh mặc quần áo vào trước!”

“Anh trở lại nguyên trạng.”

“Em sợ anh lạnh.”

“Vây em tới cho anh ấm áp.”

Phương Dĩ nói: “Em vừa hết cảm, không muốn vào bệnh viện nữa.”

“Vừa hết cảm có thể sinh ra kháng thể!” Chu Tiêu không muốn nói nhảm, một tay kéo Phương Dĩ lên giường, ôm cô, hôn trán cô, hôn mắt cô, lại hôn mũi cô, cuối cùng đi tới môi, dường như hôn không đủ, hôn đến khi Phương Dĩ đỏ mặt tía tai, rất lâu mới đành hoàng mở máy tính xem phim. Phương Dĩ rụt trong chăn, mặc cho Chu Tiêu ở trần xem phim. Chu Tiêu nói: “Rất lạnh đó.”

Phương Dĩ nói: “Ừ.”

“Thực sự rất lạnh đó.”

“Em biết.”

“Tin thời sự quốc tế năm ngoái, có người lạnh đến chết cứng.”

Phương Dĩ nói: “Anh trở lại nguyên trạng.”

“Chờ anh ấm lên sẽ trở lại nguyên trạng!” Chu Tiêu dùng sức kéo chăn ra, nhanh nhẹn chui vào. Phương Dĩ đá anh đi, Chu Tiêu nắm chân cô, cột nhả ôm cô, vừa hôn cô vừa nói, “Ngoan, xem phim đành hoàng.”

Phim chỉ hai tiếng, Chu Tiêu ở cả đêm. Phương Dĩ không chịu nổi ngủ mất, lúc thức dậy chỉ thấy Chu Tiêu đã mặc quần áo vào, ngồi xếp bằng ở một bên giường nhìn cô chăm chăm. Phương Dĩ ngáp: “Anh làm gì thế? Ngồi thiền sáng sớm?”

Chu Tiêu lắc đầu: “Anh đang làm một chuyện có ý nghĩa.”

Phương Dĩ ngái ngủ: “Anh muốn thoát xác thành tiên?” Dừng một chút, “Nhưng không có sấm sét, anh vẫn chưa độ kiếp.”

Chu Tiêu nói: “Không phải em nói anh không thể đẻ trứng sao?”

“Hả?” Phương Dĩ rớt cuộc mở mắt, nhú mày nói, “Anh có thể đẻ trứng?”

Chu Tiêu nhếch môi, hơi xê dịch một chút. Lúc này Phương Dĩ mới phát hiện anh đang “luyện thần công”, giữa hai chân đang xếp, loáng thoáng có vài thứ lộ ra ngoài. Phương Dĩ bò qua, ngày càng gần, ngày càng rõ, cô “phì” một tiếng, lăn lộn trên giường: “Anh đẻ trứng rồi!”

Chu Tiêu móc trứng gà để ở giữa ra, trịnh trọng nói: “Có phải em quên gì rồi không?”

Phương Dĩ bò dậy, ôm cổ anh vừa cười vừa hôn: “Cảm ơn cảm ơn!”

Chu Tiêu nhếch khóe miệng, ôm eo cô: “Đừng kịch liệt thế, sẽ đẻ bể trứng gà.”

43. Chương 43: Bong Bóng Tối

Phương Dĩ dùng trứng Chu Tiêu “để” chiên ốp la cho anh ăn, thực sự cảm nhận được ý nghĩa sâu xa của “tự để tự tiêu”. Chu Tiêu ăn trứng chiên xong, nói: “Đưa em đi làm?”

Phương Dĩ soi gương chải tóc trong toilet: “Không cần, đi xe buýt cũng rất tiện, đi tới tiểu khu bên kia rồi đi một quãng đường ngắn. Tên Lửa tiết kiệm nói anh không làm việc đảng hoàng mê muội nữ sắc.”

“Nữ sắc? Nữ sắc của ai?” Chu Tiêu đi tới, ôm lấy Phương Dĩ từ phía sau, “Em có nữ sắc?”

Phương Dĩ nheo mắt, làm ra vẻ quỵn rũ nghịch mái tóc dài một chút: “Anh nói đi?”

Chu Tiêu cười hôn cô một cái thật mạnh: “Thật xinh đẹp!”

Phương Dĩ có gương mặt khá, lúc mặc váy trang điểm rất có mùi vị phụ nữ. Đồng nghiệp nam vốn sinh lòng mến mộ cô, lại từ từ quỵn gối dưới sự cởi mở của cô, gọi anh xưng em với cô, chỉ có một người khác biệt u mê không tỉnh ngộ, lúc nào cũng lầy lòng như có như không. Buổi biểu diễn trong hội nghị thường niên yêu cầu các bộ phận đều đưa ra một tiết mục, Phương Dĩ làm trong phòng Marketing là nữ sinh có gương mặt xuất chúng nhất, việc đáng làm thì phải làm trở thành nhân vật chính. Đồng nghiệp nam u mê không tỉnh ngộ chủ động xin đi, yêu cầu hợp tác biểu diễn hợp xướng hoặc nhảy Tango với Phương Dĩ. Phương Dĩ tan làm, đang định đi tới trạm xe buýt, nghi hoặc nói: “Hợp xướng? Nhảy Tango? Tôi đã quyết định tiết mục rồi.”

Đồng nghiệp nam hỏi: “Quyết định rồi? Là tiết mục gì?”

Phương Dĩ nói: “Tôi có thể trèo lên một cây đại thụ trong vòng năm giây!”

“Hả?”

“Tôi đã phác thảo kiểu đoạn* xong, hóa trang thành con khỉ trèo lên cây, sau đó hái trái trên cây xuống, mở trái ra liền có một biểu ngữ xuất hiện, trên mặt viết lời chúc phúc tập đoàn cùng lời khen tặng Chủ tịch. Thế nào?”

*Kiểu đoạn: dùng để chỉ việc mượn (hoặc tham khảo) những tình tiết hoặc những đoạn ngắn đặc sắc trong những bộ phim điện ảnh kinh điển.

Đồng nghiệp nam nói: “Ý kiến hay. Đúng rồi, tôi có việc, đi trước nhé. Bye bye!”

Phương Dĩ vẫy tay với anh ta: “Ngày mai gặp nha. Nếu anh muốn tham gia diễn, tôi sẽ bảo họ làm thêm một bộ quần áo khỉ!”

Đồng nghiệp nam nói phía xa xa: “Không cần đâu, cột sống tôi không tốt ——”

Phương Dĩ cười ngả nghiêng ngả ngửa, đột nhiên nghe thấy trong tiếng cười của mình xen lẫn một âm thanh khác không thuộc về cô. Cô quay đầu tìm, vừa nhìn liền thấy Đồng Lập Đông đang đứng trước tiệm đồ uống, tay cầm đồ uống nóng.

Đồng Lập Đông cười không dừng được: “Cô cũng biết mình là khỉ?”

Phương Dĩ dùng cười: “Rõ ràng tôi đang hù anh ta, cái này anh cũng không nhìn ra?”

“Không nhìn ra, tôi tưởng cuối cùng cô nhận rõ bản thân.” Chân Đồng Lập Đông bình phục rất tốt, đi đã không còn đáng ngại, mặc một chiếc áo khoác dài màu nâu đậm, ngọc thụ lâm phong*, có vẻ đạo mạo. Anh lắc lắc cả phê nóng trong tay, cười hỏi, “Uống không, tôi mời cô?”

*Ngọc thụ lâm phong: hình dung người phong độ tiêu sái, dung mạo tú mỹ.

“Không cần. Chân anh không sao rồi?”

Đồng Lập Đông xoay chân một cái, nói: “Không sao rồi. Cô về nhà à? Chu Tiêu không tới đón sao?”

“Tôi đi xe buýt.”

“Tôi đưa cô, tiện đường.”

“Sao anh biết tiện đường, lại muốn đi tìm Chu Tiêu?”

Đồng Lập Đông gật đầu như ngầm thừa nhận: “Cậu ta vẫn chưa đánh giá rượu vang đỏ tôi đưa lần trước, lần này để cậu ta bình luận một chút!”

Có người tiết kiệm tiền xe thay Phương Dĩ, Phương Dĩ cầu còn không được, sau khi lên xe cô vừa chà tay vừa hà hơi. Đồng Lập Đông chú ý tới vị trí cổ tay gần mu bàn tay cô dán một miếng băng, hỏi cô: “Sao tay bị thương vậy?”

Phương Dĩ nói: “Lần đó cứu anh bị trầy.” Mấy ngày kế tiếp, phần lớn vết thương đã biến mất, vết trầy trên mu bàn tay hơi sâu, ngày thường Phương Dĩ lại không chú ý, bởi vậy đến giờ vẫn chưa khỏi.

Đồng Lập Đông không khỏi liếc nhìn cô một cái, nói: “Nếu cô không chạy lung tung thì cũng sẽ không bị thương.” Nghĩ đến đêm đó cô cố ra vẻ kiên cường giọng nghẹn ngào, sau đó nằm dưới đất tổn sức chín trâu hai hổ kéo anh lên, dừng một chút, Đồng Lập Đông lại thêm một câu, “Bất kể thế nào, tôi thực sự nợ cô một lần. Cảm ơn rất nhiều.”

Đồng Lập Đông không báo trước đã tới ăn chùa, Chu Tiêu không tình nguyện lắm, nói: “Cơm nấu thiếu.”

Đồng Lập Đông nói: “Không sao, gần đây sức ăn của tôi nhỏ.”

Phương Dĩ kéo Chu Tiêu vào bếp, mở nồi cơm điện ra nhìn một cái: “Anh nói dối, cơm nhiều thế này mà. Làm gì vậy, anh ta chính là anh em của anh.”

Chu Tiêu hỏi: “Tình bạn của em với cậu ta tốt như vậy từ lúc nào? Trước kia em còn thấy cậu ta không thuận mắt!”

“Nói sao thì anh ta cũng bị thương vì em. Có quan hệ tốt với cảnh sát nhân dân, luôn luôn không sai.”

Chu Tiêu cười nhạt, hỏi: “Sao cậu ta lại đưa em về?”

Phương Dĩ huých huých cánh tay anh, như cười như không: “Anh cũng ăn loại giấm này? Giờ tan làm đúng lúc gặp được, anh ta nói muốn tới uống rượu vang đỏ.”

Cơm tối có cua, Phương Dĩ ăn đến quên hết tất cả, vừa ăn vừa khoe khoang mình bản lĩnh nhanh nhẹn, leo núi trèo tường không có gì không làm được, “Nếu không sao em có thể cứu cảnh sát Đồng lên?”

Chu Tiêu nói: “Cho nên em muốn biểu diễn con khỉ hái đào trong hội nghị thường niên?”

Phương Dĩ sửa đúng: “Hương này hình như không đúng.”

Chu Tiêu biết rõ còn hỏi: “Sao không đúng? Chẳng lẽ đào không mọc trên cây?”

Đồng Lập Đông không chen lời vào, ăn cơm xong ngồi chờ Chu Tiêu lấy rượu vang đỏ. Phương Dĩ cần nhẩn dọn bàn ăn, Đồng Lập Đông vểnh tai lắng nghe mới hiểu cô đang nói: “Không ăn đủ mà, không ăn đủ mà.” Đột nhiên cô la lớn, “Chu Tiêu, ngày mai em vẫn muốn ăn cua!”

Chu Tiêu ở tử rượu bên kia trả lời: “Chỉ biết ăn uống chùa, trả tiền!”

Phương Dĩ ném rác lên bàn, rảo bước chạy tới, đoạn đối thoại loáng thoáng truyền tới tai Đồng Lập Đông, “Chu Tiêu Chu Tiêu, ăn cua!”

“Không!”

“Chu Tiêu, cua!”

“Em mới là cua!”

“Cua, em rửa chén cho anh.”

“Chén một tuần em bao hết?”

“Tay em vẫn chưa lành mà, không thể đựng nước.”

Chu Tiêu cười nhạt: “Đừng tưởng anh không biết em cố ý dán băng cá nhân giả vờ đáng thương. Tối qua anh nhân lúc em ngủ đã thấy rõ ràng!”

Phương Dĩ trầm mặc, Đồng Lập Đông biết mình cũng bị lừa.

Uống xong rượu vang đỏ đi ra, đã hơn chín giờ, Đồng Lập Đông không tìm tài xế. Anh lái xe một vòng trên đường, nhìn thấy từng cặp tình nhân bên đường chỉ tiếc không thể dính vào nhau nói cho cả thế giới biết họ là một đôi, không khỏi oán thăm một hồi. Suy nghĩ một chút, anh dừng xe bên ngoài cửa hàng, đi thẳng vào, sau khi đi ra trong tay có thêm một túi giấy nhỏ tinh xảo.

Đồng Lập Đông vừa đi, Chu Tiêu liền kéo Phương Dĩ ngồi xuống sofa chơi game. Hai người chiến đấu kịch liệt tới nửa đêm, Phương Dĩ tức giận Chu Tiêu không biết thương hương tiếc ngọc. Chu Tiêu ôm lấy cô: “Anh đây sẽ tới thương hương tiếc ngọc!”

Phương Dĩ đẩy anh ra, cười lớn kêu la chạy lên lầu. Lần này cô khóa cửa nhanh, Chu Tiêu không thể xông vào. Nhưng hôm sau cô mở mắt, lại thấy bên gối có thêm một cái đĩa nhỏ, trên đĩa nhỏ để một cái trứng ốp la hình trái tim. Phương Dĩ chạy tới phòng khách nhìn một vòng, không tìm được người. Cô lại chạy tới ban công, quả nhiên nhìn thấy Chu Tiêu đang tập thể hình.

Phương Dĩ la: “Trứng hôm nay anh để?”

Chu Tiêu vừa làm vận động bắp tay, vừa trả lời: “Đúng, ăn ngon không?”

Phương Dĩ đã nhét trứng ốp la vào miệng: “Ăn ngon!”

Chu Tiêu cười: “Em vẫn chưa đánh răng? Không vệ sinh!”

Phương Dĩ có qua có lại cũng chiên hai cái trứng ốp la hình trái tim cho Chu Tiêu, còn nấu một nồi cháo cho anh. Chu Tiêu tắm xong đi ra, ăn bữa sáng nóng hổi, khen cô: “Thật hiểu chuyện!”

Phương Dĩ hôn anh một cái: “Em đi làm đây!”

Chu Tiêu cũng hôn cô: “Ngoan một chút, tan làm đừng tùy tiện ngồi xe của người đàn ông khác. Chỗ anh có xe thể thao cho em dùng.”

Mỗi buổi sáng Chu Tiêu tặng Phương Dĩ một quả trứng, thường thay đổi thành nhiều kiểu, có lúc là trứng gà sống, có lúc là ốp la, có khi là trứng luộc, có khi là bánh cuộn trứng. Buổi tối anh hỏi Phương Dĩ: “Còn giận không?”

“Trứng gà thôi, còn trứng vịt thì sao?”

Thế là hôm sau, bên gối Phương Dĩ lại có thêm một quả trứng vịt. Cô dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút lại thấy cảm động, vì vậy buổi tối Chu Tiêu ôm một đồng quà vặt và bia muốn lên chỗ Phương Dĩ xem đấu bóng, Phương Dĩ cũng không từ chối. Tỉ số trận đấu quyết liệt, Phương Dĩ xem còn kích động hơn Chu Tiêu. Chu Tiêu nhét bắp rang vào miệng, ngăn người nhìn Phương Dĩ nhảy tưng tưng trên giường. Phương Dĩ dùng sức nắm anh một cái: “Mau la đi, đừng giống như khúc gỗ vậy!”

Chu Tiêu lấy lại tinh thần, từ trên giường đứng lên, nhảy cùng Phương Dĩ, cuối cùng cười đến mức ngã xuống, ôm lấy cô hôn môi cô, chẳng mấy chốc tay đã không đứng đắn, Phương Dĩ mở miệng: “Em có một loại... ảo giác anh đang gọi chị em...”

Chu Tiêu trong nháy mắt không có sức, chôn ở cổ cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu khốn kiếp!”

Phương Dĩ đỏ mặt tía tai cười trộm: “Đại khốn kiếp!”

Không biết có phải tối qua Phương Dĩ miệng mắm muối không, hôm sau, ác mộng của Chu Tiêu trở thành sự thật.

Mặt trời lên cao, Chu Tiêu mới thức dậy, mắt lim dim trong朦胧 lung, chỉ thấy “Phương Dĩ” tóc xoăn gọn sóng, đeo kính, ăn mặc nho nhã, đứng ở đầu giường nhìn anh. Chu Tiêu lập tức tỉnh táo: “Cô...” Nói chưa xong, đột nhiên phát hiện bên gối có hơi thở ấm áp và hơi nóng, anh di chuyển con người, cuối cùng thấy bên gối có thêm một gương mặt tròn nhỏ, đôi mắt vừa tròn vừa lớn trên gương mặt tròn nhỏ đang nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, Chu Tiêu bật ngồi dậy.

Bong Bóng che mắt, lời trẻ nhỏ không kiêng dè nói: “Xấu hổ xấu hổ xấu hổ xấu hổ, chú không mặc áo không mặc quần, xấu hổ xấu hổ!”

Chu Tiêu kéo chăn lên, hạ giọng nói: “Chú mặc quần!”

Bong Bóng buông tay ra, trợn to mắt: “Cho cháu xem!” Nói xong liền muốn chui vào trong chăn.

Đại Phương hoa mắt choáng váng đầu, thấy Phương Dĩ đứng ở cửa phòng ngủ muốn chuồn đi, lạnh lùng quát: “Đứng lại!” Xách cô sang phòng ngủ phụ bên cạnh, nói lời thâm thía tiến hành giáo dục. Nửa tiếng sau hai người đi ra từ phòng ngủ phụ, chỉ thấy kiểu tóc Chu Tiêu trong lộn xộn có trật tự, đã mặc áo vào, quần dài vẫn còn trong tay anh, Chu Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ: “Chú muốn mặc quần!”

Bong Bóng ôm đùi anh, ngứa đầu nói: “Chờ cháu nhổ lông xong rồi mặc!”

Sáng sớm thứ Bảy, nhà Phương Dĩ gà bay chó sủa, Bong Bóng đuổi theo Chu Tiêu muốn nhổ lông chân. Đại Phương bưng bữa sáng ra, liếc mắt nhìn hai người chơi âm ỉ không ngớt, nói với Phương Dĩ: “Em nói em không có quần áo mặc, chị đặc biệt mang tới cho em, kết quả em để chị thấy cái này? Lần trước là thế này, lần này vẫn như vậy, em giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng!”

Phương Dĩ nói sang chuyện khác: “Lần này chị tới bao lâu, xin nghỉ cho Bong Bóng rồi sao?”

“Em không cần để ý đến Bong Bóng, quản bản thân em cho tốt trước đi!”

Đại Phương không vui, Phương Dĩ không sống yên lành được, vắt hết óc nói sang chuyện khác, ngay cả cuộc hẹn cuối tuần cũng hủy, đặc biệt dẫn Bong Bóng đến công viên trò chơi chơi. Chu Tiêu đi cùng, toàn bộ hành trình phục vụ ột mình Bong Bóng. Đại Phương rơi vào cả người thoải mái, cuối cùng có sắc mặt tốt: “Nhìn như vậy, Chu Tiêu thực ra cũng không tệ lắm.”

Phương Dĩ oán thăm việc Chu Tiêu nịnh bợ, mặt thản nhiên đưa một ly ca-cao nóng cho Đại Phương. Đại Phương uống ca-cao nóng hỏi: “Vẫn chưa tìm được bà ấy? Có tin tức gì không?”

Phương Dĩ nói tắt cả chuyện gần đây điều tra được cho Đại Phương, Đại Phương không dám tin: “Không có khả năng lắm...”

Phương Dĩ nói: “Chỉ là suy luận của em, Chu Tiêu cũng nói không có khả năng.”

Đại Phương nhíu mày: “Tiếp theo em còn muốn làm gì? Chi bằng cứ quên nó đi, tra tới tra lui từ đầu đến cuối không có manh mối gì.”

“Em đã có một ý tưởng.”

“Ý tưởng gì?”

Phương Dĩ nghịch tóc một chút, quay đầu nhìn thẳng Đại Phương: “Chị từng xem ảnh mẹ, chị thấy em và mẹ giống nhau mấy phần?”

Đại Phương sững sốt.

44. Chương 44: Lấy Giả Đánh Tráo

Trong tay Phương Dĩ có một tấm ảnh cũ của Thẩm Chiêu Hoa chụp vào những năm chín mươi, Thẩm Chiêu Hoa trong ảnh để tóc dài lộn to, mặc một chiếc váy màu vàng, vai có miếng lót, váy dài không tới đầu gối, đeo kính râm trang trí trên đỉnh đầu, môi đỏ mọng xinh đẹp, tư thế rất thu hút. Ảnh chụp cũ, dấu vết hơi loang lổ. Mấy năm trước Phương Dĩ đặc biệt đến tiệm chụp ảnh ép plastic cho nó. Đây là tấm ảnh duy nhất Thẩm Chiêu Hoa để lại, ảnh còn lại đều bị bà ngoại Phương Dĩ đốt bỏ. Bây giờ nghĩ lại, bà ngoại Phương Dĩ vô duyên vô cớ đốt những tấm ảnh này, đủ thấy trước đây bà hận con gái mình rất nhiều, Phương Dĩ lại chưa bao giờ nhận ra.

Phương Dĩ mở vali, lấy tấm ảnh ra từ trong lớp khóa kéo, nói: “Khi đó em tham gia trại hè, để khoa khoang dung mạo xinh đẹp của mẹ với bạn nên lén mang một tấm ảnh theo, không ngờ cuối cùng chỉ còn lại tấm ảnh này. Chị xem, vài chỗ trên mặt bị xước trắng rồi. Trước đây để dưới kính bàn học, ai biết sẽ bị dính.”

Chu Tiêu dẫn Bong Bóng ra sân sau chơi dụng cụ tập thể dục, trên lầu chỉ có hai người Phương Dĩ và Đại Phương. Đại Phương liếc mắt nhìn tấm ảnh, nhẹ nhàng sờ đầu Phương Dĩ. Phương Dĩ không hề giữ đồ, đồ chơi cụt tay gãy chân, vớ lúc nào cũng mất một cái, vở học bị cô kẹp trong phế liệu bán, đồ trang

trí nhỏ yếu tha thiết bị chính cô đụng bể. Tấm ảnh cũ này được cô giữ gìn hơn mười năm, qua tay nhiều người nhiều thành phố, từ đầu đến cuối ở bên người cô, cho dù đã hư hại, cô còn hao tổn tâm trí đi phục hồi. Đại Phương thấy tấm ảnh này không chỉ một lần, chưa bao giờ coi ra gì. Không biết bao nhiêu ngày đêm, Phương Dĩ lại vuốt ve tấm ảnh này ngẩn người. Trước đây Đại Phương sơ sót, bây giờ chợt xuất hiện lại trong đầu, Phương Dĩ nhớ Thẩm Chiêu Hoa, không phải đột nhiên, không phải một sớm một chiều, mà là từ năm cô tám tuổi đến bây giờ, chưa từng đứt đoạn. Vì vậy cô mới cố chấp như thế, nhất định muốn tìm sự thật, nhất định muốn gặp lại mẹ.

Phương Dĩ mượn đồ trang điểm của Đại Phương, chạy vào toilet một tiếng, lúc Chu Tiêu ôm Bong Bóng lên lầu, Phương Dĩ vẫn chưa ra. Bong Bóng mắt đỏ ngầu, duỗi tay muốn Đại Phương ôm: “Mẹ, không thấy vệt vệt nữa...”

Đại Phương đón lấy cô bé, dỗ nói: “Ừ ừ, vì không thấy chúng nên con khóc sao?”

Bong Bóng đau lòng nói: “Con còn mang rất nhiều quần lót...”

Chu Tiêu hỏi: “Quần lót?”

Đại Phương giải thích: “Nó biết lần này tới, đặc biệt gói hết tất cả quần lót của nó, nói muốn thay giặt cho con gà mái kia.”

Chu Tiêu thầm nghĩ con của họ sau này tuyệt đối không thể để cho Phương Dĩ dạy, nếu không đứa bé đó nhất định sẽ đi lên một con đường cùng.

Mười phút sau, rốt cuộc Phương Dĩ ra khỏi toilet trong tiếng đập cửa của Bong Bóng, Bong Bóng tức giận nói: “Cháu muốn ị, cháu muốn ị. Tiểu Phương, cháu muốn ị lên giường đi ——” Cửa mở ra, cô bé ngẩng đầu lên, tiếng dừng lại.

Chu Tiêu và Đại Phương đồng thời nhìn về phía Phương Dĩ. Phương Dĩ hỏi: “Thế nào, nhận ra em không?”

Chu Tiêu không dám nhìn thẳng: “Cái này của em...” Ngó không ra ngó khoai không ra khoai, không ra người không ra quỷ, làm được loại trình độ này cũng cần cảnh giới nhất định. Nhưng Phương Dĩ vẫn là Phương Dĩ, ánh mắt linh động, nụ cười rục rịch, khoảng hai mươi tuổi, bất kể bối tung mặt mình thế nào, từ đầu đến cuối không xóa đi được hơi thở khoe khoang của tuổi trẻ.

Phương Dĩ mất mát: “Không giống? Không hề giống? Không giống mẹ?”

Chu Tiêu sững sờ, Đại Phương nói: “Không giống.”

Phương Dĩ ngũ quan giống mẹ, nhưng khí chất tuổi tác chênh lệch quá nhiều, bất kể thế nào cũng hóa trang không ra ý vị của Thẩm Chiêu Hoa.

Cô suy nghĩ rất rõ ràng, tất cả người và việc đều liên quan đến Âu Hải, phía sau hoặc có bàn tay đang đẩy cô tiến từng bước về trước, hoặc thực sự chỉ là cơ duyên trùng hợp, tóm lại tất cả không thể tách khỏi tập đoàn Âu Hải. Lúc đầu cô nói dối mình là Đại Phương, muốn dụ mẹ xuất hiện, bây giờ cô phải đổi sách lược, dùng “Thẩm Chiêu Hoa” để dụ người biết chuyện xuất hiện. Người biết chuyện này có thể là bạn cũ, cũng có thể là kẻ thù, cũng có thể là bàn tay thúc đẩy phía sau.

Buổi tối Đại Phương và Bong Bóng ngủ trong phòng ngủ của Phương Dĩ. Phương Dĩ đến nhà Chu Tiêu tìm chăn bông, nói: “Chị em thích làm kiểm tra đột kích. Anh nói nếu em không tìm chăn bông cho chị ấy, có phải chị ấy sẽ ngoan ngoãn về không?”

Chu Tiêu chỉ trích cô: “Em đối xử như vậy với chị gái có lòng mang quần áo tới cho em?”

Phương Dĩ trừng anh: “Em đây là đau lòng chị ấy. Bỏ đi, hôm nay tạm một đêm trước, ngày mai em tìm khách sạn cho họ.”

“Tiền ở khách sạn có thể mua rất nhiều quần áo mùa đông.” Chu Tiêu ôm chầm cô, cười nói, “Chi bằng em ở chỗ anh, phòng ngủ của em thì để cho chị em dùng.”

Phương Dĩ cười híp mắt nói: “Coi chừng chị em thả Bong Bóng cắn anh!” Lại khen Chu Tiêu, “Biểu hiện của anh hôm nay không tệ, bé con nít có một tay. Chị em lặng lẽ khen anh với em.”

Chu Tiêu kêu gọi: “Chuyện này còn phải nói, anh có kinh nghiệm bế con nít.”

“Hả? Anh có con?”

Chu Tiêu gãi gãi cằm cô: “Nào, con ngoan, có cần bố phục vụ con tắm không?”

Phương Dĩ đẩy tay anh ra, Chu Tiêu cười lớn, lại nghiêm túc nói: “Em muốn hóa trang thành dáng vẻ mẹ em, quả thực quá hảo huyền!”

Phương Dĩ nhún mày, nói: “Có gì hảo huyền? Bắt đầu từ ngày chú Khôn xuất hiện, mỗi ngày em đều suy nghĩ hảo huyền. Mẹ em còn sống, em thực sự sợ đây là suy nghĩ hảo huyền của em. Em nhớ lúc nhỏ em từng tưởng tượng, ngoài Trái đất là vũ trụ, vậy ngoài vũ trụ là gì, có phải là một hộp đồ chơi không? Vũ trụ và Trái đất đều ở trong một hộp đồ chơi, có một người đang chơi cái hộp này, nhưng người này lại ở đâu? Bây giờ em chợt nghĩ, có phải tất cả những chuyện này là một hộp đồ chơi, có người điều khiển tất cả mọi chuyện không? Sự xuất hiện của chú Khôn, sự xuất hiện của bác tài Ngô, sự xuất hiện của Triệu Bình, tất cả những điều này, có phải quá trùng hợp rồi không? Có phải có người dẫn em tới đây, cho em xem một chút gì không?” Phương Dĩ không chớp mắt nhìn Chu Tiêu chằm chằm, nói, “Em suy nghĩ hảo huyền hóa trang thành mẹ em, không vì cái gì khác, em chỉ muốn nói cho người đó biết, Thẩm Chiêu Hoa đã trở lại!”

“Thẩm Chiêu Hoa” đã trở lại, người tới không có ý tốt, tất cả đầu trâu mặt ngựa, tất cả ma quỷ núp trong bóng tối không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tất cả có thể xuất hiện!

Không biết có phải Chu Tiêu bị giọng nói lạnh buốt khác thường của Phương Dĩ dọa hay không, ngần ra chốc lát mới nói: “Suy nghĩ hảo huyền của em, không phải không làm được.”

Phương Dĩ kinh ngạc vui mừng: “Anh có ý tưởng?”

“Có.” Đột nhiên Chu Tiêu hỏi, “Số điện thoại di động của anh là số mấy?”

“Hả?”

Chu Tiêu nheo mắt: “Không biết? Bây giờ thuộc số di động cho anh. Anh muốn em thuộc nằm lòng, nằm mơ cũng nhớ số di động của anh.”

Trong lòng anh canh cánh chuyện Phương Dĩ không nhớ số di động của anh cho đến bây giờ, Phương Dĩ thậm chí trách anh nhỏ mọn, xem số một lần, nhanh nhẹn lại thuộc một lần. Chu Tiêu lười biếng dựa vào sofa, cắn táo nói: “Đầu giường ánh trăng rọi (1), câu tiếp theo.”

“Ngõ mặt đất phủ sương (2)!”

(1), (2): nằm trong bài thơ “Tình dạ tứ” của Lý Bạch, bản dịch của Tương Như.

“Cây lúa giữa ban trưa (3).”

“Mồ hôi ngoài ruộng đổ (4)!”

(3), (4): nằm trong “Khúc giang nhị thủ” của Lý Thân, bản dịch của Lê Nguyễn Lưu.

“Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước (5).”

“Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây (6)!”

(5), (6): nằm trong bài thơ “Vọng Lư sơn bộc bố” của Lý Bạch, bản dịch của Tương Như.

“Số điện thoại di động của anh!”

“... Hả?” Phương Dĩ cắn ngón tay, giả vờ không nghe thấy, quay đầu đi nói, “Tiểu Tước đói chưa, em đi cho nó ăn!”

Hôm sau, Chu Tiêu dẫn Phương Dĩ, Đại Phương và Bong Bóng đi ra ngoài.

Bong Bóng ngồi trong xe vui vẻ, kêu gào hưng phấn, la to: “Mẹ ơi, con muốn cái xe này, con muốn đổi xe!”

Đại Phương nói: “Chờ con lớn rồi đổi xe.”

Bong Bóng nói với Chu Tiêu: “Chú Chu Tiêu, cháu muốn đổi xe với chú. Xe của cháu rất đẹp, là màu đỏ chót đỏ.”

Chu Tiêu nói: “Chú ngại xe cháu bé, cảm ơn lòng tốt.” Nghiêng đầu trông Phương Dĩ một cái, “Khổng chế khổng chế nó, đừng để nó ngồi lật xe anh!”

Phương Dĩ cười hì hì lấy di động ra, quay đầu nhắm Bong Bóng, kêu: “Một, hai, ba!”

Bong Bóng xòe tay kiểu cây kéo: “Cheese (7)!”

Phương Dĩ tiếp: “Một, hai, ba!”

Bong Bóng nâng má: “Smile (8)!”

(7), (8): Ở đây là những từ tiếng Trung đọc để chụp ảnh, dạng giống như cheese, smile nên mình dùng hai từ này thay thế.

Chu Tiêu cười ngất, cuối cùng trong đủ kiểu chụp ảnh của Bong Bóng, bình yên đến một cao ốc.

Tầng tám cao ốc là một salon tóc nổi tiếng, danh viện (9) trong thành phố thường đến đây chiếu cố, ngôi sao hàng hiệu cũng là khách quen ở đây. Chu Tiêu vừa xuất hiện, lập tức có nhà tạo mẫu tóc cười đi tới: “Gilbert, sao hôm nay có thời gian tới đây vậy?”

(9) Danh viện: là cách gọi cung kính dành cho người phụ nữ có thân phận có địa vị.

Phương Dĩ nghi hoặc: “Ca Du Bằng (10) là tên tiếng Anh của anh? Anh thường dẫn nữ sinh đến đây?”

(10) Ở đây Phương Dĩ dịch tên tiếng Anh của Chu Tiêu sang tiếng Trung.

Chu Tiêu còn chưa trả lời, nhà tạo mẫu tóc đã nói: “Các cô là... ba vị nữ sĩ Gilbert dẫn tới lần đầu tiên.” Anh ta cúi đầu nhìn Bong Bóng chớp đôi mắt tròn lớn đầy tò mò, thầm khen sự chuyên nghiệp của mình dày công tu dưỡng càng ngày càng cao.

Chu Tiêu trở lại chuyện chính: “Hóa trang cho cô ấy, làm dựa theo như trên ảnh.”

Nhà tạo mẫu tóc nhận lệnh, Chu Tiêu lại thêm một câu: “Đại Phương, cô cũng đi.”

Phương Dĩ và Đại Phương được nhà tạo mẫu tóc dẫn đi làm tạo hình. Chu Tiêu làm tóc, Bong Bóng ngồi bên cạnh anh, cũng may mắn được hưởng thụ thẩm mỹ thiếu nhi một lần, vừa làm đẹp vừa ăn kẹo que thợ làm tóc đưa cho cô bé, ngoan ngoãn không ầm ĩ không làm khó.

Hơn một tiếng sau, tóc Chu Tiêu đã làm xong, Phương Dĩ và Đại Phương cuối cùng cũng ra, thời gian tựa như quay ngược lại hai mươi năm, tạo hình một của những năm chín mươi lại xuất hiện trên người hai người phụ nữ thời đại mới này. Chu Tiêu và nhà tạo mẫu nhìn về phía Đại Phương, đồng thanh nói: “Cô giống hơn!”

Đại Phương bất kể là dáng dấp hay thần thái càng giống Thẩm Chiêu Hoa những năm chín mươi hơn. Cô gần ba mươi tuổi, đã sinh con, kinh nghiệm phong phú hơn Phương Dĩ, rất có ý vị của Thẩm Chiêu Hoa. Nhà tạo mẫu tóc lại giúp Đại Phương làm tạo hình lần nữa, kiểu tóc đổi thành lộn to hiện đại, trang điểm gương mặt do thợ trang điểm làm, mặc một chiếc áo da chồn dài, đeo kính râm, gò má như ẩn như hiện. Phương Dĩ nhìn đến ngẩn người, không kiềm lòng nổi thốt lên: “Mẹ...” Dưới kĩ thuật hóa trang điêu luyện sắc sảo, lại thêm nửa chặn nửa che, Đại Phương đủ để lấy giả đánh tráo.

Chu Tiêu ra kết luận: “Đại Phương cải trang.”

Đổi lại ngày trước, Đại Phương nhất định một mực từ chối. Cô chưa bao giờ thừa nhận mình có mẹ, tuy chưa đến mức căm thù Thẩm Chiêu Hoa đến tận xương tủy, nhưng tuyệt đối không có nửa phần tình thân để nói. Nhưng bây giờ, không biết tại sao, cô cũng muốn gặp người phụ nữ đó, hỏi tại sao bà ấy muốn đặt tên họ giống nhau, làm cho Phương Dĩ thậm chí khó chịu nhiều năm, muốn biết trước đây đã xảy ra chuyện gì, khiến người phụ nữ đó vứt bỏ cô còn chưa đủ, còn muốn vứt bỏ Phương Dĩ! Đại Phương nói: “Được, tôi cải trang!”

Thứ Hai, giao thông tắc nghẽn, nhân viên chạy đến tập đoàn Âu Hải giống như chạy đua.

Phương Dĩ gọi điện thoại cho Đại Phương, dặn tới dặn lui: “Chị lượn một vòng gần tập đoàn, bãi đậu xe, đại sảnh tùy cơ ứng biến. Nhớ đi uống cà phê, Tền Lửa sẽ theo chị cách đó không xa.”

Đại Phương không nhin được nói: “Không cần phải cẩn thận vậy. Không phải là đi một vòng sao?”

Phương Dĩ nói: “Nếu có thể, em muốn mình tự đi. Chị, xin lỗi chị.”

“Nói xin lỗi với chị làm gì, chị chỉ mong cách này có hiệu quả. Em chắc chắn sẽ có người nhìn thấy chị?”

Phương Dĩ nói: “Em chắc chắn, em sẽ lưu ý.”

Đại Phương mặc một bộ đồ da lông lầy, đeo kính râm, nghe theo lời Phương Dĩ dặn, lượn mấy vòng ở tập đoàn Âu Hải, sau khi lượn xong đi tới tiệm cà phê Phương Dĩ chỉ định uống cà phê, ngồi một buổi chiều, trước khi đi gọi người phục vụ tới để lại tờ giấy, nói: “Người tôi hẹn hôm nay chưa tới, tôi không gọi được điện thoại của anh ấy. Nếu anh ấy tới trễ, phiền đưa tờ giấy này cho anh ấy. Đây là số điện thoại di động của tôi, tôi họ Thẩm.”

Nhấn nhủ xong những thứ này, Đại Phương rời khỏi tiệm cà phê, lại dạo qua một vòng ở gần đó, lúc này mới chặn một chiếc taxi rời đi.

Phương Dĩ đứng trước cửa sổ, luôn nhìn Đại Phương rời khỏi tiệm cà phê. Người quản lý ở phía sau la: “Phương Dĩ, cô có còn muốn làm việc không? Người đầu rồi!”

Phương Dĩ vội vàng trả lời: “Tới đây tới đây!” Trước khi đi cô liếc tiệm cà phê thêm một cái, cấp tốc chạy về phía người quản lý, đi mấy bước lại chột lùi về, nhìn chăm chăm xuống tiệm cà phê đối diện.

Đại Phương vừa đi, Tưởng Dư Phi tiếp ngay sau bước vào.

45. Chương 45: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Tưởng Dư Phi vào tiệm cà phê, ánh mắt rơi vào một chỗ trống bên cửa sổ.

Lúc này là thời gian ít khách, thừa thớt chỉ hai, ba bàn có người. Anh đứng đó nhíu mày, không ngồi xuống cũng không lên tiếng, người phục vụ quan sát chốc lát, đến gần hỏi: “Thưa anh, có phải anh tìm người không?”

Tưởng Dư Phi nói: “Trước đó có một vị phu nhân tới đây, hẳn là bà ấy vừa mới đi, không biết anh có nhớ mặt bà ấy không?”

Người phục vụ nói: “Tôi nhớ. Trước khi đi vị phu nhân này còn để lại một tờ giấy. Thưa anh, người anh tìm là bà ấy?”

“Tờ giấy? Tờ giấy gì?”

Người phục vụ lưỡng lự: “Trước đó vị phu nhân này đang đợi người, nhưng vẫn không đợi được, trước khi đi bà ấy để lại cách liên lạc, nhưng anh...”

Tưởng Dư Phi nói: “Người bà ấy muốn đợi chính là tôi.”

Tưởng Dư Phi lấy được tờ giấy, biết đối phương họ Thẩm từ miệng người phục vụ. Trên tờ giấy chỉ có một số điện thoại di động. Anh ra khỏi tiệm cà phê, gọi một cú điện thoại, nói: “Giúp tôi điều tra thông tin đăng kí của một số điện thoại di động.”

Tưởng Dư Phi từ lúc vào đến lúc ra chỉ mười phút, Phương Dĩ nhìn anh ta vừa gọi điện thoại vừa băng qua đường, vô thức lấy di động trong túi ra. Chuông điện thoại di động chậm chạp không reo, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lúc tan làm Chu Tiêu tới đón cô, hỏi: “Có thu hoạch không?”

Phương Dĩ lơ đãng: “Tạm thời không có.”

Chu Tiêu nói: “Không nên chứ. Trước đó em thề son sắt, nói ở đây có vấn đề ở kia có vấn đề, nếu trong đó thực sự dính líu tới mưu sát, nhất định sẽ có người chú ý mẹ em, mẹ em vừa xuất hiện sẽ khiến người khác chú ý. Hôm nay chị em đóng vai phu nhân cả ngày, mất công toi à?”

Phương Dĩ lẩm bẩm nói: “Hôm nay thứ Hai, có hội nghị thường kì còn có hội nghị Hội đồng quản trị, tất cả mọi người đều sẽ tới đủ, trên tới thành viên Hội đồng quản trị xuống đến tài xế và người làm vệ sinh, sao có thể không có một người thấy chị ấy. Chị ấy mặc bộ đồ da đó đã đủ làm người khác chú ý, chẳng lẽ phải đổi một bộ quần áo thu hút người khác?”

Chu Tiêu nói: “Tất cả đều là mong muốn của em, chuyện không nhất định phát triển theo tưởng tượng của em. Chờ thêm một chút đi, chú ý đi động của em.”

Phương Dĩ có thể chờ, Đại Phương lại không thể chờ. Cô tới thành phố Nam Giang chủ yếu là đến thăm Phương Dĩ. Gần cuối năm, trong nhà còn rất nhiều chuyện vặt phải xử lý, Bong Bóng cũng không thể cứ xin nghỉ ở nhà trẻ, mặc dù lúc cô xin nghỉ cho Bong Bóng, rõ ràng nhìn ra giáo viên nhà trẻ mở cờ trong bụng.

Phương Dĩ ngắt lời Đại Phương: “Giáo viên mở cờ trong bụng?”

Đại Phương nhớ lại: “Lúc đó chị có một loại dáng vẻ, giáo viên chỉ tiếc không thể kéo tay chị đội ơn cảm tạ.”

Phương Dĩ nheo mắt nhìn về phía Bong Bóng ngồi một bên tách đầu ngón chân đếm, nói: “Có ý gì? Bong Bóng của chúng ta ngoan như vậy, giáo viên còn ghét bỏ?”

Bong Bóng nghe thấy tên mình, dành thời gian nói: “Đúng đó đúng đó!”

Đại Phương nói: “Thực ra là vì Bong Bóng như hợp lại với em lúc nhỏ, em mới cảm thấy nó ngoan nhỉ?”

Phương Dĩ phủ nhận: “Tuyệt đối không có chuyện này!”

Ba vị nữ sĩ ở trên lầu cần hạt dưa nói chuyện phiếm, đầu bếp Chu Tiêu ở trong nhà chuẩn bị cơm tối. Cơm tối anh định ăn cơm Tây, còn muốn chuẩn bị xà lách và khoai tây chiên. Tên Lửa tuân mệnh mua một đồng đồ gia vị tối, sau khi bỏ vào bếp nói: “Ông chủ, anh đây là muốn thay đổi triết đề?”

Chu Tiêu nói: “Ngữ văn của cậu là học với huấn luyện viên đầu vật?”

Tên Lửa lấy một củ cà rốt, dùng nước máy rửa một chút liền bắt đầu ăn, tiếng nhai rột rột, nói: “Huấn luyện viên đầu vật của em trước đây chính là người từng đoạt chức vô địch cuộc thi đấu, nhưng tiếc là em không thừa kế được y bát (1) của ông ấy.”

(1) Y bát: áo cà sa và cái bát của thầy tu (vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại ôn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau)

“Tương lai đồ đệ của cậu có thể thừa kế y bát của cậu. Hình xăm gì trên cánh tay đây?”

Tên Lửa quơ quơ cánh tay: “Hảo hán không kể những chuyện dưng cảm mình đã làm, đã nói bao nhiêu lần khi đó em là tuổi trẻ dốt nát.”

Chu Tiêu chuẩn bị vật liệu, trở lại chuyện chính: “Hôm nay có thu hoạch không?”

“Sáng sớm em đi theo sau Đại Phương, đi loanh quanh gần Âu Hải, còn đi qua bãi đậu xe, thời gian cô ấy uống cà phê em đang chăm chọc...”

Chu Tiêu ngắt lời anh ta: “Đàn ông nói nhảm nhiều như vậy?”

“Cả ngày hôm nay không nói chuyện, anh để em nói đôi câu đi. Đến tận lúc cô ấy uống cà phê xong, vẫn không có bất kì khác thường nào. Nhưng sau khi cô ấy đi, Quản lý Tưởng vào tiệm cà phê.”

Chu Tiêu dừng động tác trên tay: “Tưởng Dư Phi?”

Tên Lửa gật đầu, Chu Tiêu nói: “Tôi biết rồi.”

Lúc di động của Phương Dĩ reo, cô đang tắm trắng ở sân sau.

Chỉ trách tài nấu nướng của Chu Tiêu càng ngày càng tinh xảo, ngay cả Đại Phương cũng khen không ngớt, dùng cơm xong, trừ Chu Tiêu ra thì dạ dày của người khác đều no căng. Đại Phương lên lầu dọn dẹp vệ sinh để tiêu hóa, Bong Bóng ưỡn cái bụng căng tròn tiếp tục gặm khoai tây chiên, miệng đầy sốt cà chua, nói với Phương Dĩ: “Dì ơi, dì ăn không?” Hỏi xong trực tiếp nhét khoai tây chiên vào miệng mình.

Phương Dĩ đang đi từ từ trên máy chạy bộ, nói: “Cẩn thận cháu biến thành người béo, béo thành Michelin (2)!”

Bong Bóng nghe không hiểu, Phương Dĩ lại nói: “Béo thành củ sen, từng đốt một, lần sau trong nhà không có đồ ăn, lấy cháu để ăn với cơm!”

Bong Bóng nhào tới Chu Tiêu đang nằm trên ghế mây uống rượu vang đỏ, kêu: “Chú Chu Tiêu, cháu không sợ béo thành củ sen, còn khoai tây chiên không ạ?”

Chu Tiêu giơ ly rượu vang đỏ lên cao, may là rượu không hắt ra ngoài, nói: “Khoai tây chiên? Có rất nhiều khoai tây chiên, cháu còn muốn ăn?”

Bong Bóng lặng lẽ lau sốt cà chua trên tay lên quần áo Chu Tiêu, nói: “Cháu vẫn muốn ăn!”

Chu Tiêu xách bàn tay nhỏ của cô bé lên: “Muốn ăn thì có thể ăn, gọi để nghe chút để nghe thử.”

Bong Bóng nghiêng đầu không hiểu, Chu Tiêu nói: “Gọi chú một tiếng.”

“Chú Chu Tiêu!”

“Không đúng, cháu gọi Tiểu Phương là gì?”

“Dì!”

Chu Tiêu nói: “Cho nên cháu nên gọi chú là gì?”

Bong Bóng lạng trí hơn người: “Dượng!”

Chu Tiêu cười nói: “Ngoan quá!” Lại nói với Phương Dĩ, “Dì của Bong Bóng, tới đây cho dượng của Bong Bóng ôm một cái!”

Phương Dĩ xông tới, nhéo tai Chu Tiêu: “Anh đang nói vớ vẩn gì trước mặt trẻ con đó? Có ai dạy trẻ con như anh không!”

Chu Tiêu “ôi ôi” kêu đau, nắm lấy tay Phương Dĩ hôn một cái, cười đùa cợt nhả nói: “Bong Bóng hiểu chuyện nhất, đúng không Bong Bóng?”

“Đúng đó đúng đó. Dượng ơi, khoai tây chiên của cháu đâu?”

Năm phút sau, Bong Bóng thành công ăn khoai tây chiên. Hai vị nữ sĩ nằm trên ghế mây tắm trắng, không có ghế mây dư, Chu Tiêu chỉ có thể chen với Phương Dĩ, nói: “Thời tiết lạnh như vậy, hai chúng ta dựa chung có thể tránh cảm lạnh!”

Phương Dĩ nói: “Nhanh đi ôm Bong Bóng, nếu nó cảm lạnh thì nguy đó.”

“Quạt thổi hơi ấm đối diện nó kìa!” Chu Tiêu thành công chen vào ghế mây, nửa bên hông Phương Dĩ bật lên, chỉ có thể dựa vào Chu Tiêu ngồi. Hai người nhỏ giọng nói chuyện phiếm, lúc này chuông điện thoại đi động vang lên.

Phương Dĩ căng thẳng trong lòng, lấy di động nút bấm kiểu cũ ra. Cái máy này mua tạm ngày hôm qua, số chưa đăng kí tên thật, yên lặng nằm một ngày một đêm, bây giờ đột nhiên có điện thoại gọi tới. Phương Dĩ và Chu Tiêu nhìn nhau, đứng dậy đi vào nhà nhận điện thoại, im lặng chờ đầu bên kia mở miệng trước.

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại nói: “Lý Trân Trân à?”

Phương Dĩ không khỏi cứng đờ, tai hơi ầm vang đau nhói, đầu bên kia nói thêm một lần: “Lý Trân Trân? A lô?”

Phương Dĩ che miệng, đè thấp, cố hết sức thay đổi giọng mình, nói: “Gọi lộn số rồi.”

“Cô không phải Lý Trân Trân? Số này của tôi không sai, cô là ai?”

“Tôi họ Thẩm.”

Đầu bên kia trầm mặc chốc lát, mới nói: “Xin lỗi, tôi gọi lộn số.” Điện thoại lập tức cúp máy.

Phương Dĩ ngây ngẩn nhìn chăm chăm màn hình di động đã tối lại, cho đến khi trước mặt có bóng mờ, cô mới lấy lại tinh thần, nói: “Em nghe ra giọng anh ấy, là Tưởng Dư Phi.”

Chu Tiêu ngồi lên giường: “Tưởng Dư Phi cố ý lấy tờ giấy trong tiệm cà phê?”

Phương Dĩ gật đầu, không thể tưởng tượng nổi nói: “Vô lý, Tưởng Dư Phi không thể nào biết mẹ em. Anh ấy chỉ lớn hơn em ba tuổi, mười năm trước anh ấy học cấp Hai, năm năm trước anh ấy vẫn đang học đại học.”

“Đi học ở ngoài cũng không ảnh hưởng việc cậu ta về thành phố Nam Giang dịp lễ tết.”

Phương Dĩ nhìn về phía Chu Tiêu: “Anh nói, năm năm trước anh ấy từng gặp mẹ em? Nếu anh ấy từng gặp mẹ em, vậy đại diện điều gì? Bố anh ấy là thành viên Hội đồng quản trị của Âu Hải...” Dừng một chút, Phương Dĩ nói, “Em từng nghe Âu Duy Diệu nói, thành viên Hội đồng quản trị Tưởng từng là Giám đốc tài chính của Âu Hải, sau đó ông ấy mới gia nhập Hội đồng quản trị!”

Người chết năm đó là Quản lý tài chính của tập đoàn Âu Hải, Giám đốc tài chính đương nhiệm của tập đoàn Âu Hải, chính là Tưởng Quốc Dân!

46. Chương 46: Đến Gần Sự Thật

Trong đầu Phương Dĩ một mớ hỗn độn, chút suy nghĩ vốn đã sắp xếp rõ ràng, lại vì sự xuất hiện của Tưởng Dư Phi mà rối tung thành một mớ hỗn loạn hơn. Cô kích động muốn hẹn Tưởng Dư Phi ra ngay lập tức, hỏi rõ ngay mặt. Cô biết Tưởng Dư Phi là một người nhả nhận thân thiện, thành tích xuất sắc không kiêu căng không ngồng cuồng, làm việc nghiêm túc chặt chẽ cẩn thận, tuy trước đây từ chối cô, nhưng anh vẫn tốt với cô trước sau như một. Phương Dĩ không tin Tưởng Dư Phi đóng vai nhân vật không thể cho người khác biết nào đó trong đây, nhưng cuộc gọi tối nay anh cố tình bịa ra một cái tên giả để gọi điện thoại thăm dò, không thể không khiến cô nghi ngờ.

Chu Tiêu bóp gò má Phương Dĩ, nói: “Đang nghĩ đến người đàn ông khác? Em hi vọng anh có phản ứng gì?”

Phương Dĩ méo miệng nói: “Ghen, ghen lớn, sau đó hẹn người đàn ông đó ra phân cao thấp!”

Chu Tiêu lấy di động của mình ra, tìm tới số của Tưởng Dư Phi, nói: “Được, anh hẹn ngay lập tức!”

“Dừng!” Phương Dĩ nắm cổ tay Chu Tiêu, uể oải nói, “Thôi, hôm nay đến đây kết thúc.”

Về lầu trên, Phương Dĩ không nói thu hoạch tối nay cho Đại Phương. Đại Phương dỗ Bong Bống ngủ, hỏi cô: “Có muốn ngày mai chị giả dạng làm người phụ nữ đó nữa không? Tài nghệ trang điểm của họ thực sự rất tốt, mấy cái nếp nhăn đều vẽ được. Buổi chiều chị về, ban đầu Bong Bống cũng không nhận ra chị, chỉ là tẩy trang hơi phiền phức.”

Phương Dĩ nói nhỏ: “Không cần đâu. Chị định khi nào về?”

“Khi chị tới xin cho Bong Bống nghỉ ba ngày, thứ Tư về.”

Phương Dĩ ôm cánh tay Đại Phương: “Thứ Tư về, thứ Năm thứ Sáu chỉ phải học thêm hai ngày, chị bằng xin nghỉ thẳng một tuần đi!”

“Hai ngày nghỉ cộng thêm xin nghỉ ba ngày, chị đã đến đây năm ngày, anh rể em đã trách chị rồi. Nếu không phải Bong Bống nhất định muốn đến cùng thì chị có thể ở chỗ em thêm vài ngày.” Đại Phương sờ đầu Phương Dĩ, cười nói, “Luyến tiếc chị à?”

Phương Dĩ vòng lấy hông cô ấy, kề vào bụng Đại Phương nói: “Chị, không phải anh rể quen Tưởng Dư Phi sao? Quen bao lâu rồi? Anh ấy có biết người nhà Tưởng Dư Phi không?”

Đại Phương sửng sốt, đẩy Phương Dĩ ra nói: “Em hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ em còn...” Cô ấy chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Tuy ban đầu chị không xem trọng Chu Tiêu lắm, đó là vì chị cảm thấy tính cách của Chu Tiêu không hề an phận, ai biết bên cạnh anh ấy có hoa cỏ gì, hơn nữa anh ấy lớn hơn em nhiều

như vậy. Nhưng bây giờ chị cũng nhìn ra được Chu Tiêu rất tốt với em, anh ấy cũng có thể thân với Bong Bống như vậy, đừng nói chỉ với em, em không thể đứng núi này trông núi nọ!”

Phương Dĩ choáng váng: “Chị, lúc chị đi học thành tích môn ngữ văn nhất định rất tốt, tác giả bản gốc miêu tả rèm cửa sổ màu xanh, xin hỏi chị có thể nhìn ra tầng ý nghĩa sâu xa nào từ rèm cửa sổ màu xanh?”

Đại Phương dở khóc dở cười, biết Phương Dĩ không có ý như cô ấy nghĩ, nghiêm túc trả lời: “Anh rể em quen cậu ấy lúc nào, em không biết sao? Khoảng lúc em lên năm thứ tư đại học, trước đó em đã nói với chị em thích một người tên Tưởng Dư Phi, bọn chị đâu biết Tưởng Dư Phi là ai. Không ngờ lúc em lên năm thứ tư đại học, anh rể em có một số kiện cáo lui tới với công ty chi nhánh của Âu Hải, vừa mới về nói trong công ty có một thực tập sinh trong hè cũng tên Tưởng Dư Phi, sau đó bọn chị mới quen. Người nhà cậu ấy bọn chị cũng không rõ, anh rể em nói cậu ấy hẳn có người thân làm việc trong tập đoàn Âu Hải, có điều Tưởng Dư Phi khá khiêm tốn, tất cả mọi người không rõ người thân đó của cậu ấy là ai.”

Phương Dĩ nghe xong, lại ôm lấy eo Đại Phương, khẽ sát bụng cô ấy, giống như một con koala nhỏ, lộ ra sự ỷ lại vô cùng dính. Cô rất ít khi như vậy, đương nhiên Đại Phương phát hiện bất thường, nhẹ giọng hỏi cô: “Sao thế, đã xảy ra chuyện gì? Cãi nhau với Chu Tiêu sao?”

Phương Dĩ lắc đầu: “Em chỉ cảm thấy, rất nhiều chuyện không giống như em nghĩ. Em luôn cho rằng như vậy, thực ra không phải như vậy, cảm giác này thật giống như...”

Có người nói cho cô biết thế giới rất đẹp, bên trái là công viên trò chơi, bên phải là cửa hàng kẹo, phía trước là cầu chocolate, đằng sau là lâu đài mơ mộng, thế giới này xuất hiện trong thời thơ ấu của cô. Sau này cô mới phát hiện, bên trái cô là thước dạy học, bên phải là bà ngoại chống nạnh, phía trước là bảng đen và sách giáo khoa, đằng sau là giáo viên nham hiểm, thế giới đâu có đẹp như vậy. Mà xung quanh cô, sau khi thước dạy học, bà ngoại, sách giáo khoa và giáo viên nham hiểm biến mất, cô mới phát hiện, bất kể là thế giới trước đây, hay thế giới sau này, đều không phải là thế giới bây giờ, cô thấy càng nhiều thứ, càng cảm thấy sợ hãi.

Đại Phương không có chủ kiến gì, cũng không nói được đạo lý lớn, suy nghĩ một chút, cô ấy nói: “Trước đây bố thường xuyên bị cử ra ngoài, chị liền chuyển trường theo. Từ nhỏ đến lớn, mãi không quen được bạn, nhưng bạn học đều không tệ lắm. Chị tưởng cứ như vậy, cho đến lúc học trung học...” Quảng kí ức đó, là kí ức kinh khủng nhất từ lúc Đại Phương chào đời đến nay. Bây giờ cô ấy có thể thường xuyên thấy tin tức liên quan đến bạo lực trường học. Đến nay cô ấy không thể nào hiểu được, trường học đơn thuần sao có thể biến thành như vậy, tính người phải có bao nhiêu ích kỉ mới có thể tàn nhẫn với bạn học của mình đến thế. “Chị không ngờ như em nghĩ. Trước đây thấy Triệu Bình, kì thực trong lòng chị rất hận. Chị chưa từng làm gì cả, nhưng chị phải chịu đựng những thứ chị không đáng phải chịu đựng, cho nên Triệu Bình mất việc, thực ra chị rất vui. Em nói em thấy càng nhiều thứ càng cảm thấy sợ hãi, chị cũng vậy. Lúc nhỏ chúng ta chỉ thấy đồ chơi, trong thế giới chỉ có đồ chơi. Bây giờ chúng ta sẽ thấy công việc cuộc sống, thấy được lòng người hiểm ác. Cách nay không lâu chị thấy anh rể em liên lạc với một bạn học nữ của anh ấy thời trung học, đó là người yêu đầu của anh ấy...”

Phương Dĩ ngẩng đầu lên, Đại Phương sờ tóc cô, nói tiếp: “Quá trình ở giữa bỏ bớt đi không đề cập tới, sau đó chị mới biết, bạn học nữ đó đang làm thủ tục ly hôn, biết anh rể em là luật sư, muốn để anh rể em giúp mà thôi. Những ngày đó chị nơm nớp lo sợ, ngủ không ngon, cả ngày đa nghi, còn từng thử theo dõi anh ấy, tra điện thoại di động của anh ấy. Về sau anh rể em cãi nhau lớn với chị một trận, sau đó anh ấy lại gặp bạn học nữ đó, đặc biệt dẫn chị đi chung. Bạn học nữ đó đáng người đã biến dạng, ngũ quan cũng thay đổi khiến người ta không nhận ra được. Không phải chị xem thường, nhưng trên thực tế, cô ấy như vậy quả thực khiến chị yên tâm. Sở dĩ anh rể em giấu chị, chỉ là do anh ấy cảm thấy không cần thiết nói ‘chuyện công việc’ với chị. Em xem, nếu chị chỉ thấy một nửa, vậy chị sẽ tiếp tục đa nghi, nhưng chị thấy hết chuyện, ngược lại có thể thở phào. Có đôi khi ngọn nguồn vấn đề không hoàn toàn là chuyện xấu, em không cần phải sợ. Bất kể rốt cuộc chân tướng là gì, chị ở đây, bố cũng ở đây, cuộc sống của chúng ta sẽ không thay đổi, không phải sao?”

Phương Dĩ không ngờ Đại Phương thường ngày nhu nhược, lại có thể theo dõi người khác có thể dò xét chuyện riêng tư của người khác, trong nháy mắt cô nói sang chuyện khác: “Chị còn nói mình không ngờ, làm rõ ràng thế còn không ngờ? May mà anh rể thích chị thật mới không tính toán với chị. Lần sau xuất hiện chuyện thế này nữa, em dạy chị phải thần không biết quỷ không hay thế này...”

Đại Phương nghe xong, giác ngộ triệt để, bảo đảm với Phương Dĩ sau này cô ấy sẽ hành động cẩn thận. Nháy mắt tới thứ Tư, chuyến bay về sớm, trời chưa sáng Bong Bóng đã thức dậy, cất mình vào vali, sống chết không muốn bỏ ra. Phương Dĩ viết hàng chữ lớn lên giấy dán vào vali. Chu Tiêu nghe thấy tiếng ồn ào, đi lên lầu, chỉ thấy vali đã bị kéo tới đầu cầu thang, phía trên dán tờ giấy viết: Lỡ năm đồng đại hạ giá!

Chu Tiêu cười lớn xé tờ giấy, lấy năm đồng ném cho Phương Dĩ, nói: “Anh mua rồi. Anh chỉ muốn vali không muốn người!”

Bong Bóng tức giận: “Tại sao không muốn người? Cháu đáng yêu như vậy tại sao chú không muốn cháu!”

Chu Tiêu ôm vai Phương Dĩ, nói khoác mà không biết ngượng: “Tiểu Phương đáng yêu hơn cháu, chú chỉ muốn cô ấy!”

Phương Dĩ e thẹn trốn vào ngực anh, Bong Bóng đau lòng muốn chết, sau khi ngồi vào taxi khóc âm ỉ không ngừng, đuổi cánh tay với Phương Dĩ ngoài xe: “Dì ôm một cái, ôm một cái ——”

Phương Dĩ rút cuộc không nỡ, chui vào trong xe ôm cô bé. Chu Tiêu không ngăn cản được, chỉ có thể xoay đầu sang một bên nghe Phương Dĩ thét: “Bong Bóng, cháu lại lau nước mũi lên áo dì!”

Xe chạy, Bong Bóng khóc vấy tay: “Bye bye dì.” Lau một cái, tiếp tục vấy tay.

Tối cũng vội đi cũng vội, Phương Dĩ mất mát. Chu Tiêu lái chiếc xe thể thao phách lối đưa cô đi làm, giữa đường chờ đèn đỏ, phóng tầm mắt đều là học sinh mặc đồng phục, nói: “Người khác đưa con đi học, anh đưa em đi làm.”

Phương Dĩ ỉu xiu: “Chín giờ em mới làm, anh đưa em đến sớm vậy làm gì?”

Chu Tiêu nhéo mặt cô: “Ăn một bữa ngon với em!”

Anh dẫn Phương Dĩ tới nhà hàng ăn buffet sáng. Bữa sáng vô cùng phong phú, Phương Dĩ đáp ứng không xuể, Chu Tiêu ngồi quẹt điện thoại, báo một chuỗi thức ăn, nói: “Đi, mang tới cho anh!”

Phương Dĩ nhào người qua bàn, lấy tay che, hôn anh một cái, nháy nháy mắt nói: “Anh đi nhé...”

Chu Tiêu không biểu lộ cảm xúc gì trầm mặc chốc lát, đột nhiên để di động xuống: “Che!” Nói xong nâng mặt Phương Dĩ lên hôn, Phương Dĩ đỏ mặt tía tai.

Chu Tiêu phục vụ Phương Dĩ ăn sáng xong, đưa cô đến công ty, trước khi chia tay đề tay cô lại không để cho cô đi, hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Phương Dĩ nói: “Anh không định mời người làm theo giờ nữa à?”

“Trong nhà nhiều người không được tự nhiên lắm, hai chúng ta muốn làm gì cũng không tiện.”

Phương Dĩ báo thực đơn, cảm thấy khóe miệng bản chưa lau khô, lại đến gần vai Chu Tiêu quẹt miệng, Chu Tiêu cứng chiều nói: “Lau từ từ thôi, lau khô, cần thấm nước không? Anh hôn em nữa?”

Phương Dĩ ngẩng đầu: “Ày, anh càng ngày càng buồn nôn!”

“Nghĩ cái gì đó.” Đột nhiên Chu Tiêu biến ra một chai nước, như cười như không nói, “Ý anh là, lau khô miệng rồi, anh hôn em nữa. Cần thấm chút nước không?”

Phương Dĩ hắt đầu: “Không cần!” Nói xong xuống xe, chạy thẳng về phía công ty, Chu Tiêu gọi với theo cô: “Dưới vai em còn dấu nước mũi, vẫn chưa kịp nhắc em ——”

Cho tới trưa Phương Dĩ mới có thời gian đi toilet chùi dấu vết dưới vai, đồng nghiệp soi gương trang điểm lại, nói: “Âu Duy Diệu đó nghỉ bệnh xong quay lại, sao không có chút động tĩnh gì cả? Đây, không phải cô với cô ấy là bạn sao, tuần trước cô có tới bệnh viện thăm cô ấy không?”

Phương Dĩ nói: “Không có. Thực ra tôi rất muốn đi thăm cô ấy, có điều sợ người khác trong công ty lời ong tiếng ve, nói tôi nịnh cô ấy.”

Đồng nghiệp nói: “Đúng đúng đúng, vẫn là đừng quá gần thì tốt hơn. Nghe nói mấy nhân viên phòng Nhân sự tới bệnh viện, về thì có người nói họ lấy lòng.”

Phương Dĩ thở dài: “Cho nên tuy tôi thân với cô ấy, tình như chị em, nhưng tôi cũng sợ tiếng người đáng sợ. Thực ra cô ấy rất đơn thuần, tôi bảo cô ấy giúp gì, cô ấy đều đồng ý. Nè, sắp ăn cơm rồi mà cô còn thoa son lại?”

Bữa trưa là thời gian cao điểm, trong nhà ăn đầy ắp người, Phương Dĩ bưng khay cơm tìm chỗ ngồi, đột nhiên nói với đồng nghiệp: “Tôi muốn mua đồ da, có cái gì có thể giới thiệu không?”

“Hả?” Đồng nghiệp khó hiểu.

Phương Dĩ nói: “Hôm trước tôi thấy trên đường có một người phụ nữ mặc một bộ đồ da, màu đen, kiểu rất đẹp, có thể lộ eo, có điều thích hợp với phụ nữ trung niên hơn. Không phải cô từng nói muốn mua quà ẹ cô sao, chi bằng tặng đồ da?”

Đồng nghiệp nói: “Này, người cô thấy có phải là một người phụ nữ dáng rất cao, áo da là kiểu dài vừa không? Hôm đó lúc tôi tới tìm cô, đúng lúc thấy người phụ nữ đó đi ra từ tiệm cà phê đối diện, rất chói mắt!”

Đã tìm được chỗ ngồi, Phương Dĩ dừng trước một cái bàn, cười híp mắt nói: “Quản lý Tưởng, có thể ngồi chung không?”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Ngồi đi.”

Tưởng Dư Phi ăn cơm một mình, bên cạnh không thấy Âu Duy Diệu. Trước đây đồng nghiệp đi theo Phương Dĩ từng ngồi cùng bàn ăn cơm với họ, vì vậy cũng không câu nệ, sau khi ngồi xuống tiếp tục đề tài trước đó: “Tặng đồ da ẹ tôi cũng không tệ. Cô thì sao, Tết không định tặng chút gì à?”

“Tặng ẹ tôi? Mẹ tôi chắc rất thích đồ da.” Phương Dĩ nói câu này, rõ ràng thấy động tác của Tưởng Dư Phi ở đối diện hơi chậm lại, cô cười nói, “Có điều tôi không có cơ hội tặng ẹ, mẹ tôi đã qua đời rồi.”

Tưởng Dư Phi đột nhiên nói: “Anh nhớ trước đây từng nghe em nhắc qua, lúc em tám tuổi, mẹ em đã mất rồi?”

Phương Dĩ gật đầu: “Đúng, em không có cơ hội gặp mẹ em lần cuối, lúc về mẹ em đã được chôn cất rồi.”

“Cũng chưa từng cúng tế bác?”

“Trí nhớ của anh tốt thật!” Phương Dĩ mặt mày cong cong, “Lời em nói với anh anh đều nhớ!”

Nụ cười Tưởng Dư Phi cứng ngắc, lại nói: “Anh còn nhớ em từng cho anh xem ảnh mẹ em.”

Phương Dĩ đi tới đâu cũng mang theo tấm ảnh đó, lúc đi học ở nội trú, tấm ảnh cất trong vali, có một lần cô đang dọn vali, Tưởng Dư Phi đến phòng của cô tìm cô, lúc thấy tấm ảnh còn khen Thẩm Chiêu Hoa xinh đẹp, Phương Dĩ chọc côm, không nhớ nổi vẻ mặt của Tưởng Dư Phi lúc đó.

Tưởng Dư Phi lại nói: “Nhiều năm như vậy, em chưa từng cúng tế bác một lần. Sắp Tết rồi, em có muốn về quê xem thử không?”

Phương Dĩ lắc đầu: “Em vốn không biết mẹ em chôn ở đâu. Lúc nhỏ không biết việc này, cũng chưa từng hỏi bà ngoại, sau này bà ngoại mất, càng không có ai có thể nói cho em biết.”

“Hàng xóm cũng không biết?”

“Không biết, họ đều nói tin này tới bất thành linh, nhà em cũng không làm tang sự gì, chỉ dựa theo tập quán mời mọi người ăn một bữa cơm, còn có người nói mẹ em vốn là nổ chết, thực ra còn sống.”

Tưởng Dư Phi ngẩn ra: “Hả?”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Sao có thể chứ? Nếu bà còn sống, nhất định sẽ đến tìm em.”

Nhất định sẽ biết cô ở thành phố Nam Giang, cũng biết cô làm ở tập đoàn Âu Hải. Thẩm Chiêu Hoa nhất định sẽ lên tới nhìn cô, còn những người có ý kia, sau khi nhìn thấy Thẩm Chiêu Hoa, nhất định sẽ có chút cảnh giác, ví dụ như Tưởng Dư Phi. Phương Dĩ nói: “Cuối tuần em định đi tìm một ít tư liệu thực tế cho dạ tiệc kỉ niệm, anh có rảnh không?” Đây là lần đầu tiên Phương Dĩ chủ động hẹn anh trong năm qua, Tưởng Dư Phi ngẩn người, lập tức đồng ý.

Nhưng cuối tuần còn chưa tới, biến số đã tới.

Chu Tiêu đoạt lấy hạt dẻ cười mình vất vả mua được từ trong tay Phương Dĩ. Phương Dĩ nhào qua: “Đừng nhỏ mọn vậy mà!”

Chu Tiêu nói: “Không những trong lòng nghĩ tới người đàn ông khác, em còn biến thành hành động. Hạt dẻ cười là mua cho người phụ nữ của anh ăn, không phải em!”

“Em chính là người phụ nữ của anh!” Phương Dĩ không hề xấu hổ, đoạt lại hạt dẻ cười, gác chân lên đùi Chu Tiêu, cười hì hì nói, “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Em có hai kế hoạch, một là hỏi trực tiếp, cái kia là rót cho anh ấy hai ly rượu, làm cho anh ấy say nói lời thật!”

Chu Tiêu cười khẩy: “Hỏi trực tiếp một cú điện thoại là có thể giải quyết. Say rượu nói lời thật? Em chắc chắn sau khi cậu ta uống say còn có thể nghe hiểu câu hỏi của em?”

Phương Dĩ thề son sắt: “Đi học tự tập ăn uống, anh ấy dễ dàng bị chuốc say nhất, sau khi say có hỏi nhất định trả lời, điểm này em chắc chắn một trăm phần trăm!”

Chu Tiêu đẩy chân cô ra, lạnh lùng nói: “Em thực sự rất hiểu cậu ta!”

Phương Dĩ cười hì hì: “Em cũng rất hiểu anh. Anh ngàn chén không say, nếu em muốn moi ra chút gì từ miệng anh, uống rượu chắc chắn không làm được, phải áp dụng cách khác.”

Chu Tiêu tỉnh bơ: “Ồ? Cách gì?”

Phương Dĩ nháy nháy mắt: “Đến lúc đó anh sẽ biết!” Nhất định thần không biết quỷ không hay, không để cho Chu Tiêu phát hiện nửa phần. Phương Dĩ vút vờ hạt dẻ cười, bò dậy từ sofa, đang định xuống bếp rót nước uống, chuông điện thoại di động vang lên, cô nhận điện thoại: “Đại Phương?”

Giọng Đại Phương nôn nóng: “Bố có tới tìm em không?”

Phương Dĩ sững sốt.

Luật sư Phương tới thành phố Nam Giang vào hai ngày trước, không nói cho bất kì ai biết.

47. Chương 47: Sự Thật Nổi Lên

Luật sư Phương là một người bất kể đi đâu đều sẽ nhấn nhủ, ông sẽ sắp xếp hành trình của mình vô cùng trật tự, đặt trước vé máy bay khứ hồi, giờ đến sân bay cũng sẽ canh chuẩn xác, ở khách sạn nào, địa điểm đến sẽ đi qua những con đường nào, ông đều sẽ làm tốt trước. Ông không thích đến muộn, không thích biến số, đi xa cùng ông, không cần lo lắng chỗ ở và đi lại. Giờ đây luật sư Phương lần đầu tiên âm thầm rời đi, nếu không phải Đại Phương truy hỏi trợ lý của luật sư Phương thì đến bây giờ cô cũng không thể biết bố mình ở đâu.

Đại Phương nói: “Bố tới hai ngày trước, nhất định là đã biết gì đó. Bố biết em ở đâu, em nói bố có thể nhìn thấy chị giả trang người phụ nữ đó không? Nguy rồi!”

Phương Dĩ trấn an cô ấy: “Chị đừng gấp. Không tra được luật sư Phương ở khách sạn nào sao?”

“Nếu có thể tra được thì chị không cần lo lắng thế này. Chị sợ bố biết những việc này sẽ không vui. Vừa rồi chị gọi điện thoại cho bố, nói chưa được hai câu bố đã nói có việc, chờ bố về rồi nói tiếp. Chị gọi lại, điện thoại liền chuyển sang hộp thư thoại, em nói làm sao bây giờ?”

Cho dù bây giờ luật sư Phương ở đây, Phương Dĩ cũng không có khả năng can thiệp vào việc làm của ông, huống chi bây giờ vẫn chưa biết vị trí cụ thể của luật sư Phương. Cúp điện thoại, Phương Dĩ thử gọi số di động của luật sư Phương, trong dự đoán chuyển sang hộp thư thoại, cô để lại lời nhắn, gửi gắm hi vọng luật sư Phương sẽ chủ động liên lạc với cô.

Chu Tiêu gác hai cánh tay lên sofa, hỏi: “Sao giống như gặp địch vậy, cho dù luật sư Phương biết thì có thể thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Sợ ông ấy sẽ tức giận.”

“Trước khi em làm những chuyện này hẳn có thể đoán trước được tình huống có thể đối mặt, ông ấy giận là chuyện sớm muộn.”

Phương Dĩ phiền não: “Nhưng ít nhất em còn rất nhiều thời gian lấy vải thưa che mắt Thánh.” Dừng một chút lại cúi đầu ủ rũ, “Thực ra không phải sợ ông tức giận, là sợ ông sẽ đau lòng.”

Luật sư Phương nuôi dưỡng và dạy dỗ cô suốt mười năm, đối đãi với cô như con ruột. Không phải cô không nghĩ đến chuyện trước sau gì luật sư Phương cũng sẽ biết cô đang tìm Thẩm Chiêu Hoa, có điều cô luôn trốn tránh chuyện này, mà bây giờ vấn đề đã tới, cô phải đối mặt.

Phương Dĩ phác thảo ngàn chữ giải thích xong, làm hết sức có thể làm đến khiến người khác rơi lệ, cảm động lòng người. Chu Tiêu may mắn làm giám khảo, giữa chừng ngắt lời cô: “Câu này không đúng, giọng em có thể bình tĩnh một chút. Có lúc lời khiến người khác rung động không nhất định phải nói đầy kích động hoặc ghen ngào, càng bình tĩnh trái lại càng khiến người khác cảm nhận được tầng bi thương sâu hơn trong sự bình tĩnh.”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, nói: “Chu Tiêu, anh có chuyện giấu em không?”

Chu Tiêu ngăn người: “Hả?”

Phương Dĩ nói: “Chuyện giấu em, chỉ cần bây giờ anh nói cho em biết, em có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Chu Tiêu không biểu lộ cảm xúc gì giữ yên lặng, Phương Dĩ chợt vỗ tay, cười híp mắt nói: “Sao, giọng bình tĩnh không, có thể nghe ra bi thương không?”

Chu Tiêu vò loạn tóc cô: “Em tưởng em là ảnh hậu giải Kim Tượng à?”

Ban đầu Phương Dĩ còn vô cùng lo lắng, nơm nớp lo sợ chuẩn bị đầy đủ, ai ngờ đợi đến thứ Sáu, Đại Phương gọi điện thoại tới nói luật sư Phương phải đi công tác, thời gian địa điểm đều vô cùng tường tận, có điều luật sư Phương vẫn chưa nói mục đích ông đến thành phố Nam Giang, Phương Dĩ biết rõ trong lòng, nhắc Đại Phương đừng truy hỏi nữa.

Giữa trưa hôm sau, Phương Dĩ ra ngoài đi đến nơi hẹn, xa xa đã thấy Tưởng Dư Phi đứng trước vòi phun nước. Cô sải bước chạy tới, Tưởng Dư Phi cười nói: “Chạy vội vậy làm gì?”

Phương Dĩ nói: “Em đến trễ rồi. Trễ mất một giây là một giây.”

“Em không đến trễ, là anh đến sớm.”

Hai người mua sắm dọc theo phố. Tưởng Dư Phi hiểu sâu về tập đoàn Âu Hải, tuy chưa bao giờ theo bố tham gia cuộc họp thường niên của tập đoàn, nhưng anh cũng biết tập quán những năm qua và sở thích cấp cao. Phương Dĩ muốn mua một bộ dạ phục dùng biểu diễn, quần áo có thể thanh toán, vì vậy cô ưu tiên đi đến cửa hàng thương hiệu. Tưởng Dư Phi hướng dẫn cô phối màu, nói: “Giám đốc Thẩm mỗi năm đều làm giám khảo, tuyển chọn trên quần áo, em có thể chọn một số kiểu bảo thủ, Giám đốc Thẩm thích quần áo bảo thủ.”

Phương Dĩ ngạc nhiên: “Bà ấy thích quần áo bảo thủ? Hoàn toàn không nhìn ra đó!”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Dạ phục của Giám đốc Thẩm chưa bao giờ lộ lưng, đây là tổng kết ngầm của mấy đồng nghiệp nữ trong công ty.”

Họ đã có một năm không một mình với nhau, cảm giác lại không hề xa lạ, mấy câu đã có thể khơi ra kỉ niệm thời đại học, tựa như lại quay về thời gian không buồn không lo. Phương Dĩ nói nhiều, Tưởng Dư Phi luôn hiểu ý cười, thỉnh thoảng bình luận thẩm mỹ sở thích của Phương Dĩ, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, Phương Dĩ hào phóng nói: “Đi, em mời anh ăn tối!”

Tưởng Dư Phi cười đi cùng cô vào một nhà hàng, không ngờ Phương Dĩ đã sớm quyết định bao phòng, lúc gọi thức ăn Phương Dĩ lại hào phóng nói: “Cho một chai rượu trắng, ba chai bia!”

Tưởng Dư Phi ngăn cô: “Tửu lượng của anh không tốt, em cũng chẳng ra sao, một chai bia là đủ rồi.”

Phương Dĩ cố chấp không nghe, chờ rượu được mang lên, bia thuộc về cô, rượu trắng thuộc về Tưởng Dư Phi, Tưởng Dư Phi đành chịu. Phương Dĩ hỏi: “Gần đây anh và Âu Duy Diệu thế nào? Ăn cơm trưa cũng không thấy cô ấy.”

Tưởng Dư Phi uống một ngụm rượu, nói: “Em biết tính cô ấy, cô ấy không thích lên giọng, thân phận đã bị công khai rồi, gần đây cô ấy không muốn xuất hiện ở chỗ quá đông người.”

Phương Dĩ lại giúp anh rót đầy rượu: “Cô ấy bị ốm em cũng không tới thăm, cảm thấy xấu hổ.”

“Em không trách cô ấy mới phải.”

Phương Dĩ sững sốt, Tưởng Dư Phi thấp giọng nói: “Cô ấy đã nói thật với anh chuyện cô ấy làm với em trước đây. Ngày trước cô ấy không hề như thế, bây giờ cô ấy rất áy náy, cảm thấy không còn mặt mũi gặp lại em. Có phải em còn trách cô ấy không?”

Phương Dĩ lớn như vậy, chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ giỏi mưu tính không biết xấu hổ giống như Âu Duy Diệu, cô nên trả lời thế nào? Âu Duy Diệu đã nói thật áy náy hối hận từ trong lòng, nếu cô còn trách cô ta, lộ ra cô hẹp hòi. Nếu cô tha thứ cho cô ta, cô lại quá giả dối. Cô vốn còn muốn chọn một trường hợp thích hợp, đi vòng vo để Tưởng Dư Phi thấy rõ tính tình Âu Duy Diệu, ai ngờ kẻ đầu sỏ tự mình vạch trần chuyện này, cô nói thêm nữa có phần quá tiểu nhân. Phương Dĩ cười gượng: “Nói có trách không gì chứ. Nào, uống tiếp!”

Tưởng Dư Phi lại buồn bã, nói: “Hôm cô ấy nói thật với anh, bọn anh âm ỉ một trận, sau đó cô ấy chạy ra ngoài, bị thương, rất khuya mới về... Bỏ đi, không nhắc tới chuyện này, em với Chu Tiêu thế nào rồi?”

Nói đến Chu Tiêu, Phương Dĩ thoáng e thẹn, nhấp một hớp rượu nói: “Không phải như thế. Lúc anh ấy không bận sẽ chơi với em, lúc bận ngay cả bóng người cũng không thấy.”

Ban đầu Tưởng Dư Phi còn nói không uống rượu, kết quả anh chủ động uống hơn nửa chai rượu trắng. Đường như tử lượng của anh tiến bộ không ít, uống nhiều như vậy cũng không bất tỉnh, chỉ hơi say.

Phương Dĩ cầm ly bia, một tay chống cằm nói: “... Em cũng từng cân nhắc việc về quê. Hơn mười năm, em lại chưa từng cúng tế mẹ em, có phải quá bất hiếu không? Nhưng có lúc em lại nghĩ, mẹ có thể còn sống không? Có thể có kì tích như thế xảy ra không?”

Tưởng Dư Phi nhìn cô, tầm mắt hơi mơ hồ, nói: “Có thể...”

Phương Dĩ quay đầu: “Anh cảm thấy bà còn sống?”

“Bác còn sống...”

Phương Dĩ nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh biết bà ấy không?”

Tưởng Dư Phi đôi mắt không có tiêu cự, không biết nghĩ tới điều gì, anh lắc lư người, đột nhiên nắm cánh tay Phương Dĩ: “Xin lỗi, Phương Dĩ...”

Trong lòng Phương Dĩ lập bộp một cái, cánh tay mặc cho anh nắm: “Tại sao phải xin lỗi em?”

Tưởng Dư Phi nói: “Không phải anh không muốn cùng với em, nhưng... Nhưng rất nhiều chuyện không thể kiểm soát, anh không ngờ mẹ em là... Em sẽ không biết anh có bao nhiêu...”

Lời anh còn chưa nói hết, đột nhiên có người phá cửa vào, tiếng va chạm vang dội kinh động đến Phương Dĩ và Tưởng Dư Phi. Phương Dĩ nhìn về phía cửa, kinh ngạc nói: “Chu Tiêu...” Ngay cả Tên Lửa cũng tới cùng.

Chu Tiêu sải bước đi tới, kéo cánh tay Phương Dĩ ra, tuy Tưởng Dư Phi uống say, nhưng sức lại không nhỏ, kéo một cái lại không kéo được. Chu Tiêu dùng sức kéo thêm một cái, Phương Dĩ lập tức đụng vào người anh. Tưởng Dư Phi ý thức mơ hồ: “Trả lại cho tôi...”

Chu Tiêu gấp một khúc xương Phương Dĩ nhổ ra nhét vào tay Tưởng Dư Phi: “Trả lại cho cậu!”

Chu Tiêu “tốt bụng”, để Tên Lửa đích thân đưa Tưởng Dư Phi say thành bần nhào đến khách sạn gần đó, ném anh vào phòng liền không quản nữa. Phương Dĩ bùng nổ, căm ghét Chu Tiêu phá hư chuyện tốt của

cô. Chu Tiêu chất vấn: “Chuyện tốt gì? Anh đến chậm thêm một bước, có phải hai người sẽ thành chuyện tốt không?”

Phương Dĩ nổi giận đùng đùng: “Anh ấy đã nhắc tới mẹ em, em hỏi thêm một câu nữa, anh ấy sẽ nói ra. Ai cho anh xông vào, ai cho anh theo dõi em!”

“Anh theo dõi em là lo lắng cho em. Hai người đi dạo cả buổi chiều, em còn thử quần áo cho cậu ta xem, cho rằng anh không biết? Vừa rồi lại trai đơn gái chiếc ở trong phòng bao, đừng tưởng anh không nghe thấy cậu ta nói gì!”

Phương Dĩ quyết định phớt lờ Chu Tiêu, sau khi về đi thẳng lên lầu, mặc kệ Chu Tiêu ở dưới lầu la: “Anh tặng em một đóa dương hoa!”

Từ đầu đến cuối Phương Dĩ không trả lời, Chu Tiêu đập tay vịn cầu thang. Tên Lửa từ ngoài chạy vào, ngửa đầu nhìn về phía lầu trên: “Thế này đã cãi nhau rồi? Không để ý đến anh?”

Chu Tiêu trầm mặt không nói, qua một lát mới nói: “Cậu chắc chắn họ điều tra không sai?”

Tên Lửa nói: “Không sai. Hôm thứ Tư anh nói luật sư Phương đến, họ lập tức bắt đầu điều tra, hai ngày nay luật sư Phương từng tiếp xúc với ai đã rõ ràng, mẹ Phương Dĩ chính là bà ấy.” Dừng một chút, “May mà hôm nay chặn kịp, không để cho Phương Dĩ biết chuyện không nên biết, nếu không nhất định đại loạn, làm hỏng chuyện tốt của chúng ta, bây giờ chính là giờ phút quan trọng hợp tác với Âu Hải của chúng ta.”

“Cái gì là chuyện cô ấy không nên biết?” Chu Tiêu rút một điếu thuốc, sau khi đốt hút mạnh hai cái, nói, “Cô ấy mới là người có quyền biết sự thật nhất.”

Tên Lửa than thở: “Hỏi thế gian tình là gì...”

Chu Tiêu liếc anh ta một cái, để lại tàn thuốc đầy đất xoay người đi.

Một ngày nào đó sau này Chu Tiêu chợt nghĩ tới hai thành ngữ, “Không như mong muốn”, “Tạo hóa trêu người”.

Phương Dĩ nói chiến tranh lạnh liền chiến tranh lạnh, kéo dài mấy ngày không đếm xỉa tới Chu Tiêu. Buổi sáng ra ngoài đi làm, cô nhìn thấy Chu Tiêu đút một tay vào túi dựa bên xe thể thao, có lúc kẹp một điếu thuốc, có lúc cầm một cành hoa hồng, có lúc bưng một chén hoành thánh nóng hổi. Cô làm như không thấy tất cả, Chu Tiêu đuổi theo sau lưng cô: “Anh sai rồi, đừng âm ỉ!”

Phương Dĩ xoay người lấy hoành thánh đi, tiếp tục chiến tranh lạnh với Chu Tiêu.

Hoành thánh mang tới công ty đã nguội, Phương Dĩ thêm chút nước nóng vào ăn tạm. Bận rộn cả ngày, buổi chiều cô tan làm sớm, theo xe đi tới một khách sạn, cuộc họp thường niên của tập đoàn Âu Hải tổ chức ở đây.

Ban ngày cấp cao họp, buổi tối nhiều tiết mục ở phòng tiệc, ở trong phòng hóa trang Phương Dĩ thay dạ phục xong, đồng nghiệp huyết sáo với cô: “Không nhìn ra cô rất có nguyên liệu nha!”

Phương Dĩ cố gắng ưỡn ngực: “Nhiều chuyện cô không nhìn ra lắm!”

Tiết mục của cô đơn giản không có ý mới, lên sân khấu hát một ca khúc tiếng Anh, năm phút đã kết thúc, sau khi quay lại phát hiện di động có năm cuộc gọi nhỡ. Cô gọi lại, hỏi: “Chị, vừa rồi em đang hát. Có chuyện gì sao?”

Đại Phương nói: “Bố đã lừa chúng ta. Bố hoàn toàn không đi công tác, bố vẫn đang ở thành phố Nam Giang!”

Phương Dĩ không kịp thay quần áo, lập tức gọi vào di động của luật sư Phương. Lần này di động không chuyển sang hộp thư thoại, nhưng reo đến lúc dừng lại đều không có người nghe. Cô gọi liên tục, lúc đang định từ bỏ, đầu kia đột nhiên nổi được, Phương Dĩ buột miệng: “Luật sư Phương, chú làm gì thế!”

Luật sư Phương nói: “Bố còn tưởng con có chuyện quan trọng gì, không có chuyện thì cúp máy trước.”

Rất lâu Phương Dĩ không nghe thấy giọng luật sư Phương, đáy lòng nhất thời ảm áp, cô nói: “Đừng cúp, chú có biết Đại Phương rất lo cho chú không? Chú đi gần hai tuần rồi, ít nhất nên nói cho bọn con biết chú ở đâu chứ! Nếu chú ở thành phố Nam Giang, vậy có thể đến chỗ con, còn có thể tiết kiệm tiền thuê!”

“Tiểu Phương, đừng cợt nhả!” Giọng luật sư Phương lạnh như băng, “Con đã làm gì, trong lòng con tự biết. Chuyện chỗ bố làm gần xong rồi, lát nữa bố sẽ tới tìm con, con về thu dọn hành lý ngay lập tức, ngày mai theo bố về!”

“Về với chú?” Phương Dĩ đi ra phòng thay quần áo, từ từ đi tới một hướng, “Chú ở thành phố Nam Giang?”

“Con đừng để ý bố ở đâu, tóm lại ngày mai con ở nhà chờ bố!”

Phương Dĩ đi tới cuối hành lang, thấp thoáng nhìn thấy bên cửa kính chếch phía trước có một người đang đứng, cô lập tức lui vào dưới góc cầu thang, trong bóng tối, cô cúp di động.

Vừa rồi trong lúc cô gọi điện thoại nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng nhạc, còn có tiếng nhân viên báo cáo vị trí qua bộ đàm, âm nhạc chính là âm nhạc phát ra từ phòng tiệc, vị trí chính là bên này, mà người bên cạnh cửa kính, đương nhiên chính là luật sư Phương. Phương Dĩ nhũn mày, chờ chốc lát, rốt cuộc nghe thấy tiếng giày cao gót bước đi lanh lảnh. Tiếng động đi về phía phòng nghỉ, Phương Dĩ thò đầu ra, chỉ thấy bóng một người đàn ông, cô lập tức đi theo.

Trong phòng nghỉ, có người nói: “Ông tìm tới đây?”

Luật sư Phương nói: “Bà không chịu xuất hiện, tôi chỉ có thể tự mình tìm tới.”

Người kia nói: “Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

Luật sư Phương nói: “Nên là tôi hỏi bà, rốt cuộc bà muốn thế nào? Bà có biết Tiểu Phương đã ở đây không?!”

“... Biết.”

“Tôi còn tưởng bà sẽ nói không biết. Rốt cuộc bà muốn làm gì?”

“Câu này ông hỏi thật kì lạ, tôi đã từng làm gì?”

Luật sư Phương nói: “Tiểu Phương vẫn là một đứa trẻ, không biết gì cả, bất kể bà muốn làm gì cũng đừng kéo nó vào!”

“Ông cho rằng tôi sẽ liên lụy gì nó?”

“Với địa vị giờ phút này của bà, muốn đuổi một nhân viên là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Đối phương cười một tiếng: “Ông tưởng tôi chưa từng thử sao? Tôi không thành công. Phương Đức, tôi rất không ngờ ông sẽ đột nhiên tới tìm tôi. Tôi biết ông quan tâm Tiểu Phương, nhưng sao ông có thể cho rằng tôi sẽ tổn thương nó? Trừ ông ra, tôi hẳn là người quan tâm nó nhất!”

Luật sư Phương châm biếm: “Bà quan tâm nó? Bà quan tâm nó lại không hỏi han tới nó hơn mười năm?”

“Ông tưởng tôi muốn?” Đối phương nói, “Tôi hi vọng tôi có thể lớn lên cùng nó, dạy nó học chữ, mua quần áo thắt tóc bím cho nó. Tôi vốn có cơ hội này, nhưng cơ hội này đã bị người khác cướp đi!”

Luật sư Phương nói: “Cho nên bà biến thành cái dạng quỷ này bây giờ. Tôi không rõ rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì. Năm năm trước lần đầu tiên bà liên lạc với tôi, yêu cầu tôi một khoản tiền, tôi đã cho bà. Nếu bây giờ bà yêu cầu, tôi có thể cho bà thêm một khoản tiền. Bà có thể xuất hiện ở đây, tôi liền biết chuyện không đơn giản như vậy, tôi chỉ mong bà cách xa Tiểu Phương!”

Sau bốn mươi phút cửa phòng nghỉ lại mở ra, luật sư Phương rời khỏi từ chỗ cửa kính, người kia chậm rãi đi về phía phòng hóa trang.

Biểu diễn gần kết thúc, trong phòng hóa trang không có ai, bà soi gương chốc lát, đi vào trong vải màn, cởi bộ dạ phục lộng lẫy, dưới dạ phục là bờ lưng sáng bóng trắng ngần, mà theo từng tắc dạ phục cởi ra, vết sẹo do bỏng phía trên bên phải lưng có thể thấy rõ ràng.

Phương Dĩ nín thở ngồi trên ghế, đợi đến phút chốc vải màn được kéo ra, cô cười tươi như hoa nói: “Giám đốc Thẩm.”

Thẩm Lệ Anh mặc một bộ dạ phục thiết kế giản lược khác, sững sờ tại chỗ.

*Về xưng hô giữa Phương Dĩ với luật sư Phương, đến cuối truyện Phương Dĩ mới gọi luật sư Phương là bố nên tớ để Phương Dĩ gọi chú xưng con, còn luật sư Phương luôn xem Phương Dĩ như con ruột nên tớ để bố-con nhé

48. Chương 48: Ai Thật Lòng

Phương Dĩ cố làm ra vẻ ung dung, chỉ có cô biết mình đang khẽ run, lưng cố gắng ưỡn thẳng, bởi vì cô không muốn cúi người trước mặt Thẩm Lệ Anh. Cô quan sát Thẩm Lệ Anh từ đầu đến chân, trước đây cô chưa từng nhìn kĩ người này, chưa từng phát hiện mắt bà ấy tương tự đôi mắt trong tấm ảnh cũ đó. Nhưng mũi Thẩm Chiêu Hoa không cao như vậy, cằm Thẩm Chiêu Hoa không dài như vậy, gò má Thẩm Chiêu Hoa không phải hình cung như vậy, miệng Thẩm Chiêu cũng có chút khác. Trong tâm mắt Phương Dĩ đột nhiên xuất hiện hai gương mặt giống như trong suốt, một trái một phải từ từ đến gần, từ từ lồng vào nhau, một gương mặt là của Thẩm Chiêu Hoa, một gương mặt là của Thẩm Lệ Anh, hai gương mặt chồng lên, biến ảo thành hình ảnh mơ hồ.

Phương Dĩ nói khô khốc: “Vừa rồi ở cửa phòng nghỉ tôi nghe được một truyện cười.”

Thẩm Lệ Anh há miệng: “Phương Dĩ...”

Phương Dĩ nhếch miệng: “Tôi tưởng có một người phụ nữ đã chết mười bốn năm, thì ra tôi hiểu lầm. Tôi vốn định Tết đến mộ bà ấy cúng tế bà, bây giờ kế hoạch có thể hủy.”

Thẩm Lệ Anh đến gần cô: “Phương Dĩ, con...”

Phương Dĩ đã từng tưởng tượng rất nhiều lần cảnh tượng sau khi tìm được Thẩm Chiêu Hoa. Nếu Thẩm Chiêu Hoa nghèo khổ vất vả, cô sẽ vỗ ngực nói mình có tiền lương sẽ tích góp tiền. Nếu Thẩm Chiêu Hoa đã lập gia đình với người khác, cô sẽ giả làm người lạ gọi bà một tiếng bác. Nếu Thẩm Chiêu Hoa đã qua đời, cô sẽ đập đầu trước mộ bà. Nhưng bất kể thế nào cô cũng không nghĩ tới, Thẩm Lệ Anh luôn nhắm vào cô, coi khinh cô lại chính là mẹ ruột cô, Thẩm Chiêu Hoa!

Hai người trầm mặc rất lâu, Thẩm Lệ Anh ngồi xuống, hai tay run rẩy, từ từ đặt lên đùi Phương Dĩ, nước mắt lưng tròng, run giọng nói: “Xin lỗi...”

Câu chuyện phải đưa về mười sáu năm trước.

Mười sáu năm trước, Phương Chí Chiêu ham mê cờ bạc, nợ nần chồng chất, bọn cho vay nặng lãi đuổi tới cửa, đánh người hất xăng. Ông bán nhà lại vay tiền, từ đầu đến cuối vẫn không trả hết nợ, lại muốn liêu một trận cuối cùng, nhưng trên chiếu bạc liêu mất nửa cái mạng. Sau khi về ông khẳng khẳng muốn ly hôn với Thẩm Chiêu Hoa, diễn trò hề này đến trò hề khác, hàng xóm láng giềng đều biết hai vợ chồng trở mặt thành thù. Ly hôn xong, ông lặng lẽ để lại cho Thẩm Chiêu Hoa một khoản tiền cuối cùng, cắt đứt tất cả quan hệ với nhà họ Thẩm, cũng cắt đứt khả năng bọn cho vay nặng lãi đi tìm nhà họ Thẩm gây phiền phức.

Thẩm Lệ Anh nói: “Lúc ông ấy đi, trên người chỉ có năm mươi đồng. Ông ấy nói nếu ông ấy sống được, sẽ về tìm mẹ. Nếu không sống nổi, bảo mẹ cũng đừng đi nhật xác giúp ông ấy.”

Ông đi một cái đi liền hai năm, trốn đông trốn tây, vẫn không trả hết nợ nên không có cách nào quay lại. Có lúc nửa đêm gọi điện thoại tới, Thẩm Chiêu Hoa sẽ để micro bên tai tiểu Phương Dĩ, dỗ Tiểu Phương gọi một tiếng “bố”. Tiểu Phương đã ngủ mơ màng, sau khi gọi một tiếng “bố”, Phương Chí Chiêu đầu bên kia luôn im lặng nghẹn ngào. Cuộc sống này kéo dài đến kì nghỉ hè năm tiểu Phương Dĩ tám tuổi, Thẩm Chiêu Hoa cuối cùng quyết định, quyết chí đi tới bên cạnh Phương Chí Chiêu. Bà ngoại Phương Dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại sợ bọn cho vay nặng lãi sẽ tới nhà, dứt khoát tuyên bố với bên ngoài Thẩm Chiêu Hoa đã chết, lừa cả Phương Dĩ.

Phương Dĩ không nhớ cô từng gọi “bố” trong điện thoại, nhưng Thẩm Lệ Anh vừa nói như vậy, kí ức bỗng nhiên tràn tới như thủy triều, cô nhớ lại giọng của Phương Chí Chiêu, dịu dàng yêu thương, mang theo chút ghen ngào.

Giọng Thẩm Lệ Anh vẫn run rẩy: “Sau khi mẹ tới thành phố Nam Giang, mới biết bố con làm việc ở tập đoàn Âu Hải...”

Khi đó tập đoàn Âu Hải đã chuyển đổi thành công từ công ty giải trí. Tuy trước đây Phương Chí Chiêu là người làm ăn, nhưng ông không có bằng cấp, vì vậy chỉ có thể làm từ tài xế, tiền lương mỗi tháng sống tạm qua ngày. Đồng nghiệp đều biết Phương Chí Chiêu đón vợ từ quê lên, thỉnh thoảng chọc ông cười cười rạo rờ. Cuộc sống yên lặng thoải mái qua không bao lâu, bọn cho vay nặng lãi lại đuổi tới, Phương Chí Chiêu bắt đắc dĩ chỉ có thể từ chức, lại trải qua những ngày trốn đông trốn tây. Nhưng khi đó bên cạnh ông có thêm Thẩm Chiêu Hoa, ông không thể để cho Thẩm Chiêu Hoa ở đầu đường xó chợ cùng ông, vì vậy khi người nào đó tìm được ông, sau khi hứa cho ông một khoản tiền lớn đủ trả hết nợ cờ bạc, ông đồng ý với yêu cầu của đối phương.

Khoảng chín giờ rưỡi đêm đó, đoạn đường nào đó xảy ra tai nạn giao thông, người chết Lý Kiến Hạo, năm đó bốn mươi chín tuổi, người gây tai nạn Lưu Văn, năm đó hai mươi tuổi.

Phương Dĩ cười: “Quả nhiên là vậy...” Quả nhiên, trực giác không bằng không chứng của cô không sai, bố cô Phương Chí Chiêu mới thực sự là người gây tai nạn!

Nhưng chuyện còn lâu mới đơn giản như vậy.

Thẩm Lệ Anh rơi vào hồi ức, sắc mặt trắng bệch như tuyết: “Có tiền rồi thì có thể về, có thể gặp được con, nhưng không được. Rất lâu rất lâu sau đó mẹ mới biết tại sao không được, mẹ mới biết tại sao bố mẹ vẫn phải trốn đông trốn tây. Đêm đó, đêm xảy ra tai nạn giao thông đó, bố con đã biết một số chuyện, cho nên...”

Phương Chí Chiêu chỉ lấy được một nửa tiền đặt cọc, tiền sau khi chuyện thành công, ông không có cách nào lấy nữa. Ông dẫn Thẩm Chiêu Hoa rời khỏi thành phố Nam Giang, làm hai tấm chứng minh thư giả, lại trải qua những ngày trốn đông trốn tây. Cho đến năm, sáu năm trước, họ tưởng chuyện đã lắng xuống, tới thành phố Nam Giang xử lý một số việc riêng, thuê ở số 338 đường Bảo Hưng.

Một ngày nào đó vào một tháng sau, họ cãi nhau vì chuyện vụn vặt, Thẩm Chiêu Hoa chạy ra khỏi nhà, đến tận nửa đêm mới hết giận quay về. Đi tới đầu cầu thang, đột nhiên nghe một tiếng nổ “ầm” cực lớn, cả tòa nhà chấn động, tiếp theo lại nổ liên tiếp, lầu trên lầu dưới, tất cả khách trọ đều ra ngoài như ong vỡ tổ. Bà nghe thấy tiếng kêu khóc, tiếng gào lớn. Bà ngược hướng với mọi người, người khác chạy ra cửa, bà chạy vào trong. Sau đó nữa, cảnh sát phòng cháy chữa cháy và cảnh sát nhân dân lên đường, mấy chục người chết trong vụ cháy, còn bà, bồng mức độ nhẹ.

Phương Dĩ nhìn chằm chằm gương mặt bà, trong đôi mắt ngấn lệ mịt mờ, tựa như nhìn thấy mẹ trong tấm ảnh cũ xuất hiện trước mặt, mặt mũi sâu, ý vị lịch sự tao nhã, cô nghe thấy giọng mình nhẹ nhàng tràn khỏi miệng: “Sau đó thì sao?”

Thẩm Lệ Anh rơi nước mắt: “Mẹ mượn Phương Đức một khoản tiền, sau khi vết thương lành, mẹ đi phẫu thuật thẩm mỹ, qua một năm rưỡi, quay lại thành phố Nam Giang. Tiểu Dĩ, không phải mẹ không muốn tìm con, nhưng mẹ còn chuyện chưa hoàn thành, mẹ chưa trả thù cho bố con, mẹ không cam lòng. Cái chết của bố con không phải ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải ngoài ý muốn đơn giản như vậy!”

Phương Dĩ ngơ ngác hỏi: “Không phải ngoài ý muốn là sao? Tại sao bà xuất hiện ở tập đoàn Âu Hải?” Dừng một chút, “Tại sao phải đối xử với tôi như vậy, đuổi tôi đi?”

“Mẹ muốn bảo vệ con, con không thể ở lại đây, ở đây rất nguy hiểm!”

Phương Dĩ quay đầu đi, lau nước mắt, hỏi: “Sau khi bố đụng người kia đã phát hiện chuyện gì? Người tìm bố làm là ai?”

Thẩm Lệ Anh há miệng, ngoài cửa đột nhiên có người gọi: “Giám đốc Thẩm, Giám đốc Thẩm?”

Trình diễn kết thúc, Thẩm Lệ Anh là giám khảo, bà phải ra ngoài. Thẩm Lệ Anh nhìn cửa chính một cái, ôm Phương Dĩ, nghẹn ngào nói: “Con nghe lời chú Phương của con, đi với ông ấy đi. Chuyện tối nay coi như chưa từng xảy ra, mẹ vẫn là Giám đốc Pr Thẩm Lệ Anh của tập đoàn Âu Hải, Thẩm Chiêu Hoa đã chết... Tiểu Dĩ...” Thẩm Lệ Anh dùng sức ôm cô, nước mắt rơi vào cổ Phương Dĩ. Phương Dĩ bỗng, run một cái, há miệng, cái từ chưa từng gọi qua hơn mười năm kia, xuất hiện trên miệng cô, nhưng không phát ra tiếng. Thẩm Lệ Anh buông tay ra, vuốt má cô, nhìn cô thật sâu một cái, ngồi dậy, lau khô nước mắt, đi ra không quay đầu lại.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, Phương Dĩ không nhớ thay quần áo, cũng không nhớ lấy túi xách, đi ra ngoài khách sạn, cô mới nhớ tới. Cô đứng tại chỗ, đột nhiên không biết mình ở đâu, đầu óc mịt mù nhìn xung quanh, mới thấy bảng hiệu cực lớn của khách sạn. Nhưng hai chân nặng như đổ chì, cô không nhấc nổi chân, cảm giác này giống như bóng đè, có ý thức cũng nhìn thấy được, chỉ là không di chuyển được không kêu lên được. Có giọng gọi cô: “Phương Dĩ!”

Phương Dĩ ngơ ngác, giọng nói kia gần trong gang tấc: “Phương Dĩ?” Trên người ấm áp, một chiếc áo khoác lông dày màu xám đậm trùm lên người cô.

Chu Tiêu ôm cô, trên người chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng, cổ choàng khăn choàng màu đen, tức giận nói: “Xảy ra chuyện gì? Em xem thử trên người em còn mấy mảnh vải, vừa lộ lưng vừa lộ ngực, nửa đêm đứng ở chỗ khách sạn quý quá này muốn làm gì!”

Phương Dĩ ngược mắt nhìn anh: “Sao anh tới đây?”

Chu Tiêu giật mình: “Anh tới đón em...” Anh vuốt lông mi ướt sũng của Phương Dĩ, nhẹ giọng hỏi, “Em hát cho chính mình khóc à?”

“Không có khóc.”

“Vậy cái này là gì?” Chu Tiêu hôn lông mi cô một cái, thấp giọng nói, “Trời mưa sao?”

Phương Dĩ nói: “Nước bọt của anh phun lên mắt em.”

Chu Tiêu không lời chống đỡ: “Được, cái này là nước bọt của anh. Có phải cuộc họp thường niên kết thúc rồi không? Chúng ta về nhà?”

Chu Tiêu dắt cô ngồi lên xe, chờ cô thắt dây an toàn mới phát hiện hai tay cô trống trơn: “Túi xách và quần áo của em đâu?”

Phương Dĩ kéo dây an toàn, bỗng nghiêng người sang, ôm lấy Chu Tiêu: “Mất rồi.”

Chu Tiêu cười: “Mất thì mất, anh mua cho em!”

Phương Dĩ cọ cọ vai anh: “Chu Tiêu, em muốn ăn tam bảo.”

Tam bảo của Phương Dĩ là tôm hùm, chân gà và cá, Chu Tiêu thỏa mãn cô: “Không thành vấn đề, có điều về nhà thay quần áo có nhiều vải một chút trước.”

Phương Dĩ lại cọ cọ anh: “Anh lạnh không, em trả áo lại cho anh?”

“Anh nóng.” Chu Tiêu ôm chặt cô, hôn cổ cô, “Bao lâu không ôm em rồi, hả? Có phải bị bắt nạt không? Ai bắt nạt em, nói với anh, anh trả thù cho em!”

Phương Dĩ cắn môi, nhắm mắt lại hôn Chu Tiêu: “Chu Tiêu, Chu Tiêu, Chu Tiêu...”

Chu Tiêu không có cách nào chống lại sự nhiệt tình của cô, hôn sâu lại, tay cũng luồn vào áo cô, tình cảnh trở nên mất khống chế. Chu Tiêu chợt đẩy cô ra, ra lệnh cô ngồi vững, nhanh chóng khởi động xe thể thao, cấp tốc chạy về, lòi cô chạy thẳng vào nhà, không kịp đi thêm mấy bước, đề cô vào cửa rồi hôn xuống. Phương Dĩ lảo đảo, không biết đạp phải cái gì, dưới chân đột nhiên “chiếp” một tiếng, cô hết hồn, cúi đầu nhìn, mới phát hiện dưới đất trên sofa, từng góc một đều là vịt cao su nhỏ. Chu Tiêu hôn mạnh cô một cái: “Gà xấu quá, anh mua một trăm con vịt cao su nhỏ. Không phải em thích ‘cầm thú’ sao? ‘Cầm’ có, anh làm ‘thú’!”

Phương Dĩ quần cổ anh cười: “Thú nào? Sói sao? Loại sói nào?”

“Sắc lang!”

*Lang: sói

Chu Tiêu bế Phương Dĩ vào phòng ngủ, đèn không bật, hai người mò mẫm trong bóng tối, dạ phục hàng hiệu bị xé rách, Phương Dĩ đau lòng kêu một tiếng, tiếp theo thét chói tai một tiếng, đau hơn gấp trăm lần so với cái này.

(Hết cách rồi, lần này kéo đèn thật ())

Buổi sáng, ánh mặt trời màu vàng rơi vào phòng ngủ, tiếng chim hót véo von êm tai. Vào đông đến nay, chim dường như đã biến mất, không nghe thấy tiếng hót. Cửa sổ chưa đóng, gió nhẹ lướt qua, khuấy động chùm tia sáng màu vàng, chùm tia sáng rơi xuống bờ lưng to lớn ngăm đen trên giường kia, dường như đang di chuyển theo anh.

Rốt cuộc Chu Tiêu đánh thức Phương Dĩ, Phương Dĩ thông thả mở mắt, giọng khàn khàn: “Trời sáng rồi...”

Chu Tiêu hôn mặt cô, thấp giọng nói: “Ngủ thêm một lúc đi, hôm nay cũng không cần đi làm.”

“Em muốn đi lấy túi xách và quần áo về.”

“Ở phòng khách đó, hôm qua anh đã bảo người lấy về.”

“Chuyện lúc nào?”

Chu Tiêu vuốt tóc cô, lại hôn trán cô một cái, quyến luyến không rời, càng hôn càng nghiêm: “Tôi qua sau khi em mệt đến ngủ thiếp đi, anh bảo Tên Lửa đi lấy.”

Phương Dĩ trợn to mắt, kí ức tối qua đột nhiên rót vào đầu. Lúc này cô mới ý thức được tình cảnh của mình, thở hắt một cái, xoay người trốn vào chăn. Chu Tiêu chui vào cùng. Phương Dĩ thầm nghĩ không được, lại vội vàng thò đầu ra, Chu Tiêu cũng chui ra cùng, chặn đôi chân muốn nhảy ra ngoài của cô, như cười như không: “Bây giờ mới biết xấu hổ? Trễ rồi! Thứ nên nhìn không nên nhìn, anh đều nhìn rồi. Chuyện nên làm không nên làm, anh cũng làm rồi!”

Phương Dĩ đỏ mặt tía tai, ấp úng không nói nên lời, Chu Tiêu dỗ dành cô: “Sớm muộn gì cũng làm, xấu hổ gì chứ!” Lại hôn cô, “Có mệt không, có đói không, khát không? Anh tắm với em trước, sau đó làm bữa sáng cho em, thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Em tự tắm.”

“Chúng ta cùng tắm.”

Chu Tiêu không cho Phương Dĩ phản đối, bế cô vào nhà tắm, tắm như đánh giặc xong, anh lại để Phương Dĩ mặc áo thun của anh. Phương Dĩ cầm ba con vịt cao su lên ném về phía anh, Chu Tiêu kêu: “Sandwich thế nào?”

Phương Dĩ nói: “Tùy ý, em khát nước!”

Chu Tiêu đưa một ly nước trái cây lên, sờ mái tóc dài còn chưa khô của cô, lấy máy sấy tóc sấy giúp cô. Phương Dĩ vừa ăn sandwich, vừa hưởng thụ sự phục vụ thân mật của Chu Tiêu. Ăn uống no đủ, cô muốn lên lầu, Chu Tiêu nói: “Anh đánh yểm trợ cho em.”

Phương Dĩ nói: “Trong nhà sẽ không có người, không cần anh đánh yểm trợ!”

Chu Tiêu nói: “Vậy anh hộ pháp cho em, lỡ như thế lực em chống đỡ không nổi ngã xuống cầu thang thì sao!”

Phương Dĩ cười híp mắt nói: “Anh muốn làm đệm thịt?”

Chu Tiêu lắc đầu: “Không, anh đẩy em thêm cái nữa!”

Phương Dĩ đập mạnh anh một cái.

Hai người cãi nhau ầm ĩ đi lên lầu, bước lên bậc cầu thang cuối cùng, Chu Tiêu đột nhiên chặn phía trước Phương Dĩ: “Có người, mau rút lui!”

Phương Dĩ giật nảy mình, trốn sau lưng Chu Tiêu lộ đầu nhìn, lập tức kêu lên: “Luật sư Phương!”

Luật sư Phương quan sát người đàn ông trước mặt, còn có Phương Dĩ quần áo xốc xếch sau lưng người đàn ông, nổi trận lôi đình quát: “Nha đầu thôi, xem bố trừng trị con thế nào!”

49. Chương 49: Làm Khó Con Rể

Lần đầu tiên Chu Tiêu nhìn thấy người trưởng thành chịu xử phạt về thể xác, hai người luật sư Phương và Phương Dĩ khiến anh được mở rộng tầm mắt.

Phương Dĩ bị bắt buộc mặc quần áo chỉnh tề, đứng thẳng tắp sát vào tường, hai chân phải khép lại, hai cánh tay giơ cao, không được phép nói nhảm không được phép có vẻ mặt vắn vẹo, miệng còn phải đọc thuộc lòng —— bảng cửu chương!

Lại là bảng cửu chương đó, Chu Tiêu hỗn loạn rồi!

Giữ tư thế giơ cánh tay hai phút đã mệt chết người rồi, Phương Dĩ lại bị phạt đứng một tiếng. Phương Dĩ đọc thuộc lòng: “Năm lần sáu ba mươi, năm lần bảy ba lăm, oppa thể này rất mất mặt đó!”

Luật sư Phương bưng chén trà, cảnh cáo nói: “Hửm?”

Phương Dĩ chần chỉnh thái độ: “Năm lần tám bốn mươi...”

Chu Tiêu đứng giữa phòng khách, không dám hành động thiếu suy nghĩ, hai chân khép lại đứng thẳng, hai tay sát hai bên đùi, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tăng cường nghĩ cách, tự mình tu luyện.

Luật sư Phương uống xong gần nửa chén trà, bưng chén trà đứng dậy, bắt đầu tham quan căn nhà này.

Nhà bếp có dấu vết sử dụng, trên kệ để chén có vài cái chén nhỏ và hai đôi đũa, hai đôi đũa?

Phòng ngủ ngổn ngang không chịu nổi, đồ lặt vặt đông một món tây một món, trên giường có hai cái gối khác hoa văn và màu sắc, hai cái gối?

Trong toilet không có khác thường, trong giỏ quần áo bẩn không có khác thường, giá phơi quần áo trên ban công không có khác thường. Luật sư Phương quay lại phòng khách, nói với Phương Dĩ: “Phạt đứng kết thúc gấp chần gọn gàng!”

Phương Dĩ đang đọc bảng cửu chương lần thứ ba, gật đầu tỏ ý: “Chín lần chín tám một, loại bỏ muôn vàn khó khăn không thành vấn đề!”

Giữa phòng khách, Chu Tiêu vẫn đứng ngay đơ, luật sư Phương uống một hộp trà, đi tới vòng quanh xem chốc lát, rồi cuộc lên tiếng: “Cậu chính là đàn anh kia của Đại Phương, tên là Chu...”

Chu Tiêu cất cao giọng nói: “Cháu tên là Chu Tiêu, chú Phương có thể kêu cháu là Tiểu Chu.”

Luật sư Phương nói: “Chu Tiêu, cậu ở dưới lầu?”

Chu Tiêu nói: “Vâng ạ, cháu chuyển đến đây một năm rưỡi.”

“Công ty cũng ở dưới lầu?”

“Vâng ạ, cháu mở một công ty cho vay nhỏ ở dưới lầu.”

“Ở đây có thể mở công ty cho vay nhỏ?”

Chu Tiêu nói: “Có thể mở được ạ, thủ tục đầy đủ.”

Luật sư Phương nói: “Cậu với Tiểu Phương quen bao lâu?”

“Cô ấy chuyển đến đây vào tháng Tám, năm tháng ạ.”

Luật sư Phương gật đầu: “Còn chưa tới nửa năm.” Nhìn anh chằm chằm, ý vị sâu xa nói, “Thì ra còn chưa tới nửa năm...”

Phương Dĩ nói chen vào: “Bốn lần bảy hai tám, con và anh ấy hận gặp nhau rồi!”

Luật sư Phương nói: “Bảy lần tám bao nhiêu?”

Phương Dĩ đáp: “Bảy lần tám năm sáu!”

Luật sư Phương hỏi: “Ban này đọc đến đâu rồi?”

“... Hả?”

Luật sư Phương nói: “Đọc lại từ đầu!”

Chu Tiêu cảm thấy chiều này giống như đã từng quen biết, suy nghĩ một chút, anh nói: “Chú Phương, chú đi đường vất vả nhất định rất mệt, chi bằng nghỉ một chút trước, cháu đi siêu thị một chuyến, buổi trưa làm một bữa phong phú cho chú.”

Luật sư Phương hỏi: “Cậu biết nấu cơm?”

Chu Tiêu cười nói: “Biết làm ạ, bình thường đều là cháu nấu cơm, vừa rồi cháu còn gọi Tiểu Phương xuống lầu ăn sáng. Nhà cháu còn sandwich, chú Phương đã ăn sáng chưa ạ?”

Luật sư Phương nói: “Bây giờ mấy giờ?”

Chu Tiêu liếc mắt nhìn giờ: “Mười một giờ mười phút.”

“Mười một giờ mười phút, ăn sáng? Đây chính là quy luật sinh hoạt của thanh niên các cậu?”

Chu Tiêu trầm nghĩ gặp phải cao thủ, cười nói: “Thường ngày công việc bận quá ạ, cứ không để ý ăn cơm, cho nên phương diện này khá không có quy luật, sau này cháu sẽ chú ý. Vậy chú Phương, bây giờ cháu đi chuẩn bị cơm trưa giúp chú ạ?”

Luật sư Phương đặc xá nói: “Đi đi.”

Chu Tiêu lại nói: “Chú Phương, chú xem, giờ cũng không sớm nữa, trong nhà chỉ có một mình cháu, cháu chuẩn bị cơm trưa có thể tốn rất nhiều thời gian, chú xem có thể để Phương Dĩ giúp cháu một tay không ạ?”

Luật sư Phương vén tay áo: “Giúp một tay đúng không? Tôi giúp!”

Chu Tiêu vội vàng xua tay: “Không cần không cần ạ, chú cứ nghỉ ngơi, cháu sẽ mau chóng chuẩn bị xong cơm trưa!” Thật bà mẹ nó cao thủ!

Chu Tiêu đi, Phương Dĩ trầm hận Chu Tiêu không đủ nghĩa khí, tiếp tục oán hận đọc thuộc lòng bảng cửu chương. Luật sư Phương nói: “Thì ra ban này quần áo con xốc xếch là xuống lầu ăn sáng? Sao, ngủ dậy không đánh răng rửa mặt? Khăn mặt và bàn chải đánh răng của con đều khô!”

Phương Dĩ cọt nhả: “Sáu lần sáu ba sáu, lần sau con sẽ nói vệ sinh!”

Luật sư Phương hừ lạnh: “Đừng cười với bố, giờ tay cao lên chút, bắt đầu đọc ‘Tam Tự Kinh!’”

Chu Tiêu cấp tốc chạy tới siêu thị, sau khi quét sạch mấy phần thực phẩm đã nấu chín lại mua thêm chút đồ ăn, cố gắng vượt bậc về đến nhà, lập tức lên lầu nói cơm trưa đã chuẩn bị xong, từ đầu đến cuối mới tốn hai mươi phút. Luật sư Phương mở ra một con đường: “Ừ, vậy ăn cơm thôi!”

Phương Dĩ chỉ còn lại nửa cái mạng, Chu Tiêu đỡ cô: “Còn đi được không?”

Phương Dĩ cảm thấy xương khớp người không phải của mình, đau lòng nói: “Tai vạ đến từng người bay, em hiểu!”

Chu Tiêu cười nói: “Nhanh vậy đã muốn để anh cưới em? Em xem thời gian đi, anh để em đứng ít đi ít nhất mười lăm phút!”

Ít đi mười lăm phút cũng vô dụng, tay cầm đĩa của Phương Dĩ không ngừng run, Chu Tiêu lặng lẽ đổi muống cho cô, nói với luật sư Phương: “Không biết mấy món này có hợp khẩu vị của chú không ạ?”

Luật sư Phương nói: “Thường ngày tôi cũng ăn thức ăn nhanh, không quan trọng hợp hay không hợp. Rác trong bếp nhà cậu nên dọn sạch đi.”

Chu Tiêu chợt nhớ tới hộp đóng gói đều vứt vào thùng rác nhà bếp, luật sư Phương lại còn đi lục rác xem, cao thủ trăm năm khó gặp một lần, anh nhất định phải đề cao cảnh giác!

Sau khi ăn xong, mùi thuốc súng rất cuộc tan hơn nửa.

Hành lý của luật sư Phương vẫn để ở khách sạn, ông không định ở chỗ Phương Dĩ, “Dọn dẹp đi, ngày mai về.”

Phương Dĩ lấy lòng nói: “Luật sư Phương, con cũng đã đóng nửa năm tiền nhà, bây giờ con làm việc rất tốt, không gian thăng chức rất lớn!”

“Đừng giả ngu trước mặt bố, còn muốn giả vờ tới khi nào?” Sắc mặt luật sư Phương khó coi, ông nói, “Tôi qua, bà ấy đã gọi điện thoại cho bố, con đã tìm được bà ấy rồi!”

Phương Dĩ ngẩn người: “Ồ... Nhưng con có công việc...”

“Tiểu Phương!” Luật sư Phương bắt đầu, “Mục đích của con đã đạt được, có một số việc con không quản được. Con đã lớn rồi, con có cuộc sống của con, bà ấy có cuộc sống của bà ấy. Con nói với Đại Phương con đến đây chính là để tìm bà ấy, bây giờ đã tìm được, còn muốn thế nào?”

Phương Dĩ cúi đầu, qua một lúc mới nói: “Con không muốn đi.”

“Lý do?”

“Còn chuyện chưa làm xong.”

“Chuyện gì?” Luật sư Phương nhắc nhở cô, “Để bố đoán thử chuyện con chưa làm xong. Con muốn biết tại sao mẹ con ở tập đoàn Âu Hải, mẹ con muốn làm chuyện gì, sao đi làm thành những chuyện đó, đúng không? Nhưng sau khi con biết thì sao? Có phải sẽ còn nói chuyện chưa làm xong? Con phải biết rõ mục đích con đến đây, mục tiêu làm việc rõ ràng, không thể cứ kéo dài, không thể mù quáng, không thể không thỏa mãn, chuyện mãi mãi không làm xong, làm xong một việc còn một việc. Bố hỏi con một lần nữa, ban đầu tại sao con đến đây?”

Ban đầu Phương Dĩ đến đây chỉ có một mục đích, chính là tìm được Thẩm Chiêu Hoa, nhưng bây giờ khác. Cô biết quá nhiều chuyện kì quặc, Thẩm Chiêu Hoa biến thành Thẩm Lệ Anh, bất kể là mười năm trước hay năm năm trước, tất cả mọi chuyện đều có ẩn tình. Cô biết cô không có năng lực quản, nhưng cô vẫn muốn biết tất cả sự thật, muốn thấy kết quả câu chuyện. Loại khát khao này giống như hàng trăm cái móng cào tìm, cô không có cách nào khống chế.

Phương Dĩ hỏi: “Chú tìm được bà ấy lúc nào?”

Luật sư Phương thở dài, nói: “Con chạy tới thành phố Nam Giang, vừa thuê nhà vừa tìm việc, bố đã cảm thấy bất thường, khi đó bố đã điều tra. Mẹ con hẳn đã nói với con, năm, sáu năm trước bà ấy từng liên lạc với bố. Thực ra bà ngoại con trước khi qua đời đã nói cho bố biết, mẹ con còn sống, cho nên lúc bà ấy liên lạc với bố, tuy bố kinh ngạc, nhưng không sợ hãi lắm.”

Thẩm Chiêu Hoa đối với luật sư Phương mà nói, không phải là một người vợ đạt tiêu chuẩn, cũng không phải là một người mẹ đạt tiêu chuẩn. Lần đầu tiên bà ấy mở miệng đòi tiền luật sư Phương, khi đó Phương Dĩ vẫn đang học trung học, bài vở căng thẳng. Ông không muốn sinh ra biến cố, cho nên thỏa mãn yêu cầu của bà ấy, sau đó Thẩm Chiêu Hoa cũng không xuất hiện nữa, ai ngờ giờ đây, Phương Dĩ lại biết tin bà ấy còn sống.

Luật sư Phương dứt khoát nói: “Bây giờ con là một người lớn, không nói một tiếng quen bạn trai, có thể sống độc lập, không khiến mình chết đói chết rét, bố cũng không muốn giấu con nữa. Trước khi bà ngoại con mất, nhờ bố chăm sóc con, bà nói bà đã không thừa nhận con gái, nhưng bà coi đứa cháu ngoại con như của quý.”

Bà ngoại Phương Dĩ hiểu con gái mình, Thẩm Chiêu Hoa có thể vứt bỏ Phương Dĩ vì Phương Chí Chiêu, cho dù khi đó tìm bà ấy về chăm sóc Phương Dĩ, bà ấy cũng có thể vứt Phương Dĩ lần thứ hai. Trước khi mất, bà ngoại Phương Dĩ đã làm một lựa chọn chính xác nhất, bà tìm luật sư Phương tới, thỉnh cầu ông chăm sóc Phương Dĩ trưởng thành, người có quyền khi đó Thẩm Chiêu Hoa đã chết, sau này cũng đừng nói cho Phương Dĩ biết sự thật.

Phương Dĩ cúi đầu nắm chặt ống tay áo mình, nói: “Bà ấy rất yêu bố.”

Luật sư Phương thở dài: “Ông ngoại con và chú của bố là đồng đội cũ, bố và mẹ con biết nhau qua xem mắt, sau đó kết hôn, sinh chị con, nền móng tình cảm của bố và bà ấy không sâu. Mẹ con thích lãng mạn, bố lại chỉ biết dốc sức làm việc, bình thường ngay cả cơ hội cãi nhau cũng không có. Lúc mẹ con tái hôn đã gọi điện thoại cho bố, bố hỏi bà ấy lý do, bà ấy nói, tình yêu xảy ra bất ngờ. Lần đầu tiên bố biết thì ra bà ấy cũng có thể làm rất nhiều chuyện vì tình yêu, bà ấy không để ý ở nhà nhỏ, làm nhà máy cùng bố con cũng sẽ không kêu khổ kêu mệt.”

Phương Dĩ mơ hồ nhớ lại khoảng thời gian ấm áp khi đó, mẹ cầm dép cho bố, mẹ bóp vai cho bố, nửa đêm mẹ kêu đói, bố xuống bếp nấu mì, mẹ khoác thêm áo cho bố, ngồi trên ghế yên lặng chờ mì, ánh đèn nhà bếp rất ấm áp. Vài mẫu chuyện vụn vặt, luôn tồn tại trong trí nhớ cô.

Luật sư Phương nói: “Cho nên những chuyện xảy ra sau này, những lựa chọn mẹ con đã làm kia, bố cũng không bất ngờ nhiều lắm. Hôm nay thấy con, ngược lại bố bất ngờ con không có khác thường gì, nhưng không có khác thường, không phải là khác thường lớn nhất sao? Con không nên tới tìm bà ấy. Bố có thể tưởng tượng tâm trạng con tối qua, và tâm trạng con bây giờ, ngồi trước mặt bố nghe bố nói những lời này, con muốn chịu đựng đến khi nào?”

Ngoài cửa chính, Chu Tiêu cảm một điều thuốc tinh tế quan sát, chậm chạp không đốt. Trong nhà hai người đang tâm sự, nói chuyện, người trong nhà khóc không thành tiếng. Anh dừng tay lại, ngậm điều thuốc vào miệng, nhíu mày, rón rén đi xuống lầu giống như lúc tới.

Phương Dĩ khóc càng dữ dội hơn hôm qua. Tối qua ở trước mặt Thẩm Lệ Anh, cô không muốn rơi nước mắt tỏ ra yếu kém, nhưng cô không thể chịu được. Hôm nay cô cũng không muốn khóc trước mặt luật sư Phương, nhưng luật sư Phương khẳng định “ép” cô khóc. Cô nghĩ không ra, người mẹ sinh ra cô, cưng chiều cô suốt tám năm đó, sao có thể vì quá yêu bố cô mà vứt bỏ cô, sao có thể vì quá yêu bố cô mà biết rõ cô ở đâu lại không tới tìm cô, vậy cô tính là gì? Cô chỉ là món đồ chơi bố mẹ giết thời gian sao?

Khóc nửa tiếng, Phương Dĩ không thở nổi, luật sư Phương vắt khăn ướt lau mặt cho cô, dỗ dành: “Bố không đánh con không mắng con, cần phải dùng tới việc khóc thành thế này? Bố nhớ lần trước con khóc như thế, chính là lúc chị con bệnh, con lo cho nó. Bố luôn cho rằng mẹ con không đạt tiêu chuẩn, thực ra bố cũng không đạt tiêu chuẩn, khi đó bố không chăm sóc tốt cho chị con, bây giờ cũng không chăm sóc tốt cho con.”

Phương Dĩ lắc đầu: “Không phải...”

Luật sư Phương sờ tóc cô: “Cái đứa nhỏ này, từ nhỏ thông minh, cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Bây giờ con hiểu rõ nguyện vọng thì nên dừng lại đúng lúc. Mẹ con nhấn tâm thế nào đi nữa, có một điểm bà ấy làm đúng, chính là bà ấy biết rõ con ở trước mặt bà ấy, bà ấy cũng không nhận lại con. Mẹ con không quay lại được, nhưng bà ấy không muốn kéo con xuống nước.”

Lúc Chu Tiêu gặp lại Phương Dĩ, luật sư Phương đã về khách sạn. Phương Dĩ sắc mặt như thường, nằm bò trước hồ cá kêu đói.

Chu Tiêu bưng thức ăn cho cá tới, ôm eo Phương Dĩ, hôn cô một cái, nói: “Cơm tối của Tiểu Tước, em nếm thử không?”

Phương Dĩ ném thức ăn vào hồ cá, nói: “Ăn cơm thôi ăn cơm thôi, không ăn một bữa đói đến cuống cuồng!”

Chu Tiêu hôn cổ Phương Dĩ: “Tối qua có mệt không?”

Phương Dĩ sợ nhột, cười né tránh. Chu Tiêu đuổi theo không buông. Phương Dĩ nói với Tiểu Tước: “Tao ày ăn bữa cơm cuối cùng, ăn cho ngon nha!”

Động tác Chu Tiêu hơi chậm lại, nâng cao âm lượng: “Bữa cơm cuối cùng?”

“Luật sư Phương đặt xong vé máy bay cho em rồi.”

Chu Tiêu không vui: “Có ý gì?”

Phương Dĩ ôm eo Chu Tiêu: “Em phải về nhà ăn Tết...”

Chu Tiêu không nói câu nào, Phương Dĩ tự mình nói: “Em ở đây cũng không phải kế hoạch lâu dài, lúc nào tiền vào cũng chẳng bằng tiền ra. Nếu không phải ăn chùa ở chỗ anh, em căn bản không nuôi sống mình nổi.”

Sắc mặt Chu Tiêu vừa đen vừa thối, Phương Dĩ nói tiếp: “Cho nên đây là bữa cơm cuối cùng năm nay em cho Tiểu Tước ăn, em phải về nhà lừa chút tiền mừng tuổi, bằng không dựa vào chút tiền lương tội nghiệp này, làm sao em sống qua ngày!”

Trái tim treo lên của Chu Tiêu đột nhiên rơi xuống, giống như đá đập vào chân, đau khiến anh nhảy dựng lên, không nói hai lời liền kéo Phương Dĩ vào phòng ngủ trừng trị. Phương Dĩ không ngừng kêu khổ, hối hận xanh ruột, sau đó cô mệt mỏi không thể động đậy, Chu Tiêu thỏa mãn ôm cô vào lòng, cười nói: “Thích ăn đòn!”

Phương Dĩ cọ cọ ngực anh: “Chu Tiêu, anh đã xem ảnh mẹ em, anh cảm thấy bà ấy đẹp không?”

“Đẹp.”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Luật sư Phương nói, năm đó ông xem mắt với mẹ em, cái nhìn đầu tiên liền bị gương mặt mẹ em hấp dẫn. Ông nói không có đàn ông không háo sắc, anh cũng vậy.”

Chu Tiêu nói: “Em đang khoe mình đẹp?”

“Anh nói, anh thích gì ở em?”

“Thích em dùng bẫy chuột kẹp anh, cho anh mượn toilet, có tinh thần Lôi Phong giúp người làm niềm vui.”

Phương Dĩ nói: “Có đôi khi em cảm thấy mình quá lương thiện, quá thích giúp đỡ người khác.”

Chu Tiêu cứng họng, oán thăm một hồi, lại hỏi: “Em thích gì ở anh?”

Phương Dĩ bật thốt lên: “Thích anh tốt với em, vẻ ngoài đẹp trai, vạm vỡ, có tiền có xe thể thao!”

Chu Tiêu hỏi: “Đến lúc anh lớn tuổi xuống sắc gia sản hết sạch thì làm sao?”

Phương Dĩ nói: “Vậy em cũng đã lớn tuổi xuống sắc. Bây giờ em tiêu thêm chút tiền giúp anh, gia sản hết sạch cũng không đau lòng!”

Chu Tiêu cười lớn, vận sức chờ phát động một lần nữa. Hôm sau Phương Dĩ không đi nổi, nằm bò trên lưng Chu Tiêu kêu anh cõng. Chu Tiêu cõng Phương Dĩ lên lầu, lắc tới lắc lui ngã trái ngã phải, Phương Dĩ ôm chặt anh: “Anh không được dọa em!”

Về lầu, Phương Dĩ vội vàng làm ướt khăn lông và bàn chải đánh răng, lại bảo Chu Tiêu kéo chăn cô ra để để phòng luật sư Phương tập kích. Chu Tiêu lười biếng ngồi: “Không làm!”

Phương Dĩ trừng anh: “Trách anh quá vô dụng, bình thường dữ như thế, sao trước mặt luật sư Phương chỉ biết khom lưng cúi đầu!”

Chu Tiêu chỉ trích cô: “Bình thường anh cũng không thấy em đọc thuộc lòng bằng cửu chương và ‘Tam Tự Kinh’!”

Phương Dĩ chạy vào phòng ngủ thu dọn hành lý, nói: “Cuối tuần em đi, đi rồi sẽ không quay trở lại!”

Chu Tiêu nói: “Cái này màu đẹp, tối nay mặc cái này!”

Phương Dĩ khó hiểu, quay đầu nhìn, mới phát hiện Chu Tiêu xách áo ngực của cô, lấy di động chụp một tấm, còn nói: “Không quay trở lại, anh sẽ đăng một thông báo tìm đồ.”

Một tuần sau công ty mới nghỉ Tết, tập đoàn Âu Hải có phúc lợi đãi ngộ tốt, ngày nghỉ Tết quy định trên căn bản kéo dài thêm một tuần, Phương Dĩ cứ như thường đi làm. Luật sư Phương xử lý một số công việc pháp luật ở thành phố Nam Giang, nhiều thời gian rảnh. Chu Tiêu giấu Phương Dĩ, lấy lòng luật sư Phương, xe đưa xe đón đặt nhà hàng, ân cần hỏi han quan tâm đầy đủ. Trưa nay Phương Dĩ nhận được điện thoại của luật sư Phương, luật sư Phương nói: “Bố thấy bây giờ để Tiểu Chu đến chỗ chúng ta ăn Tết, quả thực sớm một chút, nhưng người nhà cậu ấy đều ở nước ngoài, lúc Tết chỉ có một mình cậu ấy, thực sự hơi vắng vẻ.”

Phương Dĩ thở hốc vì kinh ngạc: “Luật sư Phương, chú lại bị anh ấy mua chuộc?”

“Vây cũng phải bỏ nguyên ý bị cậu ấy mua chuộc. Các phương diện điều kiện của cậu ấy quả thực rất tốt, chỉ con cũng cho rằng như vậy. Như thế, bố quan sát cậu ấy thêm một chút.”

Phương Dĩ định xin Chu Tiêu chỉ dạy cách mua chuộc lòng người, buổi chiều Chu Tiêu tới đón cô tan làm, Phương Dĩ nói: “Sao anh đổi một chiếc xe nát? Xe thể thao đâu?”

Chu Tiêu nói: “Luật sư Phương đang lái.”

Phương Dĩ rút rút khéo miệng: “Mưu kế hay!” Mấy món đồ đàn ông thích nhất, chẳng qua chính là tiền, quyền, phụ nữ, rượu, thuốc lá hoặc xe. Chu Tiêu nói: “Anh còn tặng luật sư Phương một chai rượu vang đỏ anh đâu giá được!”

Phương Dĩ đau lòng thay anh: “Tối anh ngủ sẽ khóc sao?”

Chu Tiêu vui vẻ nói: “Tối nay em quan sát thử chẳng phải sẽ biết?”

Phương Dĩ đang định nói tiếp, đột nhiên nhìn thấy Thẩm Lệ Anh đi ra từ trong cao ốc, bên cạnh còn có Âu Duy Diệu đi theo. Cô quay đầu đi, lập tức ngồi vào xe.

Buổi tối cô lại nhận được điện thoại của Thẩm Lệ Anh, khó tin nhìn số điện thoại di động xa lạ đó, Thẩm Lệ Anh nói: “Tiểu Dĩ, mấy ngày nay thế nào?”

“Rất tốt.”

“Hôm đó cuộc họp thường niên kết thúc, mẹ còn rất nhiều công việc phải xử lý, mẹ không tiện tìm con, dù sao trước...”

Phương Dĩ nói: “Tôi biết, bà có chuyện gì?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Hôm nay mẹ nhìn thấy con đi cùng với một người đàn ông. Cậu ta là Chu Tiêu?”

Phương Dĩ nhú mày: “Bà biết Chu Tiêu?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Bây giờ con có thời gian không?”

Phương Dĩ cầm di động chừng nửa tiếng, nửa tiếng sau mới đi ra ngoài. Cô chạy tới tiệm cà phê, đứng trước cửa sổ kính sửa sang tóc và quần áo một chút, khăn trương hít một hơi, lúc này mới chậm rãi đi vào.

Thẩm Lệ Anh đã chờ bên trong, nhìn thấy Phương Dĩ, bà lập tức đứng dậy, hơi lấy lòng hỏi: “Muốn uống chút gì không? Muốn ăn chút bánh ngọt không?”

Phương Dĩ nói: “Không cần khách sáo, bà có chuyện thì nói mau.”

Thẩm Lệ Anh nói: “Vây mẹ quyết định giúp con. Mẹ nhớ hồi nhỏ con thích ăn bánh ngọt nhất.”

Cà phê và bánh ngọt mang tới, Thẩm Lệ Anh nói: “Con mau nếm thử xem, mùi vị bánh ngọt ở đây không tệ. Gần đây có nhà hàng tôm chiên rất nổi tiếng, nếu con thích, đợi lát nữa mẹ dẫn con đến đó ăn, con rất thích ăn mấy món tôm hùm cua này.”

Phương Dĩ quay đầu đi, mắt cay cay. Thẩm Lệ Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, dường như muốn nhìn bù lại những năm không gặp. Bà nói chuyện nhẹ nhàng, cực kì dịu dàng, không hề giống Giám đốc PR chế cười Phương Dĩ ở trong công ty kia. Phương Dĩ luôn có cảm giác nằm mơ, câu chuyện phát triển thoát khỏi thực tế, cô không thể nào hiểu được, cũng không thể tưởng tượng.

Phương Dĩ không nhúc nhích, cũng không nói tiếng nào, Thẩm Lệ Anh nhỏ giọng hỏi: “Sau khi nghỉ con sẽ quay lại?”

Phương Dĩ nói: “Vâng.”

Thẩm Lệ Anh cười một tiếng: “Quay lại cũng tốt, sau này... Chờ mẹ làm xong chuyện, mẹ sẽ đi tìm con, con chờ mẹ.” Dừng một chút lại hỏi, “Chu Tiêu thì sao?”

Rốt cuộc Phương Dĩ không nhịn được nói: “Bà hỏi Chu Tiêu làm gì?”

Thẩm Lệ Anh trầm mặc một lúc, mới nói: “Năm nay Chu Tiêu qua lại rất chặt chẽ với Âu Hải, hôm nay mẹ mới biết cậu ta là bạn trai con.” Bà cúi đầu khuấy cà phê, nói: “Không phải con hỏi mẹ, là ai sai khiến bố con, năm đó bố con đã phát hiện cái gì mới có thể dẫn tới họa sát thân sao?”

Trong lòng Phương Dĩ căng thẳng, Thẩm Lệ Anh nói: “Năm đó Lý Kiến Hạo bị đụng, còn giữ lại một hơi thở cuối cùng, bố con phát hiện ông ta rất khản trương kéo một cái túi xách, bên trong là một số thứ không thấy được ánh sáng.”

Phương Dĩ nhíu chặt mày, Thẩm Lệ Anh nhìn cô một cái: “Những thứ này, nếu phơi bày ra ánh sáng, hung thủ thực sự có thể bị đưa ra công lý. Nhưng đáng tiếc năm đó bố con sợ gây chuyện nên đã tiêu hủy những thứ này, nhưng không tìm được đồ, đương nhiên chúng sẽ nghi ngờ người Lý Kiến Hạo tiếp xúc cuối cùng.”

Phương Dĩ hỏi: “Là thứ gì?”

Lúc Phương Dĩ về đến nhà, đã hơn mười giờ rưỡi. Cô đang gọi điện thoại, vào cửa liền thấy Chu Tiêu đang ngồi trên ghế xếp bóp vịt cao su, laptop trên bàn đang chiếu phim.

Chu Tiêu vứt vịt cao su, nói: “Chạy đi đâu thế? Điện thoại cũng không nhận, sao trễ vậy mới về?”

Phương Dĩ cúp điện thoại, hỏi: “Sao anh lên đây?”

Chu Tiêu ôm chầm cô: “Bắt em xuống, ai biết em không có nhà. Đi đâu thế?”

Phương Dĩ nói: “Tâm trạng không tốt, ra ngoài dạo một vòng.”

“Tan làm còn tốt mà, sao vậy?”

Phương Dĩ nắm chặt áo anh, nói: “Nếu em dẫn anh về nhà em ăn Tết, có phải tốc độ quá nhanh không?”

Chu Tiêu sững sốt, khóe miệng từ từ nâng lên: “Có ý gì?”

Phương Dĩ nói: “Bong Bóng nhớ anh.”

Chu Tiêu kẻ sát mặt cô: “Rốt cuộc là Bong Bóng nhớ anh, hay là em không nỡ bỏ anh?”

Phương Dĩ hất đầu: “Anh có muốn đi không?”

Chu Tiêu ôm chặt cô: “Đi, đương nhiên là đi. Anh có thể đi theo em đòi tiền mừng tuổi không?”

“Tất cả tiền mừng tuổi đòi được thuộc về em!”

“Để lại cho anh năm đồng!”

Phương Dĩ bị kéo xuống lầu, như cũ ngủ bên cạnh Chu Tiêu. Cô đã từ từ quen thuộc mùi của Chu Tiêu. Anh thích dùng nước súc miệng và kem đánh răng vị bạc hà, mùi sữa tắm thanh đạm, ngửi thoải mái mát mẻ. Cô cảm thấy cô đã rất hiểu thói quen cuộc sống và quy luật làm việc nghỉ ngơi của Chu Tiêu. Cô biết người nhà Chu Tiêu đều ở nước ngoài, biết trường học và kinh nghiệm làm việc trước đây của anh, cũng biết anh xuất thân giàu có, điều hành một công ty cho vay nhỏ. Cô biết rất nhiều rất nhiều chuyện của Chu Tiêu, nhưng tối nay, cô hỏi Thẩm Lệ Anh: “Thứ gì?”

“Mẹ ỉn nhần ba, bốn năm, không nghĩ đến cuối cùng hai tay trống không, không thu hoạch được gì. Mẹ muốn cố hết sức bảo vệ con, không liên lụy đến con. Mẹ muốn dựa vào bản thân để làm xong những chuyện này. Mẹ không sợ mất thêm ba năm nữa, sau một cái lại một cái ba năm, mẹ chỉ hi vọng có thể có kết quả tốt, nhưng tất cả quả thực quá khó khăn. Tiểu Dĩ ——”

Thẩm Lệ Anh nói: “Ngoài mặt Chu Tiêu là một nhân vật trong giới tài chính, năng lực xuất chúng, tuổi trẻ tài cao. Trên thực tế, cậu ta không hề đơn giản như vậy. Chuyện cậu ta đang làm bây giờ, năm đó Lý Kiến Hạo cũng làm, mà phần đồ vật không thấy được ánh sáng trong tay Lý Kiến Hạo kia, Chu Tiêu nhất định cũng sẽ có. Có phần đồ vật đó, con sẽ biết rốt cuộc Chu Tiêu là loại người gì, mà chuyện mẹ toàn tâm toàn ý muốn hoàn thành, cũng có thể có một kết quả tốt!”

50. Chương 50: Đón Tết

Dịp lễ tết, bên luật sư Phương tụ tập bà con cô dì chú bác, đầy đủ bà con vừa náo nhiệt vừa huyền náo, từ trước đêm giao thừa đến mừng bầy đầu năm, mỗi ngày đều phải tham gia đủ loại liên hoan thân thích tiếp đãi. Nhà luật sư Phương không có nữ chủ nhân, sau khi Đại Phương trưởng thành, cơm giao thừa đương nhiên do cô chuẩn bị, vì vậy gần đây cô bận tới bụi, cũng không có thời gian quan tâm Phương Dĩ, hôm nay ở sân bay đột nhiên thấy Phương Dĩ và Chu Tiêu đi theo phía sau luật sư Phương, ngỡ người hơn nửa ngày.

Luật sư Phương vỗ vỗ vai Đại Phương: “Em gái con nói dẫn cậu ấy cùng đón Tết.”

Đại Phương kéo luật sư Phương sang một bên: “Bố, có phải tốc độ này quá nhanh rồi không? Hai đứa nó cứ quyết định như vậy sao?”

Luật sư Phương nói: “Chuyện của thanh niên bố cũng sẽ không hỏi tới, con cứ thuận theo nó đi. Lát nữa bố để Tiểu Chu ở chỗ bố, em con ở chỗ con.”

Đại Phương oán thăm, cái này gọi là sẽ không hỏi tới, thuận theo nó? Cáo già!

Chu Tiêu không ngờ kết quả của việc cùng tới đây đón Tết là xa cách với Phương Dĩ. Lúc ăn cơm tối anh khách sáo nói: “Cháu ở khách sạn rất tiện ạ, không cần làm phiền chú Phương.”

Luật sư Phương không vui nói: “Cậu tới đây đón Tết để cậu ở khách sạn? Truyền ra ngoài thì cái mặt già này của tôi để đâu!”

Luật sư Phương đã nói là làm, tối đó liền chia rẽ hai người họ. Trước khi đi Phương Dĩ an ủi Chu Tiêu: “Em sẽ tới thăm anh, anh đừng sợ.”

Chu Tiêu nói: “Anh nhất gan, em tới thăm anh sớm một chút.”

Chu Tiêu ở cùng luật sư Phương, nhất định phải xốc trăm phần trăm tinh thần, cố gắng hết sức tránh giao lưu lời nói với luật sư Phương, để tránh rơi vào bẫy của ông. Ai ngờ trước khi ngủ luật sư Phương lại gọi anh lại, rót hai ly rượu vang đỏ cười nói: “Tôi cũng thích uống rượu vang đỏ, chai rượu cậu tặng tôi, xem như làm vui lòng, có điều giá quá đắt, trước khi về tôi đã để chai rượu đó ở chỗ Tiểu Phương, cậu nhớ lấy về.”

Chu Tiêu nói: “Chai rượu đó là cháu đặc biệt tặng cho chú ạ.”

“Tầm lòng của cậu tôi nhận, còn chai rượu vang đỏ đó, cậu cũng đừng cố chấp với tôi. Nào, nhìn thử xem, chai rượu này của tôi cũng không tồi.”

Chu Tiêu nếm một ngụm. Anh từng uống quá nhiều rượu ngon, chưa hề thưởng thức loại rượu vang đỏ mùi vị phổ thông này, chỉ có thể nói đơn giản: “Không tệ ạ.”

Luật sư Phương cười một tiếng: “Lúc Tiểu Phương mười tuổi đến bên cạnh tôi, khi đó, nó để tóc búp bê ngắn ngắn, thích mặc quần áo như nam sinh. Nhà cũ ở lầu một, có một vườn hoa nhỏ, nó gây họa sợ tôi đánh, mỗi lần đều trèo lên cây trôn, có một lần còn ngủ mất. Tôi sợ đột nhiên đánh thức nó, nó giật mình sẽ ngã xuống, đành phải tìm một cái thang rón rén trèo lên. Sau khi trèo lên, tôi mới phát hiện nó lại đang khóc, ngủ mới khóc, bình thường nó chưa bao giờ khóc. Khi đó bà ngoại nó mới mất nửa năm, nó thực sự trở thành trẻ mồ côi.”

Ông thở dài, “Thân thích bên tôi, tôi cũng biết họ từng nói gì sau lưng. Tiểu Phương chịu tủ thân, chưa bao giờ kêu ca với tôi, nó rất sĩ diện. Nó va chạm mà lớn lên, cuối cùng không lớn lệch. Đừng thấy nó rất nghịch ngợm, thực ra nó vừa hiểu thảo vừa thông minh, đầu óc nhanh nhẹn, là một đứa trẻ ngoan. Cậu xem, Cabernet Sauvignon, Pinot Noir, Merlot, Sangiovese, loại nho khác nhau, ủ ra rượu vang khác nhau. Chúng lên men đầy đủ, cần trải qua thời gian rất dài, bất kể năm tháng, chủng loại, những thứ này đều là bảo bối của người làm rượu. Có những người quen uống rượu vang đỏ mấy ngàn hoặc mấy trăm ngàn, anh ta sẽ không quen chai rượu trong tay này. Anh ta sẽ uống, có lẽ là vì muốn nếm món ngon, có lẽ là cho đối phương mặt mũi. Anh ta không thể từ chối, rõ ràng không thích, vẫn phải nói ‘không tệ’, không ngờ rằng chai rượu anh ta cho là ‘không tệ’ là bảo bối của người khác. Nếu người uống rượu không biết thưởng thức,

miễn cưỡng khen, cho rằng rượu này có cũng được không có cũng được, vậy chi bằng đừng đụng vào bảo bối của người khác, cậu nói có đúng không?”

Chu Tiêu cụp mắt, tinh tế ném một ngụm rượu vang đỏ trong ly, trầm tư một lúc, nói: “Lúc cháu học đại học chơi cổ phiếu, vốn trong tay ban đầu chỉ có hai chục ngàn. Tốt nghiệp đại học, cháu tích góp được một triệu. Bên trong có đầy đủ may mắn, khi đó khí thế hăng hái, không muốn chờ đợi, thế là liều lĩnh ném tất cả vốn vào một cổ phiếu, cuối cùng kết cục chém kho thóc. Quãng thời gian đó cháu ăn cơm chan nước sôi, chỉ mua gói mì ăn liền. Sự nghiệp bạn cùng phòng thuê chung của cháu vừa bắt đầu, không cho phép mình ăn cơm no, mỗi ngày chỉ ngủ trên sàn nhà. Cháu học kiểu của cậu ấy, cứ chịu đựng như vậy đủ một năm. Sau một năm, chai rượu vang đỏ đầu tiên vào tay cháu giá 230 đồng, cháu và bạn cùng phòng của cháu uống hết nó, hôm sau chúng cháu dọn vào chỗ ở mới vào tay mỗi người. Chỗ ở mới sáu mươi mét vuông, nhà cũ, món đầu tiên mua thêm bên trong chính là một chai rượu vang đỏ 230 đồng, chai rượu đó đến nay vẫn ở trong tủ rượu của cháu.” Anh cười một tiếng, “Bây giờ cháu uống rượu vang đỏ tốt nhất, chai rượu đó, cháu sẽ phải coi nó như đồ gia truyền. Có lúc rượu không quan tâm chủng loại, năm, thứ quan tâm là ý nghĩa của nó.”

Luật sư Phương gật đầu: “Tốt, tốt.”

Đêm giao thừa, bác cả nhà họ Phương là anh cả, chủ trì bữa cơm sum họp. Lần đầu tiên Chu Tiêu nhìn thấy anh rể Phương Dĩ, đó là một người đàn ông hào hoa phong nhã đáng trung bình. Phương Dĩ thay họ giới thiệu xong, hỏi Đại Phương: “Bong Bóng đâu?”

Đại Phương quét bốn phía, nói: “À, ở chân tường đằng kia kia.”

Chu Tiêu nhân tiện nhìn sang, thấy Bong Bóng đứng hướng mặt vào tường, hỏi: “Làm sai chuyện đang bị phạt đứng sao?”

Đại Phương nói: “Không phải, nó lớn rồi sĩ diện, trốn ở đó móc gở mũi đó, cảm thấy xấu hổ để người khác nhìn thấy.”

Chu Tiêu rút khóe miệng một cái, sáp lại gần tai Phương Dĩ: “Có phải lúc nhỏ em cũng vậy không?”

Phương Dĩ nói nhỏ: “Em mới không làm cái chuyện lén lút đó. Em quang minh chính đại móc xong, rồi vo thành cục...”

Chu Tiêu nói xen vào: “Ăn?”

“Em không có loại sở thích như anh!” Phương Dĩ nghe rằng, lặng lẽ chạy đến sau lưng Bong Bóng, nói lớn, “Mau lại xem này, Bong Bóng đang ở đây...”

Lưng Bong Bóng cứng đờ, trong nháy mắt xoay người ôm đùi Phương Dĩ, ngón trỏ tay trái còn chọc trong mũi, vội vàng nói: “Dì ơi dì ơi, đừng la!”

Phương Dĩ chất vấn: “Cháu làm chuyện xấu gì đó, có phải lén lút lấy tiền lì xì không chia cho dì không?”

Bong Bóng rút ngón trỏ chọc trong mũi ra, sờ túi nói: “Vừa rồi anh họ cho cháu một trăm đồng.” Móc ra cho Phương Dĩ xem, “Cái này có phải một trăm đồng không ạ?”

Phương Dĩ lấy ra hai tờ năm đồng: “Dì đổi hai tờ lấy một tờ của cháu, thế nào?”

Bong Bóng nhú mày: “Không muốn không muốn, lần trước dì cũng đổi như vậy, cháu thích màu đỏ!”

Phương Dĩ rút tờ tiền giá trị lớn trong tay cô bé, mê hoặc nói: “Hai tờ này của dì cũng là màu đỏ đó!”

Chu Tiêu như cười như không nhìn cả buổi, trái tim dùng tờ tiền một đồng trong tay xếp thành rôt cuộc cũng xong, anh đi tới, đưa trái tim tới trước mặt Bong Bóng, nói: “Đổi không?”

Bong Bóng vui vẻ nói: “Đổi ạ!”

Một trăm đồng rơi vào tay Chu Tiêu, Phương Dĩ chỉ trích anh: “Anh quá đáng thật, lại chỉ dùng một đồng?”

Chu Tiêu lén lút nhét một trăm đồng vào túi cô, nói nhỏ: “Giấu kĩ.”

Phương Dĩ hớn hở mặt mày: “Chỉ anh hiểu chuyện!”

Bà con cô dì chú bác rất tò mò với Chu Tiêu, thức ăn còn chưa lên đủ, các bà đã moi tình hình cá nhân của Chu Tiêu ra.

“Người nhà cậu đều ở nước ngoài? Bây giờ mẹ cậu đã nghỉ hưu rồi sao? Ồ, đã nghỉ hưu rồi!”

“Cậu tốt nghiệp đại học ở đâu? Chao ôi, lợi hại vậy sao!”

“Công ty cho vay nhỏ là cái gì? À, công ty cho vay hạn mức nhỏ à, bình thường còn đầu tư tài chính? Thực sự không tệ. Nè, tôi có cổ phiếu, cậu xem giúp tôi thử...”

Lần đầu tiên Chu Tiêu đến nhà, y theo quy tắc, trưởng bối nhà họ Phương phải cho anh một bao lì xì lớn. Tuy họ có phê bình kín đáo với Phương Dĩ, nhưng bản lĩnh bên ngoài luôn làm đủ, sẽ không để người ngoài lời ong tiếng ve, vì vậy Chu Tiêu và Phương Dĩ nhận từng bao tiền lì xì đến mềm tay. Phương Dĩ phát huy tinh thần Lô Phong, nói với Chu Tiêu: “Túi xách em lớn, nào, em cầm giúp anh!”

Chu Tiêu nói: “Không sao, anh nhiều túi.”

“Để trong túi không an toàn, chỗ em an toàn!”

Chu Tiêu sờ bàn tay nhỏ của cô, gắng gượng giao tiền lì xì ra, một lúc sau, không biết anh biến từ đâu ra bấy bao lì xì. Ở đây có bấy hậu bối, anh họ vừa rồi cho Bong Bống một trăm đồng cũng nhận được một bao lì xì, mở ra xem, con số dọa cậu, vội vàng đưa cho bố mẹ. Chỉ có Bong Bống bình tĩnh như thường, gấp qua cảnh tượng hoành tráng, không để những thứ này vào mắt, rút từng tờ trong bao lì xì ra xếp giấy chơi. Sắc mặt người lớn xung quanh phong phú, đêm nay nói chuyện với Phương Dĩ, lần đầu mang theo chút ý tứ lấy lòng.

Bong Bống chơi đến nửa chừng, đột nhiên biến thành người gõ, ngồi dưới đất không nhúc nhích, một lúc sau phun một cái xuống đất, ngay sau đó gào khóc: “Hu —— hu —— hu ——”

Đại Phương vội vàng để đưa xuống chạy tới: “Sao khóc vậy con?” Cúi đầu nhìn sàn nhà, cười nói: “À, rụng răng rồi sao!”

Bong Bống vừa tròn năm tuổi, rụng răng xem như là sớm, trước đây không có kinh nghiệm, trong miệng hở không quen lắm, bàn tay nhỏ sờ sờ, chỗ răng rụng trống trơn, cô bé nước mắt nước mũi ròng, lo lắng sốt ruột: “Răng không còn nữa, răng không còn nữa!”

Bất kể ai dỗ cũng vô dụng, cô bé khóc đến mức mặt đỏ bừng, nấc liên tục. Chu Tiêu đột nhiên đứng dậy đi tới: “Bong Bống.” Há miệng cho cô bé nhìn một cái, “Răng của chú cũng mất rồi, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trên một cái răng cửa trong miệng Chu Tiêu dính một miếng rong biển, không nhìn kĩ sẽ có ảo giác thiếu răng. Bong Bống cắn câu, nói: “Răng của chú... hức... đi đâu rồi... hức?”

Chu Tiêu nhún vai: “Ai biết!”

Hai người cùng là người lưu lạc chân trời, Bong Bống lau khô nước mắt, trao đổi thể nghiệm với Chu Tiêu, nhỏ giọng hỏi anh có cảm thấy hở không, có đau không. Chu Tiêu hỏi ngược lại, Bong Bống kề sát tai anh nói: “Hơi lạnh lạnh ạ. Chú không cần sợ, bố cháu nói sẽ mọc ra rất nhanh, nhưng năm nay chú không được ăn kẹo, sẽ bị sâu răng!”

Chu Tiêu gật đầu một cái, Bong Bống lại nói: “Ban nãy cháu thấy chị họ tặng chocolate cho chú, cháu ăn giúp chú nha, cháu không sợ sâu răng.”

Chu Tiêu lo lắng ném tầm mắt về phía trước bên trái, Bong Bống nhìn sang theo tầm mắt anh, chỉ thấy Phương Dĩ cầm một thanh chocolate ở mỗi tay, vừa ăn vừa khom người hỏi chị họ Bong Bống: “Ăn cái này nhiều sâu răng. Chocolate của chú Chu Tiêu bị cô tịch thu rồi, cháu còn không? Cô ăn giúp cháu rồi nhé, không được hại cháu sâu răng!”

Mỗi Bong Bống run run một chút, đáng thương òa khóc.

Mười giờ kết thúc, ai về nhà nấy, Bong Bống nằm trên vai bố ngủ, nước bọt chảy ròng, Đại Phương theo phía sau lau nước bọt cho cô bé, nói nhỏ với Phương Dĩ: “Đừng chơi muộn quá, bọn chị về nhà trước, để lại món tráng miệng cho em.”

Phương Dĩ và Chu Tiêu tay trong tay đi dạo trên đường. Người đi đường cũng không nhiều, con đường nhỏ đặc biệt yên lặng, cô nhẹ giọng khen: “Bác cả bác gái cả đều nói anh đẹp trai, em nghe cô cả mừng dưng vô dụng, tuổi gấp đôi anh, kiếm được chỉ bằng số lẻ của anh!”

Chu Tiêu kiêu ngạo nói: “Biết anh giỏi rồi sao?”

Phương Dĩ cười hì hì nói: “Em vốn biết rồi!” Trưởng bối còn nói Chu Tiêu kiên nhẫn, biết dỗ Bong Bồng, tương lai nhất định yêu thương con mình. Họ lặng lẽ nói Phương Dĩ tìm được một người đàn ông tốt, cũng coi như khổ tận cam lai, thực ra Phương Dĩ vẫn chưa từng chịu khổ, chỉ là bây giờ quá ngọt.

Chu Tiêu sợ cô lạnh, ôm cô thật chặt, nắm tay cô thường thức, nói: “Gọi điện thoại giúp anh.”

“Hả?”

Phía trước là một dòng sông dài, đôi tình nhân trẻ tuổi dựa vào lan can lặng lẽ nói chuyện, người chờ đón năm mới vây quanh cất tiếng cười to. Chu Tiêu ôm Phương Dĩ, chặn gió rét cho cô, nói mấy câu với đầu bên kia điện thoại, đưa đi động tới bên tai Phương Dĩ. Phương Dĩ nhìn anh một cái, nói với đầu bên kia: “Chào bác ạ, cháu là Phương Dĩ.”

Mẹ Chu ở đầu bên kia vui mừng nói: “Chào cháu chào cháu, bác đã sớm nghe Tiêu Tiêu nhắc tới cháu. Chúc mừng năm mới, cơm tối đã ăn gì rồi?”

Phương Dĩ nói ra vài món, mẹ Chu nói: “Cơ thể của ông bà ngoại Tiêu Tiêu không tốt lắm, bác không đi được, chờ bác về, bác làm sủi cảo cho hai đứa. Cháu ở cùng nó, nếu chịu uất ức gì, cứ nói cho bác biết ngay, bác nhất định không tha cho nó!”

“Anh ấy rất tốt với cháu, sẽ không bắt nạt cháu đâu ạ.”

Trò chuyện rất lâu, cuối cùng cúp điện thoại. Chu Tiêu hôn mặt Phương Dĩ, nói: “Mấy năm nay, anh có thời gian sẽ qua đó đón Tết với họ, phần lớn thời gian vẫn ở trong nước.”

Phương Dĩ nói: “Năm nay anh có thời gian nhưng cũng không đi.”

“Vì muốn cùng em.” Chu Tiêu hôn miệng cô. Anh rất ít nói lời ngon tiếng ngọt, có lúc nửa ngọt nửa độc địa, tối nay ngoại lệ, “Người trong tình yêu cuồng nhiệt, một ngày không gặp như cách ba thu, nếu anh không nhìn thấy em, vậy nguy rồi, anh sẽ ép mình phát điên. Còn em?”

Phương Dĩ không quen anh nghiêm túc như thế, đỏ mặt, tim đập thành thịch: “Cho nên em dẫn anh tới.”

Chu Tiêu cười một tiếng: “Coi như em có lương tâm, biết dẫn anh tới ăn xén tiền lì xì!” Dừng một chút, nói, “Phương Dĩ, sau khi về, anh tặng em một chai rượu vang đỏ.”

Mắt Phương Dĩ sáng rõ: “Cái loại bán đấu giá được đó sao? Có sáu con số không?”

Chu Tiêu lại hôn cô một cái: “Giá 230!”

Phương Dĩ ghét bỏ: “Em đã biết anh không hào phóng như vậy!”

“Đương nhiên anh không hào phóng*, anh chỉ cần Tiểu Phương!”

*Từ gốc là (Đại Phương)

Mười hai giờ đúng, pháo hoa lấp lánh xa xa, trên bờ sông, tiếng hoan hô vang lên.

Sáng sớm hôm sau, Đại Phương dậy sớm sắp xếp quà chúc Tết, thấy di động có một tin nhắn chưa đọc, thời gian là sáu giờ sáng nay. Phương Dĩ gửi, nói bạn học cũ có chuyện tìm cô, chiều sẽ về, bảo Đại Phương giúp đối phó với thân thích.

Lúc này Phương Dĩ đang ngồi trên máy bay nhắm mắt nghỉ ngơi, trên tay nắm chặt chìa khóa lén đổi ở chỗ Chu Tiêu tối qua. Một tiếng sau hạ cánh, cô chạy thẳng tới đường Bảo Hưng, vào phòng làm việc của Chu Tiêu, mặt khẩu máy tính cô biết từ trước, sau khi mở ra kiểm tra cẩn thận, không phát hiện vấn đề. Cô lại lục tài liệu để trên bàn, cũng không nhìn ra vấn đề. Cuối cùng cô chạy vào nhà Chu Tiêu, mở máy tính trong phòng sách cô chưa từng đụng tới.

Máy tính đòi mật khẩu, Phương Dĩ nhập thử, qua mấy lần đều thất bại. Cô gọi điện thoại nhờ người bạn bên khoa máy tính thời đại học giúp, đối phương kêu cô làm theo trình tự của anh ta, làm đi làm lại gần một tiếng mới vào hệ thống thành công.

Phương Dĩ quét qua từng tài liệu, hồi hộp đổ mồ hôi tay, thời gian trôi qua từng giây từng phút. Cô đặt chuyển bay về vào mười hai giờ, không biết kịp hay không. Con chuột lại nhấp vào một file, Phương Dĩ mở ra, xem nội dung bên trong, trong đầu cô nổ “ầm” một tiếng.

Tưởng Dư Phi nhận được điện thoại của Phương Dĩ, vẫn chưa rời giường, nghe thấy giọng Phương Dĩ, anh lập tức tỉnh táo, vội vàng chạy ra ngoài, không bao lâu đã chạy tới bên hồ Nam. Phương Dĩ mặc một chiếc áo lông màu đỏ tươi, thoát nhìn cực kì vui mừng.

Phương Dĩ nói: “Xin lỗi, tiệm ở đây đều chưa mở, chỉ có thể hóng gió một chút.”

Tưởng Dư Phi nói: “Không sao, gọi anh ra đây sớm như vậy, em có chuyện gấp sao? Sao không về nhà ăn Tết?”

Phương Dĩ hà một hơi nóng về phía hồ, nói: “Tưởng Dư Phi, trước đây em từng thích anh, tuy anh từ chối, nhưng anh vẫn rất tốt với em. Nên nói anh rất tốt với tất cả mọi người, nhiệt tình, thành thật, kiên định chịu làm.”

Tưởng Dư Phi không hiểu, Phương Dĩ nở nụ cười: “Anh là một người tốt. Bây giờ em chỉ hỏi anh một câu, có phải anh biết mẹ em không?”

Tưởng Dư Phi ngẩn ra: “Phương Dĩ...”

Phương Dĩ quay đầu nhìn về phía anh: “Cho dù anh không thích em, cũng sẽ không gạt em hại em, có đúng không? Anh trả lời em, có phải anh biết mẹ em không?”

Tưởng Dư Phi há miệng, không phát ra tiếng, Phương Dĩ gần từng chữ: “Bố anh là Tưởng Quốc Dân. Anh không biết mẹ em, ông ấy nhất định biết, có đúng không?”

Sắc mặt Tưởng Dư Phi trắng bệch: “Em đã biết cái gì?”

Phương Dĩ cười khẩy: “Em biết rất nhiều, ví dụ như bố anh đã từng làm gì. Còn anh, anh biết cái gì?”

Kí ức của Tưởng Dư Phi đột nhiên bị kéo lại ngày nào đó.

Ngày đó ảnh hoạt động xã đoàn in ra, anh cầm về nhà cho bố mẹ. Bố khó có được thời gian ngồi xuống, cùng xem ảnh với anh, xem đến một nửa, bố chỉ một tấm trong đó hỏi: “Đây là ai?”

Tưởng Dư Phi nói: “À, em ấy tên Phương Dĩ.” Dừng một chút, tò mò, “Sau bố hỏi em ấy?”

Bố nói: “Hơi quen mặt.”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Bề ngoài em ấy có vài phần giống mẹ em ấy, nói không chừng bố còn thực sự biết mẹ em ấy.”

“Mẹ con bé?” Bố nhíu mày, “Mẹ con bé tên gì?”

“Hình như tên là... Thẩm Chiêu Hoa?”

Bên hồ gió lớn, tóc Phương Dĩ bị gió thổi rối loạn, cô ôm chặt cánh tay mình, chỉ một câu thăm dò, cô không ngờ suy đoán của mình trở thành sự thật. Tưởng Dư Phi muốn tháo khăn choàng xuống, ngón tay di chuyển, từ đầu đến cuối không tháo. Anh nói: “Sau đó anh phát hiện, bố anh cử người điều tra em, tuy không giải quyết được gì, nhưng anh với ông ấy một trận. Anh không rõ tình hình cụ thể, nhưng anh có linh cảm.” Anh nhìn về phía Phương Dĩ, “Em vừa nói em từng thích anh, em đã thêm một chữ ‘từng’, còn anh, vẫn luôn thích em.”

Lúc Chu Tiêu phát hiện Phương Dĩ biến mất, đã gần trưa, gọi di động của cô tắt máy, hỏi Đại Phương, Đại Phương nói bạn học Phương Dĩ tìm cô, chiều sẽ về. Đáy lòng Chu Tiêu mơ hồ không yên. Bong Bóng há cái miệng hở xé rách bằng dãn chơi, Chu Tiêu tiện tay lấy chìa khóa ra muốn đâm thủng giúp cô bé. Chìa khóa còn chưa đâm xuống, động tác của anh đột nhiên dừng lại. Chu Tiêu lên tiếng chào, nhanh chóng rời khỏi.

Quay lại thành phố Nam Giang, đã bốn giờ chiều, Phương Dĩ không có nhà, di động không mở máy, lần này Chu Tiêu không tìm kiếm sự trợ giúp của Đồng Lập Đông, mà ngồi trong công ty lẳng lặng chờ, cách mười phút thì gọi điện thoại Phương Dĩ một lần. Đợi đến tối, cuối cùng anh mất kiên nhẫn, gọi điện thoại cho Đồng Lập Đông: “Mặc kệ dùng cách gì, lập tức giúp tôi tìm được Phương Dĩ.”

Đồng Lập Đông cúp điện thoại, đầu ngón tay xoa xoa cằm, ngồi im một lúc, anh ta mới gọi điện thoại đến Cục, ngay sau đó khoác áo khoác lên đường, nửa đường nhận được tin, nghe nói tối nay nhà họ Âu ăn cơm cùng con rể tương lai, con rể tương lai lại không xuất hiện, di động cũng không gọi được. Năm trước trong thành phố từng xuất hiện sự kiện bắt cóc tổng tiền, hơn nữa chuyện tai nạn công nhân trước kia xôn xao, có người bị hại tuyên bố trả thù, vì vậy nhà họ Âu không dám hời hợt, lập tức bảo người đi tìm giúp.

Lúc Đồng Lập Đông tìm đến bên hồ Nam, đã mười giờ tối, một nam một nữ ngồi bên bờ, cô gái khoác một chiếc áo khoác nam, cúi đầu, hai người không đối thoại, không nhúc nhích như cọc gỗ. Một lát sau, người đàn ông kéo áo khoác một chút giúp cô gái, cô gái né sang bên cạnh, muốn cởi ra, người đàn ông nắm cánh tay cô gái không cho phép. Tiết mục quá cũ cũng quá chướng mắt, xem đến Đồng Lập Đông không ngừng cười khẩy. Anh ta mở ngăn kéo bằng điều khiển, lấy ra một hộp quà gói tinh xảo, nhìn một cái, nặng nề ném hộp quà vào, gọi thông điện thoại Chu Tiêu: “Ồ hồ Nam, cùng với Tưởng Dư Phi.” Dừng một chút, anh ta thấy hai người đứng dậy, nói: “Họ đi rồi.”

Phương Dĩ lạnh đến run cầm cập, trả áo lại cho Tưởng Dư Phi, cô lập tức chui vào taxi, lúc xuống xe hai chân mềm nhũn, hai chân vẫn lạnh đến mức giống như mất đi cảm giác. Cô vừa gọi điện thoại vừa đi vào trong nhà, nói với Đại Phương ở đầu bên kia: “Không sao, bạn học của em thất tình, bảo em ở với cậu ấy một đêm, mai em sẽ chuẩn bị cho chị. Được...”

Cô cúp di động, nhìn về phía Chu Tiêu đứng ở cửa công ty. Chu Tiêu khuất bóng, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, không kiếm được lùi ra sau một bước. Chu Tiêu mở miệng: “Sao không nói tiếng nào đã về?”

Phương Dĩ không nói lời nào, Chu Tiêu nói: “Công ty có chìa khóa dự phòng, giấu trong hộp biển áp bên kia. Lần sau em cần, có thể trực tiếp lấy.”

Phương Dĩ nói: “Không cần cái này. Chìa khóa của anh, em để trên bàn trà nhà anh rồi.”

Chu Tiêu nói: “Em đã vào phòng sách của anh.”

“Xin lỗi.”

“Đã thấy được gì?”

Phương Dĩ trầm mặc, Chu Tiêu hỏi thêm một lần, cô mới mở miệng: “Mục trong tài khoản và tài khoản ngân hàng, anh rửa tiền.”

51. Chương 51: Cắc Tùng Leng Keng

Thời đại học Phương Dĩ học tài chính, tuy thành tích kém, nhưng tốt xấu gì cũng học qua bốn năm, đối với một số thứ không hề xa lạ, lúc rảnh rỗi cũng sẽ nghiên cứu bằng môn tà đạo, đọc một số vụ án liên quan tới tội phạm kinh tế. Cô xem những vụ án đó như tiểu thuyết để đọc, thậm chí có một đạo mê mệ.

Lúc một người có trong tay một khoản vốn lớn không rõ lai lịch, anh ta cần hợp thức hóa khoản tiền này, cách thức đa dạng, thường gặp nhất chính là mở công ty ma, làm mậu dịch ngoài biên giới, chuyển vốn thông qua ngân hàng tư nhân, những năm 90 thịnh hành đến nay. Bây giờ internet phát triển, người có ý thậm chí chỉ cần mở một shop online trên Taobao, làm mua bán đồ vật ảo, không ai có thể điều tra rõ những mục này, mà cách của Chu Tiêu, càng trực quan đơn giản.

Chu Tiêu đứng tại chỗ, nghe Phương Dĩ nói xong câu đó, trầm mặc một lúc, chợt cười một tiếng: “Suýt chút nữa anh quên, em cũng coi như người bán chuyên nghiệp, đã nhìn ra cách nào?”

Phương Dĩ nắm tay, hai chân vẫn mềm nhũn, hai chân vẫn không có cảm giác, cô nói: “Trước đây anh thường xuyên đi công tác, đi công tác ở đâu?”

Chu Tiêu không trả lời, Phương Dĩ nói: “Trong máy tính của anh có tài liệu của một công ty Hồng Kông, trong mục có dòng vốn. Nếu em không đoán sai, đó là công ty ma, anh bỏ tiền vào công ty đó, rồi lợi dụng những tài khoản ngân hàng trong máy tính của anh chuyển vốn, em có nói sai không?”

Chu Tiêu cúi đầu cười, ung dung thở dài một hơi, nói: “Công ty đó là anh tìm người khác đăng kí, bên ngoài có công trình trao đổi với nội địa, một nửa số tiền dự án dùng để chơi cổ phiếu. Những tài khoản ngân hàng em thấy, là anh dùng để đổi tiền mặt. Một nửa kia dùng để cho vay. Em còn biết những gì?”

Phương Dĩ nhớ tới mình ngồi bên hồ Nam cả ngày, ngồi từ sáng đến tối, không đói cũng không khát. Cô không cảm thấy thời gian dài đằng đẳng, thậm chí cô muốn cứ ngồi như vậy, không cần về cũng không cần đổi mặt. Ban nãy Tưởng Dư Phi nói với cô: “Bố anh leo lên vị trí cao này, từng dùng rất nhiều thủ đoạn người khác không thể trông thấy. Anh biết một số chuyện ông đã làm, nhưng anh không đủ sức, bởi vì ông là bố anh.”

Phương Dĩ nói: “Anh đã sớm biết trên tay bố anh có thể đã dính máu bố em, cho nên khi đó anh mới tránh em, tại sao bây giờ mặc cho em ở lại tập đoàn Âu Hải?”

Tưởng Dư Phi nói: “Có thể gặp em, là chuyện vui vẻ nhất những ngày này của anh.”

“Bây giờ nghe anh nói loại lời này, em hơi chán ghét.”

Tưởng Dư Phi không nói câu nào, cuối cùng mới nói: “Anh sẽ không để bố anh biết em ở Âu Hải, em cũng sẽ không tìm được chứng cứ gì. Bây giờ em đã biết những chuyện này, đi hay ở do em quyết định, nhưng anh hi vọng em có thể tự giác rời khỏi đây. Nếu em không làm được, anh có thể giúp em. Anh hi vọng em sống cuộc đời đơn giản, quên đi lời chúng ta đã nói hôm nay.” Anh đứng dậy, nói, “Phương Dĩ, xin lỗi em.”

Bây giờ cô vẫn quay lại, không ngờ Chu Tiêu đã ở đây, mà cô phải đổi mặt. Phương Dĩ cổ họng đắng chát, không muốn quanh co nữa: “Anh biết người gây tai nạn thực sự năm đó là ai, nhưng anh không thể để em điều tra ra sự thật, không thể để chuyện phơi bày ra ánh sáng, vì anh phải bảo vệ một người. Người này ở phía sau thao túng tất cả, anh thay ông ta rửa tiền đen, giấu chuyện phi pháp của ông ta, ông ta chính là, Tưởng —— Quốc —— Dân!”

Hơn mười năm trước, Lý Kiến Hạo tham gia rửa tiền đen, trong tay để lại chứng cứ. Tưởng Quốc Dân muốn giết người diệt khẩu, cho nên mua chuộc Phương Chí Chiêu. Nhưng vì chứng cứ biến mất, Tưởng Quốc Dân nghi ngờ Phương Chí Chiêu, thù giết lẫn còn hơn bỏ sót, vì vậy năm năm trước, sau khi biết được tung tích của ông, Tưởng Quốc Dân phái người phóng hỏa, mà khi đó lại để lại một người sống, đó chính là Thẩm Chiêu Hoa.

Chuyện thế gian chính là trùng hợp như vậy, Phương Dĩ lại quen con trai Tưởng Quốc Dân. Tưởng Quốc Dân điều tra cô vào hai năm trước, nếu không phải biết được mọi người nhà họ Phương đều cho rằng Thẩm Chiêu Hoa đã chết, bây giờ cô cũng không chắc chắn có thể yên ổn đứng đây, càng không thể quen người trước mặt cô đây —— Chu Tiêu.

Chu Tiêu khoe miệng mím chặt, vừng vàng nhìn Phương Dĩ chằm chằm, hỏi: “Em bắt đầu nghi ngờ anh từ lúc nào?”

Đôi mắt Phương Dĩ chưa xốt: “Em cảm thấy những chuyện này đều quá kì lạ, từng người bên cạnh em, dường như đều có dính dáng nào đó. Em không sắp xếp rõ manh mối, càng nghĩ càng mơ hồ. Em muốn biết vấn đề xuất hiện ở đâu, vừa vặn hôm đó em dẫn anh cùng đi tìm Triệu Bình, em và anh ta nói tới vụ án gây tai nạn kia, anh luôn cúi đầu uống trà.” Chu Tiêu không ngắt đầu, chỉ cần nói tới chuyện này, ánh mắt anh cũng sẽ không giao lưu với người khác, vì vậy hôm đó về, Phương Dĩ cố ý nhắc tới Thái Đào Kiệt.

“Hôm đó em nói, Triệu Bình không nhớ mặt mũi người đi đường, có lẽ người bạn kia của anh ta nhớ. Bạn anh ta tên Thái Đào Kiệt, bây giờ đang học tiến sĩ ở Mỹ. Một bạn học của anh ta, là bạn của anh rể em, trước khi em đến thành phố Nam Giang đã biết anh ta ở đâu, cũng biết anh ta giống như Triệu Bình, căn bản không nhớ người đi đường đó. Nhưng sau khi em nói với anh lời đó, có người thăm dò tung tích của Thái Đào Kiệt ở Mỹ.”

Hôm Thẩm Lệ Anh hẹn Phương Dĩ ra ngoài gặp mặt, lúc Phương Dĩ về, nhận được điện thoại của anh rể. Anh rể nói: “Em bảo anh để ý Thái Đào Kiệt, cậu ấy ở bên đó quả nhiên có khác thường, có người đang

thăm dò tung tích của cậu ấy. Có điều cậu ấy đi tham gia một hội nghị chuyên đề học thuật, không ở đó.” Sau đó mở cửa, Phương Dĩ thấy Chu Tiêu ở trong nhà chờ cô, nghĩ tới chuyện ngoài lề Thẩm Lệ Anh nói với cô trước đó, trong đầu cô một mớ hỗn độn.

“Sau đó em đột nhiên nhớ tới, hôm em hẹn Tưởng Dư Phi ra ngoài, đã chuốc say anh ấy, gần dụ anh ấy nói ra. Trước khi tới em đã gọi cho anh, có mục đích gì cũng nói với anh, nhưng anh vẫn đột nhiên xông vào, thực sự là ghen sao, em nghĩ sao cũng nghĩ không ra. Thực ra không phải anh ghen, anh chỉ không muốn để em tìm được mẹ em, mà anh chắc chắn đã biết tung tích bà ấy, nếu không anh sẽ giống như em truy đuổi tới tận cùng, sẽ không để tai họa ngầm này tồn tại! Tất cả mọi chuyện anh giấu em, anh làm thay Tưởng Quốc Dân, anh là người của Tưởng Quốc Dân, Tưởng Quốc Dân là hung thủ!”

Không ai nói chuyện, yên lặng như chết.

Ngôi nhà này từng có tiếng thét kêu rên cuồng loạn, ngọn lửa cháy sáng bầu trời đêm, bao nhiêu người không thoát ra được, bất lực nhìn mình bị ngọn lửa bao vây, có bao nhiêu đau đớn không ai biết. Bố cô là một người trong đó. Khoảnh khắc trước khi nổ ông đang làm gì, là tỉnh táo hay ngủ say?

Phương Dĩ rơi nước mắt, vốn đã không thấy rõ vẻ mặt của Chu Tiêu, bây giờ tầm mắt càng thêm mơ hồ.

Chu Tiêu hít sâu một hơi, nhắm mắt, cười tự giễu một tiếng: “Ồi, anh không ngờ em đã sớm thăm dò anh như vậy, thậm chí ngay cả việc để anh tới nhà em đón Tết cũng nằm trong kế hoạch của em, chỉ để lên trộm chìa khóa của anh, để em có đủ thời gian lục máy tính của anh. Cái đáng về không tìm không phổi kia của em có phải giả vờ không? Giả vờ tốt thật, mê hoặc anh. Phương Dĩ, là anh quá coi thường em, cũng đánh giá ỉn. Em đối với anh có mấy phần thật lòng?”

Nước mắt rơi xuống, Phương Dĩ cười nói: “Anh đối với em thì có mấy phần thật lòng. Anh biết sự thật vụ án gây tai nạn và vụ cháy, nhưng luôn giấu giếm em, đùa bỡn em xoay vòng vòng, còn giả vờ ghen. Họ là bố mẹ em, anh biết Tưởng Quốc Dân là đầu sỏ, nhưng anh vẫn có thể nhẫn tâm bao che, còn làm việc thay ông ta! Có phải ông ta đã biết sự tồn tại của em, biết mẹ em đang ở đâu không? Cái gì anh cũng sẽ làm giúp ông ta, anh sẽ đối xử với em thế nào?” Cả người cô lạnh run, không nói được, cũng không chống đỡ được nữa, từ từ ngồi xuống, cúi đầu van xin nói, “Chu Tiêu, có phải anh có nỗi khổ gì không? Em không tin đây là sự thật, Chu Tiêu...”

Chu Tiêu từ từ đến gần, ngồi xuống, sờ tóc cô, giọng vừa thấp vừa trầm: “Không có ai chê nhiều tiền. Anh đã từng thử qua ngày tháng bị dúi gập cảnh khốn cùng, không muốn sống cuộc sống đó nữa. Anh xem chuyện này như một kiểu làm ăn, Tưởng Quốc Dân là khách hàng của anh, anh không giết người phóng hỏa, không hại người, tại sao không thể đơn giản kiếm tiền? Phương Dĩ, chuyện đã qua, nhắc lại chuyện cũ cũng không có ý nghĩa, người còn sống vẫn phải sống thật tốt. Anh biết mẹ em là ai, nhưng anh sẽ không nói cho bất kì người nào biết, từ nay về sau, cuộc sống của em cũng sẽ không có bất kì thay đổi nào, em không biết gì cả, ngoan ngoãn từ chức, mọi người chung sống hòa bình.”

Phương Dĩ níu cánh tay Chu Tiêu, đôi mắt đầm nước mắt mờ mịt nói: “Em vẫn không tin, anh nói sự thật cho em biết được không? Anh nhất định có nỗi khổ, bạn anh là cảnh sát, anh làm bạn với cảnh sát, sao có thể làm chuyện phạm pháp! Ở đây không có người khác, anh nói cho em biết được không!”

Chu Tiêu không nhúc nhích, Phương Dĩ vừa dấm vừa đánh anh: “Cái tên khốn kiếp này, anh giấu tôi những thứ này, anh làm việc cho kẻ thù giết cha của tôi, anh rửa tiền đen, anh phạm pháp, anh có nói không! Anh không nói có phải không! Anh cứ học Tưởng Quốc Dân giết người diệt khẩu, nếu không tôi nhất định sẽ báo cảnh sát!”

Rõ ràng là chính cô điều tra ra sự thật, cô lại không muốn tin. Phương Dĩ cảm thấy mình sắp điên rồi. Lòng cô đau như dao cắt, khóc điên cuồng. Năm tháng này rõ ràng rất vui, cô cãi nhau đùa giỡn với Chu Tiêu, từ đấu tranh đối nghịch nhau đi tới ở cùng nhau, thoát nhìn rất trẻ con, nhưng cô thực sự rất nghiêm túc. Cô không nghĩ tới trái tim mình sẽ đau như vậy, thì ra cô thích Chu Tiêu như vậy, chỉ vì quá thích nên giờ phút này cô mới đau đến không kiềm chế được!

Chu Tiêu muốn nói lại thôi, đột nhiên ôm vòng cả người Phương Dĩ đứng lên. Phương Dĩ giãy giụa trong lòng anh, kêu khóc: “Anh buông tôi ra, buông ra!”

Chu Tiêu quát lớn: “Em đủ rồi, đợi em bình tĩnh lại rồi nói tiếp!”

Phương Dĩ dùng sức đánh anh: “Tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa, anh buông tôi ra!”

Chu Tiêu vừa ôm vừa dẫn vừa lôi vừa kéo cô vào trong nhà, ném cô lên sofa, cô lại lập tức bò dậy. Chu Tiêu bắt lấy cánh tay cô, ôm cô hôn. Phương Dĩ cắn môi anh một cái. Chu Tiêu bị đau, bắt đầu xé áo cô. Phương Dĩ khóc nói những lời ngay cả chính cô cũng nghe không hiểu, dùng sức cắn xé giầy giụa. Trên mặt và trên người Chu Tiêu trong nháy mắt đều là vết cắn và vết cào. Anh ôm Phương Dĩ vào nhà tắm, mở nước nóng, giơ vòi sen xối xuống đầu cô, chờ Phương Dĩ uống mấy ngụm nước, anh lại vớt vòi sen, nâng mặt cô hôn cô, hôn xong ôm cô vào lòng, vừa xoa tay xoa chân cho cô, vừa tiếp tục mở nước nóng làm ấm người giúp cô.

Phương Dĩ run lấy bầy, gần như đông thành tảng băng, nhiệt độ cơ thể vẫn không tăng lên, cho đến khi ngâm trong nước nóng, được Chu Tiêu xoa tay xoa chân, cô mới hơi chuyển biến tốt, trên mặt không biết là nước hay nước mắt. Chu Tiêu lau mặt cô, vừa hôn vừa gọi tên cô.

Ngâm đủ nửa tiếng, Chu Tiêu ôm cô ra khỏi bồn tắm, sau khi lau khô nước đặt cô lên giường, chui vào trong chăn tiếp tục xoa tay xoa chân cho cô. Phương Dĩ khóc rất nhỏ. Thỉnh thoảng Chu Tiêu lau nước mắt cho cô, ai cũng không mở miệng. Không biết qua bao lâu, Phương Dĩ mới thút thít nói: “Anh có nổi khổ...”

Chu Tiêu hôn cô một cái, nói: “Mau ngủ đi.”

Giấc ngủ này rất ngắn, trong mơ đều là ma quỷ. Khi Phương Dĩ tỉnh lại trời vẫn tối, Chu Tiêu vẫn ủ chân giúp cô. Nước mắt cô cứ chảy xuống như vậy.

52. Chương 52: A A A A

Hôm sau, Phương Dĩ dựa vào giường gọi điện thoại, tìm một cái cố trấn an luật sư Phương và Đại Phương. Cúp điện thoại, một bàn tay lớn sờ trán cô, Chu Tiêu nói: “Uống thuốc.”

Phương Dĩ nghiêng đầu đi, Chu Tiêu bóp má cô, ép cô há miệng: “Uống viên thuốc hạ sốt, nếu không thấy đỡ hơn sẽ đi khám bác sĩ.”

Tối qua Phương Dĩ ở bên hồ cả ngày, chưa uống một giọt nước, chưa ăn một hạt gạo, buổi tối lại chịu kích thích lớn, sáng nay Chu Tiêu mới phát hiện nhiệt độ cơ thể cô khác thường.

Cháo để trên tủ đầu giường đã được hâm nóng, Chu Tiêu ném thử một miếng mới múc một muống đút cho Phương Dĩ. Phương Dĩ không hề đói, cũng không có chút khẩu vị, kéo chăn một cái muốn nằm xuống ngủ tiếp. Chu Tiêu dỗ cô: “Ăn không vô cũng ăn vài muống đi.”

Phương Dĩ không nói lời nào nhìn anh chăm chăm, cái muống liền đưa đến bên môi cô. Cô có thể cảm nhận được mùi cháo nhàn nhạt. Cô nhấp một hớp nhỏ, không có mùi vị gì cả, càng không muốn ăn. Chu Tiêu nửa dỗ nửa ép, rất lâu mới đút cô ăn được gần nửa chén, chỗ còn lại múc đổ hết vào miệng mình. Hai người hiếm khi nói chuyện, không khí ngọt ngào đến cực điểm.

Chờ đến hai giờ trưa, Chu Tiêu đánh thức Phương Dĩ, trùm một chiếc áo khoác dày cho cô, ôm chặt cô ra khỏi nhà. Ngồi vào xe, anh thắt dây an toàn cho Phương Dĩ, lại kéo chặt cổ áo khoác của cô, lúc này mới khởi động xe, không bao lâu đến bệnh viện. Phương Dĩ mê man, chỉ có thể để anh nâng đi.

Bác sĩ vẫn nhận ra hai người họ, nhìn Phương Dĩ, nói: “Lại sốt sao?”

Lần trước Phương Dĩ thật thật giả giả cúm gia cầm nằm viện, bác sĩ khắc sâu ấn tượng với cô, cô gái nhỏ vẻ ngoài xinh đẹp lại tinh quái, bạn trai nói nhiều lại quan tâm, đôi này thường xuyên chọc người khác cười, lúc tâm trạng xấu nhìn hai người họ vài lần, cảm xúc xấu đều có thể quét sạch. Có điều bầu không khí lần này rõ ràng khác thường, chắc hai người họ đã cãi nhau. Bác sĩ cố ý hỏi: “Trước đó có từng tiếp xúc với gia cầm sống không?”

Chu Tiêu cúi đầu liếc mắt nhìn Phương Dĩ, nói: “Không có.”

Bác sĩ nhíu mày: “Không đúng, triệu chứng này của cô ấy...”

Trong lòng Chu Tiêu căng thẳng. Anh không ở cùng Phương Dĩ hai mươi tư giờ mỗi ngày, nếu Phương Dĩ từng tiếp xúc với gia cầm sống lúc anh vắng mặt, anh vốn cũng không biết. Chu Tiêu hỏi: “Anh nói, cô ấy có thể mắc cúm gia cầm?”

Bác sĩ nói không rõ ràng: “Ừm, cái gì cũng có khả năng...”

Phương Dĩ không có sinh khí đột nhiên xác chết vùng dậy: “Anh dọa ai đó, tôi còn không nhớ gà vịt mùi vị gì nữa kia.”

Chu Tiêu không nhịn được nhếch khóe miệng, nói: “Buổi tối anh nấu canh gà cho em.”

Phương Dĩ sụp mắt, cũng không phản ứng lại.

Trong phòng truyền dịch ít người, Phương Dĩ nhắm mắt nghỉ ngơi. Từng giọt dịch quá lạnh, tay Phương Dĩ cũng lạnh ngắt, không biết có phải ảo giác không, một lát sau, cô lại cảm thấy từng giọt ấm lên, không khỏi mở mắt nhìn thử, mới phát hiện Chu Tiêu luôn ủ ống nhỏ giọt. Trái tim cô đột nhiên mềm lại, nghiêng người, tiếp tục nhắm mắt ngủ một lúc.

Ngủ không bao lâu, cô bị nhiệt độ dưới lòng bàn tay đánh thức, hăng biết từ lúc nào Chu Tiêu đã để một cái túi sưởi dưới lòng bàn tay cô. Một bà cụ trên ghế dựa đối diện nói: “Cô bé, bạn trai cháu đối với cháu thật là tốt, còn đặc biệt mua túi sưởi cho cháu. Bà thấy vừa rồi cậu ấy kêu người mua gà mái, buổi tối ăn canh gà hả?”

Phương Dĩ nhàn nhạt nở nụ cười. Chu Tiêu từ toilet quay lại, thấy Phương Dĩ đã tỉnh, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn ăn chút gì không?”

Phương Dĩ muốn nói chuyện, nhưng lời đến bên miệng cô lại nuốt vào bụng, không biết nên nói gì, nên nói thế nào, sau khi nói xong thì thế nào. Nghĩ đến sự luống cuống mờ mịt và sợ hãi hôm qua, cô chợt hồi hận vô cùng, nhưng nếu cho cô thêm một cơ hội thì sao? Cô nghĩ, cô vẫn sẽ tìm hiểu tận gốc rễ vấn đề.

Truyền dịch xong, Phương Dĩ nói: “Tôi muốn về nhà.”

Chu Tiêu đứng bên cửa xe nói: “Vốn là về nhà.”

Phương Dĩ lắc đầu: “Không phải, tối nay tôi bay.”

Chu Tiêu nói: “Quá trễ rồi, không đặt được vé máy bay.”

Phương Dĩ lấy di động ra, mở phần mềm đặt vé máy bay. Chu Tiêu rút lấy di động của cô, ép cô ngồi vào trong xe: “Đi vào!”

Phương Dĩ vịn thân xe bắt động: “Không!”

Chu Tiêu ghì hông cô, thoáng nâng cô khỏi mặt đất, mở cửa xe nhét cô vào. Phương Dĩ nói: “Anh sợ tôi báo cảnh sát? Nếu anh không để tôi đi, tốt nhất hãy xóa sạch thứ trong máy tính của anh, nếu không tôi nhất định sẽ chép lại giao cho cảnh sát!”

Chu Tiêu chống mũi xe: “Hôm qua lúc em thấy không tiện thể chép lại?” Thấy Phương Dĩ không lên tiếng, anh lại nói: “Em vốn sẽ không báo cảnh sát, nếu không em sẽ không quên chuyện quan trọng như vậy.”

“Nếu tôi ở cùng anh nữa, tôi nhất định sẽ không nhịn được mà báo cảnh sát!”

Chu Tiêu cười khẩy, khom người thắt dây an toàn giúp cô, “Anh chờ!” Lại nhân tiện giúp cô kéo chặt cổ áo khoác.

Buổi tối ăn canh gà, Chu Tiêu tự mình nấu, bỏ thêm rất nhiều nguyên liệu vào nồi gồm súp, lượt hơn phân nửa dầu mỡ. Phương Dĩ miễn cưỡng động đũa. Đại Phương gọi điện thoại tới hỏi cô có về không, Chu Tiêu trả lời thay Phương Dĩ: “Cô ấy vẫn còn sốt, cứ ở đây nghỉ ngơi, không về nữa.”

Đại Phương nói: “Hai người cũng thật là, chuyện công ty có gấp thế nào đi nữa cũng nên nói trước một tiếng chứ. Tiểu Phương, em chú ý thân thể mình đó!”

Trong loa đột nhiên truyền tới âm thanh khàn cả giọng của Bong Bồng: “Tiểu Phương, cháu bị táo bón rồi. Ủm —— bị táo bón rồi ——”

Đại Phương nói: “Chị đang ở cửa toilet, không nói với hai người nữa, nhớ chú ý thân thể nha!” Lại truyền tới một tiếng sói tru: “Gào —— Chú Chu Tiêu cháu bị táo bón rồi ——”

Chu Tiêu cười một tiếng, xé cánh gà bỏ vào chén Phương Dĩ, hỏi: “Còn ăn cơm được không?”

Phương Dĩ vốn đang cười, nghe thấy anh mở miệng, nụ cười của cô thu lại một chút, lại lấp bao tử thêm một lúc, cô muốn lên lầu, đi tới cửa mở cửa, lại phát hiện cửa chính đã khóa trái. Chu Tiêu vừa dọn chén đĩa, vừa nói: “Bị ốm đừng chạy lung tung, xem tivi một lát, ngủ sớm một chút.”

Phương Dĩ xoay người nhìn về phía anh: “Anh vẫn sợ tôi báo cảnh sát.”

“Anh nói rồi, anh chờ!”

Phương Dĩ im lặng nhìn anh chằm chằm, một lát sau, cô lấy di động, nhấn “110”, cuối cùng ngón tay dừng trên phím màu xanh, Chu Tiêu ném chén “rầm” xuống bàn, nhìn cô hỏi: “Rốt cuộc em muốn thế nào!”

“Lời này nên là tôi hỏi anh!”

“Anh muốn em ở đằng hoàng, qua hết năm thì từ chức!”

“Chu Tiêu!” Phương Dĩ nói lớn tiếng, “Không ai có thể trải qua chuyện tối qua rồi sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ anh nghĩ chúng ta còn có thể giống như trước đây? Tôi không làm được, tôi nghĩ bản thân anh cũng không làm được. Tôi có thể từ chức, sau khi từ chức tôi muốn về nhà, anh sẽ để tôi đi chứ?”

Chu Tiêu cúi đầu, lại cầm chén lên, nói: “Không thể.”

“Vậy tôi hỏi anh một lần nữa, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Hai người họ đã đi vào ngõ cụt, phía trước không còn đường để đi, tiếp tục tranh chấp không có ý nghĩa, miễn cưỡng ở cùng không có ngày mai, nhiều nhất được ngày nào hay ngày đó hấp hối giã giũa một chút, nhưng không thể nào có vĩnh viễn nữa.

Phương Dĩ nghĩ, trước đây cô có từng nghĩ tới muốn vĩnh viễn ở cùng Chu Tiêu không? Hình như cô chưa bao giờ nghĩ tới, bởi vì sống quá vui, cho nên sẽ không lo lắng khả năng xa cách, nếu không lo sẽ xa cách thì sao có thể vô duyên vô cớ nghĩ tới “vĩnh viễn”.

Chu Tiêu bưng chén đĩa, trầm giọng nói: “Hãy cho anh thêm một chút thời gian. Năm năm... Không, ba tháng, hãy cho anh thêm ba tháng, anh có thể đóng cửa công ty.”

Phương Dĩ cười: “Ba tháng anh có thể kiếm được bao nhiêu?”

Chu Tiêu cảm thấy mệt mỏi: “Phương Dĩ...”

Chu Tiêu hút thuốc ở ngoài phòng ngủ, phòng khách không bật đèn, trong bóng tối, chỉ có đầu lọc hiện lên ánh sáng nhỏ nhất. Anh hút điếu này tới điếu khác, tàn thuốc cũng rẫy không ngừng, rơi đầy đất. Đến khi hút xong nửa gói thuốc lá, anh mới đứng dậy, đi vào toilet rửa tay, rón rén quay lại phòng ngủ, thấy Phương Dĩ mở mắt nhìn trần nhà, anh cũng không lên tiếng, sờ trán cô, hơi yên tâm, vuốt tóc cô nói: “Ngủ...” Chạm tay vào ẩm ướt, khóe mắt có nước mắt.

Phương Dĩ quanh năm suốt tháng mới khóc vài lần, h ngày nay cô sắp chảy khô nước mắt. Chu Tiêu kể mặt cô, nói cho hết lời: “Ngủ đi.”

Hôm sau, tinh thần Phương Dĩ tốt hơn nhiều, buổi trưa tiếp tục đến bệnh viện truyền dịch, lúc di động rung, cô nhìn Chu Tiêu một cái, nói: “Tôi muốn ăn chút gì đó, trong miệng không có mùi vị.”

Chu Tiêu thụ sủng nhược kinh: “Chờ hết sốt sẽ mua bánh ngọt cho em, đổi món khác nhé?”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, nói: “Tôi muốn ăn chút gì đó, trong miệng không có mùi vị.”

Chu Tiêu nói: “Được, bây giờ anh đi mua cho em, có chuyện gì nhớ gọi y tá.”

Chu Tiêu đi, Phương Dĩ mới nghe điện thoại, giọng cô hơi khàn, Thẩm Lệ Anh ở đầu bên kia hỏi: “Có phải con bị cảm không?”

Phương Dĩ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Ngày đầu năm đó, nhà họ Âu và nhà họ Tưởng cùng nhau ăn cơm, Tưởng Dư Dĩ không hề xuất hiện, có phải cậu ta ở cùng con không?”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Xem ra bà rất quan tâm tôi, ngay cả chuyện này cũng biết.”

“Âu Duy Diệu cãi nhau với cậu ta, điều tra nhật kí cuộc gọi của cậu ta.”

Phương Dĩ trầm mặc. Thẩm Lệ Anh nói: “Mẹ biết trước đó con về nhà đón Tết, hôm đó con vô duyên vô cớ quay lại, có phải...”

Phương Dĩ nói: “Bà còn chuyện gì không, không còn thì tôi cúp máy.”

“Tiểu Dĩ!” Thẩm Lệ Anh hơi gấp, “Nếu mẹ đoán không sai, con nhất định đã điều tra Chu Tiêu, có đúng không? Mẹ không gạt con, Chu Tiêu thực sự có vấn đề! Bây giờ con ở đâu?”

Phương Dĩ nói: “Sao, giờ là ban ngày, bà muốn tới tìm tôi?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Mẹ biết con trách mẹ, nhưng con có thể giúp mẹ lần này không? Chu Tiêu không phải người tốt, con không thể ở cùng cậu ta nữa. Những thứ trong tay cậu ta chính là bằng chứng tốt nhất. Sự cố gắng bao năm nay của mẹ, chính là vì cái này!”

Phương Dĩ cúi đầu không lên tiếng, Thẩm Lệ Anh nói: “Trên tay họ không chỉ có một mạng người, con có thể tưởng tượng tâm trạng của người nhà những người chết đó không? Họ kiếm tiền thông qua con đường phi pháp, giết người phóng hỏa, họ sớm nên chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Họ sớm nên chịu sự trừng phạt của pháp luật...

Phương Dĩ thất thần, bà cự đối diện gọi liên hai lần, cô mới hốt hoảng ngẩng đầu lên. Bà cự cười nói: “Có thể cho bà mượn cái túi sưởi đó của cháu ừ một chút không? Bà hơi lạnh.”

Phương Dĩ đưa túi sưởi đặt bên cạnh cho bà cự, bà cự cảm ơn một tiếng, nói: “Bạn trai cháu đối với cháu thật là tốt.”

Phương Dĩ nói lấy lệ: “Bà ơi, hôm qua bà nói rồi ạ.”

Bà cự nói: “Vây cũng không giống. Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay. Hôm qua cậu ấy chịu truyền dịch cùng cháu cả buổi trưa, không có nghĩa hôm nay cũng sẵn sàng. Cậu ấy đã thử một lần, còn có thể có sự nhẫn nại đó, nói dễ dàng, có bao nhiêu người có thể làm được? Bạn già của bà lúc còn sống, ông ấy vẫn có thể làm được, nhưng tiếc là ông ấy đi trước, bà không còn cơ hội đó nữa...”

Mạch suy nghĩ của Phương Dĩ rất rối loạn, cô lại rơi vào một vòng luẩn quẩn. Thời gian hai ngày này ngang bằng hai mươi năm, cô cảm thấy cũng không có cách nào chịu được việc Chu Tiêu tốt với cô nữa. Chu Tiêu chuyện gì cũng quản, chăm sóc cô chu đáo, nhưng người đàn ông cẩn thận quan tâm cô này, lại lừa gạt cô một sự thật như vậy. Phương Dĩ không làm được việc đại nghĩa diệt thân, cũng không làm được việc mỗi ngày ngủ bên cạnh người đàn ông này. Trên đường về, cô nói vô cùng nghiêm túc: “Chu Tiêu, anh có nổi khổ sao?”

Chu Tiêu mím môi, mắt nhìn phía trước, không để ý tới Phương Dĩ. Phương Dĩ đợi rất lâu, không đợi được câu trả lời của anh, cô nói: “Chu Tiêu, chúng ta chia tay đi.”

Hành lý Phương Dĩ rất nhiều, năm tháng trước cô chỉ xách hai vali, bây giờ năm vali cũng không chứa hết đồ của cô. Cô để một cái áo vào vali, Chu Tiêu liền kéo ra hai cái. Cô lại bỏ, anh lại kéo, cuối cùng Chu Tiêu đá văng vali. Phương Dĩ nói: “Anh ba mươi tuổi rồi, thật ấu trĩ.”

Chu Tiêu ôm cô, vừa ôm chính là mười phút. Phương Dĩ chờ anh mở miệng, nhưng tiếc rằng không chờ được điều cô muốn nghe. Chu Tiêu nói: “Gọi điện thoại cho chị em, bảo cô ấy tới đón. Em chờ anh.”

Phương Dĩ nên cảm thấy như trút được gánh nặng, nhưng trái tim cô lại rơi xuống đáy cốc. Cửa chính đóng lại một lúc lâu, cô mới lấy lại tinh thần, buông quần áo trong tay ngồi xồm xướng, đột nhiên nhớ tới lời mà bà cự nói với cô vào buổi trưa, “Tiếc là ông ấy đi sớm, bà không còn cơ hội này nữa”. Cô vừa mới yêu, thì cũng không còn cơ hội này nữa. Phương Dĩ nhớ những đối xử tốt Chu Tiêu dành cho cô, những việc xấu

gây ra cho cô, cô khóc đến mức không thở được, chỉ tiếc không thể đảo ngược thời gian, đi chậm thêm một chút.

Cửa chính lại mở “rầm” một tiếng, Chu Tiêu vốn nên rời khỏi, đôi mắt đỏ bừng, cắn chặt răng, trên mu bàn tay thấy rõ gân xanh, anh nói: “Đủ rồi!”

Phương Dĩ đã hỏi anh rất nhiều lần, hỏi anh có nổi khổ hay không, cái gì gọi là nổi khổ? Nổi khổ chính là lời không thể dễ dàng nói ra.

Chu Tiêu nói: “Không phải em hỏi anh, tại sao có thể làm bạn với cảnh sát sao? Rất đơn giản, vì anh đang làm việc giúp cảnh sát.”

Phương Dĩ giật mình, trên mặt nước mắt vẫn còn.

“Tổng Quốc Dân đứng tên hai công ty, vốn của hai công ty này, tất cả không rõ lai lịch. Nền móng của ông ta rất sâu, tính cảnh giác cũng cao, cảnh sát nghĩ hết cách cũng không lấy được những bằng chứng đó. Anh làm tài chính, biết Đồng Lập Đông rất nhiều năm, trước đây có chút qua lại gián tiếp với công ty của Tổng Quốc Dân, xuất thân trong sạch, người có tính cảnh giác cao hơn nữa cũng sẽ không nghi ngờ anh, cho nên anh luôn làm việc giúp cảnh sát.”

Trái tim Phương Dĩ từ từ sống lại, đập từng nhịp một, Chu Tiêu nói tiếp: “Anh biết những tình huống đó của bố mẹ em cũng là chuyện gần đây, sợ dĩ anh giấu em, cũng không để em biết sự thật, là vì không thể bứt dây động rừng. Nếu hai vụ án năm đó bị nhắc lại, tất cả mọi cố gắng đều sẽ thất bại trong gang tấc.”

Phương Dĩ vẫn đang rơi nước mắt, Chu Tiêu nâng mặt cô lên, lau giúp cô. Phương Dĩ hơi không dám tin, nói: “Em đã từng... lén ghi âm trong nhà anh...”

Chu Tiêu ngắt lời cô: “Anh biết, em giấu bút ghi âm sau đệm sofa. Hôm đó anh vốn đang thảo luận vụ án với Đồng Lập Đông, nhưng anh phát hiện bút ghi âm của em, cho nên anh hát một bài hai bè với cậu ấy.”

“Anh ta đã sớm biết có người cố tình phóng hỏa?”

Chu Tiêu lắc đầu: “Cậu ấy không hề biết, về sau em điều tra được điều khả nghi trong vụ cháy, anh mới nói chuyện này cho cậu ấy. Em còn nhớ lần em bị Đồng Hạo Tường vô lễ, em đã nghi ngờ Đồng Lập Đông không? Điều em nghi ngờ không sai, Đồng Lập Đông quả thực theo dõi em, vì ngay từ đầu cậu ấy hoàn toàn không rõ mục đích của em, em lại đột nhiên thuê nhà trên lầu, còn cố ý ghi âm, điểm này quá khiến người ta nghi ngờ.”

Phương Dĩ tự lau nước mắt: “Những điều anh nói có phải thật không? Anh có lừa em không?”

“Không có.”

Phương Dĩ khóc lên: “Tại sao anh không nói cho em biết sớm một chút, hôm đó em hỏi anh như vậy, tại sao anh không hề nói một chữ!”

“Phương Dĩ!” Chu Tiêu nắm vai cô, tia mu trong mắt không mất đi, “Đây vốn là một vụ án tội phạm kinh tế quan trọng, điều tra càng sâu, tính chất càng trở nên nghiêm trọng, trong đó liên lụy đến hơn mười mạng người!”

Phương Dĩ hỏi: “Tại sao bây giờ anh nói?”

Chu Tiêu ôm cô: “Anh không thể để em đi!”

Chuyện xảy ra biến hóa như đóng kịch, khoảnh khắc trước Phương Dĩ có sự đau đớn sinh ly tử biệt, không thể nào tin nổi người đàn ông mình yêu lại rửa tiền đen giúp người khác, khoảnh khắc sau Phương Dĩ cảm thấy tất cả đau đớn quét sạch, không có gì thoải mái hơn tâm trạng lúc này. Còn đi gì mà đi, cô lập tức đổi dao sinh khí, vừa khóc vừa cười, đá vali ra thật xa, ôm Chu Tiêu vừa nhảy vừa bật, đồng ý nhất định giữ kín như bưng, cố yêu cầu cô có thể làm nội ứng. Chu Tiêu đỡ khóc đỡ cười, Phương Dĩ lau nước mắt cười: “Em đã biết nhất định là như vậy, em đã sớm đoán được!”

Vui mừng quá sớm, hôm sau cô không vui mừng nổi.

Buổi trưa cô tự lái xe, đưa Chu Tiêu tới bệnh viện. Bác sĩ nhìn Phương Dĩ, lại nhìn Chu Tiêu, hỏi: “Hai người đang chơi trò gì đó?”

Chu Tiêu nói: “Tôi bị sốt.”

Bác sĩ đo nhiệt độ cho anh, kê cho anh hai ngày truyền dịch, nói: “Thanh niên yêu nhau tha thiết thể nào đi nữa cũng phải chú ý bị lây bệnh, xa nhau nửa ngày một ngày thì không có chuyện gì rồi!”

Phương Dĩ tán đồng gật gật đầu, còn phê bình Chu Tiêu: “Ai nói bản thân rèn luyện thân thể cường tráng mỗi ngày, mới hai ngày đã bị bệnh rồi!”

Bác sĩ như cười như không: “Ồ, vậy là hòa thuận rồi?”

Phương Dĩ nói: “Quá miễn cưỡng đó!”

Lần này đến lượt Phương Dĩ làm chân chạy vặt, sặc túi sữa cho Chu Tiêu, mua cơm trưa cho anh ăn, còn giúp anh ủ ống truyền dịch. Chu Tiêu nhức đầu: “Anh không lạnh.”

Phương Dĩ phớt lờ anh, nhìn về phía bà cụ đối diện: “Bà ơi, sao bà không khen cháu?”

Bà cụ ngẩn người, cười ha ha: “Ồ, chàng trai à, bạn gái cậu đối với cậu tốt thật!”

Phương Dĩ vẫy tay một cái: “Cũng không có ạ!”

Chu Tiêu kéo tay cô, đặt bên môi hôn một cái, cười nói: “Càng ngày càng hiểu chuyện rồi!”

Y tá cầm túi truyền dịch đi tới, nói: “Phương Dĩ, truyền dịch!”

Phương Dĩ ngồi đằng hoàng trên ghế, nhận lần truyền dịch cuối cùng. Chu Tiêu kết thúc trước, đuổi người một cái hôn cô một cái: “Chờ ngoan nhé, mua trà sữa cho em.”

Phương Dĩ kêu: “Em muốn uống đá!”

Chu Tiêu nói: “Không có đá!”

Chu Tiêu đi xuống lầu dưới bệnh viện, mua trà sữa xong, trực tiếp ngồi vào một chiếc xe đối diện đường cái, nói: “Sao tới đây?”

“Tôi thăm cậu một chút.”

“Có gì hay để thăm.”

Đồng Lập Đông quay đầu nhìn về phía Chu Tiêu: “Cô ấy tin rồi?”

“Ừ.”

“Cậu nói thế nào?”

Tối qua sau khi Chu Tiêu nói với Phương Dĩ: “Gọi điện thoại cho chị em, bảo cô ấy tới đón em, chờ anh!” xong, anh xuống lầu, Đồng Lập Đông đã ngồi trên ghế ở công ty, trên người còn đeo súng, hẳn là vừa làm việc xong, vẫn chưa kịp về đồn cảnh sát.

Đồng Lập Đông hỏi: “Cô ấy muốn đi?”

Chu Tiêu không trả lời, Đồng Lập Đông đứng dậy: “Cậu không nhẫn tâm, tôi giúp cậu, cô ấy biết quá nhiều.”

Chu Tiêu cản anh ta lại: “Tôi có cách.”

Chu Tiêu lấy lại tâm trạng, lặp lại một lần lời nói với Phương Dĩ tối qua cho Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông cười một tiếng: “Rất tốt, rất tỉ mỉ, nhưng sau này thì sao? Cô ấy sẽ không tin cả đời.”

Chu Tiêu nói: “Làm xong vụ này, tôi sẽ dẫn cô ấy ra nước ngoài, cô ấy sẽ không biết gì cả.”

Đồng Lập Đông nhìn anh: “Cậu lại thực sự yêu cô ấy. Hôm đó cậu chậm thêm một bước thì không cần hao tâm tổn sức nữa.”

Hôm Phương Dĩ từ bên hồ về, giằng co cùng Chu Tiêu ở cửa hành lang, ngồi khóc nức nở cầu xin, từng câu từng chữ đều bị Đồng Lập Đông đứng bên ngoài nhà nghe thấy. Chu Tiêu nhìn anh ta một cái, chợt xoay người, ôm Phương Dĩ đứng lên, dùng lưng mình hướng về phía nòng súng.

Chu Tiêu mở cửa xe, cầm trà sữa nói: “Thu súng của cậu lại!”

53. Chương 53: Ân Ái Nha

Nói cho cùng Chu Tiêu thể chất tốt, từ bệnh viện về ngủ một giấc, hôm sau liền hồng hào khỏe mạnh. Buổi sáng mở mắt ra, anh nhìn về phía bên cạnh mình trước, Phương Dĩ nhếch miệng lên, ngay cả trong mơ cũng đang cười, mí mắt chuyển động nhanh như chớp, ánh mặt trời nhún nhảy trên mặt cô.

Chu Tiêu chống tay, nghiêng người nhìn cô chằm chằm một lúc, thấy mí mắt cô lăn không ngừng, miệng mím chặt, buồn cười thối lông mi của cô, lẩm bẩm: “Sao lông mi ngắn vậy? Cắt chắc sẽ dài ra, thử xem!” Sau đó vờ ngủ dậy.

Phương Dĩ trong giấc mơ túm lấy cánh tay anh, nhào vào lòng anh ưỡn tới ưỡn lui, nũng nịu nói: “Cổ tích mao ninh (*), Ca Du Bằng!”

(*) Good morning.

Chu Tiêu ôm cô cười lớn: “Lần trước anh đã muốn hỏi em, tiếng Anh của em là thầy Địa lý dạy à?”

Phương Dĩ lườm anh một cái: “Anh biết gì chứ, em đây là dịch thẳng!”

Chu Tiêu không hiểu, Phương Dĩ nói: “Dịch âm dịch âm, trực tiếp đổi cho anh thành tiếng Trung. Ca Du Bằng, hôm nay chúng ta làm gì?”

Chu Tiêu trầm tư suy nghĩ, nói: “Nghĩ được rồi!”

Phương Dĩ mong chờ: “Làm gì thế?”

Chu Tiêu rời giường đi ra ngoài phòng ngủ, một lát sau quay lại, trong tay cầm ly nước và xi-rô trị ho, “Uống thuốc trước đã.”

Phương Dĩ vẫn còn ho, nghe lời uống xi-rô trị ho xong, cô biến ra thuốc cảm từ trong tủ đầu giường, nói: “A ——”

Chu Tiêu cười một tiếng, há miệng, viên thuốc được Phương Dĩ ném vào, thì ra bị ôm cũng có thú vui, lúc uống thuốc anh đút em, em đút anh, ấu trĩ nhưng ấm áp.

Phương Dĩ ngửa đầu, có chút đáng vẻ gào khóc đòi ăn. Chu Tiêu hỏi: “Sao, còn muốn uống thuốc à?”

Phương Dĩ ngoác miệng: “Moah moah moah!”

Chu Tiêu rơi một lớp da gà, cúi người hôn cô một cái. Phương Dĩ hài lòng, giống như koala ôm lấy cổ anh, để anh ôm vào toilet. Cái sức mạnh dính chặt đó nếu để người khác nhìn thấy, nhất định há miệng kinh ngạc. Lúc đánh răng cô cũng không yên phận, đánh rơi tay cầm bàn chải đánh răng của Chu Tiêu, tự mình giúp anh đánh răng. Lợi của Chu Tiêu bị Phương Dĩ hành hạ đau đớn, nắm tay lay như xin tha, lúc này Phương Dĩ mới buông tha anh, xoay người soi gương. Trong gương một nam một nữ, nam chưa mặc áo, cao lớn rắn chắc, nữ mặc quần áo bông ở nhà, tóc rối tung. Hai người đều đang đánh răng, bên mép một vòng bọt kem đánh răng, hết sức dễ động tác hai bên đều nhau, bên trái chà một cái bên phải chà một cái, chà rồi cười. Chu Tiêu súc miệng xong, ôm lấy Phương Dĩ, trong cổ cô hít mạnh một hơi, trong nháy mắt hấp thu hết tinh hoa nhật nguyệt, tinh thần tràn đầy, tâm trạng thật tốt!

Chu Tiêu dẫn Phương Dĩ đi câu cá. Anh còn nhớ lần trước Phương Dĩ ôm làm chuyện mắt mặt trước mặt y tá, dọc đường Phương Dĩ chất vấn: “Sao anh biết?”

Chu Tiêu nói: “Dì giúp việc theo giờ nói.”

Phương Dĩ nghi ngờ: “Thực sự không phải là cái cô y tá xinh đẹp đó mách lẻo?”

“Sao em đoán được?”

Phương Dĩ túm tai anh: “Em đã biết cô ta có ý đồ bắt chính với anh mà!”

Chu Tiêu la “oai oái” hai tiếng: “Cô ta mưu đồ bắt chính với anh thì em tìm cô ta đi, đừng ăn hiếp anh!”

Phương Dĩ nói: “Anh nguyên rửa em vào bệnh viện nữa à!”

“Anh nguyên rửa lúc nào?”

Phương Dĩ đập đùi anh một cái: “Anh nguyên rửa em vào bệnh viện nữa tìm cô ta!”

Chân Chu Tiêu bật lên một cái, suy nghĩ một chút, anh cảm thấy Phương Dĩ nói rất có lý: “Hình như là vậy, em thông minh thật!”

Phương Dĩ hất cằm.

Cái ao ở ngoại ô, chủ nhân là hộ nuôi cá, trước đây luôn có khách du lịch trong thành phố tới đây câu cá trộm. Sau khi ông ấy phát hiện dứt khoát dựng bảng đề giá, một lần thu phí một trăm đồng, mỗi năm sẽ tăng lên. Mấy năm gần đây chỗ có thể câu cá càng ngày càng nhiều, khách du lịch tới đây càng ngày càng ít. Chủ nhân nhìn thấy Chu Tiêu, lập tức cười chào đón: “Ông chủ Chu, sao hôm nay có thời gian đến vậy, anh có một khoảng thời gian không đến đó!” Gia đình nông dân bên này quen gọi chung đàn ông nội thành là ông chủ, ông ấy không biết Chu Tiêu làm nghề gì, cứ gọi anh là ông chủ.

Chu Tiêu cười nói: “Có một khoảng thời gian thôi. Ông Trần, cho tôi một chiếc thuyền!”

Thuyền chèo tay không lớn, đủ hai người ngồi, sau khi để ghế, dụng cụ lên là vừa vặn, cần câu do gia đình chủ nhân cung cấp đặc biệt, làm bằng tre, chế tạo thủ công. Phương Dĩ ngạc nhiên: “Lại còn có người dùng tre làm cần câu?” Cô khinh bỉ nhìn Chu Tiêu, “Anh quả nhiên keo kiệt. Em thấy anh là khách quen ở đây, thậm chí ngay cả cần câu một trăm đồng một cây cũng tiếc mua!”

Chu Tiêu khinh thường nhìn cô một cái: “Em thì biết gì. Ở đây non xanh nước biếc chèo thuyền du ngoạn trên hồ, dùng cái loại cần câu quá thô tục đó? Chỉ có tre mới có thể hòa làm một thể với cảnh sắc nơi đây!”

Phương Dĩ vỗ tay: “Bản lĩnh tự bào chữa cho sự keo kiệt của anh giỏi lên trông thấy!”

Chu Tiêu hất cằm.

Ngồi lên thuyền, hai người dần cách xa bờ, chèo tới giữa hồ. Hôm nay không gió, không lạnh, cũng thích hợp thả câu. Bốn phía đều là sóng biếc, phóng tầm mắt nhìn xa là gò núi, một vùng xanh lá cây yên lặng.

Phương Dĩ dựa trong lòng Chu Tiêu, hỏi: “Trước đây anh thường xuyên đến à? Sao đến chỗ lệch thế này?”

“Yên tĩnh.”

Thực sự yên tĩnh, bốn bề vắng lặng. Phương Dĩ liếc anh: “Anh cũng không giống người thích yên tĩnh.”

Chu Tiêu bắt đắc dĩ: “Đó là vì em quá ồn ào, ai kêu anh thích em?”

Phương Dĩ đấm anh một cái: “Đáng ghét, đột nhiên bày tỏ với người ta!”

Chu Tiêu lại rơi một lớp da gà, cười hôn mạnh cô mấy cái. Không biết có phải vì mất mà lại được hay không, giờ đây hai người lại thân mật, cảm nhận vô cùng khác biệt, nhìn đối phương thế nào cũng cảm thấy đẹp, nghĩ đối phương thế nào cũng cảm thấy ngọt ngào, cho dù chỉ nhìn nhau đơn giản, hai bên cũng có sự vui sướng nồng đậm. Chu Tiêu nghĩ, thực sự chỗ nào cũng tốt, sao Phương Dĩ không có khuyết điểm! Phương Dĩ nghĩ, thực sự chỗ nào cũng tốt, anh ấy ngay cả keo kiệt cũng dễ thương như vậy! Hai người tia lửa bắn ra bốn phía, ngay cả không khí cũng bốc cháy lớp lớp. Chu Tiêu thấp giọng nói: “Chúng ta lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, thế nào?”

Phương Dĩ đang đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn, sau khi nghe mở to mắt, đập đầu anh một cái, hét: “Sắc lang!”

Phản ứng nhanh thật, nói mờ mịt vậy cũng nghe hiểu được. Chu Tiêu oán thầm, xoa xoa đầu.

Hai người thắng lợi trở về, thu hoạch hai con cá vền, ba con cá bò, Chu Tiêu định làm món canh cá bò cải bẹ xanh, cá vền mỡ hành, dọc đường mua thêm mấy thứ rau. Về đến nhà, hai người cùng bận rộn trong bếp. Phương Dĩ thông cảm Chu Tiêu bị ốm, định tự mình cầm muối. Chu Tiêu đứng xem, thỉnh thoảng

gào thét vì cô, giữa chừng nhận được điện thoại của Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông nói đến chúc Tết, chân mày anh nhú lại, cúp điện thoại, nụ cười lại trở lại trên mặt.

Phương Dĩ ăn uống no đủ, vỗ bụng nói: “Tay nghề của em ngày càng tốt. Anh nói Đồng Lập Đông muốn tới, sao giờ vẫn chưa tới? Chờ một chút ——” Phương Dĩ nắm lấy tay Chu Tiêu, Chu Tiêu đang dọn chén đĩa, hỏi: “Làm gì vậy?”

Phương Dĩ nói: “Trong ngón tay anh có gai!”

Chu Tiêu nói: “Anh biết, vừa rồi lúc câu cá, thân tre có gai, không sao.”

“Gì mà không sao, cái này có thể lớn có thể nhỏ, lỡ như nhiễm trùng thì nguy. Anh chờ đó, em tới cứu anh!” Phương Dĩ nói xong liền chạy ra ngoài, Đồng Lập Đông vừa lúc tới cửa chính, một làn gió thổi qua bên cạnh, chỉ nghe tiếng Phương Dĩ: “Anh cứ ngồi tùy ý, tôi đi rồi về!”

Đồng Lập Đông chưa lấy lại tinh thần, để quả chúc Tết xuống, hỏi Chu Tiêu: “Nhà này thành nhà cô ấy rồi?” Lại hỏi anh, “Thế nào, bị cảm ờ chưa?”

“Còn hơi ho.” Chu Tiêu đi tới tủ rượu, hỏi, “Uống gì?”

“Loại đắt nhất.”

“Ôi, cậu không hề khách sáo.”

Trong tủ rượu xếp đầy các loại rượu vang đỏ, Đồng Lập Đông học được không ít kiến thức về rượu vang đỏ trên người Chu Tiêu. Anh ta chỉ một chai rượu rõ ràng khác với những chai rượu vang đỏ khác, hỏi: “Mấy lần trước tôi đã muốn hỏi, chai rượu đó bao nhiêu tiền vậy? Cậu mua à?”

Chu Tiêu nhìn sang theo hướng tay anh ta chỉ, nói qua loa: “À, mua mấy năm trước, hơn hai trăm.”

“Hơn hai trăm? Đô-la Mỹ hay Euro?”

“Nhân dân tệ.”

Đồng Lập Đông ngạc nhiên: “Không ngờ trong tủ rượu của cậu có rượu vang đỏ hơn hai trăm.”

Chu Tiêu hỏi: “Sao vô duyên vô cớ tới chúc Tết, có chuyện sao?”

Đồng Lập Đông gật đầu, nhưng không trả lời, uống một ngụm rượu, anh ta nói: “Phương Dĩ có hỏi gì nữa không?”

“Có hỏi chuyện của Thẩm Lệ Anh, tôi đồng ý với cô ấy không nói cho ai biết, cô ấy cũng sẽ không can thiệp vào giống như trước đây nữa.”

Đồng Lập Đông nhếch môi: “Nếu không phải hôm đó tôi nghe thấy đoạn đối thoại giữa cậu và Phương Dĩ, tôi vẫn chưa biết mẹ Phương Dĩ lại chỉnh sửa mặt, trà trộn vào tập đoàn Âu Hải. Nghe nói bà ấy có mập mờ với Âu Hải Bình, lão hồ ly như vậy cũng có thể bị bà ấy lừa, đủ thấy khả năng của bà ấy.” Dừng một chút, anh ta nói, “Chuyện này, ông Tưởng vẫn chưa biết.”

Chu Tiêu cười một tiếng: “Cậu cũng không có ý định để ông ấy biết.”

Đồng Lập Đông cười hỏi: “Lý do?”

“Lúc sự thật vụ cháy bị Phương Dĩ tra được, cậu đã biết Phương Dĩ là ai, nhưng cậu cũng không nói cho ông Tưởng biết.”

Đồng Lập Đông nói: “Tôi mãi mãi ăn ý với cậu nhất. Không sai, chuyện Thẩm Lệ Anh là một nhược điểm tốt nhất, tại sao tôi phải nói cho ông Tưởng biết, lãng phí một nhược điểm tốt?”

Chu Tiêu đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện.

Tốt nghiệp đại học anh bị thiệt hại nặng, đền sạch tất cả tài sản, từ chối sự cứu tế của mẹ. Anh cùng đồng nghiệp thuê chung, vô cùng khổ cực chịu đựng một năm, chuẩn bị xuất phát lại lần nữa, sự nghiệp cũng không thuận buồm xuôi gió, tóm lại có lên có xuống. May mà anh từng nhận được bài học kinh nghiệm, lần này anh leo càng ngày càng cao.

Mấy năm trước anh và Đồng Lập Đông bắt ngờ làm quen, mới đầu hai người chỉ quen sơ, sau đó Đồng Lập Đông tìm anh đầu tư, hai người mới dần quen biết, thú vị hợp nhau, cuối cùng thành bạn bè. Một năm rưỡi trước, Đồng Lập Đông tìm đến anh, sau đó, anh tham gia đảng lớn này.

“Bây giờ cậu đã biết tất cả rồi, tôi cũng không định giấu cậu. Tôi phụ trách vụ cháy năm đó, đã sớm phát hiện trong đó có vấn đề. Khi đó ông Tưởng tìm đến tôi, cho tôi một số tiền lớn, tôi tiêu hủy những chứng cứ đó, rồi ngấm lại chuyện tôi làm giúp ông ấy bây giờ, luôn cảm thấy không an toàn lắm. Cậu xem, bây giờ ông trời giúp tôi, để lại cho tôi một sự đảm bảo.” Đồng Lập Đông xoay ly rượu vang đỏ trong tay, cười nói: “Năm đó tôi uống bia một đồng rưỡi một chai, scooter chỉ năm mươi, sáu mươi ngàn còn là bố mẹ bỏ tiền cho tôi.”

Chu Tiêu nói: “Bây giờ cậu kiếm được tiền vẫn còn lái xe cũ.”

“Tôi là nhân viên công chức, hết cách rồi, nhưng xe cũ của cậu tốt hơn scooter của tôi. Một ngày nào đó tôi sẽ đổi xe, có lẽ cao cấp hơn xe thể thao của cậu. Ngày đó sẽ không xa lắm.” Đồng Lập Đông lại rót một chút rượu, “Lần này tuy cậu giấu Phương Dĩ, nhưng từ đầu đến cuối cô ấy là tai họa ngấm. Cậu không để tôi ra tay, tôi sợ sau này sẽ khó kết thúc. Tôi không thích nhất bên cạnh tồn tại thứ có uy hiếp.”

Chu Tiêu nâng ly rượu vang đỏ hướng về phía anh ta, cười nói: “Tôi cũng không thích có người cầm súng chìa vào người của tôi. Lập Đông, không được lặp lại.”

Giọng Phương Dĩ xa xa truyền tới: “Em đến đây!”

Hai người đối thoại bị cắt ngang, Chu Tiêu bắt đấm dấm nhún vai với Đồng Lập Đông, bị Phương Dĩ kéo ngồi xuống ghế. Phương Dĩ lấy một cây kim, dùng bật lửa của Chu Tiêu đốt đầu kim, nói nhỏ: “Khử trùng rồi, em giúp anh móc gai ra. Hồi nhỏ tay em bị đâm, mẹ em đã làm như vậy.”

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng, tập trung, móc đầu kim vào, dáng vẻ chuyên tâm yên lặng ảm áp, Chu Tiêu mỉm cười nhìn cô, không coi ai ra gì.

Đồng Lập Đông chỉ có thể nhìn thấy gò má Phương Dĩ, rất lâu anh ta không gặp cô. Đêm đó tạm biệt, chỉ thấy được bóng lưng cô, vốn đứng nghiêm, sau đó cô từ từ ngồi xuống, cầu xin khóc thút thít. Trong bóng đêm, bóng lưng cô gầy yếu mỏng manh, không hề giống dáng vẻ đầy sức sống ngày thường. Anh ta chưa từng nghĩ tiếng khóc của cô là như vậy, tiếng cầu xin là như vậy. Anh ta cảm thấy trái tim mình cũng bắt đầu khác thường theo, giây tiếp theo anh ta giờ sùng lên, hòng sùng nhắm vào bóng lưng Phương Dĩ.

Rượu vang đỏ trong ly uống một hơi cạn sạch, Đồng Lập Đông không nhìn cô nữa, đợi Phương Dĩ làm xong đi rửa tay, anh ta mới nói với Chu Tiêu: “Lễ hội mùa xuân có một bữa tiệc, ông Tưởng mời cậu cùng tham gia.”

54. Chương 54: Dạ Tiệc Từ Thiện

Đây là một buổi dạ tiệc từ thiện, tập đoàn Âu Hải làm chủ, nội dung tiệc rượu đã bắt đầu chuẩn bị vào năm ngoái, mười ngày đầu tháng Ba chính thức tiến hành, đến lúc đó sẽ có các nhân vật nổi tiếng của xã hội tham gia, vật đầu giá là quần áo, trang sức, tác phẩm hội họa, đồ cổ,... do người có lòng nhân ái cung cấp. Tiền quyên góp được dùng để cứu chữa cho trẻ em mắc bệnh.

Chu Tiêu miễn cưỡng coi như là nửa nhân vật nổi tiếng của xã hội, mấy năm nay làm quen không ít với doanh nhân và các công tử tập đoàn, trong giới cũng có tiếng tăm vang dội, nhưng được mời tham gia loại dạ tiệc từ thiện cỡ lớn này, đúng là lần đầu tiên. Vé mời được gửi đến sau một tuần, Phương Dĩ giành lấy tấm thẻ nhìn trái nhìn phải, vừa tò mò vừa hưng phấn: “Anh sẽ lên tivi sao?”

“Phóng viên chỉ chụp ngôi sao thôi.”

Phương Dĩ nói: “Anh trông đẹp hơn ngôi sao.”

Chu Tiêu rất dễ chịu, thưởng cho cô một nụ hôn, nói: “Sao, em cũng muốn đi à?”

Phương Dĩ đương nhiên rất có hứng thú với nơi náo nhiệt có thể nhìn thấy các ngôi sao này, nhưng cô biết chỗ nào cô không nên đi, ví dụ như chỗ Tưởng Quốc Dân chắc chắn sẽ xuất hiện, cô nên kính nhi viễn chi. Phương Dĩ ném tấm vé mời: “Em sẽ không đi cướp danh tiếng của người khác!”

(*) Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó.

Cô biết chừng mực, từ đêm Chu Tiêu nói thật với cô, cô liền không hỏi tới chuyện có liên quan nữa, chỉ nhận được đảm bảo từ chỗ anh, chuyện Thẩm Lệ Anh chính là Thẩm Chiêu Hoa sẽ không truyền ra ngoài. Cô không phải có tình cảm sâu đậm với Thẩm Lệ Anh, mà là cô vẫn nhớ Thẩm Chiêu Hoa dỗ cô ngủ kia. Phương Dĩ nhìn ngón tay mình, cô nhớ lúc nhỏ giúp mẹ lấy giá phơi quần áo, giá bằng gỗ, có vài chỗ thô, dằm liền dằm vào ngón tay cô. Mẹ dùng bật lửa làm nóng kim, lại để cô giơ đèn pin soi ngón tay, cô không dám nhìn, nghiêng đầu nhắm mắt. Mẹ lừa cô nói không đau, nhưng dằm một cái đau một lần, cô đau đến gào khóc.

Chu Tiêu đang chọn đồ đấu giá quyền tặng, thấy Phương Dĩ đang ngẩn người, anh kêu mấy tiếng, nói: “Cho anh chút ý kiến đi!”

Phương Dĩ mở máy tính, hỏi: “Anh muốn khiêm tốn hay khoe khoang?”

“Khoe khoang trong khiêm tốn.”

Phương Dĩ lườm anh một cái, tìm được tài liệu dạ tiệc từ thiện những năm qua, nói: “Tổng tiền quyền góp được của dạ tiệc từ thiện Âu Hải năm ngoái là hơn bốn mươi triệu gần năm mươi triệu, món đắt tiền nhất là một bức tranh sơn dầu tám triệu, món rẻ nhất là một bộ dạ phục ngôi sao ba trăm ngàn. Em tính số tiền trung bình, rồi xem tai to mặt lớn sẽ tham gia dạ tiệc năm nay có những người nào, có thể khá hơn năm ngoái một chút. Anh đừng lấn át danh tiếng của tai to mặt lớn, nhưng nhất định phải mạnh hơn phân nửa người.”

Chu Tiêu nói: “Em vẫn rất có ý tưởng.”

Phương Dĩ nháy nháy mắt với anh: “Ngày đầu tiên anh biết em sao?”

Cuối cùng Phương Dĩ đề nghị quyền tặng một bộ ngọc điêu khắc, giá sau cùng tốt nhất có thể là một triệu năm trăm ngàn tới hai triệu. Phương Dĩ nhắc nhở anh: “Không phải anh nói anh biết vài phú nhị đại sao, thỏa thuận với họ trước, lỡ như không ai kêu giá, để họ giúp một tay, tránh cho đến lúc đó mất mặt!”

Chu Tiêu đẩy đầu cô: “Đồ của anh có thể không có ai kêu giá?”

“Ai biết anh là ai chứ, thời điểm này anh đừng có tự kỷ như vậy!” Phương Dĩ cọt nhả ôm lấy anh, “Cũng chỉ trong mắt em mới có anh!”

Chu Tiêu cười nhẹ, hát: “Anh nói trong mắt anh chỉ có em...”

Phương Dĩ sợ hãi, ngắt lời anh: “Trước đây em không cảm thấy tuổi chúng ta chênh lệch sẽ sinh ra khoảng cách thế hệ, bây giờ em đã có cảm giác đó!”

Chu Tiêu đen mặt, quyết định không để ý đến cô nữa!

Mấy ngày nay Chu Tiêu bận chọn ngọc điêu khắc, kì nghỉ của Phương Dĩ kết thúc, phải quay lại tập đoàn Âu Hải đi làm. Chu Tiêu không bàn bạc qua với cô về vấn đề công việc, Phương Dĩ suy nghĩ cẩn kẽ, quyết định từ chức. Đồng nghiệp sau khi nghe không thể tưởng tượng nổi: “Chẳng lẽ cô định đổi chỗ làm?”

Phương Dĩ hỏi ngược lại: “Có thể nhảy chỗ nào?”

“Vậy tại sao cô từ chức? Đây chính là Âu Hải, bao nhiêu người muốn vào cũng không vào được, bộ phận của chúng ta lại tốt!”

Phương Dĩ cười hì hì nói: “Thực ra tôi vẫn không nói cho người khác biết, tôi đã trúng số!”

Tin Phương Dĩ trúng số trong nháy mắt truyền ra ngoài, các đồng nghiệp bất kể thật giả, rối rít ồn ào muốn cô đãi. Phương Dĩ lục ví tiền, cảm thấy mình có thể xa xỉ một lần, trước khi tan làm cô gửi tin nhắn cho Chu Tiêu biết cô phải về trễ. Chu Tiêu hỏi cô đi ăn ở đâu, Phương Dĩ báo tên nhà hàng. Cô tưởng Chu

Tiêu muốn tới đón cô, nhưng đến lúc ăn xong tính tiền cũng không thấy bóng dáng Chu Tiêu, ngược lại người phục vụ không thu tiền cô, nói: “Anh Chu nói bữa ăn của chị ghi vào sổ của anh ấy.”

Phương Dĩ lặng lẽ gọi điện thoại hỏi Chu Tiêu, Chu Tiêu nói qua loa: “À, nhà hàng đó vừa khéo anh quen thuộc, có phải em đợi một lúc còn có tiết mục không? Anh cho em mấy chỗ, cho dù đi bar hay đi hát, báo hết tên cho anh, không cần trả tiền.”

Một chút mất mát từ chức của Phương Dĩ trong chốc lát tan hết sạch, “Chu Tiêu, em cảm thấy chúng ta hoàn toàn không có khoảng cách thế hệ, chúng ta còn tâm linh tương thông!”

Nghỉ việc phải chờ một tháng, Phương Dĩ còn chưa đợi đến, dạ tiệc từ thiện đã bắt đầu. Mấy ngày trước buổi dạ tiệc, tập thể đồng nghiệp hưng phấn, tám về ngôi sao xong tám tới phú nhị đại, nhân vật chính xoay tới xoay lui lại xoay tới Thẩm Lệ Anh. Nhân viên nhỏ rất khó nhìn thấy Thẩm Lệ Anh trong công ty, Phương Dĩ cũng không ngoại lệ, ngược lại gần đây truyền thông thường xuyên đăng bài liên quan tới dạ tiệc từ thiện. Thẩm Lệ Anh đương nhiên có xuất ngoại, Phương Dĩ sẽ không tự chủ được xem tin tức, sau khi xem xong lại cảm thấy trống vắng.

Buổi tối hôm dạ tiệc, Chu Tiêu thay bộ Âu phục cắt vừa vặn, trước khi đi hôn Phương Dĩ, tầm mắt lặng lẽ rơi vào trang web vừa rồi cô vội vàng đổi, nói: “Hôm nay anh về rất trễ, không cần chờ anh, em ngủ sớm một chút.”

Dạ tiệc từ thiện rầm rộ chưa từng có, các ngôi sao và nhân vật lớn giới kinh doanh đều tham dự. Các phóng viên bao vây chặt kín bên ngoài, đầy lòng Chu Tiêu lặng lẽ gào thét thay Phương Dĩ một tiếng, suy nghĩ một chút, anh lên chụp một tấm ảnh gửi cho Phương Dĩ, một giây sau Phương Dĩ trả lời, sau vô số dấu chấm than bảo anh đi lấy chữ ký của một ngôi sao nam nào đó. Chu Tiêu tuyệt đối sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy, anh làm như không thấy tin nhắn đó.

Trong khách quý của dạ tiệc, có một người xuất hiện ngoài dự đoán của anh, đó chính là Âu Duy Diệu.

Âu Duy Diệu mặc một bộ dạ phục màu trắng, dáng người duyên dáng đứng bên cạnh Chủ tịch Âu Hải Bình của tập đoàn Âu Hải tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông. Âu Hải Bình gần sáu mươi tuổi, áo mũ đúng mực, ẩn giấu trầm ổn, ông ta vừa xuất hiện, tiêu điểm của truyền thông tự nhiên đều tập trung trên người ông ta. Âu Duy Diệu thận trọng mỉm cười, đoạn trang nền nã.

Người đàn ông ngồi gần nói với người bên cạnh: “Nghe nói con gái của Âu Hải Bình năm ngoái mới về nước, không ngờ cô ấy xinh đẹp như vậy, nhưng tiếc là hoa đẹp có chủ.”

Chu Tiêu thờ ơ uống rượu, chờ dạ tiệc bắt đầu.

Người chủ trì dạ tiệc lời thoại rườm rà, rất lâu mới đến phân đoạn đấu giá. Món đấu giá đầu tiên là một món điêu khắc gỗ, giá khởi điểm hai trăm ngàn, cuối cùng sáu trăm ngàn được người khác đưa vào. Món thứ hai là một bộ trang sức kim cương, giá khởi điểm cũng là hai trăm ngàn, cuối cùng được người khác đưa vào sáu trăm tám mươi ngàn. Sau vài món đồ đấu giá, người đấu giá nói: “Món đồ đấu giá tiếp theo, là bút lông hoa văn rồng sơn đen mạ vàng đời vua Vạn Lịch thời Minh, toàn thân sơn đen, thân rồng dùng nước sơn vàng miêu tả, xoay quanh toàn thân bút, bốn phía tô điểm tường vân, thân rồng giữ nguyên một tư thế truy đuổi, ở trên có dòng chữ “Chế tạo năm Vạn Lịch Đại Minh”, công nghệ chế tạo phức tạp, là điểm đặc trưng thời Minh. Người quyền tặng là ngài Tưởng Quốc Dân, giá khởi điểm ba trăm năm mươi ngàn, bây giờ bắt đầu lên giá!”

Có người kêu giá, người đấu giá nói: “Ngài Trần bốn trăm ngàn!”

Lại có người kêu giá, người đấu giá nói: “Ngài Vương bốn trăm năm mươi ngàn! Ngài Từ nói năm trăm năm mươi ngàn!”

Lại có người đang kêu, người đấu giá nói: “Vị tiểu thư này chín trăm ngàn. Chín trăm ngàn còn hay không?”

Hiện trường hình như không ai kêu giá nữa, Chu Tiêu giơ bảng: “Một triệu!”

Người đấu giá nói: “Ngài Chu một triệu, một triệu còn hay không? Một triệu lần thứ nhất, một triệu lần thứ hai...”

Lại có người giơ bảng: “Một triệu một trăm tám mươi ngàn!”

Người giò bắng là một cổ đông trong tập đoàn Âu Hải, cuối cùng bút lông hoa văn rồng sơn đen mạ vàng thành giá một triệu một trăm tám mươi ngàn. Ông ta cười nói chuyện với người bên cạnh, người ngồi bên cạnh vừa khéo chính là Tưởng Quốc Dân. Chu Tiêu nhìn sang, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Tưởng Quốc Dân, Tưởng Quốc Dân mỉm cười với anh.

Tiếp theo lại có vài món đồ đấu giá, giá sau cùng rất khả quan, cuối cùng đến phiên món ngọc điêu khắc của Chu Tiêu, giá khởi điểm một trăm sáu mươi ngàn, không tính là quý giá. Bắt đầu kêu giá, Chu Tiêu báo cho bạn: “Kêu tới chín trăm ngàn thì dừng.”

Người bạn ngầm hiểu, kêu từng vòng, chẳng mấy chốc kêu tới chín trăm ngàn, đột nhiên có một giọng nữ nói: “Một triệu hai trăm ngàn.”

Chu Tiêu theo tiếng nhìn sang, không nhịn được mắng một tiếng. Ánh mắt mọi người tại đây đều bị nguồn âm thanh thu hút, chỉ thấy Âu Duy Diệu để tay xuống, mỉm cười nhìn lên bục. Người đấu giá kêu: “Cô Âu một triệu hai trăm ngàn, còn ai cao hơn không? Một triệu hai trăm ngàn lần thứ nhất, một triệu hai trăm ngàn lần thứ hai, một triệu hai trăm ngàn thành giá!”

Trên ghế khách vang lên tiếng vỗ tay, Âu Duy Diệu nhìn Chu Tiêu bên này một cái. Chu Tiêu lại đang mắng cô ta một tiếng trong lòng, mỉm cười lịch sự, Âu Duy Diệu hơi lộ ra xấu hổ, thu ánh mắt.

Bán đấu giá đi đến một kết thúc, Chu Tiêu đi tới bên cạnh Tưởng Quốc Dân. Tưởng Quốc Dân cười giới thiệu anh với người bạn bên cạnh. Trên ghế chủ có Âu Hải Bình, bên cạnh Âu Hải Bình là Âu Duy Diệu. Tưởng Quốc Dân nói: “Lão Âu, đây chính là Giám đốc Chu Tiêu tôi từng nhắc với ông!”

Chu Tiêu nói: “Ngài Tưởng, ngài Âu, gọi tôi Tiểu Chu là được.”

Âu Hải Bình cười nói: “Vừa rồi Diệu Diệu nói nó biết anh, nghe nói hai đứa từng cùng ăn cơm?”

Chu Tiêu cười đáp: “Trước đó hẹn Dư Phi đi ăn, may mắn gặp cô Âu.”

Mấy người nói vài câu, Tưởng Quốc Dân dẫn Chu Tiêu đi gặp những người khác, vừa đi vừa hỏi: “Sao không dẫn bạn gái tới?”

Chu Tiêu nói: “Dẫn phụ nữ theo phiên phức, một mình được yên tĩnh.”

Tưởng Quốc Dân mỉm cười, đột nhiên nói: “Ồ, thật sao? Tôi còn tưởng cậu sẽ dẫn cô Phương đến cùng.”

55. Chương 55: Anh Yêu Thương Em

Bán đấu giá trước đó, Âu Duy Diệu mạnh tay đấu được ngọc điêu khắc Chu Tiêu quỳen tặng, người xung quanh đều kinh ngạc, Âu Hải Bình còn tưởng cô ta cảm thấy hứng thú với ngọc điêu khắc. Âu Duy Diệu giải thích cô ta quen Chu Tiêu, còn nhắc tới bạn gái Chu Tiêu là đàn em trước đây của Tưởng Dư Phi. Tưởng Quốc Dân hỏi cô ta một câu rất tự nhiên, không ngờ người đó lại là Phương Dĩ.

Tưởng Quốc Dân nói: “Cô Phương đó là bạn của Dư Phi, nghe nói cô ấy đang làm trong tập đoàn Âu Hải của chúng tôi?”

“Đúng thế, năm nay cô ấy vừa tốt nghiệp, đây là công việc đầu tiên của cô ấy.”

“Cậu đã ba mươi tuổi, quả thực nên nói chuyện thành gia lập thất. Thế nào, có dự định gặp người lớn không?”

Chu Tiêu trả lời công thức hóa: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Tưởng Quốc Dân mỉm cười: “Có ngại tôi hỏi thăm một chút không, hai người quen nhau thế nào?”

Chu Tiêu vỗ kinh ngạc, cười đáp: “Tôi với cô ấy coi là không đánh không quen biết.”

Anh nói sinh động như thật một lần chuyện Phương Dĩ thuê lầu trên, dùng bữa chuôt kẹp anh, Tưởng Quốc Dân nghe cười lớn, lại như có chút suy nghĩ: “Ồ lầu trên của cậu? Nếu tôi nhớ không lầm, công ty của cậu là ở đường Bảo Hưng?”

Chu Tiêu nói: “Đúng thế, ngài Tưởng vẫn nhớ cái này.”

“Nhớ chứ, đương nhiên nhớ rõ. Ngôi nhà đó đã không có ai ở, không ngờ cô bé đó gan lớn thật.” Nói tới đây, Tưởng Quốc Dân chuyển đề tài, “Gần đây có một cổ phiếu tốt, cậu xem giúp tôi thử.”

Chu Tiêu và Tưởng Quốc Dân cùng tán gẫu quá khứ, lúc quay lại chỗ ngồi của mình, dạ tiệc vẫn chưa kết thúc. Anh uống một ly rượu, nghiêng đầu liếc mắt nhìn chỗ của Tưởng Quốc Dân, thấy ông ta đang ba hoa khoác lác với người bên cạnh. Chu Tiêu thu ánh mắt, chuyên chú nhìn chằm chằm ly rượu của mình.

Đang suy nghĩ chuyện, đột nhiên có người gọi anh: “Chu Tiêu?”

Chu Tiêu quay đầu, nhướn mày cười nói: “Cô Âu.”

Âu Duy Diệu đã chú ý Chu Tiêu rất lâu, vừa mới vào đến bây giờ, ánh mắt cô không tự chủ được đuổi theo Chu Tiêu. Chu Tiêu không phải tiêu điểm chói sáng, nhưng bản thân có một khí thế khiến người thu hút người khác. Anh sẽ không biết lúc anh nhìn người khác ánh mắt hơn phân nửa là sắc bén, lúc cười có tia hấp dẫn người bên cạnh như có như không, tuổi trẻ tay trắng dựng nên sự nghiệp, làm việc không chịu bị trói buộc, giải quyết công việc phóng khoáng, kiểu đàn ông này cô chưa từng gặp qua.

Âu Duy Diệu cười nói: “Vừa rồi tôi đâu được ngọc điêu khắc, phương diện ngọc điêu khắc này tôi cũng không thành thạo lắm, không biết có thể nhờ anh chỉ bảo không?”

Chu Tiêu mời cô: “Mời cô Âu ngồi.”

Âu Duy Diệu hỏi chất liệu và công nghệ chế tạo ngọc điêu khắc, sau khi hỏi xong nói sang chuyện khác: “Gần đây Phương Dĩ có khỏe không?”

“Cô ấy rất khỏe.”

“Tôi nghe nói gần đây cô ấy đang xử lý việc nghỉ việc?”

Chu Tiêu nói: “Đúng vậy.”

Âu Duy Diệu muốn nói lại thôi: “Tại sao... cô ấy từ chức?” Không đợi Chu Tiêu trả lời, cô cúi đầu, nói, “Đã rất lâu tôi không liên lạc với Dư Phi. Một ngày đầu năm chúng tôi vốn đã hẹn đi ăn, nhưng tôi đợi anh ấy mãi đến nửa đêm, sau đó tôi mới biết hôm đó anh ấy ở cùng Phương Dĩ. Đây đã không phải là lần đầu tiên tôi và anh ấy cãi nhau vì Phương Dĩ, bố và chú Tưởng hỏi tôi lý do, tôi cũng không biết nên trả lời thế nào. Thực ra Phương Dĩ từ chức cũng tốt, tôi không muốn mất đi người bạn này, nhưng tôi thực sự không hi vọng bạn của tôi đơn độc gặp mặt bạn trai tôi.” Nói xong, cô nhìn về phía Chu Tiêu, đợi anh bày tỏ thái độ.

Chu Tiêu nhếch miệng: “Phụ nữ quá xuất sắc, luôn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, dụ người khác ghen tị và tranh giành tình nhân, phá hoại hài hòa xã hội. Đây đã không phải là lần đầu tiên, lúc tôi theo đuổi cô ấy cũng vấp phải rắc rối khắp nơi và tranh giành bể dâu với người khác. Mặt này quả thực cô ấy có lỗi, tôi về sẽ dạy dỗ cô ấy.”

Âu Duy Diệu kinh ngạc nhìn Chu Tiêu, sắc mặt phỉếm hồng từng chút một dưới sự coi thường của anh. Chu Tiêu tự ý uống rượu, chỉ tiếc không thể nói thêm đôi câu nữa “Cô tự biết rõ ràng cũng coi như là chuyện tốt. Bất kể tướng mạo tính cách cô đều kém Phương Dĩ vài bậc. Không sao, cần cù bù thông minh, có thời gian cô có thể đi Hàn Quốc thêm mấy chuyến. Nếu Hàn Quốc không có cách nào cứu vớt cô, đề nghị cô đi Thái Lan, làm phụ nữ đối với cô mà nói đã không có ý nghĩa”. Suy nghĩ một chút nói quá dài, Chu Tiêu quyết định tiết kiệm nước bọt, để lại một phần thể diện cho cô.

Đầu kia Thẩm Lệ Anh xa xa chú ý tới bên này, thấy Âu Duy Diệu mặt không biểu lộ cảm xúc gì rời khỏi chỗ ngồi, bà mới thu ánh mắt, không biết nghĩ đến điều gì, bà không tự chủ được cười một tiếng, ngay sau đó chân thành đi tới bên cạnh Âu Hải Bình. Âu Hải Bình đang ngồi trên sofa sau vách ngăn ở một bên hội trường nghỉ một chút, ông kéo tay Thẩm Lệ Anh, Thẩm Lệ Anh nhỏ giọng nói: “Có uống thuốc huyết áp chưa? Nhất định là chưa uống phải không?”

Âu Hải Bình cười nói: “Uống rồi.”

Thẩm Lệ Anh nói: “Gần đây cholesterol của anh hơi cao, vừa rồi em thấy anh ăn rất nhiều món mặn dầu mỡ. Diệu Diệu đồng ý với em sẽ chăm sóc anh, em thấy con bé nhất định không làm theo. Mấy ngày trước anh còn nói dạ dày mình khó chịu, ngày mai em bảo bác sĩ Vương tới một chuyến.”

Âu Hải Bình vỗ vỗ tay bà: “Em yên tâm, thân thể anh tự trong lòng anh nắm chắc, đừng cứ lo lắng chuyện của anh. Dạ tiệc từ thiện lần này chuẩn bị mấy tháng, em vất vả rồi, lát nữa ỉnh nghỉ ngơi. Đúng rồi ——” Âu Hải Bình vòng qua vách ngăn, liếc về hướng Âu Duy Diệu, tầm mắt lại nhảy qua cô, dừng trên người Chu Tiêu ở một bàn ăn khác, nói, “Em có thể trò chuyện với Diệu Diệu. Mẹ nó tính cách kém, trái lại nó hợp với em hơn. Em nói, gần đây Diệu Diệu có chút khác thường với Dư Phi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thẩm Lệ Anh nhìn sang theo tầm mắt Âu Hải Bình, cười nói: “Cái gì cũng không giấu được anh. Chuyện bọn trẻ để bọn trẻ tự giải quyết, anh không cần quan tâm nhiều.”

“Anh đâu muốn quản mấy thứ này. Cái đứa nhỏ Diệu Diệu này, nhìn ngốc nghếch, thực ra là một tiểu nhân tinh (*), nó sẽ không để mình tủi thân, càng sẽ không để mình chịu thiệt. Anh không lo nó, anh lo cho Dư Phi.”

(*) Nhân tinh: chỉ một người đặc biệt có đầu óc, đặc biệt có thể tính toán, khôn khéo với việc đời, không dễ gạt gẫm, xử sự trơn tru, không bao giờ chịu thiệt.

Thẩm Lệ Anh rất bình bình: “Ồ? Tại sao lo cho Dư Phi? Thanh niên chia chia hợp hợp rất bình thường, nếu chúng cảm thấy đôi bên không thích hợp, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng.”

“Em không hiểu đâu.”

“Em không hiểu chỗ nào. Anh chính là người bảo thủ, coi trọng môn đăng hộ đối, anh muốn thân càng thêm thân kết thông gia với đồng sự Tưởng, nhưng cũng đừng hi sinh hạnh phúc cả đời của con gái.”

“Anh thấy sớm muộn gì em cũng chiều hư Diệu Diệu!” Âu Hải Bình cười vui vẻ được một lúc, nghiêm mặt nói, “Nếu không phải Diệu Diệu thích Dư Phi, trước đây đã không chấp nhận việc làm mối của anh và lão Tưởng. Nó nhất định phải kết hôn với Dư Phi, cho dù cuối cùng chia tay, anh cũng phải để người khác biết lỗi là ở Dư Phi, chứ không phải Diệu Diệu. Chuyện này giao cho em xử lý.”

Thẩm Lệ Anh cười nói: “Được, em biết nên làm thế nào.”

Lúc Chu Tiêu uống say ở chỗ nổi tiếng, Phương Dĩ chỉ có thể gặm mì ăn liền khô. Nước còn chưa sôi, cô không đợi kịp, chỉ có thể rắc bột gia vị vào túi mì, xem mì như mì khô mà ăn. Ăn vài miếng cảm thấy không hợp khẩu vị, cô thấy còn sớm, dứt khoát ra ngoài kiếm ăn, đón xe đến con đường món ăn vặt ở gần đó, xa xa ngửi được mùi đồ nướng, cô chảy nước bọt đi vào tiệm đồ nướng. Vừa vào tiệm liền thấy Đồng Lập Đông đang uống bia ăn đồ nướng với mấy người đàn ông, Phương Dĩ muốn giả vờ không thấy, nhưng tiếc là Đồng Lập Đông đã gọi cô lại: “Phương Dĩ, sao chạy tới đây vậy?”

Phương Dĩ đành phải chạy “bịch bịch bịch” tới, cười nói: “Tôi ra đây ăn khuya, trùng hợp vậy, đây đều là bạn của anh?”

Đồng Lập Đông giới thiệu với cô: “Đồng nghiệp của tôi, Tiểu Trương, Tiểu Vương, Tiểu Thiên.” Lại nói với mấy đồng nghiệp, “Bạn của tôi, Phương Dĩ.”

Đồng nghiệp của Đồng Lập Đông đều độc thân, gặp Phương Dĩ đương nhiên không thả cô đi, nhiệt tình mời cô ngồi xuống ăn cùng. Phương Dĩ trời sinh phóng khoáng, khách sáo mấy câu cũng không ngại ngùng nữa, bảo ông chủ đưa đồ nướng tới bàn này.

Mấy người Đồng Lập Đông vừa tan làm, bữa đồ nướng này là cơm tối, bắt đầu ăn từng người đều lộ ra một kiểu vô cùng hung ác, giống như dân tị nạn đói mười ngày. Phương Dĩ gặm hết xâu thịt dê, vừa cầm lấy đồ nướng nóng hổi, vừa hỏi thăm cuộc sống đời cảnh sát, tôn sùng nói: “Thật sao?”, “Còn có thể như vậy?”, “Quá lợi hại!”

Trên tay bị đau, cô phản xạ có điều kiện chất vấn đầu sỏ Đồng Lập Đông: “Anh đánh tôi làm gì?”

Đồng Lập Đông lấy đi xâu đồ nướng cô vừa định cầm lên, để xâu đồ nướng vào đĩa đồng nghiệp, lạnh nhạt nói: “Đây là dương vật dê.”

Phương Dĩ đã lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, may mà phản ứng nhanh, cô kịp thời cười: “Không sao, bỏ một chút, rất tốt, rất tốt!”

Đồng nghiệp của Đồng Lập Đông khách sáo đưa xôi đồ nướng tới trước mặt Phương Dĩ: “Cô ăn đi, cô ăn đi, tôi có thể gọi thêm!”

Phương Dĩ sợ hãi xua tay: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo, tôi ăn rau hẹ là đủ rồi!” Sau đó cầm lấy rau hẹ nướng cô chọn lên.

Đồng Lập Đông bật cười, che nụ cười nơi khóe miệng. Di động vào lúc này reo lên, anh nhìn số một cái, đi ra ngoài tiệm nghe, đầu kia giọng Tưởng Quốc Dân trầm thấp, đi thẳng vào vấn đề: “Có một cô gái tên Phương Dĩ, giải quyết cô ta cho tôi!”

Đồng Lập Đông nhíu mày: “Ngài Tưởng...”

“Không cần tìm cớ, dựa vào tính cảnh giác của cậu, không có khả năng không điều tra thân phận của Phương Dĩ, cô ta là con gái của ai, cậu vô cùng rõ ràng. Tôi mặc kệ cô ta có biết chuyện hay không, nhưng tôi không tin cô ta trùng hợp như vậy, cố ý vào ở căn nhà ở đường Bảo Hưng!” Tưởng Quốc Dân cười khẩy, “Trước đây cậu đề nghị Chu Tiêu mở công ty ở đây, mục đích gì tôi đều rõ, cậu muốn nhắc tôi đừng quên vụ cháy đó. Lập Đông, tôi luôn không lên tiếng, không có nghĩa tôi khoan nhượng cậu, mà là tôi vốn không để ý. Cậu có thể thu lại trò vặt của cậu, đã có gan lấy tiền của tôi thì đừng lặp đi lặp lại trò vặt đùa giỡn trước mặt tôi. Kết cục của Phương Chí Chiêu, tôi không muốn tái diễn trên người thứ hai! Cậu là người thông minh, hãy hiểu ý của tôi, làm sạch sẽ một chút!”

Tưởng Quốc Dân có thể sống một cách vinh quang xinh đẹp đến bây giờ, toàn bộ dựa vào tính cảnh giác cực cao và thủ đoạn độc ác của ông ta. Trước đây đối xử với Phương Chí Chiêu, ông ta thả giết lẫn còn hơn bỏ sót, giờ đây đối xử với Phương Dĩ, ông ta đáp lại nguyên tắc giống như vậy. Đồng Lập Đông nghĩ đến đây, không khỏi nhìn vào trong tiệm. Trong tiệm vang lên từng tiếng cười sang sảng, Phương Dĩ nâng bìa cụng ly với đồng nghiệp, lòng không vướng mắc, nhiệt tình như lửa, thực sự là một cô gái tốt, nhưng tiếc là một cô gái có lòng tò mò quá nặng, Đồng Lập Đông lấy lại vẻ mặt vui cười, đi vào trong tiệm hỏi: “Đang nói chuyện gì đó?”

Lúc Phương Dĩ ngồi xe Đồng Lập Đông về, Chu Tiêu đã về đến nhà. Phương Dĩ cảm ơn Đồng Lập Đông, nhảy vào nhà thấy đèn sáng choang. Chu Tiêu ngồi trên sofa, cô lập tức nhào vào lòng anh: “Anh đẹp trai, có thời gian không?”

Chu Tiêu vỗ mông cô: “Ai cho phép em hơn nửa đêm ra ngoài ăn đồ nướng?”

Phương Dĩ nói: “Anh đẹp trai, khái niệm thời gian của anh có hơi tiên tiến nha!”

Chu Tiêu cười hôn cô một cái, hỏi: “Đồng Lập Đông đưa em về?”

“Đúng thế, nhưng trên xe còn hai đồng chí cảnh sát, em không ở chung một mình với người đàn ông khác.”

Chu Tiêu hừ một tiếng: “Thách em cũng không dám!”

Phương Dĩ hỏi: “Dạ tiệc thú vị không? Có người đẹp không?”

Chu Tiêu nói: “Không nhìn thấy người đẹp, thứ em muốn ——” Anh lấy ra một tấm danh thiếp, trên danh thiếp là tên và chức vụ của anh, mặt sau danh thiếp là chữ ký của một ngôi sao, Phương Dĩ thét chói tai: “Anh thực sự lấy cho em? Em đã biết anh đẹp trai nhất!” Hưng phấn xong cô lại không cam lòng, “Tại sao ký ở mặt sau danh thiếp của anh. Anh không thể tìm vật có chút giá trị kỷ niệm cho người ta ký tên sao?”

Chu Tiêu cười khẩy: “Tấm danh thiếp này của anh, lấy ra trị giá ít nhất mấy triệu, em nói về giá trị kỷ niệm với anh?”

Phương Dĩ ôm cổ anh cười: “Chu Tiêu, em chính là yêu anh đủ trợ trên!”

Chu Tiêu nheo mắt: “Em nói gì?”

Phương Dĩ không có khí thế: “Gần đây em nói chuyện không lưu loát, có lẽ thiếu canxi, em nói là gương mặt xinh đẹp, gương mặt xinh đẹp.”

Chu Tiêu lại nheo mắt: “Mấy chữ trước.”

“Hả?”

“Mấy chữ trước, em vừa nói gì?” Chu Tiêu nhếch miệng, sờ đầu cô, nhìn chăm chăm đôi mắt cô, nói: “Em nói em yêu anh, hửm?”

Phương Dĩ nói: “Có sao?”

“Có, vừa rồi em nói lớn, ‘Chu Tiêu, em chính là yêu anh!’”

Phương Dĩ cười hì hì: “Chu Tiêu, em chính là yêu anh!”

Chu Tiêu ngẩn ra, câu này tràn đầy ma lực, khiến anh bị điểm huyết, màng nhĩ bị chấn động, toàn thân la ãm lên, trong lòng lại vô cùng mềm mại, giống như có một bàn tay nhỏ đang kéo trái tim anh từng cái một, không đau, nhưng vô cùng nhột, vô cùng không chịu nổi, vô cùng khát khao. Anh cười lớn: “Anh đã nói rất nhiều lần nữ sinh phải rụt rè, em xem như gió thoảng bên tai, vậy anh chỉ có thể phối hợp với em. Phương Dĩ, anh yêu thương em!”

Phương Dĩ la: “Anh chơi xấu!”

“Chơi xấu gì, anh thật lòng thật dạ, vô cùng chân thật. Phương Dĩ, anh đồng ý yêu thương em rồi, ngày mai mua cho em một tá viên canxi!”

Hôm sau Chu Tiêu không mua viên canxi mà mua một đồng đồ vật, cùng Phương Dĩ làm ổ một ngày trong nhà. Buổi sáng nhỏ cỏ trong vườn hoa, buổi trưa Chu Tiêu tay cầm tay dạy cô xào món mặn, buổi chiều hai người ngồi dưới sàn phòng khách xem phim, buổi tối Chu Tiêu hỏi cô: “Sau khi từ chức có dự định gì không?”

Phương Dĩ dựa trong lòng anh nói: “Gần đây em đang gửi lý lịch, khoảng thời gian này chắc sẽ có trả lời.”

“Không định về nhà tìm việc?”

Phương Dĩ ngửa đầu nhìn anh: “Anh muốn em về nhà?”

Chu Tiêu muốn nói anh không muốn, lời đến khóe miệng, đổi thành: “Thành phố Nam Giang nhân tài đông đúc, anh sợ em đâu không lại người ta.”

Phương Dĩ mỉm cười, xoay cả người, nằm nghiêng trong lòng Chu Tiêu, tai kề sát trái tim anh, “Chu Tiêu, anh làm chuyện của anh, cứ yên tâm, em sẽ không gây phiền phức cho anh, chỉ cần anh làm chuyện đúng đắn.”

“Cái gì là chuyện đúng đắn?”

“Không gạt em, không bắt nạt em, tuân theo pháp luật.”

Phương Dĩ ngủ thiếp đi, Chu Tiêu lại chậm chạp không nhắm mắt. Anh chống người, nhờ ánh trăng nhìn Phương Dĩ. Phương Dĩ mặt nhỏ, lúc ngủ rất ngoan, cô mới hai mươi hai tuổi, vẫn chưa qua sinh nhật hai mươi ba tuổi, cô chỉ muốn tìm mẹ mà thôi, nhưng lại vạch trần từng việc xưa người khác không thể trông thấy. Chu Tiêu hơi hối hận, nếu anh biết sớm, có thể ngăn chặn hay không? Nhưng nếu làm lại một lần nữa, anh vẫn sẽ mặc cho Phương Dĩ đi tìm sự thật, bởi vì sự thật này, chính anh cũng muốn biết.

Chu Tiêu châm thuốc, đi ra sân gọi điện thoại, đầu bên kia điện thoại nói: “Mẹ đang chuẩn bị bữa tối, con vẫn chưa ngủ sao?”

Chu Tiêu nói: “Sắp ngủ rồi ạ. Mẹ, thân thể ông bà ngoại thế nào?”

“Ông bà không sao, lớn tuổi rồi thì cũng chỉ như vậy. Hoàn cảnh trong bãi chăn nuôi tốt, bình thường còn có khách du lịch tới chơi, rất náo nhiệt, ông bà ở rất vui.” Dừng một chút, mẹ Chu nói, “Qua hai tháng nữa là ngày giỗ của bố con.”

“Con nhớ ạ.”

“Bố con mất cũng đã mười một năm, vụ tai nạn giao thông đó, bây giờ nghĩ tới còn giống như nằm mơ vậy.”

Đầu lọc cháy, Chu Tiêu dập nó vào đất, lại châm hai điếu thuốc, làn khói thoảng đưa như có như không, anh ngẩn ra nhìn rất lâu, cho đến lúc thuốc cháy hết, anh mới vào nhà.

Thứ Hai, lại đến lúc bận rộn, Thẩm Lệ Anh đứng trước cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống dưới lầu, thấy Phương Dĩ cắn bữa sáng, chạy tới từ hướng trạm xe buýt, tay chân luống cuống nhưng vô cùng rực rỡ. Bà nhớ tới lời Âu Hải Bình nói với bà trong dạ tiệc từ thiện: “Nó nhất định phải kết hôn với Dư Phi, cho dù cuối cùng chia tay, anh cũng phải để người khác biết lỗi là ở Dư Phi, chứ không phải Diệu Diệu. Chuyện này giao cho em xử lý”.

Câu này hai tầng ý, tầng thứ nhất, Âu Duy Diệu phải kết hôn với Tưởng Dư Phi, bà cần phải bóp chết những khả năng khác từ trong trứng nước; tầng thứ hai, Âu Duy Diệu có thể hủy hôn, nhưng oan ức chỉ có thể do Tưởng Dư Phi gánh.

Nhưng bà muốn làm ngược lại, Thẩm Lệ Anh nhếch miệng cười, xoay người rời khỏi

56. Chương 56: Scandal Tối

Hôm nay Âu Duy Diệu đến nhà hàng ăn tối, nhà hàng ở tầng bốn mươi trong cao ốc, có thể nhìn xuống danh lam thắng cảnh của thành phố Nam Giang. Cô mới đến, sau khi ngồi xuống gọi một ly đồ uống trước. Nhân viên phục vụ vừa rời khỏi, cô liền nhìn thấy trên một bàn cách đó không xa, lại là Chu Tiêu đang ngồi, không khỏi ngẩn người.

Chu Tiêu đang bàn chuyện làm ăn với hai người bạn, người bạn nói: “Nghe người ta nói gần đây cậu tiếp xúc với tập đoàn Âu Hải, chuyện hợp tác thế nào?”

Chu Tiêu uống một hớp rượu, nói: “Tin tức của cậu cũng nhanh thật. Có thể có hợp tác gì chứ, tôi là người nhỏ, chỉ có thể làm việc cho họ, làm trợ thủ mà thôi, cho nên không thể gọi là hợp tác, chỉ có thể gọi là chân chạy việc.”

“Bớt khiêm tốn trước mặt tôi đi, quá trốn rồi. Hôm dạ tiệc từ thiện về, bố tôi chửi mắng tôi một trận, nói tôi chỉ biết ăn của ông ấy uống của ông ấy. Ông ấy còn nhớ chúng ta từng cùng chơi bóng rổ hồi đại học, vụ làm ăn lần này tôi nói với ông ấy tìm cậu hợp tác, ông ấy không nói hai lời liền đồng ý cho tôi tiền. Cậu cân nhắc thử, nếu có cậu, lần này tôi chắc chắn có thể khiến bố tôi nhìn bằng cặp mắt khác!” Nói xong liếc xa xa một cái, nói với Chu Tiêu một cách vô cùng thần bí, “Này, ban ngày không thể nói người khác, đó không phải là con gái của tập đoàn Âu Hải sao?”

Chu Tiêu quay đầu nhìn một cái, thu ánh mắt, hỏi: “Sao, có hứng thú à?”

“Có chứ, hôm dạ tiệc tôi đã chú ý tới cô ấy. Hồi cô ấy về nước, tôi cùng bố tôi tới bữa tiệc của nhà họ Âu, còn từng đi ăn với cô ấy. Cô gái này lịch sự nhã nhặn, vừa đẹp vừa ngây thơ, nhưng tiếc là ngay cả khéo mắt cô ấy cũng chưa từng cho tôi. Cậu nói tôi trông cũng coi như ngọc thụ lâm phong, nhà chúng tôi cũng không kém nhà họ Âu là bao, ánh mắt cô ấy ‘cao’ như thế mà chỉ thích thằng nhóc họ Tưởng kia?” Dừng một chút, lại nói, “Không đúng, sao cô ấy nhìn cậu suốt vậy?”

Quả thực Âu Duy Diệu luôn nhìn Chu Tiêu, lúc Chu Tiêu nhìn tới cô không hề phòng, né tránh theo bản năng, đợi cô chuyển ánh mắt về phía anh lần nữa, Chu Tiêu đã quay đầu. Cô hơi hối hận, lại hơi hận, cảm giác không nói rõ được cũng không tả được, chỉ hi vọng Chu Tiêu có thể quay đầu lại, cô nhất định sẽ đối mặt với anh. Nhưng đáng tiếc Chu Tiêu hoàn toàn không quay đầu lại nữa, ngược lại bạn của Chu Tiêu liên tục nhìn về phía cô, cười với cô như lấy lòng. Âu Duy Diệu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua thời gian hẹn, sao Thẩm Lệ Anh vẫn chưa tới.

“Cô Âu, đang đợi bạn sao?” Bạn của Chu Tiêu đi tới, cười nói với Âu Duy Diệu.

Âu Duy Diệu lịch sự nói: “Vâng, chào anh.”

“Không biết bạn cô mấy giờ đến? Nếu không ngại, chi bằng cùng ăn cơm nhé?”

Âu Duy Diệu theo bản năng nhìn hướng Chu Tiêu một cái, bạn Chu Tiêu chú ý tới ánh mắt của cô, nói: “Đều là người quen cả. Đó là Chu Tiêu, ngọc điêu khắc cô đầu giá được hôm dạ tiệc từ thiện chính là của cậu ấy.”

Âu Duy Diệu cười nói: “Vẫn không được.”

“Dù sao bạn của cô cũng chưa đến, chúng tôi vẫn chưa chọn món, đi qua cùng thử rượu vang đỏ mới đến của tôi, cho tôi chút đề nghị được không?”

Âu Duy Diệu không tìm được cơ hội chối, đành phải lên tiếng: “Vây cũng được.”

Trên bàn ăn chỉ có Âu Duy Diệu là phụ nữ, hai người đàn ông vô cùng chiều cô. Chu Tiêu trừ việc chào hỏi một câu không mặn không nhạt với cô thì không trò chuyện nhiều lời thừa thãi với cô nữa. Âu Duy Diệu cũng không chủ động mở miệng, qua rất lâu, cô thấy Thẩm Lệ Anh đi tới sau lưng người phục vụ, cô mới đứng dậy tạm biệt.

Quay lại chỗ ngồi ban đầu, Âu Duy Diệu trách móc: “Dì Thẩm, đi đến trễ nửa tiếng!”

Thẩm Lệ Anh cười nói: “Đâu có lâu như thế, đi chỉ đến trễ mười lăm phút, chờ sốt ruột sao? Không phải vừa rồi đi đã gửi tin nhắn cho cháu, bảo cháu gọi món trước sao.”

Thức ăn lên bàn, Thẩm Lệ Anh và Âu Duy Diệu đi vào chủ đề chính: “Gần đây với Dư Phi thế nào?”

Âu Duy Diệu nhìn bà một cái: “Dì biết rồi sao?”

“Dì biết, bố cháu không rõ lắm đâu.” Thẩm Lệ Anh mỉm cười, “Diệu Diệu, nếu đối phương là người đàn ông khác, Trương Tam Lý Tứ tất cả đều không có vấn đề, hợp thì tới không hợp thì tan, bố cháu tuyệt đối sẽ không nói thêm điều gì. Nhưng người đó là Dư Phi, cháu biết bố cháu và chú Tường là bạn chí cốt nhiều năm, có một số việc, lúc không làm có thể sống hòa thuận với nhau, nhưng sau khi đã làm rồi nói không làm, có thể không đơn giản như vậy.”

Âu Duy Diệu nhíu mày: “Dì Thẩm, chuyện tình cảm không phải một người nói là được, trái tim Dư Phi không ở chỗ cháu.”

“Cháu thực sự muốn trái tim người đàn ông nào, cháu có thể không chiếm được sao? Dư Phi là một ứng cử viên người chồng tốt, ai có thể thích hợp hơn cậu ấy?”

Âu Duy Diệu nói: “Ai nói không có?”

“Chẳng lẽ trong lòng có đối tượng ngưỡng mộ khác?” Thẩm Lệ Anh nói, “Dì không biết bây giờ suy nghĩ của cháu là loại gì, nhưng đương nhiên hi vọng cháu tốt. Bố cháu tuy vừa ý quan hệ hai nhà, nhưng càng hi vọng cháu sống vui vẻ hơn. Nếu cháu thực sự có đối tượng thích, nên sớm nói cho bố với dì biết. Từ nhỏ đến lớn, cháu muốn gì bố cháu cũng cho cháu cái đó, chẳng lẽ đến cuối cùng ông ấy còn có thể làm cái chuyện cổ hủ đó sao?”

Âu Duy Diệu cười nói: “Dì Thẩm, dì còn biết chuyện lúc nhỏ của cháu?”

“Sao, bốn năm nay sống chung dì còn không nhìn ra tính tình cháu lúc nhỏ sao?” Thẩm Lệ Anh thần nhiên nhìn ba người đàn ông sắp rời khỏi phía đối diện một cái, cười nói, “Bây giờ bố cháu hi vọng cháu tốt với Dư Phi, nhưng dì hi vọng cháu tốt. Nếu để bố cháu biết dì nói những lời này với cháu, ông ấy nhất định sẽ trách dì.”

“Cháu biết dì thương cháu, cháu sẽ không nói những lời này với bố.”

Thẩm Lệ Anh nghiêm túc nói: “Những chuyện này cũng không nên kéo tiếp nữa, kéo càng lâu, đến lúc đó càng hỗn loạn, còn đối tượng ngưỡng mộ khác của cháu, ngược lại dì không lo lắng. Vẫn là câu nói đó, nếu cháu thực sự thích ai, cháu nhất định có thể có cách.”

Ánh mắt Âu Duy Diệu khẽ động.

Qua hai ngày, bạn bè hẹn Chu Tiêu đánh golf, trong người đi cùng lại xuất hiện bóng dáng Âu Duy Diệu. Người bạn nhỏ giọng nói với Chu Tiêu: “Hai ngày trước đi ăn, không phải cậu ta gọi cô Âu tới bàn chúng ta sao. Lúc đó tôi đã nhìn ra cậu ta có ý với người ta, không ngờ thẳng nhóc này ra tay nhanh như vậy!”

Lại qua hai ngày, Chu Tiêu đi đến quán bar đã hẹn, sau khi vào phòng bao bước chân hơi dừng lại, mới ngồi xuống sofa. Âu Duy Diệu rất ít tới nơi kiểu này sau khi về nước, người khác sợ cô dè dặt, không ngừng nói chuyện với cô. Âu Duy Diệu ngại phiền, ngồi sang bên cạnh, vừa khéo ngồi vào chỗ bên cạnh Chu Tiêu,

nhìn Chu Tiêu cụng ly uống rượu với người khác. Âu Duy Diệu cũng bị họ trút mấy ly, tửu lượng kém, không bao lâu đã mơ mơ màng màng, dựa vào người bạn của Chu Tiêu. Bạn của Chu Tiêu uống nhiều, men rượu dâng lên, đương nhiên có chút không khống chế được, lúc tính tiền rời khỏi anh ta kéo Âu Duy Diệu, rút lại sau người khác vài bước.

Chu Tiêu tạm biệt bạn, vừa mở cửa xe, đột nhiên có người chạy ra từ trong quán bar, ôm anh kêu: “Chu Tiêu, Chu Tiêu, giúp tôi một chút!”

Chu Tiêu nhíu mày, đẩy Âu Duy Diệu ra: “Chuyện gì?”

“Tôi...” Âu Duy Diệu hoang mang rối loạn, “Tôi đập bể đầu anh ta, anh ta ngất xỉu rồi!”

Chu Tiêu vẫn chưa về nhà, đã hơn mười hai giờ, Phương Dĩ vẫn chơi cờ tỉ phú với Tên Lửa.

Phương Dĩ hỏi Tên Lửa: “Có phải anh thất tình không?”

Tên Lửa nói: “Ai thất tình!”

Phương Dĩ nhíu mày: “Anh nói anh kia, gần đây mỗi ngày đều tăng ca, hôm nay lại tăng ca đến mười giờ, bây giờ đã hơn mười hai giờ, anh lại còn muốn tôi chơi cờ tỉ phú với anh!”

Tên Lửa nói: “Rõ ràng là tôi với cô, đã từng thấy hai người chơi cờ tỉ phú chưa? Một mình cô vừa diễn địa chủ vừa diễn nông dân, đến bây giờ tôi đã thua cô bốn trăm rồi!”

Phương Dĩ nhét tiền trên bàn vào trong túi, nói: “Vậy tôi không muốn anh chơi cùng nữa, anh về nhà đi!”

Tên Lửa không làm: “Thắng rồi liền muốn đuổi tôi đi?”

“Không phải tôi nhất định muốn đuổi anh đi, anh xem thử bây giờ mấy giờ rồi? Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, đợi lát nữa Chu Tiêu về, tôi giải thích thế nào?”

Tên Lửa khó hiểu: “Cũng thật là, sao hôm nay ông chủ về trễ vậy?”

Đang nói, cửa chính truyền tới tiếng động, Chu Tiêu đã về, áo khoác treo trên tay, cả người đầy mùi rượu, hơi lộ ra vẻ mệt mỏi. Phương Dĩ ném bài xuống, nhận lấy áo khoác của anh, treo áo khoác lên giá áo, hỏi: “Sao hôm nay trễ vậy, không phải nói cuối tuần bạn anh kết hôn, tiệc độc thân hôm nay sẽ không quá mười giờ sao?”

“Họ chơi điên rồi, quên thời gian. Tên Lửa, về đi!”

Tên Lửa cầu nhàu oán trách: “Lợi dụng người ta xong liền muốn quăng người ta đi!”

Chu Tiêu lườm cảnh cáo anh ta, Tên Lửa chuồn nhanh như trộm.

Ôm lấy Phương Dĩ, Chu Tiêu gửi cổ cô: “Thơm thật, buổi tối đã ăn gì rồi?”

“Ăn bữa tối của Tiểu Tước, em lấy cá của nó nấu.”

“Vậy nó ăn gì?”

“Em vào sân bắt mấy con cá chạch.”

Chu Tiêu không lời chống đỡ, qua một lúc, hỏi: “Nó ăn đủ no không?”

“Chắc là no, không tin anh đưa tay vào hồ cá thử xem, coi nó có thể cắn anh không.”

Chu Tiêu kéo Phương Dĩ tới trước hồ cá, nắm tay cô lên bỏ vào trong hồ. Phương Dĩ la lớn: “A A A —— Em không ngon đâu!”

Chu Tiêu cười lớn: “Ai nói em không ngon, anh đã nếm rồi, em sắc hương vị đều đủ!”

Anh nắm tay Phương Dĩ quét qua trong nước, cá sấu mồm dài há to miệng nhảy lên, nước bắn tung tóe. Phương Dĩ lại hét lớn, Chu Tiêu lập tức hôn cô, kề vào hồ cá bắt đầu triển miên. Cá sấu mồm dài dường như biết chuyện họ đang làm, yên lặng bắt đầu nhìn.

Trong phòng ngủ, Phương Dĩ mệt đến mức không muốn cử động, Chu Tiêu hôn cô cái cóai không, hỏi: “Bây giờ đã chính thức nghỉ việc, tiếp theo định làm gì?”

“Công việc mới đã tìm được rồi, nhân viên cũ bên họ tháng sau mới nghỉ việc, tháng sau tới trước một tuần để làm quen công việc là được.” Cô nằm sấp một lúc, bò dậy nằm vào lòng Chu Tiêu, ngửa đầu hỏi anh, “Bên anh, lúc nào có thể kết thúc?”

Cô hiếm khi hỏi, lúc hỏi, dè dặt cẩn thận, đôi mắt chớp, mơ hồ khiến người ta thương tiếc. Chu Tiêu giờ tay lên che mắt cô, một lát sau mới nói: “Sắp rồi.”

Về phần sấp thế nào, anh không nói, Phương Dĩ cũng không biết có nên hỏi tiếp không. Chu Tiêu bóp vai cho cô, Phương Dĩ cười nói: “Làm gì đó?”

“Phục vụ em.”

“Ai cần anh phục vụ.”

“Vừa rồi em phục vụ anh, bây giờ anh phục vụ em, chúng ta trao đổi công bằng.”

Phương Dĩ nói: “Lưu manh, xoa bóp bóp chân cho em, hôm nay lúc em phỏng vấn đã mang một đôi ‘hận trời cao (*)’.”

(*) Hận trời cao: từ gọi đùa giày cao gót quá cao, đặc biệt là giày cao hơn 15cm.

“Ai kêu em thích đẹp như vậy, tự mình chuốc lấy khổ!” Ngoài miệng nói như vậy, Chu Tiêu vẫn nâng bóp chân Phương Dĩ lên, bóp không nặng không nhẹ, thấy ngón chân cái của cô bị lột da, anh sờ một cái, nói, “Ngày mai anh bảo người mua cho em chai kem thoa chân.”

Phương Dĩ nằm vô cùng thoải mái: “Được đó, mỗi ngày anh thoa cho em.”

“Anh thoa thì anh thoa.” Anh hôn chân Phương Dĩ một cái.

Phương Dĩ giật giật đầu ngón chân, Chu Tiêu lại nói: “Em có từng nghĩ tới ra nước ngoài không?”

“Ra nước ngoài?”

“Đúng, ra nước ngoài. Mẹ anh và ông bà ngoại anh đều định cư ở nước ngoài, mẹ anh giục anh mấy lần, bảo anh tới chỗ bà.”

Cho tới bây giờ Phương Dĩ chưa từng nghĩ tới việc ra nước ngoài, trước đây Chu Tiêu cũng không nhắc qua, cô chống tay ngồi dậy một chút: “Sao anh lại đột nhiên muốn ra nước ngoài?”

“Họ lớn tuổi rồi, thân thể cũng không tốt. Không nói đến ông bà ngoại trước, mẹ anh đã gần sáu mươi, sau khi anh tốt nghiệp đại học vẫn chưa từng hết sức bảo hiểm thật tốt.”

Phương Dĩ nhìn trần nhà suy nghĩ một chút, nói: “Luật sư Phương cũng gần sáu mươi rồi.”

“Chờ luật sư Phương nghỉ hưu, cũng có thể đón chú ấy ra nước ngoài. Nước ngoài môi trường tốt, hai năm trước anh đã mua ẹ anh một bãi chăn nuôi, mỗi buổi sáng, c có thể đi vắt sữa bò tươi trước, làm bánh mì trứng chiên, ăn sáng xong chúng ta đạp xe đạp, buổi trưa ăn cơm dã ngoại, mứt và bánh quy đều tự làm, ngủ trưa trên bãi cỏ xong rồi về, buổi chiều chúng ta đến thị trấn tìm tiết mục, buổi tối ngồi trên nóc nhà ngắm sao.”

Suy nghĩ của Phương Dĩ bay tới bãi chăn nuôi đó theo Chu Tiêu, ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi ăn, cuộc sống như thế chính là ước mơ của cô, “Không nhìn ra anh lại thích cuộc sống đó?”

Chu Tiêu để chân cô xuống, kéo chăn, nằm vào đầu giường, ôm lấy cô, để cô dựa vào vai mình: “Ai kêu anh trong thời gian mười năm kiếm được tiền mà người khác phải tốn cả đời mới có thể kiếm được. Còn kiếm tiếp nữa, anh sợ chúng ta tiêu tiền quá vất vả.”

Phương Dĩ cười hì hì: “Vậy em phải học làm bánh quy và mứt, ngày lễ tết đều phải về.”

“Đi học tiếng Anh trước, giọng của em có thể hù người khác.”

Phương Dĩ đột nhiên nghĩ tới: “Cái này có phải là anh cầu hôn em không?”

Chu Tiêu nói: “Em nghĩ quá nhiều rồi.”

“Cái này không phải cầu hôn thì là gì?”

“Cái này gọi là bỏ nhà theo trai.”

Chu Tiêu muốn cùng cô bỏ nhà theo trai, hành động này quá hợp với khẩu vị của cô. Phương Dĩ thực sự mua tài liệu tham khảo, dựa theo sách dạy nấu ăn nghiên cứu cách làm mứt và bánh quy, nhưng còn chưa vui được mấy ngày, hôm nay cô nhận được điện thoại của đồng nghiệp cũ.

Đồng nghiệp cũ nói: “Có một chuyện, tôi vốn nghĩ không nói cho cô biết, nhưng kìm nén đến khó chịu, nói sao thì cô cũng là người thân nhất với tôi. Nói cho cô lại cảm thấy có thể tôi nhiều chuyện. Không nói, tôi lại sợ sau này cô chịu tủi thân, đến lúc đó tôi liền trở thành tội nhân thiên cổ.”

Phương Dĩ liếm mứt nói: “Đừng léo nha léo nhéo nữa, nói mau!”

“Nè, vậy tôi có thể nói thật phải không?”

“Cô có nói hay không!”

“Tôi gửi cho cô một trang web, cô tự xem nhé. Hôm kia tôi thấy được, nhin hai ngày khó chịu chết tôi rồi. Cái con người bỉ ổi Âu Duy Diệu đó, thiết thòi cô còn xem cô ta như chị em, ý là nữ thái tử thì cả ngày giả vờ đầm ấm đáng yêu, đàn ông cả công ty đều xem cô ta như tiên nữ mà tặng bóc, chỉ có tôi sớm nhìn thấu cô ta!”

Phương Dĩ mở địa chỉ trang web, trên trang web là một tin tức, nói về cuộc sống của danh viện trong thành phố. Từ lúc kết thúc dạ tiệc từ thiện, Âu Duy Diệu đã trở thành đề tài hấp dẫn trong thành phố, trình độ học vấn cao, tướng mạo xinh đẹp thanh khiết, bối cảnh hùng hậu, không có thói xấu của phú nhị đại, đối xử thân thiết lại có lòng thương với mọi người, đương nhiên trở thành người được quần chúng yêu thích, mỗi tấm ảnh của cô ta cũng được chụp vô cùng xinh đẹp.

Mấy tấm ảnh này cũng không ngoại lệ, tấm đầu tiên là ở sân golf, truyền thông chỗ nào cũng nhúng tay vào, lại còn có thể đi vào chỗ này, chụp được tấm ảnh Âu Duy Diệu vùng gậy golf. Cô ta giờ gậy golf, nghiêng đầu cười với một người đàn ông, tầm mắt người đàn ông đó đang rơi trên người cô ta, cũng đang cười.

Tấm ảnh thứ hai là ở cửa một quán bar, Âu Duy Diệu ôm một người đàn ông, người đàn ông đó cúi đầu nhìn cô ta, hai người thoát nhìn lưu luyến không rời, giống như đang yêu nhau tha thiết.

Mấy tấm ảnh này không có gì, mấy chữ của phóng viên dụ người khác suy nghĩ xa xôi đó cũng không có gì, nhưng riêng vai nam chính của hai tấm ảnh này, là người tham gia tiệc độc thân về trễ, không nói chữ nào, Chu Tiêu.

Đồng nghiệp vẫn đang nói tiếp: “Tôi đã thấy bạn trai của cô, tuyệt đối không nhận lầm. Nhất định là anh ta, nhưng tôi không nói với mấy người trong phòng làm việc. Họ chỉ nhận ra Âu Duy Diệu, bây giờ tất cả mọi người đều nói Âu Duy Diệu và Quản lý Tổng sắp chia tay rồi đó.”

Phương Dĩ nói: “Biết rồi.” Cúp điện thoại.

57. Chương 57: Phiên Phúc Tới

Lúc Chu Tiêu về, trong nhà thoang thoảng mùi mứt, ngọt đến mức khiến lỗ chân lông người ta cũng phát run. Trên bàn trà đặt mấy cái lọ nhỏ, anh đi tới, cầm một lọ lên ngửi thử, là dâu tây, tiện thể ném một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm.

“Phương Dĩ?” Anh gọi.

Phương Dĩ đi tới từ sân sau, trên tay cầm một cái giỏ đang nhỏ nước, nói: “Về rồi à?”

“Ừ. Làm mứt dâu sao?”

“Vốn định làm mứt blueberry, còn tưởng siêu thị lớn chắc có trái cây trái mùa, em đặc biệt đón xe đi tìm, kết quả không tìm được, chỉ có thể chờ blueberry được bán rồi làm tiếp.”

“Dâu cũng rất tốt.” Chu Tiêu để cái lọ xuống, “Được đó, lát nữa anh sẽ mua cho em một máy nướng bánh mì.”

“Khoan nói máy nướng bánh mì trước, giải quyết giúp em cái này trước.”

“Cái gì?”

Phương Dĩ cầm cái giỏ nhỏ nước tới trước mặt Chu Tiêu, trong cái giỏ nhỏ nước lỗ nhỏ là một đồng đậu đỏ và đậu xanh ướt sũng lớn nhỏ như nhau. Phương Dĩ nói: “Tách chúng ra giúp em, vừa rồi em không cẩn thận trộn lẫn.”

Chu Tiêu nói: “Mua lại đi, thứ này làm sao chia?”

Phương Dĩ hỏi: “Anh có chia không?” Giọng nói lạnh nhạt, tay giữ cái giỏ luôn đưa lên.

Chu Tiêu ngăn người, nhận lấy cái giỏ nhỏ nước: “Sao vậy?”

“Anh nhặt đậu giúp em trước, nhặt hết rồi nói.”

Cô trầm mặt, lời ít ý nhiều, tình huống thế này ít có, rõ ràng đã xảy ra chuyện lớn gì đó mà Chu Tiêu không hề biết. Dựa vào hiểu biết của Chu Tiêu về cô, bây giờ Phương Dĩ nói gì, anh chỉ có thể làm theo, nếu không kiểu mới sẽ nhiều vô kể. Thế là Chu Tiêu ngoan ngoãn ngồi trên thảm, bắt đầu nhặt từng hạt đậu. Tuy không bị yêu cầu dùng đũa nhặt, nhưng đậu đỏ và đậu xanh đã ướt sũng, động một chút là sẽ dính vào tay Chu Tiêu, lượng công trình tăng lên, năng suất giảm xuống, Chu Tiêu không chống đỡ nổi ba phút, quay đầu nhìn về phía Phương Dĩ.

Phương Dĩ bắt chéo chân ngồi trên sofa, vừa ăn dâu làm mứt còn dư, vừa lật xem tạp chí, trán mọc thêm mắt, nói: “Mới hơn hai phút, tiếp tục.”

Chu Tiêu cọt nhả: “Chẳng lẽ anh lại không cẩn thận ném vớ vào giỏ quần áo bẩn để quần lót của em?”

Phương Dĩ liếc anh, Chu Tiêu suy nghĩ một chút, dè dặt hỏi: “Em có rồi?”

Phương Dĩ nhai dâu: “Có cái gì?”

Chu Tiêu nói: “Anh sắp làm cha rồi?”

Phương Dĩ cắn trúng lưỡi, đau đến nhăn mặt: “Anh nghĩ đẹp quá!”

Chu Tiêu nhìn bụng cô chằm chằm, bụng quả thực có nhô lên một chút, anh nói: “Để lại, anh muốn!”

Phương Dĩ hít sâu một hơi: “Trong bụng chỉ có phân, anh muốn?”

Chu Tiêu bắt chước cô nói chuyện: “Ày, em quá buồn nôn!”

Phương Dĩ thực sự không nhịn được, gờ chân lên đập về phía anh. Chu Tiêu dùng cái giỏ nhỏ nước chặn, đậu đỏ và đậu xanh lập tức rơi vãi đầy đất, “Ồ, không phải anh không muốn nhặt đậu, là em đá lẫn nó!”

Lúc này Phương Dĩ mới ý thức được mình mắc bẫy, nóng nảy dùng sức giậm chân, la: “Chu Tiêu, anh nói rõ ràng cho em, anh cấu kết với Âu Duy Diệu từ lúc nào!”

Lúc này Chu Tiêu mới biết lý do hôm nay Phương Dĩ phạt anh, đáy lòng dùng tất cả từ ngữ mắng chửi người miêu tả Âu Duy Diệu một lần, vội vàng giải thích mấy lần vô tình gặp này với Phương Dĩ, “Anh cũng mới thấy tin tức vào hôm kia, truyền thông rõ ràng nói bữa tiệc đặt, tìm góc độ chụp bậy!”

“Truyền thông bịa ai không bịa lại bịa anh? Chụp ai không chụp lại chụp anh?” Phương Dĩ nổi giận, “Anh thừa nhận rồi, hôm kia anh đã thấy tin tức, nhưng vẫn muốn giấu em, thực sự cho rằng hai ngày nay em không ra khỏi nhà nửa bước nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Chu Tiêu nói: “Anh cảm thấy chuyện này chẳng quan trọng nên mới không nói cho em biết.”

“Anh thành thật khai báo cho em ——” Phương Dĩ mở tin tức trong di động, chỉ vào tin trên đó nói: “Trên đây viết rõ ràng, thời gian anh và Âu Duy Diệu rời khỏi quán bar là khoảng mười giờ, nhưng tối đó rõ ràng là tới rạng sáng anh mới về, hơn hai tiếng anh đã đi đâu? Tại sao lúc đó muốn giấu em?”

Hôm kia lúc Chu Tiêu thấy bài báo chỉ liếc sơ qua, hoàn toàn không chú ý tới việc phóng viên viết tường tận như vậy, càng không ngờ Phương Dĩ tỉ mỉ như vậy. Phương Dĩ thấy anh không trả lời, tức giận đến mức ném di động đứng dậy, chỉ đồng đậu dưới đất, nói: “Nhặt lên cho em, nhặt cho tốt!”

Chu Tiêu dỗ cô: “Cẩn thận bụng!”

Phương Dĩ hất tay anh: “Anh đừng cợt nhả với em, vô dụng thôi!”

Chu Tiêu nói: “Tối đó Âu Duy Diệu đập vỡ đầu một người.”

Phương Dĩ lập tức yên tĩnh lại, Chu Tiêu nói tiếp: “Người vỡ đầu đó chính là chủ nhân bữa tiệc độc thân, cuối tuần cậu ta kết hôn!”

Bạn Chu Tiêu sẽ kết hôn vào cuối tuần, nhưng lại gặp Âu Duy Diệu, người trước đây luôn nhớ nhung vào đêm trước khi kết hôn, từ đó trầm móng vuốt gãi trái tim, sau khi về vẫn muốn gặp cô ta, hề có tụ họp liên lấy cớ hẹn cô ta ra, không ngờ Âu Duy Diệu lại không từ chối anh ta từ ngoài ngàn dặm giống như trước đây, anh ta vui mừng khôn xiết, vì vậy tối đó tự cho rằng nhận được gợi ý, mượn men rượu kéo Âu Duy Diệu ý muốn thân mật, ai ngờ Âu Duy Diệu lại phản kháng, cuối cùng dùng giày cao gót gỗ vỡ đầu anh ta.

Chu Tiêu nói: “Bây giờ người bạn đó của anh đang nằm viện, hôn lễ dời ngày tổ chức, vợ chưa cưới của cậu ta tưởng cậu ta xảy ra tranh chấp với người ta ở quán bar, hai ngày nay đang tìm thủ phạm. Chuyện này không thể truyền ra ngoài, vợ chưa cưới của cậu ta nóng tính, nếu hôn lễ không làm được, đối với hai nhà sẽ có ảnh hưởng rất lớn.”

“Chuyện đơn giản như vậy, tại sao khi đó phải gạt em?”

“Đó là vì anh không muốn nhắc tới Âu Duy Diệu.”

Phương Dĩ ngồi xuống sofa, vẫn tức giận. Chu Tiêu khoác vai cô: “Một là anh cảm thấy không cần thiết vô duyên vô cớ nhắc tới cô ta, khiến em bức bối, hai là chuyện quán bar đó, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Hai nhà họ có danh dự có địa vị, trước khi kết hôn gây ra tai tiếng nhất định sẽ có phiền phức lớn!”

Phương Dĩ nói: “Cho nên anh phải bảo vệ tên cặn bã đó? Đàn ông mấy anh thích nói về loại tình nghĩa này nhất phải không?”

Chu Tiêu cười nói: “Sai rồi, không phải anh nói về tình nghĩa, anh là không muốn rước lấy phiền phức vào người.”

Phương Dĩ không hiểu, Chu Tiêu nói: “Anh là người duy nhất ngoài người trong cuộc biết sự thật, đến lúc đó không thoát khỏi liên quan.”

Bây giờ anh cũng không thoát khỏi liên quan, Phương Dĩ không bảo anh nhất đậu nữa, mà lấy đồ điều khiển ti vi ra để anh quỳ. Chu Tiêu nhìn đồ điều khiển ti vi dưới đất: “Làm thật sao?”

Phương Dĩ nói: “Nếu đổi lại là một cái bàn, em sẽ đánh anh một đấm!”

Thế là Chu Tiêu quỳ trên đồ điều khiển ti vi, kênh đổi liên tục. Nắm đấm của Phương Dĩ dừng trên lưng anh, anh nói: “Dùng thêm chút lực, xuống dưới, xuống dưới.”

Phương Dĩ nói: “Ở đây?”

“Đúng đúng, dùng sức!”

Phương Dĩ vất vả đấm lưng cho anh, nói: “Thế này em mệt lắm, anh nằm xuống!”

“Không được, anh phải quỳ đồ điều khiển ti vi!”

Phương Dĩ nghiêng rằng: “Chưa từng thấy có người nào đưa ra yêu cầu hèn như vậy!”

Trong lòng Chu Tiêu vui sướng: “Bây giờ em thấy được rồi?”

Chuyện này đáng lẽ có một kết thúc, Chu Tiêu nói thật, Phương Dĩ nổi giận xong, người bạn đầu quán vỉa trắng xuất viện, không có người khác có thể biết sự thật tối đó, nhưng ngay vào hôm sau khi Chu Tiêu quỳ đồ điều khiển ti vi xong, Âu Duy Diệu liên gọi điện thoại cho anh.

Trước đó Âu Duy Diệu cũng đã gọi điện thoại cho anh, mục đích là hỏi thăm tình trạng vết thương của đối phương, lần này cô ta muốn mời Chu Tiêu đi ăn để tỏ lòng cảm ơn. Chu Tiêu gác hai chân trên bàn làm việc, ăn bánh mì mút Phương Dĩ chuẩn bị cho anh, nói: “Không cần khách sáo như vậy.”

Âu Duy Diệu nói: “Lần này may mà có anh, nếu không tối đó tôi nhất định sẽ giống như con ruồi không đầu. Thực ra tối đó anh ấy uống rượu nhiều quá mới có thể như vậy, có hơi quá đáng. Tôi muốn xin lỗi anh ấy, tôi đã hẹn anh ấy rồi, nhưng ra ngoài một mình với anh ấy, tôi lại hơi khó xử. Tôi cũng muốn cảm ơn anh nên mới muốn nhân tiện mời anh đi ăn.”

Chu Tiêu cười khẩy một tiếng, đồng ý trong điện thoại, Âu Duy Diệu ở đầu kia vui vẻ cúp điện thoại, đợi đến khi qua thời gian hẹn, lại chậm trễ không thấy Chu Tiêu xuất hiện. Cô ta giục bạn Chu Tiêu hỏi anh thử, điện thoại gọi tới, Chu Tiêu mới nói: “Tạm thời xảy ra chút chuyện, tôi không tới được, hai người từ từ ăn.”

Chu Tiêu cúp điện thoại, gãi gãi cằm Phương Dĩ. Phương Dĩ buồn ngủ: “Ai vậy?”

Chu Tiêu nói: “Người nhảm chán.”

“Em mệt.”

“Mới tám giờ đã muốn ngủ?”

Phương Dĩ gơ hai cánh tay lên: “Bé em về phòng, em muốn ngủ!”

Chu Tiêu cười một tiếng, bế cô vào phòng, nằm với cô một lúc, di động trong phòng khách đột nhiên reo lên. Anh sợ đánh thức Phương Dĩ, vội vàng ra ngoài nghe điện thoại, nghe mấy câu liền nhủ mày.

Người bạn ở đầu bên kia điện thoại nhỏ giọng nói với anh: “Người anh em, mau tới cứu mạng, vợ tôi lại tới đây ăn, bắt tại trận tôi và Âu Duy Diệu. Tôi định mượn cậu dùng một chút, bây giờ cậu tới đây mau lên!”

Chu Tiêu ra ngoài một chuyến, ba tiếng sau mới về, tắm xong nằm trên giường. Phương Dĩ trong lúc ngủ mơ tự động chui vào lòng anh, Chu Tiêu cười hôn cô một cái. Trưa hôm sau, khi anh nhìn thấy ảnh mới nhất trên mạng, anh nhủ mày, cũng không cười nổi nữa.

Tên Lửa kéo màn hình máy tính qua, nhủ mày nói: “Mới ra lò đó, ngay tối qua, anh và Âu đại tiểu thư ăn tối dưới ánh nến?” Anh ta nhìn về phía Chu Tiêu, “Đội paparazzi trong nước lợi hại như vậy, không theo dõi ngôi sao chuyên theo dõi phú nhị đại?”

Chu Tiêu cười khẩy: “Cậu cũng nhìn ra đúng không? Một lần, hai lần nói cho qua, đây đã là lần thứ ba rồi. Giúp tôi đi điều tra rõ nguồn gốc ảnh.”

Người khởi xướng còn chưa điều tra rõ, scandal của Chu Tiêu và Âu Duy Diệu đã truyền đi xôn xao trong phạm vi của họ. Hai lần trước suy đoán vô căn cứ, sau hai lần có bằng chứng, người phụ vụ ở nhà hàng còn có thể chứng minh tối đó Chu Tiêu đã đặt một bó hoa tặng cho Âu Duy Diệu, còn người đặt hoa thực sự do người khác, nhưng đáng tiếc không ai biết. Chu Tiêu phải gánh việc này trên người, người bạn gọi điện thoại tới nói xin lỗi: “Tôi đảm bảo về sau sẽ không bao giờ có ý đồ xấu nữa. Ông anh à, tôi biết cậu có bạn gái, đến lúc đó tự tôi tới giải thích rõ với chị dâu, nhưng bây giờ cậu giúp một tay trước, thứ Bảy tôi kết hôn rồi, ngàn vạn lần không thể phạm sai lầm!” Dùng một chút, dè dặt nói, “Cái đó đó, vợ tôi nói mời cậu và cô Âu cùng tới dự tiệc cưới, thiệp mời đã viết xong, chỉ có một tấm cho hai người các cậu. Tấm thiệp mời tôi đưa cho cậu trước đó cậu có thể ném rồi. Cô ấy vẫn còn nghi ngờ, cậu nhất định phải tới nha!”

Chu Tiêu không thể nhịn nổi nữa: “Mẹ nó mày cút xéo cho ông!”

Chu Tiêu hoàn toàn không định tiếp tục mang tiếng oan giúp người khác, do đó anh cũng không định đi dự tiệc cưới, tiền mừng tìm bạn mang đi là được. Nhưng đáng tiếc kế hoạch không theo kịp biến hóa, chẳng bao lâu ngày kết hôn của người bạn hủy bỏ. Vụ án vỡ đầu tại quán bar một tuần trước lại bị vợ chưa cưới của anh ta tìm được dấu vết, hai gia đình âm ỉ dữ dội, nhà họ Âu đương nhiên bị ảnh hưởng. Lúc Âu Duy Diệu gọi điện thoại tới, Chu Tiêu đang lái xe, sau khi nghe xong anh nhủ mày, đổi hướng.

Cảnh vật xung quanh nhà hàng tao nhã, lúc này không có khách nào dùng bữa, người phục vụ dẫn anh đi tới sau một vách ngăn, người ngồi đó, trừ Âu Duy Diệu, còn có Âu Hải Bình.

Âu Hải Bình cười nói: “Anh Chu, lại gặp nhau rồi, mời ngồi.”

Chu Tiêu nói: “Ngài Âu, chào ngài.”

Âu Hải Bình chào hỏi vài câu, giải thích rõ mục đích đến: “Con bé đã nói cho tôi biết chuyện xảy ra trước đó rồi. Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, đứa nhỏ này không hiểu chuyện, chuyện càng ồn ào càng xấu hổ. Tôi với hai nhà họ, xưa nay đều có qua lại làm ăn, tình bạn nói ít cũng hơn mười năm, cho nên chuyện này không thể để mặc cho đám thanh niên chúng nó tiếp tục càn quấy nữa. Anh Chu, anh nói có đúng không?”

Chu Tiêu cười nói: “Ngài Âu nói rất đúng.”

Âu Hải Bình nói: “Anh Chu có chút qua lại làm ăn với tập đoàn chúng tôi, cũng coi như là người một nhà, cho nên tôi có một yêu cầu quá đáng. Nếu trước đây anh Chu đã từng ngầm thừa nhận quan hệ giữa anh và con bé trước mặt đối phương, chỉ bằng lần này giúp thêm một chuyện nữa, sau này có cơ hội, chúng ta cũng sẽ tiếp tục hợp tác trong việc làm ăn.”

Chủ tịch tập đoàn Âu Hải tự mình ra mặt xin người khác giúp, ai cũng không có cách nào từ chối, do đó cũng không lâu lắm, liền truyền một tin, người theo đuổi Âu đại tiểu thư tán tỉnh không thành, sau khi say rượu lỡ tay làm bạn bị thương ở quán bar, vì bảo vệ bạn, người bị hại luôn giữ kín chuyện này. Tiệc cưới kết thúc, Chu Tiêu nhận được thiệp mời do Âu Hải Bình tự viết, mời anh tham dự một tiệc rượu thương nghiệp do tập đoàn Âu Hải tổ chức, người được mời tham gia lần này, đều là người có tiếng trong giới kinh doanh, cơ hội ngàn năm có một.

Âu Duy Diệu thử một bộ lễ phục dạ hội đi ra, hỏi ý kiến Thẩm Lệ Anh. Thẩm Lệ Anh cười nói: “Ngoại trừ đẹp ra, dè còn có thể nói gì nào?”

Âu Duy Diệu lắc cánh tay bà ta giống như làm nũng, Thẩm Lệ Anh nói: “Lần đầu tiên thấy cháu coi trọng loại tiệc rượu này như vậy, trước đây cháu đều chẳng thèm dự.”

Âu Duy Diệu nói: “Lần này khác.”

“Vì Chu Tiêu?”

Âu Duy Diệu cười nói: “Trừ anh ấy ra thì còn có thể là ai chứ!”

“Đi đã sớm nói rồi, cháu muốn lấy được trái tim của ai thì nhất định có thể lấy được.”

Âu Duy Diệu nói: “Bây giờ vẫn chưa thành công, chuyện mới làm một nửa thôi.” Dừng một chút, đầu mày cô ta nhíu lại, “Ngẫm lại cũng lạ, rõ ràng cháu chỉ kêu người chụp lên hai lần, một lần ở sân golf, một lần ở quán bar. Hôm đó gặp phải con cọp cái kia ở nhà hàng, chính cháu cũng giật nảy mình. Còn nữa, chuyện cháu đánh vỡ đầu người kia, sao có thể truyền ra ngoài? Khi đó rõ ràng cháu đã dứt lốt rồi mà.”

Sau khi nghe xong lời linh tinh của cô ta, Thẩm Lệ Anh dịu dàng nói: “Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, huống chi đừng coi thường trực giác của phụ nữ. Vợ chưa cưới kia của cậu ta, có lẽ đã sớm biết rồi. Bây giờ không phải tốt sao, mọi người hòa thuận với nhau, cháu cũng đừng suy nghĩ những chuyện khác nữa.”

Thử bộ lễ phục dạ hội với Âu Duy Diệu xong, Thẩm Lệ Anh có việc quay lại công ty, ngồi vào xe, bà gọi điện thoại, nói: “Tiểu Dĩ, có thời gian ra ngoài uống nước không?”

58. Chương 58: Cái Chết Đến Gần

Phương Dĩ không hề muốn đến nơi hẹn, nhưng gần đến cuối ngày hôm nay, cô vẫn dao động, trong điện thoại, giọng Thẩm Lệ Anh vô cùng quen thuộc. Cô nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Lệ Anh trong công ty, trong lòng liền dâng lên một cảm giác kì lạ. Loại cảm giác này cô vốn đã quên, nhưng sau khi bản thân biết Thẩm Lệ Anh chính là Thẩm Chiêu Hoa, bất kể là cảm giác lúc đầu, hay kí ức lúc nhỏ, đều khôi phục lại từng chút một. Phương Dĩ nhiều lần nhắc nhở mình “cách thật xa”, nhưng sự nhắc nhở này ngược lại làm sâu thêm niềm mong mỏi cô không hề muốn thừa nhận. Hôm nay hẹn vừa vặn là thứ Sáu, buổi tối Chu Tiêu phải đi tham gia một hoạt động ở nơi khác, buổi chiều đã ra ngoài. Gần tối Phương Dĩ đón xe đi tới nhà hàng.

Thẩm Lệ Anh đã chọn thức ăn ngon, nhìn Phương Dĩ đi tới, bà nói: “Đều là món con thích ăn.”

Phương Dĩ nói: “Tôi ăn rồi.”

“Vậy cứ tùy ý ném vài miếng đi.”

Phương Dĩ không động đũa, hỏi: “Lần này tìm tôi, lại có chuyện gì?”

Thẩm Lệ Anh ném thử một miếng thức ăn: “Măng rất tươi, rất mềm.” Bà động liên tục vài đũa, nhưng lại lần nữa không nói ý muốn tối nay.

Một lát sau, Phương Dĩ cũng cầm đũa ném thức ăn, Thẩm Lệ Anh cười nói: “Đột nhiên mẹ cảm thấy, một khoảng thời gian không gặp, con trở nên điềm tĩnh hơn.”

Phương Dĩ không ngẩng đầu: “Bà cũng biết trước đây tôi không điềm tĩnh?”

“Mẹ biết, mẹ còn biết năm con mười một tuổi vì một chút chuyện nhỏ mà đánh nhau với bạn học, trước đó con bị mấy học sinh cũ đó bắt nạt cô lập, đánh xong trận kia, ngược lại dung hòa vào lớp mới, chỉ có điều chú Phương của con bị chủ nhiệm dạy bảo một trận.”

Phương Dĩ không khỏi ngược mắt nhìn về phía Thẩm Lệ Anh, Thẩm Lệ Anh từ từ nhớ lại: “Lúc thi lên cấp hai, con không phát huy tốt, thành tích ba năm cấp hai thuộc nhóm trung bình yếu, chú Phương của con bị giáo viên kêu tới mấy lần, con luôn gặp rắc rối. Mấy năm nay con đã ở ba thành phố, hai năm cuối tiểu học của con chính là sống ở thành phố Nam Giang. Lúc đó mẹ và bố con cũng ở đây.” Bà nhìn về phía Phương Dĩ không nói một lời, “Bà ngoại con mất, mẹ không đón con đi, là vì mẹ biết chú Phương của con có thể cho con được học và hoàn cảnh sống tốt hơn. Năm đó bố con nhận lời làm chuyện kia ngay, là để trả hết nợ nhanh hơn một chút, có thể về đón con, ông ấy không muốn con ăn nhờ ở đậu. Nhưng chẳng ai ngờ sẽ có tai nạn đó, khi đó mẹ cũng không biết ông ấy muốn làm gì, lúc mẹ biết, tất cả đều đã không còn kịp nữa. Con tin cũng được không tin cũng được, mấy năm đó, mẹ và bố con một khi điều kiện cho phép đều sẽ lên hỏi thăm tin tức của con. Trước khi vụ cháy kia xảy ra, mẹ và bố con bàn bạc xong, chịu đựng thêm một năm, chờ con kết thúc kì thi đại học thì sẽ đi tìm con.”

Phương Dĩ để đũa xuống, chờ Thẩm Lệ Anh nói điểm chính. Thẩm Lệ Anh nói đến đây, lại cười cười, giống như rơi vào kí ức, đôi mắt mờ hồ lấp lánh nước mắt, trong nháy mắt lại biến mất, khiến Phương Dĩ cho rằng là ảo giác của mình.

Thẩm Lệ Anh nói: “Đi, mẹ dẫn con đến một chỗ.”

“Đi đâu?”

“Đi tìm người.”

Thẩm Lệ Anh lái xe tới, rẽ đông vượt tây, cuối cùng lái ra khỏi nội thành, trên chiếc xe tốc độ cao, Phương Dĩ nghiêng đầu nhìn bà: “Rốt cuộc dẫn tôi đi đâu?”

“Rất gần thôi, đừng gấp.”

Phương Dĩ nhíu mày, Thẩm Lệ Anh liếc cô một cái, nói: “Mẹ biết, từ sau khi con gặp mẹ, rất thất vọng về mẹ. Mẹ đã không phải là người mẹ đó trong kí ức của con, nhưng chung quy mẹ mang thai mười tháng sinh con ra, mẹ sẽ không hại con.”

Phương Dĩ chế nhạo: “Bà còn từng mang thai mười tháng sinh chị tôi. À đúng rồi, chị ấy cũng tên Phương Dĩ, bà cũng sẽ không hại chị ấy, dù sao thì sau khi chị ấy ba tuổi, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp bà. Tôi cũng không biết mình còn có một người chị. Thật là kì lạ, đặt tên tốn bao nhiêu tâm sức, hay bà có tình cảm với chữ ‘Dĩ’ này?”

Thẩm Lệ Anh không so đo với sự kì quái của Phương Dĩ, trầm mặc một lúc mới nói: “Sau khi ly hôn, thứ duy nhất mẹ không bỏ được, chỉ có chị con. Mẹ rất nhớ nó.” Vì nhớ con gái cả, thấy đứa bé vừa mở mắt, bà tựa như thấy được đứa con gái đã sáu tuổi của mình, chưa sự hồ thẹn cũng được, vì nhớ cũng được, quỳ thần xui khiến bà để cho đứa bé cũng tên là “Phương Dĩ”.

Phương Dĩ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không có bất kì lời đáp lại nào với giải thích của Thẩm Lệ Anh. Đến khi xe giảm tốc độ, chạy thêm một lúc, cô lại thấy biển, dọc đường không dừng lại, chạy thẳng tới khách sạn, Thẩm Lệ Anh mới nói: “Đến rồi.”

Hoạt động thương nghiệp do tập đoàn Âu Hải làm chủ tổ chức ở thành phố ven biển gần thành phố Nam Giang, thời gian ba ngày, tiệc rượu tối nay tổ chức ở khách sạn nghỉ dưỡng, lúc này khách khứa đã lục tục đến, không gian ngoài trời đèn đuốc rực rỡ, nam nữ mặc trang phục lộng lẫy bàn luận viển vông.

Âu Hải Bình vừa xuất hiện, hiện trường lập tức yên tĩnh, bên ngoài luôn loan truyền tình trạng cơ thể ông ta không tốt, nội bộ tập đoàn Âu Hải lợi dụng thời cơ này tạo sóng ngầm. Nhưng dạ tiệc từ thiện lần trước đã đập tan lời đồn, hôm nay tinh thần ông ta sáng láng, tươi cười rạng rỡ lên sân khấu, càng ọi người một viên thuốc an thần.

Chu Tiêu đang uống rượu, Âu Duy Diệu đến gần anh, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi tôi thấy anh luôn nói chuyện phiếm với họ, bây giờ nói xong rồi sao?”

“Gần như vậy.”

Âu Duy Diệu cười nói: “Chờ bố tôi nói xong, tôi có thể mời anh nhảy một bản không?”

Chu Tiêu cười nói: “Đêm nay cô Âu là bạn nhảy của ngài Âu.”

“Vậy anh có để ý bạn nhảy của ngài Âu mời anh nhảy không?”

Tuấn nam mỹ nữ quá làm người khác chú ý, một người cao lớn anh tuấn, một người chim nhỏ nép vào người, mấy ngày trước bên ngoài lan truyền sôi nổi đời sống tình cảm của đại tiểu thư nhà họ Âu có biến hóa, hôm nay dường như chắc chắn lời đồn đó. Hai người kia chuyện trò vui vẻ, giữa gương mặt có rất nhiều mùi vị khiến người ta phỏng đoán. Một vị khách nữ nói: “Chưa từng thấy người đàn ông đó nhí, là ai vậy?”

Người bạn nói: “Cậu không biết à? Người đó tên Chu Tiêu, không phải trước đó có lời đồn, Cao Đại Thiếu bị người ta đánh vỡ đầu ở quán bar sao? Chính là người đàn ông này làm, tranh giành người yêu.”

“Tranh giành người yêu? Vì ai?”

“Âu Duy Diệu đó, nghe đâu Chu Tiêu luôn theo đuổi cô ấy, nhưng không theo đuổi được, tối đó say rượu lỡ tay làm Cao Đại Thiếu bị thương. Tôi thấy không đơn giản như vậy, Cao Đại Thiếu chơi bởi trăng hoa, có lẽ đêm đó người đàn ông này là anh hùng cứu mỹ nhân cũng không chừng, tranh giành người yêu cũng không chừng.”

“Không phải chồng chưa cưới của Âu Duy Diệu họ Tưởng sao?”

“Đổi sang họ Chu cũng không lạ, nghe nói lần này là đích thân Âu Hải Bình mời anh ta tới.” Anh ta nói xong, nhìn về phía một người phụ nữ bên cạnh, đối phương mặc áo sơ mi trắng và quần jean màu tối, mới nhìn giống như người phục vụ áo trắng quần đen, “Cô gái, lấy ly cocktail!”

Phương Dĩ liếc anh ta một cái, xoay người đi mất.

Thẩm Lệ Anh chờ cô dưới táng cây, thấy Phương Dĩ đi tới từ trong bóng tối, bà khẽ nhúc nhích chân, vẫn đứng tại chỗ.

Phương Dĩ ngẩng đầu, im lặng nhìn bà. Thẩm Lệ Anh há miệng, một lúc mới nói: “Mẹ muốn cho con thấy rõ, người đàn ông con thích, có thể vì lợi ích mà bám vào nhà họ Âu, một phút trước cậu ta còn ở cùng con, một phút sau liền ở cùng Âu Duy Diệu. Mấy ngày nay, trong lúc con không biết, cậu ta đã đi ngày càng gần với nhà họ Âu, thậm chí Âu Hải Bình còn ngầm đồng ý chuyện con gái ông ta chia tay Tưởng Dư Phi. Hôm nay ông ta có thể để Chu Tiêu lấy thân phận bạn trai scandal của Âu Duy Diệu tới nơi này, ngày mai ông ta có thể để Chu Tiêu lấy thân phận rể hiền tham dự tiệc nhà, đây là chuyện sớm muộn.”

Phương Dĩ rốt cuộc lên tiếng, nhưng không thuận theo lời Thẩm Lệ Anh, “Bà nói lúc bà ngoại mất, bà không đón tôi đi, là vì bà biết luật sư Phương có thể cho tôi cuộc sống tốt hơn. Bà nói bà đặt tên tôi giống tên chị, là vì bà nhớ chị ấy, bà cảm thấy hổ thẹn. Tối nay bà nói rất nhiều, có mấy lần tôi thực sự rất cảm động. Thực ra mấy năm nay tôi luôn nhớ bà, tôi vừa biết tin tức của bà, không để ý gì cả liền chạy đến đây. Bà nói đúng rồi, sau khi gặp bà, tôi rất thất vọng, nhưng tôi lại vẫn ôm một tia hi vọng, cho nên tối nay mới có thể ngu ngốc ra đây gặp bà.” Cô nhìn thẳng Thẩm Lệ Anh, nói gần từng chữ, “Thẩm Lệ Anh, bà đừng tìm nhiều lý do như vậy ỉn, nói cho cùng bà chỉ có hai chữ —— ích kỷ! Lúc bà ly hôn luật sư Phương rất ích kỷ, vì cái gọi là tình yêu của mình mà không quan tâm đến bà ngoại không quan tâm đến tôi, cũng rất ích kỷ. Để đóng vai một người mẹ lương thiện hổ thẹn đặt tên tôi giống tên chị, cũng là ích kỷ. Bây giờ

bà cho tôi thấy hình ảnh đó, rốt cuộc là vì để con gái mình thấy rõ người không đáng tin, hay muốn khiến con gái mình lòng như tro tàn, giúp bà lấy được cái gọi là chứng cứ, hoàn thành ý nguyện của bà?”

Thẩm Lệ Anh bình tĩnh nói: “Mẹ sẽ không phủ nhận cái sau, nhưng mẹ càng sẽ không phủ nhận cái trước. Mẹ đã nói, con là mẹ mang thai mười tháng sinh ra, mẹ sẽ không hại con. Bây giờ con ở cùng một tên tội phạm, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu ta sẽ đền tội, đến lúc đó con làm thế nào? Mẹ muốn để con tỉnh táo một chút, cậu ta không đáng cho con trung thành với cậu ta!”

Phương Dĩ cười ra tiếng: “Chi bằng tự bà tỉnh táo một chút, ngẫm lại những năm qua bà đã làm những gì. Tạm biệt!”

Phương Dĩ chạy đi, phía sau không có ai đuổi theo, ra khỏi khách sạn một đoạn đường ít người ở. Cô rất xa lạ với nơi này, chỉ biết chạy một mạch, chạy đến lúc thở hồng hộc dừng lại, vậy mà thấy một vùng biển. Cô vịn lan can nhìn ra xa, rõ ràng đã vào xuân, nhưng lúc này lại cảm nhận được rõ ràng hơi lạnh mùa đông giá rét. Cô suy nghĩ lời hôm nay Thẩm Lệ Anh nói với cô, suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, lại nghĩ đến hình ảnh vừa rồi Chu Thiêu thân mật nói chuyện phiếm với Âu Duy Diệu, cô lại nở nụ cười, lau nước mắt nơi khóe mắt.

Phương Dĩ đi xuống bậc thang, giẫm lên cát mịn, đi mấy bước lồm xồm, cô cởi giày, đi rất lâu mới tới bên bờ biển. Sóng hơi lớn, lạnh đến mức cô giật nảy mình. Điện thoại gọi thông, Bong Bống giành lấy di động trước tiên giống như thường ngày, kêu: “Tiểu Phương, cháu thấy vòng vàng rồi, cháu muốn vòng vàng!”

Đại Phương ở đầu bên kia giải thích: “Nó thấy vòng tay vàng của em trong ngăn kéo. Không phải em định chờ lúc nó mười hai tuổi tặng cho nó sao!”

Phương Dĩ nói: “Nếu nó thích thì cho nó trước, đến lúc đó em sẽ mua quà nữa.”

Đại Phương trách mắng cô chiều hư Bong Bống, nói chuyện điện thoại xong, trước khi cúp máy Bong Bống la lớn: “Dì ơi, Bong Bống nhớ dì!”

Phương Dĩ chảy nước mắt: “Dì cũng nhớ cháu.”

Một chiếc xe tắt đèn, đậu gần lan can Phương Dĩ từng đứng ban đầu, một người đàn ông xuống xe, dựa vào lan can nhìn Phương Dĩ ở dưới. Từ lúc cô cởi giày, đi từng bước tới bờ biển, đến lúc cô gọi điện thoại xong, anh ta nhìn không chớp mắt. Bóng lưng thực ra chỉ là một chấm đen nhỏ, anh ta đi xuống dọc theo bậc thang, lúc lại nhìn thấy Phương Dĩ, Phương Dĩ đã chạy tới trên một khối đá ngầm, khom người nhặt đá ném vào biển, ném một hòn đá chữ tạc một tiếng. Anh ta nghe gần người, một lát sau, nhếch miệng.

Phương Dĩ nhặt đá năm phút, anh ta nhìn năm phút, tính toán thời gian, anh ta chậm rãi, rón rén đi lên đá ngầm, cách cô ngày càng gần, Phương Dĩ lại không hề hay biết. Ngón tay anh ta giật giật, cầm trên tay một sợi dây thừng. Anh ta hơi nâng lên, lại để xuống, lặp đi lặp lại mấy lần, gió biển ngày càng lớn, anh ta nghe được Phương Dĩ la: “Tất cả đều không phải là người tốt ——”

Anh ta nghĩ, đúng vậy, tất cả đều không phải là người tốt. Anh ta để sợi dây vào túi, giơ hai tay lên, đi tới trước dùng sức đẩy một cái, chỉ nghe một tiếng “A ——”, Phương Dĩ biến mất trước mặt anh ta, dưới đá ngầm ấy mét, truyền đến một tiếng “ào” thật lớn, sóng biển gầm thét đầy hung hãn.

Đồng Lập Đông nhắm mắt, trong đầu hiện lên gương mặt vui vẻ khoe khoang của Phương Dĩ. Anh ta đứng tại chỗ, nghe thấy từng tiếng “Cứu tôi với”, từ vang dội tới suy yếu, phát hiện mình không muốn nghe nữa, cuối cùng anh ta xoay người rời khỏi. Quay lại xe, anh ta mở hết cửa sổ xe, chậm chạp không khởi động xe, luôn cảm thấy hơi khó thở, càng nán lại càng khó chịu. Anh ta lại xuống xe, đi tới lui mấy bước, chợt chạy tới bên lan can, đá ngầm cách quá xa, anh ta hoàn toàn không thấy rõ, không biết có phải ảo giác không, hình như chỗ đó có thêm một người.

Chu Tiêu lao tới trên đá ngầm, tiếng chuông điện thoại di động rơi ở một góc kia không ngừng reo vang. Anh cúp điện thoại, tiếng chuông dừng lại, thấp thoáng nghe được một tiếng “Cứu tôi với” yếu ớt, lại giống như là ảo giác, sóng bên dưới vừa lớn vừa mạnh. Anh chợt nhìn thấy một bàn tay nhô ra khỏi mặt nước, trong nháy mắt lại biến mất, cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa, anh nhảy xuống, chui vào trong sóng biển, nước biển lạnh buốt thôn tính anh. Trong bóng tối anh bơi mạnh về một hướng, sức lực đang trôi đi, hô hấp cũng dần không chống đỡ nổi, anh nhô ra khỏi mặt nước, khàn giọng la: “Phương Dĩ ——”

Một tiếng sau, trên giường bệnh trong phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố có thêm một người. Cả người Chu Tiêu đầy nước, sắc mặt tái nhợt, mím môi không nói lời nào, nhịp tim anh tựa như đã dừng lại. Tên Lửa gọi điện thoại tới nói: “Rốt cuộc đã điều tra được. Ảnh chụp hai lần trước là Âu Duy Diệu tự biên tự diễn tìm người chụp, ảnh chụp ở nhà hàng lần sau là Thẩm Lệ Anh làm. Em nghi ngờ sở dĩ vợ chưa cưới của Cao Đại Thiếu có thể biết chuyện kia, cũng là do Thẩm Lệ Anh dùng cách gì đó tiết lộ cho cô ta!” Tên Lửa nói một hồi, nhưng không thấy Chu Tiêu trả lời, anh ta kêu, “A lô, a lô, ông chủ, anh có nghe không?”

Chu Tiêu cúp điện thoại, siết chặt di động, không bao lâu chuông lại reo, anh nhận máy, đối phương nói: “Thiết bị nghe lén đã cài đặt vào phòng của Âu Hải Bình thành công, bên anh thế nào?” Dừng một chút, “Tìm được cô Phương rồi?”

Một tiếng trước, Chu Tiêu đang nói chuyện phiếm với Âu Duy Diệu, đột nhiên nhận được điện thoại, đối phương nói: “Vừa rồi người của chúng tôi thấy Phương Dĩ và Thẩm Lệ Anh ở bên ngoài, Phương Dĩ chạy rồi.”

Chu Tiêu lần theo tín hiệu di động của Phương Dĩ, đuổi một mạch tới bờ biển, nghe thấy chuông điện thoại di động reo trên đá ngầm, dưới chân là nước xoáy đen giống như có thể thôn tính con người, anh liền quên cả hô hấp.

Bác sĩ đi ra, hỏi: “Người nhà của Phương Dĩ?”

59. Chương 59: Có Ngược, Vào Cẩn Thận

Chu Tiêu đứng bật dậy: “Là tôi, cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ nói: “Bệnh nhân bị phù phổi cấp tính, bây giờ vẫn đang cấp cứu, anh đi đóng tiền trước.”

Chu Tiêu xốc cổ áo anh ta lên, nổi điên: “Cô ấy vẫn đang cấp cứu mà anh ra đây kêu tôi đóng tiền? Mẹ kiếp đi vào trong cứu cô ấy cho tôi!”

Bên cạnh có y tá tới kéo người, bác sĩ trốn ra sau, vội vàng giải thích: “Họ đang cấp cứu!”

Y tá nói: “Anh đừng lo lắng, tỉnh táo lại sang bên kia ngồi một chút trước đi!”

Chu Tiêu hoàn toàn nghe không vào, móc ví tiền ra lấy tiền mặt bên trong đập hết lên người bác sĩ, lại ném hết thẻ ngân hàng, “Muốn tiền phải không? Cho anh hết, anh tìm bác sĩ giỏi nhất ở đây tới cho tôi, muốn bao nhiêu tiền tôi cho bấy nhiêu!”

Bác sĩ và y tá có thể thông cảm cho tâm trạng vội vàng nóng nảy của người nhà bệnh nhân, nhưng không có cách nào tha thứ cho hành động dùng tiền đập người cố tình gây sự này của Chu Tiêu. Xung quanh đã có người nhà đang chỉ chỉ trỏ trỏ, họ cố gắng hết sức ôn hòa nhã nhặn trấn an anh. Tuy về mặt Chu Tiêu vẫn hung ác, nhưng người khác cũng có thể nhìn ra sự luống cuống và sợ hãi của anh từ trong cổ đỏ lên và tia máu đỏ trong đôi mắt anh.

Chu Tiêu không nhớ mình từng sợ cái gì. Anh chưa từng sợ quỷ thần, cũng chưa từng sợ thất bại. Anh không tin quỷ thần mà chỉ tin mình. Anh từng thất bại không chỉ một lần, nhưng thành công lại mãi mãi nhiều hơn thất bại một lần, cho nên anh không sợ gì cả. Nhưng ngay một tiếng trước, trong biển đen kịt, anh dùng chút sức lực cuối cùng kéo Phương Dĩ đã không còn tri giác lên bờ. Phương Dĩ gọi không tỉnh la không tỉnh, sau khi nôn ra vài ngụm nước lại hôn mê bất tỉnh. Anh không thấy được một chút sức sống trên gương mặt cô, cái loại màu xám trắng đó, rõ ràng chính là màu sắc của cái chết. Nỗi sợ hãi ập tới, lần đầu tiên anh biết, thì ra anh cũng có thể sợ hãi cả người run rẩy!

Chu Tiêu lại ngồi xuống, khoanh hai tay để ngay miệng, lẩm bẩm trong miệng, đôi mắt ảm ứ. Đám người vây xem dần tản ra, y tá cũng không dám nói chuyện với anh nữa, để tránh kích động anh. Anh đang đọc cái gì, không ai nghe rõ.

Chu Tiêu đang đọc tên Phương Dĩ, tiếng này tới tiếng khác, âm thanh rất nhỏ. Anh không dám tưởng tượng kết quả có thể xảy ra, một chút xú cũng không dám nghĩ. Một lát sau, đột nhiên lại có y tá ra nói: “Người nhà Phương Dĩ, Phương Dĩ sắp thai!”

Chu Tiêu ngẩn ra, ngẩng phắt đầu lên: “Cô nói cái gì?”

Y tá nói: “Bệnh nhân có dấu hiệu sảy thai.”

Chu Tiêu gào to hơn: “Cô nói cái gì!”

Y tá lùi ra sau, không dám nói nhiều một câu. Chu Tiêu đã lao vào trong phòng cấp cứu, y tá kêu người tới kéo anh. Anh rất mạnh, đánh ngã liền hai người, cuối cùng bốn, năm nhân viên y tế cùng tiến lên, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Nỗi sợ hãi đã phóng đại đến cực hạn, Chu Tiêu hoàn toàn không ý thức được mình đang làm cái gì. Trong sự hoảng hốt anh nghe thấy có người đang gọi “Phương Dĩ”, một bác sĩ đi ra từ trong phòng cấp cứu, nói: “Thai nhi không giữ được, bây giờ bệnh nhân phải chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt.”

Chu Tiêu gào thét: “A ——”

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Phương Dĩ được bố trí ổn thỏa trên giường, hai bên là máy đo điện tâm đồ và máy theo dõi dấu hiệu sinh tồn, cô vẫn cần nhờ vào máy thở.

Phương Dĩ vẫn chưa tỉnh lại, sẽ không cử động cũng sẽ không nói chuyện. Chu Tiêu không chớp mắt nhìn cô chằm chằm, hi vọng giây tiếp theo cô có thể mở mắt. Nhưng vô số “giây tiếp theo” qua đi, mắt cô từ đầu đến cuối đều không mở ra.

Y tá đi tới, nhỏ giọng nói: “Anh ơi, di động của anh rơi trên ghế bên phòng cấp cứu, có rất nhiều cú điện thoại chưa nhận. Phòng chăm sóc đặc biệt không thể ở quá lâu, anh có muốn về nghỉ một chút không?”

Chu Tiêu giống như không nghe thấy, y tá lại nhỏ giọng khuyên mấy câu, mới nhìn thấy Chu Tiêu có phản ứng, chỉ có điều không phải đứng lên rời đi, mà giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ lên tay cô gái nằm trên giường bệnh. Một lát sau, anh đứng dậy, hôn gò má cô gái một cái, cúi đầu, lần nữa không ngẩng lên, hình như đang cầu xin. Rất lâu y tá mới nghe thấy anh hỏi: “Mấy tháng rồi? Mấy tháng rồi?”

Y tá không khỏi cảm thấy khó chịu: “Lớn mấy tuần, hẳn chưa tới một tháng.”

Đợi đến lúc Chu Tiêu đi ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Tên Lửa cũng đã từ thành phố Nam Giang chạy tới, tìm được Chu Tiêu, thở vẫn chưa thở đều, liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tiêu chột nhìn về phía anh ta, gần từng chữ: “Lúc cô ấy chạy từ thành phố Nam Giang tới đây, cậu đang làm gì?”

Tên Lửa ngẩn người, nói ấp a ấp úng: “Em... em có việc...”

Chu Tiêu bước từng bước đến gần anh ta: “Trước đó tôi đã nói rõ ràng cái gì với cậu?”

Sau khi từ dạ tiệc từ thiện về, Chu Tiêu tìm Tên Lửa, nói với anh ta: “Khoảng thời gian này, nếu tôi vắng mặt, cậu trông Phương Dĩ giúp tôi cho đến khi tôi về, kể cả thời gian sau khi tan làm. Tôi sợ cô ấy sẽ có nguy hiểm.”

Tên Lửa vỗ ngực bảo đảm: “Cứ giao trên người em!”

Nhưng kết quả, mới thời gian mấy tuần, Phương Dĩ đã nằm đây, con của anh, ngay đêm nay đã không còn nữa!

Tên Lửa đã vâng theo dặn dò của Chu Tiêu, hễ Chu Tiêu vắng mặt, anh ta gần như không rời khỏi Phương Dĩ nửa bước, ngay cả cờ tử phú cũng có thể đấu cả đêm với Phương Dĩ. Sau mấy tuần, anh ta dần lơ lửng, vì vậy hôm nay lười biếng. Anh ta không tìm được cớ, cũng không có cách nào kiểm cớ, Tên Lửa lùi ra sau, nói: “Em xin lỗi.”

Chu Tiêu đã gắp nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay cũng sắp nứt ra. Di động của anh lại reo, bên cạnh có người nhà bệnh nhân nhắc: “Này, anh có điện thoại.”

Chu Tiêu vung mạnh một đấm, Tên Lửa nhắm mắt, không cảm thấy đau, mở mắt ra nhìn, mới phát hiện bức tường bên tai anh ta loang lổ vết máu.

Chu Tiêu đi qua một bên, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, lại không chớp mắt nhìn về phía giường bệnh, không thèm nhìn di động đã cúp máy, cứ đứng như vậy mấy tiếng, trời hơi hửng sáng, Phương Dĩ bên kia cuối cùng có động tĩnh.

Phương Dĩ nằm trên giường bệnh mở mắt, thân thể vô cùng yếu, Chu Tiêu run giọng nói: “Bây giờ em cảm thấy thế nào? Phương Dĩ, Phương Dĩ, nói một câu với anh đi!”

Môi Phương Dĩ giật giật, rất lâu mới nói: “Không sao...”

Mắt Chu Tiêu phấp phồng, anh cười lên: “Em đừng nói chuyện, để bác sĩ xem cho em một chút.”

Lúc thì bảo cô nói, lúc thì lại bảo cô đừng nói, bác sĩ, y tá buồn cười trong lòng, vô cùng nghiêm túc kiểm tra cho Phương Dĩ. Dấu hiệu sinh tồn của Phương Dĩ ổn định, không có gì đáng ngại nữa.

Vẫn phải cắm ống thở oxy, Phương Dĩ nói chuyện hơi khó khăn. Người còn dồi dào sinh khí trước tối hôm qua, bây giờ lại sắc mặt trắng bệch, vô cùng suy yếu. Chu Tiêu nắm tay cô, đặt bên miệng hôn một cái, từ đầu đến cuối mắt chỉ nhìn cô. Anh cảm giác được bàn tay trong lòng bàn tay rút ra ngoài, anh nắm chặt lại, nhỏ giọng nói: “Không sao rồi.”

Không biết là an ủi cô, hay an ủi chính mình.

Phương Dĩ nhắm mắt một chút, hỏi: “Sao anh biết tôi ở đó?”

“Em nghỉ ngơi trước đi, có gì đợi cơ thể em khá hơn một chút rồi nói.”

Phương Dĩ nói: “Có lẽ đã không còn gì hay để nói.”

“Phương Dĩ...”

Phương Dĩ nuốt cổ họng, giọng nhẹ nhàng: “Chu Tiêu, có phải tôi đã có thai không?”

Chu Tiêu không trả lời được, Phương Dĩ nhìn anh một cái, nói một cách khẳng định: “Tôi đã có thai, không giữ được.” Nói xong nhắm mắt lại.

Chu Tiêu khàn giọng nói: “Sau này còn có thể có.”

“Anh cầm miệng.”

“Phương Dĩ...”

“Anh cầm miệng cho tôi!” Phương Dĩ mở mắt ra, lớn tiếng nói, “Tôi không muốn thấy anh, không muốn nghe giọng của anh, anh cút ra ngoài cho tôi!”

Cô còn rất yếu, gần như dùng hết sức nói ra một câu đầy đủ như vậy. Chu Tiêu nắm chặt tay cô, lồng ngực Phương Dĩ phập phồng không ổn định, cô không khóc nổi, trong cổ lại im lặng gào thét. Cô vẫn cắm ống thở oxy, cô mặc quần áo bệnh nhân, cô lấy một dáng vẻ ma quỷ nằm trên giường bệnh, trong lúc vô tri vô giác cô đã đánh mất con của mình. Phương Dĩ trừng đôi mắt đỏ: “Cút, anh cút đi!”

Y tá đi vào kéo Chu Tiêu đi: “Bệnh nhân bị phù phổi cấp tính, không thể chịu đựng kích động, mời anh ra ngoài trước.”

Chu Tiêu van xin: “Phương Dĩ... Phương Dĩ, em cho anh ở lại đi.”

Phương Dĩ không nhìn anh: “Cút ra ngoài.”

Chu Tiêu bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, hai tay chống lên tường, cúi đầu. Tên Lửa không dám nói câu nào, chỉ có thể đứng cùng anh, đứng đến mức hai chân mỏi nhừ. Trong tầm mắt anh ta thấp thoáng thấy có cái gì đó sáng ngời rơi xuống, không dám tin nhìn kỹ về phía Chu Tiêu, từng viên sáng ngời đó, rơi xuống từ chỗ cánh tay che mặt Chu Tiêu, giữa không trung hiện lên ánh sáng.

Y tá vừa giúp Phương Dĩ truyền dịch, vừa nói: “Tối qua chồng cô đứng bên ngoài cả đêm, ngồi cũng không biết ngồi, bây giờ vẫn đang đứng bên ngoài. Tôi thấy anh ấy vẫn chưa ăn gì, cũng chưa uống nước. Thực ra hai người còn trẻ, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội.”

Phương Dĩ nhắm mắt lại không lên tiếng, y tá thở dài một tiếng, đang định rời khỏi, Phương Dĩ trên giường bệnh chợt mở mắt, nói: “Tôi nhớ ra rồi, giúp tôi báo cảnh sát!”

Phương Dĩ đã nhớ ra, tối qua không phải cô tự rơi xuống biển, cô rõ ràng cảm giác được có đôi tay đẩy cô xuống biển. Cô biết bơi, nhưng kỹ thuật bơi không tốt, biển rất sâu, sóng lại lớn, cô hoàn toàn không có đề phòng, chân cũng bị chuột rút, cô thiếu chút nữa mất mạng!

Cảnh sát chạy tới, làm biên bản giúp Phương Dĩ xong thì rời khỏi. Chu Tiêu cũng đã làm biên bản xong, từ từ đi vào phòng bệnh, không nói câu nào đứng một lúc, mới nói: “Có người đẩy em?”

Phương Dĩ không trả lời, Chu Tiêu cũng không cần câu trả lời của cô. Chuông điện thoại di động lại reo, Chu Tiêu cúp điện thoại, tiếng chuông lại reo, anh lại cúp. Phương Dĩ mở miệng: “Anh đi đi.”

Chu Tiêu không đi, vén chăn giúp cô, “Ngủ đi, chờ chăm sóc cơ thể khỏe rồi, chúng ta sẽ về nhà.”

“Không về.”

“Về.”

Phương Dĩ nói: “Chu Tiêu, không về.”

Chu Tiêu ghen giọng: “Anh tới đây là làm việc.”

“Tôi không tin.” Giọng Phương Dĩ nhẹ nhàng, “Không muốn tin nữa.”

Chuông điện thoại di động lại reo, Chu Tiêu ném di động ra ngoài, đập trúng tường, sau một tiếng “ầm” thật lớn, rốt cuộc yên tĩnh lại, anh nói: “Hãy tin anh.”

“Tôi đã tin anh rất lâu, anh nói gì tôi cũng tin.” Phương Dĩ nén nước mắt, “Quãng thời gian này, có ngày nào tôi không tin anh? Nhưng Chu Tiêu à, phần tín nhiệm này tôi không biết còn có thể chống đỡ bao lâu, tôi cũng sẽ có lúc không chống đỡ được. Tôi nhìn thấy anh đứng cùng Âu Duy Diệu, tôi không hề thoải mái, khi đó bụng tôi đau, tôi tưởng chỉ là đau mà thôi, tôi lại không nhận ra một chút nào. Tôi không biết cuộc sống thế này còn phải kéo dài bao lâu. Anh ở trong nhà nói yêu tôi, ở bên ngoài người người lại nói anh đang theo đuổi Âu Duy Diệu. Mẹ ruột tôi đích thân dẫn tôi tới tiệc rượu hôm qua, tôi cũng không biết tôi bị ai đẩy xuống biển. Nhưng Chu Tiêu, trừ chuyện của mẹ tôi, tôi đáng phải chịu đựng ra, những chuyện khác, dựa vào cái gì tôi phải chịu đựng, anh nói cho tôi biết đi.”

Sau khi Chu Tiêu rời khỏi không bao lâu, Tên Lửa đi vào phòng bệnh, để cháo trắng và trái cây lên tủ đầu giường, nói: “Anh ông chủ bị phóng viên chụp lén, chuyện Cao Đại Thiếu bị vỡ đầu bị lộ, những chuyện này đều là mẹ cô làm, bà ấy không muốn thấy cô tốt với ông chủ.”

Phương Dĩ lặng lẽ nhìn anh ta một lúc: “Anh biết mẹ tôi là ai?”

“Ông chủ luôn cần một, hai người thân tín giúp anh ấy làm việc.”

Giọng Tên Lửa nói chuyện lúc này, không hề cà lơ phát phơ giống thường ngày, Phương Dĩ cảm thấy xa lạ. Tên Lửa nói tiếp: “Cô không nên trúng kế.”

Phương Dĩ mệt mỏi, nằm xuống: “Có một câu, Thẩm Lệ Anh nói có chút đạo lý, nếu bà ấy không muốn tôi tốt, cũng sẽ không thực sự đến hại tôi.” Còn những người khác, đến tột cùng là đeo mặt nạ, cô hoàn toàn không biết.

Chu Tiêu rời khỏi bệnh viện, sắp tới một con đường gần khách sạn nghỉ dưỡng, ven đường có rất nhiều xe đậu, anh chợt mở cửa một chiếc xe tải. Trong xe tải đột nhiên xuất hiện ánh mặt trời, hai nam một nữ trong xe lập tức cảnh giác giơ súng lên, đợi thấy rõ người tới, một người đàn ông trong đó nói: “Chu Tiêu, anh xảy ra chuyện gì vậy, một cú điện thoại cũng không nhận!”

Trong buồng xe bày đủ loại máy móc, ngay phía trước có hai màn hình theo dõi, hình ảnh trong màn hình chính là phòng Âu Hải Bình vào ở, người đàn ông kia đang đeo tai nghe nghe lén.

Chu Tiêu nhìn lướt qua màn hình, nói: “Tôi muốn biết hôm qua Tướng Quốc Dân ở đâu, từng liên lạc với ai, lập tức điều tra ra!”

60. Chương 60: Vấn Vào Cẩn Thận

Tướng Quốc Dân cũng không tham gia hoạt động lần này. Tuần trước ông ta ra nước ngoài giải quyết việc chung, tuần này sau khi về, luôn bận rộn xử lý công việc tập đoàn, tối qua ông ta tham dự một bữa tiệc, trong người ngồi cùng bàn có nhân viên chức cao trong bộ ngành chính phủ, thời gian dùng cơm từ bảy giờ tối kéo dài đến mười giờ, sau mười giờ do tài xế đưa ông ta về biệt thự, sau đó không hề ra ngoài nữa, cho đến chín giờ sáng nay ông ta rời khỏi biệt thự tới công ty, bây giờ ông ta vẫn ngồi trong phòng làm việc của mình.

“Trước mắt chỉ điều tra được như vậy.” Một người đàn ông nói.

“Có từng liên lạc với ai không?” Chu Tiêu hỏi.

“Một lúc sao có thể điều tra ra được.”

Chu Tiêu cắn chặt hàm răng, cơ mặt căng cứng, ánh mắt hung ác, thái độ thù địch khắp người. Ba người trong xe nhìn ra cảm xúc của anh bất thường, nói: “Tối qua anh đã đi đâu, dạ tiệc vẫn chưa kết thúc anh đã rời khỏi, cho tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện ở khách sạn. Tối qua và sáng nay Âu Duy Diệu đã tới phòng anh tìm anh hai lần.”

Đôi mắt Chu Tiêu đỏ ngầu, anh nói: “Tối qua có người đẩy Phương Dĩ xuống biển.”

Phương Dĩ không thù không oán với người khác, vòng tròn sinh hoạt đơn giản, trừ Tướng Quốc Dân muốn mạng của cô ra, Chu Tiêu không nghĩ ra còn ai khác.

Ba người nghe xong, suy nghĩ nói: “Hôm dự dạ tiệc từ thiện về, anh luôn lo lắng Tướng Quốc Dân sẽ ra tay với Phương Dĩ. Tướng Quốc Dân làm việc cẩn thận như vậy, mười năm trước ông ta còn chưa biết rõ cuộc Phương Chí Chiêu có vấn đề hay không, ông ta đã xuống tay giết, lần này con gái Phương Chí Chiêu đột nhiên xuất hiện ở đây, ông ta nhất định sẽ làm chút chuyện.”

Chu Tiêu ngồi trên ghế, cúi đầu không lên tiếng, một lát sau, Chu Tiêu mới mở miệng: “Là lỗi của tôi...”

Người phụ nữ duy nhất trong xe hỏi: “Bây giờ Phương Dĩ thế nào?” Dừng một chút, “Đừng tự trách mình nữa, bây giờ không phải lúc tự trách. Chu Tiêu, bình thường anh tỉnh táo nhất, rõ ràng biết mỗi bước đường nên đi như thế nào. Hiện nay chúng ta đã đi gần hết rồi, còn lại một bước cuối cùng, nếu lần này đi sai bước thì sẽ thất bại trong gang tấc, vậy mọi nỗ lực chúng ta làm trước đây đều sẽ uổng phí.”

Chu Tiêu chợt ngẩng đầu, nhìn về phía màn hình theo dõi. Âu Hải Bình trong màn hình đang ngồi trên sofa phòng khách xem tivi, Âu Duy Diệu ngồi bên kia xem tạp chí. Lật vài tờ, Âu Duy Diệu ném tạp chí lên bàn trà, hình như oán trách mấy câu. Âu Hải Bình cười vỗ vỗ tay cô ta đồ dành cô ta. Âu Duy Diệu lấy di động ra gọi, nhấn số không bao lâu, lại ném di động.

Người đàn ông luôn đeo tai nghe nói: “Chu Tiêu, di động của anh đâu? Âu Duy Diệu đang gọi điện thoại cho anh.”

Chu Tiêu trầm mặt, không trả lời mà hỏi lại: “Có tiến triển gì không?”

Người phụ nữ trả lời: “Tạm thời không có. Tối qua ông ta về phòng là ngủ ngay, sáng sớm hôm nay đã gọi ba cuộc điện thoại, một cuộc là phục vụ phòng, một cuộc gọi về công ty, một cuộc gọi cho Thẩm Lệ Anh.”

Chu Tiêu cười lạnh: “Thẩm Lệ Anh!”

“Lần này Thẩm Lệ Anh hoàn toàn tham dự hoạt động, bà ấy tới đây nghỉ phép, đợi một lát Âu Hải Bình sẽ đi đến bờ biển cùng bà ấy. Âu Hải Bình làm việc rất cẩn thận, chúng ta phải nhẫn nại. Một năm qua thân thể ông ta sa sút, ngay cả công ty cũng rất ít tới, phần lớn công việc đều do Tướng Quốc Dân đại diện thay ông ta. Lần này chúng ta có thể tìm được cơ hội tiếp cận ông ta, đã vô cùng không dễ dàng, chứ đừng nói chỉ là có thể ngồi đây theo dõi từng cử động của ông ta ở trong phòng, cho nên Chu Tiêu, bây giờ là thời điểm quan trọng nhất.”

Có điện thoại gọi tới, người đàn ông nghe xong, nói: “Đã điều tra ghi chép cuộc gọi nguyên ngày hôm qua của Tướng Quốc Dân, không có bất kì khả nghi nào.”

Chu Tiêu nói: “Ông ta còn một số.”

“Anh nói...”

“Số liên lạc với Đồng Lập Đông.” Chu Tiêu thấp giọng nói.

Buổi trưa thời tiết đẹp, trên bãi cát có không ít người tụ tập. Tuy vẫn chưa tới mùa hè nóng bức, nhưng không hề ảnh hưởng việc mọi người bơi lội tắm nắng. Âu Duy Diệu mặc bikini nằm trên ghế, vừa thoa kem chống nắng vừa nhìn về phía Thẩm Lệ Anh, cười nói: “Dì Thẩm, tới giờ cháu chưa từng thấy dì mặc bikini, ra đây bơi dì cũng bảo thủ như vậy?”

Thẩm Lệ Anh uống một hớp đồ uống, cười nói: “Dì lớn tuổi rồi, không thể chỉ mặc hai mảnh vải giống như nữ sinh mấy cháu.”

Âu Duy Diệu ngoẹo đầu trên: “Trước đây cháu rất tò mò bố thích dì cái gì, bây giờ ngẫm lại, chắc là dì rất khác. Trong công việc có thể giúp bố cháu, trong đời tư có thể tâm sự với bố cháu, trước ông kính tự tin rụt rờ, sau ông kính hòa nhã lịch sự an nhàn, có phải vậy không?”

“Có phải cái gì?” Âu Hải Bình mặc đồ thường, đeo kính mát đi tới, cười hỏi: “Nói nhỏ gì thế?”

Âu Duy Diệu nói: “Nói dì Thẩm quá bảo thủ, không mặc cả bikini.”

“Con nít thì biết cái gì.” Âu Hải Bình nhẹ nhàng ôm vai Thẩm Lệ Anh, “Có mệt không? Còn tưởng lần này em không muốn tới, tới qua chạy tới đây cũng không ngủ được mấy tiếng.”

Thẩm Lệ Anh để đồ uống xuống, thừa cơ tránh tay ông ta, cười nói: “Sao có thể mệt được, tới đây chính là để nghỉ mà.”

Âu Duy Diệu nói: “Đúng thế, tới đây chính là để nghỉ, nhưng cũng không biết một số người đi nghỉ tới nơi nào rồi.”

Thẩm Lệ Anh như cười như không: “Cháu vừa nói vậy thì dì liền nhớ ra, Chu Tiêu đâu?”

Âu Duy Diệu ngồi dậy, đang định nói, cấp dưới bên Âu Hải Bình đi tới, kề bên tai Âu Hải Bình nói mấy câu. Âu Hải Bình nghe xong, nói với Âu Duy Diệu: “Bây giờ chắc Chu Tiêu sẽ không có thời gian cùng với con.”

Âu Duy Diệu lập tức hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

“Tối qua người bạn gái kia của cậu ta chạy tới đây, bây giờ bạn gái cậu ta đang ở bệnh viện, nghe nói cô ta ngã xuống biển.”

Mặt Thẩm Lệ Anh hơi biến sắc, nhưng không ai chú ý. Âu Duy Diệu nhú mày: “Cô ta ngã xuống biển? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tình huống cụ thể, người trong cuộc mới biết. Nhưng mà Diệu Diệu, cậu ta có bạn gái, con phải chú ý lời nói và hành động của mình.”

Âu Duy Diệu nói: “Lời nói và hành động của con thế nào.”

Âu Hải Bình không vui: “Con vẫn còn cùng với Dư Phi thì phải chú ý lời nói và hành động của mình, đừng để người ta bắt được thóp!”

“Chính Dư Phi cũng chưa chắc đã chú ý.”

“Vậy cứ để mình cậu ta bị người ta bắt được thóp đi. Tóm lại con là con gái bố, con đại diện cho thể diện nhà họ Âu!”

Thẩm Lệ Anh giảng hòa: “Được rồi, được rồi, mấy lần gần đây hai bố con đều thế này, nói chưa được mấy câu đã muốn cãi nhau rồi.”

Âu Duy Diệu nổi giận dưng dưng quay lại khách sạn, lại nhìn thấy người phục vụ đẩy xe thức ăn ra từ phòng Chu Tiêu. Cô ta vui vẻ chạy ào vào phòng Chu Tiêu, vừa vặn thấy Chu Tiêu đang nhìn thức ăn trên bàn.

“Chu Tiêu, tối qua anh đi đâu thế, tôi tìm khắp nơi cũng không tìm được anh.”

Chu Tiêu liếc cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Tối qua Phương Dĩ tới, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Phương Dĩ tới sao?” Âu Duy Diệu kinh ngạc, “Xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?”

Chu Tiêu thoát nhìn có chút mệt mỏi, nói: “Cô ấy không cẩn thận ngã xuống biển, bây giờ đã không sao rồi.”

Âu Duy Diệu nhìn hộp thức ăn nhanh gói kĩ trên bàn, hỏi: “Bây giờ cô ấy ở bệnh viện? Anh muốn đi thăm cô ấy sao?”

Chu Tiêu gật đầu, Âu Duy Diệu nhỏ giọng nói: “Tôi cũng muốn đi thăm cô ấy, có thể không?”

“Cơ thể cô ấy còn rất yếu, không thích hợp người khác tới thăm bệnh.”

Âu Duy Diệu mím môi, hiểu lòng người nói: “Cũng đúng, vậy anh gửi lời hỏi thăm tới cô ấy giúp tôi.”

Ra khỏi phòng Chu Tiêu, Âu Duy Diệu thu nụ cười, mặt không biểu lộ cảm xúc gì gọi thông điện thoại: “Dư Phi, có một chuyện, em không biết có nên nói cho anh biết không.”

Chu Tiêu mất tích cả đêm, chuyện Phương Dĩ ngã xuống biển chắc chắn không giấu nổi người khác, dứt khoát tự mình nói rõ toàn bộ. Anh xách thức ăn rời khỏi khách sạn, trầm mặt quay lại xe tải. Người đàn ông đang nghe lên nói: “Vừa rồi Âu Duy Diệu nói với Âu Hải Bình anh đến bệnh viện thăm Phương Dĩ. Âu Hải Bình đã sớm biết chuyện tối qua, may mà chiều này đi đúng, anh không nói dối.”

Chu Tiêu cười khẩy, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nói: “Buổi tối Âu Hải Bình hẹn ba người đi ăn.” Anh báo tên họ và thân phận của ba người, người đàn ông ghi lại xong, hỏi anh: “Sao còn không đến bệnh viện?”

Chu Tiêu không trả lời, người phụ nữ trong xe do dự, nói: “Chu Tiêu, tình hình bây giờ, có một cách tốt cho tất cả mọi người.” Người phụ nữ nói ra cái gọi là cách, chậm chạp không thấy Chu Tiêu trả lời, cô ấy nhú mày, “Chu Tiêu!”

Chu Tiêu mở mắt, lạnh lùng nói: “Tuyệt đối không thể!”

Phương Dĩ không biết mình phải nằm trên giường bệnh bao lâu, di động của cô rơi bên bờ biển, sợ Đại Phương và luật sư Phương sẽ lo lắng, đành phải mượn điện thoại của Tên Lửa. Tên Lửa đi ra ngoài một chuyến, lúc quay lại mang di động của Phương Dĩ về, nói: “Người khác không nhặt của rơi, buổi sáng có người đưa tới đồn cảnh sát.”

Phương Dĩ còn cảm thấy thở, kiểm tra di động, một chuỗi dài cuộc gọi chưa nhận của Chu Tiêu, cô nhanh chóng kéo qua, lại nhìn thấy trưa hôm nay Thẩm Lệ Anh gọi tới hơn mười cuộc điện thoại cho cô, đang suy nghĩ, tiếng chuông chọt reo, cô nhận máy, giật mình nói: “Tưởng Dư Phi?”

Tưởng Dư Phi sốt ruột hỏi: “Em ở chỗ nào, anh tới ngay lập tức.”

Phương Dĩ nói chuyện vô cùng yếu: “Sao anh...”

“Đừng nói gì cả, mau nói cho anh biết em ở chỗ nào!”

Từ đầu đến cuối Phương Dĩ không nói ra bệnh viện, điện thoại vừa cúp lại lập tức có điện thoại gọi đến. Cô liếc Tên Lửa một cái, Tên Lửa cắn táo, đảo con ngươi giơ hai tay lên: “Tôi lập tức ra ngoài!”

Chờ Tên Lửa đi, Phương Dĩ mới nhận điện thoại. Thẩm Lệ Anh ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói giống như Tưởng Dư Phi vừa rồi, “Tiểu Dĩ, con có sao không?”

Trong nháy mắt Phương Dĩ rơi nước mắt, miệng đã thành hình, chữ “mẹ” này lại không thốt ra, Thẩm Lệ Anh sốt ruột: “Con mau nói chuyện đi, Tiểu Dĩ?”

“Tôi không sao...”

Thẩm Lệ Anh thở phào nhẹ nhõm, giọng lập tức khôi phục như cũ: “Không sao thì tốt rồi, mẹ... mẹ hơi bận, không tiện tới thăm con. Sao con lại ngã xuống biển?”

Phương Dĩ cũng lập tức khôi phục như cũ: “Có người đẩy tôi.”

“Có người đẩy con?”

“Tôi đã báo cảnh sát.”

Lúc Chu Tiêu chạy tới, Phương Dĩ đã ngủ, canh gà vẫn còn ấm. Anh nhìn cô, ra ngoài hỏi y tá: “Bị sẩy thai nên ăn những thứ gì?”

Y tá nói: “Giống như sinh con vậy, nhất định phải bồi bổ, có điều cô ấy bị phù phổi cấp tính, mấy ngày này chỉ có thể cho cô ấy ăn chút đồ lạt, cơ thể nhất định phải điều dưỡng tốt. Anh phải giúp vợ anh thật nhiều, quan tâm cô ấy thật nhiều.”

Chu Tiêu gật gật đầu, rón rén quay lại phòng bệnh. Trước đây Phương Dĩ ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn hồng hào, mở mắt thì sẽ cười, nhào lên người anh nhích tới nhích lui. Bây giờ sắc mặt cô lại trắng bệch, môi khô, cô chưa từng tiêu tụy như vậy. Chu Tiêu đau lòng, kê vào mặt cô. Phương Dĩ trên giường khẽ cử động, Chu Tiêu nghe thấy cô nói: “Tên Lửa ở cùng tôi là đủ rồi.”

Chu Tiêu ngồi dậy, sờ mặt cô: “Anh đánh thức em sao?”

Phương Dĩ lắc đầu: “Lúc anh tới thì tôi đã biết rồi.”

Chu Tiêu cười: “Lại giả vờ ngủ?”

“Không phải, tôi chỉ không muốn nhìn thấy anh.”

Chu Tiêu không cười được nữa, nụ cười cứng ngắc: “Có đói không? Anh bảo người ta hầm canh gà, y tá nói em phải ăn lạt một chút, may mà canh này anh bảo người ta nấu rất lạt, không có dầu.”

Phương Dĩ nói: “Tôi không đói.”

“Vậy em đói thì anh sẽ đút cho em ăn.”

“Anh không cần làm việc sao?” Phương Dĩ nhìn về phía anh, “Anh tới đây chính là để làm việc, đừng làm lỡ chuyện quan trọng.”

“Em chính là chuyện quan trọng của anh.”

“Đừng nói bừa tai như vậy, anh đi làm việc đi.”

Chu Tiêu cầu xin: “Phương Dĩ, em đừng như thế.”

“Tôi không biết tôi còn có thể thế nào, tôi đã nằm đây rồi, tôi còn có thể thế nào?”

Chu Tiêu ra ngoài hút thuốc, đập tường mấy cái. Y tá đi qua, nhắc nhở anh: “Thưa anh, ở đây không được phép hút thuốc!”

Chu Tiêu hỏi: “Bệnh nhân bị phù phổi cấp tính và sẩy thai có thể ăn tôm hùm, chân gà và cá không?”

Y tá ngăn người: “Canh... canh cá được.”

Chu Tiêu hỏi: “Nhà hàng tốt nhất gần đây ở đâu?”

Phương Dĩ không ngủ được, cô nhìn hộp đồ ăn trên tủ đầu giường một cái, thấp thoáng có thể ngửi được mùi canh gà. Cô nhớ tới tối qua tỉnh lại bên bờ biển, cái nhìn đầu tiên liền thấy được Chu Tiêu với vẻ mặt hốt hoảng, còn tưởng đang nằm mơ, sáng nay cô tỉnh lại, đầu tiên lại nhìn thấy Chu Tiêu râu ria lởm chởm, rồi cuộc xác định đây không phải nằm mơ, nhưng nếu như đây là một giấc mơ thì tốt biết bao. Tay cô đặt lên bụng mình, nơi đó trơn tuột bằng phẳng, không có bất kì dấu vết sinh mạng nào. Cửa truyền đến động tĩnh, Phương Dĩ nói: “Anh đi đi...” Nói xong sững sờ, kinh ngạc nói, “Tướng Dư Phi?”

Tướng Dư Phi hai tay trống không đi tới: “Cho rằng em không nói anh biết em ở bệnh viện nào thì anh không tra ra được sao?”

Anh tới vô cùng vội, vất vả mệt mỏi, không mặc áo khoác, cà vạt không thắt chặt, tay áo còn xắn lên, quan sát Phương Dĩ, hỏi: “Sao biến thành thế này?”

Phương Dĩ mỉm cười: “Em không sao, em đỡ hơn rồi.”

Tướng Dư Phi thấy cô lộ ra nụ cười, giọng lại khê và mệt mỏi, không đành lòng nói: “Chu Tiêu chính là chăm sóc em thế này?”

Phương Dĩ nói: “Em thực sự không sao, mấy ngày nữa là có thể xuất viện rồi.”

“Phương Dĩ!” Tưởng Dư Phi không nhịn được, “Anh đã hỏi y tá rồi, anh đã biết tất cả!”

Phương Dĩ không vui: “Sao y tá có thể tiết lộ việc riêng của em!”

Tưởng Dư Phi đi tới trước, cúi người ôm cô, ấm áp giống như ánh mặt trời ấm áp, tựa như thời đại học, một cái ôm thuần khiết nhất không buồn không lo nhất. Phương Dĩ nắm lấy cổ áo anh, nghẹn ngào nói: “Tưởng Dư Phi, em muốn về nhà...”

“Anh dẫn em về.”

“Không về được nữa.”

“Sao có thể không về được.” Tưởng Dư Phi sờ tóc cô, hôn lên đỉnh đầu cô, “Anh có thể dẫn em về, không quản gì cả. Chúng ta về, xem như vẫn ở Giáng sinh năm đó, em bày tỏ với anh, anh không từ chối em, anh đáp lại em, có được không?”

Phương Dĩ rơi nước mắt: “Tại sao khi đó anh không đáp lại em...”

“Anh xin lỗi, Phương Dĩ, anh xin lỗi!” Tưởng Dư Phi dùng sức ôm chặt cô, “Anh thích em, rất thích rất thích em, anh không muốn nhìn thấy em ở cùng Chu Tiêu!”

Tưởng Dư Phi ở trong phòng bệnh rất lâu, sau khi ra ngoài cầm lấy canh gà Phương Dĩ uống còn dư vào toilet đổ sạch, còn chưa đổ xong, anh ta đột nhiên bị người khác nắm lấy cổ áo, hất mạnh vào tường, còn chưa kịp phản ứng, một nắm đấm đã vung tới mặt anh ta. Anh ta tránh không kịp, bị người khác đánh trúng, lập tức đau đến mức ngã xuống đất.

Chu Tiêu xách cổ áo anh ta, lại đánh một cái. Tưởng Dư Phi đánh lại, nhưng sức không chống nổi anh, Chu Tiêu nghiêm giọng nói: “Cậu muốn làm gì, hả?”

Tưởng Dư Phi lau tơ máu ở khóe miệng, nói: “Anh làm ăn gì tôi mặc kệ, tôi cũng không can thiệp được, nhưng anh không cho Phương Dĩ hạnh phúc được.”

Chu Tiêu cười lên: “Cậu có thể cho?”

“Tôi có thể.” Tưởng Dư Phi nói như đinh đóng cột.

“Bố cậu giết bố cô ấy, cậu có thể cho?”

Tưởng Dư Phi giật mình, Chu Tiêu đứng lên, sửa lại quần áo của mình, nói: “Việc làm ăn tôi làm có lẽ không thấy được ánh sáng, nhưng cậu càng không thấy được ánh sáng hơn tôi. Tôi không có tư cách nói cho Phương Dĩ hạnh phúc, cậu càng không có tư cách hơn!”

Phương Dĩ không nói cho Chu Tiêu Tưởng Dư Phi từng tới, Chu Tiêu cũng không hỏi cô canh gà uống ngon hay không. Anh đổ canh cá đặc biệt kêu người chế biến, gọi điện thoại tới nhà hàng đó, bảo họ sáng mai lại nấu một bình canh cá mới. Buổi tối anh ngủ trong phòng bệnh, di động tắt máy, không làm việc cũng không gặp bất kì ai, cứ nhìn chăm chăm Phương Dĩ trên giường bệnh, cứ nhìn đến khi trong màn đêm lộ ra ánh sáng, ánh mắt anh từ đầu đến cuối rơi trên giường bệnh. Phương Dĩ vừa tỉnh lại liền thấy Chu Tiêu nắm tay cô, từ từ buông ra, hỏi cô: “Ngủ có ngon không?”

“Ừ.”

“Tối qua em nói mơ.”

Phương Dĩ nói: “Không có.”

“Có nói, em gọi tên anh.”

“Không có khả năng.”

Chu Tiêu không tranh cãi với cô, thấy đã gần tới giờ, anh lái xe đi lấy canh cá trước. Phương Dĩ nằm trên giường bệnh, bác sĩ y tá tới một lúc, làm kiểm tra cho cô xong lại đi. Chu Tiêu còn chưa trở lại, cửa phòng bệnh mở ra, một bó hoa lộ ra trước, Phương Dĩ nhú mày, tiếp theo nhìn thấy một đôi giày cao gót, tầm mắt đi lên, cô nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Âu Duy Diệu.

Âu Duy Diệu cười nói: “Phương Dĩ, cô thực sự ở đây!”

Phương Dĩ ngăn người, Âu Duy Diệu nói: “Hôm qua tôi đã muốn tới thăm cô, nhưng Chu Tiêu nói cô cần nghỉ ngơi. Bây giờ cơ thể cô thế nào? Sau khi sắp thai nhất định phải chú ý điều dưỡng. Đúng rồi, canh gà của khách sạn nấu chẳng ngon, tôi bảo người mua nguyên liệu khác nấu cho cô được không?”

Lồng ngực Phương Dĩ phập phồng, cô siết nắm đấm nhắm mắt lại. Lúc Chu Tiêu trở về, Âu Duy Diệu đã rời khỏi, để lại một bó hoa trên tủ đầu giường. Anh nhú mào, muốn rút bó hoa, Phương Dĩ nói: “Anh hỏi cũng không hỏi đã ném rồi? Là Âu Duy Diệu mang tới.”

Chu Tiêu ngăn ra, sắc mặt trong nháy mắt cực kì khó coi. Phương Dĩ nói: “Chu Tiêu, tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi!”

“Phương Dĩ...”

“Tôi van xin anh, anh đi đi!”

Tâm trạng Phương Dĩ bị kích động, y tá Chu Tiêu ra khỏi phòng bệnh, chỉ trích anh một trận, không cho anh vào nữa: “Tôi bảo anh chăm sóc vợ anh thật tốt, không phải bảo anh chọc tức cô ấy. Mỗi lần anh đến, cảm xúc của vợ anh liền bất thường. Hai ngày nay cô ấy chưa ăn thứ gì đàng hoàng, chỉ hôm qua lúc anh không có ở đây cô uống qua một chén canh gà. Tôi không biết chuyện giữa hai vợ chồng anh, nhưng thời điểm này, anh có thể thông cảm cho vợ anh một chút không?”

Trong đầu Chu Tiêu nghĩ hết lần này đến lần khác câu nói kia của y tá, “Mỗi lần anh đến, cảm xúc của vợ anh liền bất thường”. Tất cả đau khổ của Phương Dĩ đều là anh mang đến cho cô, người khỏe mạnh và năng động không có sinh khí nằm trên giường bệnh. Chu Tiêu không thể mang đến cho cô vui vẻ, cũng không thể bảo vệ cô bình an. Anh hại cô khóc hại cô giận, cô luôn miệng nói muốn “về nhà”, cô muốn Chu Tiêu cút càng xa càng tốt. Sự đau đớn của cô không có cách nào xóa sạch nữa. Gần như chính là trong một đêm, tất cả đều thay đổi, Chu Tiêu trở nên hoảng hốt, không phân biệt rõ cảnh trong mơ hay hiện thực, luôn cảm thấy anh vẫn ở hai ngày trước, lúc ra ngoài Phương Dĩ giúp anh thắt chặt cà vạt, khen anh đẹp trai anh tuấn. Anh bảo Phương Dĩ đàng hoàng chờ anh, ba ngày sau anh sẽ về, nhưng không về được nữa.

Sau khi Phương Dĩ ngủ, Chu Tiêu mới quay lại phòng bệnh. Anh lại ở cùng Phương Dĩ cả đêm, di động tắt máy, không làm việc cũng không gặp bất kì ai. Sáng hôm sau Phương Dĩ tỉnh lại, trên tủ đầu giường đã để một chén canh cá, Chu Tiêu nói một câu bên tai cô, Phương Dĩ ngăn người.

Chu Tiêu cười, sờ mặt cô: “Em giúp anh giấu bí mật, chịu đựng áp lực, là lỗi của anh; mẹ em nhiều lần lợi dụng em, cũng là lỗi của anh; em bị người ta đẩy xuống biển, là anh tạo thành; Âu Duy Diệu chạy đến tìm em, cũng là do anh.” Anh nâng mặt Phương Dĩ lên, nước mắt rơi xuống cổ cô, “Con mắt, em có bao nhiêu đau khổ, hừm? Phương Dĩ, anh xin lỗi, đều là lỗi của anh. Chúng ta chia tay đi.”

“Chờ anh làm xong tất cả mọi chuyện, chờ đến lúc em không cần chịu đựng áp lực nữa, không thể bị uy hiếp nữa, anh sẽ đoạt em về.” Chu Tiêu gần như dùng hết sức hôn cô, Phương Dĩ đã khóc không thành tiếng. Anh nói, “Em không có bất kì quan hệ gì với anh nữa, mẹ em sẽ không lợi dụng em nữa, Âu Duy Diệu sẽ không tới tìm nữa, không ai có thể tổn thương em. Phương Dĩ, bây giờ chúng ta chính thức chia tay!”

61. Chương 61: Hôm Nay Gãy Rồi

Phương Dĩ không hề định tiếp tục ở tại số 338 đường Bảo Hưng, sau khi xuất viện không có nơi nào để đi, cô lại không có bạn bè gì ở thành phố Nam Giang, chỉ có thể gọi điện thoại cho đồng nghiệp cũ có quan hệ tốt nhất. Đồng nghiệp cũ mới đầu thấy cô, không dám tin chữ ằm lên: “Tôi đi bầm vằm cái tên Chu Tiêu đó, thời gian mấy ngày đã giày vò cô thành cái dạng quỷ này?”

Phương Dĩ chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Tôi đã gãy năm cân thành công!”

Đồng nghiệp đập gáy cô một cái: “Tên khốn đó ở đâu? Có phải vẫn ở đây không?”

“Hoạt động kết thúc sớm rồi, anh ta đã đi từ lâu.”

Đồng nghiệp tức đỏ mắt: “Không sao, sau này tôi bảo bọc cô, tới chỗ tôi trước!”

“Mới không đi chỗ cô thì cô cũng không phải ở một mình!”

Chu Tiêu ngồi trong xe, nhìn Phương Dĩ ngồi vào xe đồng nghiệp cũ rời khỏi, khởi động xe theo sau. Phía trước nhanh anh cũng nhanh, phía trước chậm anh cũng chậm, một đèn đỏ không đuổi kịp, anh hơi sốt ruột, trực tiếp xông qua, thẳng đến lúc thấy chiếc xe đỏ lái vào một khách sạn, Phương Dĩ được đồng nghiệp đỡ vào trong, anh vẫn chưa lấy lại tinh thần, muốn gọi điện thoại hỏi Phương Dĩ, cầm di động lên, lại lần nữa không nhấn số. Sau khi đợi một lúc anh rời khỏi, dọc đường Âu Duy Diệu gọi điện thoại cho anh, anh trực tiếp cúp máy.

Âu Duy Diệu mất mát để di động xuống, cà phê cũng quên uống. Thẩm Lệ Anh cầm ly trà đi vào phòng trà nước, đặt tay lên vai cô ta, hỏi: “Sao vậy?”

Âu Duy Diệu lấy lại tinh thần: “Dì Thẩm, sao dì tự rót nước?”

“Tại sao dì không thể tự rót?” Thẩm Lệ Anh mỉm cười, hỏi: “Lại buồn rầu vì Chu Tiêu nữa?”

Âu Duy Diệu cụp mắt nói: “Anh ấy chia tay Phương Dĩ, trút hết giận lên người cháu. Hôm đó dì không thấy dáng vẻ của anh ấy, trông cháu giống như muốn giết người.”

Thẩm Lệ Anh nói: “Nhưng đây không phải là kết quả cháu luôn chờ đợi sao?”

“Đúng, cháu cũng đoán được anh ấy sẽ nổi giận, nếu không anh ấy đã không phải là anh ấy, đàn ông nên giống như anh ấy.”

“Cậu ta loại nào?”

Âu Duy Diệu nhớ lại: “Kiêu ngạo giống như anh ấy, biết yêu thương người khác.” Lần đầu tiên cô ta thấy Chu Tiêu, là hôm mưa phún rả rích, Chu Tiêu lái xe thể thao âm vang, kiêu ngạo đón Phương Dĩ đi, sau đó cô ta đã thấy Chu Tiêu hôn Phương Dĩ ở trong xe, lúc đi ăn gấp thức ăn cho Phương Dĩ. Cô ta không ngờ người đàn ông kiêu ngạo như vậy có thể yêu thương bạn gái như thế, cô ta không kiềm được mà quan sát Chu Tiêu, dần dần, cô ta không thỏa mãn nữa.

Chu Tiêu yêu thương bạn gái cũng yêu thương đến kiêu ngạo trong mắt người khác này, giờ phút này trong mắt đồng nghiệp của Phương Dĩ, chính là người đàn ông cạnh bà của thế kỷ.

Đồng nghiệp của Phương Dĩ đến thu dọn hành lý giúp Phương Dĩ, lúc xuống lầu gặp Chu Tiêu chờ ở đầu cầu thang, nghĩ đến lúc đến đây cô buông lời muốn trút giận thay Phương Dĩ, Phương Dĩ nhét một cục gạch vào tay cô, bây giờ cục gạch ở trên xe cô, nhưng đáng tiếc không mang theo người, cô ảo não không thôi.

Chu Tiêu giờ một cái túi da rắn lên cho cô: “Cho Phương Dĩ.”

Đồng nghiệp cảnh giác nói: “Thứ gì vậy?”

Chu Tiêu lời ít ý nhiều: “Đồ tốt.”

“Đồ tốt anh để lại mà dùng, Phương Dĩ không thích!”

Người đàn ông trái Thanh Long phải Bạch Hồ đứng ở cửa công ty luôn nhìn chỗ này, đồng nghiệp khuất phục uy quyền, vác túi da rắn về cho Phương Dĩ, ném xuống sàn phòng khách, nói: “Tôi chưa mở ra xem, anh ta còn mặt mũi đưa đồ cho cô? Không đúng, dùng túi da rắn không thể là đồ tốt, chẳng lẽ tặng cô chiếu?”

Phương Dĩ dựa trên giường húp cháo, liếc túi da rắn một cái, nói: “Là vịt cao su nhỏ.”

Đồng nghiệp thấy cô không phản đối, vội vàng kéo dây kéo ra, ngạc nhiên nói: “Nè, thực sự là vịt cao su nhỏ!” Cầm một con vịt lên, cúi đầu thấp hơn nhìn trong túi, còn hơn mấy chục con.

Phương Dĩ húp một hớp cháo, suy nghĩ một chút nói: “Có đồ ăn vặt không? Thẻ giao thông công cộng? Quần áo?”

Đồng nghiệp lục một lần, nói: “Có một đồng đồ vật, một tấm thẻ liên tuyến, một đôi giày thể thao một đôi dép, sao còn có một cái gối?”

Đây là Chu Tiêu hi vọng Phương Dĩ ăn mặc ngủ nghỉ luôn luôn không quên anh. Phương Dĩ cúi đầu, lại húp một hớp cháo, miệng đắng chát, hỏi: “Có dùng tới cục gạch không?”

Đồng nghiệp rút khóe miệng: “Cô bệnh thành thể này, tìm được cục gạch ở đâu vậy?”

Phương Dĩ trả lời: “Bên kia bệnh viện đang sửa tường, lúc tôi đợi cô lấy xe tiện tay nhặt một cục.”

Đồng nghiệp: “...”

Buổi tối Phương Dĩ chat video với Đại Phương, chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, nói mình công việc như ý cuộc sống mỹ mãn. Đại Phương hỏi: “Hình như em gầy đi đó?”

Phương Dĩ vui mừng: “Em giảm cân thành công?”

Bong Bồng ở trong chăn chui từng chút một ra ngoài, chui đến đầu giường, dựa vào Đại Phương, vén cái mái xinh xắn của mình một chút: “Cháu cũng muốn giảm cân, mẹ không cho cháu giảm!”

“Con giảm cân cái gì!” Đại Phương xách cô bé từ trong chăn ra, nói: “Nó giảm cân, nói không ăn cơm, ăn hết khoai tây chiên với kem nhất định có thể gầy. Em nhìn bụng nó xem.”

Bong Bồng chỉ mặc một cái áo ba lỗ nhỏ, phía dưới là một cái quần lót gấu con, lộ ra đôi chân trơn bóng béo ú. Cô bé lớn biết xấu hổ, khép chân lại cố gắng khom lưng lấy tay che bụng, kêu: “Chú Chu Tiêu không được phép nhìn lén, mẹ mau giấu con đi!”

Đuôi mắt Phương Dĩ đã thấy được cái bụng nhỏ tròn vo của cô bé, chỉ vào cô bé cười: “Sau này cháu không muốn đi bộ thì cuộn tròn mình lại, dì kéo cháu lên là được. Bây giờ cháu giống như một quả cầu!”

Bong Bồng ngẩn người, đáng thương quay đầu nói với Đại Phương: “Mẹ, con không phải quả cầu...”

Tâm trạng Phương Dĩ rất tốt, kết thúc video, cô nằm xuống, bóp vệt cao su, tiếng kêu vẫn quen thuộc như thế. Đồ trong túi da rắn vẫn chưa lấy ra, cô nhìn cái túi một cái, ném vệt cao su tới, ném một cái liên trúng, cũng không nhìn thấy nữa.

Hôm sau Tưởng Dư Phi lại tìm tới đây, nói đã tìm được nhà giúp Phương Dĩ. Phương Dĩ hỏi: “Sao anh biết em ở đây?” Dừng một chút, “Đồng nghiệp đó của em nói cho anh biết?”

“Trừ cô ấy ra thì còn có thể là ai?” Tưởng Dư Phi quan sát Phương Dĩ, đau lòng nói, “Anh đoán được em sẽ không về nhà, bây giờ đi theo anh, thân thể quan trọng.”

Phương Dĩ nói: “Bây giờ em thực sự không có chuyện gì nữa, chờ em mập lên hai vòng, em sẽ về nhà. Bây giờ về em sợ chị em hỏi ngắn hạn dài.”

“Thực sự muốn về?”

Phương Dĩ gật đầu: “Công việc mới tìm ở đây cũng mất rồi, ở tiếp cũng không có ý nghĩa gì.”

“Vậy thì tốt.” Tưởng Dư Phi nói, “Mấy ngày này em nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác anh lại đến thăm em.”

Chu Tiêu nhớ Phương Dĩ nhớ đến phát điên, buổi tối thực sự không ngủ được, anh chỉ có thể mở ảnh Phương Dĩ ra xem, trời vừa sáng anh liền ra ngoài, chạy thẳng tới bên ngoài khách sạn Phương Dĩ vào ở, ngồi trong xe hút thuốc, hút hai điếu, anh không thấy Phương Dĩ đi ra, ngược lại thấy Tưởng Dư Phi đi từ trong ra. Chu Tiêu không khỏi ngồi thẳng, nghiêng người nhìn chằm chằm Tưởng Dư Phi, tay nắm cửa xe thật chặt. Di động reo, anh nghe máy, đầu bên kia điện thoại nói: “Anh muốn làm gì, đừng kích động, chúng tôi thấy rồi, Tưởng Dư Phi đã ở trên lầu một tiếng.”

Chu Tiêu nói: “Một tiếng?”

Đối phương nghe giọng anh bất thường, biết mình nói thời gian quá lâu, đành phải nói: “Hiện nay Phương Dĩ hẳn đã an toàn rồi. Chuyện lần trước cô ấy đã báo cảnh sát, người cẩn thận như Tưởng Quốc Dân sẽ không tùy tiện có hành động nữa, anh có thể yên tâm, không cần lúc thì đi theo cô ấy lúc thì đợi ở đây, đi làm chuyện anh phải làm quan trọng hơn.”

Chu Tiêu lại hút một điếu thuốc, mới lái xe rời khỏi. Hai ngày tiếp theo, anh căn kễ chú ý ba người từng có tiếp xúc mật thiết với Âu Hải Bình trong hoạt động trước đây. Mấy ngày nay anh bận rộn, nội bộ tập đoàn

Âu Hải nổi lên tin đồn, có lan truyền trước đó Tưởng Dư Phi bỏ việc chạy tới thành phố bên cạnh thăm một người phụ nữ, hai ngày trước còn từng qua lại ở khách sạn, không bao lâu mọi người liền kết luận anh ta không trung thành với Âu Duy Diệu.

Trong biệt thự nhà họ Tưởng, Tưởng Quốc Dân nổi trận lôi đình, ném một xấp tài liệu vào mặt Tưởng Dư Phi, lạnh lùng nói: “Người phụ nữ đó có phải Phương Dĩ không? Mà nói, có phải Phương Dĩ không!”

Tưởng Dư Phi ngậm thừa nhận, Tưởng Quốc Dân không kiềm được giận: “Mày làm ra cái chuyện này, cái mặt già của tao phải để ở đâu. Mày biết rõ ràng quan hệ của tao và Âu Hải Bình bây giờ rất tế nhị, mày còn đổ thêm dầu vào lửa cho tao!”

Ông ta đập một tờ giấy dưới đất, chỉ tờ giấy, nói: “Cái này là đơn gì? Mày muốn xin điều động đi đâu? Tao rất vất vả điều mày về tổng công ty, mày muốn về công ty chi nhánh, công ty chi nhánh đó ở chỗ nào? Ở quê Phương Dĩ. Mày nói mày xem, có phải mày bị quỷ ám không!”

62. Chương 62: Vượt Quá Giới Hạn

Tưởng Dư Phi đột nhiên nở nụ cười, ngay sau đó lạnh lùng nhìn về phía bố, hỏi: “Sao bố biết người đó là Phương Dĩ, bố đã sớm biết Phương Dĩ ở đây?”

Tưởng Quốc Dân nói: “Bây giờ là tao hỏi mày, không phải mày hỏi tao!”

“Bố không trả lời, đáp án đã rõ ràng. Bố, bố đã sớm biết Phương Dĩ ở đây.”

“Tao biết nó ở đây thì thế nào?”

Tưởng Dư Phi nói: “Tuần trước Phương Dĩ bị người ta đẩy xuống biển.”

“Mày đây là ý gì!”

“Con không muốn nói thêm nữa.” Tưởng Dư Phi cụp mắt, “Con chưa bao giờ hỏi tới chuyện bố làm bên ngoài, trước đây sẽ không hỏi, bây giờ sẽ không hỏi, sau này càng sẽ không. Bây giờ con xin bố đừng can thiệp vào cuộc sống riêng của con.”

Tưởng Quốc Dân cả giận nói: “Tao là bố mày, mày lại dùng cái thái độ này nói chuyện với tao?”

Tưởng Dư Phi không muốn dây dưa với bố, cầm lấy ví tiền và chìa khóa đi khỏi. Tưởng Quốc Dân tức giận đến đau tim, che ngực ngồi xuống, kéo dài một lúc lâu, mới gọi một cú điện thoại, nói: “Làm việc không làm sạch sẽ, để lại một cục diện rối rắm, tôi quá thất vọng về cậu!”

Đồng Lập Đông ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc chốc lát mới nói: “Tôi sẽ giải quyết.”

“Cậu còn có thể giải quyết thế nào, bây giờ đã khiến cảnh sát chú ý, cậu muốn chết thì có thể, tự mình đi chết, đừng kéo tôi xuống nước!”

Đồng Lập Đông nói: “Xin ngài Tưởng yên tâm.”

Lúc này Đồng Lập Đông đang ngồi trong xe, đối diện xe là khách sạn Phương Dĩ vào ở. Anh ta đã biết chuyện Phương Dĩ và Chu Tiêu chia tay, tuy không biết tình hình cụ thể, nhưng hai người này rõ ràng đã làm căng, nếu không Phương Dĩ sẽ không chuyển ra ngoài ở. Anh ta lấy ra một điều thuốc, gõ trên tay lái, lại không đốt. Anh ta nhìn bàn tay kẹp thuốc lá của mình, đôi tay này trước đây cầm bút, sau đó cầm súng, tuần trước cầm một sợi dây thừng. Anh ta vốn định siết cổ Phương Dĩ, nhưng gần đến cuối, anh ta lại chỉ đẩy Phương Dĩ xuống, hể lúc đó làm thêm một bước, hôm nay cũng sẽ không để lại cục diện rối rắm, tại sao khi đó anh ta không làm?

Đồng Lập Đông không nghĩ ra, cũng không muốn tổn sức, đẩy cửa xe ra đang định xuống xe, đột nhiên nhìn thấy phía trước một bóng dáng quen thuộc đi vào khách sạn, anh ta lập tức đóng cửa xe lại.

Phương Dĩ ở tầng mười sáu, trên hành lang trải thảm, giày cao gót đập lên không hề phát ra âm thanh. Thảm Lệ Anh nhìn hai bên một chút, tháo kính mát xuống gõ cửa. Phương Dĩ vừa tắm xong, lau tóc mở cửa cho bà. Thảm Lệ Anh nói: “Bây giờ sao con có thể gọi đầu!”

Phương Dĩ ngẩn người, cầm khăn lông không nhúc nhích. Thẩm Lệ Anh nhíu mày: “Mau đi lấy máy sấy tóc, đừng để bị lạnh.”

Phương Dĩ hất tóc một chút, để khăn lông xuống nói: “Tôi chờ lát nữa sẽ sấy, có chuyện gì không thể nói trong điện thoại?”

“Mẹ muốn tới thăm con.”

Phương Dĩ cụp mắt, chỉ sofa bên cửa sổ: “Ngồi đi.”

Thẩm Lệ Anh ngồi xuống, quan sát Phương Dĩ, hỏi: “Cơ thể thế nào?”

“Không có gì đáng ngại.”

Thẩm Lệ Anh nói: “Mẹ biết con sắp thai và phù phổi cấp tính, chuyện khác không nói trước, con phải điều dưỡng cơ thể cho tốt.”

Mắt Phương Dĩ chưa xốt, cô nghiêng đầu nói: “Ừm.”

“Đã báo cảnh sát nhiều ngày rồi, phía cảnh sát nói thế nào?”

“Vẫn đang điều tra, không có người chứng kiến, bắt đầu điều tra có chút khó khăn.”

Thẩm Lệ Anh hơi cúi đầu, nói: “Nhất định là Tưởng Quốc Dân, hắn ta hại bố con còn chưa đủ, còn muốn hại con!”

“Bà khẳng định là ông ta?”

“Trừ hắn ra thì còn có thể là ai! Hắn làm đủ trò xấu, dựa vào tập đoàn Âu Hải làm xằng làm bậy ở bên ngoài. Nếu không phải mẹ tìm thế nào cũng không tìm được chứng cứ, mẹ đã sớm báo cảnh sát bắt hắn rồi! Trước đây con đi gần Tưởng Dư Phi, Âu Duy Diệu từng nhắc tới con trước mặt hắn, nếu hắn tìm người điều tra, không khó phát hiện thân phận của con!”

Cho dù là Tưởng Quốc Dân tìm người làm, Phương Dĩ cũng không thể nói với cảnh sát, nếu không liên lụy quá nhiều, vả lại Tưởng Quốc Dân có danh dự có địa vị, trong tình huống không có bằng chứng, cô tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Thẩm Lệ Anh đứng lên, đi tới trước mặt Phương Dĩ, nắm tay cô: “Mẹ biết con nhất định trách những chuyện trước đây mẹ đã làm, từ đầu đến cuối con không muốn giúp mẹ lấy bằng chứng ở chỗ Chu Tiêu, có phải không?”

Phương Dĩ cúi đầu: “Tôi không giúp được bà.”

Thẩm Lệ Anh thở dài: “Trước đây mẹ luôn miệng nói không muốn liên lụy con, còn muốn đuổi con khỏi tập đoàn Âu Hải, nhưng tất cả mọi chuyện mẹ làm sau này, đều hoàn toàn ngược lại. Mẹ thực sự chờ quá lâu rồi, chờ không có kiên nhẫn, có lúc vừa tỉnh dậy, cũng không phân biệt rõ mình ở đâu, không có mục tiêu không có dục vọng, suy nghĩ duy nhất, chỉ có báo thù. Tiểu Dĩ, mẹ hỏi con thêm một lần nữa, con thực sự không muốn giúp mẹ?”

Phương Dĩ ngẩng đầu nhìn bà, rất lâu mới nói: “Nếu Tưởng Quốc Dân thực sự có vấn đề, bà có thể viết thư tố cáo, giao hết tất cả cho cảnh sát xử lý. Bà không phải cảnh sát, cũng không phải Thượng đế, bà không có năng lực làm những chuyện này.”

“Mẹ không có năng lực, nhưng con có.”

Phương Dĩ muốn mở miệng, Thẩm Lệ Anh ngắt lời cô: “Nhưng con không muốn, mẹ sẽ không ép buộc con nữa. Mẹ chỉ hi vọng con biết, những chuyện khác mẹ đều không hối hận, mẹ chỉ hối hận đêm đó để con chạy một mình, để con chịu tổn thương không thể bù đắp được. Nhưng mẹ nói nhiều lời xin lỗi hơn nữa cũng vô dụng, mẹ cũng sẽ không xin con tha thứ, mẹ chỉ muốn cho con biết, con và chị con đều là con gái của mẹ, mẹ chỉ hi vọng các con đều tốt.”

Phương Dĩ không biết rốt cuộc mình có hận Thẩm Lệ Anh hay không, cô chỉ biết, cô không phải lòng gan dạ sắt, Thẩm Lệ Anh chỉ cần nói vài câu, cô đã vô cùng chua xót, có lẽ người bị bệnh sẽ cực kỳ yếu đuối, cô tìm thấy một lý do như vậy.

Thẩm Lệ Anh liên tục tới chăm sóc cô ba ngày, mỗi ngày đều ở đủ hai tiếng. Bà giúp Phương Dĩ gọi đầu một lần, dặn dò cô một số chi tiết về phương diện hộ lý, trước khi đi bà lặng lẽ nhìn thoáng qua túi hàng trên sofa, ba ngày nay, mỗi lần bà tới đều có thể thấy trong phòng mua thêm đồ mới. Thẩm Lệ Anh ngoắc môi, nắm tay Phương Dĩ: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mẹ lại đến.”

Nhưng hôm sau, Thẩm Lệ Anh lại không thể tới, vì phòng bên cạnh Phương Dĩ có một người ở.

Tướng Dư Phi để túi đồ xuống, Phương Dĩ thăm dò phòng bên cạnh, đóng cửa lại nói: “Mỗi ngày anh đều đưa thức ăn đồ dùng tới, em lại không tàn phế, có cần gì sẽ tự mua.”

“Anh tiện đường.”

“Bây giờ anh tiện đường ở khách sạn?”

Tướng Dư Phi lấy đồ trong túi ra, nói: “Mấy ngày nay anh tạm thời ở đây, một mình yên tĩnh. Anh đã xin chuyển đi nơi khác, đến lúc đó đi cùng với em.”

Phương Dĩ kinh ngạc: “Tại sao?”

Tướng Dư Phi cười nói: “Anh đã chia tay với Âu Dục Diệu, vốn định dứt khoát từ chức, đi thẳng một mạch, nhưng sau đó suy nghĩ một chút, nếu có thể chuyển đi nơi khác cũng rất tốt, quay lại chỗ cũ, chúng ta có thời gian còn có thể về trường đi dạo.”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, khẽ cắn răng nói: “Tướng Dư Phi, em và anh chỉ có thể làm bạn!”

Tướng Dư Phi kinh ngạc: “Đương nhiên là bạn, nếu không em tưởng là gì?”

Phương Dĩ nhỏ giọng nói: “Em không thích anh.”

“Em phải dùng tới cách nói trực tiếp như vậy?” Tướng Dư Phi mỉm cười, “Anh chỉ muốn thay đổi hoàn cảnh, đừng nghĩ anh có tính mục đích như thế.”

Lời đã mở ra, Phương Dĩ cũng không thể nói thêm gì nữa. Cô ở trong khách sạn ở đến nỗi mốc, thấy cơ thể mình gần như hoàn toàn bình phục, muốn ra ngoài dạo một vòng. Tướng Dư Phi nói gì cũng muốn đi cùng cô, Phương Dĩ hết cách, chỉ có thể đi cùng anh ta, đi dạo hai tiếng ở công viên gần đó rồi về. Hai người ra đây mồ hôi, sau khi tạm biệt vào phòng, Phương Dĩ lấy đồ ngủ chuẩn bị tắm, ngoài phòng có người gõ cửa, cô hỏi: “Ai đó?”

Đối phương nói: “Anh.”

Phương Dĩ dựa vào tường: “Không mở.”

Đối phương nói: “Mở một chút.”

Phương Dĩ phớt lờ anh, đi thẳng tới nhà tắm tắm. Tắm xong ra ngoài, lại có người gõ cửa, Phương Dĩ nhíu mày: “Ai đó?”

“Phục vụ phòng.” Giọng lạ.

Phương Dĩ nhìn mắt mèo, mở hé cửa: “Tôi không có gọi thức ăn.”

Người phục vụ nói: “Có một vị gọi cho cô.” Dừng một chút, “Anh ấy nói anh ấy đã trả tiền, cô còn muốn gì có thể tùy ý gọi.” Dừng một chút, anh ta nhăn mặt, có chút khó khăn nói, “Anh ấy còn nói, anh ấy có tiền, tiền nhiều quá xài không hết, bảo cô giúp một chuyện.”

Phương Dĩ nói: “Sao anh ta không trực tiếp dùng tiền mặt?”

Mắt người phục vụ đột nhiên sáng rõ: “Vị đó nói cô nhất định sẽ hỏi như vậy, nguyên văn của anh ấy là ‘Nói nhiều tiền thô tục, chúng ta nói tình cảm!’”

Phương Dĩ chuẩn bị đóng cửa: “Nói cho anh ta biết, tôi với anh ta không có tình cảm để nói, tiền tôi cũng nhiều lắm, xài không hết!”

Cửa đột nhiên bị người khác chặn lại, Phương Dĩ không đóng được, nhìn ra ngoài, chỉ nghe có người nói: “Đúng lúc anh thua cổ phiếu, cho anh mượn ít tiền xài!”

Phương Dĩ cười khẩy một tiếng, dùng sức đóng cửa, hai luồng lực anh đẩy tôi kéo, đột nhiên, một vật thể chui vào cửa, Phương Dĩ không kịp thu tay, cửa đóng lại, chốt kẹt chặt, một cái đầu lớn kẹt giữa khe cửa. Mặt Chu Tiêu đỏ lên, khó nhọc nói: “Đầu anh bị cửa kẹt rồi, cứu mạng...”

63. Chương 63: Đại Kết Cục (một)

“Đầu anh bị cửa kẹt, cứu mạng...”

Chu Tiêu la xong, vẻ mặt đau đớn, Phương Dĩ làm như không thấy, lại dùng sức đóng cửa lại. Lần này cổ Chu Tiêu thực sự bị kẹt, đưa tay đẩy cửa, cầu xin nói: “Đừng đừng đừng, đau!”

Phương Dĩ lạnh giọng: “Ra ngoài.”

“Bị kẹt không ra được.”

Cửa hơi hé một chút, Chu Tiêu thấy cơ hội dùng sức đẩy một cái, vừa nín lại Phương Dĩ suýt chút nữa ngã xuống. Phương Dĩ tức giận rút cánh tay mình ra, Chu Tiêu nhân cơ hội đóng cửa lại, nói: “Em nhìn cổ anh thử, có phải đều có vết siết không?”

“Chu Tiêu, anh có ý gì!”

“Em mau nhìn giúp anh xem!”

“Nhìn cái đầu quỷ nhà anh, tôi không cho anh vào, đi ra ngoài!”

Chu Tiêu cọt nhả: “Anh rất vất vả tới đây, cho anh ở một lát đi.”

Phương Dĩ im lặng một lúc, hốc mắt phấp phồng, nói: “Tôi thực sự hận đáng về bây giờ của anh, giống như không xảy ra cái gì cả. Chúng ta chia tay rồi, là anh nói.”

Chu Tiêu vẫn cười: “Là ngoài mặt thôi.”

“Là anh tự cho là đúng thôi, cho tới bây giờ đều như vậy.” Phương Dĩ nói, “Tôi xem là thật.”

Chu Tiêu muốn giữ nụ cười, nhưng đáng tiếc anh giống như Phương Dĩ nói, cho tới bây giờ đều tự cho là đúng, cho rằng có thể luôn cười đối mặt với cô, kết quả là, chỉ một câu đã khiến anh bị bại trước mặt cô. Bàn tay nắm Phương Dĩ của Chu Tiêu từ từ buông ra, nụ cười biến mất, anh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Anh nhớ em.”

Ba chữ này, giờ đây vẫn có thể đưa đến tác dụng, vả lại tác dụng rõ rệt, trong nháy mắt Phương Dĩ đau, đau như bị kim đâm, đau tiến vào lỗ chân lông, không ra được, chỉ có thể ở lại trong thân thể. Cô nhớ tới hôm ở bệnh viện, sáng sớm thức dậy, câu nói cuối cùng Chu Tiêu nói với cô — Phương Dĩ, bây giờ chúng ta chính thức chia tay.

Lúc đó nước mắt vỡ òa, đau đến mức cô chỉ có thể nắm chặt ra giường trắng của bệnh viện. Cô đã nhìn thấy nước mắt của Chu Tiêu, bàn tay sờ đầu cô của Chu Tiêu cũng đang run, nhưng Chu Tiêu vẫn có thể quyết tâm tàn nhẫn nói ra câu nói ấy. Sau khi Chu Tiêu đi cô uống hết canh cá, cô nghĩ uống hết thì thực sự kết thúc, không có đau đớn gì có thể địch nổi thời gian, cho cô chút thời gian là được. Bây giờ cũng vậy, nỗi đau kim đâm, cho cô chút thời gian là được.

Phương Dĩ nói: “Tôi nghe được rồi, còn chuyện gì không?”

Chu Tiêu không nói, nhìn cô một lúc, sau khi cô bệnh thân thể vẫn chưa khỏi hẳn, cả người gầy rộc đi. Mấy ngày nay anh nhìn cô từ xa đã nhìn ra, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn kĩ về mặt cô, gầy rộc, tiêu tụy rồi, không có sức sống, giống như ngọn cỏ khô, mệt mỏi. Lòng Chu Tiêu đau, nhưng anh không có cách nào nói với Phương Dĩ “Anh đau lòng”, anh cọt nhả quen rồi, luôn không biết lúc thực sự đau lòng, câu nói như thế không dễ dàng nói ra miệng, vì cổ họng cũng đang đau.

Chu Tiêu tùy ý để tầm mắt rơi trên rèm cửa sổ, nói: “Tưởng Dư Phi ở phòng bên cạnh?”

Phương Dĩ nhìn anh một cái, cũng nghiêng tầm mắt sang: “Ừ.”

Chu Tiêu gật đầu, nhìn mũi giày mình: “Anh nghe nói cậu ta xin chuyển đến công ty chi nhánh.”

Phương Dĩ không trả lời, Chu Tiêu hỏi: “Em muốn về sao?”

Phương Dĩ ngậm thừa nhận. Chu Tiêu nói: “Đừng về.”

“Đây là chuyện của tôi.”

“Em không thể về.”

Phương Dĩ nói: “Anh có cảm thấy anh đã không có tư cách nói câu này không?”

“Anh nói nghiêm túc.”

“Tôi cũng không phải đang đùa.”

Chu Tiêu nói: “Vụ án em bị người khác đẩy xuống biển vẫn chưa có manh mối, sống ở đây anh có thể trông coi em, sau khi em về nhà anh không có cách.”

“Chu Tiêu.” Phương Dĩ ngắt lời anh, “Anh không cần chịu trách nhiệm về tôi nữa, tôi và anh đều rõ ràng ai đáng nghi, nhưng chúng ta đều không nói với cảnh sát, vì liên quan tới quá nhiều vấn đề. Nhưng tôi muốn sống cuộc sống nguyên bản của tôi, cuộc sống nguyên bản của tôi nên là tốt nghiệp, làm việc, tất cả làm từng bước một, sẽ không dính dáng tới những chuyện khác, sau khi tôi về đều tốt cho anh và tôi, anh làm chuyện anh phải làm, tôi làm chuyện tôi phải làm.”

“Anh hi vọng em có thể sống yên ổn, nhưng chuyện không đơn giản dễ dàng như em nghĩ.”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Tôi ở đây quá mệt mỏi, tại sao không thể nghĩ chuyện đơn giản dễ dàng, tại sao còn phải tiếp tục miễn cưỡng mình?”

Chu Tiêu ghen lời, anh không có cách nào phản bác, bởi vì Phương Dĩ không nói sai, Phương Dĩ không quan tâm an toàn hay không, bây giờ cô chỉ mong muốn cuộc sống được quay về yên lặng.

Chu Tiêu ngồi trên sofa, cánh tay chống trên đùi, cúi thấp đầu, một lát sau mới ngẩng lên nhìn về phía Phương Dĩ, nhưng không biết nên nói gì. Anh chú ý tới phía bên kia sofa có hai túi đồ, đó là đồ Tưởng Dư Phi mua, trên bàn sách dưới ti vi có đồ dùng hàng ngày, đó là đồ Thẩm Lệ Anh mua, hai người này tới thường xuyên. Chu Tiêu hỏi: “Em cứ về như vậy, mẹ em thì sao?”

Phương Dĩ không cần giấu anh, nói: “Tôi sẽ không xen vào chuyện của bà ấy nữa, bà ấy biết tôi muốn về.”

“Em hòa thuận với bà ấy rồi?”

“Chưa từng có ‘hòa’, lấy đâu ra ‘thuận’?”

Chu Tiêu đang định an tâm, lại nghe Phương Dĩ nói: “Bà ấy nói muốn đi cùng tôi.”

Chu Tiêu nhíu mày: “Em nói thế nào?”

Phương Dĩ cụp mắt: “Đi đâu là tự do của bà ấy.”

Chu Tiêu đứng lên: “Phương Dĩ, em hi vọng bà ấy đi cùng em?”

“Có thể rời khỏi đây, đường nhiên là tốt nhất.”

Chu Tiêu lắc đầu: “Em rõ ràng biết chuyện trước đây bà ấy đã làm, sao bà ấy có thể đi cùng em, cho dù đi, bà ấy cũng nhất định có mục đích!”

“Đã rời khỏi đây còn có thể có mục đích gì?”

“Bà ấy làm bất kì chuyện gì cũng có mục đích của riêng bà ấy, bà ấy không đơn giản như em tưởng tượng!”

Phương Dĩ nói: “Bà ấy có bao nhiêu phức tạp tôi biết, bà ấy muốn lợi dụng tôi, điểm này bà ấy chưa từng phủ nhận. Trình độ phức tạp của bà ấy sâu hơn nữa, tôi chỉ biết bà ấy sẽ không thực sự hại tôi. Bà ấy muốn đi cùng tôi thì tại sao lại không thể? Bắt đầu lại đều vô cùng vui vẻ!”

“Chỉ dựa vào sự tiếp xúc mấy ngày nay của hai người mà em đã cho rằng bà ấy sẽ không thực sự hại em?”

Phương Dĩ nhíu mày: “Tôi không có cái gì có thể bị bà ấy hại, vì tôi đã chia tay với anh rồi. Chu Tiêu, những chuyện này không liên quan đến anh, tôi nói cho anh biết, chỉ vì trước đó có quan hệ với anh.”

Chu Tiêu giận quá hóa cười: “Sau khi em tám tuổi đã không gặp bà ấy nữa, mấy tháng trước lúc em gặp lại bà ấy đã không nhận ra bà ấy. Trước đó bà ấy đạo diễn một vở kịch hay em cũng vô cùng rõ ràng, chỉ vì vài ngày ở chung, em tin bà ấy có thể bắt đầu lại đều vô cùng vui vẻ?”

Phương Dĩ quay đầu đi, một lát sau nhìn về phía Chu Tiêu: “Bà ấy là mẹ tôi, đã sinh ra tôi đã từng nuôi tôi, tôi có hận bà ấy đi nữa có giận bà ấy đi nữa, quả thực giống như anh nói, chỉ cần vài ngày ở chung thì tôi đã sẵn lòng tin bà ấy muốn bắt đầu lại. Tôi mệt mỏi thì muốn về, tại sao bà ấy không thể cảm thấy mệt mỏi rồi muốn kết thúc mọi thứ ở đây?”

Chu Tiêu hỏi ngược lại: “Em tin bà ấy chưa hoàn thành mục đích đã cam lòng kết thúc?”

“Các người mục đích nhất trí, không bao lâu nữa anh sẽ để chuyện kết thúc, đây là anh tự nói, chuyện kết thúc rồi bà ấy còn gì không cam lòng?”

Chu Tiêu nói lớn tiếng: “Nếu bà ấy thật lòng đối xử tốt với em, anh mười ngàn cái đồng ý, nhưng bà ấy đã không phải là người mẹ trong trí nhớ trước tám tuổi kia của em nữa. Bây giờ bà ấy tên Thẩm Lệ Anh, bà ấy làm bất kì chuyện gì cũng thận trọng tính toán cân nhắc, bà ấy sẽ tổn thương em!”

Phương Dĩ bình tĩnh nói: “Anh nên đi rồi, Tưởng Dư Phi chắc đã tắm xong, lúc này anh tới chắc cũng không hi vọng bị anh ấy nhìn thấy.”

Lúc Chu Tiêu kéo cửa xe tải ra, sắc mặt tái mét, bất cứ lúc nào cũng có thể dâng lên một trận bão tố. Ba người trong xe đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc, một người nói: “Đã gặp Phương Dĩ rồi? Nếu muốn bảo vệ cô ấy an toàn thì đừng hờ một tí là đi tìm cô ấy.”

Một người khác hỏi: “Anh không yên tâm việc mấy ngày nay Thẩm Lệ Anh cứ tìm cô ấy, cô ấy nói thế nào?”

Chu Tiêu trầm mặt: “Phương Dĩ nói Thẩm Lệ Anh muốn đi cùng với cô ấy.”

Người bên cạnh không tin: “Nếu bà ấy rời khỏi thật, vậy cũng là chuyện tốt, nhưng thực sự đơn giản vậy sao?”

Người phụ nữ trong xe vẫn đang nói chuyện điện thoại, nói xong, vừa vặn nghe Chu Tiêu nói: “Sở dĩ Phương Dĩ tới thành phố Nam Giang chính là để tìm mẹ.”

Người phụ nữ kia tiếp lời: “Đáng tiếc người mẹ này có vấn đề lớn, tôi vừa nhận được tin.”

Chu Tiêu nhìn về phía cô ấy: “Có vấn đề gì?”

Sau khi Phương Dĩ gặp mặt Chu Tiêu, tâm trạng lại bình phục không ít, tuy cuối cùng ra về không vui. Cô cố gắng điều dưỡng tốt thân thể mình, ăn ngon uống ngon ngủ ngon, tranh thủ mập lên năm cân trong thời gian ngắn. Tưởng Dư Phi tuy dọn ra khỏi nhà, nhưng anh đã sớm lặng lẽ thông báo cho người làm trong nhà, khoảng thời gian người làm ra ngoài mua thức ăn sẽ đưa đồ bỏ đã nấu xong tới khách sạn. Phương Dĩ vừa khách sáo nói không cần, vừa mặt dày ăn sạch đồ bỏ, cũng không để lại cho Tưởng Dư Phi một miếng, ăn xong che bụng, chạy tới cái cân đo thể trọng ở hiệu thuốc gần đó cân, cân xong giật nảy mình, oán hận nói: “Béo rồi, em muốn giảm cân!”

Tưởng Dư Phi dở khóc dở cười: “Giảm cân cái gì, câu này em nói từ lúc mới vào đại học tới lúc tốt nghiệp đại học!”

Phương Dĩ nói: “Anh không hiểu đâu, câu này phụ nữ có thể nói từ mười bốn tuổi đến bảy mươi tuổi, chỉ cần lúc bảy mươi tuổi cô ấy vẫn còn sức.”

Tưởng Dư Phi cười lớn, đang định nói tiếp, di động của Phương Dĩ vang lên. Phương Dĩ mở tin nhắn, trên màn hình là một số điện thoại di động lạ, nội dung tin nhắn là một câu cộng thêm một địa chỉ. Tưởng Dư Phi thấy cô xem tin nhắn ngây người, hỏi: “Sao vậy? Tin nhắn gì thế?”

Phương Dĩ cười một tiếng: “Không có gì.”

Hôm sau, Phương Dĩ dậy sớm, lúc thức dậy cũng không ngán ra như hai ngày đầu, không biết bản thân mình ở đâu. Cô có thể thích nghi với hoàn cảnh mới rất tốt, chỉ cần thời gian vài ngày.

Cô đánh răng rửa mặt, xuống lầu ăn sáng, ăn xong về phòng nhằm chán xem ti vi, xem một lúc lấy di động ra, mở tin nhắn ngày hôm qua, cuối cùng gỡ đầu, bỗng nhiên lật lên, đi ra ngoài.

Ngồi xe đi tới một nhà hàng, Phương Dĩ tìm một chỗ đối diện cửa chính ngồi xuống. Cô gọi một ly đồ uống, đồ uống uống được một nửa, cô thấy một người đi vào cửa, cô lập tức cúi đầu xuống, dùng tầm mắt chú ý, sau khi thấy đối phương ngồi xuống chỗ gần bên trong giữa nhà hàng, cô lặng lẽ đi vòng qua, đưa lưng về phía đối phương, ngồi xuống sofa, nhắm nài chờ. Qua không bao lâu, cô nghe thấy người sau lưng nói: “Tới rồi à? Muốn ăn chút gì không?”

Có người trả lời: “Cứ gọi tùy ý.”

Nghe thấy âm thanh này, Phương Dĩ giật mình, thiếu chút nữa đã muốn quay đầu lại, cô không dám tin.

Bàn đó gọi tùy ý vài món, người dựa lưng vào Phương Dĩ nói: “Tại sao mấy ngày trước đi tới đó tìm tôi? Tôi đã nói với ông có chuyện thì liên lạc qua điện thoại.”

Đối phương nói: “Có một số việc tôi thấy vẫn phải nói ngay mặt cho rõ ràng!”

“Còn muốn nói gì nữa, chúng ta đã tiền trao cháo múc.”

Đối phương nói: “Đó là lúc tôi không biết sự thật mới có thể tiền trao cháo múc!”

Người kia trầm mặc, đối phương hơi nghiêng rằng: “Bà cho rằng một chút tiền là có thể đuổi tôi đi? Tôi không cần tiền của bà, tôi muốn hỏi cho rõ, rốt cuộc là bà hay chồng bà lái xe đụng chết người, nhưng lại vu cáo trên người con của tôi?”

“Tôi không biết ông đang nói cái gì.”

“Ôi, bà đừng tưởng tôi không biết gì cả. Khi đó tôi đã thấy kì lạ tại sao bà bảo tôi đi tìm luật sư Phương, tiếp đó cố ý nói cho Phương Dĩ biết tung tích của bà. Bà còn bảo tôi cố ý cho Phương Dĩ thấy được trang web quảng cáo cho thuê trên đường Bảo Hưng đó. Con bé rõ ràng là con gái của bà, tại sao bà phải thông qua tôi để làm những chuyện này, bảo tôi cố ý nói những lời đó cho nó nghe? Bây giờ tôi hiểu rồi, bà luôn miệng nói có cách giúp tôi cứu con tôi, bởi vì bà biết người gây tai nạn thực sự năm đó là ai. Nếu không phải lần đó tôi theo dõi bà, bắt gặp bà và tài xế taxi kia nói chuyện, tôi vẫn không biết thì ra trước đây chồng bà đã làm việc ở tập đoàn Âu Hải, người xảy ra tai nạn xe chết đó chính là lãnh đạo của tập đoàn Âu Hải!”

Người kia nói: “Ông đừng suy nghĩ lung tung, bây giờ con ông đã ra ngoài rồi, ông còn suy nghĩ mấy thứ có không này làm gì nữa?”

“Nó ngồi tù thay người khác mười năm, cái gì gọi là có không? Khi đó nó mới khoảng hai mươi tuổi, có hư đi nữa cũng chỉ là trộm một chiếc xe ven đường. Nó đã làm gì mà phải bị nhốt mười năm? Điều là do bà hại, bà lại còn giả nhân giả nghĩa, tôi phải đi tố cáo bà!”

“Chỗ này là một tấm chi phiếu hai trăm ngàn, lần cuối cùng.”

“Tôi không cần tiền của bà!”

“Không phải ông muốn mở cửa hàng xe cho con ông sao? Mở cửa hàng xe rồi, chút tiền bồi thường kia còn lại được bao nhiêu? Tiền này cho ông ông cứ lấy, có một số việc muốn nó làm nó cũng sẽ không có ý nghĩa nữa, giống như những chuyện xảy ra trong việc làm ăn của ông vào năm ngoái, lật ra cũng không có ý nghĩa, tôi cũng có thể giấu giúp ông.”

Giọng đối phương đau đớn: “Rốt cuộc tại sao bà phải hại con tôi như vậy, rốt cuộc nó đã làm sai điều gì!”

Người kia thở dài một tiếng: “Cậu ta không làm sai gì cả, cái sai là sai ở việc tối hôm ấy cậu ta đi qua đó. Những chuyện này đều đã qua cả rồi, ông đừng suy nghĩ lung tung nữa, cầm số tiền này sống tiếp thật tốt, quên đi chuyện tôi bảo ông làm.”

“Sao bà có thể biến thành thế này? Chúng ta quen nhau mấy mươi năm, sao bà có thể biến thành thế này!”

“Lần cuối cùng ông gặp tôi vào sáu năm trước, tôi vẫn rất tốt, tôi cũng muốn hỏi một tiếng, sao tôi có thể biến thành thế này, nhưng tôi không có ai để hỏi.”

Thức ăn đã mang lên đủ, Thẩm Lệ Anh lại không động đũa. Bà nhìn người kia hơi khom lưng đi ra khỏi nhà hàng, ngồi một lúc, định trực tiếp tính tiền, còn chưa đứng lên, bên cạnh đột nhiên có thêm một bóng mờ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngẩn ra: “Con... Tiểu Dĩ...”

Phương Dĩ nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ kính, cho đến khi hoàn toàn không thấy chú Khôn nữa, cô mới khàn giọng mở miệng: “Tôi nhớ, đêm hôm đó, ở trong phòng trang điểm, bà thừa nhận bà là mẹ tôi, bà nói cho tôi biết bà nhắm vào tôi khắp nơi, là để bảo vệ tôi, muốn đuổi tôi đi, không hi vọng kéo tôi vào. Hôm đó tuy tôi rất hận bà, nhưng vì bà nói muốn bảo vệ tôi, tôi vẫn cảm thấy bà là mẹ tôi. Sau đó nữa bà hi vọng tôi lấy được những chứng cứ kia ở chỗ Chu Tiêu, tôi thấy được đáng về bà cầu xin tôi, trong nháy mắt tôi đã có suy nghĩ muốn giúp bà, vì nếu như không phải bà quả thực không có cách, bà sẽ không bảo tôi giúp bà. Cho dù sau đó bà cố tình làm những chuyện kia, muốn khiến tôi tuyệt vọng với Chu Tiêu rồi tới giúp bà, tôi cũng có thể thuyết phục mình hết lần này đến lần khác, lúc ban đầu là bà muốn bảo vệ tôi, bà bất lực mới có thể làm như vậy.”

Môi Thẩm Lệ Anh run rẩy, không phát ra âm thanh. Phương Dĩ cup mắt nhìn bà, cười nói: “Thì ra ngay từ đầu bà đã lên kế hoạch xong tất cả, để chú Khôn cố ý dẫn tôi tới đây, tính tới việc tôi sẽ điều tra ra những chuyện năm đó. Bà cũng đã diễn một vở kịch hay, trước tiên giả vờ đuổi tôi đi nói bảo vệ tôi, sau đó bà lợi dụng tôi thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ cảm thấy bà bị dồn ép đến đường cùng. Thực ra nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng, bà không những muốn diễn kịch trước mắt tôi, còn muốn làm đủ nguyên bộ trước mặt Âu Duy Diệu, bà vừa vận một công đôi việc.”

Phương Dĩ ngồi xuống trước mặt Thẩm Lệ Anh, biểu hiện tỉnh táo bình thản, giống như vừa rồi nghe được chỉ là một đoạn đối thoại bình thường nhất. Cô hỏi: “Tại sao lừa tôi đến thành phố Nam Giang?”

Thẩm Lệ Anh há miệng, nặn ra lời: “Mẹ không có...”

“Nói thật đi, sau khi lừa tôi lâu như vậy, tôi muốn nghe bà nói thật với tôi. Hãy kể tình tôi đã làm con gái bà tám năm, mà sau đó hơn mười năm bà chưa từng hết sức làm nửa phần trách nhiệm, nói thật với tôi đi.”

Thẩm Lệ Anh nuốt cổ họng, nghiêng đầu, hai tay đặt trên đùi, xoa xoa tay, cuối cùng xòe tay che trán, lại buông ra, nhìn Phương Dĩ nói: “Vì mẹ biết con quen Tưởng Dư Phi, không những quen, quan hệ của hai đứa còn rất mật thiết.”

Chắc là năm kia, Thẩm Lệ Anh nhớ một ngày nào đó của năm kia, bà Tưởng đãi tiệc chiêu đãi mấy người bạn cấp cao trong công ty, đương nhiên bà và Âu Hải Bình cùng dự tiệc. Bà Tưởng sắp xếp đồ nướng và tiệc đứng trong vườn hoa. Bà muốn đi toilet, đi vào biệt thự, thấy Tưởng Dư Phi đã về, đang ngồi trên sofa với Tưởng Quốc Dân, vốn định tiến lên chào hỏi, nhưng lại nghe Tưởng Dư Phi nói: “Mọi người ăn đồ nướng, có lẽ con không tham gia náo nhiệt, đợi lát nữa ẹ xem ảnh chụp trong hội đoàn của con.”

“Ảnh gì mà chỉ ẹ con xem, không cho bố con xem?”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Vậy bố xem!”

Vừa liếc mắt nhìn, Tưởng Quốc Dân liền hỏi: “Đây là ai vậy?”

Tưởng Dư Phi nói: “À, em ấy tên Phương Dĩ.” Dừng một chút, tò mò, “Sao bố hỏi em ấy?”

“Hơi quen mặt.”

Tưởng Dư Phi cười nói: “Em ấy có mấy phần giống mẹ em ấy, nói không chừng bố còn thực sự biết mẹ em ấy.”

“Mẹ con bé? Mẹ con bé tên gì?”

“Hình như tên là... Thẩm Chiêu Hoa?”

Phương Dĩ còn nhớ, lần cô và Tưởng Dư Phi nói chuyện thẳng thắn với nhau, Tưởng Dư Phi đã nhắc tới chuyện này, không ngờ hôm đó Thẩm Lệ Anh lại cũng có mặt. Cô nhếch miệng, nhưng không phải cười.

Thẩm Lệ Anh xòe tay đỡ trán, mạch suy nghĩ hơi lộn xộn. Bà nhìn Phương Dĩ một cái, lại để tầm mắt rơi vào hư ảo, nói: “Trước tết năm kia, bà Tưởng lại đãi tiệc, lần đó Tưởng Dư Phi ở nhà, tình trạng rõ

ràng không đúng lắm. Mẹ tìm cơ hội nói chuyện riêng với cậu ấy. Cậu ấy trò chuyện một lúc với mẹ, nhưng không nhiều, trước đó, mẹ đã tìm người đi điều tra qua quan hệ của con và Tưởng Dư Phi.”

Phương Dĩ cười nói: “Cho nên, thực ra mục đích ban đầu của bà là lợi dụng tôi, ra tay từ chỗ Tưởng Dư Phi?”

Thẩm Lệ Anh không trả lời, nhưng đáp án rõ ràng, chỉ có điều sau đó kế hoạch không theo kịp biến hóa, ví dụ như chuyện Phương Dĩ đến tập đoàn Âu Hải xin việc nằm ngoài kế hoạch của bà, rồi ví dụ như luật sư Phương đến đây tìm tung tích của bà cũng nằm ngoài kế hoạch của bà. Bà càng không ngờ giữa chừng nhảy ra một Chu Tiêu, chờ đến lúc bà biết Chu Tiêu có qua lại ngầm với Tưởng Quốc Dân, bà dứt khoát tương kế tựu kế. Biến số còn lại là Phương Dĩ vẫn chưa như bà dự tính, vì vậy bà mới giật dây Âu Duy Diệu chủ động ra trận, vì bà biết rõ tính cách Âu Duy Diệu. Bà còn ngầm tìm người truyền ít lời tới tai vợ chưa cưới của người đàn ông bị đánh vỡ đầu kia, để thúc đẩy kế hoạch của Âu Duy Diệu. Chia rẽ Phương Dĩ và Chu Tiêu, bà mới có thể khuyên Phương Dĩ giúp bà nữa.

Phương Dĩ gạt đầu, hỏi: “Cho nên bà nói muốn đi cùng tôi, thực ra cũng là giả, bà lại gạt tôi. Tiếp theo thế nào, tôi đã không qua lại với Chu Tiêu nữa, nhưng tôi vẫn có qua lại với Tưởng Dư Phi, có phải kế hoạch lại trở về như thiết kế ban đầu của bà không?”

Thẩm Lệ Anh ngầm thừa nhận, Phương Dĩ cười dựa vào ghế sofa, nhìn thoáng qua trần nhà, lại nói: “Bà nắm được nhược điểm gì của chú Khôn? Năm ngoái chú ấy đã xảy ra chuyện gì trong việc làm ăn? Sao chú Khôn có thể liên lạc với bà?”

Thẩm Lệ Anh nhắm mắt, hít sâu một hơi, nói: “Trước khi vụ cháy xảy ra, mẹ ở số 338 đường Bảo Hưng, khi đó mẹ đã gặp ông ấy, tán gẫu mấy câu, sau đó không bao lâu, vụ cháy xảy ra. Mẹ thoát khỏi đám cháy, tìm chú Phương của con mượn một khoản tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ, sau một năm rưỡi quay lại, nộp đơn vào tập đoàn Âu Hải. Cũng chính là năm kia, sau khi mẹ thấy Tưởng Quốc Dân xem ảnh của con, mẹ lại gặp chú Khôn. Mẹ có liên hệ với truyền thông, còn chú Khôn khi đó muốn nhờ truyền thông cứu con trai ông ấy. Lúc đó kế hoạch của mẹ đã thành hình, vừa vặn chuyện làm ăn của ông ấy xảy ra một số chuyện không vẻ vang, mẹ giúp ông ấy giải quyết phiền phức. Mẹ biết tất cả chi tiết của vụ tai nạn giao thông đó, cho nên mẹ cũng giúp ông ấy đưa ra biện pháp cứu con trai ông ấy, yêu cầu duy nhất chính là nhờ ông ấy chuyển giúp mẹ mấy câu.”

Phương Dĩ châm biếm: “Thật nực cười, rõ ràng các người mới là người hại con trai chú ấy ngồi tù, cuối cùng bà lại còn mặt mũi nói bà đưa ra biện pháp cứu con trai chú ấy.”

Đôi mắt Thẩm Lệ Anh đã hơi ươn ướt, bà nói: “Mẹ và bố con thực sự có lỗi với gia đình họ, mẹ và bố con không có cách nào...”

Phương Dĩ cụp mắt một chút, lại nâng lên, đặt câu hỏi lần nữa: “Chú Khôn nói chú ấy theo dõi bà, sau khi nghe được lời bà nói với tài xế taxi mới biết sự thật. Tài xế taxi đó, chính là bác tài Ngô? Bác tài Ngô cũng là người bà sắp đặt?”

Thẩm Lệ Anh há miệng mấy lần, từ đầu đến cuối lời không ra khỏi miệng. Bà giơ tay lên, dùng ngón trỏ lau bên khóe mắt.

Sao bà cũng không nghĩ đến, lần đó bà lại có thể bị chú Khôn theo dõi, mà hôm đó đúng lúc bà hẹn gặp bác tài Ngô, bác tài Ngô nói cho bà, ông đã nói cho Phương Dĩ biết chuyện Phương Chí Chiêu từng làm việc ở tập đoàn Âu Hải.

Thẩm Lệ Anh thở ra một hơi, nói: “Bố con đã từng cứu bác tài Ngô một mạng, thực ra chuyện không lớn bao nhiêu, nhưng bác tài Ngô luôn ghi nhớ trong lòng. Sau khi bố con từ chức ở Âu Hải, bác tài Ngô còn từng giúp bố mẹ không ít chuyện. Sau đó xảy ra chuyện vụ cháy, sở dĩ mẹ có thể điều trị vết thương, phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó lại đổi thân phận khác quay lại là nhờ có ông ấy giúp đỡ. Ông ấy lái xe hơn mười năm, người quen rất nhiều.”

Phương Dĩ cười thành tiếng, không tưởng tượng nổi: “Cho nên từ lúc đầu tôi xuống máy bay, làm tất cả mọi chuyện đều là bà sắp đặt sẵn. Thảo nào tôi có duyên với bác tài Ngô như vậy. Ông ấy đón tôi ở sân bay, đón tôi ở buổi họp bạn bè, chúng tôi còn trao đổi số điện thoại, kết quả ông ấy lại là đồng nghiệp cũ

của bố! Thắm Lê Anh, bản lĩnh của bà quá lợi hại, kế hoạch quá chu đáo, sao bà có thể tốn thời gian hơn ba năm vẫn không lấy được chứng cứ bà muốn lấy? Lại còn trông chờ vào tôi?”

Thắm Lê Anh chống cánh tay lên bàn, cúi đầu nhắm mắt lại. Rốt cuộc tại sao bà phải trông chờ vào Phương Dĩ? Vì bà không tiếp cận Tưởng Quốc Dân được. Bệnh đa nghi của Tưởng Quốc Dân rất nặng, trừ vợ và con trai, ông ta đều có đề phòng với tất cả mọi người. Ông ta lợi dụng con đường tập đoàn Âu Hải kiếm tiền đen, tiếp đó chuyển tiền en vào thị trường rửa sạch, người như thế đã thận trọng hơn mười năm, ngay cả nửa bước bà cũng không đến gần ông ta được!

Phương Dĩ nói: “Bà ra tay chính là hai trăm ngàn, bản lĩnh lớn như vậy, sao năm đó không có cách nào trả tiền cho người cho vay nặng lãi giúp bố? Trước đây luật sư Phương nói bà là một cô gái nhỏ, tôi thấy chú ấy sai hoàn toàn, thứ bà có nhiều là bản lĩnh!”

“Con người bị dồn ép tới mức nhất định, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chú Phương của con nói không sai, nhưng mẹ đã khác rồi. Con mãi mãi cũng không có cách nào tưởng tượng vụ cháy đó kinh khủng đến mức nào. Mẹ nghe được bố con đang kêu thảm thiết, bố mẹ cách nhau từng ngọn lửa lớn. Ông ấy không ra được, mẹ không vào được, mẹ muốn cứu ông ấy, mẹ nghe thấy ông ấy kêu đến sau khi không còn âm thanh, ngay cả gặp mặt ông ấy lần cuối mẹ cũng không gặp được.”

Thắm Lê Anh ngấn nước mắt, nhưng chậm chạp không để nước mắt rơi xuống: “Không ai mong muốn khiến mình biến thành như vậy. Khoảng thời gian đó mẹ vừa nhắm mắt chính là lửa lớn, bên tai nghe thấy bố con đang kêu thảm thiết. Bố mẹ cực khổ nhiều năm như vậy, chẳng mấy chốc gần thời gian cả nhà sum họp, những ước ao này bị ông Trời lấy lại tất cả...”

Phương Dĩ cười ra nước mắt: “Bởi vì thù hận của bà, cho nên bà biết rõ Tưởng Quốc Dân có bệnh đa nghi nặng, nếu ông ta biết được tôi có thể sẽ hại tôi, bà vẫn nghĩ hết cách dụ tôi tới. Tôi luôn tự nói với mình, bà lợi dụng tôi thế nào đi nữa, cũng sẽ không hại tôi...”

“Không, mẹ sẽ không hại con...” Thắm Lê Anh rơi nước mắt, nắm lấy tay Phương Dĩ, “Con hãy tin mẹ, mẹ chưa bao giờ muốn thấy con bị tổn thương...”

“Bà nói lời này không cảm thấy nực cười sao?”

“Tiểu Dĩ, con tin mẹ, con hãy tin mẹ!” Lời của bà không hợp lý, căn bản không thể biện minh. Bà cũng biết mình một mặt dụ Phương Dĩ tới đây sẽ hại cô đi vào tầm mắt Tưởng Quốc Dân từ đó dẫn đến nguy hiểm, mặt khác lại hi vọng cô bình an khỏe mạnh vui vẻ, giống như một trò cười lớn, nhưng bà phải giải thích thế nào mới tốt, chính bà cũng không có cách nào giải thích.

Phương Dĩ không muốn nghe nữa, cô rút tay ra đứng lên, nói: “Bà biết trò cười lớn nhất của bà là gì không? Chính là bà tưởng tôi có bản lĩnh ra tay trên người Tưởng Dư Phi! Tưởng Dư Phi biết rõ chuyện bố anh ấy làm, chính miệng anh ấy nói với tôi hi vọng tôi có thể rời khỏi đây! Bà còn tưởng sau khi tôi mất hết hi vọng với Chu Tiêu sẽ giúp bà, bà cũng sai hoàn toàn, vì bà căn bản không biết giữa tôi và Chu Tiêu đã xảy ra chuyện gì! Thắm Lê Anh, cả người bà chính là một trò cười lớn nhất, trò cười lớn hèn hạ vô liêm sỉ. Mẹ tôi đã chết rồi, chết vào năm tôi tám tuổi!”

Phương Dĩ chạy ra khỏi nhà hàng trong cái nhìn chăm chú của khách, bên ngoài lại đổ mưa lớn, thực sự quá hợp thời, giống như phim truyền hình lúc tám giờ.

Cô chạy đến lúc thở hồng hộc mới dừng lại, đứng trong màn mưa, biến thành một con chuột ướt sũng, nhìn ra thế giới hoàn toàn mơ hồ, bên cạnh là người đi đường vội vã và dòng xe chạy như bay. Cô bất động trong thế giới chuyển động, nước mưa lạnh như băng, nhưng không lạnh bằng trái tim cô lúc này.

Đỉnh đầu đột nhiên có thêm một cây dù, trên vai cũng có thêm một chiếc áo khoác, cô được người dùng sức ôm lấy, đỉnh đầu truyền đến âm thanh: “Em điên rồi, sao em có thể dầm mưa!”

Phương Dĩ từ từ xoay người, ngẩng đầu lên, bình tĩnh lại, đột nhiên vung ra một tát, “chát” một cái đánh vào mặt Chu Tiêu. Mưa to làm nhẹ đi tiếng tát, áo khoác trên vai rơi xuống, dính nước, ướt, cũng bẩn rồi.

Phương Dĩ nói: “Trong tin nhắn nói, Thắm Lê Anh bí mật gặp người khác ở nhà hàng đó, tôi sẽ biết bí mật tôi nên biết. Chu Tiêu, tin nhắn là do anh gửi.”

Áo khoác rơi không thể mặc, Chu Tiêu sợ cô cảm lạnh, che dù hết trên đầu cô, kéo cánh tay cô, nói: “Lên xe trước, lên xe rồi nói.”

Phương Dĩ rút cánh tay ra, tiếng mưa lớn, cô gần như la, “Anh nói bà ấy làm bất kì chuyện gì cũng có mục đích riêng, anh hỏi tôi có tin bà ấy chưa hoàn thành mục đích đã cam lòng từ bỏ không, tôi đã nói đây là chuyện riêng của tôi, tôi nói cho anh chỉ là vì trước đó có quan hệ với anh, tại sao anh phải can thiệp?”

“Phương Dĩ, lên xe trước!” Chu Tiêu quát.

Phương Dĩ không chịu di chuyển, “Anh có nhớ chuyện hôm chúng ta đến nhà Triệu Bình không? Sau khi về tôi đã thăm dò anh. Thực ra hôm đó tôi còn nghĩ tới rất nhiều chuyện. Tôi từng nói tất cả đều quá trùng hợp, vụ án của chú Khôn có liên quan tới bố mẹ tôi, số 338 đường Bảo Hưng có liên quan tới bố mẹ tôi, bác tài Ngô có liên quan tới bố mẹ tôi, mọi thứ này còn có liên quan tới tập đoàn Âu Hải, anh cảm thấy tôi tin trong chỗ u minh trời đã định trước sao? Tôi không tin, từ trước đến nay tôi chưa từng tin, thậm chí tôi không tin anh thực sự là nằm vùng thực sự giúp cảnh sát làm việc. Nhưng chỉ cần anh nói, tôi liền tin, bởi vì tôi hi vọng mình tin. Giống như vậy, tôi tin mẹ tôi sẽ không hại tôi, tin bà ấy sẵn lòng từ bỏ tất cả rồi khỏi cùng tôi ——” Phương Dĩ khàn cả giọng, nước mắt vỡ òa, “Chu Tiêu, tôi bằng lòng tin chuyện tôi muốn tin, là anh để tôi thấy rõ tất cả. Tôi không cần thấy rõ ràng như vậy, rốt cuộc anh có hiểu hay không! Bắt đầu từ lúc tám tuổi không có ngày nào tôi không nhớ bố mẹ tôi, tấm ảnh đó của mẹ tôi là bảo bối của tôi, tôi không nỡ để người khác chạm vào một cái. Tôi biết bà ấy còn sống, chuyện này khiến tôi vui hơn bất kì chuyện gì. Điều tôi đau đớn nhất là người mẹ tôi vẫn còn yêu muốn lợi dụng tôi để đối phó anh; điều tôi đau đớn nhất là tin nhắn mà anh, người tôi vẫn còn yêu gửi cho tôi, khiến tôi vào hôm nay thấy được mẹ tôi lập kế hoạch lợi dụng tôi thế nào. Chu Tiêu, trừ khi anh chết, nếu không tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa —— ”

Chu Tiêu ôm lấy cô, kéo cô vào xe: “Lên xe!”

Phương Dĩ giãy giụa không di chuyển, cô khóc, cao giọng la. Chu Tiêu nhét cô vào xe, ôm lấy cô, không nói câu nào vỗ lưng giúp cô. Phương Dĩ đẩy anh ra, khóc đến mức không thở nổi. Lúc cô nghe được đoạn đối thoại trong nhà hàng không khóc, lúc hỏi Thẩm Lệ Anh mạch lạc rõ ràng bình tĩnh tự kiểm chế cũng không khóc. Nhưng nhìn thấy Chu Tiêu, cô không khống chế được nữa. Có phải cô tỏ ra quá vô tư, cho nên Chu Tiêu cũng tưởng cô thực sự không tim không phổi không? Cô cho rằng Chu Tiêu nên hiểu cô, nhưng thì ra họ đều không hiểu nhau. Phương Dĩ khóc nói: “Tôi có thể gạt mình tin tất cả mọi chuyện anh nói, nhưng tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy...”

Chu Tiêu không thể nói thêm từ khác, chỉ một mực nói “Anh xin lỗi”, lặp đi lặp lại giống như lên dây cót, không ngừng nói, “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi...”

Ghế sau có một tấm chăn, Chu Tiêu kéo tới, bọc lấy Phương Dĩ, lau nước trên người cho cô, lại ôm lấy cô vỗ nhẹ lưng cô. Phương Dĩ khóc mệt, đã không phát ra tiếng, ngay cả sức nhúc nhích cũng không có. Cô muốn đẩy Chu Tiêu ra, ngẩng đầu lên, lại thấy đôi mắt Chu Tiêu đỏ bừng.

Chu Tiêu cup mắt nhìn cô, há miệng, khàn giọng nói: “Hôm đó em nói, em ‘sẵn lòng’ tin mẹ em muốn bắt đầu lại. Chữ ‘sẵn’ này nhấn trọng âm, đã chứng tỏ em đang phô trương, tự quyết định ỳnh. Điều này cũng có nghĩa là em đang nghi ngờ, em đang không xác định. Anh từng do dự có nên để em biết hay không. Kết quả cuối cùng của việc lừa mình dối người, người bị thương chỉ có bản thân em, còn có người thực sự quan tâm em. Coi như đây là một cái cớ, em và bà ấy cùng về, em có nghĩ tới chị em không? Có nghĩ tới luật sư Phương không? Mười mấy năm qua, em chỉ luôn gọi chú ấy là luật sư Phương đúng không?” Chu Tiêu không nói tiếp, nở nụ cười, nói, “Anh không hi vọng lúc anh không ở bên cạnh em, em bị tổn thương, mà anh vốn phải có năng lực ngăn cản. Anh xin lỗi, là anh ích kỉ.”

Vết nước mắt trên mặt Phương Dĩ nổi bật, cô bình tĩnh lại, tựa như ngẩn người, tầm mắt không có tiêu điểm, một lát sau mới nói: “Lái xe đi.”

64. Chương 64: Đại Kết Cục (hai)

Hôm nay Chu Tiêu vô cùng mệt mỏi, sau khi về đến nhà không muốn làm chuyện gì cả. Trong phòng khách không bật đèn, ống đèn hồ cá lộ ra ánh sáng dịu. Anh ngây ngẩn một lúc, mới đi tới tủ lạnh lấy thức ăn

cá, ném vài con cá tạp nhỏ vào trước. Cá sấu mõm dài rõ ràng đói lắm rồi, ngậm lấy một hơi. Cho cá ăn xong, anh đi ra sân, hai chiếc ghế mây trong góc sân đã bám bụi, dụng cụ tập thể dục từng dầm mưa, ướt sũng. Anh nhìn ban công lầu trên một cái, trống rỗng, tối đen, từng góc một hoàn toàn không có sức sống. Ngôi nhà này lại quay về trước tháng Tám năm ngoái, trời vừa tối, bốn bề vắng lặng, không có Phương Dĩ liú ríu chạy ngược xuôi, nơi đây yên lặng đến mức khiến người khác sợ hãi.

Anh lên giường nằm thật sớm, gửi một tin nhắn cho Phương Dĩ, hỏi cô có cần đến bệnh viện khám không, Phương Dĩ không trả lời. Có điện thoại đến, anh nhận máy, mẹ ở đầu bên kia nói: “Vẫn chưa ngủ à? Mẹ vừa ăn cơm tối xong.”

Chu Tiêu cười nói: “Hôm nay ăn sớm ạ.”

“Ông ngoại con kêu đói, bảo mẹ ăn cơm sớm một chút. Tiểu Phương nghỉ ngơi rồi sao?”

Chu Tiêu cười nói: “Dạ.”

“Bà ngoại con hỏi khi nào con quyết định, bà muốn bông cháu lắm rồi.”

Trái tim Chu Tiêu co rút, nói: “Con cũng muốn.”

“Mẹ nghe giọng con mấy ngày nay khác lắm, có phải cãi nhau với Tiểu Phương rồi không? Con gái là phải đồ đầy!”

Chu Tiêu hỏi: “Mẹ, lúc mẹ mang thai con, bao lâu mới biết mình có thai?”

“Sao hỏi tới chuyện này? Để mẹ nhớ thử, có lẽ là hai tháng.”

“Mẹ có từng xảy thai không?”

“Này, mấy câu con hỏi đều là câu hỏi gì thế, cái gì mà từng xảy thai, nếu mẹ từng xảy thai thì con đã sớm mất rồi. Lúc đó thực ra mẹ từng nghĩ tới chuyện phá thai, dù sao mẹ với bố con...” Dừng một chút, bà dừng lại, “Đợi chút, có phải Tiểu Phương có thai rồi không? Mất rồi?”

Mắt Chu Tiêu đau, không lên tiếng.

Hôm sau, bên ngoài vẫn ướt sũng, lá cây cỏ xanh đều dầm sương, nước đọng trên đường đã khô, chỗ trống vẫn còn một chút nước đọng. Chu Tiêu hẹn người đánh golf, địa điểm ở câu lạc bộ golf Thịnh Đình. Câu lạc bộ này có danh tiếng vang dội ở thành phố này, lão tổng tên Ông Lâm, tuổi ngoài năm mươi, dân bản địa thành phố Nam Giang, lập nghiệp dựa vào ngành giải trí, trải qua việc tương tự Âu Hải Bình. Chu Tiêu nhớ Phương Dĩ từng nhắc tới một chuyện cô bị người khác hãm hại, trước đây cô phác thảo phương án hoạt động, trong đó có một mục là danh sách khách quý, lãnh đạo cân nhắc liên tục, bảo Phương Dĩ gạch bỏ Ông Lâm, vì Âu Hải Bình không hợp với ông ta. Lúc đó tên “Ông Lâm” đã bị gạch bỏ lại xuất hiện trong danh sách khách quý, Thẩm Lệ Anh chất vấn Phương Dĩ ngay tại chỗ, sau khi về người quản lý của Phương Dĩ nổi trận lôi đình.

Còn trong hoạt động thương nghiệp ở thành phố ven biển lần trước, Ông Lâm nhận lời mời tham gia, Âu Hải Bình không hợp với ông ta là chuyện công khai từ lâu, hai người gặp mặt không hề giao lưu. Nhưng sau khi Chu Tiêu kêu người khác chú ý Âu Hải Bình và ba vị lão tổng, đầu kia truyền đến tin tức, buổi gặp mặt kết thúc, Âu Hải Bình và Ông Lâm đã gặp nhau trên đường núi.

Cao Đại Thiếu vung gậy golf, quái gở nói: “Sao muốn chạy đến đây đánh golf vậy? Nghe nói cậu với Âu Duy Diệu có chút quan hệ tế nhị, nói không chừng ngày nào đó sẽ gọi Âu Hải Bình một tiếng bố vợ. Cậu không biết người nhà họ Âu với nhà họ Ông chính là kẻ thù không đội trời chung à?”

Chu Tiêu nói: “Tôi là tới đánh golf với cậu, không phải quan hệ của nhà cậu với nhà họ Ông rất tốt sao? Đánh golf thì tập trung đánh golf đi, tài đánh bóng của cậu kém chính là do cậu chần chừ!”

“Tôi nói này, tài đánh bóng của tôi kém? Cậu tưởng là trước đây đánh bóng rồi tôi luôn thua cậu? Tối đây, hôm nay chúng ta so tài một trận!” Nói xong, Cao Đại Thiếu chột cười rộ lên về phía sau Chu Tiêu, “Chú Ông, chú ở đây à?”

Chu Tiêu quay đầu lại, chỉ thấy Ông Lâm ưỡn bụng bia, đáng người ục ịch, mặt mũi hồng hào cười: “Sao tới mà không nói chú một tiếng, bố cháu đâu?”

“Bố cháu chỉ biết công việc, kéo ông ấy không nổi!”

Ông Lâm nhìn về phía Chu Tiêu, cười nói: “Vị này nhất định là Giám đốc Chu, Chu Tiêu!”

Chu Tiêu đưa tay bắt tay với ông ta, mỉm cười: “Giám đốc Ông, vinh hạnh gặp mặt.”

Lúc Chu Tiêu ăn cơm cùng Ông Lâm xong đã chín giờ tối, anh lái xe, đặc biệt đi vòng đường xa qua khách sạn Phương Dĩ vào ở. Bên ngoài khách sạn người đến người đi, anh chạy thẳng qua, đã lái cách xa một khoảng, đèn xanh chuyển sang đỏ, xe dừng lại, anh gõ tay lái. Sau khi đèn xanh chuyển, anh lái một quãng, lại rẽ sang một hướng, vòng lại con đường lúc tối, dừng ở chỗ đậu xe đối diện khách sạn. Đậu xe ở đây cũng không biết có thể làm những gì, Chu Tiêu vô cùng buồn chán nghịch gói thuốc lá, rút một điếu, lại bỏ vào. Hành hạ từng điếu thuốc một lần, anh mới ngẩng đầu nhìn khách sạn một cái, nhắm mắt, đếm không rõ tầng Phương Dĩ ở. Ngay lần cuối cùng gần đếm rõ, chuông điện thoại di động cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, anh không vui nhìn thoáng qua số trên màn hình, không nhận. Di động vang lên kéo dài rất lâu mới tự động cúp máy. Một lát sau, anh mới lái xe rời khỏi.

Trong nháy mắt một cánh cửa sổ ở tầng mười sáu khách sạn đẩy ra, chiếc xe đối diện con đường vừa vặn lái đi. Gió mát ủa vào mặt, Phương Dĩ dựa bên cửa sổ nhìn cảnh đêm. Di động của cô đã tắt máy, trước khi tắt máy cô đã gọi điện thoại với Đại Phương, lúc xác nhận về nhà, Đại Phương nhảy bèn ở phương diện giác quan thứ sáu, hỏi có phải cô với Chu Tiêu xảy ra vấn đề tình cảm không. Phương Dĩ không muốn nói nhiều, nói qua loa mấy câu liền chuyển chủ đề.

“Bên ngoài ồn ào, toàn là xe.” Tưởng Dư Phi đi vào.

Phương Dĩ xoay người cười nói: “Hóng gió một lát, đợi lát nữa rồi đóng cửa sổ.”

“Hôm quanh tăng ca trễ, về đã khuya rồi, mấy ngày nay vì phải giao lại công việc nên hơi bận, tuần sau là anh có thể đi rồi.”

Phương Dĩ kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

Tưởng Dư Phi gật đầu: “Vận may tốt, lần này có người thay lên đúng lúc. Có phải bên em không có chuyện gì không?”

Phương Dĩ nói: “Còn một số hành lý chưa lấy.”

“Anh đi lấy giúp em?”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: “Không cần đâu. Anh phải đi làm cũng không có thời gian, mấy ngày nữa em tự đi lấy.”

Đầu bên kia Âu Duy Diệu để điện thoại di động xuống, nhìn chăm chăm số của Chu Tiêu, muốn gọi tiếp, ngón tay vừa định nhấn, đột nhiên thấy có một người đàn ông lên la lên lút vòng quanh xe cô ta nhìn. Cô ta nhú mày đi tới, người đàn ông đó dừng bước, tò mò quan sát cô ta. Âu Duy Diệu không nói câu nào mở cửa xe, người đàn ông kia rất cuộc mở miệng: “Đây là xe của Âu Hải Bình?”

Âu Duy Diệu nhướn mày: “Ông là ai?”

“Tôi tìm Âu Hải Bình.”

Hai ngày nay xe của Âu Duy Diệu đưa đi sửa, hôm nay lái một chiếc để không trong nhà đi làm, kiểu xe giống như chiếc của bố, còn chiếm dụng chỗ đậu xe riêng của bố, khó trách người khác sẽ nhận lầm. Âu Duy Diệu rất bình tĩnh nói: “Âu Hải Bình là bố tôi, xin hỏi ông là...”

Đối phương nói: “Cô là cô Âu? Xin chào cô Âu, tôi tên là Lưu Khôn!”

Cách một ngày, Phương Dĩ đi tới đường Bảo Hưng, không cố ý chọn thời gian, đi tới đó lại thấy cửa chính công ty đóng chặt, lúc này mới nhớ hôm nay là thứ Bảy. Cô đi lên lầu, đi mấy bước, đột nhiên nghe thấy tiếng khóa cửa xoay, bước chân không khỏi dừng lại, ngay sau đó lại bước lên một bước, tiếp theo cửa chính mở, có người đi ra, gọi: “Phương Dĩ?”

Phương Dĩ dừng lại, xoay người nói: “Tên Lừa, hôm nay thứ Bảy mà anh vẫn tăng ca sao?”

“Không sai, hôm nay thứ Bảy, tôi lại còn phải tới làm việc, lát nữa nhất định phải kêu ông chủ tăng lương cho tôi!” Tên Lửa chạy hai, ba bước lên bậc thang, hỏi: “Sao cô tới đây, đây là muốn dọn về sao?”

Phương Dĩ cười híp mắt giơ hai tay lên: “Anh nhìn thấy gì?”

Tên Lửa khó hiểu: “Tay mà, thế nào?”

“Đúng vậy, anh chỉ nhìn thấy tay tôi, tôi dọn về cái gì?”

Tên Lửa nói: “Người về là được, phải cầm lấy đồ sao!”

“Lúc đồng nghiệp của tôi thu dọn đồ giúp tôi anh cũng thấy được, anh còn lấy hình xăm dọa cô ấy, mấy hành lý đó không phải đồ à!”

Phương Dĩ xoay người lên lầu, Tên Lửa hỏi sau lưng cô: “Ông chủ biết không, cô có nói với ông chủ cô đã về không?”

“Tôi với ông chủ của anh đã chia tay rồi, tại sao về phải nói cho anh ta biết?”

“Tôi đã biết phụ nữ là tuyệt tình nhất mà, sao cô làm được, ôi ——”

Tên Lửa che mũi, cửa chính đụng làm mũi anh ta đau. Phương Dĩ cách cánh cửa nhà mình nói: “Ôi gì mà ôi, đừng tổn thương cửa chính, đến lúc cô Mã kiểm tra nếu phát hiện cửa chính bị hư hại, tôi sẽ bảo bà ấy tìm anh!”

Tên Lửa nói bằng giọng căm hận: “Coi như cô lợi hại!”

Hành lý của Phương Dĩ quá nhiều, chặn gối và hành lý lớn chỉ có thể gửi chuyển phát nhanh. Cô còn muốn gỡ kệ hàng trong phòng khách, lúc ngồi xổm ở đó nghiên cứu kệ hàng, có cuộc gọi tới, cô nhất thời trượt tay, lại lập tức nổi được, âm lượng di động lớn, cô nghe thấy Chu Tiêu hỏi: “Em phải đi rồi?”

Phương Dĩ ngẩn người, mới để di động bên tai: “À, đúng.”

“Đang thu dọn hành lý?”

“Đúng vậy.”

“Thu dọn xong rồi?”

Phương Dĩ nói: “Tên Lửa mách lẻo cho anh mới mấy phút, tôi đâu có nhanh như vậy.”

Chu Tiêu bốt căng thẳng: “Em chờ ở đó, anh chạy về ngay lập tức.”

“Không cần đâu, thực ra tôi không có mấy thứ, mấy phút nữa đi ngay.”

“Khoan hãy đi, em chờ anh một chút.”

“Tôi không muốn chờ.”

Chu Tiêu ngẩn ra, một lúc mới nói: “Hôm nào bay?”

“Thứ Tư tuần sau.”

“Tại sao thứ Tư, quá sớm, quá vội.”

“Hôm đó vé máy bay rẻ hơn một chút.”

Chu Tiêu trầm mặc, một lát sau nói: “Dự báo thời tiết hôm đó không tốt, chi bằng đổi lại, chậm thêm hai ngày nữa?”

Phương Dĩ nói: “Thời tiết thành phố Nam Giang không tốt, thời tiết bên kia rất tốt.”

Đầu bên kia điện thoại có chút tạp âm trên đường, Chu Tiêu chắc đang lái xe. Anh không nói gì, ngược lại nhấn còi xe, nghe rất nồn nóng. Phương Dĩ nói: “Lái xe đừng gọi điện thoại.”

Chu Tiêu nói ngay: “Được.” Nhưng xe chạy như thường.

Phương Dĩ nhìn quanh phòng một cái, nói: “Tôi thực sự phải đi rồi, nhân viên chuyển phát nhanh chắc sắp đến, tôi phải xuống lầu chờ, mấy phút nữa là có thể đi.”

Chu Tiêu nói: “Khoảng mười lăm phút nữa anh về đến nhà.” Phương Dĩ không lên tiếng trả lời, Chu Tiêu đạp mạnh chân ga, lại đột nhiên thu lại, dừng xe ở ven đường, thấp giọng nói, “Ra ngoài đừng đi chỗ ít người, cố gắng hết sức kết bạn, buổi tối đừng ra ngoài làm bậy, nếu đói muốn ăn khuya, nhịn một chút, đừng giống như trước đây hơn nửa đêm ra ngoài chỉ để mua chút đồ ăn. Đừng vội tìm việc làm, anh biết trong sổ tiết kiệm của em còn bao nhiêu tiền, đủ cho em xài một khoảng thời gian, bồi dưỡng thân thể cho tốt trước.” Dừng một chút, anh lại nói, “Chờ anh, nhanh thôi.”

Phương Dĩ giơ điện thoại di động, nhìn mảnh ánh nắng vàng đổ xuống phòng ngủ, nghĩ thầm, sao trở nên thương cảm thế này. Ở đây rõ ràng đầy ắp tiếng cười nói, ở đây cô dùng bữa chuôt kẹp chân Chu Tiêu, ở đây cô đổ tinh dầu vào sữa tắm của Chu Tiêu, cũng ở đây, cô bày rõ quà vật và đồ dùng hàng ngày trên kệ hàng này, chọc Chu Tiêu tức bốc khói. Cũng ở đây, Chu Tiêu hôn cô lần đầu tiên, hôn cô lần thứ hai, ở đây tặng cô một con gà và một con vịt, ở đây bị Bong Bóng nhỏ lông chân hơn mấy ngày.

Xa nhau thực sự là một chuyện thương cảm, đặc biệt là họ không bỏ được, lại miễn cưỡng muốn làm ra vẻ đã bỏ được, không phải có nguyên nhân to lớn không thể vãn hồi, nhưng chính là có nguyên nhân thế này thế kia, khiến họ không thể vãn hồi.

Phương Dĩ vỗ tay một cái, lại bóp xương tay, “rắc rắc” hai tiếng tiếp thêm động lực ỳnh, bỏ tay xuống, cô mở cửa phòng, gọi xuống lầu dưới: “Tên Lửa, anh có đó không? Lên đây chuyển hành lý xuống giúp tôi!”

“Hừ, tự chuyển đi!”

Ngoài miệng nói vậy, người lại đi lên, Tên Lửa bắt đầu làm cu-li.

Lúc Chu Tiêu về, Phương Dĩ đã đi rồi. Anh nhặt được một đoạn băng giấy nhỏ mà chuyển phát nhanh dùng để đóng thùng trên đất trống ở ngoài nhà, không biết Phương Dĩ đóng gói thứ gì. Chia khóa lầu hai anh đã trả, Chu Tiêu chỉ có thể làm lại nghiệp cũ làm trộm leo tường. Leo tới ban công lầu hai, anh nhìn quét phòng ngủ, trống trơn, ngay cả một mẫu giấy vụn cũng không còn. Máy điều hòa và máy nước nóng không mang đi, Phương Dĩ quy thành tiền bán cho chủ nhà, bàn ghế trong phòng khách cũng để lại, kệ hàng dựa vào tường cũng chưa gỡ.

Lúc này, anh thực sự phải một mình rồi.

Chủ nhật, Chu Tiêu ăn một bữa cơm cùng Ông Lâm, sau khi về mang tới một món đồ. Vẫn trên chiếc xe tải đó, ba người bày tài liệu của Ông Lâm ra, nói: “Tuổi của Âu Hải Bình và Ông Lâm xấp xỉ nhau, từng là bạn học trung học. Âu Hải Bình thi đậu đại học, Ông Lâm tốt nghiệp trung học liền tham gia nghiệp vụ. Ban đầu Tưởng Quốc Dân làm ở ngân hàng, sau đó từ chức, giúp Âu Hải Bình làm việc. Đồng nghiệp bên kia chuyển tài liệu tới, lúc Tưởng Quốc Dân ở ngân hàng xét duyệt cho vay tiền rất có vấn đề, trên danh nghĩa là bản thân chủ động từ chức, thực tế là ông ta bị người ta xử. Còn Âu Hải Bình và Ông Lâm sở dĩ làm căng, là do một vụ làm ăn trước đây, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, sau khi làm ăn kết thúc mỗi người bọn họ phát triển, mấy năm nay qua lại rất ít. Nhưng có một số công trình rất lạ, ba người họ từng có rất nhiều tiếp xúc gián tiếp, vốn lưu động trong đó đặc biệt lớn, sau khi xoay một vòng, chia ra chảy vào túi từng người.”

Một người khác nói: “Nhưng chúng ta không có chứng cứ thực chất nhất.”

Chu Tiêu cúi đầu, chống lên bàn, suy nghĩ một chút, anh xoay người, nói: “Dựa vào sự tiếp xúc mấy ngày qua của tôi với họ, quan hệ của hai người Âu, Tưởng căng thẳng, cái này không phải giả, mà quan hệ của hai người Âu, Ông không tốt cũng không phải giả, nhưng họ vẫn có qua lại. Âu, Tưởng qua lại ngoài sáng, Âu, Ông qua lại trong tối, Tưởng và Ông cũng có qua lại trong việc làm ăn, cái này có phải có thể suy đoán không, ba người họ là đối tác, quan hệ đối tác căng thẳng, chỉ cần khơi lên một ngọn lửa, lúc nào cũng có thể làm nổ quan hệ của họ. Họ đều cần phải có vốn tự vệ của mình, cho nên ——”

Chu Tiêu ném một cái túi da lên bàn, “Vốn tự vệ chính là chứng cứ, chỉ về phía chứng cứ của đối phương.” Anh chỉ cái túi da, “Đây là tài liệu hội viên của sân golf.”

Người đàn ông hỏi: “Sao lấy ra được vậy?”

“Động tác mấy người chậm, tôi không muốn lãng phí thời gian nữa, chuyện có thể dùng tiền giải quyết tôi chỉ dùng tiền giải quyết.”

Ba người kia nhìn nhau một cái, không đón lời anh, hỏi: “Tài liệu hội viên có vấn đề gì?”

“Có một người, lúc câu lạc bộ này vừa khai trương đã là hội viên, một năm sau rút khỏi hội ra nước ngoài, nhưng chìa khóa tủ cất đồ của bà ấy vẫn chưa trả lại cho câu lạc bộ, ngăn tủ đó thành vật trang trí, nhân viên cũng đã không sợ khi thấy chuyện kì lạ.”

“Người nào?”

Chu Tiêu nhìn ba người họ, nói: “Vợ trước của Âu Hải Bình.”

Vợ trước của Âu Hải Bình đã sớm di dân, mấy năm nay chưa bao giờ về nước, tủ cất đồ lấy danh nghĩa của bà ấy niêm phong. Tuy tất cả người của câu lạc bộ là của Ôn Lâm, nhưng đồ trong tủ cất đồ không hề chắc chắn là của Ôn Lâm. Bất kể là của ai, trong đây nhất định có một phần chứng cứ quan trọng, có thể chỉ ngay một người trong họ, mà khơi mào một ngọn lửa, quan hệ của ba người sẽ nổ. Bây giờ, Chu Tiêu sẽ đi khơi ngọn lửa này!

Thứ Hai, Chu Tiêu lại hẹn Cao Đại Thiếu đi đánh golf. Trước tủ cất đồ luôn có một người đi tới, các góc đều cài đặt máy giám sát. Anh quan sát hoàn cảnh xong, cúi đầu nhìn chìa khóa tủ cất đồ của mình, lại nhìn về phía chìa khóa trong tay Cao Đại Thiếu. Cao Đại Thiếu hỏi: “Làm gì đó?”

Chu Tiêu cười nói: “Đi, hôm nay so tiếp!”

Thứ Ba, Chu Tiêu lại chiếu cố câu lạc bộ, đang định đi tới tủ cất đồ, Ôn Lâm ở xa xa chào hỏi anh, đi cùng anh: “Gần đây Giám đốc Chu rất có hứng thú đánh golf sao? Tháng sau có một cuộc thi đấu nghiệp dư nho nhỏ, không biết Giám đốc Chu có hứng thú tham gia không?”

Đến khi Chu Tiêu đi tới sân bóng, Ôn Lâm luôn đi cùng, nói chuyện làm ăn nói chuyện cuộc thi đấu nghiệp dư, nhân tiện hỏi vòng vo đời sống tình cảm của anh, cuối cùng nói: “Âu Hải Bình chính là một con cái già, con trai lão Tưởng thông minh, chọn ai cũng không thể chọn bố vợ như vậy, anh nói có đúng không?”

Đến thứ Tư, trước khi Chu Tiêu xuất phát gọi một cú điện thoại cho Phương Dĩ, hỏi: “Chuyến bay mấy giờ?”

“Ba giờ chiều.”

Chu Tiêu nói: “Bây giờ mới chín giờ, còn kịp.”

“Còn kịp cái gì?”

Chu Tiêu tăng tốc, cười nói: “Tóm lại còn kịp, em đừng cảm quá nhiều hành lý.”

Phương Dĩ nói: “Món lớn đều gửi chuyển phát nhanh, còn một số gửi vận chuyển.”

“Em còn sót rất nhiều đồ, bàn, máy điều hòa, máy nước nóng, còn có kệ hàng, đều không cần nữa sao?”

Phương Dĩ bỗng nói: “Công ty anh đóng cửa?”

Chu Tiêu ngắt người, chậm tốc độ xe lại: “Em về sao?”

“Tôi tới lấy ít đồ.”

“Lấy cái gì?”

Phương Dĩ đi lên lầu, vào trong nhà, để chìa khóa lên bàn, sờ kệ hàng, nói: “Kệ hàng.”

Chu Tiêu cười, nói: “Em đừng đi, chờ anh, không bao lâu nữa là anh về rồi, đến lúc đó đưa em đến sân bay.”

Phương Dĩ cảm thấy anh đang cười, anh lại cười nói đưa cô đến sân bay. Cô kéo cái ghế qua ngồi xuống, nhìn chăm chăm kệ hàng, cúp điện thoại. Lúc ra ngoài Tưởng Dư Phi nhìn cô giống như nhìn người ngoài hành tinh: “Một cái kệ hàng...”

Phương Dĩ nói năng hùng hồn: “Kệ hàng cũng rất đắt!”

Lúc trước mua kệ hàng cũng mất hơn một trăm đồng, để lại đây chịu thiệt nhiều. Lần trước do dự, chưa kịp gỡ, lần này dư thời gian, cô có thể gỡ từ từ.

Bên kia, Âu Duy Diệu hẹn Thẩm Lệ Anh uống trà sáng, thời gian không sớm không muộn, trà và món điểm tâm mới vừa ra lò. Âu Duy Diệu gọi một lồng sủi cảo tôm cho Thẩm Lệ Anh, cười nói: “Cháu nhớ dì Thẩm thích ăn cái này. Dì Thẩm có thói quen uống trà sáng không?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Sao dì có thể có thói quen này được.”

“Cũng đúng, người Hải Châu mới thích uống trà sáng. Cháu từng tới đây mấy lần, điểm tâm ở đây có mùi vị rất ngon.”

Thẩm Lệ Anh nhìn cô ta một cái, ném thử một miếng sủi cảo tôm, khen: “Ăn rất ngon.”

Âu Duy Diệu nói: “Ngon thì dì ăn nhiều một chút. Lúc cháu ra ngoài muốn gọi bố đi cùng, nhưng dì biết thân thể bố rồi đây, vừa gặp phải ngày không trăng thì cả người khó chịu. Chân bố có bệnh gout, không được ăn rất nhiều thứ. Suy cho cùng là lớn tuổi cả.”

Thẩm Lệ Anh cười nói: “Nếu bố cháu biết cháu nói ông ấy lớn tuổi, ông ấy nhất định không đồng ý.”

“Không đồng ý thì không đồng ý, cháu còn không đồng ý bố cứ kéo dài với dì đây. Hai người khi nào có thể ra hoa kết quả?”

“Cháu nói mò gì thế!”

Âu Duy Diệu cười cười: “Thực ra cháu luôn khó hiểu, dì Thẩm xinh đẹp, cũng trông trẻ tuổi, sao vẫn chưa từng kết hôn? Có phải đã lén lút kết hôn, sinh con, giấu không chịu nói không?”

Thẩm Lệ Anh để đũa xuống, rút một tờ giấy lau miệng, cụp mắt nói: “Con đó, sao hôm nay cứ nói bậy vậy.”

Âu Duy Diệu nhún mày, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói: “Đợi một chút.” Cô ta lấy di động ra, gọi một cú điện thoại, “Ồ số 338 đường Bảo Hưng? Không có người khác? Vậy đi lên đi.”

Thẩm Lệ Anh giật mình. Âu Duy Diệu cúp điện thoại, nhìn về phía bà, cười nhạt nói: “Phương Dĩ, dì Thẩm còn nhớ cô ta không? Con nghĩ tới, trước đây sở dĩ Chu Tiêu không thích con là do Phương Dĩ luôn lượn lờ trước mặt anh ấy, không có người này, Chu Tiêu còn có thể nghĩ tới cô ta cả ngày không?”

Thẩm Lệ Anh hỏi: “Con đây là ý gì?”

Âu Duy Diệu nói: “Con cũng không biết, trối trước rồi nói.”

“Diệu Diệu!”

“Dì Thẩm, dì khẩn trương vậy làm gì? Cháu nhớ dì cũng rất ghét Phương Dĩ mà, dì sẽ không nói cho bố biết phải không?”

Thẩm Lệ Anh nhún mày: “Diệu Diệu!”

Âu Duy Diệu nhàn nhã ăn một miếng sủi cảo tôm: “Có lẽ nói, cô ta là con gái bà, cho nên bà rất khẩn trương?”

Chu Tiêu đến câu lạc bộ, trong túi chứa dụng cụ mở khóa. Anh vui mừng vì mấy cái khóa này đều là khóa cũ, mấy năm nay cũng không thay mới. Anh đã nghiên cứu cẩn thận, chỉ cần cho anh chút thời gian, anh nhất định có thể mở khóa.

Thời gian còn sớm, xung quanh tủ cất đồ không có ai, máy giám sát còn mở. Anh liếc máy giám sát một cái, đi tới trước tủ cất đồ làm vật trang trí kia, lấy dụng cụ ra bắt đầu mở khóa. Thời gian eo hẹp, bất cứ lúc nào bảo vệ cũng có thể phát hiện hành động của anh trong máy giám sát, người khác cũng có thể đi tới đây bất cứ lúc nào, anh nhất định phải nắm chắc từng phút từng giây. Dụng cụ xoay trong lỗ, anh cẩn thận mò tới trước, biết đã qua mấy phút, trên tay chợt có cảm giác, ngay sau đó anh nghe thấy “rắc” một tiếng, Chu Tiêu ổn định hô hấp, giây tiếp theo, lập tức mở tủ cất đồ ra.

Tủ cất đồ trống trơn, chỉ có một cái thẻ nhớ.

Chu Tiêu cầm lấy thẻ nhớ, đóng cửa tủ cất đồ lại. Cửa đã không có cách nào đóng chặt, anh nhanh chóng đi tới cửa cầu lạc bộ, người phục vụ đã nhận ra anh, chào hỏi anh: “Ngài Chu.”

Chu Tiêu gật đầu một cái, bước nhanh hơn. Anh vừa đi, lập tức có nhân viên phát hiện tủ cất đồ làm vật trang trí quanh năm mở rộng cửa, lập tức báo cấp trên.

Lúc Âu Hải Bình ở trong nhà nhận được điện thoại, bệnh gout hành hạ, chân vô cùng đau đớn, người giúp việc đưa điện thoại cho ông ta. Ông Lâm ở đầu bên kia cuống cuống nói: “Cái tủ cất đồ kia của vợ ông bị người ta nạy rồi!”

Âu Hải Bình ngồi bật dậy: “Cái gì? Lập tức điều tra máy theo dõi, rồi lập tức phái người!”

“Máy theo dõi tra rồi, là Chu Tiêu!”

Lúc này Chu Tiêu đang chạy rất nhanh trên con đường tới Sở công an, hành trình tổng cộng bốn mươi phút. Anh gọi một cú điện thoại báo cho người khác biết mọi chuyện thuận lợi. Cúp điện thoại, anh lại gọi di động của Phương Dĩ, hỏi: “Còn ở đó chứ?”

Phương Dĩ nói: “Chuẩn bị đi rồi.”

Chu Tiêu xem giờ một cái: “Đợi thêm chút nữa, đợi ở đó đừng đi.”

Phương Dĩ nói: “Tôi phải đến sân bay.”

“Chuyến bay vào buổi chiều! Em ở đó chờ anh, anh về ngay lập tức.”

Phương Dĩ đang định nói gì đó, đột nhiên nghe thấy cửa truyền đến tiếng động, cô cảm di động đi tới mở cửa. Cửa vừa mở, lại thấy bốn người đàn ông cao thấp không đều đứng đó, không nói hai lời liền tới bắt cô. Phương Dĩ giật nảy mình, lập tức hét lên, la vào điện thoại: “Chu Tiêu!”

Chu Tiêu chỉ nghe thấy Phương Dĩ la to một tiếng, ngay sau đó vang lên tiếng đàn ông xa lạ.

“Lấy đây, mau lên!”

“Bịt miệng nó lại, nhanh lên một chút!”

Chu Tiêu la lớn: “Phương Dĩ! Phương Dĩ! Bọn mày là ai, Phương Dĩ!” Anh la từng tiếng dồn dập, tốc độ xe cũng theo đó tăng nhanh. Tốc độ xe anh nhanh, xe phía sau anh, tốc độ cũng tăng nhanh theo. Lúc này Chu Tiêu mới chú ý tới phía sau đột nhiên có thêm một chiếc xe, không chỉ một chiếc, phía sau thêm một chiếc nữa, còn có một chiếc!

Điện thoại bất thành linh bị người khác cúp máy, anh không nghe thấy tiếng đầu bên kia nữa. Chu Tiêu nhìn kính chiếu hậu một cái, đánh mạnh sang một hướng, ngược lại hướng Sở công an. Anh chạy tới hướng đường Bảo Hưng, một tay nắm tay lái, anh lập tức gọi điện thoại của Tên Lửa, không ai nghe. Anh lại lập tức gọi điện thoại liên lạc của ba người kia. Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, tay anh trượt, xe phía sau đuổi theo tận cùng không buông, xe trên đường liên tục né tránh. Đột nhiên, một chiếc xe tải lớn chạy cắt ngang, Chu Tiêu chấn động, đánh mạnh tay lái, bánh xe ma sát với mặt đất bốc cháy, chiếc xe chạy nhanh đã mất khống chế, “ầm” một tiếng, giữa đường truyền đến tiếng vang lớn, xe tải lướt nghiêng mặt đất, dừng lại. Chiếc xe thể thao màu đen lật thân, khói từ từ bốc lên bầu trời từ thân xe. Đầu Chu Tiêu hướng xuống dưới, kẹt trong xe, máu chảy đầy mặt. Anh nuốt cổ họng, không thể động đậy, chỉ có đôi mắt luôn nhìn chăm chăm hướng đường Bảo Hưng.

65. Chương 65: Đại Kết Cục (ba)

Trong nhà hàng trà, Thẩm Lệ Anh liếc Âu Duy Diệu một cái, vợ lấy di động của cô ta. Âu Duy Diệu bình tĩnh uống trà: “Vô dụng thôi.”

Thẩm Lệ Anh gọi thông số đầu tiên trong ghi chép cuộc gọi, đầu kia nhận máy liền nói: “Cô Âu?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Thả người.”

Đầu bên kia chần chừ: “Bà là ai?”

“Tôi là dì của cô Âu.” Thẩm Lệ Anh nhìn về phía Âu Duy Diệu, nói, “Bây giờ tôi kêu anh thả người.”

“Bà cũng không phải là cô Âu, dựa vào gì chúng tôi phải nghe lời bà!”

“Cô ấy cho anh bao nhiêu tiền, tôi cho anh gấp đôi.”

Âu Duy Diệu cúi đầu cười một tiếng: “Dì Thẩm, trong tài khoản của bà còn tiền sao? Đừng viết chi phiếu không.”

Âu Duy Diệu lấy lại di động của mình, “Bà đã không còn tiền rồi, nên nói là, tiền của bà bây giờ căn bản đều trong tay một người đàn ông tên Lưu Khôn. Tôi tính một chút, bà đến tập đoàn Âu Hải bốn năm, ban đầu chức vụ thấp, tiền lương đương nhiên thấp. Sau đó bám vào bố tôi, ông hỗ trợ bà, tiền lương của bà cũng tăng lên theo đó. Nhưng tiền có thể dễ dành, nhiều nhất cũng chỉ bảy, tám trăm ngàn, trong đây là tôi đã tính phần ngon bà nhân tiện kiếm được nhờ lợi dụng chức vụ. Mà bây giờ bà còn dư lại bao nhiêu?”

Thẩm Lệ Anh nói: “Phiền cháu còn tính sổ sách thay dì, cháu có biết cháu đang làm chuyện gì không?”

Âu Duy Diệu sụp mắt: “Khoảng ba năm trước, lúc tôi ở nước ngoài, bố tôi gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có thể chấp nhận chuyện ông tái hôn không. Tuy tôi không muốn, nhưng ngoài miệng nói bằng lòng. Kì nghỉ năm đó tôi đặc biệt chạy về nước, gặp được bà, bà rất tốt, dịu dàng rộng rãi, cũng không dối trá. Thân thể bố tôi không tốt, quanh năm tôi không ở bên cạnh ông, có người chăm sóc ông cũng là chuyện tốt, cho nên trong đáy lòng tôi đã chấp nhận.”

Thẩm Lệ Anh không nói gì, Âu Duy Diệu tiếp tục: “Nhưng hai người cứ kéo dài, lại phát triển chậm như thế, rõ ràng những dịp quan trọng bố đều dẫn bà tham dự, rõ ràng ông rất tôn trọng quan hệ giữa hai người, chưa từng vượt quá khuôn phép, tại sao bà vẫn luôn không gật đầu, bước thêm một bước nữa? Tôi mãi nghĩ không thông, thì ra nguyên nhân ở đây. Bố Phương Dĩ tên Phương Chí Chiêu?” Cô ta nhìn Thẩm Lệ Anh, cười thành tiếng, “Thực sự rất khó tưởng tượng, bà vì trả thù lại có thể phẫu thuật thẩm mỹ, không ai nhận ra bà, bà còn đối xử với con gái ruột của mình như thế trước mặt tôi!”

Thẩm Lệ Anh đứng lên: “Trà uống xong rồi, cũng nên đi thôi, cháu có đi không?”

Âu Duy Diệu nói: “Tôi không hề gấp, chỉ chờ xem kịch hay. Đúng rồi, chuyện này tôi chưa nói cho bố biết, tôi không muốn ông đau lòng. Tôi cho bà hai lựa chọn, bà chủ động rời khỏi, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở thành phố Nam Giang, lựa chọn kia, tôi tự tiễn bà rời khỏi, có lẽ bà sẽ cần phẫu thuật thẩm mỹ lần nữa.”

Thẩm Lệ Anh cười một tiếng, đột nhiên bấm di động một cái, qua mấy giây, di động của Âu Duy Diệu reo. Cô ta nhìn Thẩm Lệ Anh một cái, mới mở video nhận được. Video quay có chất lượng cực kém, nhưng nghe tiếng rõ ràng, bắt đầu từ lúc cô ta nói “Bà vì báo thù lại có thể phẫu thuật thẩm mỹ” cho đến cuối cùng cô ta uy hiếp Thẩm Lệ Anh.

Thẩm Lệ Anh cười nói: “Nhìn lại ghi chép tin nhắn của cô đi.”

Âu Duy Diệu nhìn bà một cái, mở tin nhắn ra, chỉ thấy một ghi chép tin nhắn mới nhất, lại là tin nhắn báo cảnh sát gửi cho 12110. Thẩm Lệ Anh nói: “Tôi lấy di động của cô, trước hết không phải tìm số, mà là gửi tin nhắn. Cô suy nghĩ kĩ ăn nói với cảnh sát thế nào đi. Diệu Diệu, rốt cuộc cô quá trẻ.”

Thẩm Lệ Anh bước nhanh ra ngoài, lập tức ngồi vào xe mình, chạy về hướng đường Bảo Hưng. Âu Duy Diệu lớn tiếng gọi bà hai lần, bà cũng không thèm để ý, ngược lại tăng tốc độ xe. Trong kính chiếu hậu, chiếc xe của Âu Duy Diệu đuổi sát theo bà.

Bà đạp hết ga, xông qua đèn đỏ chạy thẳng tới điểm đích. Đoạn đường phía trước không biết đã xảy ra chuyện gì, một chiếc xe thể thao màu đen ngã lật bên một chiếc xe tải màu xanh, người vây xem chật kín xung quanh, cảnh sát giao thông phân luồng giao thông ở một bên, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng xe cấp cứu lái đi. Thẩm Lệ Anh lại đạp chân ga, ai ngờ đúng lúc này, xe của Âu Duy Diệu lại đổi đường vượt lên, song song gọi: “Dừng xe!”

Thẩm Lệ Anh mặc kệ, chiếc xe kia liền đâm tới, lướt qua thân xe bà, tiếng ma sát chói tai và tiếng va chạm mãnh liệt vang lên. Thẩm Lệ Anh kinh hãi.

Cảnh sát giao thông vốn đang xử lý ở hiện trường tai nạn bất chấp vụ án, lái xe tới chặn Âu Duy Diệu dừng lại, nhưng đáng tiếc Âu Duy Diệu bị cơn giận xông lên đầu, căn bản không chú ý. Âu Duy Diệu đụng bà

một cái, quát lên: “Tôi kêu bà dừng xe!” Lại bẻ tay lái, dừng tới xe Thẩm Lệ Anh.

Lúc này cảnh sát giao thông ở phía sau kêu dừng lại, Thẩm Lệ Anh liếc kính chiếu hậu một cái, mắng thăm một tiếng, giảm tốc độ dừng lại một bên. Ngay lúc bà xoay tay lái, một sự va đập mãnh liệt lao tới từ bên cạnh.

Cảnh sát giao thông chỉ thấy chiếc xe bị dừng trực tiếp trượt nghiêng, một chiếc xe bán tải lái tới từ phía sau không kịp thắng, đụng thẳng nó, mà chiếc xe gây tai nạn vì quán tính, xông thẳng tới dải cách ly đối diện, lực xung kích quá lớn, xe bị dải chướng ngại vật làm ngã lật thân, ngay sau đó truyền tới tiếng vang lớn.

Số 338 đường Bảo Hưng, người đàn ông lùn cúp điện thoại, ra hiệu di động của Phương Dĩ, nói với đồng bọn: “Tắt cái đó đi.”

Đồng bọn nói: “Hai đứa bây đi ra ngoài xem thử, còn phải dẫn nó tới kho hàng.”

Phương Dĩ bị trói hai tay sau lưng, miệng bị dán băng, cô không giãy giụa, con người luôn đảo lung tung. Bốn tên kia bắt cô xuống lầu, phía trước chính là cửa ra vào, mắt thấy hai tên trước đi phía trước mở đường, dưới cầu thang đột nhiên có cái chân chìa ra, quét ngang một cái, trực tiếp đá ngã hai người. Hai mắt Phương Dĩ sáng lên, thừa dịp người kéo cô chưa lấy lại tinh thần, lập tức xoay người, giơ chân lên, nhắm chuẩn đá mạnh ngay chỗ yếu của hắn. Người kia lập tức biến sắc, khom người che chỗ yếu của mình.

Tên còn lại giơ hai tay lên, đứng tại chỗ. Tên Lửa trước mặt, xoay hai chân, kẹp cổ hai tên ngã dưới đất, trên tay giơ một cây súng, quát lên: “Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!”

Phương Dĩ ngẩn người, Tên Lửa nháy mắt với cô: “Phương Dĩ, tới đây!”

Phương Dĩ lập tức chạy tới, Tên Lửa dùng bàn tay trống giúp cô xé băng dán trên miệng, “xoạt” một tiếng, Phương Dĩ kêu đau: “A ——”

Tên Lửa cả kinh, vội vàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi!” Bảo Phương Dĩ xoay người, lại cởi trói tay giúp cô.

Lúc tiếng còi xe cảnh sát gào thét tới, Phương Dĩ đang ngồi xổm dưới đất, đầu đầy mồ hôi lấy dây thừng trói một người đàn ông. Ba người khác, một người ngất xỉu, một người bị trói, một người bị Tên Lửa đạp dưới đất. Cảnh sát thấy súng trong tay anh, lập tức rút súng ra quát lên: “Không được nhúc nhích!”

Tên Lửa vội vàng thả chân đứng thẳng, giơ hai tay lên nói: “Người nhà, người nhà cả!”

Phương Dĩ nói liên tục: “Người nhà, người nhà cả!”

Cảnh sát chóng mặt: “Rốt cuộc là ai báo cảnh sát?”

Phương Dĩ và Tên Lửa ngồi trên xe cảnh sát, tuy vừa rồi biểu hiện anh dũng, nhưng bây giờ cô vẫn hơi chưa hoàn hồn. Tên Lửa bấm di động của mình, cười nói: “Vừa rồi ông chủ gọi điện thoại cho tôi, vì cứu cô nên không rảnh nhận, không biết chuyện gì nữa. Nếu anh ấy mắng tôi, cô gánh vác giúp tôi đó!”

Phương Dĩ liếc anh ta một cái, hỏi: “Anh là cảnh sát sao?”

Tên Lửa gọi số của Chu Tiêu, cọt nhả không trả lời ngay mặt, chỉ nói: “Nhanh nhanh, hôm nay là có thể kết thúc rồi.”

Ý của lời này hôm nay nghe hơi quen tai, Phương Dĩ nhìn về phía Tên Lửa. Tên Lửa vẫn chưa gọi được điện thoại của Chu Tiêu, nói: “Bên cạnh cô thực ra luôn có người bảo vệ, ông chủ bảo tôi trông coi cô.”

“Trông coi tôi?”

“Cô tưởng hôm cô tới dọn nhà, tôi tặng ca thật sao? Tôi luôn đi theo cô, quay về đây sớm hơn cô một bước!”

Phương Dĩ ngẩn người, Tên Lửa thở dài: “Tôi biết cô đang xích mích gì với ông chủ, nhưng chuyện xảy ra mấy tháng nay tôi thấy trong mắt, anh ấy là thật lòng tốt với cô. Cô muốn làm gì, anh ấy đều chỉ có thể gạt đầu, muốn tôi luôn luôn bảo vệ cô. Phương Dĩ, lần trước là tôi lười biếng, không trông coi cô tốt, hại hai người... Lần này tôi cuối cùng đúng lúc rồi!”

Phương Dĩ nói: “Lần trước có quan hệ gì tới anh.”

Tên Lửa nhú mảy, cúp điện thoại: “Xảy ra chuyện gì vậy, mãi không có ai nhận?” Đang nói, đầu bên kia bỗng có người nhận, Tên Lửa vội vàng nói, “Ông chủ ——” Dừng một chút, anh ta im bật, đợi nghe xong, anh ta không dám tin để di động xuống.

Phương Dĩ hỏi: “Sao vậy?”

Tên Lửa há miệng, nói: “Ông chủ xảy ra tai nạn xe, đang cấp cứu ở bệnh viện!”

Phương Dĩ hoảng hốt lo sợ chạy vội tới bệnh viện, khẩn trương tay run chân run. Cô níu y tá lại hỏi: “Chu Tiêu đâu?”

“Ai là Chu Tiêu? À, cô sang bên kia để người ta kiểm tra giúp cô thử.” Cửa lại có một chiếc xe cấp cứu dừng lại, nhân viên cấp cứu đẩy hai người vào, kêu: “Tai nạn xe!” Y tá không có thời gian giúp Phương Dĩ, vội vàng đi theo.

Phương Dĩ và Tên Lửa rốt cuộc tìm được phòng phẫu thuật. Phòng phẫu thuật sáng đèn, Đồng Lập Đông ngồi trên ghế bên tường. Đồng Lập Đông cầm một cái tablet trên tay, thấy Phương Dĩ, anh ta trả tablet lại cho nam sinh nhỏ bên cạnh. Phương Dĩ đi tới, dằn dặt hỏi: “Chu Tiêu ở bên trong?”

Đồng Lập Đông nói: “Đúng.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe.”

Phương Dĩ hỏi: “Lúc anh ấy được đưa tới...”

“Tình trạng vết thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, bây giờ đang cấp cứu.” Đồng Lập Đông nhú mảy, “Đừng sợ, ngồi xuống trước đi.”

Phương Dĩ lắc đầu, đi tới cửa phòng phẫu thuật, đứng chỗ đối diện bảng đèn, không chớp mắt nhìn cửa chầm chầm. Đồng Lập Đông đi tới, nói với cô: “Lát nữa tôi còn phải đi làm biên bản, lúc xảy ra tai nạn tôi vừa lúc cũng ở hiện trường.”

Phương Dĩ ngơ ngác hỏi: “Sao anh ở đó?”

“Tôi làm việc ở ngoài, đúng lúc thấy có xe đuổi theo xe Chu Tiêu, tôi liền đi theo, ai ngờ xảy ra chuyện, tôi chỉ có thể gọi 120. Xe đuổi theo xe Chu Tiêu chạy mất, không biết có thể bắt được không.”

Tên Lửa nhìn Đồng Lập Đông một cái, thấp giọng nói với Phương Dĩ: “Cô đừng lo lắng, ông chủ cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Phương Dĩ không biết tại sao có thể như vậy. Trước đó cô còn gọi điện thoại với Chu Tiêu, Chu Tiêu bảo cô đừng đi, đợi ở đó. Cô nói cô muốn đến sân bay, bốn người đàn ông kia tới, cô lớn tiếng gọi tên Chu Tiêu. Phương Dĩ từ từ nghĩ tới, lúc đó Chu Tiêu đang lái xe, cô có thể nghe ra tiếng bên ngoài, cô muốn nhắc Chu Tiêu lái xe dừng gọi điện thoại, nhưng cô chưa kịp nói, cô đã sớm nói với anh lái xe dừng gọi điện thoại, tại sao anh không nghe!

Phương Dĩ lau nước mắt, siết quả ắc, đứng thẳng, khẳng khẳng không chịu ngồi. Đồng lập Đông xuống lầu mua chút đồ ăn mang lên, Phương Dĩ không muốn gì cả.

Phẫu thuật tiến hành rất lâu, cô đứng đến mức chân không còn cảm giác, tâm trạng ngược lại bình tĩnh từng chút một. Bây giờ cô đã hoàn toàn quên, thời gian đã qua hai giờ rưỡi, còn nửa tiếng, chuyến bay sẽ cất cánh.

Tướng Dư Phi cầm thẻ lên máy bay, vừa gọi di động của Phương Dĩ, vừa nhìn ngoài sân bay. Di động mãi không gọi được, thời gian lên máy bay cuối cùng lại đã đến gần. Anh cúi đầu, trí nhớ đột nhiên bị kéo lại hôm trời mưa ấy. Anh vội vã tan làm, về lấy canh người giúp việc nấu, lúc chạy đến lầu dưới khách sạn, lại đúng lúc thấy Chu Tiêu ôm Phương Dĩ lên lầu, hai người ướt sũng. Anh ngồi trong xe một tiếng, mới thấy Chu Tiêu đi xuống. Mưa lớn như vậy, Chu Tiêu từ từ đi vào trong mưa, đi tới bên cạnh xe anh, anh quay đầu, lại nhìn lầu trên một cái. Tướng Dư Phi nhìn theo tầm mắt anh, căn phòng tầng mười sáu, không kéo rèm cửa, đèn sáng, Chu Tiêu đột nhiên lại chạy trở lại, một lát sau, Tướng Dư Phi ngẩng đầu nhìn, rèm cửa kéo lại, còn Chu Tiêu cuối cùng xuống, ngồi vào trong xe mình.

Phương Dĩ muốn một mình tới dọn nhà, Phương Dĩ muốn đi lấy kệ hàng, đây chỉ là cái có của cô mà thôi. Chẳng qua cô chỉ muốn quay lại nơi đó, nhìn Chu Tiêu thêm một cái cũng được, trì hoãn thêm một thời gian cũng được, cho dù cô không hề thừa nhận.

Đã đến giờ lên máy bay, Tưởng Dư Phi cười một tiếng, bồng thoải mái, xoay người, anh sẽ bước lên hành trình một mình.

Đền phòng phẫu thuật cuối cùng tắt, Chu Tiêu được đẩy ra, đôi mắt nhắm chặt, hoàn toàn không có phản ứng.

Phương Dĩ níu xe đẩy, nhỏ giọng kêu: “Chu Tiêu? Chu Tiêu?”

Chu Tiêu vẫn nhắm mắt, bác sĩ nói: “Bệnh nhân mất máu quá nhiều, xương sườn gãy nhiều chỗ, phần đầu bị thương, tuy cấp cứu kịp thời, nhưng...”

Phương Dĩ nhắm mắt lại: “Đừng nói nhưng với tôi.”

Đồng Lập Đông vỗ vai cô: “Đừng như vậy, đưa Chu Tiêu về phòng bệnh trước đi.”

Chu Tiêu không tỉnh, luôn ngủ say, ngủ từ ban ngày đến đêm khuya, trên đầu trên người anh quần rất nhiều vải gạc, động một cái cũng không thể động. Mất Phương Dĩ đỏ, không ngừng xoa tay, che miệng mình, không thể tin được, hoàn toàn không thể tin được! Cô hi vọng có người nói cho cô biết đây chỉ là một trò đùa dai, một trò đùa, một trò nhỏ Chu Tiêu muốn đoạt cô về, mặc kệ là cái nào, cô biết cũng sẽ không giận, cô chỉ cần Chu Tiêu lập tức mở mắt vào giây tiếp theo. Nhưng người vết thương chồng chất nằm trên giường này, từ đầu đến cuối ngủ say không tỉnh.

Phương Dĩ nằm bên thành giường, nước mắt cũng sắp khô. Cô không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể gắng sức cắn môi. Một lát sau cô kê vào mặt Chu Tiêu, kêu tên anh mấy tiếng. Chu Tiêu không có bất kì phản ứng gì, anh thực sự không hề cử động. Phương Dĩ luống cuống, sợ hãi, cô chưa từng có nỗi sợ hãi mãnh liệt như vậy. Cô đẩy Chu Tiêu: “Anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi!”

Anh không tỉnh lại, vậy cô nên làm gì đây? Phương Dĩ luống cuống tay chân, nước mắt rơi đầy mặt: “Chu Tiêu, anh đừng làm em sợ, anh tỉnh lại đi...”

Đồng Lập Đông vào phòng bệnh, nói: “Phương Dĩ, đừng khóc, đi ăn chút gì đi.”

Phương Dĩ lắc đầu, Đồng Lập Đông nói: “Lỡ như cô bị bệnh, không có ai chăm sóc Chu Tiêu.”

Phương Dĩ không nghe, Đồng Lập Đông đi rồi, Tề Lữ lại tới, mang theo chút đồ ăn cho Phương Dĩ. Phương Dĩ không muốn đụng vào thứ gì cả, cúi đầu, bắt đầu không nói một tiếng, ngồi thẳng tới khi trời sáng. Cô mê man, nhìn Chu Tiêu gọi tên anh, đến tận khi Tề Lữ cảm đi động của Chu Tiêu, nói với cô: “Hôm qua lấy lại từ chỗ cảnh sát giao thông, buổi tối mẹ anh ấy có điện thoại cho anh ấy, tôi không nhận, lỡ như hôm nay gọi lại...”

Phương Dĩ cầm lấy di động, lau nước mắt, nói: “Anh ở đây, tôi ra ngoài rửa mặt rồi ăn chút gì đó.”

“Ồ, được!”

Phương Dĩ đến toilet rửa mặt, đi xuống lầu tìm thức ăn, đi tới đại sảnh bệnh viện, cô hoa mắt chóng mặt, có một người phụ nữ đỡ cô, hỏi: “Cô ơi, tôi dìu cô sang bên kia ngồi nhé?”

Phương Dĩ lắc đầu, bên cạnh chợt có hai y tá đi qua, nói: “Sao hôm qua nhiều tai nạn xe vậy, một người đàn ông có thể sẽ trở thành người thực vật, một người phụ nữ đã chết, người phụ nữ kia bị mảnh thủy tinh hủy gương mặt.”

“Thì thế, nghe nói còn xảy ra cùng một đoạn đường, thật khủng khiếp.”

Nước mắt Phương Dĩ lại chảy xuống, người phụ nữ dìu cô ân cần nói: “Cô ơi, cô không sao chứ?”

Phương Dĩ nói: “Tôi không sao, cảm ơn chị.”

Đồng Lập Đông vừa lúc vào bệnh viện, liếc mắt liền thấy Phương Dĩ, đi nhanh mấy bước hỏi: “Sao vậy?”

Phương Dĩ nói: “Không sao, hơi chóng mặt.”

Đồng Lập Đồng cảm ơn người phụ nữ tốt bụng, dìu Phương Dĩ đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, lấy hai hộp nhựa ra nói: “Một chén cháo tổ yến, một chén hoành thánh thịt tôm, cô xem thử cô thích ăn cái nào. Cả đêm qua cô chưa ngủ, bệnh viện để tôi trông, cô về ngủ một giấc đi.”

Phương Dĩ húp một hớp cháo, lắc đầu nói: “Không cần.”

“Cô như vậy sẽ ngã quy đó.”

Phương Dĩ nói: “Sẽ không.”

Đồng Lập Đồng quay đầu nhìn về phía cô, bây giờ cô yếu ớt đầy một cái là có thể ngã, nhưng giọng cô kiên định như thế.

Phương Dĩ húp cháo xong, lại lên lầu, hôm sau cứ trôi qua như vậy. Mẹ Chu Tiêu cũng không gọi điện tới, Chu Tiêu vẫn chưa tỉnh.

Ngày thứ ba, Chu Tiêu không có dấu hiệu tỉnh lại, buổi trưa di động của anh reo, Phương Dĩ nhìn số, nhấn nút trả lời, nói: “A lô, dì ạ?”

Mẹ Chu ngẩn người, ngay sau đó vui vẻ nói: “Là Tiểu Phương à? Ôi chào cháu, chào cháu, đã ăn cơm chưa?”

Phương Dĩ vẫn chưa ăn: “Cháu ăn rồi ạ.”

“Ồ, ăn rồi à. Ăn với Chu Tiêu sao?”

Chu Tiêu cũng chưa ăn, “Vâng ạ.”

Mẹ Chu cười nói: “Bên dì vẫn còn sáng sớm, phải đi tập thể dục với ông bà ngoại của Tiêu Tiêu. Hôm kia dì gọi cho nó nó không nhận, hôm qua cũng không gọi lại cho dì. Tiểu Phương, Tiêu Tiêu có bên cạnh cháu không?”

“À, anh ấy ra ngoài làm việc rồi ạ, di động rơi trong nhà.”

“À, ra là vậy. Vậy chờ nó về, cháu bảo nó gọi một cú điện thoại cho dì nhé.” Mẹ Chu lại dè dặt hỏi, “Tiểu Phương, gần đây cháu thế nào?”

“Cháu rất tốt ạ.”

“Ôi, tốt, nếu Chu Tiêu bắt nạt cháu thì cháu cứ nói cho dì biết!”

“Vâng, cháu cảm ơn dì ạ.”

Cúp điện thoại, Phương Dĩ dùng sức lau nước mắt giàn giụa, nhìn Chu Tiêu trên giường nói: “Mau tỉnh một chút đi.”

Ngày thứ tư, Chu Tiêu không tỉnh.

Ngày thứ năm, Chu Tiêu không tỉnh, mẹ Chu gọi điện thoại tới, Phương Dĩ nói Chu Tiêu uống say.

Ngày thứ sáu, Chu Tiêu không tỉnh, mẹ Chu gọi điện thoại tới, nhẹ giọng hỏi: “Có phải Chu Tiêu đã xảy ra chuyện gì không?”

Phương Dĩ không lên tiếng, mẹ Chu nói: “Tiểu Phương, Chu Tiêu từng kể với cháu chuyện của bố nó phải không?”

Phương Dĩ mở miệng: “Có kể qua một chút ạ.”

“Mười một năm trước, bố nó bị tai nạn xe, buổi tối đi trên đường, bị xe đụng chết.”

Phương Dĩ ngẩn người, cô hoàn toàn không biết bố Chu Tiêu chết vì tai nạn xe. Mẹ Chu nói tiếp: “Khi đó, chính là thời điểm quan trọng Chu Tiêu thi đại học, dì định giấu nó, nhưng chuyện chính là trùng hợp như vậy. Năm người chứng kiến vụ tai nạn đó vừa khéo là bạn cùng trường của Chu Tiêu, thấp hơn Chu Tiêu một lớp. Sau đó tin tức cũng đưa tin, không giấu được. Sau khi nó biết, nói với dì, giấu nó hoàn toàn không phải tốt cho nó, đối phương là người nó yêu, nếu nó biết chuyện quá trễ, nó sẽ hận. Tâm trạng đó, cháu có thể hiểu không?”

Phương Dĩ ngơ ngác nhìn Chu Tiêu nằm trên giường, há miệng, không phả ra tiếng. Mẹ Chu nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Phương, cháu nói cho dì biết, Chu Tiêu đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Dĩ nói: “Anh ấy xảy ra tai nạn xe ạ.”

Mẹ Chu trầm mặc chốc lát, xem như là bình tĩnh: “Bây giờ nó... thế nào rồi?”

“Anh ấy... không thể nói chuyện ạ.”

“Tổn thương cổ họng sao?”

“Dạ.”

Mẹ Chu nói: “Bây giờ dì đặt vé máy bay, hai ngày nữa dì sẽ tới.”

Trước khi cúp điện thoại, Phương Dĩ đột nhiên hỏi: “Dì ơi, bố của Chu Tiêu tên là gì ạ?” Năm người chứng kiến, mười một năm trước, thấp hơn Chu Tiêu một lớp, Triệu Bình, Thái Đào Kiệt, Denny, Vưu Tinh Tinh, An An.

Mẹ Chu khàn giọng: “À, bố nó tên Lý Kiến Hạo, nó... theo họ dì.”

Một ngày này, Phương Dĩ không tiếp tục canh ở bệnh viện. Cô quay về đường Bảo Hưng, công ty vẫn không mở cửa. Tên Lửa ở đây, nói: “Công ty luôn phải có người coi chừng.”

Phương Dĩ gạt đầu, đi vào nhà Chu Tiêu. Cô lật tung một lần, cuối cùng không thu hoạch được gì cả. Tước khi rời khỏi cô đi vào sân xem, giúp Chu Tiêu che dụng cụ tập thể dục lại, dọn ghế mây vào trong nhà. Làm xong những chuyện này, cô lại đứng một lúc trong sân, từ từ đi tới chỗ chân tường, ngồi xổm xuống, gạt cỏ dại ra. Trong đồng cỏ dại có ba điều thuốc cháy khác nhau, chúng xếp có khoảng cách, đầu mẫu cắm trong đất, hẳn đã cắm hơn mấy ngày.

Phương Dĩ không quay lại bệnh viện, cô đi dạo khắp nơi, đi lung tung không có mục đích rất lâu, lại ngồi xe buýt, dọc đường đi qua rạp chiếu phim, cửa hàng tổng hợp, tiệm cà phê, những chỗ này cô và Chu Tiêu đều đã tới.

Cô ngồi xe rất lâu, ngồi đến trạm cuối cùng, đã không nhận ra vùng lân cận. Tài xế nói: “Chuyển một xe nữa thì đến ngoại ô rất nhanh. Chỗ đó cuối tuần khá náo nhiệt, rất nhiều người sẽ đến câu cá.”

Phương Dĩ chuyển xe, không bao lâu quả nhiên tới chỗ cô đã từng câu cá với Chu Tiêu. Cảnh vật xung quanh vẫn đẹp và yên tĩnh như cũ, ông chủ Trần còn nhận ra cô, hỏi: “Cô gái là cháu à, sao ông chủ Chu không tới thế?”

Phương Dĩ mỉm cười, nói: “Cháu muốn câu cá ạ.”

Cô cầm cần câu đi tới hồ nước, bên bờ đã có ít người ngồi. Cô tìm một chỗ trống ngồi xuống, không bao lâu bị người khác vỗ vai, một người phụ nữ cười nói: “Trùng hợp thật, chúng ta đã gặp ở bệnh viện, hôm đó cô suýt ngất xỉu.”

“Là chị à, hôm đó thực sự cảm ơn chị.”

“Tôi đâu có làm gì, việc nên làm thôi. Cô tới câu cá sao? Tôi cũng thế, cùng câu nhé.”

“Được!”

Phương Dĩ câu cá đến tối mới về, đón một chiếc xe, đi thẳng tới bệnh viện, nằm trên sofa ngủ một đêm. Chu Tiêu vẫn chưa tỉnh, có người vào phòng bệnh, Phương Dĩ nhìn về phía người vừa đến, không nhận được rơi nước mắt: “Chị... Luật sư Phương...”

Đại Phương ôm cô: “Sao lại xảy ra chuyện thế này, sao có thể thế này!”

Luật sư Phương vỗ mặt đau lòng: “Con về nghỉ cho bố, bên này để bố trông là được. Đại Phương, con dẫn nó về.”

Phương Dĩ cuối cùng ngủ yên ổn mấy tiếng, trong mơ trống rỗng, thức dậy tinh thần cô rất tốt, buổi tối đến bệnh viện trông như thường lệ. Hôm sau cô và luật sư Phương đến sân bay, liếc mắt là nhận ra mẹ Chu Tiêu, khí chất nho nhã dịu dàng, dáng người cao gầy.

Mẹ Chu kéo tay Phương Dĩ, nói với luật sư Phương: “Cảm ơn anh, luật sư Phương, xa thế còn chạy tới sân bay.”

“Nên làm thôi.”

Mẹ Chu lại quan sát Phương Dĩ, cười nói: “Cháu chính là Tiểu Phương à. Thật xinh đẹp, thật tốt, là một đứa bé ngoan!”

Phương Dĩ cười nói: “Dì ơi, đi thôi, bọn cháu đã gọi xe xong rồi.”

Mẹ Chu đến bệnh viện, thấy Chu Tiêu nằm trên giường bệnh, bệnh khác với Phương Dĩ nói. Tuy bà sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn ôm hi vọng rất lớn về đây, thấy Chu Tiêu nhắm chặt hai mắt, bà nhất thời không thể nào tiếp nhận được, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Ngất mười mấy phút, bà dần tỉnh lại, mở mắt liền thấy Phương Dĩ. Phương Dĩ nói: “Chu Tiêu luôn nói thân thể dì không tốt. Cháu biết ý của dì, đau dài không bằng đau ngắn, nhưng cháu không dám nói hết cho dì biết. Tuổi ông bà đã cao, nếu ở nhà dì xảy ra chuyện, lỡ như có sơ suất gì, cháu sợ Chu Tiêu tỉnh lại sẽ trách cháu.”

Mẹ Chu ngấn nước mắt, vỗ tay cô nói: “Đứa bé ngoan, dì biết, dì biết!”

Mẹ Chu một ngày chưa ăn thứ gì, huyết áp hơi giảm, buổi tối Phương Dĩ đặc biệt mua thêm một phần đồ ngọt về. Mẹ Chu ăn mấy miếng, thực sự không có khẩu vị ăn tiếp. Bà nhìn Chu Tiêu trên giường bệnh, nói: “Trước đây nó chịu khổ rất nhiều, lúc nhỏ bị bạn bắt nạt, lớn lên tuy tốt, nhưng nó vẫn hơi tự ti, dì biết tất cả. Sau khi nó tốt nghiệp đại học không bao lâu liền mất tất cả, không chịu lấy một xu của dì, dì cũng biết, vì những thứ này là bố nó để lại cho dì, mà những thứ để lại cho dì, dì không có tư cách lấy, vì những thứ này nên thuộc về bà Lý.”

Phương Dĩ nghĩ, cô đã đoán được một số chuyện, ví dụ như Chu Tiêu theo họ mẹ, ví dụ như Chu Tiêu nói bố anh một năm chỉ về ở một, hai tháng.

Mẹ Chu nhìn Phương Dĩ, mỉm cười: “Dì sống không vẻ vang, cũng hại con của mình, bản thân trông quả đáng bản thân ném, dì tạo nghiệt, tại sao phải báo ứng lên người nó?”

Phương Dĩ nói: “Dì, không phải như vậy...”

Mẹ Chu lắc đầu: “Chỉ cần Chu Tiêu không sao, dì giảm thọ mười năm, hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Cho dù ngày mai ông trời muốn lấy mạng của dì cũng không thành vấn đề, chỉ cần Chu Tiêu không sao!”

Phương Dĩ chưa từng thấy người mẹ sẵn lòng lấy mạng mình nối tiếp mạng con như mẹ Chu, cô ngẩn ra một lúc. Mẹ Chu vào phòng bệnh trông Chu Tiêu. Luật sư Phương dọn hộp thức ăn nhanh giúp cô, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Nếu con và Đại Phương có chuyện gì, bố cũng sẵn lòng lấy mạng đổi, có điều lời này có phải không may lắm không?”

Phương Dĩ rơi nước mắt: “Sao không may, nhưng hai ngày nay cháu khóc nhiều quá rồi, cháu sợ khóc hư mắt, sau này chú nói ít lời buồn nôn thế đi!”

Luật sư Phương không vui nói: “Con mãi mãi chỉ biết phá hoại bầu không khí!” Nói xong lau nước mắt cho cô, lại khẽ thở dài một hơi.

Ngày thứ mười lăm Chu Tiêu ngủ say, Phương Dĩ đã đem hành lý chuyển phát nhanh trả về lại chuyển phát nhanh tới, dọn về lâu hai lần nữa. Cô tìm Đồng Lập Đông đến giúp. Đồng Lập Đông chuyển từng món lên lầu giúp cô. Phương Dĩ rót một ly nước cho anh ta, dành thời gian thu dọn đồ. Đồng Lập Đông nói: “Gần đây bận việc, mấy ngày chưa tới bệnh viện rồi. Mẹ Chu Tiêu chăm sóc được không?”

“Được chứ, dì Chu đã mời một hộ lý.”

“Luật sư Phương và chị cô vẫn chưa về sao?”

“Ừ, luật sư Phương nhân tiện tới đây xử lý một số công việc.”

Đồng Lập Đông nhìn Phương Dĩ, hỏi: “Sau này cô... có dự tính gì không?”

Phương Dĩ vắt khăn, vừa lau bàn vừa nói: “Không biết. Bên cảnh sát có điều tra được chiếc xe đuổi theo Chu Tiêu không?”

“Tra được rồi, nhưng chỉ điều tra được người thôi, ngoài ra không có manh mối.”

“Họ không nói tại sao đuổi theo Chu Tiêu à?”

Đồng Lập Đông lắc đầu, Phương Dĩ nói: “Chu Tiêu đã nói với tôi, anh ấy là nội ứng, anh ấy đang giúp anh làm việc.”

Đồng Lập Đông rất bình tĩnh: “À, đúng thế.”

“Nhưng bây giờ biến thành thế này, không có ai quản sao?”

Đồng Lập Đông cụp mắt nói: “Cậu ấy không phải cảnh sát, không có cách nào cả.”

Phương Dĩ ủ rũ, Đồng Lập Đông rút lấy khăn trong tay cô, nói: “Nào, hôm nay có thời gian, nhân tiện lau phòng khách giúp cô!”

Sau khi Đồng Lập Đông rời khỏi nhà Phương Dĩ, đi thẳng tới một phòng trà, Tưởng Quốc Dân đã sớm chờ trong phòng bao, nói: “Tới rồi à?”

“Ngài Tưởng.”

Tưởng Quốc Dân uống một hớp trà: “Anh em tốt của cậu lại muốn lấy đi đồ quan trọng như vậy, nói cậu ta không phải là cảnh sát, tôi đều không tin.”

Đồng Lập Đông rót ỉnh một ly trà, nói: “Hơn mười ngày nay, không có bất kì người lạ nào tới bệnh viện, không có ai từng tiếp xúc với người bên cạnh cậu ta.”

“Ý của cậu là, cậu ta không phải cảnh sát? Vậy cậu ta muốn cái thẻ nhớ đó làm gì?”

Đồng Lập Đông nói: “Có rất nhiều khả năng, có lẽ có người muốn mua, có lẽ cậu ta muốn lấy lòng ai đó, có lẽ cậu ta muốn dùng để uy hiếp ông. Trừ khi cậu ta tỉnh lại chính miệng nói cho chúng ta biết, nếu không chúng ta mãi mãi không có cách nào biết.”

Tưởng Quốc Dân cười một tiếng, nói: “May mà tôi đã sớm sắp đặt người của mình ở golf Thịnh Đình, mới có thể sớm bảo cậu làm việc, đuổi Chu Tiêu đến lật xe. Bây giờ, Ông Lâm không có bất kì uy hiếp gì, cái tên cáo già Âu Hải Bình này, bệnh gout khiến ông ta què một chân, con gái bị hủy hoại gương mặt đưa vào bệnh viện tư. Ôi, tôi xem ông ta còn có thể nở mày nở mặt tới khi nào!”

Đồng Lập Đông cười nói: “Tiếp theo là thời gian nở mày nở mặt của ngài Tưởng.”

Tưởng Quốc Dân chợt hừ lạnh một tiếng: “Tôi còn chưa hỏi chuyện Thẩm Lệ Anh, cậu thực sự không biết bà ta chính là Thẩm Lệ Hoa sao? Bỏ đi, biết hay không đã không còn vấn đề, bây giờ không có ai có thể tạo thành uy hiếp với tôi nữa. Tấm thẻ nhớ đó nằm trong tay tôi, Âu Hải Bình trái lại nghĩ tốt, nếu tài liệu trong thẻ nhớ đó bị vạch trần, chúng ta chỉ có thể ôm nhau chết cùng. Ôi, muốn chết thì ông ta chết, tôi không thấp tùng! Về phần Phương Dĩ kia, nếu lần trước đây cô ta xuống biển không thành ——”

Đồng Lập Đông để ly trà xuống, ngược mắt nhìn về phía Tưởng Quốc Dân. Tưởng Quốc Dân nói: “—— vậy thì bỏ đi. Cho dù cái gì nó cũng biết thì cũng không làm được bất cứ việc gì.”

Đồng Lập Đông liền thở phào.

Đồng Lập Đông rời khỏi phòng trà, chạy thẳng về nhà. Lúc chờ đèn đỏ, anh ta lục ngăn kéo xe, vốn định tìm một tấm danh thiếp, ai ngờ lại chạm phải một cái hộp. Anh ta lấy ra, cái hộp màu đỏ thẫm, là một hộp quà, để hơn nửa năm trong ngăn kéo xe anh ta. Anh ta nghĩ một chút, quay đầu xe, lái về hướng đường Bảo Hưng. Phương Dĩ mở cửa cho anh ta, đeo tạp dề, tay cầm xẻng nấu ăn, trợn mắt nói: “Sao anh lại tới nữa?”

Đây là giọng điệu gì, tràn đầy ghét bỏ, lợi dụng xong liền bỏ rơi ngược lại cũng phù hợp tính cách Phương Dĩ. Đồng Lập Đông cười nói: “Tiện đường tới xem cô còn cần giúp gì không. Đích thân xuống bếp à?”

“Nấu canh, lát nữa mang tới cho Chu Tiêu.”

“Cô còn biết nấu canh?”

“Học từ Chu Tiêu.”

Đồng Lập Đông múc một muống canh, ném một miếng, Phương Dĩ mong chờ: “Thế nào?”

Đồng Lập Đông gạt đầu: “Vẫn chưa bỏ muối?”

Phương Dĩ vỗ trán một cái, lập tức thêm hai muống muối. Đồng Lập Đông nhìn cô bận rộn quanh bếp, đột nhiên mở miệng: “Nếu Chu Tiêu không tỉnh lại thì thế nào?”

Động tác của Phương Dĩ hơi dừng lại, nói: “Sẽ không.”

Đồng Lập Đông chống lên bàn bếp, nâng con người, nhấp môi một cái, quay đầu nhìn về phía Phương Dĩ, nói: “Hơn hai tuần, một tia hi vọng cũng không có, cậu ấy không tỉnh lại, đừng lừa mình dối người nữa.”

Phương Dĩ ném muống canh, nói: “Tại sao anh phải nói như vậy?”

Đồng Lập Đông nói: “Để cho cô thấy rõ thực tế, cô mới hai mươi ba tuổi, đừng làm lỡ chính mình.”

Phương Dĩ không dám tin: “Chu Tiêu là anh em của anh!”

“Cho nên tôi mới phải khuyên cô, bằng không cậu ấy thấy cũng không đành lòng.”

Phương Dĩ cúi đầu, lại cầm muống canh lên, Đồng Lập Đông nhếch môi.

Lúc Đại Phương biết Phương Dĩ qua lại với Đồng Lập Đông đã là mười ngày sau. Chu Tiêu hôn mê hai mươi lăm ngày, không có bất kì dấu hiệu tỉnh lại nào. Thời gian Phương Dĩ đến ngày càng ít, ngược lại cô ấy hẹn Phương Dĩ ăn cơm ở nhà hàng, mỗi lần đều là Đồng Lập Đông lái xe đưa cô tới.

Đại Phương hỏi Phương Dĩ: “Em với Đồng Lập Đông đó là quan hệ thế nào vậy?”

“Chị đừng nghĩ vớ vẩn, trừ bạn bè ra thì không có quan hệ gì cả!”

“Chị cũng có thể nhìn ra hai người không chỉ là quan hệ bạn bè đơn giản như vậy.”

“Đó là chị không trong sáng!”

Đại Phương nhíu mày: “Em đừng cợt nhả với chị. Chẳng lẽ em bỏ Chu Tiêu nhanh như vậy?”

Phương Dĩ nói nghiêm túc: “Không thể nào!”

Ban ngày Phương Dĩ giảm bớt thời gian tới bệnh viện, buổi tối cô sẽ đi thay người, để mẹ Chu và hộ lý về nghỉ. Cô đã tìm kiếm rất nhiều cách đánh thức người thực vật, đã thử từng cái một, đọc diễn cảm, hát, kể chuyện giữa họ, thậm chí cô còn mang một chai giấm tới, mỗi ngày nhỏ một giọt lên lưỡi Chu Tiêu, hi vọng kích thích vị giác của anh có thể khiến anh tỉnh lại.

Lúc trời sáng, hộ lý tới thay cô về, Phương Dĩ xuống lầu, Đồng Lập Đông đã mua bữa sáng chờ ở đó. Cô không có khẩu vị gì, nhưng vẫn ép mình ăn, ăn vài miếng hỏi Đồng Lập Đông: “Nhà anh có mạng không?”

Đồng Lập Đông nói: “Đương nhiên là có.”

“Lần trước lúc tôi dọn đi đã cắt mạng, tiền mạng nhà Chu Tiêu cũng đến kì hạn, tôi có thể nhờ mạng nhà anh mấy ngày không?” Lại gãi đầu, “Tình hình kinh tế của tôi căng, tạm thời không gấn nổi bằng thông rộng.”

Đồng Lập Đông cười, nhin xuống kích động muốn vò đầu cô, nói: “Cực kì hoan nghênh!”

Phương Dĩ trải qua cuộc sống nhờ mạng quang minh chính đại, mỗi ngày ôm laptop của cô chạy tới nhà Đồng Lập Đông. Đồng Lập Đông ở tiểu khu cũ, nhà chỉ có sáu tầng, anh ta ở tầng năm, đẩy cửa sổ ra, trên tường đều là dây thường xuân xanh biếc. Đã đến giữa hè, cô đã tới thành phố Nam Giang một năm, một năm này nhiều vẻ nhiều màu, còn đặc sắc hơn hai mươi năm trước của cô.

Đồng Lập Đông cắt một đĩa trái cây nhìn cô, lại hỏi: “Cơm tối muốn ăn gì?”

Phương Dĩ suy nghĩ một chút, còn chưa nghĩ ra, Đồng Lập Đông đột nhiên nhận được điện thoại, trong Cục có việc, gọi anh ta về gấp. Phương Dĩ nhét năm, sáu miếng kiwi vào miệng mình, giọng không rõ nói: “Vây tôi cũng đi đây.”

Laptop của cô còn mở, đang tải phim, Đồng Lập Đông cười ngăn cô lại: “Được rồi, nhà tôi không có thứ gì đáng giá. Cô ở đây đi, trông nhà giúp tôi!”

Phương Dĩ nói: “Đủ anh em!”

Đồng Lập Đông cười một tiếng, đi khỏi.

Hôm sau, Phương Dĩ mang theo giỏ siêu chua mới khai quật tới bệnh viện, dùng ống nhỏ giọt hút một giọt giấm, nói: “Em đã tìm khắp các góc ngách nhà anh ta, hoàn toàn không tìm được thẻ nhớ gì cả. Ngấm lại cũng phải, thực sự có món đồ quan trọng như vậy, làm sao anh ta yên tâm để em ở một mình ở đó, anh nói thẻ nhớ có thể ở đâu?”

Hơn mười ngày trước, ở hồ cá vùng ngoại ô, Phương Dĩ vô tình gặp được người phụ nữ ở bệnh viện kia, Lâm Vũ. Lâm Vũ câu cá, nói với cô: “Khoảng hai năm trước, chúng tôi phát hiện Đồng Lập Đông là cảnh sát biển chất.”

Phương Dĩ giật mình, không khỏi quay đầu nhìn hai bên, động tác buồn cười, Lâm Vũ không nhịn cười được, “Tôi đang nói chuyện với cô đây, Phương Dĩ.”

Phương Dĩ lấy lại tinh thần: “Cô là...”

Lâm Vũ không trả lời, tự nói tiếp: “Chúng tôi luôn điều tra Tưởng Quốc Dân, dựa vào Tưởng Quốc Dân, điều tra được Đồng Lập Đông là cảnh sát biển chất, còn Đồng Lập Đông đó, vô tình hay cố ý qua lại với Chu Tiêu. Chúng tôi bắt đầu nghi ngờ Chu Tiêu, thế là sắp xếp một nội ứng trong công ty Chu Tiêu, không ngờ bị Chu Tiêu đoán được. Qua mấy lần nói chuyện thẳng thắn, chúng tôi biết một số chuyện trong gia đình Chu Tiêu, bố anh ấy, và người chúng tôi muốn điều tra, có quan hệ rất quan trọng.”

Phương Dĩ nghiêm túc nghe, không nói xen vào. Lâm Vũ nói tiếp: “Đồng Lập Đông tiếp cận Chu Tiêu, rõ ràng đang tìm kiếm ‘nhân tài’ cho Tưởng Quốc Dân. Chu Tiêu đồng ý giúp, thế là anh ấy dùng thời gian hơn nửa năm, sau khi qua hai lần thử thách của Tưởng Quốc Dân mới có thể thông qua Đồng Lập Đông, chính thức gặp mặt Tưởng Quốc Dân. Mà cùng với sự xâm nhập điều tra, chúng tôi phát hiện chuyện vốn không đơn giản như tưởng tượng, Âu Hải Bình mới là cửa trên của ông ta, hoặc nói, đã từng là cửa trên. Tưởng Quốc Dân đầy dã tâm, ông ta muốn làm lớn. Trong thời gian này, cô là một biến số.” Lâm Vũ quay đầu nhìn về phía Phương Dĩ, nói: “Chắc chắn cô đã biết, bố của cô là hung thủ thực sự lái xe đụng chết bố Chu Tiêu, mà chuyện này, Chu Tiêu đã biết vào mấy tháng trước.”

Phương Dĩ nói: “Cô là nói, Đồng Lập Đông là cảnh sát biển chất, chuyện Chu Tiêu nói với tôi trước đây thực ra là gạt tôi, nhưng cũng không phải gạt hết, anh ấy đang giúp các cô làm việc?”

Lâm Vũ gật đầu: “Lúc đó anh ấy không có cách nào không gạt cô, vì Đồng Lập Đông đã biết cô phát hiện chuyện Chu Tiêu rửa tiền đen, nếu Chu Tiêu không ổn định cô trước, cô sẽ có nguy hiểm tính mạng. Anh ấy cũng không thể nói cho biết sự thật vào lúc đó, vì việc này chẳng những vi phạm quy định, đồng thời sẽ mang đến nguy hiểm cho cô như thường. Cô đừng trách anh ấy, có một số việc anh ấy thân bất do kỷ, bất kể là tiếp xúc với Âu Duy Diệu, hay tiếp xúc với Âu Hải Bình, những việc này anh ấy đều thân bất do kỷ.”

Phương Dĩ hỏi: “Tại sao cô muốn nói cho tôi biết những việc này?”

“Lúc Chu Tiêu xảy ra chuyện, Đồng Lập Đông ở hiện trường, anh ta đã cứu Chu Tiêu, cũng là anh ta tiếp xúc với Chu Tiêu trước tiên, anh ta có cơ hội lấy được thẻ nhớ đó. Phương Dĩ, có lẽ tôi tới tìm cô giúp không thích hợp lắm, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, chuyện đã làm tới bước cuối cùng, ai ngờ giữa chừng nhảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Trong thẻ nhớ đó có chứng cứ phạm tội then chốt nhất, Chu Tiêu vất vả lắm mới có thể lấy được. Chúng tôi không có ai muốn thấy những việc này thất bại trong nháy mắt. Trừ Chu Tiêu, chỉ có cô quen Đồng Lập Đông nhất, cô có đồng ý giúp đỡ không?”

Phương Dĩ nhìn về phía cô ấy: “Cô vẫn chưa trả lời tôi, cô là ai.”

Lâm Vũ đưa tay ra, bắt tay cô, nói: “Chào cô, tôi là Lâm Vũ của Cục điều tra tội phạm kinh tế Sở công an tỉnh.”

Phương Dĩ kết thúc hồi tưởng, giơ ống nhỏ giọt lên, đẩy miệng Chu Tiêu ra, nói: “Anh nói thể nhớ có thể ở đâu chứ?” Giấm siêu chua nhỏ xuống, Phương Dĩ khoa trương run một cái, “Ồi, anh có muốn tỉnh lại nhanh một chút tới đánh em không?”

Từ đầu đến cuối Chu Tiêu không có phản ứng, Phương Dĩ chán nản. Cô ở hai tiếng mới về, lúc đi ra khỏi phòng bệnh, trên ghế đối diện có hai đứa bé cầm tablet chơi game, anh tranh em cướp vô cùng ngây thơ. Phương Dĩ mỉm cười, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô chợt dừng bước.

Đồng Lập Đông muốn hẹn Phương Dĩ đi ăn, địa điểm là nhà hàng Tây. Phương Dĩ đồng ý, Đồng Lập Đông hỏi: “Tôi đi đón cô nhé?”

Phương Dĩ nói: “Không cần đâu, anh tới trước đi, tôi sẽ tới đúng giờ.”

Cúp điện thoại, cô chạy thẳng tới nhà Đồng Lập Đông, móc ra chìa khóa lén làm mấy hôm trước vào cửa, mở máy tính của Đồng Lập Đông, hộp thư trên mạng quả nhiên tự đăng nhập, tìm cô đập thành thịch.

Đồng Lập Đông ngồi ở nhà hàng Tây, gần đến giờ, anh ta lấy hộp quà màu đỏ ra xem, khoe miệng không kìm được nhếch lên nụ cười, đang định gọi điện thoại hỏi Phương Dĩ đến đâu rồi, bên cạnh có một người đàn ông nghe một cú điện thoại, sau khi nghe xong, đột nhiên đứng lên, ngay sau đó lại có ba người đứng lên, cùng đi đến trước mặt anh ta, nói: “Đồng Lập Đông, chúng tôi là cảnh sát, mời anh đi theo chúng tôi một chuyến!”

Hộp quà màu đỏ rơi xuống đất, một đôi găng tay trắng rơi ra ngoài. Mùa đông năm ngoái, lần Phương Dĩ và anh ta ngã xuống sườn núi tay bị thương, Đồng Lập Đông đã mua một đôi găng tay, vẫn luôn cất giữ.

Một tháng sau.

Phương Dĩ đi qua trăm núi ngàn sông, đào ra một chai giấm siêu siêu chua. Cô cầm ống nhỏ giọt nói: “Đồng Lập Đông bị phê chuẩn bắt giữ rồi. Em không đoán sai, hôm đó anh ta lấy được thẻ nhớ, trước tiên ở bệnh viện mượn tablet của người khác chuyển một phần tài liệu vào hộp thư của mình. Âu Hải Bình, Tướng Quốc Dân, Uông Lâm đều xong đời rồi, họ đã chính thức tiếp nhận điều tra. Âu Duy Diệu bị hủy gương mặt, còn dính líu tới việc xúi giục bắt cóc, cô ta vẫn ở bệnh viện, cảnh sát cũng đang điều tra cô ta. Thẩm Lệ Anh... chết rồi. Bà ấy thực sự đã có mộ, bố thu xếp chuyện hậu sự cho bà ấy, khi đó em vẫn không biết gì cả, họ luôn giấu em. Khắc trên bia mộ là ba chữ “Thẩm Lệ Anh”, không phải Thẩm Chiêu Hoa, bà ấy đã không phải là Thẩm Chiêu nữa, anh nói đúng. Còn nữa, em gọi luật sư Phương là bố rồi, ông rất buồn nôn, em gọi ông là bố, ông lại có thể khóc ngay trước mặt em!”

Trong ống nhỏ giọt có một giọt giấm, Phương Dĩ nạy miệng Chu Tiêu ra, cười hì hì nói: “Chịu đựng nha, chai này chua đến đáng xấu hổ.” Giấm nhỏ xuống, cô khoa trương run một cái như cũ, “Có bản lĩnh thì anh tới đánh em đi, chua chết anh!”

Cô bỏ ống nhỏ giọt lại, đập chặt chai giấm, đột nhiên nghe thấy một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai: “Em... tới đây, không... đánh... em, anh... chết rồi... một lần...”

“Ồ ồ”, chai giấm đổ nhào, Phương Dĩ kinh hoàng quay đầu lại!

66. Chương 66: Ngoại Truyện

Phương Dĩ mất tích, chỉ để lại một lá thư.

“Em đi đây, trễ hơn nửa năm so với kế hoạch đã định. Mấy tháng đầu, nhìn thấy anh nằm trên giường, em đã suy nghĩ rất nhiều, những ngày ở cùng anh thực sự rất vui, trừ bố và chị, anh là người thương em nhất. Em tưởng chúng ta sẽ luôn tiếp tục vui vẻ, nhưng đời người không thuận buồm xuôi gió. Trước đây là anh muốn chia tay, chia tay liền chia tay, bây giờ lại muốn dùng tình yêu chân thành đổi em lại.”

Chu Tiêu run rẩy giơ lá thư này lên, đọc to câu này xong, tiếp theo nhìn xuống.

“Tình yêu không phải anh muốn bán, muốn mua là có thể bán, để em tránh ra, để em hiểu, buông bỏ tình yêu của anh. Chu Tiêu, em rất khỏe, anh cũng bảo trọng.”

Chu Tiêu vịn tủ đầu giường, chai giấm trên tủ lắc lư. Anh nghiêng đầu nhìn một cái, đầu đau âm ỷ, không biết là vết thương hành, hay đau vì tức. Dưới góc phải lá thư viết bốn chữ: Phương Dĩ để lại.

Anh giờ lá thư lên cao, soi về phía ánh sáng, lại lật ra sau, không còn chữ dư thừa. Ngây ngẩn nhìn một lúc, anh mới để lá thư xuống, không dám tin nhìn phòng bệnh một vòng, trừ anh ra, không một bóng người.

Đêm đến, anh cúi đầu nhìn lá thư chằm chằm, đếm số chữ lần thứ mười tám, tính luôn dấu chấm câu là tổng cộng 167 chữ, không tính dấu chấm câu chỉ có 145 chữ, hơn nữa trừ đi lời bài hát bị cô đạo, chỉ còn lại 97 chữ. Phương Dĩ qua loa lấy lệ thế nào mới có thể viết lá thư chia tay chỉ 97 chữ này sau khi dự định vĩnh biệt anh. Chu Tiêu dừng một chút, nường theo ánh đèn u ám, lại cẩn thận đọc lá thư một lần, lúc đọc đến câu cuối cùng kia “Em rất khỏe, anh cũng bảo trọng”, anh nhú mày, mơ hồ cảm thấy lời này hơi quen, trước đây trong công ty, hình như đã từng nghe mấy nhân viên rêu rao.

Y tá gõ cửa đi vào, nhỏ giọng hỏi Chu Tiêu: “Anh Chu, việc kia... Việc kia bác sĩ Lưu bảo tôi hỏi anh, rốt cuộc anh còn muốn xuất viện hay không?”

Chu Tiêu nhú mày liếc cô ấy một cái, y tá lập tức đọc thuộc lòng: “Bác sĩ Lưu nói rõ ràng anh đã có thể xuất viện vào ba tuần trước anh không được ở lý không đi chiếm giường bệnh nơi đây là bệnh viện công anh không thể như vậy anh ấy là một bác sĩ có lương tâm ——”

“Em rất khỏe, anh cũng bảo trọng.”

Y tá sững sờ, dừng đọc thuộc lòng: “Hả?”

Chu Tiêu hỏi: “Em rất khỏe, anh cũng bảo trọng, câu này có xuất xứ gì?”

Y tá nở nụ cười: “Câu này là của Thiên Hậu đó, tôi nói anh nghe

Y tá phổ cập khoa học xong, Chu Tiêu u ám nhìn lá thư chằm chằm, 90 chữ, chỉ có 90 chữ, Phương Dĩ lại đạo văn!

Anh che đầu, lần này thực sự nhức đầu. Mê man hơn hai tháng, hôm tỉnh lại trí nhớ của anh nhất thời trống rỗng, chỉ nhớ vị chua nơi đầu lưỡi và lời lảm nhảm của một người phụ nữ. Tiếng chai giấm đổ nhào làm thức tỉnh ý thức còn hơi mông lung của anh, cả phòng đầy mùi giấm. Phương Dĩ che miệng gào khóc, anh theo bản năng muốn dang hai tay ôm cô, hậu tri hậu giác phát hiện mình ngay cả sức giơ tay lên cũng không có. Bác sĩ, y tá và mẹ tạo thành một vòng quanh giường bệnh, sau rất lâu người tản đi, anh mới lại nhìn thấy cô với đôi mắt sưng đỏ. Anh vẫy tay, Phương Dĩ cúi đầu đến gần một bước, lại vẫy tay, cô lại đi, cứ chờ Phương Dĩ đi tới bên giường bệnh, anh mới dừng vẫy tay, giơ bàn tay hướng về phía cô. Phương Dĩ nắm lấy, cúi người xuống vùi vào lòng anh. Anh cho rằng có thể nắm tay cô đến mãi mãi. Tuy trong thời gian này Phương Dĩ thỉnh thoảng hung dữ với anh, thỉnh thoảng mặc kệ sắc mặt anh, thỉnh thoảng không cho anh cơm ăn, nhưng anh luôn cho rằng, bị người yêu hành hạ không sao cả, sau này họ phải đi cả đời, Phương Dĩ có thể luôn trông coi anh đi cùng anh, không còn chuyện gì quan trọng hơn tốt đẹp hơn chuyện này.

Nhưng bây giờ, Chu Tiêu cẩn thận xếp lá thư lại, nhìn về phía trăng tròn ngoài cửa sổ, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Hôm sau, Chu Tiêu xuất viện, Tên Lửa tới đón anh, thấy anh cầm một cái chai thủy tinh trên tay, chân chữ nói: “Ông chủ... Không phải, Chu Tiêu, anh đây là tạo hình gì vậy?”

Chu Tiêu cúi đầu, sờ chai thủy tinh. Chai giấm này là của Phương Dĩ trăm ngàn cay đắng tìm về, giấm đổ rồi, chai bị mẻ một miếng nhỏ, anh cảm thấy rất có ý nghĩa kỉ niệm.

Tên Lửa lo lắng, chỉ chỉ đầu: “Chu Tiêu, anh thực sự không sao chứ?”

Chu Tiêu cầm cái chai, sải bước đi ra khỏi bệnh viện.

Phương Dĩ vừa về quê lập tức đổi số điện thoại di động, ở nhà làm sâu gạo một tuần, bị luật sư Phương đuổi ra khỏi nhà. Phương Dĩ không kiềm được giận: “Có vợ rồi quên con, bố không thể vì mùa xuân thứ

hai mà vứt bỏ con, việc này không công bằng với con!”

Luật sư Phương vỗ vali, nói: “Trời nóng nên đã thu xếp đồ mùa hè cho con, đồ mùa đông hôm nào về lấy, hoặc bố gửi cho con. Đừng nghĩ tới việc ăn của bố uống của bố nữa, mau tìm việc cho bố, không tìm được việc thì tìm đàn ông nuôi!”

“Con đi đâu tìm đàn ông!”

“Đừng biết rõ còn hỏi với bố!”

“Con với anh ta chia tay rồi!”

“Con hôm nay một vở ngày mai một vở, bố không nhìn ra con diễn trò gì.” Luật sư Phương đẩy vai Phương Dĩ, “Đi đi đi, nhân lúc mặt trời không lớn đi nhanh lên.”

“Bố coi trọng người ngoài!” Phương Dĩ tức giận bất bình.

“Con biết thì tốt!”

“Đó là do bố không biết Chu Tiêu bắt nạt con thế nào!”

“Vậy con nói cho bố thử xem cậu ta bắt nạt con thế nào.”

Phương Dĩ phồng má: “Con không muốn nói, dù sao con vẫn là giận anh ta, anh ta cố ý giả vờ bệnh ở lý ở bệnh viện hơn một tháng, hại con đem phân đem nước tiểu hầu hạ anh ta, lần này nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt!”

Luật sư Phương xem đồng hồ đeo tay: “Bố còn phải về văn phòng, không tiễn con nữa, con đi thông thả.”

Phương Dĩ la to: “Bố ——”

Luật sư Phương không hề quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Phương Dĩ không còn cách nào khác, chỉ có thể dọn vào một chỗ bất động sản bỏ trống của anh rể. Nhà ở tầng chín, diện tích vừa phải, trang trí cũng đơn giản. Đại Phương thu dọn giúp cô, nói: “Em ở đây một khoảng thời gian trước, căn nhà này cách xa đơn vị của anh rể em, mua đến giờ bọn chị cũng chưa từng ở, mấy thiết bị cũ rồi, chưa từng cho thuê, sạch sẽ, an ninh của tiểu khu cũng rất tốt, phí quản lý tài sản chị đã đóng tới cuối năm, hai tháng đầu này không tính tiền thuê nhà với em, bắt đầu tháng thứ ba nếu em còn muốn ở thì đóng tiền thuê nhà cho chị, còn có phí quản lý.”

Phương Dĩ siết giẻ lau đầy đáng thương: “Chị, sao chị cũng thế.”

Đại Phương còn chưa trả lời, cái đầu nh gác trên cánh tay Phương Dĩ đã mở miệng: “Vì nuôi một đứa bé lớn cần bốn triệu ạ. Cháu cắt tóc cần tiền, mua váy cần tiền, nhổ răng cần tiền, giấy chùi móng cũng ngày càng đắt. Cháu đã quyết định sau này không dùng giấy chùi móng nữa.”

Phương Dĩ quay đầu: “Vay chùi bằng cái gì?”

Cái đầu nhỏ lắc bàn tay nhỏ, Phương Dĩ khen: “Dùng tay à? Bong Bóng, cháu thật thông minh.”

Bong Bóng lắc đầu: “Không phải ạ.” Cô bé duỗi bàn tay nhỏ, chùi cánh tay Phương Dĩ, chùi xong liền chạy mất.

Phương Dĩ khó hiểu, nhíu mày nhìn cánh tay mình, một lúc mới phản ứng được, bỗng la to: “Bong Bóng, cháu vừa mới đi toilet, a ——”

Trời tối người yên, Phương Dĩ rốt cuộc không giầy vò nữa. Trong nhà vẫn rất trống, cô cầm một ly nước ấm đứng trên ban công ngắm trăng. Ở đây không có ghế mây, không có dụng cụ tập thể dục, không có ổ gà, càng không có Chu Tiêu. Cô uống một ngụm nước, nước ấm vào trong dạ dày. Ngày nắng to uống nước nóng, luật sư Phương nhìn thấy nhất định cho rằng Phương Dĩ uống nhầm thuốc. Phương Dĩ cũng không thích uống nước nóng, mùa hè trước đây, cô không rời nước đá đồ uống lạnh, nhưng bây giờ cô không thể không cai mấy thứ đồ này, bởi vì cô không dám. Bác sĩ nói sẩy thai tổn hại rất lớn tới thân thể cô, cô phải chú ý bồi dưỡng chăm sóc, con gái cố sức đừng nên đụng vào đồ lạnh. Không có trưởng bối dạy cô nên làm thế nào, cô chỉ có thể kiểm chế bản thân, mà loại kiểm chế này sẽ khiến đoạn kí ức kia của cô xóa không

sạch tan không hết. Lúc Chu Tiêu hôn mê, cô liền lĩnh xin ông trời lấy đi tất cả của cô đổi lấy bình an cho Chu Tiêu. Sau khi Chu Tiêu tỉnh, cô lại hi vọng Chu Tiêu có thể cách cô xa một chút, xa thêm một chút, cho đến một tuần trước, lúc cô phát hiện Chu Tiêu lại gạt cô, cuối cùng cô không thể nhịn được nữa, một lần kích động, để lại một lá thư rồi chạy về nhà.

Phương Dĩ vô đầu, có một chút hối hận, cũng có một chút quyết tâm, chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó, ngày mai đi tìm việc trước vậy.

Tìm việc không dễ, sập tối hôm sau, Phương Dĩ ủ rũ tới nhà Đại Phương ăn cơm chùa. Bong Bồng gầy chén cơm nhìn cô chăm chăm. Phương Dĩ nhỏ giọng hỏi Đại Phương: “Chị này, chuyện gì xảy ra vậy? Em mới ăn hai phần cơm nhà chị nó đã nhìn em như thế. Gần đây anh chị lại truyền thụ triết lý giảng dạy gì cho nó vậy?”

Đại Phương cũng nhỏ giọng nói: “Chị với anh rể em chỉ dạy nó cần cù tiết kiệm thôi, nói cho nó biết nuôi nó lớn không dễ, ai mà biết nó học một biết mười, bây giờ thành Chu Bái Bì (*) rồi.”

(*) Chu Bái Bì: là địa chủ ác bá dưới ngòi bút của nhà văn trứ danh Cao Ngọc Bảo.

Phương Dĩ cắn dũa: “Xem ra muốn điều trị vẫn cần tốn thời gian. Chị, may mà chị là bà chủ gia đình, anh rể là luật sư, anh chị không có cơ hội làm giáo viên, nếu không làm hại thế hệ sau rồi.”

Về chỗ ở, thời gian còn sớm, Phương Dĩ đi tới cửa nhà, thấy trên cửa dán một tờ ghi chú, chữ trên đó viết ẩu, viết: Chào cô, tôi ở lầu trên của cô, đồ rơi xuống ban công nhà cô, nhưng nhà cô không có người, hi vọng lúc cô về có thể báo tôi biết một tiếng, cảm ơn cô.

Phương Dĩ vào nhà nhìn, quả nhiên nhìn thấy một cái áo thun nam trên ban công. Cầm áo thun lên, cô đi tới lầu trên, gõ cửa, đợi mấy phút lại không có ai trả lời. Một bác ở nhà bên cạnh vừa ra ngoài về, nhìn Phương Dĩ mấy lần, hỏi: “Ồ, cháu mới vừa dọn tới lầu dưới vào hôm qua phải không?”

Phương Dĩ cười nói: “Đúng ạ, cháu chào bác. Cháu mới từ ngoài về, thấy hộ này để lại tờ ghi chú cho cháu, nói đồ rơi xuống ban công nhà cháu, cho nên cháu mang tới cho anh ấy, có điều không có ai mở cửa.”

Bác gái cười nói: “Lúc bác vừa ra ngoài thấy cậu ấy đi rồi. Đúng rồi, cậu ấy cũng chỉ dọn tới sớm hơn cháu hai ngày.”

“Thật ạ?” Phương Dĩ hỏi, “Vậy bác ơi, cháu sợ không gặp được anh ấy, không biết có thể để đồ ở chỗ bác trước được không ạ?”

“Được chứ, bác có thể nghe thấy tiếng mở cửa, cậu ấy về thì bác đưa giúp cháu!”

Lại qua một ngày, Phương Dĩ tiếp tục bôn ba trên con đường tìm việc, tựa như quay lại năm kia, cả ngày cô cầm bản lý lịch chạy lung tung ở thành phố Nam Giang, lúc không có tiền lừa đảo gian lận, Chu Tiêu bị cô chọc tức đến giậm chân, nghĩ tới đã buồn cười. Ngắn ngủi gần hai năm trôi qua, thực ra tám ngày trước, Chu Tiêu vẫn chọc tức cô, nếu để Chu Tiêu nhìn thấy dáng vẻ cô bây giờ, anh nhất định sẽ giậu đổ bìm leo châm chọc khiêu khích.

Bong Bồng bưng chén cơm chạy tới bàn ăn, thành công kéo suy nghĩ của Phương Dĩ về, mắt thấy Bong Bồng để chén cơm trước mặt cô, cười híp mắt nói: “Dì ơi ăn cơm!” Phương Dĩ sợ ngậy người, nhìn về phía Đại Phương: “Hôm nay Bong Bồng sao vậy?”

Đại Phương cười nói: “Ai mà biết, con nít mỗi ngày một dạng.”

Bong Bồng hồn nhiên nói: “Dì với dượng sẽ nuôi cháu, như vậy nhà cháu không có tiền cũng không sợ, cháu đi lấy khoai tây chiên cho dì nha!”

Bong Bồng ôm một đồng quà vật tới, Phương Dĩ không chịu nổi sự nhiệt tình của cô bé: “Hôm nay chị với nó đi dạo siêu thị à? Sao mua nhiều đồ vậy? Ồ, còn mua đồ chơi mới?”

Đại Phương cụp mắt gấp thức ăn, cười đáp: “Cũng chỉ mua chút thôi, mau ăn, mau ăn nào.”

Phương Dĩ ăn uống no nê về chỗ ở, đang định mở cửa, bàn tay cầm chìa khóa của cô dừng một chút, ngẩng đầu lên, nhìn về phía mảnh giấy dán trên cửa. Tám phút sau cô đi lên lầu, cười híp mắt nói với bác gái: “Bác ơi, nhà bên cạnh lại không có người ạ.”

Bác gái kinh ngạc: “Lại rơi xuống nhà cháu à? Ô, hôm nay cũng đâu có gió lớn gì đâu, thật kì lạ. Được được, để cái quần ở chỗ bác trước, đợi một lát bác trả lại cho cậu ấy.”

Trước khi đi Phương Dĩ nhìn cửa chính nhà đó, gãi gãi đầu, rõ là kì lạ.

Gần một tiếng sau, bác gái đang ăn cơm nhảy bèn nghe thấy tiếng mở cửa ở nhà bên cạnh, bỏ chén cơm xuống lấy tốc độ tên lửa chạy ra mở cửa, mở cửa liền kêu: “Chàng trai, chờ một chút!”

Gọi người lại, bác gái lại quay vào trong nhà đem quần ra, cười nói: “Cậu xem cậu kia, hôm nay quần lại rơi xuống ban công con gái người ta rồi.” Lại nghiêm túc nói, “Chàng trai, có phải cậu phơi đồ ở ngoài ban công không? Cái này không được đâu, chỗ chúng ta là tiểu khu hạng sang, vẻ bên ngoài cũng có quy định, không được lắp giá treo đồ ở ngoài. Tôi vừa nhìn ban công nhà cậu, cũng không thấy giá phơi, có phải cậu lén lắp một cái không? Tốt nhất cậu phơi đồ trên sân thượng đi, nếu không vi phạm quy định đấy. Cậu xem xem, cứ hai ngày như vậy, mỗi ngày đều rút quần áo xuống dưới, đây là ông trời đang nhắc nhở cậu đó. Cậu cứ phơi quần áo trong nhà, nếu trong nhà vẫn chưa mua giá phơi đồ, ngày mai đi mua một cái, không đắt đâu, mấy chục đồng mấy trăm đồng đều có.” Dừng một chút, “Cậu cầm đi, ngại ngần cái gì, đây là quần của cậu mà. Này, tôi thấy sắc mặt cậu không tốt lắm, có phải thân thể khó chịu không? Thanh niên phải chú ý thân thể đó!”

Phương Dĩ ngủ thẳng một giấc, ngủ đến lúc mặt trời lên ới thức, nhìn giờ đã qua giữa trưa, cô quyết định hôm nay ỉnh nghỉ, chuyện tìm việc không thể nóng vội nhất thời, không biết bây giờ Chu Tiêu đang làm gì.

Phương Dĩ vỗ vỗ đầu, sao lại nghĩ tới anh ta, nếu bị anh ta biết, anh ta nhất định sẽ vĩnh viễn mũi lên trời. Cô ăn qua loa bữa trưa, sau khi ăn xong không có việc gì làm, cô pha một ly trà sữa, ôm quả vật gặt được từ chỗ Bong Bong gặm một lúc. Xem ti vi xem đến mức mỏi eo đau lưng, cô vươn người một cái đi tới ban công, tiếp tục gặm quả vật. Gặm gặm, Phương Dĩ thấp thoáng nghe thấy một số âm thanh kì lạ, chỉ một lát sau, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái quần lót boxer. Cô ngẩn người, không thể tin nổi nhìn cái quần chằm chằm, chỉ thấy quần được một cái dây thép dài móc lấy, lắc mấy cái, suýt nữa sẽ rơi vào ban công của cô, ai ngờ một cơn gió lớn thổi qua, cái quần tung bay, bay đi mất. Phương Dĩ thở hắt vì kinh ngạc, chợt vịn lan can, lại kinh hãi thấy có thêm một cái quần đùi từ từ rũ xuống, quần đùi màu đen, quanh thắt lưng có một vòng màu xanh, kiểu hơi quen, giống như quần đùi cô mua cho Chu Tiêu cách đây không lâu.

Trên lầu, Chu Tiêu cầm chặt dây thép, oán thầm bác gái nhà bên cạnh một trận. May mắn thật ít, sao anh cứ đụng phải bác gái tốt bụng như vậy, lần đầu tiên kế hoạch thất bại, lần thứ hai kế hoạch lại thất bại, hôm nay bất kể thế nào cũng phải thành công, nhưng đáng tiếc vừa rồi một cái quần bị gió thổi đi mất rồi, sao không thổi vào ban công lầu dưới chứ!

Đang cố gắng, anh đột nhiên cảm thấy dây thép trở nên nặng, trước mặt lắc một cái, anh lập tức nhắc dây thép, chỉ thấy trên cái móc ở đầu dây thép, không thấy quần đùi, lại chợt có thêm một số gói quà vật. Chu Tiêu căng thẳng trong lòng, lập tức cất dây thép vào cái giá bên ngoài máy điều hòa, ngay sau đó cầm lấy chìa khóa lao mở cửa. Cửa chính vừa mở, anh lập tức chống một tay lên khung cửa, một tay chống lưng, tạo dáng đẹp trai, vui vẻ nói: “Phương Dĩ, sao em lại ở đây?”

Phương Dĩ đen mặt, giơ cái quần đùi màu đen trong tay lên, quơ quơ không nói một lời.

Kế hoạch của Chu Tiêu hoàn toàn thất bại, Phương Dĩ tức giận thở hổn hển.

Phương Dĩ dựa vào đủ loại khác thường mấy ngày nay, đặc biệt là manh mối khách ở lầu trên dọn tới sớm hơn cô hai ngày mà bác gái cung cấp, rút ra kết luận hiệu quả, luật sư Phương và Đại Phương, thậm chí Bong Bống đều có phần tham gia trò lừa đảo này!

Trên lầu, Chu Tiêu chat video với Đại Phương, đầu bên kia video, Bong Bống ôm món đồ chơi mới kêu: “Dượng ơi, cháu rất thích món đồ chơi này!”

Đại Phương đẩy đầu Bong Bống ra, nói với Chu Tiêu: “Có lẽ Tiểu Phương đã phát hiện chúng tôi thông đồng với anh rồi. Không được, nó nổi giận sẽ đòi mạng, tôi không thể giúp gì cho anh nữa, tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính anh rồi.”

Chu Tiêu buồn bực tắt máy tính, đi mấy vòng trong nhà, hạ quyết tâm đi xuống lầu dưới, gõ cửa nhà Phương Dĩ, nói: “Phương Dĩ, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Anh biết Phương Dĩ ở nhà, nhưng Phương Dĩ không lên tiếng. Chu Tiêu lại gõ cửa, “Anh biết giả vờ thân thể không tốt gạt em là không đúng, nửa năm này làm em mệt mỏi rồi. Em mở cửa đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, được không?”

“Anh đi đi.”

Chu Tiêu nghe thấy giọng Phương Dĩ, cười nói: “Không đi.”

Lúc đầu anh đứng, sau đó đứng mỗi, liền ngồi xuống, lẩm bẩm nói với cửa chính. Đến sập tối, hộ gia đình ở tầng chín lục tục về, nhao nhao tò mò nhìn Chu Tiêu chằm chằm. Chu Tiêu nhìn học sinh tiểu học đeo cặp, đeo khăn quàng đỏ cứ kì lạ nhìn anh chằm chằm, cho đến tận khi vào nhà mới thu ánh mắt, anh không tự chủ được mà nhếch miệng, ngay sau đó cụp mắt, một lát sau, lại nói chuyện với cửa chính:

“Phương Dĩ, anh không muốn xuất viện là vì anh vẫn chưa chuẩn bị xong. Từ lúc anh tỉnh lại đến giờ, chúng ta vẫn ồn ào mỗi ngày tranh cãi mỗi ngày, nhưng luôn có một đề tài không nói. Anh nhớ hồi anh còn chưa thể xuống đất đi lại, em đẩy anh ra bãi cỏ phơi nắng, hôm đó có mấy bạn nhỏ mặc quần áo bệnh nhân đang chơi, em đã nhìn rất lâu. Anh phát hiện lúc em rửa chén sẽ thêm nước nóng vào bồn, uống nước cũng không uống lạnh nữa, không thích ăn kem nữa, anh nghĩ anh biết tại sao, nhưng anh không dám nói. Mẹ anh nói, mẹ đã nói cho em biết chuyện của bố anh, em cũng đã biết tất cả rồi, nhưng em chưa từng nhắc tới với anh, mà anh cũng không dám nói. Trước đây việc gì anh cũng dám, em cũng to gan lớn mật, nhưng hai chuyện này, em không dám, anh cũng không dám. Nếu hôm đó không phải anh xảy ra chuyện, em đã rời khỏi rồi. Nguyên nhân em ở lại bên cạnh anh, là vì tai nạn của anh, anh sợ một khi anh xuất viện, những việc này đều sẽ thay đổi.”

“Những lời này đã giấu trong lòng anh rất lâu, giấu trong lòng em cũng rất lâu. Nỗi khổ em chịu, anh không có cách nào lĩnh hội toàn bộ, anh cũng đau, nhưng anh chắc chắn không đau bằng em. Chuyện này em không nói cho bố em biết, không nói cho chị em biết, em không có ai có thể dựa vào có thể bày tỏ. Những tủi thân em chịu đều là do anh. Mà vụ án gây tai nạn...” Chu Tiêu thấp giọng nói, “Quả thực anh đã sớm biết, chuyện đã qua, mấy ngày trước anh đã gọi điện thoại, nói từ đầu tới cuối ẹ anh biết.”

Nói tới đây, truyền đến giọng Phương Dĩ, “Dì Chu... dì ấy thế nào?”

Chu Tiêu cười một tiếng, đứng lên từ dưới đất, “Muốn biết phản ứng của bà? Mở cửa đi.”

Giọng Phương Dĩ khẽ sát cửa: “Cứ nói chuyện thế này đi.”

“Anh đã nói hết rồi, mà em vẫn muốn làm con rùa rụt đầu.”

“Anh mới là rùa!”

“Vậy em là ba ba!”

Phương Dĩ nghiêng rằng: “Anh mới là rùa ba ba!”

“Vậy em là ba ba rùa!”

“Chu Tiêu, anh có tin em đi nhặt lại cái quần lót ban nãy bị gió thổi bay của anh treo ở cổng tiểu khu cho anh không?”

“Mẹ anh nói nếu anh không dẫn em về, bà sẽ đích thân tới đón em về!”

Phương Dĩ trầm mặc, Chu Tiêu nhỏ giọng nói: “Phương Dĩ, mở cửa đi, anh nhớ em.”

Cửa mở ra, Chu Tiêu chế giễu: “Coi mắt em đồ kia, khóc chưa đủ thì cứ tiếp tục.”

Phương Dĩ đá anh một cái.

Những chuyện này, hai người đều kìm nén quá lâu, luôn có chuyện gì đó, anh không dám nói, cô không dám nói, sợ một khi vạch trần, cuộc sống bình thường bị phá vỡ, chuyện cũng không có cách nào xoay chuyển nữa. Nhưng tích lũy tháng ngày, bụi chỉ có thể ngày càng dày, rêu cũng sẽ dày lên từng tầng, đợi đến lúc bụi trở thành sa mạc, rêu bao phủ đỉnh núi, qua những năm sau, cuộc sống chỉ còn lại trăm ngàn vết thương.

Mấy ngày sau, bác gái loan tin, người đàn ông họ Chu lầu trên và cô gái họ Phương lầu dưới vì quần áo rơi xuống ban công mà nên duyên. Nhân viên vệ sinh phát hiện một chiếc quần lót boxer nam ở chỗ sâu trong bãi cỏ, qua đề nghị của bác gái, thành công trả quần lót lại cho người mất của họ Chu.

Qua nửa tháng, chín giờ tối, có người hát vang trong bếp: “Bán rẻ tình yêu của em, buộc em rời khỏi, thấy em đau khổ nước mắt anh cũng rơi. Bán rẻ tình yêu của em, anh gánh nợ lương tâm, cho dù trả nhiều tình cảm hơn nữa cũng không mua lại được nữa. Tuy trước đây là anh muốn xa nhau, sau đó mới hiểu, bây giờ anh dùng tình yêu chân thành của anh hi vọng dỗ em về, từ nay về sau anh rửa chén đĩa. Phương Dĩ, em có lấy anh không?”

Phương Dĩ cầm món đồ chơi mới đoạt lại từ chỗ Bong Bồng, bấu môi, dựa vào bếp, nhìn Chu Tiêu đeo tạp dề tay đầy bọt, khinh thường nói: “Anh thật quê mùa!” Lại cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Anh nói rồi thôi à, đáng ghét!”

——HẾT——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-toi-khong-tot>